

Princess

โฉมงามผู้มีปริศนาในชาติกำเนิดอันเร้นลับ

龙血牡丹花

โบตัน
เลือดมังกร

พยัคฆ์ขาว

龙血牡丹花

โบตัน
เลือดมังกร

พยัคฆ์ขาว

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 277

ไบตันเลือดมังกร

โดย พยัคฆ์ขาว

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม 2563

ราคา 235 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3920-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชร แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วิไลวรรณ ใยดี พิสูจน์อักษร : สุวิชา สวีตคุปต์ ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก : BeeYong รูปเล่ม : นิพันธ์์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.เอ็น (1991) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

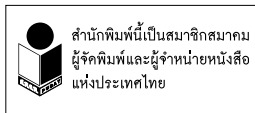
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

โบทันเลือดมังกร เป็นเรื่องราวของเด็กสาวนางหนึ่งนามว่า 'มู่สาวเย่า' ที่เอาตัวรอดจากสถานการณ์ต่างๆ ด้วยความเฉลียวฉลาด แม่ตัวนางจะเติบโตขึ้นมาในหอคถนิกา แต่ด้วยสายเลือดอันสูงส่งในตัวทำให้นางมีความคิดและจิตใจที่ดี มิแปดเปื้อนไปเพราะสิ่งเร้าภายนอก สิ่งหนึ่งที่ทำให้ชีวิตของ 'มู่สาวเย่า' รอดพ้นจากภัยอันตรายมาได้ นั่นก็คือความรัก ไม่ว่าจะเป็นความรักของสหาย ความรักของคนรัก หรือของบิดามารดา ล้วนก่อให้เกิดเป็นความผูกพันเป็นพลังในการดำเนินชีวิตและการต่อสู้เพื่อเอาชนะสิ่งที่ไม่ดีต่างๆ จนมีความสุขในบั้นปลายได้

นักเขียนหวังว่านักอ่านจะได้รับรู้ถึงพลังความรักและมองเห็นความรักของคนรอบข้างที่มอบให้นักอ่าน แม้นักอ่านจะตกอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เลวร้าย ก็ขอให้ทำความดีและมีจิตใจที่ดี แล้วความดีจะส่งผลให้เจริญยิ่งขึ้นไป เช่นเดียวกับ 'มู่สาวเย่า'

สุดท้าย ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่าน ที่มงานทุกคนที่สนับสนุนนักเขียนมาโดยตลอด หากมีข้อผิดพลาดประการใด ต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

พยัคฆ์ขาว

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

คำคืนหนึ่งในยามอิน¹ ท้องฟ้าเหนือเมืองลั่วหยางยังคงมืดมิดไร้ซึ่ง
แสงตะวันและแสงจันทร์ มีเพียงแสงใต้² ตามบ้านเรือนเท่านั้นที่ส่องสว่าง
นำทางให้สตรีผู้สวมเสื้อคลุมยาวสีดำมุ่งหน้าสู่ประตูเมืองทางทิศใต้พร้อมด้วย
บางสิ่งในอ้อมแขนท่ามกลางความเงียบสงัดของผู้คนที่กำลังหลับใหล

บุรุษร่างกำยำสูงใหญ่ราวหกฉ้อครึ่ง³ ในชุดเกราะถือง้าวอันมีส่วนหัว
คล้ายลิ้นมังกรและมีส่วนโค้งเป็นเสี้ยวพระจันทร์ยื่นปกหลังอยู่บนป้อมปราการ
เหนือซุ้มประตูก่ออิฐซึ่งเป็นทางผ่านเข้าออกเมืองลั่วหยาง บุรุษผู้นี้มีตำแหน่ง
เป็นเสี่ยวเว่ย⁴ นามว่าหลี่เฉวียน

หลี่เฉวียนรู้สึกถึงปรากฏการณ์ผิดปกติในคำคืนนี้เมื่อเห็นสตรีนางหนึ่ง
สวมชุดอำพรางกายด้วยเสื้อคลุมสีดำยาวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า วงแขนของ

---

¹ เวลาตั้งแต่ 03.00 น. - 04.59 น.

² คบไฟหรือของใช้สำหรับจุดไฟให้แสงสว่าง ทำด้วยไม้หรือเปลือกเสมีตคลุกกับน้ำมัน
ยาง แล้วห่อด้วยใบไม้เป็นดุ้นยาวๆ หรือใส่กระบอกล

³ ราว 195 เซนติเมตร

⁴ ตำแหน่งขุนพลผู้เฝ้ารักษาประตูเมือง

นางโอบอุ้มห่อผ้าสีแดงที่มีลักษณะเป็นก้อนทรงกระบอกคล้ายท่อนไม้เล็กๆ ขณะเดินเร็วตรงมายังซุ้มประตูเมืองที่มีเหล่าทหารยามยืนประจำการอยู่หน้าประตู ด้วยความสงสัยขุนพลหลิเฉียนจึงลงไปด้านล่างเพื่อตรวจดูให้แน่ใจ

“แม่นาง ยามนี้มิใช่เวลาเปิดประตูเมือง เจ้ากลับเรือนไปก่อนเถิด รอให้พินยามอื่นเมื่อไรค่อยกลับมาที่นี่” ทหารยามนายหนึ่งกล่าวกับสตรีลึกลับผู้นั้น

“ข้าเพิ่งคลอดลูก แต่สามีข้าไปทำการค้าที่เมืองหยางโจว เขายังไม่ได้เห็นหน้าบุตรสาวเลย ได้โปรดเมตตาพวกเราสองแม่ลูกสักครั้ง ให้ข้าพาลูกไปหาเขาด้วยเถิดเจ้าค่ะ” มิเพียงแค่อ่อยปากขอร้อง สตรีได้เสื้คลุมยังคุกเขาลงกับพื้นดินแล้วก้มศีรษะลงคำนับหงๆ

“อย่าทำเยี่ยงนี้สิแม่นาง มันเป็นคำสั่งของท่านขุนพล ข้าฝ่าฝืนมิได้” ทหารยามมีสีหน้าหนักใจ

“มีเรื่องอะไรกัน”

“ท่านขุนพล!” ทหารยามสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงขุนพลหลิเฉียนดังมาจากด้านหลัง เขารีบหันไปรายงานต่อผู้บังคับบัญชาทันที “แม่นางผู้นี้ต้องการออกจากเมืองจึงขอร้องข้าให้เปิดประตู แต่ข้ามีอาจทำตามที่นางขอได้ขอรับ”

หลิเฉียนมิได้เอ่ยคำใด เขาเพียงแต่มองสตรีที่อุ้มทารกน้อยในผ้าห่อตัวขนแกะสีแดงตรงหน้าอย่างพิเนจพิเคราะห์

‘นางสวมชุดอันผู้ที่ทำจากผ้าหยาบมิใช่ผ้าแพรต่วนอย่างผู้มีอันจะกิน แสดงว่านางมีฐานะยากจน แต่ผิวพรรณที่โผล่พ้นขอบเสื้อออกมา โดยเฉพาะดวงหน้าของนางนั้นขาวผุดผ่องราวกับหิมะ ไม่ต่างจากนางกำนัลในวังหลวง ช่างดูขัดแย้งจนน่าสงสัยยิ่งนัก’ ขุนพลหนุ่มคิด

จู่ๆ ทารกน้อยก็แผดเสียงร้องออกมาทำลายความเงียบงันในหมู่ผู้ใหญ่ สตรีผู้เป็นมารดาหมาดๆ รีบพุดลุกขึ้นกล่าวขอโทษแล้วเดินไปยังมุมมืดของกำแพงเมือง จากนั้นก็หันหลังให้เหล่าบุรุษเพื่อเปิดอกเสื้อให้หน้านมแก่บุตร

“ท่านขุนพล นางบอกว่าเพิ่งคลอดลูกมา น่าจะเป็นความจริงนะขอรับ มิเช่นนั้นนางคงไม่มีน้ำนมให้ทารกน้อยผู้นั้นดื่มเป็นแน่” ทหารยามกล่าว “อีกเพียงแค่วันที่เก้าวัน⁵ ก็จะเข้าสู่ยามเหมา⁶ แล้ว ท่านขุนพลจะอนุญาตให้นาง ผ่านออกไปได้หรือไม่ขอรับ”

“คำสั่งข้าถือเป็นประกาศิต แม้แต่ตัวข้าก็ต้องปฏิบัติตาม เจ้าบอกให้นางรอไปก่อน ถึงยามเหมาเมื่อไรค่อยเปิดประตูให้นาง” หลี่เฉียนสั่งเด็ดขาด พลังข้าเลื่องมองสตรีลึกลับแวบหนึ่ง ก่อนเดินขึ้นบันไดไปยืนบนป้อมสังเกตการณ์ดังเดิม

แม้นอกเมืองจะยังคงมีตึสลับอยู่ แต่สตรีลึกลับก็ตั้งเล็งคลุมส่วนตึระชะลงมาเพื่อปกปิดโฉมหน้าของตนขณะอุ้มทารกหญิงไปตามชายป่า โดยมีแสงจากโคมไฟที่ได้รับจากทหารผู้ใจดีส่องนำทางตรงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งนางสังเกตเห็นทุ่งหญ้าตาน⁷ ที่บานสะพรั่งสวยงามในยามค่ำคืน นางล้งเลอยู่พักใหญ่ ก่อนตัดสินใจเดินฝ่าเข้าไปในใจกลางดงบุปผา แล้ววางทารกน้อยลงบนพื้นดินใต้ต้นหญ้าตาน จากนั้นจึงดึงมีดสั้นออกจากฝักซึ่งเหน็บไว้ที่เอว ใช้ปลายมีดอันแหลมคมกรีดลงบนหลังมือเล็กๆ ข้างซ้ายของทารกจนเกิดเป็นบาดแผลลึก เลือดสีแดงสดไหลอาบท่อนแขนและซึมเข้าเนื้อผ้าห่อตัวจนเกาะจนเป็นสีแดงเข้ม ความเจ็บปวดทำให้ทารกน้อยร้องไห้เสียงดังลั่นทุ่งหญ้าตาน

“นับว่าเจ้ายังมีบุญอยู่บ้างที่ข้าไม่คิดฆ่าเจ้า หวังว่าเราคงจะไม่เจอกันอีก มิเช่นนั้นนายเจ้าคงไม่ยืนยาวเป็นแน่... ลาก่อน” พูตจบสตรีลึกลับก็เดินหายลับไปในความมืดมืดแห่งค่ำคืน

ในเวลาถัดมาไม่นานก็มีชายหนุ่มแข็งแรงสีคนทามเกี่ยวผ่านมา โดยมีชายโปกผ้าสีเขียวบนตึระชะเดินถือโคมไฟนำหน้า เสียงเด็กกร้องเป็นเหตุให้ชาย

⁵ ประมาณสิบห้า นาที

⁶ เวลาตั้งแต่ 05.00 น. - 06.59 น.

⁷ ดอกโบตั๋น

โปกผ้าสี่เหลี่ยมผืนผ้าและเข้ามารายงานต่อผู้เป็นเจ้านาย

“นายหญิง ข้าได้ยินเสียงเด็กร้อง”

“ข้าไม่ได้หุหนวก” สตรีภายในก็เยวเอ่ยเสียงห้วน “ไปดูซิว่าทารกเป็นเพศอะไร ถ้าเป็นเด็กผู้ชายก็ทิ้งไว้อย่างนั้น แต่ถ้าเป็นเด็กผู้หญิงก็นำตัวมาให้ข้าลโฉมก่อน”

“ขอรับ” ชายโปกผ้าสี่เหลี่ยมผืนผ้าก็รีบแล้วเดินตามเสียงร้องเข้าไปในทุ่งหญ้าตื้น เมื่อเจอเด็กทารกเขาก็กลับต้องตกใจที่เห็นบาดแผลฉกรรจ์บนหลังมือเด็ก เขารีบดึงผ้าโปกสี่เหลี่ยมออกจากศีรษะมาพันแผลให้ทารกน้อย ก่อนนำตัวเด็กย้อนกลับมาหานายหญิงของตน เขาอุ้มทารกหญิงด้วยแขนข้างหนึ่ง ส่วนแขนอีกข้างเอื้อมไปเปิดผ้าม่านก็เยว สตรีร่างท้วมแต่งหน้าจัดยื่นมือมารับตัวทารกไปดูใกล้ๆ

“ดวงตากลมโตเป็นประกายสดใสราวกับพระจันทร์ทรงกลด จมูกเชิดสูงรับกับปากเรียวบาง ผิวขาวผ่องดูจวบยเมฆ และยังมีจิมลิ้มน่ารัก ช่างเป็นเด็กทารกที่ถูกตาต้องใจอย่างยิ่งนัก แต่น่าเสียดายที่หลังฝ่ามือมีบาดแผลและมันคงกลายเป็นรอยตำหนิบนเรือนร่างอันงดงามนี้” สตรีร่างท้วมรำพึงรำพัน

“นายหญิง ท่านจะตั้งชื่อเด็กน้อยผู้นี้ว่าอย่างไรดีขอรับ”

“นั่นสินะ...” สตรีร่างท้วมใช้ความคิด พลันสายตาเหลือบไปเห็นทุ่งหญ้าตื้นก็ฉุกคิดขึ้นมาได้ “เจ้าอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้าตื้นที่เป็นราชาแห่งมวลบุปผาเป็นสัญลักษณ์ของความรัก ความมั่งมีศรีสุข และลาภยศอันยิ่งใหญ่ ฉะนั้นข้าจะตั้งชื่อเจ้าด้วยนามดั้งเดิมของบุปผาชนิดนี้”

“นามดั้งเดิม? นามว่าอะไรหรือขอรับ” ชายโปกผ้าสี่เหลี่ยมผืนผ้า

“มูสาวเย่า” สตรีร่างท้วมขนานนามนั้น ก่อนจะหัวเราะชอบใจ “มูสาวเย่าเจ้าจะต้องเป็นตัวดูดทรัพย์แห่งหอศุนทรียาของข้าแน่ๆ”

หนึ่ง

ณัฐณีน้อยแห่งหอรัชมวย

ทั่วทั้งเมืองลั่วหยางต่างครึกครื้นด้วยผู้คนที่ยืนขึ้นมาทำมาหากินตั้งแต่ดวงตะวันโผล่พ้นขอบฟ้า มีเพียงสถานที่เดียวเท่านั้นที่เงียบเหงาดูจืดจางไร้ผู้มาเยือน ผิดแพกจากยามค่ำคืนที่คึกคักด้วยอาคันตุกะผู้เป็นบุรุษ สถานที่นั้นคือหอคณิกาอันโด่งดังและมีชื่อเสียงในหมู่บุรุษเพศแห่งเมืองลั่วหยาง นามว่าหอรัชมวย

“เสี่ยวเย่า เสี่ยวเย่า” หญิงงามนางหนึ่งตะโกนเรียกครุณีน้อยที่อยู่ในความดูแลของตน นางเดินหาไปทั่วหมู่ตึกในหอรัชมวยซึ่งเงียบเชียบเพราะหญิงคณิกาคนอื่นต่างอ่อนเพลียจากกิจกรรมยามค่ำคืนจึงพากันหลับใหลกันหมด เมื่อไรเงาครุณีน้อยที่ตามมา หลินเมี่ยวซินจึงเดินไปยังเรือนนอนของเหล่าป่าน⁸

---

⁸ เหล่าป่าน (老板) หมายถึงเจ้าแก็ (เจ้าของกิจการ) คำนี้ใช้ได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ส่วนเหล่าป่านเหนียง (老板娘) ที่แปลว่าเจ้าแก็เมีย ตามดิกชันนารีจีน - จีน จะหมายถึงเมียเจ้าแก็ แต่ถ้าวางตามดิกชันนารีจีน - ไทย จะหมายถึง เมียเจ้าแก็ หรือหญิงที่เป็นเจ้าของกิจการ แต่เพื่อความถูกต้องตามศัพท์จีน ผู้เขียนจึงใช้คำว่า เหล่าป่าน (老板) ที่หมายถึงเจ้าแก็

“เหลาป่าว เหลาป่าว”⁹ หลินเมี่ยวซินเคาะประตูและร้องเรียกเจ้าของหอ
รีนรมย์เสียงดัง เพียงอีตัจคนในห้องก็เปิดประตูออกมาต่อว่าอย่างขุ่นเคือง

“ข้าบอกแล้วไงให้เรียกข้าว่าเหลาป่าน ไม่ใช่เหลาป่าว ต้องให้บอกสักกี่
ครั้งหือ”

หลินเมี่ยวซินมองสตรีร่างท้วมในชุดฮั่นฝูสีฉูดฉาดพอยๆ กับเครื่อง
ประทีนผิวนบนใบหน้าที่จัดเต็มจนดูเลอะด้วยความอ่อนใจ แม้แต่ในยามหลับ
แม่เล่าแห่งหอรีนรมย์ก็ยังแต่งองค์ทรงเครื่องให้ดูงดงามตามรสนิยมของนาง
อยู่ตลอดเวลา

‘เห็นแล้วเหนื่อยแทน’ หลินเมี่ยวซินคิด

“เจ้ามีอะไรกับข้า เมี่ยวซิน” เหลาป่านร่างท้วมถามสาวงามที่มาขัดจังหวะ
การนอนของนาง

“ท่านเห็นสาวเฒ่าหรือไม่” หลินเมี่ยวซินย้อนถามเหลาป่านโดยไม่มีคำ
ต่อท้ายอย่างหญิงคนอีกคนที่ต้องมีคำว่า ‘เจ้าคะ’ หรือ ‘เจ้าค่ะ’ เหตุที่เป็น
เช่นนั้นเพราะหลินเมี่ยวซินเป็น ‘อีจี้’ หรือหญิงคนกาชั้นสูง ผู้เป็นดาวประจำ
หอคนิกาก็ไม่เน้นชายเรือนร่าง แต่ให้บริการเพียงศิลปะและการดนตรี ทำ
หน้าที่พูดคุยกับแขกให้พวกเขาประทับใจจนปรนเปรอทรัพย์สินเงินทองและ
ของมีค่า เสน่ห์ของหลินเมี่ยวซินทำให้บุรุษหลงใหลจนยากจะถอนตัว นางจึง
เป็นขุมทรัพย์อันมีค่าของเหลาป่าน ดังนั้นเพื่อมิให้หลินเมี่ยวซินย้ายไปอยู่หอ
คนิกากอื่น เหลาป่านร่างท้วมจึงเอาอกเอาใจยกย่องหลินเมี่ยวซินเป็นเหมือน
สหายคนหนึ่ง

“ข้าใช้ให้สาวเฒ่าเอาขนมไหว้พระจันทร์ไปให้มือปราบเจียงหลุนเอง”
เหลาป่านตอบเสียงเนือยๆ

“เหลาป่าน!” หลินเมี่ยวซินตะคอกเสียงดัง จนอีกฝ่ายสะดุ้งโหยง “ท่าน
ให้เด็กวัยสิบสองปีไปศาลได้อย่างไร ที่นั่นมีแต่เจ้าหน้าที่บุรุษกับพวกนักโทษ

⁹ เหลาป่าว (老鸨) หมายถึงนักบ๋สตาร์ต ถ้าเป็นคำศัพท์สแลงจะหมายถึงแม่เล่า

ต่ำซำอยู่กัน มันมีใช้สถานที่ที่เด็กสมควรจะเข้าไปเลยนะ”

“อย่ากังวลนักเลย ต่อให้ที่นั่นเป็นชุมชนรัก เด็กไร้เดียงสาอย่างสาวเย่า ก็ไม่รู้เรื่องอะไรหรอก ป่านนี้คงวิ่งเล่นอยู่ในศาลกับซุนจื่อจอนเพลินแล้วละ”

“ท่านพูดเช่นนี้ได้อย่างไร สาวเย่าไม่เหมือนเด็กคนอื่นนะเหล่าป่าน” หญิงคนิกาสาวตะโกนลั่นในตอนท้าย เมื่อเจ้าของหอร่างท้วมไม่สนใจฟังและ ปิดประตูใส่หน้านาง แม่หลินเมี่ยวซินจะทุบประตูเรียกอีกหลายครั้งแต่ก็ฝาย ก็ไม่ออกมา จนหญิงคนิกาสาวถึงกับสายหน้าด้วยความเอือมระอาพร้อมกับ พิมพำออกมา

“เหล่าป่านช่างโง่เขลายิ่งนัก มิรู้เลยว่าความน่ารักน่ามองของสาวเย่า ต่างหากที่เข้าเป็นห่วง หาใช้ความไร้เดียงสาของเด็กน้อยที่จะต้องใส่ใจไม่” หลินเมี่ยวซินทอดถอนใจ “หวังว่าเสี่ยวเย่าของข้าจะปลอดภัยนะ”

หนุ่มน้อยซุนจื่อพะวาพะวังไปเสียทุกอย่าง ตั้งแต่ก้อนหินบนพื้นซึ่ง

อาจสะดุดล้ม แมววิ่งตัดหน้าทำให้ตกใจ รถม้าวิ่งชนจนบาดเจ็บ ไปจนถึงโดน บุรุษมาก้อร่อก้อตึก ทั้งหมดทั้งมวลก็เพราะข้างกายเขามีตรูณีน้อยหน้าตา ดงามน่ารักดุจเซียนหนวี่¹⁰ ดวงตาเด็กน้อยกลมโตตั้งจันทร์เพ็ญ แก้มแดง ระเรื่อด้วยเลือดฝาด ผิวกายาสีขาวอมชมพูดุจผิวทารก และด้วยรูปลักษณ์ เหล่านี้ทำให้ตรูณีน้อยวัยสิบสองปีโตเด่นกว่าเด็กผู้หญิงทั่วไป ทุกย่างก้าวที่ มู่สาวเย่าเดินผ่านจึงกลายเป็นจุดสนใจของผู้คนที่ได้พบพาน

“สาวเย่า เจ้าอยู่ข้างๆ ข้านะ อย่าวิ่งหรือเดินเร็วไป ข้าไม่อยากให้เรา พลัดหลงกัน” ซุนจื่อเอ่ยกับมู่สาวเย่าที่เดินเคียงกันมา แม้การกลัวพลัดหลงจะเป็นหนึ่งในความกลัวร้อยแปดพันประการที่ซุนจื่อไม่อยากให้เกิดขึ้น แต่เพื่อให้มู่สาวเย่าอยู่ในสายตา เขาจึงต้องอ้ำกับตรูณีน้อยเช่นนั้น ฝายมู่สาวเย่า ได้ยินดังนั้นก็ซุมือเล็กๆ มาตรงหน้าซุนจื่อที่ตัวสูงกว่าเกือบช่วงตัว

¹⁰ เซียนหนวี่ (仙女) หมายถึง นางฟ้าหรือเทพธิดา

“ถ้าเซ่นนั้นก็จับมือกันไว้สิเจ้าคะ เราจะได้ไม่พลัดหลงกัน”

“ไม่ได้ๆ” ซุนจื่อปฎิเสธพลั่ววัน “เหลาปานสั่งนักสั่งหนา ห้ามซ้ำแตะเนื้อต้องตัวเจ้าเด็ดขาด”

มู่สาวเย่ากระโดดขึ้นไปคว้ามือข้างขวาของซุนจื่อด้วยมือทั้งสองข้างของนาง แล้วจับกระชับมั่นไว้ แม่เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดจะตกใจและพยายามดึงมือตัวเองออกแต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะเขามีอาการรุนแรงกับตรุณีน้อยได้

“ซ้ำต้องถูกเหลาปานโบยแน่เลย” ซุนจื่อโอดครวญ

“พี่ซุนจื่อจะถูกโบยด้วยเรื่องอันใดล่ะเจ้าคะ” มู่สาวเย่าเอียงคอกถามอย่างสงสัย

“ก็เพราะซ้ำแตะเนื้อต้องตัวเจ้าน่ะสิ”

ตรุณีน้อยส่ายหน้าอย่างช้าๆ พลางชูมือตัวเองที่จับมืออีกฝ่ายไว้ให้เขาดู “ไม่ใช่พี่ซุนจื่อ แต่เป็นซ้ำต่างหากที่แตะเนื้อต้องตัวท่าน อย่างนี้ท่านจะโดนทำโทษได้อย่างไร”

“จริงด้วย ทำแบบนี้ซ้ำก็ไม่ผิด และเจ้าก็จะอยู่ข้างกายซ้ำด้วย” ซุนจื่อเริ่มคิดได้

เมื่อทุกอย่างลงตัวเด็กหนุ่มผู้ติดตามก็ปล่อยให้ตรุณีน้อยจับมือข้างขวาลงไปด้านหลัง ส่วนมือข้างซ้ายของเขาก็ถือกล่องขนมไว้ให้พระจันทร์มุ่งหน้าสู่ศาลหิมิงจูซึ่งเป็นที่ทำงานของมือปราบเจียงหลุน ผู้ที่เหลาปานสั่งให้เอาขนมมาให้

ศาลหิมิงจูเป็นสถานที่ใต้สวนพิจารณาคดีของชาวบ้าน ซุนนางไปจนถึงเชื้อพระวงศ์ในเขตเมืองล้วนหยาง นอกจากเจ้าเมืองที่เป็นเหมือนตุลาการคอยตัดสินคดีแล้ว ยังมีมือปราบอีกห้าคนทำหน้าที่จับกุมคนร้าย ซึ่งมือปราบเจียงหลุนก็เป็นหัวหน้ามือปราบแห่งศาลหิมิงจู และในเวลานี้เขาต้องกุมขมับกับคดีเล็กๆ ที่มีได้ซับซ้อนซ่อนเงื่อน แต่กลับหาตัวคนร้ายได้ยากยิ่งกว่าคดีใหญ่ๆ ที่เขาเคยสืบมา

“ท่านมือปราบเจียง มีเด็กสองคนมาขอเข้าพบท่านขอรับ” ซุนนางขึ้น

ผู้น้อยคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องที่มีมือปราบสูงวัยกำลังสอบสวนสตรีนางหนึ่ง และบุรุษอีกสองคนซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีเล็กๆ ชวนปวดหัวนั้น

“ใครใช้ให้เด็กเข้ามาวุ่นวายในศาลกัน” มือปราบเจียงหลุนตวาด เขา รู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยที่ถูกรบกวนตอนกำลังสืบคดี แต่เพียงชั่วจิตใจเขาก็สงบ ใจลง และเอ่ยถามขุนนางชั้นผู้น้อย “เจ้าถามเด็กสองคนนั้นหรือไม่ว่ามาหาข้า ด้วยเหตุใด ถ้ามาเรียกร้องขอความเป็นธรรม เจ้าก็ให้พวกเขาไปตีกลองหน้า ศาล ให้ท่านเจ้าเมืองเปิดศาลก็แล้วกัน”

“เอ่อ...” ขุนนางชั้นผู้น้อยอีกอักมิกล้าพูด จนมือปราบสูงวัยต้องเค้นให้ ปรีปาก

“มีอะไรก็เอ่ยออกมา อย่าทำให้ข้าเสียเวลา”

ขุนนางชั้นผู้น้อยเข้าไปกระซิบที่ข้างหูมือปราบเจียงหลุนซึ่งเงี่ยหูฟังอย่าง สนใจ “แม่เล่าแห่งหอรัตนมัยให้ดรุณีน้อยหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มนำขนมไหว้ พระจันทร์มาให้ท่านมือปราบขอรับ”

มือปราบสูงวัยซ่อนรอยยิ้มกรุ้มกริ่มไว้ในสีหน้า เหตุใดเขาจะไม่รู้จัก อุบายของแม่เล่าแห่งหอรัตนมัย ที่ต้องการให้ดรุณีน้อยผู้นำขนมมานี้เป็นที่รู้จัก ในหมู่ขุนนาง โดยให้มือปราบเลื่องชื่ออย่างเขาเป็นผู้เบิกทาง

‘ในเมื่อให้ข้าเปิดตัวสินค้า ก็ต้องดูสินค้าก่อนละว่าล้ำค่าคู่ควรแก่การ ลงทุนแค่ไหน’ เจียงหลุนคิด ก่อนสั่งให้ขุนนางชั้นผู้น้อยไปพาดรุณีน้อยกับ สหายผู้ติดตามเข้ามาข้างใน

เมื่อมู่สาวเย่าปรากฏกายต่อหน้ามือปราบเจียงหลุน สายตาของเขาก็มี อาจละไปจากดวงหน้าของดรุณีน้อยแห่งหอรัตนมัยได้เลย แม้นางจะยังอ่อน เยาว์ด้วยวัยเพียงแคelibสองปี แต่ความงดงามของนางก็เด่นชัดดุจบุปผา แรกแย้ม จนบุรุษผู้ลโหมเกิดความพิสมัยได้โดยง่าย

“ท่านมือปราบ เมื่อไรจะสอบสวนให้เสร็จๆ เสียที ข้าคุกเข่ารอจนเป็น ตะคริวไปทั้งขาแล้ว” สตรีพอมแห่งที่เป็นหนึ่งในสามผู้ต้องสงสัยไว้วายลั่น ห้อง ทำเอาบุรุษทุกคนในที่นั้น ไม่เว้นแม้แต่ผู้ต้องสงสัยชายทั้งสองคนต้องตื่น

จากอาการพิศมองตรุณีน้อยอย่างเฉลอฟไล

“อยู่ในความสงบด้วย” ขุนนางชั้นผู้น้อยทวาด พลางใช้ไม้ยาวๆ สำหรับใช้ตอนเปิดศาลกระแทกกับพื้น สตรีหม่อมแห่งจึงสงบปากลง แต่มีวามมองค้อมมู่สาวเฝ้าที่เป็นตัวต้นเหตุให้การสอบสวนหยุดชะงัก

“นี่เป็นขนมไหว้พระจันทร์ที่เหล่าป่านี้นำมาให้พวกเรานำมาให้ท่านมือปราบขอรับ” ขุนจื่อกล่าว แล้วเดินถือขนมเข้าไปวางบนโต๊ะเบื้องหน้ามือปราบเจียงหลุน อีกฝ่ายส่งยิ้มให้มู่สาวเฝ้าโดยมิได้สนใจเด็กหนุ่ม

“ในห้องนี้ไม่มีสิ่งใดน่าชม อย่างไรก็ตามเสียเจ้าไปรอข้าที่เรือนรับรองก่อน อีกลักพักข้าจะพาเจ้าเที่ยวชมศาลหมิงจู่ให้ทั่วเลยดีหรือไม่” มือปราบสูงวัยหลอกล่อให้มู่สาวเฝ้าอยู่ต่อ เพื่อเขาจะได้ทำความรู้จักและสนิทสนมกับตรุณีน้อยน่ารักผู้นี้ให้มากขึ้น

“ไม่...” ขุนจื่อจะปฏิเสธ แต่มู่สาวเฝ้ากลับตะแคงเขาและพยักหน้าเป็นเชิงให้เขาอนุญาต ในที่สุดเขาก็ใจอ่อนอีกจนได้ “อยู่ได้แค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้นนะ”

“เจ้าคะ” มู่สาวเฝ้ารับคำอย่างตื่นเต้น ก่อนหันไปถามมือปราบสูงวัย “สามคนนี้เป็นใครหรือเจ้าคะ ทำไมถึงนั่งคุกเข่ากับพื้นแบบนี้”

มือปราบเจียงหลุนรู้สึกแปลกใจที่ตรุณีน้อยสนใจผู้ต้องสงสัยทั้งสามคนมากกว่าสิ่งของภายในห้องที่น่าดึงดูดใจยิ่งกว่า แต่เมื่อเห็นความอยากรู้ในแวตตาของตรุณีน้อย เขาจึงเล่าให้ฟัง แม้ในใจจะคิดว่านางไม่มีทางเข้าใจในสิ่งที่เขาจะพูดเป็นแน่

“เมื่อคืนมีโจรเข้าไปขโมยแหวนหยกเขียวมรกตในจวนท่านเสนาบดีหลวงจากการสืบหาร่องรอยหลักฐานต่างๆ ทำให้รู้ว่าโจรคนนั้นเป็นจอมโจรแต่จิวที่อาละวาดขโมยข้าวของไปทั่วแคว้นฮั่น และข้าก็มั่นใจว่าหนึ่งในสามคนนี้จะต้องเป็นจอมโจรแต่จิวที่ขโมยหยกของท่านเสนาบดีไปแน่ๆ แต่พอค้นตามตัวและห่อผ้าที่พวกนี้พกติดตัวก็ไม่เจอแหวนหยกเลย”

มู่สาวเฝ้าฟังจบก็หันไปมองข้าวของที่อยู่ในห่อผ้าทั้งสามห่อซึ่งวางอยู่

เบื้องหน้าสตรีและบุรุษสองคนผู้เป็นเจ้าของ ก่อนจะเอ่ยถามมือปราบสูงวัย ด้วยความสงสัย “เหตุใดถึงเรียกโจรผู้หนึ่งว่าจอมโจรแต่จิวล่ะเจ้าคะ”

“เพราะโจรมันพูดกับเหยื่อเป็นภาษาแต่จิว ทางกรจึงสันนิษฐานว่ามันเป็นชาวเมืองแต่จิว จึงตั้งฉายามันว่าจอมโจรแต่จิวอย่างไรละ” มือปราบเจียงหลุนอธิบาย

“ทั้งสามคนนี้พูดภาษาแต่จิวได้หรือไม่เจ้าคะ”

คำถามของมู่สาวเย่าทำเอามือปราบเจียงหลุนหัวเราะขบขันในความไร้เดียงสาของดรุณีน้อย “ไหนเลยพวกเขาจะพูดภาษาแต่จิวให้เข้าใจได้ยิ่งเล่า ถ้าพูดออกมาเมื่อไรข้าก็จะจับได้ทันทีว่าเขาเป็นจอมโจรแต่จิวแน่สิ”

“ต่อให้พวกเขาไม่พูดภาษาแต่จิว เราก็คงรู้ว่าผู้ใดเป็นจอมโจรแต่จิวเจ้าคะ”

“เจ้ารู้ตัวคนร้ายแล้วอย่างนั้นหรือ” มือปราบสูงวัยย้อนถามอย่างสงสัย “เจ้าคะ”

มือปราบเจียงหลุน ขุนนางชั้นผู้น้อย และขุนโจรต่างมองหน้ากัน ไม่มีใครเชื่อว่าดรุณีน้อยวัยสิบสองปีจะรู้ตัวคนร้ายจริง ฝ่ายมู่สาวเย่าเห็นทุกคนมีสีหน้าไม่เชื่อเช่นนั้นก็เลยต้องพิสูจน์ให้ทุกคนเห็น ดรุณีน้อยเดินเข้าไปหาสตรีผอมแห้งที่นั่งหน้าบั๊วคุกเข่าอยู่กับพื้น

“ชุดชงชานี้นี่คือผ้าตรงหน้านี้เป็นของท่านน้ำใจหรือไม่เจ้าคะ” มู่สาวเย่าชี้ไปยังชุดชงชาสีขาวที่วางอยู่บนผ้าด้านหน้าสตรีผอมแห้ง อีกฝ่ายพยักหน้าหงิกๆ อย่างเสียไม่ได้

“ตั้งแต่มาที่นี่ข้ายังมีได้ดื่มชาเลยสักถ้วย รู้สึกกระหายยิ่งนัก ไม่ทราบท่านน้ำใจจะเมตตาชงชาให้ข้าดื่มได้หรือไม่เจ้าคะ” มู่สาวเย่าใช้ความน่ารักออกอ้อนสตรีตรงหน้า

“ข้าจะชงชาให้เจ้าดื่มเอง” ขุนนางชั้นผู้น้อยอาสา แต่มือปราบเจียงหลุนกลับบอกว่าผู้ใดบังคับบัญชา

“เจ้าไม่เห็นหรือว่าเด็กน้อยอยากดื่มชาของแม่นางลู่ เจ้ายังจะเอาชา

จิตซีดในศาลเราให้เด็กน้อยตีมืออีกรี่” พุดจบมือปราบเจียงหลุนก็หันไป พยักเขียดกับแม่นางลู่อหรือสตรีผอมแห้งผู้นั้นให้ทำตามคำขอของดรุณีน้อย

แม่นางลู่อใช้ชุดชงชาของตนชงชาแจกจ่ายให้ทุกคนในห้องสอบสวน ไม่เว้นแม้แต่ผู้ต้องสงสัยทั้งสองคนที่นั่งคุกเข่าอยู่ในท่าเดิม ความหอมและรสหวานนิดๆ ทำให้มือปราบเจียงหลุนถึงกับเอ่ยปากชม

“ช่างเป็นชาเลิศรสจริงๆ ชานี้คือชားอะไรหรือ”

“ชากังฮูเต้เจ้าค่ะ” แม่นางลู่อยิ้มอย่างปลื้มใจที่มีมือปราบเลื่องชื่ออย่างเจียงหลุนชื่นชมชานองนาง แล้วจู่ๆ มู่สาวเย่าก็ประกาศออกมา

“ท่านหน้าคือจอมโจรแต่จี้ว”

สตรีผอมแห้งตกใจสุดขีด ก่อนร้องโวยวายลั่นห้อง “อย่ามาพุดพล่อยๆ นะ เจ้าเด็กบ้า มีหลักฐานอะไรมากล่าวหาข้า”

“จับตัวนางไว้” มือปราบเจียงหลุนสั่งขุนนางชั้นผู้น้อยจับแม่นางลู่อทันที โดยไม่เปิดโอกาสให้นางได้หลบหนี แต่ด้วยความฉับไวและมีมือระดับจอมโจร ทำให้การจับตัวแม่นางลู่อไม่ใช่เรื่องง่าย สุดท้ายนางก็กระโดดออกทางหน้าต่าง และหลบหนีไปอย่างลอบนวล

“วาดรูปนางแล้วส่งให้หัวเมืองต่างๆ ติดประกาศจับ” มือปราบเจียงหลุนสั่งการกับทหารประจำศาลที่วิ่งเข้ามาในห้อง ความซุกซมวุ่นวายจบลงด้วยการรายงานผลการสอบสวนคดีจอมโจรแต่จี้วขโมยแหวนหยกเขียวมรกตแก่ท่านเจ้าเมือง ส่วนมู่สาวเย่ากับขุนจื่อก็ลามือปราบเจียงหลุนกลับหอสีนรมย์

“เจ้าเขียนในรายงานว่า ดรุณีวัยสิบสองปีนามว่ามู่สาวเย่า เป็นผู้ชี้ตัวจอมโจรแต่จี้วได้ นี่เจ้ากูเรื่องเท็จขึ้นมาใช่หรือไม่ เจ้าเป็นถึงหัวหน้ามือปราบยังไม่รู้ตัวคนร้าย แล้วเด็กแคสิบสองปีจะรู้ตัวคนร้ายได้อย่างไร” เจ้าเมืองล้วยหางถามด้วยความสงสัยอย่างยิ่ง

“เรียนได้เท่า ตอนโตสวนผู้ต้องหาทั้งสามคน ข้าก็อับจนปัญญา มิรู้ว่าใครคือจอมโจรแต่จี้วกันแน่ แต่มู่สาวเย่ากลับชี้ทางสว่างให้ข้า ด้วยการให้แม่นางลู่อชงชาให้ข้าดื่ม ข้าถึงได้รู้ว่าใครคือจอมโจรแต่จี้ว” มือปราบเจียงหลุน

ชี้แจง

“แค่ตีฆ้องกังฮูเต้จะรู้ตัวจอมโจรแต่จิวได้อย่างไรกัน” เจ้าเมืองซัก

“ฆ้องกังฮูเต้เป็นฆ้องที่ชาวแต่จิวชื่นชอบเป็นพิเศษขอรับ มู่สาวเย่าคงรู้จุดนี้ และสังเกตเห็นชุดชงช่าในห่อผ้าของแม่นางลู่ จึงรู้ว่านางคือจอมโจรแต่จิว เพราะชาวแต่จิวทุกคนต้องตีฆ้องกังฮูเต้ จึงต้องพกชุดชงช่าติดตัวไปด้วย พอ มู่สาวเย่าขอตีฆ้องช่าจึงเริ่มเอะใจ ก่อนจะนึกเรื่องฆ้องกังฮูเต้ขึ้นมาได้ขอรับ”

“เป็นเช่นนั้นเอง เด็กน้อยมู่สาวเย่าไม่ธรรมดาจริงๆ” เจ้าเมืองนึกชื่นชม “ขอรับ นางทั้งฉลาดและรอบรู้ แต่น่าเสียดาย”

“เสียดาย?” เจ้าเมืองขมวดคิ้วมองหน้ามือปราบเจียงหลุน อีกฝ่ายทอด ถอนใจก่อนจะตอบ

“นางเป็นดรุณีน้อยแห่งหอรีนรมย์ แม้อีกห้าปีข้างหน้านางจะเติบโตเป็น หญิงงามประหนึ่งหญิงงามลุ่มเมืองในตำนาน แต่นางก็เป็นได้แค่หญิงคนิกนางหนึ่งเท่านั้น ข้าจึงรู้สึกเสียดายความฉลาดของนางยิ่งนัก”

“ถ้าในอีกห้าปีข้างหน้านางเป็นหญิงคนิกกาจริง ก็คงเป็นหญิงคนิกกา อันดับหนึ่งในใต้หล้าที่ไร้อศรีเด็ดเดี่ยวอย่างแน่นอน” เจ้าเมืองล้วยหยางกล่าว ด้วยความมั่นใจ และมือปราบเจียงหลุนก็เห็นด้วยอย่างยิ่ง

หลังจากศาลหมิงจู่ ทั้งซุนจื่อและมู่สาวเย่าก็แวะตามร้านข้างทาง ในตลาดใจกลางเมืองล้วยหยาง เด็กทั้งสองคนมีรูปร่างหน้าตาดี มีบุรุษแต่งกาย ซอมซ่อผู้หนึ่งที่เป็นผู้ต้องสงสัยที่อยู่ในศาลหมิงจู่ได้ถูกปล่อยออกมาและ เดินตามพวกเขาอยู่ห่างๆ

เมื่อซุนจื่อกำลังยุ่งกับการจ่ายเงินให้พ่อค้าขายหมั่นเถว บุรุษผู้นั้นก็เข้ามาทางด้านหลังของมู่สาวเย่า แล้วใช้มือข้างหนึ่งปิดปากดรุณีน้อยเพื่อป้องกัน มิให้นางส่งเสียง ส่วนมืออีกข้างก็อุ้มตัวมู่สาวเย่าวิ่งหายเข้าไปในตรอกแคบๆ ข้างโรงเตี๊ยมอย่างรวดเร็ว แม้แต่ผู้คนบริเวณนั้นก็มิทันได้เอะใจ

“สาวเย่า เจ้าจะกินหมั่นเถวเลยหรือไม่” ซุนจื่อจ่ายเงินเสร็จก็หันมาถาม

มู่สาวเย่า เด็กหนุ่มใจหายวาบเมื่อครุณีน้อยข้างกายหายตัวไป “สาวเย่า สาวเย่า”
ซุนจื่อท้งหม่นโถวในมือทันที เขาวิ่งพล่านตามหา มู่สาวเย่าไปหัวตลาด
แต่ก็ไร้เงาของครุณีน้อยแห่งหอรีนรมย์

สอง ยากปากร้าย

เสียงกลองดังระรัวมาจากหน้าศาลหมิงจู แสดงถึงความร้อนใจของผู้มาร้องทุกข์ เป็นเหตุให้เจ้าเมืองลั่วหยางสั่งเจ้าหน้าที่ให้เปิดศาลและเบิกตัวผู้มาร้องร้องขอความเป็นธรรม ทว่าเมื่ออยู่ในห้องพิจารณาคดี มีอุปราชเจียงหลุนกลับต้องประหลาดใจ เพราะผู้มาร้องเรียนคือหนุ่มน้อยผู้ติดตามมู่สาวเย่าที่เพิ่งออกจากศาลไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก่อน แม้จะคาดเดาในใจได้ว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับคดีนี้หน่อยแห่งหรือ نرمย์เป็นแน่ แต่เจียงหลุนก็มีอาจเอ่ยปากถามไต่ เพราะขณะนั้นเข้าสู่กระบวนการไต่สวนของท่านเจ้าเมืองแล้ว

ซุนจื่อเตินร้องให้เข้ามาคุกเข่ากับพื้นเบื้องหน้าเจ้าเมืองลั่วหยางผู้ทำหน้าที่เสมือนตุลาการ

“ใต้เท้า... ช่วย... ข้า... ด้วย... นาง... หายตัวไป...” ซุนจื่อเตินปนสะอื้นไต่หน้าเต็มไปด้วยคราบน้ำตา บ่งบอกว่าร้องไห้มาอย่างหนัก เจ้าเมืองมีอาจเข้าใจได้ว่าเด็กหนุ่มต้องการให้ช่วยเรื่องใดจึงถามกลับไป

“เจ้าจะฟ้องร้องใคร ได้เขียนคำฟ้องมาหรือไม่”

ซุนจื่อเตินชี้เต้าหน้าชี้เต้าตาแล้วตอบอย่างฉะฉาน “ข้ามิได้มาฟ้องร้อง แต่มาแจ้งความคนหายขอรับ”

“เหลวไหล” เจ้าเมืองตวาด “ที่นี่เป็นศาลสำหรับฟ้องร้องดำเนินคดี มิใช่
ชื่อฎ¹¹ จะได้รับแจ้งความคนหายให้เจ้าได้ เจ้ามาตีกลองโดยไม่มีคำฟ้อง
รู้หรือไม่ว่ามีโทษโอบยลืบไม้แน่”

“ใต้เท้า ข้ายอมฎโอบยลืบไม้เพื่อแลกกับการที่ท่านอนุญาตให้มือปราบ
เจียงสืบหาหมู่สาวเย่าสหายน้อยของข้าที่หายตัวไปขอรับ” ซุนจื่อกล่าวเสียงหนัก
โดยไม่หวาดกลัวต่อการถูกลงโทษแม้แต่น้อย

“เหตุใดต้องเป็นมือปราบเจียงด้วย” เจ้าเมืองสงสัย

“ประการแรก... เพราะมือปราบเจียงรู้จักและเคยเห็นหน้าของหมู่สาวเย่า
ประการที่สอง... ชื่อเสียงเรื่องการสะกดรอยตามคนร้ายของท่านมือปราบเป็นที่
เลื่องลือยิ่งนัก ดังนั้นหากต้องการใครสักคนสืบหาตัวหมู่สาวเย่าให้เจอ ข้าจึง
คิดว่ามือปราบเจียงเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดขอรับ”

คำตอบของซุนจื่อทำให้เจ้าเมืองกับเจียงหลุนมองหน้ากัน ก่อนเจ้าเมือง
จะหันมากล่าวกับซุนจื่อ “เจ้าร้องให้พุ่มพ่ายราวกับบิดาที่ทำลูกหาย ไม่คิดว่า
ในความตกใจเจ้ายังมีสติคิดไตร่ตรองได้ฉลาดถึงเพียงนี้ เอาเถอะ ข้าจะยอม
ให้มือปราบเจียงช่วยตามหาสหายน้อยของเจ้า”

เด็กหนุ่มดีใจสุดขีด รีบโขกศีรษะกับพื้น “ขอบคุณใต้เท้า ขอบคุณท่าน
มือปราบ ข้าจะไม่ลืมบุญคุณครั้งนี้เลย”

“ให้เจอมู่สาวเย่าก่อนดีกว่า เจ้าค่อยมาขอบคุณพวกข้า” เจ้าเมืองกล่าว
ก่อนหันไปสั่งมือปราบเจียงหลุน “เจ้านำกำลังเจ้าหน้าที่ไปสืบหาตัวหมู่สาวเย่า
สืบได้ความอย่างไรมารายงานข้าด้วย”

“ขอรับ” มือปราบเจียงหลุนรับคำสั่ง

“ข้าจะตามท่านไปตามหาสาวเย่าด้วย” ซุนจื่อรีบบอก พลังลูกพรวด

---

11 ตำรวจผู้พิทักษ์ประชา เริ่มมีขึ้นในจีนตั้งแต่สมัยโบราณ แบ่งเป็น 3 ตำแหน่งคือ 1. ชื่อฎ (司徒) ดูแลเรื่องของประชาชน (แพ่ง) 2. ชื่อหม่า (司马) ทำหน้าที่คล้ายทหารดูแลชายแดน และ 3. ชื่อ (士) ดูแลเรื่องอาชญากรรม (อาญา) และการจำคุก

ยื่นขึ้น

“เจ้าไปก็มีแต่จะเป็นตัวถ่วงช้า รอฟังข่าวอยู่ที่นั่นแหละ” มือปราบเจียงหลุนกล่าว ก่อนซักถามซุนจื่อถึงช่วงที่มู่สาวเย่าหายตัวไป เมื่อได้ข้อมูลครบถ้วนตามที่ต้องการจึงออกจากศาลไปพร้อมกับเจ้าหน้าที่อีกสิบคน

การสืบเสาะเริ่มจากการวาดรูปมู่สาวเย่าลงบนกระดาษและแจกจ่ายให้เจ้าหน้าที่แต่ละคนนำไปสอบถามชาวบ้านว่าเคยเห็นครุฑหิน้อยในรูปหรือไม่ เวลาผ่านไปเพียงหนึ่งเค่อ¹² มือปราบเจียงหลุนก็ได้วาดรูปพรรณสัณฐานของบุรุษที่ลักพาตัวมู่สาวเย่าไป ทว่าเมื่อนำภาพนั้นกลับมารายงานต่อท่านเจ้าเมืองและซุนจื่อที่รอฟังข่าวอยู่นั้น สิ่งที่เจ้าเมืองลั่วหยางบอกกับทุกคนได้สร้างความตกใจอย่างมาก โดยเฉพาะซุนจื่อ เด็กหนุ่มถึงกับเข่าอ่อนล้มพับไปกองกับพื้น ด้วยจิตใจที่แตกสลาย

“ชายในรูปนี้เป็นโจรปล้นสวาทที่ทางการเพิ่งประกาศจับ หยื่อทุกราชที่มันหมายตาไม่เคยรอดจากการถูกข่มขืนเลยสักราย”

“เป็นความผิดซ้ำเอง... เพราะข้าไม่ดูแลเจ้าให้ดี... สาวเย่า... ข้าจะกลับไปบอกเหล่าป่านอย่างไรดี... นางต้องเขียนข้าจนตายแน่” ซุนจื่อตอกชกหัวพลางคร่ำครวญอย่างจะเป็นจะตาย ทั้งเจ้าเมืองและมือปราบเจียงหลุนต่างมองเด็กหนุ่มด้วยความสังเวช

“เรื่องโจรปล้นสวาทจับตัวมู่สาวเย่าไปเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเหล่าป่านอย่างไรเสียนางก็ต้องรู้วันยังค่ำ เจ้ารีบกลับหอสีนรมย์ไปแจ้งข่าวแก่นางเถอะ” ท่านเจ้าเมืองบอกกับซุนจื่อที่นั่งกอดเข่าร้องไห้อยู่กับพื้น

“ข้าจะพยายามตามหาตัวมู่สาวเย่าให้เจอก่อนที่จะหนีจะหนีอะไรไป”

แม้ถ้อยคำของมือปราบเจียงหลุนจะมีอาชญายืนยันได้ว่ามู่สาวเย่าจะไม่ถูกโจรปล้นสวาทขืนใจ แต่อย่างน้อยซุนจื่อก็ยังคงฝากความหวังที่มีเพียงน้อยนิดไว้กับมือปราบสูงวัยผู้นี้ เด็กหนุ่มโศกเศร้าระคำ่นับซุนนางทั้งสองแล้วเดินออกจาก

¹² ประมาณสิบห้า นาที

กาลกลับไปยังหอรัชมัย

มู่สาวเย่าตกใจอย่างมากเมื่อตัวเองถูกชายร่างสูงใหญ่รวบเอาจากด้าน หลังและถูกปิดปากด้วยฝ่ามือทั้งใหญ่และหยาบกร้าน ชายผู้นั้นวิ่งด้วยความเร็วดูพายุเข้าไปในตรอกแคบๆ ข้างโรงเตี๊ยม แม้มู่สาวเย่าจะพยายามดิ้นสุดแรงเพื่อให้หลุดจากวงแขนแข็งแรงที่รัดตัวนางไว้แต่ก็ไร้ผล นางถูกอุ้มไปจนสุดเขตตลาดเข้าสู่พื้นที่รกร้างอันไร้ผู้คนสัญจรไปมา มู่สาวเย่ารับรู้ถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองจึงหวายจิ้งหะตอนชายตัวสูงชะลูดผีเท้า อ้าปากใช้ฟันซี่เล็กๆ กัดเข้าที่ฝ่ามือของชายผู้นั้นอย่างสุดแรง

“โธ้ย!” โจรปล้นสาวทรวงลั่น ความเจ็บปวดทำให้แผลฉีกมู่สาวเย่าลงพื้น

เมื่อร่างเล็กบอบบางของนางเป็นอิสระ มู่สาวเย่าก็รีบลุกขึ้นวิ่งหนีไปจากโจรปล้นสาวทโดยย้อนกลับไปทางเดิม ทว่ามันกลับไหวตัวทันวิ่งไล่ตามมาติดๆ และใช้เชือกที่ผูกเป็นวงโยนข้ามอากาศมาคล้องตัวมู่สาวเย่าไว้ แล้วดึงอย่างแรงจนนางหายใจไม่ลงกับพื้นและถูกมัดไว้ราวกับสัตว์ที่ถูกมนุษย์ดักจับ

“แสนนิกนะ นิ่งเด็กแพศยา” โจรปล้นสาวทดำมู่สาวเย่า พลางมัดตัวเด็กน้อยด้วยปลายเชือกที่คล้องจนแน่นตึง แล้วใช้ผ้าลีขาวผูกมัดปากมิให้ส่งเสียง

“ไป... ข้าจะพาเข้าไปขึ้นสวรรค์” มันยกตัวมู่สาวเย่าขึ้นพาดบ่า เดินอวดๆ ตรงเข้าไปในพงหญ้าข้างทางซึ่งมีศาลเจ้าร้างตั้งอยู่ที่ลับตา

ศาลเจ้าร้างที่โจรปล้นสาวทอุ้มมู่สาวเย่ามาเป็นอาคารชั้นเดียว ก่อด้วยอิฐซึ่งแตกหักผุพังบางส่วน แต่ยังคงสภาพเป็นศาลเจ้าที่มีรูปปั้นลึงค์ศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวฮั่นนับถือตั้งอยู่บนแท่นบูชาภายในศาลเจ้านั้น โจรปล้นสาวทโยนร่างเล็กบนบ่าลงบนพื้นที่ว่างตรงกลางศาลเจ้า มองดวงหน้างามของมู่สาวเย่าอย่างเห็นกระหาย ดรุณีน้อยรู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง ขนาดขยับตัวถอยหนีมันก็ยังอย่างสามขุมเข้ามาหา

“เจ้าช่างดงามน่ารักน่าสัมผัสจริงๆ งามยิ่งกว่าสตรีที่ข้าเคยเคยชมมาแล้วเสียอีก” โจรปล้นสาวทไม่เพียงแต่เอ่ยปาก ทว่ายังเอื้อมมือมาจับคางมูสาวเย่าให้เงยขึ้น อีกฝ่ายสะบัดหน้าหนี แต่กลับถูกจับให้หันมาเผชิญหน้าอีก แล้วก้มหน้าลงมาเพื่อหวังลี้มรลิมฝีปากจิ้มลี้มของดรุณีน้อย

โป๊ก!

โจรปล้นสาวทยกมือขึ้นกุมศีรษะตัวเอง พลังก้มมองดูว่าตฤที่มากระเทกศีรษะอย่างแรงบนพื้น กระตุกสุนัขท่อนใหญ่ตอกอยู่ข้างตัว โจรปล้นสาวทจุนจัดหันขวับไปมองทาคณเขี้ยงกระตุกสุนัขใส่ศีรษะตน มูสาวเย่าเองก็หันไปมองเช่นเดียวกัน สิ่งที่ทั้งคู่เห็นคือหนุ่มน้อยวัยเดียวกับขุนจื่อ สวมชุดมอซอและขาดวิน เนื้อตัวสปรกมอมแมมราวกับไม่ได้อาบน้ำมาเป็นแรมเดือน ผมแผ่รุงรังกระเซอะกระเซิงนั่งพิงกำแพง มือข้างหนึ่งพาดบนเข่าที่ชันขึ้นมาสภาพไม่งามของเด็กหนุ่มบ่งบอกอาชีพของเขาได้เป็นอย่างดี

“เจ้าขอทาน บังอาจปากระตุกสุนัขใส่หัวข้ารี!” โจรปล้นสาวทตวาด เลือดขึ้นหน้าจนแดงก้ำถึงใบหู “รีบไสหัวไปเลยนะ ถ้าไม่อยากเจ็บตัว”

“เฒ่าลามก เจ้าต่างหากที่ต้องไสหัวไป” ยากทหนุ่มน้อยสวนกลับมา

“ว่าไงนะ! เจ้าเด็กเหลือขอ! เจ้าตาย” โจรปล้นสาวทตะโกนด่า พร้อมกับวิ่งเข้าไปกระซากคอเลื้อยจากหนุ่มน้อยหมายทุ้มลงพื้น แต่อีกฝ่ายกลับเร็วกว่า กระโดดข้ามศีรษะแล้วถีบหลังโจรร่างมที่มาจนล้มหน้าคะมำลงไปจุมพิตฝุ่น

“คิดทำบดลิตต่อหน้าลิ่งคักดีลิตี... ไม่รู้จักกายฟ้าดิน... ยังมาว่าข้าเป็นเด็กเหลือขออีก ไ้อ้คนลามก กระอักเลือดตายตรงนี่เถอะ” ยากทหนุ่มสบถขณะที่เขาก็ตะตอยโจรปล้นสาวทแบบไม่ยั้ง แม้อีกฝ่ายจะปล่อยหมัดสวนกลับแต่ยากทหนุ่มน้อยก็ใช้วิทยายุทธขั้นพื้นฐาน นั่นคือวิชากังฟู จัดการโจรปล้นสาวทจนสลบเหมือดลงไปนอนแน่นิ่งกับพื้น

ยากทหนุ่มน้อยใช้นิ้วโป้งลูบปลายจมูกตัวเองและเช็ดหน้ายี้ตอกทำท่าราวกับขุนพลผู้ชนะศึก เมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้วมูสาวเย่าก็พยายามส่งเสียง

ผ่านผ้าที่มัดปากเพื่อให้หนุ่มน้อยขอทานช่วยแก้มัด อีกฝ่ายได้ยินเสียงก็เดินเข้ามาหนึ่งยongๆ ตรงหน้าตรุณีน้อยแต่ไม่แก้มัดให้นาง

“เฒ่าลามกนั่นมีตาเสียเปล่าแต่เหมือนคนตาบอด เจ้าหน้าที่ข้าวิ้ววิ้วเห่เยี่ยงนี้ยังจะพิศวาสอีก” ยากจากหนุ่มน้อยว่า

มุ่งสาวเย้าเอ้ยเสียงอู้อี้ฟังไม่ได้ศัพท์เพราะถูกปิดปาก เลยถูกยอกจากหนุ่มน้อยหาเรื่องตำหนิอีก “เด็กอะไรช่างโง่เขลาหนัก อยากให้ข้าช่วยแก้มัดแต่ไม่รู้จกั๊กหัวขอร้องข้าดีๆ สมควรแล้วที่ถูกมัดไว้เยี่ยงนี้”

มุ่งสาวเย้ารีบโค้งศีรษะลงคำนับหงๆ

“ก็แค่นั้นแหละ เด็กวิ้วเห่” ยากจากหนุ่มน้อยหัวเราะในลำคอ พลงเอือมมือไปแก้ผ้ามัดปากและเชือกที่มัดตัวมุ่งสาวเย้าไว้

พอเป็นอิสระมุ่งสาวเย้าก็เดินวนรอบตัวเด็กหนุ่มขอทาน พิณจมองเขาเหมือนจ้องมองวัตถุโบราณที่หาได้ยากยิ่ง นัยน์ตากลมโตดูจพระจันทร์ดวงเล็กฉายแววตื่นตื่นดีใจออกมา ฝ่ายยอกจากหนุ่มเห็นตรุณีน้อยทำตัวพิลึกน่ารำคาญก็แผดเสียง

“เด็กวิ้ว มองอะไร”

มุ่งสาวเย้ายิ้มน้อยๆ ก่อนตอบ “ข้าเคยอ่านเจอคำว่า ‘ยาก’ ที่มีคำอธิบายไว้ในหนังสือ แต่มีอาจเข้าใจหรือนึกภาพออกได้เลย จนกระทั่งวันนี้ข้าเพิ่งได้เห็นยากตัวเป็นๆ ที่จับต้องตัวได้อย่างท่าน ข้าดีใจยิ่งนัก”

ตรุณีน้อยไม่พูดเปล่า ยังเอือมมือข้างหนึ่งไปลูบแขนยอกจากหนุ่มน้อยอีกด้วย

“โธ้ย! จะบ้าตาย” ยากจากหนุ่มน้อยยกอกตามองบน ปากก็ดูใส่ “สตรีวิ้วเห่ ข้าไม่ใช่ของประหลาดที่เจ้าจะมาจ้องเอาๆ เยี่ยงนี้ละ”

“ท่านยากช่างเป็นบุรุษที่พิเศษยิ่งนัก ยิ่งกว่าบุรุษใดในเมืองลั่วหยางเลยเจ้าค่ะ”

ถ้อยคำเย็นยongของตรุณีน้อยทำเอายอกจากหนุ่มน้อยต้องหรีตตามองนางแล้วถามอย่างสงสัย

“พิเศษอย่างไร?”

“พิเศษสิเจ้าคะ เพราะบุรุษทุกคนที่เห็นหน้าข้าต่างบอกว่าข้างดงามน่ารักดูเฉียนน้อย มีแต่ท่านเท่านั้นที่มองข้าชี้รั้วชี้เห่”

“เจ้าจะหาว่าข้ามีตาแต่ไร้แววลินะ?”

“มิกล้าเจ้าคะ ข้าเพียงแต่ชื่นชมในวาจาตรงไปตรงมาของท่านต่างหาก”
 มู่สาวเย้ายิ้มน้อยๆ อย่างน่ารัก แต่อีกฝ่ายกลับไม่พอใจ

“อย่ามาประจบ ข้ายากจนจนแทบจะอดตายเยี่ยงนี้ ไม่มีอะไรจะให้เจ้าหรอก รีบๆ ไปให้พ้นที่พักของข้าเลย”

เด็กหนุ่มขอทานเดินหลังมู่สาวเย้าให้เดินออกไปจากศาลเจ้า แต่อีกฝ่ายกลับหันมาจับมือเขาไว้แล้วโคงค้ำัน

“ขอบคุณท่านมาก ท่านยาก ข้าจะไม่ลืมบุญคุณครั้งนี้เลย” มู่สาวเย้าเอ่ยด้วยน้ำเสียงแจ่มใส ผิดกับอีกคนที่หน้าบึ้งตึงพร้อมกับตวาดกลับมา

“บุญคุณมันกินได้เสียเมื่อไร ถ้าอยากตอบแทนข้า...” ยากหนุ่มน้อยหยุดพูดนิดหนึ่ง พลังยกมือขึ้นดึงสร้อยที่คล้องคอ มู่สาวเย้าอย่างแรงจนมันหลุดติดมือ “สร้อยหยกนี้ถือเป็นของตอบแทนที่ข้าช่วยเจ้าจากเหล่าลามกนั้นก็แล้วกัน”

พูดจบยากหนุ่มน้อยก็ผลักตัวมู่สาวเย้าออกไปข้างนอก แล้วปิดประตูศาลเจ้ามิให้นางเข้ามาสร้างความวุ่นวายกับเขาอีก

“ข้าจะจดจำท่านไว้ในใจนะเจ้าคะ ท่านยากจก” ดรุณีน้อยตะโกนเข้าไปแต่ไร้ซึ่งเสียงตอบกลับมา

เพียงครู่เดียวมู่สาวเย้าก็เห็นมือปราบเจียงหลุนและเจ้าหน้าที่ราวสิบคนเดินเข้ามาในบริเวณศาลเจ้าร้าง ทั้งสองฝ่ายต่างดีใจที่ได้เจอกัน การไถ่ถามเหตุการณ์ความเป็นไปจึงเกิดขึ้นในเวลาต่อมา แล้วมือปราบเจียงหลุนก็ฟังประตูเข้าไปเพื่อจับตัวโจรปล้นสาวท ซึ่งมันยังคงนอนแน่นิ่งกับพื้น มีเพียงยากหนุ่มน้อยปากร้ายเท่านั้นที่หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

ข่าวโจรปล้นสาวลักพาตัวมู่สาวเย่าไปทำเอาทุกคนในหอรั้นรมย์แตก
ตื่น ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ดรุณีน้อยมู่สาวเย่าคงไม่พ้นต้องราศีกี้
ครานนี้ เหลลาป่านร้องให้เสียอกเสียใจ คร่ำครวญราวกับจะขาดใจตาย

“อุตสำหรับเลี้ยงดูมาตั้งแต่แบเบาะ หวังจะให้เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งใน
ลั่วหยาง หมดลึ้นแล้วชุมทรัพย์มหาศาลของข้า ทำไมฟ้าต้องกลั่นแกล้งข้าเยี่ยง
นี้ ทำให้ข้าเสียเงินเสียทองเลี้ยงดูนางไปโดยสูญเปล่า ใครเล่าจะรับผิดชอบ”

“เหลลาป่าน ท่านก็เกินไปนะ แทนที่จะเป็นห่วงเป็นใยในความปลอดภัย
ของสาวเย่า กลับมานั่งตีโพยตีพายเสียตายเงินทองของจอมปลอมเช่นนี้”
หลินเมี่ยวซินต่อว่า

“ของจอมปลอมอะไร ทุกวันนี้หอรั้นรมย์อยู่ได้ก็เพราะเงินทองที่เจ้าพูด
มาทั้งนั้น” แม่เล่าแห่งหอศกิก้าอันดับหนึ่งแย้ง

หลินเมี่ยวซินเป็นห่วงมู่สาวเย่าเกินกว่าจะมาโต้เถียงกับเหลลาป่าน นาง
เฝ้าภาวนาในใจให้สาวเย่าของนางปลอดภัย และแล้วคำอธิษฐานของนางก็เป็น
จริง เมื่อมือปราบเจียงหลุนพามู่สาวเย่ากลับมายังหอรั้นรมย์

“สาวเย่า!” ทุกคนร้องตะโกนอย่างดีใจ เหลลาป่านเป็นคนแรกที่วิ่งเข้าไป
หาเด็กน้อยซ้ๆ ที่นางรูปร่างท้วมหน้าจะเคล็อนไหวซ้ๆ แต่กลับรวดเร็วกว่าผู้ใด
สิ่งทีนางทำอันดับแรกมิใช่การซักถาม แต่เป็นการถลกแขนเสื้อมู่สาวเย่าเพื่อดู
แต่ัมพรหมจรรย์¹³ ซ้่นางแต่ัมไ้บนท้องแขนตรงบริเวณข้อมือของมู่สาวเย่า
ตั้งแต่ยังเป็นทารก

“เฮ้อ ค่อยยังซ้่ว” เหลลาป่านถอนหายใจเสือกด้วยความโล่งอก ก่อน
ยกมือไหว้ปลกๆ “ขอบคุณฟ้าดิน ขอขอบคุณลิ่งคักดีลิลีทีซ้่นหลาย ลูกมิต้อง
สูญเสียวทรัพย์แล้ว”

มือปราบเจียงหลุน หลินเมี่ยวซิน และคนอื่นๆ ในหอรั้นรมย์ต่างส่าย
หน้าในความเห็นแก่เงินของแม่เล่า ทุกอย่างดูเหมือนจะเข้าสู่ภาวะปกติเช่น
ทุกวัน ทว่าในเช้าวันรุ่งซ้่นเหลลาป่านกลับเรียกตัวซุนจื่อมาพบเพื่อขับไล่เขา
ออกจากหอรั้นรมย์โทษฐานที่ไม่ดูแลมู่สาวเย่าให้ดี

“ได้โปรดยกโทษให้ข้าด้วยเหล่าป่าน ข้าผิดไปแล้ว อย่าขับไล่ข้าเลย”
 เด็กหนุ่มอ่อนวอนเสียงดังขณะที่ถูกบ่าวรับใช้คนอื่นจับตัวถูกลู่ถูล้างไปตามทาง
 แล้วโดนโยนออกนอกประตูหอี่นรมย์

“พี่ซุนจื่อ” มู่สาวเย่าได้ยินเสียงร้องตะโกนของสหายสนิทที่วิ่งออกจาก
 ห้องนอนมายังหน้าประตู แต่บ่าวรับใช้กลับจับนางไว้มิให้ออกไปหาเด็กหนุ่ม

“สาวเย่า สาวเย่า ช่วยข้าด้วย”

---

¹³ แต่ัมพรหมจรรย์ หรือโสภางซา (守宮砂) คือการแต่้มจุดแดงพรหมจรรย์ที่ข้อมือของ
 หญิงสาวเพื่อเป็นเครื่องหมายของการรักษาความบริสุทธิ์ ตามบันทึก ‘ป้ออู้จื่อ’ (博物志)
 ในสมัยจิ้น กล่าวว่าหากใช้สารซินนาบาร์ (แร่ชนิดหนึ่งมีสีแดง) เลี้ยงตุ๊กแก ตุ๊กแกจะเปลี่ยน
 สี และหากป้อนแร่ซินนาบาร์จนครบ 7 ชั่ง (ประมาณ 3.5 กิโลกรัม) แล้วเอาตุ๊กแกมาตำ
 จากนั้นเอาสีแต่้มไปที่แขนของสาวพรหมจรรย์ สีแดงนี้จะไม่หลุดจนกว่าจะเสียชีวิตพรหมจรรย์
 จึงค่อยๆ เลือนหายไป เป็นที่มาของวิธีการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของหญิงสาวในสมัยโบราณ
 ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงตามบันทึกหรือไม่ ต่อมาเมื่อธรรมเนียมปฏิบัติว่า หญิงสาวที่เข้าวังจะ
 แต่้มโสภางซาไว้ที่ข้อมือ เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งพรหมจรรย์ ในหมู่ชาวบ้านบอกเล่าต่อ
 กันมาว่าโสภางซาไม่มีผลกับหญิงที่มีสามีแล้ว

สาม การหายตัวไปของซุนจื่อ

“สาวเย่า! สาวเย่า ช่วยข้าด้วย! ช่วยขอร้องเหลาป่านให้ข้าด้วย”

เสียงร้องตะโกนของซุนจื่อที่อ่อนวอนอยู่นอกประตูทำให้มู่สาวเย่า
กระวนกระวายใจ แต่นางถูกบ่าวรับใช้รูปร่างสูงใหญ่ถึงสองคนจับแขนทั้งสอง
ข้างไว้มิให้ออกไปหาเด็กหนุ่ม จนกระทั่งบ่าวอีกสองคนที่โยนซุนจื่อออกไปเดิน
กลับเข้ามาในหอและลั่นดาลประตูปานใหญ่ด้วยกลอนสลักไม้

“ปล่อยข้า ข้าจะไปหาท่านแม่” มู่สาวเย่าตวาดบุรุษทั้งสองคนที่จับตัวนาง
ไว้ พวกเขาจำต้องปล่อยนาง เพราะอย่างไรเสียมู่สาวเย่าก็เป็นไซ่ในหินของ
เหลาป่านผู้มีอำนาจสูงสุดในหอรัชมัย การขัดใจดรุณีน้อยจึงเป็นเรื่องมิควร
ทำอย่างยิ่ง เพราะมันอาจนำมาซึ่งการถูกไล่ออกจากหอคณิกาแห่งนี้

มู่สาวเย่าวิ่งไปยังห้องนอนของเหลาป่าน ในขณะที่หลินเมี่ยวซินก็เป็น
ห่วงเป็นใยซุนจื่อเช่นเดียวกัน จึงตามดรุณีน้อยไปด้วยอีกคน เมื่อมาถึงหน้า
ห้องมู่สาวเย่าก็ร้องเรียกสตรีที่อยู่ในห้อง

“ท่านแม่ ท่านแม่ ได้โปรดอย่าไล่พี่ซุนจื่อไปเลย”

เหลาป่านร่างท้วมเดินอ้อมมายาเปิดประตูเพื่อต่อว่ามู่สาวเย่า “เจ้าซุนจื่อ
มันทำให้เจ้าโดนโจรฉุดไป เจ้ายังจะมาขอร้องแทนมันอีกหรือ”

“ท่านแม่ พี่ซุนจื่อไม่ได้ทำให้ข้าโดนลุด แต่เพราะข้าไม่ระวังตัวเองจึงถูกโจรจับตัวไป และข้าก็ไม่ได้เป็นอะไรแล้ว ไยท่านต้องทำโทษพี่ซุนจื่อด้วยการไล่พี่ซุนจื่อออกจากหอด้วยเล่าเจ้าคะ” มู่สาวเย้าย้อนถามมารดาบุญธรรมอย่างใจเย็น

“นั่นสิ เหลลาปาน ท่านน่าจะเห็นแก่พี่ซุนจื่อคอยดูแลสาวเย้ามาตั้งแต่เบาะเบาะ โดยเฉพาะในยามค่ำคืนที่พวกเราต่างต้องรับแขก อีกอย่าง... ในหอเราก็มีแต่ซุนจื่อเท่านั้นที่เป็นเพื่อนเล่นกับสาวเย้า จะว่าไปเขาก็เหมือนน้องครักซ์ที่คอยพิทักษ์ครุณีน้อยของเรา เหตุใดท่านจึงขับไล่คนที่ป็นทั้งสหายและองครักษ์ของสาวเย้าล่ะ”

“เจ้าทั้งสองคนหยุดพูดเลย ข้าตัดสินใจแล้วจะไม่เปลี่ยนใจเด็ดขาด” เหลลาปานยื่นคำขาดเสียงหนักแน่น

มู่สาวเย้าคุกเข่าลงกับพื้นทันที และประกาศอย่างเด็ดเดี่ยวเช่นกัน “หากท่านแม่ไม่เปลี่ยนใจ ข้าก็จะไม่ลุกจากตรงนี้”

“เจ้า!” เหลลาปานถึงกับพูดไม่ออก ถ้าเป็นหญิงคณิกาคนอื่นนางคงไม่ไยดีและปล่อยให้หนึ่งคุกเข่าไปจนตายแน่นอน แต่นี่เป็นครุณีน้อยที่นางคาดหวังจะให้ป็นหญิงคณิกาผู้เรียกทรัพย์มหาศาลจากบุรุษทั่วหล้า ร่างกายนางจึงเป็นสิ่งสำคัญเหนืออื่นใด

“ท่านแม่อาจไม่สนใจว่าข้าจะดำเนินเป็นรอยช้ำ หรืออาจมียูงหรือแมลงมากัดจนผิวเนียนขาวของข้าเป็นรอยแผลเป็น หรือไม่ข้าก็ตากแดดตากลมจนไม่สบายหนักอาจถึงขั้นล้มป่วยจนตายไป ท่านแม่ก็คงไม่ไยดีต่อข้า ปล่อยให้ข้าคุกเข่าอยู่เช่นนี้ใช่หรือไม่”

หลินเมี่ยวซินอมยิ้มให้แก่มู่สาวเย้าที่ไ้ใช้จุดอ่อนของเหลลาปานมาต่อรองกับนาง ซึ่งสตรีร่างท้วมก็รู้ว่าถ้ามาไม้นี้นางจะต้องยอมแพ้อย่างแน่นอน

“ก็ได้ ครั้งนี้ข้าจะยอมให้สักครั้ง แต่ถ้าเจ้าถูกบุรุษเตะเนื้อต้องตัวก่อนวันปักปันเมื่อไร ข้าจะทำโทษซุนจื่อให้เหลลาปานจำเลยทีเดียว” เหลลาปานลั่นวาจา

ก่อนพวงตัวมู่สาวเย่าให้ลุกขึ้น

“ขอบคุณท่านแม่มากเจ้าคะ ข้าจะระวังตัวมิให้บุรุษมาแตะเนื้อต้องตัวเด็ดขาด”

“ดีแล้ว” สตรีร่างท้วมพยักหน้าพอใจ แล้วหันไปเอ่ยกับหญิงคนอีกคนหนึ่ง “เมี่ยวซิน เจ้าลงไปบอกบ่าวรับใช้ให้เปิดประตูให้ซุนจื่อเข้ามา และแจ้งเรื่องที่ข้าพูดเมื่อก็กับเจ้าเด็กหนุ่มนั่นด้วย”

“ได้” หลินเมี่ยวซินรับคำ ก่อนจูงมือมู่สาวเย่าลงบันไดไปข้างล่างเพื่อไปบอกเหล่าบ่าวรับใช้ตามคำสั่งเหล่าป่าน ซุนจื่อได้กลับเข้ามาทำงานในหอรีนรมย์ ในฐานะบ่าวรับใช้ผู้ติดตามมู่สาวเย่าเหมือนเช่นเดิม ดูเหมือนความสงบสุขจะกลับคืนมาอีกครั้ง ทว่าความงดงามน่ารักของมู่สาวเย่าก็ก่อปัญหาขึ้นอีกจนได้

ยามชวี¹⁴ เป็นเวลาที่หอรีนรมย์เปิดให้บริการ ตามหมู่ตึกต่างๆ เนืองแน่นด้วยบุรุษผู้พิสมัยในอิสตรี โดยเฉพาะตึกผีเสื้อซึ่งเป็นสถานที่ชมการแสดงรำรำการดนตรีของหลินเมี่ยวซินผู้เป็นหญิงคนอีกคนหนึ่ง ในหอรีนรมย์เสียงขลุ่ยสอดประสานกับเสียงกู่เจิงและระฆังดังแว่วเข้ามาถึงในสวนด้านหลังหมู่ตึก ซึ่งมู่สาวเย่ากำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่กับซุนจื่อ

“เจ้าได้ยินเสียงดนตรีที่ตั้งอยู่นี่หรือไม่” จู่ๆ ซุนจื่อก็ถามขึ้นมา มู่สาวเย่าเงยหน้าจากหนังสือแล้วตอบกลับเสียงใส

“ได้ยินเจ้าคะ พี่ซุนจื่อจะถามข้าว่า พี่เมี่ยวซินบรรเลงดนตรีสมัยไหนอยู่ใช่หรือไม่”

“เจ้ารู้ใจข้าจริงๆ ข้าตั้งใจจะถามเช่นนั้นละ แต่ดูเจ้าคงจะรู้คำตอบอยู่แล้ว”

“ใช่เจ้าคะ พี่เมี่ยวซินบรรเลงดนตรีสมัยจ้านกั๋วด้วยกู่เจิง ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่เริ่มเล่นกันในสมัยจ้านกั๋วเช่นกัน” มู่สาวเย่าตอบได้อย่างฉะฉาน

“เครื่องดนตรีแบ่งออกเป็นกี่ชนิด” ซุนจื่อยังถามต่อ

¹⁴ เวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น.

“ชาวฮั่นแบ่งประเภทของเครื่องดนตรีตามลักษณะของวัสดุที่ใช้ทำเครื่องดนตรีนั้นๆ แบ่งออกเป็นแปดชนิดคือ หนึ่งไม้ สองหนัง สามไม้ไผ่ สี่โลหะ ห้า น้ำเต้า หกหิน เจ็ดดิน และแปดเส้นไหมเจ้าคะ”

“เก่งมากสาวเย้า พี่เมี่ยวซินคงจะสอนเจ้าสินะ”

“ใช่เจ้าคะ พี่เมี่ยวซินสอนข้าทั้งเรื่องอักษร การรำยรำ การดนตรี และมารยาท แต่สิ่งที่พี่เมี่ยวซินไม่สอนเด็ดขาดทุกๆ ที่ท่านแม่กำชับให้สอนนักสอนหนา แต่พี่เมี่ยวซินก็ไม่สอนสักที ทำให้ท่านแม่โกรธมาก และขู่ว่าจะส่งข้าไปเรียนกับพี่สาวในหอคนอื่น”

“เรื่องที่เหล่าป่านอยากให้สอนก็คงไม่พ้นเรื่องเสน่ห์หญิงงามที่ทำให้ตราตรึงใจชายละสิ” ซุนจื่อเตาได้ตรงเผง มู่สาวเย้าหัวเราะคิก ก่อนเอื้อมมือไปหยิบสมุดเล่มหนึ่งจากในกองหนังสือเบื้องหน้า

“พี่เมี่ยวซินมิได้สอนข้าเรื่องนั้น แต่นางกลับยื่นสมุดเล่มนี้มาให้แทน” มู่สาวเย้าส่งสมุดให้เด็กหนุ่มดู อีกฝ่ายกลับต้องตกใจถึงประหลาดใจเมื่อเห็นว่ามันเป็นสมุดอะไร

“สมุดบันทึกของหลินต้าเทียน! นี่มันเป็นของอดีตอัศวรเสนาบดีที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏและถูกเนรเทศไปชายแดนเมื่อสิบสองปีก่อนนี้ ทำไมสมุดเล่มนี้มาอยู่กับเจ้าล่ะ”

“พี่เมี่ยวซินบอกข้าว่า นางคือลูกสาวของหลินต้าเทียน ครอบครัวนางถูกใส่ร้ายจนบิดาถูกเนรเทศ และสตรีในครอบครัวก็ถูกส่งมาทอฉินกา ซึ่งพี่เมี่ยวซินก็เป็นหนึ่งในนั้น นางจึงต้องอยู่ในทอฉินกาชั่วชีวิต นางบอกว่าท่านพ่อของนางบันทึกประสบการณ์ ความรู้ การอ่านใจคน รวมทั้งเรื่องราวในวังหลวงไว้ใ้ในสมุดเล่มนี้ มันจึงน่าจะมีประโยชน์กับข้า นางจึงมอบสมุดเล่มนี้ให้ข้า แต่นางกำชับมิให้ข้าเอาออกมาให้ใครเห็น”

“แน่นอนสิ ถ้าใครมาเห็นข้าต้องหาว่าเจ้าเป็นพวกกบฏแน่ แต่ทำไมเจ้าเอามาให้ข้าดูล่ะ” ซุนจื่อสงสัย

“เพราะในใต้หล้านี้ นอกจากพี่เมี่ยวซินแล้ว ก็มีพี่ซุนจื่อเท่านั้นที่ไม่มี

วันทำร้ายซ้ำ ต่อให้พี่ลำบากแค่ไหนพี่ก็ไม่มีวันหักหลังซ้ำแน่นอน” มู่สาวเฝ้ายิ้มสดใสนัยน์ตากลมโตะเป็นประกายระยิบระยับ เมื่อแสงโคมไฟจากหมู่ตึกส่องมากระทบ ชุนจื่อมองดวงหน้างดงามน่ารักตรงหน้าแล้วบอกกับตัวเองว่า ต่อให้เหลือเพียงเขากับนางในแผ่นดินที่ยังมีชีวิตอยู่ เขาก็จะไม่มีวันทำร้ายตระกูลนี้ น้อยผู้นี้เด็ดขาด

“เจ้าเติบโตในหอศุนิภา โตขึ้นก็คงมีชีวิตไม่ต่างจากพี่เมียวชินหรือหญิงศุนิภาคนอื่น เจ้าจะเรียนรู้อะไรต่างๆ มากมายไปทำไม” ชุนจื่อสงสัยอีก

มู่สาวเฝ้ายิ้มน้อยๆ กล่าวอย่างสดใส “ในวัยเยาว์ข้ามีอาจารย์กำหนดชีวิตตัวเองได้ เมื่อฟ้ากำหนดให้ข้าเติบโตในหอรัชมัย ข้าจึงมีอาจารย์ ความฝันอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคืออยากเป็นผู้ผดุงความยุติธรรม ช่วยเหลือผู้ยากไร้ และทำให้คนชั่วล้าอยู่อย่างสงบสุข ดังนั้นเพื่อให้ความฝันเป็นจริง ลักวันหนึ่งข้าจะต้องออกจากหอรัชมัยนี้ไปท่องยุทธภพให้ได้”

“เจ้าตัวแค่นี้ก็มีความฝันอันยิ่งใหญ่” ชุนจื่ออดชื่นชมไม่ได้ “ได้ ข้าจะติดตามเจ้า คอยพิทักษ์คุ้มครองช่วยเหลือเจ้าทุกวิถีทาง จนกว่าความฝันของเจ้าจะเป็นจริง”

“สัญญาะเจ้าคะ” มู่สาวเฝ้าขยับขี้นมา ชุนจื่อยกนิ้วตัวเองขึ้นเกี่ยวเกี่ยวและให้คำมั่นอย่างหนักแน่น

“ข้าสัญญา”

มู่สาวเฝ้าเพิ่งสังเกตเห็นบางอย่างบนศีรษะของชุนจื่อจึงอุทานขึ้นมา “เอ๊ะ บนหัวพี่ชุนจื่อมีปานแดงรูปหัวใจด้วยเจ้าคะ”

ชุนจื่อยกมือขึ้นจับโคนผมที่อยู่เหนือหน้าผากตนแล้วหัวเราะ “ใช่ บางคนบอกว่ามันเป็นปานรูปหัวใจ บางคนก็มองเป็นรูปใบโพธิ์ ดีที่มันไม่ใหญ่มาก ไม่อย่างนั้นคงสะดุดสายตาคนทั่วไปแน่ๆ”

“เป็นปานแดงตรงโคนผมยังดีกว่าเป็นแผลเป็นบนมือเหมือนของข้านะ เจ้าคะ ไม่เช่นนั้นคงน่าเกลียดกว่า” สีหน้ามู่สาวเฝ้าเศร้าลงเมื่อมองดูรอยแผลเป็นบนหลังฝ่ามือของตน

“แค่แผลเป็นเล็กๆ มิได้ทำให้ความงามของเจ้าลดน้อยลงเลย” ชุนจื่อ เผลอพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมา แล้วเจ้าตัวก็สะดุ้งกับความคิดเกินเลยกว่าพื้นอง ของตัวเองจนต้องพูดกลบเกลื่อน “เจ้ารีบอ่านหนังสือเถอะ ถ้าพี่เมียชินเลิก งานเมื่อไร เจ้าต้องไปช่วยพี่เมียชินขนเครื่องดนตรีมิโซหรือ เตียวจะอ่าน ไม่จบบทเอาได้นะ”

มู่สาวเย่าพยักหน้าแล้วหันกลับไปอ่านหนังสือต่อ ฝ่ายชุนจื่อก็ใช้พัดโบก ให้ความเย็นและไล่ยุงกับแมลงแก๊ง จนกระทั่งตรู่ดิน้อยเริ่มสว่างและพับหลับ กับโต๊ะ เด็กหนุ่มมองดวงหน้าต่างดงามไร้ที่ตินั้นอย่างรักใคร่ พลังเอื้อมมือไป จับมือเล็กๆ ที่มีแผลเป็นขึ้นมาจุ่มพิตเบาๆ ก่อนชะโงกหน้าไปหอมแก้มเนียน ใสของมู่สาวเย่าอย่างอดใจไว้ไม่ไหวโดยที่นางไม่รู้สึกรู้ตัว

การแตะเนื้อต้องตัวเล็กๆ น้อยๆ ของชุนจื่อคงจะไม่มีใครตำหนิหาก แม่เล่าแห่งหอริ่นรมย์ไม่มองลงมาจากชั้นสองของหมู่ตึก นางมองการกระทำ ของชุนจื่อด้วยความเดือดดาล ความไว้วางใจเป็นอันสิ้นสุดลงในตอนนั้น

“เจ้าเด็กชุนจื่อ ข้าจะกำจัดเจ้าด้วยน้ำมือของสาวเย่าเอง คอยดู”

เช้าวันรุ่งขึ้นเหล่าป่านเรียกหามู่สาวเย่าตั้งแต่ดวงอาทิตย์เริ่มทอแสง ใหม่ๆ ที่ปกติแล้วเจ้าของหอริ่นรมย์จะนอนขี้เซาจนตะวันส่องบนท้ายจึงลุกจาก ที่นอน แต่เช้าวันนี้มิได้เป็นเหมือนเช่นทุกวัน นางตื่นขึ้นมาและใช้บ่าวคนหนึ่ง ให้นำไปตามตรู่ดิน้อยผู้เป็นบุตรสาวบุญธรรมมาพบ ครั้นมู่สาวเย่ามาถึงก็ต้อง แปลกใจเมื่อเห็นแม่บุญธรรมหรือเหล่าป่านกำลังวางกระดาษแผ่นหนึ่งลงบน โต๊ะพร้อมด้วยพู่กันและชุดฝนหมึก

“เข้ามาสิสาวเย่า ข้ามีอะไรจะให้เจ้าช่วยหน่อย” เหล่าป่านกวักมือเรียก มู่สาวเย่าที่ยืนอยู่ระหว่างช่องประตู เมื่อถูกเรียกอีกฝ่ายจึงเดินเข้ามาภายใน ห้องพลางเอ่ยถามแม่บุญธรรม

“ท่านแม่จะให้ข้าเขียนจดหมายใช้หรือไม่”

“อ๊วยตาย ลูกแม่ช่างฉลาดยิ่งนัก แค่เห็นกระดาษกับพู่กันก็รู้แล้ว” เหล่า-

ปานจิบปากจิบคอชมมูสาวเย้าไม่ขาดปาก มูสาวเย้ารอให้หางหยุดพูดจึงบอก

“เพราะท่านแม่ใช้กระดาษขวนจื่อ¹⁵ ซึ่งเป็นกระดาษที่ดีที่สุด สามารถถ่ายทอดความงามของหมึกและสีได้เต็มที่ คนส่วนใหญ่จึงมักใช้เขียนจดหมายหรือทำเป็นหนังสือ ซึ่งท่านแม่นำกระดาษแผ่นเดียวมาวาง ก็บ่งชี้ว่าท่านแม่จะให้ข้าเขียนจดหมาย”

“ในเมื่อเจ้ารอบรู้เช่นนี้ แล้วรู้หรือไม่ว่าข้าจะให้เขียนจดหมายถึงใคร”
เหลาปานแกล้งถามตรูนี้หน่อย

“สหายของท่านแม่ ข้ารู้จักแต่ท่านมือปราบเจียงหลุนเท่านั้นเจ้าคะ” มูสาวเย้าตอบตามความจริง อีกฝ่ายรีบรับสมอ้างทันที

“ใช่ๆ ข้าจะให้เจ้าเขียนจดหมายถึงท่านมือปราบ นั่งลงสิ แล้วเขียนตามที่ข้าบอก”

“แต่ลายมือข้าหาลู่ที่เมื่อยชินได้ไม่ เหตุใดท่านแม่จึงมิเรียกพี่เมื่อยชินมาเขียนจดหมายให้ท่านเล่าเจ้าคะ” มูสาวเย้าสงสัย “ปกติท่านแม่ก็ไหว้วานพี่เมื่อยชินมิใช่หรือเจ้าคะ”

“ข้าแค่อยากอวดลายมือลูกสาวตัวเองให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาผู้อื่นมิได้หรือ เจ้าจะซักให้ได้อะไรขึ้นมา”

มูสาวเย้าโค้งศีรษะลงคำนับ “ข้าขอโทษเจ้าคะ ข้ามิได้มีเจตนาทำให้ท่านแม่รำคาญใจ ข้าจะลงมือเขียนจดหมายตามที่ท่านบอกเจ้าคะ”

ว่าแล้วมูสาวเย้าก็นั่งลงบนเก้าอี้กลางห้อง ซึ่งเบื้องหน้าเป็นโต๊ะกลมที่มีกระดาษและชุดเครื่องเขียนวางอยู่ สตรีร่างท้วมเห็นบุตรสาวบุญธรรมยอมทำตามที่บอกโดยไม่มีข้อกังขาใดๆ อีกทั้งยิ้มอย่างพอใจ

“เจ้าเขียนตามที่ข้าบอกนะ” เหลาปานกล่าว “ก๊วยฮวาหอมรัญจวนชวนนึกฝัน เหมือนตฤดยิ่งสะพรังงามจับตา เชิญท่านพี่ร่วมชื่นชมเคียงกายา ยาม

---

¹⁵ กระดาษขวนจื่อเป็น 1 ใน 4 สุดยอดสมบัติจีนที่อยู่ในชุดเครื่องเขียนจีนที่เรียกว่า ‘เหวิน ผิง ซื่อ เป่า’ อันประกอบด้วย พู่กัน จานหมึก แท่งหมึก และกระดาษ

จ้อมิพานพบมิกลับเรือน”

แม่ผู้สาวเย่าอยากจะกระเซ้ามารดาว่านี่มิใช่จดหมายธรรมดา แต่เป็นจดหมายนัดพบของคู่รักมากกว่า แต่ตรูณีน้อยก็ปิดปากมิกล้าพูดใดๆ ออกมา เพราะเกรงว่าจะสู้รู้เกินไป และริอ่านกระเซ้าเย้าแหย่ผู้หลักผู้ใหญ่โดยมิเห็นแก่หน้าท่าน การสงบปากสงบคำจึงเป็นสิ่งที่ควรทำที่สุดในเวลานี้

เหลาปานอ่านบทกลอนในจดหมายก็พยักหน้าซ้ๆ อย่างพึงพอใจ “ชอบใจเจ้ามากสาวเย่า ที่เหลือข้าจัดการเอง เจ้ากลับไปหาเมียยวชินเถอะ”

“เจ้าคะ” มุ่สาวเย่าโค้งกายเล็กน้อย ก่อนเดินออกจากห้องไป เด็กหญิงไม่รู้รู้เลยว่ามารดาบุญธรรมของนางได้เขียนชื่อนางลงไปด้านล่างของบทกลอนในกระดาดนัดพบนั้น เหลาปานพับกระดาดใส่ซองจดหมายสีขาว จากนั้นก็เรียกบ่าวรับใช้ที่เป็นบุรุษเข้ามาในห้อง

“หลังอาหารค่ำวันนี้ เจ้าเอาจดหมายฉบับนี้ไปวางไว้ในห้องนอนของซุนจื่อ อย่าให้ผู้ใดเห็นเด็ดขาด เข้าใจหรือไม่”

“ขอรับเหลาปาน” บ่าวรับใช้ยื่นมือไปรับจดหมายแล้วสอดมันเข้าไปในอกเสื้อชั้นใน ก่อนเดินออกจากห้องไปอย่างเงียบเชียบ

บ่าวรับใช้ที่ทำงานในหอรั้นรมย์จะได้กินอาหารเย็นก็เมื่อล่วงเลยเข้ายามไฮ¹⁶ ซึ่งพวกเขาเรียกอาหารมื้อนั้นว่าเป็นอาหารค่ำมากกว่า บ่าวรับใช้ที่เป็นบุรุษทุกคน รวมทั้งเด็กหนุ่มซุนจื่อจะต้องไปกินอาหาร ณ เรือนด้านหลังแยกต่างหากจากหญิงคณิกาในหอที่มักจะมีอาหารยกไปให้ถึงในห้องนอน

หลังจากกินมื้อค่ำเสร็จซุนจื่อก็กลับห้องนอนเพื่อเตรียมตัวอาบน้ำและเข้านอน แต่เมื่อเปิดประตูเข้ามาในห้องเด็กหนุ่มกลับพบซองจดหมายสีขาว ที่มีได้เขียนตัวอักษรใดๆ ไว้บนหน้าซอง เขาจึงดึงจดหมายออกมาเปิดดู

‘กุ้ยฮวาหอมรัญจวนชวนนิกฝั้น
เชิญท่านที่ร่วมชื่นชมเคียงกาย

เหมันตฤดูยึงสะพร้งามจับตา
ยามจ้อมิพานพบมิกลับเรือน

มุ่สาวเย่า’

แม้จะนึกแปลกใจที่มู่สาวเย่าเขียนจดหมายนัดพบผู้ชายเช่นนี้ แต่ด้วยความสนิทสนมก็ทำให้ซุนจื่อคิดเข้าข้างตัวเองว่ามู่สาวเย่าคงจะอยากชมก๊วยฮวากับเขา กอปรกับเจ้าตัวดีใจจนหัวใจเต้นแรงจึงมิได้คิดระแวงระวังใดๆ ซุนจื่อรีบอาบน้ำแต่งตัวไปตามนัดเมื่ออย่างเข้าสู่ยามจื่อ¹⁷

ในจดหมายเอ่ยถึงก๊วยฮวาทือตันหอมหมื่นลี้ที่มีอยู่เพียงต้นเดียวในเขตหอริ่นรมย์ ซึ่งปลูกอยู่ทางชายป่าด้านหลังหมู่ตึกอันเป็นหน้าผาสูง ซุนจื่อเดินถือโคมไฟไปรออยู่ที่ใต้ต้นหอมหมื่นลี้ กลิ่นก๊วยฮวาทอมชื่นใจจนเด็กหนุ่มยังต้องสูดดม แล้วในจังหวะที่ซุนจื่อยืนคอยมู่สาวเย่าอยู่นั้น ชายฉกรรจ์ผู้สวมชุดบ่าวรับใช้ของหอริ่นรมย์สามคนก็ใช้ไม้ตีกระหน่ำเข้าที่ร่างผอมเพรียวของซุนจื่อ

“โธ๊ย!” ซุนจื่อร้องครวญครางออกมา ทั้งเนื้อทั้งตัวถูกรุมซ้อมอย่างไร้ความปรานี จนเขานอนหนึ่งไป ชายคนหนึ่งจึงพูดขึ้น

“สาวเย่าฝากมาบอกว่า คางคกอย่างเจ้าคิดจะกินเนื้อท่านฟ้า ผันไปเถอะต่อไปอย่ามาให้นางเห็นหน้าอีก” พูดจบชายฉกรรจ์ทั้งสามคนก็พุงร่วงบอบข้ำของซุนจื่อโยนลงไปในหน้าผา ความมืดทำให้ทั้งสามคนมองไม่เห็นร่างซุนจื่อตกลงไปติดกับกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาจากหน้าผา ความเกลียดแค้นเกิดขึ้นกับเด็กหนุ่มในบัดดล เขาสบถออกมาอย่างแผ่วเบา

“สาวเย่า เจ้าเตือนข้าดีๆ ก็ได้ ไม่เห็นต้องทำร้ายข้าปางตายเยี่ยงนี้ แค้นนี้ต้องชำระด้วยเลือดเนื้อของเจ้า... มู่สาวเย่า”

ในขณะที่ซุนจื่อได้รับบาดเจ็บสาหัส ฝ่ายมู่สาวเย่าก็ไปนั่งรอเด็กหนุ่มอยู่ในห้องนอนของเขา เมื่อซุนจื่อไม่กลับมาทั้งคืน มู่สาวเย่าก็ไปปรึกษากับหลินเมี่ยวซินในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น

“พี่ซุนจื่อหายตัวไปเจ้าค่ะ”

---

¹⁶ เวลาตั้งแต่ 21.00 น. - 22.59 น.

¹⁷ เวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 24.59 น.

“ทำไมจึงคิดเช่นนั้นล่ะ ชุนจื่ออาจจะออกไปทำธุระข้างนอกก็เป็นได้”
 หลินเมี่ยวซินสั่นนินษฐาน มู่สาวเย่าสายศิระชะอย่างแรงจนผมกระจาย

“ข้าส่งส่วยเรื่องจดหมายที่ท่านแม่ให้เขียน จึงไปเฝ้าหน้าห้องของท่านแม่
 ตอนยามจื่อ แต่ข้าก็ไม่เห็นท่านแม่ออกไปไหน และยังดับไฟนอนอีกด้วย แต่
 คนที่ข้าเห็นกลับเป็นที่ชุนจื่อที่เดินไปทางด้านหลังหมู่ตึก”

“เจ้ามองลงมาจากชั้นสองหรือ” หลินเมี่ยวซินสงสัย

“ใช่เจ้าค่ะ”

“เจ้าไปทำอะไรชั้นสอง ไหนเจ้าลองเล่ารายละเอียดให้ข้าฟังซิ” หลินเมี่ยว-
 ซินเริ่มสนใจ นางคิดในใจว่าเรื่องนี้ น่าจะมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่

“ท่านแม่ให้ข้าเขียนจดหมายถึงมือปราบเจียงหลุน ในจดหมายเป็นการ
 นัดไปชมก๊วยฮวาตอนยามจื่อ ข้าส่งส่วยว่าท่านแม่จะไปตามนัดหรือไม่จึงแอบไป
 ชุ่มดูที่มุมห้องชั้นสอง แต่ท่านแม่ก็มีได้ออกมา แล้วข้าก็เห็นโคมไฟจากด้าน
 ล่างจึงชะงักหน้าไปดูเลยรู้ว่าเป็นที่ชุนจื่อ ข้าส่งส่วยว่าที่ชุนจื่อไปที่ใด จึงไปดัก
 รอถามที่ห้องนอนของที่ชุนจื่อ แต่เขาก็ไม่กลับมา... ข้าเกรงว่าที่ชุนจื่อจะเป็น
 อะไรไป”

“ทำไมเจ้าคิดในแง่ร้ายเช่นนั้นเล่า”

“เพราะต้นก๊วยฮวาอยู่ด้านหลังหมู่ตึกซึ่งเป็นทางที่ที่ชุนจื่อไป แล้วก่อน
 หน้านั้นท่านแม่ก็อยากจะขับไล่ที่ชุนจื่อไปด้วย ท่านแม่อาจจะตั้งใจให้ข้าเขียน
 จดหมายนัดพบเพื่อล่อให้ที่ชุนจื่อไปพบ แล้วขับไล่ที่ชุนจื่อไปโดยที่ข้าไม่รู้
 ก็เป็นได้ หากที่ชุนจื่อมียอมไป ข้าเกรงว่าจะมีการลงไม้ลงมือขึ้นมา” สีหน้า
 มู่สาวเย่าสลดเศร้า มีความวิตกกังวลในแววตากลมโตของครุฑนี้้อย

หลินเมี่ยวซินเอื้อมมือไปลูบแก้มเนียนใสของมู่สาวเย่าพลางเอ่ยกำชับ
 “เจ้าอย่าเอ่ยเรื่องนี้ให้ใครฟังเด็ดขาด ต่อให้ชุนจื่อหายตัวไปจริง เจ้าก็ต้องทำใจ
 เพราะหากเหล่าป่านโอรธเจ้าขึ้นมา หอรีนรมย์แห่งนี้จะกลายเป็นนรกสำหรับ
 เจ้า”

“พี่เมี่ยวซินหมายความว่าอย่างไร จะให้ข้านั่งเฉยต่อการหายตัวไปของพี่

ซุนจื่อหรือเจ้าคะ”

“ใช่ นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับเจ้าแล้ว หากเจ้ายังอยู่ที่นี้” หลินเมี่ยวซิน กล่าวเสียงหนัก

มู่สาวเย่าส่ายหน้าช้าๆ “โตขึ้นข้าจะต้องออกไปจากที่นี่ และข้าจะตามหาพี่ซุนจื่อให้เจอ ไม่ว่าจะลำบากแค่ไหนก็ตาม”

หลินเมี่ยวซินมองสายตาที่มุ่นมั่นของดรุณีน้อยแล้วก็อดหัวน้ใจมิได้ มู่สาวเย่ามิใช่เด็กน้อยหน้าตาธรรมดา แต่นางเป็นหยกชิ้นเลิศของหอรีนรมย์ เลย์ทีเดียว เหล่าป่านมีหรือจะปล่อยนางออกจากหอคณิกาแห่งนี้ง่าย ๆ คงเป็นได้เพียงความหวังลมๆ แล้งๆ ของมู่สาวเย่าเท่านั้น หลินเมี่ยวซินคิด

สี่

พิธีปักปันที่แสนวุ่นวาย

ฤดูหนาวผ่านไปहारอบ เมืองลั่วหยางยังคงคึกคักด้วยผู้คน ที่ทำการค้าและเหล่าจอมยุทธ์ที่เดินทางมายังเมืองหลวงแห่งนี้ แต่ในวันนี้กลับมีผู้คนจากต่างเมืองทั่วสารทิศหลังไหลเข้ามายังเมืองลั่วหยางจนดูเนืองแน่นมากกว่าปกติ สิ่งที่ตั้งดูตลกพวกเขาใช้เทศกาลวันสำคัญใดๆ ไม่ แต่เป็นพิธีปักปันของเด็กสาวนางหนึ่ง ผู้ซึ่งบุรุษทั่วหัวลำต่างเล้าลือถึงความงดงามของนางว่าเป็นดั่งดวงใจของมหาบุรุษทั้งหลาย

ท่ามกลางผู้คนมากมาย มีบุรุษผู้หนึ่งดูโดดเด่นด้วยรูปร่างที่งดงามเกินสตรีเดินถือพัดมาตามทางเดินในใจกลางตลาด โดยมีสาวใช้หน้าตาแจ่มลิ้มแซมซ้อยตามหลังมาติดๆ ซึ่งทั้งสองกลายเป็นจุดสนใจของผู้คนที่ผ่านไปมา มีใช้น้อย บุรุษรูปงามเดินแวะเข้าไปที่ร้านเครื่องประดับข้างทางเพื่อเลือกดูต่างหูสำหรับสตรี

“ตาแก่ จะไปไหน” เสียงหนึ่งตะโกนขึ้นหลังแผงเครื่องประดับ ทำให้บุรุษรูปงามเงยหน้าขึ้นมอง สตรีร่างอ้วนกำลังดึงหูชายวัยกลางคนที่ทำหน้าที่เหยงเกด้วยความเจ็บปวด

“ข้าแค่จะไปดูมู่สาวเย่าปักปันเท่านั้น ไม่ได้ไปเที่ยวหอคณิกาเสียหน่อย”

ชายผู้เป็นสามีพยายามอธิบาย

“อะไรก็มุ่งสาวเย้า มุ่งสาวเย้า นางเป็นลูกสาวเจ้าหรืออย่างไร” สตรีร่างอ้วน เตือดตาล

“เจ้าก็เห็นนางมาตั้งแต่เล็ก ๆ และนางก็เป็นลูกค้าประจำของพวกเรา วันนี้นางทำพิธีปักปัน¹⁸ เราก็คงไปร่วมยินดีกับนางมิใช่หรือ” ผู้เป็นสามีแย้ง

“พิธีปักปันอะไร โทจนอายุสิบเจ็ดแล้วเพิ่งจะมาปักปันเนี่ยนะ นางแม่เล่าอ้วนนั้นจงใจอวดโฉมเด็กนั้นเพื่อเรียกลูกค้ามากกว่า”

“อย่างไรก็ช่าง ข้าจะไปชะอย่าง” ว่าแล้วสามีร่างผอมก็ปิดแขนอวบของภรรยาที่ดึงหูกอยู่ออกไปอย่างแรง แล้ววิ่งด้วยความรวดเร็วหายเข้าไปในฝูงชน ปล่อยให้ภรรยาอ้วนโกรธระฟัดระเฟียดอยู่หลังแผงขายของ

“มุ่งสาวเย้าคนนี้เป็นใครกันหรือเถ้าแก่เนี่ย” บุรุษรูปร่างงามแม่คำร้างอ้วน อีกฝ่ายสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะรีบหันมาพูดคุยกับลูกค้านำร้านทันที

“นางเป็นเด็กในหอรักรมย์ วันนี้เป็นวันปักปันของนาง แต่ก็นะ โทจนเป็นสาวแล้วเพิ่งจะมาปักปัน ช่างไม่รู้จักระเบียบธรรมเนียมเอาเสียเลย” แม่คำร้างอ้วนค่อนข้าง “ถึงนางจะสวยก็เถอะ แต่ก็ไม่ได้แค่หญิงคนไหนน่ะ นอกจากรูปร่างหน้าตาดีแล้วก็ไม่ทำอะไรให้น่าชื่นชมสักอย่าง ท่านก็อย่าไปหลงเสน่ห์นางเข้าล่ะ”

บุรุษรูปร่างงามยิ้มน้อยๆ พลังเอื้อมมือไปหยิบต่างหูกหนึ่งส่งให้แม่คำ “ข้าซื้ออันนี้”

“อู๊ย! ท่านตาแหลมมาก อันนี้เป็นต่างหูกยก เหมาะสำหรับคนรักมาก แต่ราคาอาจจะแพงสักนิดนะเจ้าคะ” แม่คำหยังเชิงถามลูกค้านำรูปร่าง

---

¹⁸ พิธีปักปัน เป็นพิธีที่แสดงว่าเด็กหญิงเข้าสู่วัยสาว การก้าวเข้าสู่ขวบปีที่สิบห้า นับเป็นหนึ่งในช่วงเวลาที่สำคัญมากที่สุดในชีวิตของเด็กหญิงชาวจีน ด้วยถือกันว่าช่วงเวลานี้วัยเด็กของเด็กหญิงผู้นั้นได้สิ้นสุดลง และเธอได้ก้าวเข้าสู่วัยสาวโดยสมบูรณ์ จากนั้นเป็นต้นไปเธอจะต้องปฏิบัติตัวและได้รับการปฏิบัติจากผู้อื่นในแบบผู้ใหญ่

“แพงเท่าไรข้าก็จะซื้อ”

คำตอบของเขาทำเอาแม่ค้าเครื่องประดับดีใจสุดขีด รีบหยิบกล่องใบเล็กมาใส่ต่างหูแล้วบอกราคากับอีกฝ่าย ซึ่งเขาก็มิได้ต่อรองราคาใดๆ ยอมจ่ายด้วยราคาที่แพงนั้น เมื่อเดินออกจากร้านเครื่องประดับบุรุษรูปร่างมาก็ส่งกล่องใส่ต่างหูให้สาวใช้ที่ติดตามมา

“ข้าให้เจ้า”

“ขอบพระทัยเพคะ แล้วองค์... เอ่อ... คุณชายจะไปทีใดต่อเจ้าคะ” สาวใช้รีบเปลี่ยนคำสรรพนามเมื่อถูกมองด้วยสายตาดู อีกฝ่ายคลี่พัดในมือแล้วโบกไปมา

“ใครๆ ต่างก็เอ่ยถึงสตรีโฉมงามมู่สาวเย่กันนัก ไยพวกเราไม่ไปยลโฉมนางกันสักครั้งเล่า” ว่าจะแล้วบุรุษรูปร่างก็มุ่งหน้าสู่หอรื่นรมย์

บริเวณโดยรอบของหอรื่นรมย์โอบล้อมด้วยหมู่ตึกต่างๆ ใจกลางหอเป็นพื้นที่ว่างซึ่งบัดนี้ได้ตั้งปะรำพิธีแบบยกพื้นขึ้นมาแต่ไร้หลังคา เพื่อให้แขกผู้มาร่วมงานได้ชมพิธีปักปันของสาวงามอันดับหนึ่งในใต้หล้าได้อย่างเต็มตา เมื่อบุรุษรูปร่างกับสาวใช้มาถึงหน้าประตูทางเข้าหอรื่นรมย์ ก็พบบุรุษมากมายยืนรออยู่เต็มพื้นที่ โดยมีชายโปกผ้าสีเขียวสองคนยกมือขึ้นขวางกั้นพวกเขาไม่ให้เข้าไปด้านใน

“ข้างในเต็มหมดแล้ว เหลือแต่เก้าอี้บนชั้นพิเศษเพียงสองที่เท่านั้น ถ้าอยากเข้าไปนั่งก็เสนาอราคาма ใครเสนาอราคาสูงที่สุดก็จะได้เข้าไปนั่ง” หนึ่งในสองบุรุษโปกผ้าสีเขียวประกาศเสียงดัง

“หนึ่งตำลึงทอง” ชายคนหนึ่งตะโกนขึ้นมา แล้วการประมูลเพื่อแย่งเก้าอี้บนชั้นพิเศษก็ดำเนินไปอย่างดุเดือด

“ห้าพันตำลึงทอง” เสียงของสาวใช้ที่เสนาอราคาประมูลได้สร้างความตกตะลึงให้แก่บุรุษในที่นั้น เพราะมันเป็นราคาประมูลอันสูงลิ่วจนยากจะมีบุรุษคนใดเสนาอราคาสูงกว่านี้ได้

“เหลืออีกหนึ่งที่ เริ่มประมูลได้” ชายโปกผ้าสีเขียวประกาศอีกครั้ง ทว่า

สาวใช้คนเดิมกลับคำเสียงดัง

“ข้าต้องการทั้งสองที่”

“แม่นางต้องจ่ายหนึ่งหมื่นตำลึงทองสำหรับสองที่นะ” ชายโปกผ้าสีเขียวถามย้ำ “แม่นางแน่ใจนะว่าจะจ่ายได้”

สาวใช้แรกรุ่งล้งเอาตัวเงินหนึ่งหมื่นตำลึงทองจากในอกเสื้อส่งให้ชายโปกผ้าสีเขียวคนนั้นแล้วย้อนถาม “แค่นี้พอจะให้คุณชายช้ำกับตัวช้ำเข้าไปได้หรือไม่”

ชายโปกผ้าสีเขียวทั้งสองคนมองดูตัวเงินในมืออย่างตกตะลึง ก่อนโศกกายพาบงูรุกรูปร่างกับสาวใช้เข้าไปด้านใน ประตูทางเข้าหอรัชมงคลปิดสนิทท่ามกลางเสียงโอดครวญด้วยความผิดหวังของเหล่าบงูรุษที่ต้องการยลโฉมมู่สาวเย่า

เก้าอี้หนังพิเศษสองที่ถูกจัดไว้บนชั้นสองของตึกผีเสื้อ ซึ่งเป็นสถานที่ใกล้เคียงกับประรำพิธีมากที่สุด สามารถมองเห็นบุคคลบนประรำพิธีได้อย่างชัดเจน บงูรุษปงามมองดูแขกที่นั่งอยู่บนชั้นพิเศษแล้วยิ้มมุมปาก เขามิได้เอื้อนเอ่ยสิ่งใด แต่สาวใช้กลับเอ่ยในสิ่งที่เขาคิดออกมา นางชะงักหน้ามากระซิบข้างหูเขา

“มู่สาวเย่าผู้นี้ไม่ธรรมดาจริงๆ แม้แต่รองแม่ทัพหนอ้อ อัครเสนาบดีจางหยาง หรือแม้แต่เจ้ายุทธภพเวี้ยนคายก็ยังมีมาร่วมพิธีปักปันของนาง กับแค่หญิงคนิกนางหนึ่งกลับมีบงูรุษผู้ยิ่งใหญ่มาสนใจได้มากขนาดนี้ อยากรู้หนักนางจะงงดงามสมคำเล่าลือหรือไม่”

“ข้าก็อยากเห็นเช่นกัน” บงูรุษปงามเอ่ย พลางหันไปมองบนประรำพิธีซึ่งเหล่าปานร่างท้วมเดินออกมาขึ้นตรงกลาง นางสูดลมเข้าปอดก่อนตะเบ็งเสียงสุดแรงเกิดราวกับกลัวจะได้ยินไม่ทั่วถึง

“ขอขอบคุณทุกท่านที่มาพร้อมพิธีปักปันของมู่สาวเย่าบุตรีของข้า อันที่จริงนางควรจะถูกปักปันตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน แต่เนื่องจากเมืองลั่วหยางเกิดภัยแล้งทั้งสองปีทำให้ข้าตัดสินใจชะลอพิธีปักปันไว้ก่อน จนกระทั่งวันนี้ซึ่งเป็นฤกษ์งามยามดี...”

“เกิดภัยแล้งเกี่ยวอะไรกับทำพิธีปักปิ่น น่าขันจริงๆ” สาวใช้แอบเหน็บเบาๆ ก่อนฟังแม่เล่าแห่งหอรื่นรมย์พูดต่อ

“เพื่อมิให้เสียเวลา ข้าขอเริ่มพิธีปักปิ่น ณ บัดนี้” เหล่าป่านร่างท้วมผายมือไปทางบันไดขึ้นประรำพิธี แล้วตะโกนด้วยเสียงอันดัง “นางคือบุตรธิดาของข้านามว่ามู่สาวเย่า ผู้ที่จะปักปิ่นในวันนี้”

สิ้นเสียงเหล่าป่าน บรูษะภายในหอรื่นรมย์ทุกคนต่างลุกจากเก้าอี้พากันชะเง้อชะแ่มองไปยังประรำพิธี หญิงสาวนางหนึ่งสวมหมวกปกปิดโฉมหน้าเดินขึ้นมาบนประรำพิธี รูปร่างนางเพรียวบางอ่อนแอ้นดูสง่างามด้วยชุดอันผู้สืชาวราวกับหิมะ ช่วงขณะที่นางค่อยๆ ถอดหมวกที่เป็นดั่งผ้าคลุมก็ทำเอาหัวใจเหล่าบรูษะทั้งหลายแทบหยุดเต้น

ความเงียบเกิดขึ้นยาวนานเมื่อมู่สาวเย่าเปิดเผยโฉมหน้าของนาง บรูษะทั่วทั้งหอแทบหงายหลังล้มตึง เพราะหญิงสาวที่ทุกคนคาดหวังว่าต้องงดงามดุจหญิงงามลุ่มเมื่อนั้น กลับเป็นสตรีหน้าดำราวกับเป่าบูนุ่เงินที่มีเพียงฟันกับดวงตาเท่านั้นที่เป็นสีขาว อย่าวว่าแต่บรูษะเลยที่ตกใจ แม้แต่เหล่าป่านเองก็แทบลมจับ ร่างท้วมของนางเซเล็กน้อย จนมู่สาวเย่าต้องเข้ามาประคอง

“ท่านแม่เป็นอะไรหรือไม่เจ้าคะ”

“สาวเย่า! เจ้า เจ้า” เหล่าป่านตวาดเสียงตะกุกตะกักเพราะความโกรธอัดแน่นจนดำไม่ออก และก่อนที่เหล่าบรูษะที่มาร่วมงานจะก่อการจลาจลย่อยมๆ มู่สาวเย่าก็ประกาศก้องด้วยเสียงอันดังฟังชัดเจน

“แขกทุกท่าน พวกท่านได้เสียเงินมากมายเพื่อมาร่วมงานพิธีปักปิ่นของข้าในวันนี้ ความคาดหวังของพวกท่านมิใช่การแสดงความยินดีที่ข้าจะพ้นวัยเยาว์เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ แต่เป็นเพียงแค่อยากกลโหมเด็กสาวคนหนึ่งว่าจะมีความงามเพียงใดเท่านั้นใช่หรือไม่”

“ใช่ แต่พวกข้าเห็นเพียงเด็กสาวหน้าตาอัปลักษณ์เท่านั้น เอาเงินพวกข้าคืนมาเลย” ชายคนหนึ่งตะโกนขึ้น ตามมาด้วยเสียงสนับสนุนมากมาย

มู่สาวเย่าเดินไปหากลุ่มนักดนตรีที่ตั้งวงอยู่ด้านข้างประรำพิธี แล้วนาง

ก็หยิบไม้ขึ้นมาตีระฆังแรงๆ เสียงสบถคำจิ้งเจียบลง เด็กสาวหน้าดำแยมยิ้ม แล้วตะโกนบอกทุกคน

“ข้ามิได้ปรารถนาจะทำให้พวกท่านผิดหวังแม้แต่น้อย แต่พิธีในวันนี้มีความสำคัญกับชีวิตของข้ามาก เป็นพิธีอันทรงเกียรติและยิ่งใหญ่ของเด็กสาวคนหนึ่ง มีโชละครัสต์ว์ และข้าก็มีโชสต์ว์ที่จะมาแสดงให้พวกท่านชมอย่างสำราญใจ ข้าต้องการเพียงคนร่วมแสดงความยินดีด้วยความบริสุทธิ์ใจ มีความรักและปรารถนาดีเยี่ยงญาติมิตร พวกท่านจะทำเพื่อข้าซึ่งเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งได้หรือไม่” คำอ้อนวอนแสนเศร้าของมู่สาวเย่าทำให้ทุกคนชะงักและนิ่งเงียบ

“พูดได้ดี ข้าขอร่วมยินดีกับเจ้าด้วยความจริงใจฉันมิตรสหายคนหนึ่ง” บุษขรุขระงามยืนขึ้นปรบมือ กลายเป็นกระแสแห่งความชื่นชมตามมา บุษขลุ่ยทั้งหอรื่นรมย์ต่างปรบมือดังสนั่นกึกก้อง

เหล่าป่านยกมือขึ้นปาดเหงื่อเมื่อทุกอย่างราบรื่นไปด้วยดี พิธีปักปันดำเนินไปอย่างสงบเรียบร้อย หลินเมี่ยวซินเป็นผู้กล่าวขานให้เด็กสาวหน้าดำและปักปันหยกตริงมวยผมของนางไว้ เมื่อเสร็จพิธีมู่สาวเย่ากำลังจะจากปะรำพิธีและผู้คนกำลังจะทยอยออกจากหอรื่นรมย์ ก็มีเสียงเด็กชายวัยสิบขวบตะโกนมาจากกลุ่มผู้ชม

“พี่สาว ขนาดท่านหน้าดำยังสวยเลย ถ้าท่านหน้าขาวจะต้องสวยมากๆ แน่”

“เจ้าอยากเห็นพี่หน้าขาวหรือไม่เล่า” มู่สาวเย่าย้อนถามด้วยความเอ็นดู “แน่นอน ข้าอยากเห็น”

บทสนทนาของทั้งคู่ทำให้ทุกคนชะงัก พวกเขานิ่งรอดูโฉมหน้าที่แท้จริงของเด็กสาวที่เพิ่งพ้นวัยเยาว์มาเมื่อสักครู่ บ่าวรับใช้คนหนึ่งนำอ่างทองเหลืองเข้ามาหามู่สาวเย่า นางก็ชำระล้างเขม่าดินที่ทาไว้บนใบหน้าออกจนสะอาดหมดจด สาวงามดูจางขาวดั่งปรอทต่อสายตาทุกคน ดวงหน้ากระจ่างใสราวกับเกล็ดหิมะ นัยน์ตากลมโตดุจจันทร์ฉาย จมูกโด่งเป็นสันสวยงามรับกับริมฝีปาก

แดงดูจหาชาติ ความงามซึ่งติดตรึงใจบุรุษทุกคนในที่นี่

และแล้วความวุ่นวายก็เกิดขึ้นเมื่อมีกลุ่มคนพาลลึบคนกระโดดลงมาบนปะรำพิธีเพื่อจุดตัวมู่สาวเย่า เหล่าป่านและเหล่าหญิงคณิกาต่างกรี๊ดร้องเสียงดัง แล้วพากันวิ่งหนีอย่างอลหม่าน ก่อนที่หัวหน้าคนพาลจะเข้าถึงตัวมู่สาวเย่า บุรุษรูปงามก็เข้าขัดขวางและใช้วรยุทธ์ปราบหัวหน้าคนพาลจนสลบเหมือด ส่วนคนพาลคนอื่นก็ถูกรองแม่ทัพทานอ้อ อัครเสนาบดีจงหยาง และเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายจัดการจนพวกมันหนีกระเจิง

เมื่อความวุ่นวายสงบลง ในหมู่นักก็เหลือเพียงบุรุษผู้ยิ่งใหญ่สี่คนคือ บุรุษรูปงาม รองแม่ทัพทานอ้อ เจ้ายุทธภพเอวี่ยนคาย และอัครเสนาบดีจงหยาง เหล่าป่านกับพวกสาว ๆ ต่างพากันมาขอบคุณบุรุษทั้งสี่ รวมทั้งมู่สาวเย่าด้วย

“แค่เพียงเผยโฉมครั้งแรกก็ทำเอาปั่นป่วนไปทั่วเมืองลั่วหยางแล้ว หากเจ้ารับแขกวันแรกจะยิ่งไกลาหลแค่ไหน ข้ามีอาจนี้ภาพได้เลย” อัครเสนาบดีจงหยางกล่าว

“เพื่อตัดปัญหานั้นข้าขอเสนอค่าไถ่ตัวเจ้า... หนึ่งในแสนตำลึงทอง พอหรือไม่ท่านเหล่าป่าน” บุรุษรูปงามยื่นข้อเสนอ แม้บุรุษอีกสามคนจะทำท่าคัดค้าน แต่พวกเขาก็ไม่มีเงินมากพอจะสู้ราคาได้ จึงได้แต่นิ่งเงียบ ฝ่ายเหล่าป่านก็ตาโตเป็นไข่ห่าน แต่ก็ยังทำท่าอึดออด จนบุรุษรูปงามเพิ่มเงินเป็นสองแสนตำลึงทอง เหล่าป่านถึงกับยัดเยียดมู่สาวเย่าให้เขาทันที

“ได้ๆ ท่านเอาตัวนางไปได้เลย”

“ซักก่อน ท่านแม่” มู่สาวเย่าเอื้อมมือไปจับมือมารดาบุญธรรมรั้งไว้ ก่อนจะถามบุรุษรูปงาม “ท่านจะไถ่ตัวข้าเพื่อไปเป็นอะไร สาวใช้? ทาส? หรือฮูหยินของท่านล่ะเจ้าคะ”

“แน่นอนต้องเป็นฮูหยินอยู่แล้ว” บุรุษรูปงามกล่าวอย่างหนักแน่น ทว่ามู่สาวเย่ากลับยิ้มขึ้น แล้วชะงักหน้าไปกระซิบข้างหูเขา

“กลิ่นบุปผาของเครื่องหอม รอยเงาที่ตั่งหู คางที่ไร้หนวด และลำคอราบเรียบไร้ความเป็นชาย จะให้ข้าบอกทุกคนหรือไม่ว่าแท้จริงท่านมีเพศใด

กันแน่”

บุรุษรูปงามตกใจเล็กน้อย มีคิดว่าสาวงามนางนี้จะจับพิรุณเขาได้ อีกทั้งยังไว้หน้าเขาไม่ประกาศออกมาต่อหน้าทุกคน

“ข้าจะเก็บเงินของข้าไว้ก่อน หวังว่าเราคงจะได้พบกันอีกนะ มู่สาวเย่า” สตรีในคราบบุรุษเอ่ยลา ก่อนเดินออกจากหอริ่นรมย์ไปพร้อมกับสาวใช้คนสนิทท่ามกลางความงุนงงของหลายคน โดยเฉพาะเหล่าป่าน

“ถ้าเช่นนั้นพวกข้าขอประมุลง่าไถ่ตัวมู่สาวเย่าได้หรือไม่” เจ้ายุทธภพเอ่ยด้วยความหวัง

“รออีกสามวันเถิดเจ้าคะ ข้าจะให้สาวเฝ้ารับแขกวันแรก พวกท่านก็มาประมุลงซึ่งตัวนางในวันนั้นก็แล้วกันนะเจ้าคะ” เหล่าป่านตัดบท พลังดันหลังมู่สาวเย่าให้เข้าไปด้านในตึกทางด้านหลัง ปล่อยให้บุรุษทั้งสามคนมองตาละห้อยก่อนจะแยกย้ายกลับไป

มู่สาวเย่าถูกมารดาบุญธรรมตำหนิอยู่หลายชั่วยามที่นางทาหน้าเป็นสีดำนเกือบต้องคืนเงินให้คนที่มาร่วมงาน แต่เพราะทุกอย่างราบรื่นไปได้ด้วยดี เหล่าป่านจึงมิได้ทำโทษนาง หลังออกจากห้องมารดา มู่สาวเย่าก็ไปหาหลินเมี่ยวซินที่ห้องนอนของหญิงคณิกาอันดับหนึ่ง

“ข้าจะขอร้องเหล่าป่านให้เจ้าเป็นอี่จี้¹⁹ เหมือนอย่างข้าในวันรับแขกวันแรก” หลินเมี่ยวซินกล่าวกับมู่สาวเย่าที่นั่งจิบน้ำชาอย่างไม่ทุกข์ร้อนใดๆ

“พี่เมี่ยวซินคิดว่าท่านแม่จะยอมเสียเงินจำนวนมหาศาลอย่างนั้นหรือ”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“การเป็นอี่จี้แม้จะได้เงินเยอะ แต่ก็สู้หญิงคณิกาที่ขายเรือนร่างมิได้ พี่เมี่ยวซินก็รู้ว่าท่านแม่เห็นแก่เงินแค่นั้น นางยอมให้ข้ารับแขกวันแรกด้วยการ

---

¹⁹ หญิงคณิกาชั้นสูงผู้เป็นดาวประจำหอคณิกาที่ไม่เห็นขายเรือนร่าง แต่ให้บริการเพียงศิลปะและการดนตรี ทำหน้าที่พูดคุยกับแขกให้พวกเขาประทับใจจนปรนเปรอทรัพย์สินเงินทองและของมีค่า

ให้เหล่าบุรุษประมุขกันเพื่อเปิดพรหมจรรย์ซ้ำมากกว่า”

“น่ารังเกียจจริงๆ” หลินเมี่ยวซินกัดริมฝีปาก นึกเคืองแทนน้องสาวคนโปรด

“พี่เมี่ยวซิน ท่านยังเก็บชุดของพี่ซุนจื่อไว้อะหรือไม่วะ”

“จู่ๆ ทำไมจึงถามหาชุดของซุนจื่อล่ะ” หลินเมี่ยวซินถาม ก่อนจะลุกขึ้นไปดึงลิ้นชักตู้เสื้อผ้า หยิบเอาชุดบ่าวรับใช้ที่ซุนจื่อเคยสวมตอนอายุสิบเจ็ดออกมาส่งให้มู่สาวเย่า อีกฝ่ายรับมาแล้วเดินเข้าไปหลังจากนั้น จากนั้นก็เปลี่ยนชุดที่สวมเป็นชุดของซุนจื่อแทน

“นั่นเจ้าสวมชุดนั้นทำไม” หลินเมี่ยวซินสงสัย

“ข้าจะหนีออกไปเที่ยวข้างนอก” มู่สาวเย่าขยับตาให้พี่สาวคนงาม แล้ววิ่งออกจากห้องอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้หลินเมี่ยวซินตะโกนไล่หลัง

“เจ้าจะปีนกำแพงออกไปอีกแล้วหรือสาวเย่า”

มู่สาวเย่าแอบย่องไปทางด้านหลังหอริ้นรมย์ซึ่งมีกำแพงสูงเกือบสิบสองจื่อ²⁰ ขวางกั้นอยู่ นางยกบันไดไม้ไผ่ที่ซ่อนเอาไว้มาพาดบนกำแพง แล้วปีนขึ้นไปด้านบนหลังคาซึ่งอยู่เหนือตัวกำแพง

“เหล่าป่าน สาวเย่าหนีเที่ยวอีกแล้ว” เสียงใครคนหนึ่งตะโกนจากด้านในหอริ้นรมย์ ทำให้มู่สาวเย่าต้องรีบกระโดดจากหลังคาเหนือกำแพงสูงลงสู่ด้านนอก ทว่าเบื้องล่างกลับมีบุรุษในชุดดำยืนอยู่ริมกำแพงตรงที่มู่สาวเย่ากระโดดลงมา

“หลบไป!”

---

²⁰ สูงราวสี่เมตร

ห้า

สาวน้อยผู้ถูกบุรุษจ้างสังหาร

เจ้าของร้านบอบบางที่กระโดดลงมาจากหลังคาบนกำแพงไม่อาจหยุด
ยั้งตัวเองให้ร่วงหล่นใส่จอมยุทธ์ชุดดำซึ่งยืนกอดดอกอยู่เบื้องล่างริมกำแพงได้
เสียงร้องตะโกนของเด็กสาวทำให้จอมยุทธ์ผู้นั้นเงยหน้าขึ้นมามอง และในชั่ว
พริบตา ก่อนที่เขาจะหายตัวไปราวกับสายลมวูบหนึ่ง มู่สาวเย่าก็ได้เห็นรอยลัก
รูปเปลวอัคคีสีนิลตรงกลางหน้าผากขาวดุจหิมะของจอมยุทธ์ชุดดำผู้มีโฉมหน้า
หล่อเหลาคมคายและสง่างามดุจองค์ชายผู้สูงศักดิ์

ตู๋ป!

ความตกใจทำให้มู่สาวเย่ามิได้เตรียมพร้อมกับการลงสู่พื้นอย่าง
ปลอดภัย นางจึงเสียหลักล้มหน้าคว่ำนอนจมพิตพสุธาเมื่อเท้าทั้งสองข้างสัมผัส
ถึงพื้นดิน เด็กสาวมีอาการเสียเวลากับการร้องครางด้วยความเจ็บปวดได้ เพราะ
เวลานี้เสียงเหล่าป่านสั่งให้บ่าวรับใช้ไขกุญแจประตูตั้งโหวกเหวอกอยู่หลังกำแพง
รั้ว มู่สาวเย่าจำต้องกัดฟันลุกขึ้นวิ่งหนีไปจากตรงนั้นให้เร็วที่สุด

เหนือความซุลมุนวุ่นวายของคนในหอรั้นธรมย์ขึ้นไปบนยอดต้นไม้ จอม
ยุทธ์รูปร่างคนเดิมยืนกอดดอกอยู่กลางห้องฟ้า ดวงตาคมมองลงมาที่เด็กสาว
ซึ่งกำลังวิ่งซอกแซกไปตามตรอกแคบๆ ของบ้านเรือน โดยมีเหล่าบ่าวรับใช้

วิ่งไล่กวดอยู่ด้านหลัง

“เด็กสาวน่ารักคนนั้นช่างเคราะห์ร้ายจริงๆ ที่มาเห็นรอยสักเปลวอัคคีบนหน้าผากของท่านประมุข ไม่เกินสิบราตรีชีวิตนางต้องดับสูญแน่ๆ น่าสงสารยิ่งนัก” เด็กผู้หญิงอายุราวเจ็ดขวบปรากฏกายบนยอดกิ่งไม้ใกล้ๆ กับจอมยุทธ์รูปงาม พร้อมกับเอ่ยด้วยน้ำเสียงอันแหบแห้งราวกับหญิงชรา

“ใจอ่อนนักก็ไปบวชเป็นนักพรตหญิงซะ ไม่ต้องมาตามรับใช้ซ้ำ” บรูษรูปงามกล่าวด้วยสีหน้าและน้ำเสียงเย็นชา ก่อนหายวับไปในสายลม

“ท่านประมุข ข้าผิดไปแล้ว รอข้าด้วย” เด็กหญิงหน้าเสียว รีบกระโดดขึ้นไปกลางท้องฟ้าแล้วหายลับเข้าไปในก้อนเมฆ

หลังจากหนีพ้นจากการถูกจับตัวกลับหรือன்றมย์สำเร็จ มู่สาวเย่าก็เดินเที่ยวเล่นในตลาดจนพบกับมือปราบเจียงหลุน ซึ่งผ่านไปห้าปีเขาก็ยังเป็นหัวหน้ามือปราบอยู่ที่ศาลหมิงจูเหมือนเดิม เด็กสาวเดินเข้าไปหามือปราบเจียงหลุนที่กำลังติดใบประกาศบนผนังกำแพงหน้าศาลซึ่งกลายเป็นจุดสนใจของชาวเมืองที่ล้นจระผ่านไปตาม

“บรูษีในรูปเป็นใครหรือเจ้าคะ” มู่สาวเย่าถามมือปราบสูงวัยขณะมองดูภาพวาดครึ่งตัวของบรูษีหน้าตาดีเคียงคู่กับอินทรีตัวใหญ่

มือปราบเจียงหลุนหันมาทักทายมู่สาวเย่าด้วยความดีใจที่ได้เจอนางก่อนจะเล่าคร่าวๆ เกี่ยวกับบรูษีหน้าตาดีกับอินทรีในภาพวาด “เจ้านี้เป็นนักฆ่าพเนจร ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ข้างกายจะมีอินทรีตัวใหญ่คอยติดตามราวกับเป็นเงาของกันและกัน จนผู้คนทั่วแผ่นดินตั้งฉายาเขาว่านักฆ่าพญานินทรี”

“แล้วเขาลังหารใครหรือเจ้าคะ ถึงได้โดนทางการประกาศจับ”

“ท่านเสนาบดีหลิวผู้ดูแลเสบียง การเงิน และคลังหลวง²¹”

²¹ ขุนนางระดับสำคัญในราชสำนัก เทียบเท่าเสนาบดีเจ้ากรมต่างๆ มี 9 ตำแหน่ง โดย 1 ใน 9 คือตำแหน่งต้าซือหนง (大司农) มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลเสบียง การเงิน และคลังหลวง

“เอ๊ะ! ไซ่ท่านเสนาบดีที่เคยถูกจอมโจรแต่จ้าวขโมยแหวนหยกเขียว มรกตเมื่อห้าปีก่อนหรือไม่เจ้าคะ” มู่สาวเย่าสงสัย

“ใช่ๆ เจ้าความจำดีจริงๆ” มือปราบเจียงหลุนชม ก่อนป้องมือเอ่ยเสียงแผ่วเบาให้ได้ยินกันเพียงสองคน “อย่าพูดไปนะ ข้าราชการยืนตียงนักรที่เสนาบดี หลิวถูกลอบสังหาร”

“ทำไมล่ะเจ้าคะ หรือเพราะท่านเสนาบดีผู้นั้นเป็นพวกกังฉิน” เด็กสาว เลิกคิ้วสูง

“เจ้าหน้าที่เค่งเง่งจริงๆ ไซ่แล้ว เขาเป็นพวกโก่งกิน ข้อฉลจนร่ำรวยขึ้นมา ไม่มีใครเศร้าเสียใจต่อการตายของเขาหรอก นอกจากพวกฟ้องที่เป็นกังฉินด้วยกันเท่านั้นแหละ แต่ฮ่องเต้ก็ยังคงต้องทำตามกฎบ้านเมือง จึงมีราชโองการ ประกาศจับนักฆ่าอาชญาอินทรีพร้อมเงินรางวัลนำจับด้วย” พุดจบมือปราบเจียงหลุนก็ยื่นใบประกาศจับให้มู่สาวเย่าพร้อมกับกำชับ “เจ้าก็เก็บใบประกาศนี้ไว้ ถ้าเจ้าเจอคนกับนกในภาพก็รีบหนีละ ไม่อย่างนั้นเจ้าถูกเจ้าหน้าที่ฆ่าตายแน่”

“ขอบคุณเจ้าคะ” มู่สาวเย่ารับใบประกาศจับมาพับเก็บใส่อกเสื้อตัวใน แล้วกล่าวลาเพื่อไปยังสถานที่ที่นางมักไปเป็นประจำนับตั้งแต่ที่ซุนจื่อจากไป นั่นคือหอหมื่นคัมภีร์

หอหมื่นคัมภีร์เคยเป็นสถานที่ศึกษาเล่าเรียนของฮ่องเต้และเหล่า
องค์ชายแห่งแคว้นฮั่น แต่หลังจากวังหลวงมีหอคัมภีร์ใหม่ ที่นี้จึงถูกขายต่อๆ กันมา จนมีออจู้รู้ว่าใครคือเจ้าของหอหมื่นคัมภีร์ที่แท้จริง มีเพียงผู้เฒ่า น้ำใสที่เป็นผู้ดูแลหอแห่งนี้

มู่สาวเย่าเดินตัวปลิวเข้าไปในหอหมื่นคัมภีร์ที่มีลักษณะคล้ายตำหนักของฮ่องเต้ในวังหลวง ความสวยงามวิจิตรของหอหมื่นคัมภีร์ถูกโอบล้อมด้วย กำแพงหินหยกขาวและประตูไม้แกะสลักรูปมังกรคู่ซึ่งตั้งตระหง่านโดดเด่น อยู่ใจกลางป่าไผ่ เมื่อข้ามธรณีประตูสู่ลานหินกว้างเข้าไปในห้องโถงมู่สาวเย่าก็ เห็นผู้เฒ่า น้ำใสกำลังนั่งลูบเคราสีขาวของตัวเองและจิบน้ำชาอย่างสบายอารมณ์

“ท่านผู้เฒ่า ข้ามาแล้วเจ้าค่ะ” มู่สาวเย่าโค้งกายคารวะบุรุษวัยเก๋าสิบสอง ที่ยังดูหนุ่มกว่าวัยราวกับผ่านฤดูหิมะที่สัมาแค่หกสิบรอบ อีกฝ่ายเหลือบมองหน้า เด็กสาวแวบหนึ่งก่อนหันไปรินน้ำชาบนโต๊ะข้างกาย

“เมื่อไรที่เจ้าเลิกมาทำความสะอาดที่หอแห่งนี้ ข้าคงต้องลาออกจากการ เป็นผู้ดูแลหอหิม่นั้คัมภีร์แน่ๆ” ผู้เฒ่าน้ำใสเอ่ยพลางยิ้มน้อยๆ

“ยังมีหนังสืออีกมากมายที่ข้ายังมีได้อ่าน อย่างไรก็ตามก็ต้องมาทำความสะอาดหอแห่งนี้เพื่อแลกกับการได้อ่านหนังสือไปอีกนานเจ้าค่ะ” มู่สาวเย่ากล่าว ก่อนเดินไปหยิบผ้าขี้ริ้วที่พับเก็บไว้ในลิ้นชักตู้ตรงมุมห้องโถง จู่ๆ เด็กสาวก็ พุดโพล่งออกมา

“วันนี้ข้าเห็นบุรุษที่มีรอยสักหมึกบนหน้าผากด้วย ถ้าจำไม่ผิดข้าเคย อ่านเจอว่าคนที่ถูกสักหมึกตามร่างกายจะเป็นนักโทษที่ถูกลงโทษสถานเบาที่สุด ไซ่หรือไม่เจ้าค่ะ”

“ไซ่” ผู้เฒ่าน้ำใสตอบเสียงเนิบๆ แล้วย่นถามกลับ “รอยสักหมึกของ บุรุษผู้นั้นเป็นรูปอะไรล่ะ”

“เปลวอัคคีสีนินลเจ้าค่ะ”

เพ่ลิ่ง!

ผู้เฒ่าน้ำใสตกใจจนทำถ้วยชาในมือตกแตก พอได้สติท่านผู้เฒ่าก็รีบ ลุกจากเก้าอี้ไปจับแขนมู่สาวเย่าลากไปที่ประตู “เจ้ารีบหนีไปเดี๋ยวนี้เลย ไปให้ ไกลสุดหล้าฟ้าเขียวเลยยิ่งดี หรือไม่ก็หาที่หลบซ่อนตัวภายในลิบวันอย่าออกมา เด็ดขาด”

มู่สาวเย่าพิศวงอย่างหนักกับคำพูดของผู้เฒ่าน้ำใส นางจึงถามให้คลาย ความสงสัย “ทำไมข้าต้องหนีหรือหลบซ่อนตัวด้วยเล่าเจ้าค่ะ”

“เจ้ามีรูหรือ บุรุษที่มีรอยสักเปลวอัคคีสีนินลที่เจ้าเห็นนะ แท้จริงคือ จอมมารแห่งยุทธภพ ผู้ที่คนทั่วหล้าไม่ว่าจะเป็นจอมยุทธ์หรือขุนนางราชสำนัก แม้กระทั่งฮ่องเต้ก็ยังยกย่องสรรเสริญเชว่น หากจอมมารผู้นี้ปรากฏกายต่อหน้า เพราะถ้าใครเห็นจอมมารผู้มีรอยสักเปลวอัคคีสีนินลนั้นเข้า นั่นเป็นลางบอกเหตุ

ว่าภายในลึบราตรีชีวิตของคนผู้นั้นจะต้องดับสูญแน่นอน”

“ข้ามิได้มีเรื่องแค้นเคืองกับจอมมารผู้นั้นสักนิด เหตุใดเขาต้องเช่นฆ่าข้าด้วยเล่าเจ้าคะ” มู่สาวเย่ายังคงสงสัย

“ขึ้นชื่อว่าจอมมารย่อมเห็นชีวิตผู้อื่นเป็นผักปลา ฆ่าโดยมิต้องหาเหตุผลใดๆ อยู่แล้ว โดยเฉพาะชีวิตเด็กสาวในหอคณิกาย่างเจ้า ในสายตาจอมมารย่อมไร้ค่ายิ่งกว่าต้นหญ้าที่เขาเหยียบย่ำเสียอีก มีหรือที่เขาจะละเว้นชีวิตเจ้า”

“นั่นสิเจ้าคะ ชีวิตข้าด้วยค่าเยี่ยงนี้ มิควรทำให้มือของจอมมารต้องเปื้อนเลือดหรือเจ้าคะ” มู่สาวเย่าหัวเราะ เอยด้วยน้ำเสียงสดใสไร้ความกังวล “ท่านผู้เฒ่ามิต้องเป็นห่วง เมื่อคืนข้าดูดาวประจำตัวข้าบนท้องฟ้า มันส่องสว่างสดใสได้คร่ำหมองแม้แต่น้อย แสดงว่าอีกไม่นานชีวิตข้าจะต้องรุ่งโรจน์ราวกับแสงอาทิตย์ แล้วข้าจะสิ้นชีพได้เยี่ยงไร”

พุดจบมู่สาวเย่าก็โค้งศีรษะให้ผู้เฒ่าน้ำใสหนึ่งครั้งเพื่อขอขอบคุณในความเป็นห่วงเป็นใยของเขา ก่อนกระโดดโลดเต้นอย่างร่าเริงไปตามทางเดินสู่ห้องหนังสือด้านในสุด

“อย่าลืมนะ ห้ามขึ้นไปห้องชั้นบนสุดของหอเด็ดขาด” ผู้เฒ่าน้ำใสตะโกนไล่หลังไป เสียงมู่สาวเย่าตอบรับกลับมาทำให้ผู้เฒ่าวัยเก๋าสองถอนหายใจด้วยความโล่งอกและวิตกกังวลไปพร้อมกัน โล่งอกที่เด็กสาวเชื่อฟังเรื่องห้องชั้นบนสุด เพราะตั้งแต่นางทำงานที่หอนี้ก็ไม่เคยยกยกรายขึ้นไปชั้นบนเลยสักครั้ง ส่วนความวิตกกังวลก็เป็นเรื่องจอมมารที่จ้องสังหารเด็กสาวไร้เดียงสาโดยมิทราบสาเหตุ แต่การไม่เกรงกลัวจอมมารของมู่สาวเย่าทำให้ผู้เฒ่าน้ำใสถึงกับรำพึงออกมา

“เจ้าเด็กโง่เอย มิเห็นโลงศพมิหลั่งน้ำตาสีน้ำ”

มู่สาวเย่านั่งฟังหนังสือและชันเข่าขึ้นมาเพื่อวางหนังสือบนเรียวช้ายาวภายใต้กางเกงสีฟ้าหม่นซึ่งเป็นชุดบ่าวของขุนจื่อ เด็กสาวไล่สายตาไปตาม

ตัวอักษรบนกระดาษอย่างรวดเร็วด้วยทักษะการอ่านจับใจความ ความเพลิดเพลินจากการอ่านจบลงในเวลาสองชั่วโมง มู่สาวเย่าจำต้องปิดหนังสือและเก็บตำราแพทย์ไว้บนชั้นไม้สี่ชั้นที่เป็นเหมือนตู้หนังสือ เพราะได้เวลาต้องทำความสะอาดห่อหมื่นคัมภีร์อันกว้างขวางและใหญ่โต ซึ่งต้องแบ่งพื้นที่เป็นส่วนๆ แล้วค่อยทยอยทำความสะอาดทีละส่วนในแต่ละวัน และในวันนี้เป็นห้องชั้นสามซึ่งอยู่ใต้ห้องชั้นบนสุด

เสียงฝนตกกระทบหลังคาทำให้มู่สาวเย่าเริ่มวิตกเล็กน้อยว่าอาจจะต้องติดฝนอยู่ที่นี้ และถ้ากลับหอริ่นธรมย์เลยยามซีวีซึ่งเป็นเวลาเปิดบริการหอเหลาปานจะต้องทำโทษนางแน่ๆ ระหว่างที่เด็กสาวกำลังมองดูสายฝนโปรยปรายด้านนอกหน้าต่าง จู่ๆ ก็เกิดเสียงโครมครามราวกับสิ่งของมากมายหล่นลงพื้นมาจากห้องชั้นบนสุด เสียงเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ เหมือนมีใครกำลังอาละวาดอยู่ในห้องนั้น

มู่สาวเย่าเดินออกมาตรงเชิงบันไดที่เชื่อมทุกชั้น และร้องเรียกผู้ดูแลหอ “ท่านผู้เฒ่า ท่านผู้เฒ่า”

ว่าเด็กสาวมีอาจตะโกนเรียกผู้เฒ่าน้ำใสเสียงดังได้ เพราะเกรงว่าบุคคลบนชั้นสี่จะรู้ตัวและอาจหลบหนีไปได้ ด้วยความสูงของแต่ละชั้นทำให้ผู้เฒ่าน้ำใสที่อยู่ชั้นล่างไม่ได้ยินทุกสรรพเสียงใดๆ แม้แต่เสียงของมู่สาวเย่าหรือเสียงในห้องชั้นบนสุด

มู่สาวเย่ามองหาวารูป้องกันตัว จนได้ถังไม้ทรงกลมที่ใช้สำหรับซักผ้าซีริวมาถือติดมือไว้ ก่อนทำใจกล้าขึ้นไปชั้นบนเพื่อจับโจรที่ลักลอบเข้ามาในหอหมื่นคัมภีร์ เด็กสาวหยุดยืนอยู่หน้าห้องพลางก้มตัวลงมองลอดรูกุญแจตรงประตูเข้าไปด้านใน แต่ภาพที่เห็นคือข้าวของภายในห้องไม่ว่าจะเป็นเชิงเทียน แก้ว อี ภาพวาด หรือแม้แต่โต๊ะก็ยังมีระเนระนาด แต่กลับไม่เห็นตัวต้นเหตุ เด็กสาวตัดสินใจเอื้อมมือที่วางอยู่ผลักประตูเข้าไปอย่างซ้าๆ ก่อนชะงักงันหน้าเข้าไปดู แล้วนางก็ต้องกลั่นหายใจด้วยความตกใจ

‘พญาอินทรี!’

อินทรีทองตัวใหญ่หมี่หมาเกือบสองเท่าของมนุษย์ ขณะเป็นสีน้ำตาลแกมสีเหลืองทองกำลังบินชนผนังไปมา นั่นคงเป็นสาเหตุที่ทำให้ข้าวของในห้องตกพื้นกระจัดกระจายอยู่เต็มห้อง มู่สาวเย่าเห็นถึงปัญหาของพญาอินทรีที่มันตัวใหญ่คับห้องจึงขยับปีกบินได้ไม่ไกลก็ชนผนัง แต่ที่มันไม่ออกจากห้องทางหน้าต่างเป็นเพราะบุรุษหน้าตาดีผู้หนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น มู่สาวเย่าเดาว่าเขาคือนักฆ่าพญาอินทรีที่ทางการกำลังประกาศจับ

พญาอินทรีบินไปเกาะขาโต๊ะที่ล้มคว่ำกับพื้น นัยน์ตาอันเล็กกว่ามากเมื่อเทียบกับตัวจ้องมองมาที่มู่สาวเย่า มันทำราวกับเป็นองค์รักษ์พิทักษ์นักฆ่าพเนจรผู้เป็นเจ้าของมัน เด็กสาวรู้ว่าพญาอินทรีมีอาจใช้กรงเล็บจิกตัวนางได้ เพราะอินทรีทองเป็นนักล่าในที่สูง ดังนั้นตัวนกจึงมีอาจจับเหยื่อในที่รกหรือแคบได้ และห้องนี้ก็แคบเกินกว่ามันจะทำร้ายนางได้

มู่สาวเย่าวางถังไม้ทรงกลมลงบนพื้นห้อง แล้วล้วงเอาไขนกกะทาในกระเป่ากางเกงสีฟ้าหม่นออกมายื่นให้พญาอินทรีดู เมื่อมันจ้องมองมาที่มือของมู่สาวเย่า นางจึงขยับเข้าไปใกล้ตัวมัน จนไขนกกะทาอยู่ใต้จมอยปากของมัน พอพญาอินทรีก้มหัวลงมาเพื่อจะจิกกินไขนกกะทาในมือ เด็กสาวกลับโยนไขนกกะทาออกไปนอกหน้าต่าง มันจึงบินโฉบออกทางหน้าต่างซึ่งพังเป็นช่องโหว่ขนาดใหญ่ตั้งแต่ตอนพญาอินทรีแบกนักฆ่าพเนจรบินเข้ามา

“เจ้าต้นลี อินทรีของเจ้าทำข้าวของในห้องพังหมดแล้ว รีบตื่นขึ้นมาเก็บกวาดเลย” มู่สาวเย่าเดินเข้าไปเขย่าตัวบุรุษที่นอนนิ่งมีไหวติงบนพื้นห้องด้านในสุด แต่เขากลับไม่รู้สึกรู้สึกราวกับเป็นท่อนไม้ มู่สาวเย่ายื่นนิ้วชี้ไปจ่อตรงปลายจมูกอีกฝ่าย

“ยังหายใจนี่นา” เด็กสาวขมวดคิ้ว ก่อนหันไปมองทางหน้าต่างก็เห็นพญาอินทรีเกาะกิ่งไม้อยู่ด้านนอก มันจ้องมองมู่สาวเย่าผ่านช่องโหว่ของหน้าต่าง

“ข้าไม่ทำอะไรเจ้านายของเจ้าหรอกนะ” มู่สาวเย่าตะโกนบอกนกยักษ์ที่อยู่ด้านนอก แม้ในใจจะรู้ว่ามันมีอาจรู้ภาษามนุษย์ได้แต่ก็ยังพูดเพื่อความ

สบายใจของตัวเอง “ข้าจะไล่พวกเจ้าไปอย่างไรดี ถ้าผู้เฒ่ามาเห็นเข้า ข้าถูกห้ามไม่ให้เข้ามาที่นี่แน่”

“มู่สาวเย่า เจ้าอยู่ที่ไหน” ราวกับผืนแผ่นดินถล่มใส่ศีรษะมู่สาวเย่า เมื่อผู้เฒ่าน้ำใสเดินขึ้นบันไดมาชั้นบนและเรียกหานาง

“ตายแล้ว ข้าตายแน่ๆ” มู่สาวเย่ากระสับกระส่าย จะไปใส่กลอนประตูกี่มิได้ เพราะห้องนี้มีได้ลงกลอนประตูตั้งแต่แรก หากกลงกลอนผู้เฒ่าน้ำใสต้องเดาได้ว่านางอยู่ในห้องนี้แน่ๆ “ทำอะไรดี ท่านผู้เฒ่ากำลังขึ้นมาห้องนี้แล้ว”

มู่สาวเย่ารีบสอดสายสาตาหาตัวช่วยรอบตัวทันที จนกระทั่งเห็นทียบผ้าตรงมุมห้อง นางจึงรีบวิ่งไปเปิดดู จึงได้ผ้าฝ้ายสีขาวผืนใหญ่นำมาคลุมร่างเพรียวของนักฆ่ารูปงามตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า พร้อมกับร่างบอบบางของมู่สาวเย่าที่มุดเข้าไปนอนเคียงข้างบุรุษหน้าตาดีภายใต้ผ้าฝ้ายสีขาวนั้น ความที่ผ้ามีได้กว้างมากจึงมีอาจคลุมร่างทั้งสองคนได้อย่างมิดชิด ถ้ามู่สาวเย่าไม่ขยับตัวเข้าไปแตะแข้งกอดร่างของนักฆ่าไว้

“มู่สาวเย่า เอ๊ะ!” ผู้เฒ่าอุทานเมื่อเปิดประตูเข้ามา ชายชรามองดูสภาพภายในห้องที่ข้าวของตกกระจัดกระจายและมีช่องโหว่ขนาดใหญ่ตรงหน้าต่าง จนเห็นนายนอกที่ฝนหยุดตกแล้วก็ทำหน้ามู๋

“ใครทำห้องพังขนาดนี้เนี่ย แล้วเจ้าเด็กนอนหนังสือนั่นไปไหนล่ะนี่” ผู้เฒ่าน้ำใสบ่นกระปอดกระแปดก่อนจะเปิดประตูลง มู่สาวเย่าได้ยินเสียงผีเท้าลงบันไดไปก็ถอนหายใจเฮือกด้วยความโล่งอก แต่แล้วจู่ๆ ร่างเพรียวที่เด็กสาวกอดอยู่ก็พลิกตัวขึ้นทาบทับร่างบอบบางของนาง ไม่เพียงร่างกายเท่านั้นที่ถูกตรึง แม้แต่แขนเล็กๆ ของนางก็ยังถูกจับกดกับพื้นข้างกาย

มู่สาวเย่าตกตะลึงเมื่อนักฆ่าพเนจรตื่นขึ้นมาจับตัวนางในระยะใกล้ชิดชนิดไอบหน้าทั้งคู่ห่างกันเพียงแค่มหาयरใจรดกัน

“เจ้าเป็นใคร มาฆ่าข้าหรือมาช่วยวนข้ากันแน่” คำถามเต็มไปด้วยความสงสัยออกจากปากบุรุษรูปงามผู้เป็นนักฆ่าพญาวินทรี แม้คำถามเหมือนเป็นการหยอกเย้า แต่น้ำเสียงที่เอ่ยออกมานั้นก็กลับเยียบเย็นราวกับภูเขาคิมะ

“สีหน้าท่าทางข้าเหมือนคนที่จะมาฆ่าหรือยั่ววนท่านหรือเจ้าคะ ข้ามิได้
ถืออาวุธและมีได้เปลือยกายต่อหน้าท่านเสียหน่อย” มู่สาวเย่าเล็กคิ้วสูง นาง
รีบเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้เรียกนักฆ่ารูปงามตรงหน้าจาก ‘เจ้า’ เป็น ‘ท่าน’ ด้วย
ถ้อยคำอ่อนน้อมขึ้นมาทันที ตั้งสตรีผู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี แต่โชคไม่
เข้าข้างมู่สาวเย่าเอาเสียเลย เมื่อนักฆ่าพญาอินทรีเห็นมุมกระดาศสีขาวที่โผล่
ออกมานอกอกเสื้อตัวในของนาง เขาปล่อยร่างบางเป็นอิสระด้วยการลุกขึ้นยืน
และเอื้อมมือมาดึงแผ่นกระดาศที่พับเก็บไว้ในอกเสื้อของมู่สาวเย่าไปคลี่ดู

‘ใบประกาศจับ!’ มู่สาวเย่าเพิ่งนึกขึ้นได้ สิ่งที่มีรอบเจียงหลุนมอบ
ให้ไว้เพื่อเตือนภัยกลับกำลังนำภัยมาสู่ตัวนางเอง

นักฆ่ารูปงามไม่พูดพร่ำทำเพลง ชักกระบี่ออกจากฝักซึ่งคล้องไว้ด้านหลัง
หลัง ตัวต่วนปลายอันแหลมคมจะปักลงบนร่างบอบบางของมู่สาวเย่าที่ยังคง
นอนราบอยู่บนพื้นห้องด้วยอาการใจระทึก

“ซำรักษาโรคให้ท่านได้” มู่สาวเย่าตะโกนขึ้นมาอย่างรวดเร็วเพื่อหยุด
กระบี่ที่พุ่งลงมา และมันก็ได้ผล นักฆ่ารูปงามยังกระบี่ไว้ตรงหน้าอกด้านซ้าย
ของเด็กสาวโดยมิได้เสียบแทงลงมา

“ใครว่าข้าป่วย” เขาว่า นัยน์ตาคมจ้องมองมู่สาวเย่าแฉ่งนิ่ง สีหน้าเขา
เรียบเฉยไร้อารมณ์ใดๆ แม้แต่ความตกใจหรือสงสัยในถ้อยคำของนาง ทว่า
มู่สาวเย่าก็ยังดูออก

“ถ้าท่านไม่ป่วย ไยจึงยังกระบี่ มิเสียบแทงข้าให้ดับดินไปเสียเล่า นั่น
เพราะท่านต้องการให้ข้าช่วยจิ้งละวันชีวิตข้าใช่หรือไม่” เด็กสาวน่ารักยิ้มน้อยๆ
พลางใช้นิ้วบดปลายกระบี่ให้พันตัว ก่อนลุกขึ้นยืนและบิดแผ่นผงที่เกาะติด
อาการที่สวมอยู่ แต่อีกฝ่ายกลับจ่อปลายกระบี่มาที่ลำคอระหงของเด็กสาว
อีกแล้วยิ้มหยัน

“เจ้าเป็นเพียงเด็กสาวในหอคณิกา มิหรือจะรู้วิชาแพทย์ขนาดจะรักษา
ข้าได้ อย่ามาโกหกเพื่อเอาตัวรอดจากคมกระบี่ของข้าหน่อยเลย”

มู่สาวเย่าทำหน้าประหลาดใจ “ท่านรู้จักข้าด้วยหรือ อ้อ คงจะไปร่วม

พิธีปักปันของข้าเมื่อเช้านี้ด้วยละสิ ไซ่แล้ว ข้าเป็นเด็กสาวที่เติบโตมาในหอ
 คณิกา มีเพียงหญิงคณิกาเป็นอาจารย์สอนหนังสือให้เท่านั้น มิได้มีปรมาจารย์
 เลื่องชื่อคอยถ่ายทอดวิชาความรู้ แต่ท่านอย่าได้ดูเบาข้า เพราะตลอดห้าปีที่
 ผ่านมาข้าอ่านตำราเรียน คัมภีร์ และบันทึกต่างๆ ภายในหอหมื่นคัมภีร์นี้ แม้
 มีอาจารย์ท่านหนึ่งเป็นบัณฑิตผู้ทรงความรู้ แต่ข้าก็ดูออกว่าท่านเป็นโรคประหลาด
 ที่มีสภาพเป็นผัก²² ชั่วขณะ”

เด็กสาวหยุดพูดครู่หนึ่ง พลังข้าเล็งมองนักษาหนุ่มเพื่อดูปฏิกิริยา
 ของเขา เมื่อเห็นอีกฝ่ายนิ่งเงียบมู่สาวเย้าก็รู้แล้วว่าตัวเองวินิจฉัยถูกต้องจึงเอ่ยต่อ
 “ข้าเคยอ่านเจอในตำราแพทย์ว่าคนที่ เป็นโรคมนุขย์ผักจะไม่ลุก ไม่เดิน ไม่
 ขยับ ไม่กินข้าวไปตลอดชีวิต แต่ท่านกลับรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาได้ นั่นแสดงว่า
 ท่านจะเป็นมนุขย์ผักในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น และข้าก็สังเกตเห็น
 สายฝน จึงรู้ว่าท่านจะเป็นมนุขย์ผักในเวลาที่ไม่ฝนตกไซ่หรือไม่”

“ยิ่งเจ้ารู้มากเท่าไร ข้ายิ่งต้องกำจัดเจ้า เพราะมีแต่คนตายเท่านั้นที่จะ
 ไม่พูดความลับออกมา” นักษาหนุ่มง้างกระบี่ เด็กสาวรีบขูเขาทันที

“ถ้าข้าตาย ท่านก็จะไม่หายจากโรคมนุขย์ผักนะ”

เขาชะงัก “ข้าไม่เชื่อว่าเจ้าจะรักษาข้าได้”

“ท่านหาสมุนไพรพิษได้หรือไม่เล่า มันช่วยรักษาโรคมนุขย์ผักของท่าน
 ได้” มู่สาวเย้าอ่อนถาม

“ในใต้หล้านี้มีแต่สมุนไพรพิษเท่านั้น ไม่มีสมุนไพรพิษอย่างที่เจ้าอ้างมา
 ลักนิต อย่มาหลอกข้าดีกว่า” เขาว่า

“ไม่เชื่อก็ตามใจ ข้าเพียงแต่จะบอกท่านว่า ข้ารู้จักแหล่งกำเนิดของ
 โสมป่าพิษนี้ และต่อให้ท่านมีความสามารถหาสมุนไพรพิษมาได้ก็ต้องรู้จักวิธี

---

²² หรือที่เรียกว่า ‘เจ้าชายนีทร’ หรือ ‘เจ้าหญิงนีทร’ ซึ่งทางการแพทย์ปัจจุบันเรียกว่า ‘สภาพผัก’ (Vegetative State) เป็นภาวะที่สมองสูญเสียความสามารถในการรับรู้ ความ
 เข้าใจ การตอบสนองต่อสิ่งเร้า

สกด ซึ่งต้องมีสมุนไพรรื่นเกือบสิบกว่าชนิดมาผสมจึงจะได้ยามารักษาโรค
มนุษย์ฝักของท่าน” มู่สาวเย่านั่งลงกับพื้นแล้วตะโกนทำ “เอาสิ อยากฆ่าก็เชิญ
ฆ่าฆ่าเลย เอาตามที่ท่านพอใจ แต่อย่ามาเสียใจภายหลังก็แล้วกัน”

นักฆ่าหนุ่มมองเด็กสาวที่นั่งขีดหน้าดอกอย่างไม่เกรงกลัวก็หัวเราะ
ในลำคอ พลงเก็บกระบี่เข้าฝักด้านหลังแล้วสั่งเสียงเข้ม “ข้าจะไม่ฆ่าเจ้าก็ได้
แต่เจ้าต้องตามข้าไปหาโสมป่าพันปีและปรุงยารักษาโรคให้ข้าตั้งแต่ตอนนี้เลย”

“ไม่ได้ ข้ามีแม่บุญธรรมต้องตอบแทนบุญคุณที่เลี้ยงข้ามา มีพี่เมียวชิ
ที่เป็นเหมือนพี่สาวแท้ๆ หากข้าหายตัวไป พวกเขาจะต้องตามหาข้าแน่ๆ แล้ว
ท่านก็จะถูกทางการตั้งข้อหาลักพาตัวอีกกระหังด้วย เอาอย่างนี้ดีหรือไม่ อีก
สามวันจะมีการประมุขตัวข้าที่หอรันรมย์ ท่านก็ไปร่วมประมุขและไถ่ตัวข้า
ออกมาจากหออย่างถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติของหญิงคนิกาในหอคนิกา
ดีหรือไม่”

“เจ้าคิดว่านักฆ่าอย่างข้าจะมีเงินทองมากมายไปไถ่ตัวเจ้าอย่างนั้นหรือ”
นักฆ่าหนุ่มเลิกคิ้วสูง “อย่าว่าแต่ไถ่ตัวเลย แม้แต่เงินที่จะประมุขเพื่อเปิดความ
บริสุทธิ์ของเจ้า ข้าก็ยังไม่ค่อยง่าย”

“ไม่ใช่ไม่มี แต่ไม่ยอมจ่ายมากกว่า” มู่สาวเย่าว่า ก่อนตัดบท “ถ้าท่าน
ต้องการให้ข้าช่วยก็ต้องหาวิธีพาข้าออกจากหอรันรมย์ให้ได้”

เด็กสาวลุกขึ้นยืน แล้วเงยหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นพญาอินทรี
เกาะอยู่บนกิ่งไม้ต้นเดิม ท้องฟ้าภายนอกมืดสลัวลงไปมาก ทำให้มู่สาวเย่าต้อง
บอกลานักฆ่าหนุ่มรูปงาม และวิ่งออกจากห้องโดยไม่ลืมน้ำเตียนเขาอีกครั้ง

“อย่าลืมนะ อีกสามวันต้องมาพาข้าออกจากหอรันรมย์ให้ได้นะ”

นักฆ่าพญาอินทรีมองประตูที่เปิดลงตามหลังเด็กสาวซึ่งวิ่งออกไป เขา
มิได้แสดงอารมณ์ใดๆ ไม่ว่าจะมีความวิตกกังวลต่อกรไถ่ตัวมู่สาวเย่าหรือ
ดีใจที่จะมีเด็กสาวงามน่ารักมาร่วมเดินทาง พญาอินทรีบินโฉบเข้ามาในห้อง
แล้วเกาะบนขาโต๊ะที่ลึ้มกว่าตัวเดิม

“สหายอวีน เจ้าจะปล่อยให้เด็กสาวผู้นั้นมีชีวิตอยู่เช่นนั้นหรือ หากนาง

แพรงพรายความลับเรื่องเจ้าเป็นมนุษย์ฝึกตอนฝนตกออกมา จะต้องมีชาวยุทธ์มากมาย รวมทั้งคนในราชสำนักใช้จุดอ่อนนี้สังหารเจ้าเป็นแน่” พญาอินทรีพูดภาษามนุษย์กับนักรักษาหนุมรูงาม

“เจ้าไม่ต้องห่วง เมื่อไรนางรักษาข้าให้หายจากโรคประหลาดได้ ข้าจะนางทันที แต่ก่อนจะถึงวันนั้นข้าจะเฝ้าดูนางมิให้คลาดสายตาเลยละ” นักรักษาหนุมรูงามยิ้มมุมปาก

มู่สาวเย่าถูกเหล่าป่านอบรมนานับชัวยามเมื่อเด็กสาวกลับมายังหอรีนรมย์หลังยามชวีซึ่งเป็นเวลาเปิดบริการหอ หลังจากถูกบ่นจนหูชาวมู่สาวเย่าก็ไปนั่งรอหลิ้นเมียวชินอยู่ในห้องนอนของหญิงคนิกอันดับหนึ่ง โดยอ่านหนังสือฆ่าเวลาไปพลางๆ หลังเสร็จจากการต้อนรับลูกค้าหลิ้นเมียวชินก็กลับมายังห้องนอนตน สองสาวต่างวัยจึงได้พูดคุยกัน มู่สาวเย่าเล่าเหตุการณ์ทุกอย่างตั้งแต่ปีนออกจากหอจนกระทั่งกลับมาถูกเหล่าป่านอบรมให้พี่สาวรูงามฟัง

“สาวเย่า เจ้าไปทำกรรมอะไรไว้นะ ถึงได้ไปเจอกับบุรุษที่จ้องสังหารเจ้าถึงสองคนได้” หลิ้นเมียวชินรำพึง สีหน้าแสดงความวิตกไม่น้อย

“ใครว่าเป็นกรรมละเจ้าคะ เป็นบุญของข้าต่างหากที่ได้เจอบุรุษรูงามถึงสองคน” มู่สาวเย่าพูดกลัวหัวเราะ พलगยกถ้วยชาขึ้นจิบอย่างไร้ความกังวล

“ดูเจ้าไม่ทุกขร้อนเลยนะ ไหนเจ้าบอกข้าว่าเจ้าหลอกนักรักษาพญาอินทรีเรื่องโสมป่าพันปีมิใช่หรือ ถ้าเกิดเขาจับโกหกได้ เจ้ามิถูกเขาฆ่าตายรี หรือต่อให้เขาเชื่อเจ้าสนิทใจ แต่การร่วมเดินทางไปกับนักรักษาเช่นนั้นจะไม่อันตรายหรือ ไหนจะคนในราชสำนัก ไหนจะเหล่าชาวยุทธ์ พวกเขาจะต้องตามไล่ล่าเขาแน่ๆ เจ้าอาจถูกลูกหลงก็เป็นได้”

“พี่เมียวชินอย่าได้วิตก นักรักษาคนนั้นจะต้องปกป้องข้าจากคมหอกคมกระบี่ที่พุ่งมายังข้า รวมทั้งจอมมารที่จ้องสังหารข้าด้วย เขาต้องช่วยให้ข้ามีชีวิตรอดจนกระทั่งรักษาเขาให้หายจากโรคประหลาดเสียก่อน” เด็กสาวอธิบาย

“แล้วถ้าเกิดเขารู้ความจริงว่าเจ้าโกหกล่ะ” หลินเหมียวซินยังไม่คลายความวิตก

“ข้าจะถ่วงเวลาไม่ให้เขาล่วงรู้ ระหว่างนั้นข้าก็จะค้นหาวิธีที่แท้จริงรักษาเขาให้สำเร็จ หลังจากเขาหายแล้วข้าก็จะหนีหายไปจากชีวิตเขา มิให้เขาตามตัว ข้าเจอเด็ดขาด” มู่สาวเยากล่าวด้วยความมั่นใจ

“ดูเหมือนเจ้าคิดอุบายไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วนดีแล้ว โดยให้ข้าพาพญาอินทรีไถ่ตัวเจ้าออกจากหอรักรมย์ตามที่เจ้าบารารถนา เหล่าป่านก็ได้เงินเป็นค่าตอบแทนที่เลี้ยงดูเจ้ามา ข้าต้องปกป้องคุ้มครองเจ้าจากจอมมารที่มุ่งมาดจะสังหารเจ้า และอนาคตที่จะหลบหนีไปจากข้าคนนั้นด้วย” หลินเหมียวซินเริ่มเข้าใจแผนการของเด็กสาว

“ข้าก็ได้ต้องการหลอกใช้ข้าพาพญาอินทรีหรือ แต่ข้าจำเป็นต้องรักษาชีวิตไว้ก่อน ข้ายังมีเรื่องอีกมากมายที่ต้องการจะทำในชีวิต เพราะตั้งแต่ลืมตาดูโลกข้าก็มีชีวิตอยู่แต่ในหอคนิกาแห่งนี้ ข้าอยากท่องเที่ยวไปทั่วหล้า อยากช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก อยากเห็นสิ่งต่างๆ ที่เขียนไว้ในตำราเรียน”

“รวมทั้งการตามหาขุนจื่อด้วยใช่หรือไม่”

“ใช่แล้วเจ้าคะ ข้าอยากเจอพี่ขุนจื่อมาก อยากถามว่าเหตุใดจึงจากข้าไปต่างๆ ที่สัญญากันไว้แล้วว่าเขาจะคอยติดตามและพิทักษ์คุ้มครอง ช่วยเหลือข้าจนกว่าความฝันของข้าจะเป็นจริง ข้าอยากรู้เหตุผลจริงๆ เจ้าคะ”

“เจ้านี้ช่างจดจำทุกสิ่งทุกอย่างไว้น่าสนใจมีลึกลับเลือนเลยนะ” หลินเหมียวซินเอ่ย ก่อนจะเอื้อมมือไปลูบศีรษะเด็กสาว “อีกแค่สามวันเราสองคนก็ต้องจากกันแล้วสินะ ข้ารู้สึกใจหายไม่น้อย”

มู่สาวเยาจับมือหลินเหมียวซินที่วางอยู่บนศีรษะลงมากุมกระชับ เอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นมั่นคง “สักวันหนึ่งข้าต้องช่วยให้ท่านหลุดพ้นจากการเป็นหญิงคนิกาให้ได้”

หญิงคนिकासวมองเด็กสาวอย่างเอ็นดู แล้วยิ้มน้อยๆ “คนที่จะช่วยให้ข้าหลุดพ้นจากสภาพการเป็นหญิงคนิกาได้มีเพียงคนเดียวเท่านั้น เจ้าต้องไป

ขอรับรองคนผู้นั้น ซึ่งมันเป็นไปได้เลยที่เจ้าจะได้พบเขา”

“คนคนนั้นเป็นใครหรือเจ้าคะ” มู่สาวเย่าสงสัย

“ฮ้องเต้กางอู๊ดี้”

เด็กสาวจดจำชื่อนั้นไว้ในใจโดยมิได้เอื้อนเอ่ยใดๆ กับหลินเมี่ยวซินอีก เพราะหญิงคนิกาสาวปิดปากท้าวหลายครั้ง ทั้งสองสาวจึงจบการสนทนาไว้เพียงแค่นั้นแล้วแยกย้ายกันเข้านอน

ณ สถานที่ซึ่งมีหญิงงามมากมายมีแตกต่างจากหอรั้นรมย์ ทวารระดับ
การศึกษา ชั้นชั้นและฐานะของสตรีในที่แห่งนั้นกลับเหนือกว่าหญิงงามในหอรั้นรมย์ลิบลับจนมิอาจเทียบชั้นกันได้ นั่นคือวังหลวงแห่งแคว้นฮั่น

“เสี่ยวอวี๋ ข้ากลับมาแล้ว” เสียงตะโกนของพี่สาวต่างพระมารดา ทำให้องค์หญิงอวี่เยียนผู้มีสิริโฉมงดงามต้องวางพู่กันลงบนแท่นวางพู่กัน ก่อนเงยหน้ามองตรงไปยังช่องประตูทางเข้า สตรีในคราบบุรุษเดินตัวปลิวเข้ามาภายในห้องทรงอักษรขององค์หญิงอวี่เยียนผู้เป็นชนิษฐา

“เสด็จพี่ ปลอมเป็นบุรุษอีกแล้วหรือเพคะ” ฮั่นอวี่เยียนแย้มยิ้ม เมื่อเห็นพี่สาวแต่งกายและท่ามเยี่ยงบุรุษรูปร่างมาเดินตรงมาหานาง

“เจ้าอย่าเพิ่งตำหนิข้าเลย รู้หรือไม่ว่านี่ข้าเจอเด็กสาวนางหนึ่ง ทั้งความงดงาม น่ารัก ความฉลาด และอายุเทียบเคียงกับเจ้าได้เลยเชียวนะ” องค์หญิงซิงซิงเล่าอย่างตื่นเต้น “นางใช้เขม่าดินทาหน้าเป็นสีดำเพื่อให้บุรุษที่ไปร่วมงานปักปันของนางเปลี่ยนความคิดที่อยากจะยลโฉมหน้าอันงดงามของนางเพียงอย่างเดียว ให้หันมาร่วมแสดงความยินดีกับนางอย่างจริงจัง”

“นางคงทำให้บุรุษทุกคนผิดหวังแล้วค่อยเอ่ยจาด้วยถ้อยคำกินใจ จนสามารถโน้มน้าวจิตใจของบุรุษที่มาร่วมงานให้คิดตาม และยอมทำตามที่นางขอใช้หรือไม่เพคะ”

องค์หญิงซิงซิงทำหน้าคางไม่ถึง “ทำไมเจ้ารู้ล่ะ พุดราวกับตาเห็นเลยนี่เจ้าคงไม่ได้สะกดรอยตามเข้าไปใช้หรือไม่”

อวีเยียนหัวเราะขันก่อนตอบ “ถ้าหม่อมฉันเป็นนางก็คงทำเช่นนั้นแหละ สตรีใดเล่าอยากให้มีชื่อเสียงในชีวิตอย่างการปักปันต้องกลายเป็นนางแสดงสินค้า”

“ใช่ๆ แม่เล่าของหอรีนรมย์ต้องการอวดเด็กสาวน่ารักงดงามคนนั้น ให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตานุรุชในนาง มิแตกต่างจากการแสดงสินค้าอย่างที่เจ้าว่ามาเลย”

อวีเยียนเลิกคิ้วสูง “เด็กสาวที่เสด็จพี่พูดถึงเป็นหญิงคนไหนหรือเพคะ”

“ไม่ๆ นางยังไม่ได้เป็นหญิงคนไหน แต่ข้าได้ข่าวมาว่าอีกสามวันข้างหน้าจะมีการประมูลในคืนวันรับแขกวันแรกของนาง ข้าอยากจะไปร่วมประมูลชิงตัวและไถ่ตัวนางด้วย แต่ติดที่นางรู้แล้วว่าข้าเป็นสตรีนะสิ” ซิงซิงทำหน้าผิดหวัง

“เสด็จพี่จะไถ่ตัวนางมาเพื่ออะไรเพคะ หรือว่าสงสารที่นางต้องกลายเป็นหญิงคนไหน” ผู้เป็นน้องสาวอดสงสัยมิได้

“นั่นก็ส่วนหนึ่ง แต่ถ้านางอยากเป็นหญิงคนไหนจริงๆ ข้าก็อยากส่งตัวนางไปเป็นหญิงสิ²³ ในกองทัพของรองแม่ทัพหนานอี่ อย่างน้อยการเป็นหญิงสิก็ได้รับการยกย่องมากกว่าหญิงคนไหนในหอคนเล็กๆ แบบนั้น” องค์หญิงซิงซิงอธิบาย พลางส่งสายตาอ่อนหวานให้อวีเยียน “เจ้าช่วยข้าสักอย่างหนึ่งได้หรือไม่”

องค์หญิงผู้งดงามยิ้มและเอ่ยอย่างรู้ทัน “เสด็จพี่จะขอให้หม่อมฉันปลอมเป็นบุรุษไปร่วมประมูลและไถ่ตัวนางออกมาจากหอรีนรมย์ใช่หรือไม่เพคะ”

“เจ้าช่างฉลาดยิ่งนัก” องค์หญิงซิงซิงเอ่ยชม “ข้าอยากช่วยเด็กสาว

---

²³ คำว่า ‘หญิงสิ’ แปลตรงตัวได้ว่า ‘โสเภณีในค่ายทหาร’ เป็นหญิงคนไหนที่มีอิสระอย่างเป็นทางการพวกแรกในประวัติศาสตร์จีน มีหน้าที่บำเรอทหารในกองทัพของฮ่องเต้ในขณะที่เดินทัพระยะไกล หญิงสิได้รับการยกย่องว่ามีบทบาทในการมอบความสำเร็จให้แก่ชายชาติทหาร

คนนั้นจริงๆ นะ”

“หม่อมฉันก็อยากช่วยเสด็จพี่นะพะคะ แต่เสด็จพ่อมีรับสั่งให้หม่อมฉันกับรองแม่ทัพพานอ้ไปสืบเรื่องจอมมารช่งเว่ยเซียนซี ภายในสามวันต้องเข้าเฝ้าเพื่อทูลถวายรายงาน ดังนั้นหม่อมฉันคงไม่สามารถไปร่วมประมุขได้หรือคะพะคะ”

“เอ๊ะ! ข้ามีภาพวาดของจอมมารช่งเว่ยเซียนซีนี่นา” องค์หญิงชิงชิงนึกขึ้นมาได้ ทว่าองค์หญิงอวีเยียนกลับไม่เชื่อ

“เป็นไปได้หรือคะพะคะ เท่าที่หม่อมฉันถามขุนนางในวัง ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ผู้ใดที่เห็นโฉมหน้าของจอมมารช่งเว่ยเซียนซีจะต้องเสียชีวิตภายในสิบราตรี และหลักฐานทุกอย่าง รวมทั้งภาพวาดของเขาก็จะถูกทำลายไปพร้อมกัน จึงไม่มีผู้ใดรู้จักหรือเคยเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของจอมมารผู้นั้นเลยสักคน”

“เจ้าพูดมาก็ถูก แต่รองแม่ทัพพานอ้เคยไปสืบประวัติจอมมารช่งเว่ยเซียนซีที่บ้านตระกูลช่งในเมืองจินหลิง และได้พบกับพี่ชายของจอมมาร ท่านรองแม่ทัพจึงวาดภาพโดยเอาจุดเด่นของพี่ชายผู้นั้นรวมกับคำบอกเล่าของผู้ที่เคยเห็นบิดาจอมมาร จนวาดโฉมหน้าช่งเว่ยเซียนซีออกมาได้หนึ่งภาพ ซึ่งภาพนั้นท่านรองแม่ทัพฝากข้าเอามาให้เจ้า” พุดจบองค์หญิงชิงชิงก็ล้วงภาพวาดแผ่นหนึ่งซึ่งพับเก็บไว้ในแขนเสื้อออกมาให้องค์หญิงอวีเยียน อีกฝ่ายรับมาแล้วคลี่ออกดู

ใจขององค์หญิงอวีเยียนเต้นระทึกราวกับตึกลงระรัว เพราะบุรุษในภาพวาดช่างรูปงามหล่อเหลายิ่งกว่าบุรุษรูปงามที่องค์หญิงอวีเยียนเคยประสบพบมาหลายเท่านี้ องค์หญิงผู้ลึกลับโฉมถึงกับยกมือขึ้นกุมหน้าอก พลางคิดในใจ

“นี่เพียงแค่ภาพวาดหัวใจข้ายังเต้นแรงถึงเพียงนี้ หากได้เห็นตัวจริง ข้าจะหำใจตัวเองมิให้หวั่นไหวได้เยี่ยงไร”

หก

คำคืนแห่งการบอเลือด

ความเป็นอยู่อย่างสุขสงบของราษฎรบนแผ่นดินย่อมเป็นสิ่งสำคัญ ที่สุดในการปกครองอาณาจักรของฮ่องเต้ผู้มีอำนาจสูงสุด เช่นเดียวกับฮ่องเต้ กวางอู่ตี้ที่มีพระประสงศ์ให้ราษฎรในแคว้นฮั่นของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุข ดังนั้นเมื่อมีเรื่องราวใดๆ เกิดขึ้นในแคว้นฮั่น โดยเฉพาะเมืองลั่วหยางซึ่งเป็นเมือง หลวง จึงล่วงรู้ถึงพระเนตรพระกรรณฮ่องเต้กวางอู่ตี้ แม่แต่ข่าวเล็กๆ อย่างการ จับจองที่ดินเพื่อการประมูลเด็กสาวในคืนวันรับแขกครั้งแรกในฐานะหญิง คณิกาก็กลายเป็นหัวข้อถกเถียงกันในที่ประชุมช่างฉาว²⁴ ในตอนเช้า

“กราบทูลฝ่าบาท เมื่ออย่างเข้าสู่ยามอันในวันนี้ได้เกิดการจลาจลขึ้นที่ หน้าหอคณิกาแห่งหนึ่ง ตามรายงานของท่านเจ้าเมืองลั่วหยางระบุว่า มีผู้คน จำนวนมากต่างยื้อแย่งกันซื้อใบจองที่ดินเพื่อเข้าร่วมการประมูลหญิงคณิกานาง หนึ่งคืนนี้พะยะค่ะ” เสนาบดีผู้หนึ่งถวายรายงานต่อฮ่องเต้กวางอู่ตี้ท่ามกลาง

---

²⁴ ‘ช่างฉาว’ (สำเนียงจีนกลาง) คือการที่ขุนนางเดินทางมาเข้าเฝ้าถวายรายงานต่อฮ่องเต้ หรือก็คือการที่ฮ่องเต้เสด็จออกมาเป็นประธานเปิดการประชุม (เสด็จออกว่าราชการ) เพื่อ รับฟังและแก้ไขปัญหางานบ้านงานเมืองต่างๆ

เหล่าขุนนางที่มาร่วมประชุม ณ พระตำหนักไถ่เหอ อันเป็นพระตำหนักสำหรับ
การบริหารราชการของฮ่องเต้

“แค่หญิงคนใดคนเดียว เหตุใดผู้คนจึงต้องยื้อแย่งกันประมุขตัวนาง
ด้วยเล่า อีกทั้งยังไปรอกันตั้งแต่มรุ่งสางเพื่อไปซื้อเพียงแค่วันจับจองที่นั่ง
เช่นนั้นหรือ ดูไม่เกินจริงไปหน่อยสิ” ฮ่องเต้ผู้มีพระชนมายุสี่สิบห้าพรรษาตรัส
ถามด้วยพระสุรเสียงอันกังวาน

“ความงามของหญิงคนิกานี้มีได้ด้อยไปกว่าสี่สุดยอดหญิงงามใน
ตำนาน²⁵ เลยพะยะค่ะ ไม่มีบุรุษคนใดที่ได้ยลโฉมนางแล้วจะไม่ลุ่มหลงใน
ตัวนาง ความงดงามน่ารักของนางเป็นที่เลื่องลือไปทั่วแคว้น จนนางได้รับฉายา
นามว่าเทพธิดาสีน้ำผึ้ง อันหมายถึงความงามที่ทำให้แม้แต่เทพธิดาบนสวรรค์
สวรรค์ก็ยังต้องสิ้นแสงสว่างรอบกายพะยะค่ะ” เสนาบดีคนเดิมกล่าว

“บังอาจ!” รองแม่ทัพทานอี่ตวาดขึ้นมา “ต่อให้หญิงคนิกานี้จะงาม
ถึงขนาดลุ่มแคว้นได้ ก็เป็นเพียงแคหญิงคนิกานางหนึ่งเท่านั้น ท่านเสนาบดี
เผิงมีบังควรนำเรื่องของนางมาราบหูลให้ระคายเคืองเบื้องพระบาทของฝ่าบาท
ทำเช่นนั้นเท่ากับดูหมิ่นพระเกียรติของฝ่าบาทซัดๆ”

เสนาบดีเผิงผู้เฒ่าคนแรกยืมหยันให้รองแม่ทัพทานอี่ ก่อนหันไปพูดต่อ
ฮ่องเต้ด้วยเสียงอันดังเพื่อให้ขุนนางในที่นั้นได้ยินทั่วถึง “กระหม่อมจะไม่ทำ
ในสิ่งที่รองแม่ทัพทานกล่าวหาเลย หากการประมุขหญิงคนิกาในคืนนี้จะไม่
มีขุนนางระดับสูงอย่างท่านอัศวินเสนาบดีจิงหยาง รองแม่ทัพทานอี่ รวมทั้งขุนนาง
หลายท่านในที่นี้ไปร่วมประมุขกันแย่งสตรีนางเดียวในครั้งนี้ด้วย ช่างเป็นเรื่อง
เลื่อมเสียชื่อเสียงของราชสำนักยิ่งนัก”

“การไปหอคณิกาเป็นการหาความสำราญส่วนบุคคล มิได้ทำให้ราชกิจ

---

²⁵ สี่สุดยอดหญิงงามในตำนาน ได้แก่ ไซซี หวังเจาจวิน เตียวเสียน และหยางกุ้ยเฟย
อนึ่ง ผู้เขียนขออ้างถึงหญิงงามทั้งสี่นางเพื่อการเปรียบเทียบเท่านั้น โดยจะไม่คำนึงถึงยุค
สมัยที่ทั้งสี่สาวงามปรากฏตัวขึ้นในประวัติศาสตร์จีนแต่อย่างใด

ที่ได้รับมอบหมายจากฝ่าบาทต้องล้มเหลวลึกลับ และข้าก็รับรองแม่ทัพทานอื่
ก็มีได้ต้องการตัวหญิงคนิกาคณิกานัคนั้นเพื่อตนเองด้วย เจ้าอย่ามากกล่าวโทษพวกข้า
หน่อยเลย” อัครเสนาบดีจึงหยางไว้กลับ

“แล้วพวกเจ้าต้องการนางไปเพื่อใคร” ช่างเต๋กวางอู่ตี้ตรัสถาม

“กระหม่อมต้องการประมุขและไถ่ตัวนางมาเป็นอนุให้บุตรชายของ
กระหม่อมพะยะค่ะ” อัครเสนาบดีจึงหยางทูล

“ส่วนกระหม่อมต้องการตัวนางมาเป็นหญิงชิตี เพื่อให้เหล่าลูกน้องของ
กระหม่อมได้สำราญใจ คลายความตึงเครียดจากการกราศึกในสนามรบ
พะยะค่ะ”

“เป็นเช่นนั้นเอง ถ้าเช่นนั้นข้าจะไม่สั่งห้ามพวกเจ้าก็แล้วกัน ว่าแต่หญิง
คนิกาคณิกานัคนั้นมีนามว่าอย่างไรหรือ”

“มู่สาวเย่าพะยะค่ะ” อัครเสนาบดีจึงหยางกับรองแม่ทัพทานอื่ทูลตอบ
พร้อมกัน แล้วช่างเต๋กวางอู่ตี้ก็แย้มพระสรวลอย่างนึ๊กซัน ก่อนจะตรัสล้อ

“แค่โบต้นดอกนี้แย้มกลีบก็สะเทือนถึงบัลลังก์ช่างเต๋กวางอู่ตี้เสียแล้ว”

หลังจากการประชุมช่างฉาวเสริจลัน ช่างเต๋กวางอู่ตี้ก็เสด็จไปยังตำหนัก
ของพระธิดาองค์เล็กเพื่อตรัสถามในสิ่งที่ยั้งคาพระทัยพระองค์อยู่ เมื่อมาถึง
ตำหนักงจู่ องค์หญิงอวี๋เยียนกำลังเล่นหมากล้อมกับผู้เป็นพี่สาวซึ่งก็คือ
องค์หญิงซิงซิง พระธิดาทั้งสองคุกเข่าลงถวายคำนับช่างเต๋กวางอู่ตี้เมื่อพระองค์
เสด็จเข้ามาในห้องโถงของตำหนัก แล้วช่างเต๋กวางอู่ตี้ก็ทรงเล่าเรื่องในที่ประชุมเมื่อเข้า
ให้องค์หญิงทั้งสองฟัง

“ความงามของมู่สาวเย่าไม่ธรรมดาจริงๆ เพคะเสด็จพ่อ” องค์หญิงซิงซิง
เอ่ยขึ้น “ไม่เพียงแต่ขุนนางทุกระดับในราชสำนักเท่านั้น แม้แต่จอมยุทธ์ทั่วหล้า
ไม่เว้นกระทั่งเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคาก็ยังจะมาประมุขตัวนางด้วย”

“เสด็จพี่เสด็จไปแย่งซื้อไปจงอยู่ที่นั่งกับเขาด้วยใช้หรือไม่เพคะ” อวี๋เยียน
ถามอย่างรู้ทัน ฝ่ายพี่สาวก็ยิ้มแห้งๆ พยักหน้ายอมรับ

“ไม่มีกฎข้อไหนห้ามมิให้สตรีเข้าร่วมประมุขหญิงคนิกาคณิกานัคน้อย ถึง

จุดประสงค์ของข้าจะแตกต่างจากพวกบรูษะ แต่ข้าก็อยากได้ตัวมู่สาวเย่ามาเป็นนางกำนัลของข้านี้”

“เจ้าคิดอย่างไรกับการเข้าร่วมประมวลของอัครเสนาบดีจึงหยาง รองแม่ทัพหานี้ และเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคาย” ฮองเต๋ตริสถามอวีเยียน

“ทั้งท่านอัครเสนาบดีและรองแม่ทัพหานี้มิได้พูดความจริงเพคะ ทั้งสองคนต้องการตัวมู่สาวเย่าเพื่อความใคร่ของตัวเองเพคะ”

“ไหนลองอธิบายให้ข้าฟังซิ”

“ท่านอัครเสนาบดีจึงหยางเป็นที่นับหน้าถือตาของเหล่าขุนนางทุกระดับชั้น ทั้งตำแหน่งหน้าที่และการเป็นหัวหน้าครอบครัวที่น่ายกย่อง กอปรกับอายุล่วงเลยเข้าสู่วัยชรา ทำให้ท่านอัครเสนาบดีมักล้ายมรับในที่ประชุมว่าตนเองหลงใหลในตัวเด็กสาววัยคราวหลาน จึงเท็จทูลว่าจะประมวลมู่สาวเย่ามาให้บุตรชายของตน”

“ช่างไม่ดูสังขารตัวเองเลยสิน่า” องค์หญิงซิงซิงว่า

“ส่วนรองแม่ทัพหานี้ยังหนุ่มแน่น แต่ด้วยความเครียดในการกรำศึกสงครามอย่างที่เขาทูลเสด็จพ่อ ทำให้เขาอยากมีสตรีไว้ปลดปล่อยอารมณ์แห่งชายชาติตรี แต่จะให้มู่สาวเย่าเป็นหญิงซิกี้เท่ากับต้องยกนางให้ลูกน้องด้วย หม่อมฉันคิดว่าเขาคงไม่ต้องการเช่นนั้นเพคะ”

“ถ้าไม่เป็นหญิงซิกี้จะเข้าไปในค่ายทหารได้เยี่ยงไร นางเป็นอิสตรี มิสมควรอยู่ในกองทัพออยู่แล้ว” ผู้เป็นพระบิดาตรัสถาม

“หม่อมฉันเดาว่ารองแม่ทัพหานี้คงจะให้มู่สาวเย่าปลอมตัวเป็นบรูษะแฝงกายเข้าไปในกองทัพ เพียงเท่านี้รองแม่ทัพหานี้ก็สามารถเก็บมู่สาวเย่าไว้เพื่อความสำราญของตัวเองเพียงผู้เดียว ซึ่งการทำเช่นนี้ผิดกฎกองทัพ ทำให้เขามักล้าทูลความจริงต่อเสด็จพ่อเพคะ”

“พวกเขาช่างน่าละอายจริงๆ เพคะ” องค์หญิงซิงซิงต่อว่าอีก ก่อนถามผู้เป็นน้องสาวต่อ “แล้วเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายล่ะ ต้องการตัวมู่สาวเย่าไปเพื่ออะไร ข้าได้ยินพวกชาวยุทธภพพูดกันว่าเขาเป็นเจ้ายุทธที่หมกมุ่นกับการฝึก

วรุฑ์ท ไม่สนใจในอิสตรี จึงไม่นำเอาตัวมู่สาวเย่าไปเพื่อเสพสมเหมือนเช่น
บุรุษอื่น”

“เคยได้ยินวิชาลมปราณศราญมรย์หรือไม่คะ”

“มันเป็นยอดวิทย์ายุฑ์โบราณที่ใช้หญิงพรหมจรรย์ในการฝึกวิชา โดย
บุรุษจะรวมกายเป็นหนึ่งเดียวกับหญิงพรหมจรรย์ แล้วดึงพลังหยินในกายสตรี
เพื่อเพิ่มพลังลมปราณในกาย ทำให้ฝึกวรยุฑ์ในคัมภีร์อื่นสำเร็จได้โดยง่าย”
ฮ่องเต้ตรัสตอบ

“ใช่แล้วพะคะเสด็จพ่อ เพราะต้องรวมกายเป็นหนึ่งกับหญิงพรหมจรรย์
ซึ่งเข้ายุฑ์ภพเอวี่ยนคายมิเคยสนใจมาก่อน ดังนั้นเขาจึงเลือกเด็กสาวที่ดงาม
น่ารักอย่างมู่สาวเย่าเพื่อให้ตนเองมีอารมณ์ในการรวมกายเป็นหนึ่งเดียวกับนาง
พะคะ”

“การประมุขเพื่อชิงตัวมู่สาวเย่าคืบนี้คงจะดุเดือดเลือดพล่านน่าดูชม
เลยนะพะคะ เพราะบุรุษทั้งสามคนต่างมีความปรารถนารุนแรงเหลือเกิน คงจะ
มียอมกันง่ายๆ แต่สตรีที่ได้ประโยชน์ที่สุดจะเป็นใครไปมิได้นอกจากเหล่าปาว
แห่งหอรันรมย์ ที่จะมั่งคั่งในชั่วข้ามคืนแน่นอน” องค์หญิงซิงซิงเอ๋ย พลง
หัวเราะในลำคอ

“อวีเยียน เจ้าหยุดสืบเรื่องจอมมารช่งเว่ยเขียนซีชั่วคราก่อน ข้าอยาก
ให้เจ้าไปร่วมงานประมุขครั้งนี้แทนซิงซิง หากเกิดเหตุการณ์นองเลือดขึ้นเจ้าจง
ใช้ป้ายอาญาสิทธิ์นี้จัดการทุกอย่างได้เลย” ฮ่องเต้กำอุ้งตี่ตรัส พร้อมกับยื่น
ป้ายไม้สีทองซึ่งแกะสลักพระนามของพระองค์ไว้ให้แก่พระธิดาองค์เล็ก องค์หญิง
อวีเยียนยื่นพระหัตถ์ไปรับไว้แล้วย่อกายลงน้อมรับพระบัญชา

“เสด็จพ่อทำเช่นนี้ได้นะพะคะ หม่อมฉันสู้สุดส่ำที่ไปยื้อแย่งใบจอง
ที่นั่งด้วยตัวเองตั้งแต่ยามอื่น แล้วจะให้เสียอวีไปแทนหม่อมฉันได้อย่างไร”
องค์หญิงซิงซิงโวยวาย แต่ฮ่องเต้เสด็จออกจากตำหนักไปโดยมิได้สนพระทัย
ในคำประท้วงของพระธิดาองค์โต ทำให้องค์หญิงซิงซิงถึงกับโอดครวญออกมา

“โอเอ๋ย ข้าก็ไม่มีนางกำนัลหน้าตาแจ่มใ้ดูเล่นแล้วละสิเนี่ย เสด็จพ่อ

พระทัยร้าย”

หนึ่งชั่วโมงก่อนเริ่มการประชุม

“เรื่องมือเข้า ใกล้เวลาเริ่มงานแล้ว ต่าย! นั่นไปเอาชุดนักพรตที่ไหนมา ถึงได้ปิดมิดชิดขนาดนั้น มันต้องเป็นชุดผ้าบางเน้นทรวดทรงอวดเรือนร่างงดงามของลูกสาวข้าหน่อยสิ” สตรีร่างท้วมผู้มีอำนาจสูงสุดในหอธรรมาสน์ยื่นสั่งการโหวกเหวกอยู่ภายในห้องแต่งตัวรวมของเหล่าหญิงคณิกา ซึ่งในคืนนี้มีเพียงมู่สาวเฒ่าผู้เดียวที่ใช้ห้องนี้ในการแต่งตัว แต่งหน้า ทำผม เพื่อออกมารับแขกในคืนแรกบนเส้นทางหญิงงามผู้ชายเรือนร่าง

“เหล่าป่าน สาวเฒ่าเหมือนนุปลาแรกแย้ม ชุดที่เปิดเผยเนื้อหนังมังสาเยี่ยงนั้นไม่เหมาะกับสาวเฒ่าหรอก มันดูเป็นสตรีชั้นต่ำเกินไป นางควรสวมอาภรณ์ที่ทำจากผ้าท่วนปักกลดลายหงส์สยายปีกเหมือนดั่งสตรีสูงศักดิ์จะดีกว่า” หลินเมี่ยวซินทักท้วง

“ใช่ๆๆ ข้าก็ลืมนิดไป ทำอย่างไรดีล่ะ ข้ามิได้เตรียมอาภรณ์ที่เจ้าว่ามาให้สาวเฒ่าเลย แล้วในหอธรรมาสน์ของเราก็ไม่มีชุดเช่นนั้นสักชุด” เหล่าป่านมีสีหน้ากัลลถลุ่ม แต่ในเวลาต่อมานางก็ยืมหน้าบานเมื่อหลินเมี่ยวซินนำชุดที่เคยสวมเมื่อครั้งเป็นคุณหนูในจวนอัครเสนาบดีออกมาให้มู่สาวเฒ่าสวม

อาภรณ์สีชมพูปักกลดลายหงส์สยายปีกอันวิจิตรช่วยเสริมส่งให้มู่สาวเฒ่าดูสวยเด่นสง่างามดั่งองค์หญิงผู้สูงศักดิ์ ทั้งเหล่าป่าน หลินเมี่ยวซิน และหญิงคณิกาทุกคนต่างชมไม่ขาดปาก เมื่อทุกอย่างพร้อมสรรพและได้เวลาเริ่มงาน ประตูหอธรรมาสน์ก็เปิดให้แขกที่มีใบจองที่นั่งทยอยเข้ามาจนเต็มหมู่ตึกสี่เลื้อซึ่งเป็นสถานที่จัดการประชุม เหล่าป่านจึงออกไปยืนกลางเวทีซึ่งเป็นกระดานไม้ยกพื้นเพื่อเปิดงาน

มู่สาวเฒ่าแอบมองอยู่หลังเวที ในใจรู้สึกผิดหวังอย่างแรงที่ไม่เห็นแม่แตงนางของนักฆ่าพญาอินทรีในกลุ่มแขกที่มาร่วมประชุม มีเพียงอัครเสนาบดีจิงหยาง รองแม่ทัพหนานอู้ เจ้ายุทธภพเอวี่ยนคาย และสตรีผู้ปิดบังโฉมหน้าด้วย

ผ้าแพรสีขาวเท่านั้นที่นุ่งอยู่ตรงเก้าอี้สำหรับแขกพิเศษ

“เขาไม่มาใช้หรือไม่” หลินเมี่ยวซินถามขึ้น ขณะยืนซ้อนหลังมู่สาวเย่า มองหานักฆาตรูปร่างในหม่มบุรุษที่นุ่งอยู่หน้าเวที

“เขาต้องมาแน่เจ้าคะ ข้ามันใจ” มู่สาวเย่าตอบไม่เต็มเสียงนัก

เมื่อเหล่าป่านประกาศชื่อมู่สาวเย่าออกมาท่ามกลางบุรุษเพศที่เฝ้า รอคอยการประมูลแข่งขันชิงตัวหญิงงามอันดับหนึ่งในใต้หล้าด้วยใจระทึก เด็กสาวก็ก้าวเท้าออกจากม่านด้านหลังเดินมากลางเวที ความมั่งคั่งน่ารักใน อารมณ์จิตทำให้มู่สาวเย่าดูเลอค่าคู่ควรแก่การทุ่มทรัพย์ไม่อั้นเพื่อชิงตัวนาง มาเคียงกาย และแล้วการประมูลก็เริ่มต้นขึ้น

“หนึ่งหมื่นตำลึงทอง” รองแม่ทัพทานอู่ตะโกนขึ้นก่อนใคร เหล่าป่าน แอบยิ้มอย่างพอใจ เพราะแค่ราคาประมูลเริ่มต้นก็สูงลิ่วเกินกว่าที่นางคิดไว้อีก

“สองหมื่นตำลึงทอง” เจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายประมูลบ้าง ตามมาด้วยอัศวร เสนาบดีจางหยาง แล้วราคาประมูลก็ดันสูงขึ้นเรื่อยๆ บุรุษผู้ทรงอิทธิพลทั้งสาม คนต่างไม่ยอมแพ้ การแข่งขันราคาดุเดือดจนบุรุษที่มาร่วมประมูลคนอื่น ต่างพากันเงยบกริบ ด้วยสู้ราคากับบุรุษทั้งสามคนไม่ไหว องค์หญิงอวี้เยียน ยิ้มหยันภายใต้ผ้าแพรสีขาว นางนึกสมเพชในความหน้ามืดตามัวของบุรุษทั้ง สามคน ที่ใช้เงินมหาศาลกับแค่การเปิดบริสุทธ์คดีกันน้อยเพียงแค่นี้

“สองแสนตำลึงทอง” จำนวนเงินที่สามารถสร้างตำหนักในวังหลวงได้ ทั้งตำหนักได้สร้างความตื่นตะลึงให้แก่บุคคลในวง ต่างมองบุรุษผู้เสนอราคา ที่ไม่มีบุรุษคนใดสามารถเสนอสูงกว่านี้ได้ เหล่าป่านตะโกนนับหนึ่งถึงสามแล้ว การประมูลก็สิ้นสุดลง เจ้าของหอริ่นรมย์ยิ้มแก้มปริ พลังประกาศนามของ บุรุษผู้ชนะการประมูล

“ท่านอัศวรเสนาบดีจางหยางคือแขกคนแรกของมู่สาวเย่า”

ขุนนางระดับสูงผู้เข้าสู่วัยชราลุกขึ้นยึดอกภาควมูมิใจในชัยชนะเหนือ รองแม่ทัพทานอู่ผู้ยังหนุ่มแน่นและเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายผู้มีวรยุทธ์เก่งกาจ ไร้เทียมทาน

“สาวเย่า เจ้าพาท่านอัครเสนาบดีจงหยางขึ้นไปบนห้องนอนของเจ้าลี”
 เหลาปานหันไปสั่งบุตรสาวบุญธรรม เด็กสาวจำใจต้องเดินลงจากเวทีเข้าไปหา
 ชุณนางสูงวัยเจ้าของร่างท้วมลงพุง

อัครเสนาบดีจงหยางถือโอกาสยกแขนขึ้นโอบไหล่เด็กสาว แสดงความ
 เป็นเจ้าข้าวเจ้าของต่อหน้าบุรุษทุกคนซึ่งส่งสายตามาให้ด้วยความอิจฉา ฝ่าย
 มู่สาวเย่าก็ยังคงมองหน้าก่มาหนุ่มรูปงามผู้ที่นั่งกำกับชนักกำชันทนาให้มาร่วม
 ประมุขและไถ่ตัวนางออกจากหอริษมย์ แต่ก็ไร้วี่แววว่าเขาจะมา ความฝัน
 และความหวังของนางจึงสลายไปราวกับหมอกควัน

ภายในห้องนอนของมู่สาวเย่าถูกตกแต่งด้วยของมงคลสีสีแดง ไม่ว่า
 เทียน ปลอกหมอน ผ้าคลุมเตียง หรือแม้แต่ผ้าม่านก็ล้วนปักลวดลายเทพสถิต
 มิแตกต่างจากห้องหอของคู่บ่าวสาว ถ้ามู่สาวเย่าสวมอาภรณ์สีแดงสดและมี
 ผ้าแพรสีเดียวกันคลุมศีรษะ นางต้องคิดว่าตัวเองกำลังร่วมหลงโรงกับชุณนาง
 สูงวัยร่างท้วมเป็นแน่

“มู่สาวเย่า เจ้าช่างงดงามน่ากลืนกินยิ่งนัก” อัครเสนาบดีจงหยางจ้อง
 มองเด็กสาวที่นั่งอยู่บนเตียงอย่างหื่นกระหาย เขายืมตาก็ยังหิวร่อยเหี่ยวจน
 ปรากฏขึ้นที่หางตาทั้งสองข้าง มู่สาวเย่าลุกขึ้นขยับตัวถอยห่างไปยิงมุมห้อง
 ด้วยความรังเกียจ ฉับพลันชุณนางสูงวัยร่างท้วมก็กระโจนเข้ามาหามู่สาวเย่า
 หมายถึงจะกอดรัดนางด้วยวงแขนแข็งแรง แต่ยังไม่ทันที่เด็กสาวจะผลักไส ร่าง
 ท้วมลงพุงของอัครเสนาบดีจงหยางก็ถูกฝ่ามือหนึ่งซัดเข้ากลางอกจนกระเด็น
 ไปกระแทกกับผนังห้อง เจ้าตัวร้องครางออกมา ก่อนเงยหน้ามองผู้ที่ลงมือ
 กับเขา

“เจ้าเข้ามาทำอะไรในนี้ เจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายน!” อัครเสนาบดีจงหยาง
 ตะคอกใส่หน้าบุรุษร่างผอมในชุดจอมยุทธ์สีม่วง ผู้ซึ่งกระโดดเข้ามาทางช่อง
 หน้าต่างและซัดฝ่ามือใส่เขา มู่สาวเย่าขยับถอยหลังและเฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ห่างๆ

“เจ้ายกมู่สาวเย่าให้ข้าเถิด แล้วข้าจะตอบแทนเจ้าด้วยการหาสาวงาม
 ลิบคนให้เจ้าแทน” เจ้ายุทธภพร่างผอมยื่นข้อเสนอ

“ไม่! ข้าต้องการมู่สาวเย่าเท่านั้น” อัครเสนาบดีแผดเสียง “เจ้าไม่ต้องมาเกลี้ยกล่อมข้า ออกไปเดี๋ยวนี้เลย ไม่อย่างนั้นข้าจะตะโกนเรียกคนของข้าขึ้นมาจับตัวเจ้า”

“เจ้าแน่ใจว่าจะไม่ให้มู่สาวเย่าแก่ข้า”

“ใช่”

สิ้นเสียงของขุนนางสูงวัยเพียงชั่วพริบตา เจ้ายุทธภพร่างผอมก็ใช้พลังยุทธ์ดิ่งป็นหยกบนศิระชะของมู่สาวเย่าให้ลอยมา แล้วซัดปิ่นเข้าใส่ร่างท่วมลงพุง ก่อนใช้กำลังภายในกระแทกฝ่ามือลงไปทั่วปิ่นปักผมจนมันเสียบแทงจมลึกเข้าไปในอกซ้ายของอัครเสนาบดีจึงหยางจนเลือดพุ่ง แล้วร่างท่วมก็ทรุดฮวบลงไปนอนกับพื้น เลือดสีแดงไหลเป็นทางยาวสู่ประตูห้องนอน

“ท่านอัครเสนาบดี!” มู่สาวเย่าตกใจรีบวิ่งเข้าไปดูขุนนางสูงวัย เมื่อจับชีพจรตรงข้อมือก็รู้ว่าอัครเสนาบดีจึงหยางสิ้นใจแล้ว

“ท่านฆ่าเขาทำไม” มู่สาวเย่าลุกขึ้นถามเจ้ายุทธภพเสียงดัง แล้วนางก็ถูกเขาจี้สักดจุด²⁶ มิให้ขยับตัวหรือร้องเรียกใครได้

เจ้ายุทธภพร่างผอมก้มศิระชะลงมากะชิบข้างหูมู่สาวเย่า “คืนนี้เจ้าอยู่ในห้องกับอัครเสนาบดีจึงหยางเพียงลำพังสองต่อสอง และเขาก็ตายด้วยปิ่นปักผมของเจ้า ทุกคนจะต้องคิดว่าเจ้าใช้ปิ่นหยกฆ่าขุนนางเผ่าผู้นี้เพื่อป้องกันตัวแล้วหนีไป จะไม่มีใครสงสัยว่าข้าเป็นคนสังหารเขาและพาตัวเจ้าไป”

พูดจบเจ้ายุทธภพเอวียนกายก็อุ้มร่างบางของมู่สาวเย่าขึ้นพาดบ่า แล้วใช้วิชาตัวเบากระโดดออกทางหน้าต่างห้องขึ้นไปบนหลังคาห่มุ่ตึก ก่อนจะหายลับไปในความมืดมิดของท้องฟ้า

ด้วยความเป็นห่วงในตัวมู่สาวเย่าทำให้หลินเฉียวชินแอบขึ้นมาดูบน

---

²⁶ การสักดจุดในที่นี้คือการส่งลมปราณของผู้สักดจุดไปยังร่างกายของผู้ถูกสักดจุด เมื่อมีพลังแปลกปลอมเข้าสู่ร่างกาย ทำให้ลมปราณไม่สามารถไหลเวียนได้เป็นปกติ จึงเป็นเหตุให้ไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้

ห้องนอนของมู่สาวเย่า เมื่อมาถึงหน้าประตูหญิงคณิกาสาวก็เห็นคราบน้ำที่ใต้ขอบประตู ด้วยความสงสัยนางจึงใช้ปลายนิ้วแตะคราบน้ำนั้นขึ้นมามดูใต้เค็มไฟที่เขavnอยู่หน้าห้อง

“เลือด!” หลินเมี่ยวชินตกใจอย่างหนัก ด้วยความกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับมู่สาวเย่า นางจึงตัดสินใจผลักประตูเข้าไปดู แล้วนางก็ต้องตกใจสุดขีดกับภาพตรงหน้า

“กรีด...!”

บนห้องฟ้ายามค่ำคืน พระจันทร์ส่องแสงสีนวลกระจ่างทั่วฟ้าจด

พื้นดิน กลางห้องฟ้ายามค่ำคืนผู้เป็นหนึ่งในเหนือชาวยุทธ์ทั่วหล้ากำลังแบกร่างบอบบางของหญิงงามเจ้าของสมณานาม ‘เทพธิดาสี้นักัสสร’ ลอยล่องฟุ้งทะยานจากยอดไม้หนึ่งไปยังยอดไม้ด้านหน้าด้วยวิชาตัวเบาอันล้ำลึก จิตใจของเขาอัดแน่นไปด้วยความกระหึ้นกระหือรืออยากรวมกายเป็นหนึ่งในเดียวกับสาวงามอย่างเร้าร้อน

“วิชาลมปราณสราญรมย์จะทำให้ข้าเป็นเจ้ายุทธภพไปอีกยาวนาน และได้เสพสมกับเจ้าที่เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งในใต้หล้าด้วย ช่างน่าเปรมปรีดิ์อะไรเย็นงี้” เจ้ายุทธภพร่างผอมเอยกับมู่สาวเย่าที่พาดตัวอยู่บนบ่า แม้เด็กสาวอยากจะทำร้ายเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายด้วยถ้อยคำโหม่นน้ำใจให้เขาปล่อยตัวนาง แต่ก็มิอาจกระทำได้ตั้งใจเนื่องจากนางถูกสกัดจุดไว้

นับลันที่ปลายเท้าเจ้ายุทธภพเตะไปไม้และกระโดดขึ้นกลางห้องฟ้าก็มีราชันแห่งปึกษาที่มีอายุยืนยาวที่สุดในใต้หล้าบินโฉบเข้าใส่ร่างผอมจากทางด้านหลัง และใช้กรงเล็บอันแหลมคมจิกคิระชะเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคาย ทว่าเจ้ายุทธภพกลับรับรู้ถึงการจู่โจมแบบมิให้ตั้งตัวนั้นเสียก่อน เขายกกระบี่ซึ่งถืออยู่ในมือข้างที่ว่างขึ้นขวางกั้นกรงเล็บทรงพลัง ก่อนตัวคมิกระบี่ปาดเข้าที่ขาพญาอินทรี แต่อีกฝ่ายสะบัดปีกบินหลบได้ทัน แม้การจู่โจมของพญาอินทรีจะไร้ผล แต่ก็ทำให้เจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายลงจากฟ้ามามสู่พื้นดินโดยมีนักฆาฏูปงามยืนรอ

อยู่เบื้องล่าง

เจ้ายุทธภพเอวี่ยนกายวางร่างเพรียวบางของมู่สาวเย่าลงบนพื้นดินราบเรียบใต้ต้นไม้ที่สูงชะลูด ภายใต้ดวงหน้าต่างดงามซึ่งขยับริมฝีปากแยมยิ้มออกมาได้ จึงมีเพียงหัวใจที่เต้นระรัวในอกด้วยความตื่นเต้นยินดีเมื่อได้เห็นบุรุษผู้ที่คาดหมายว่าจะมาช่วยนางให้พ้นจากเงื้อมมือเจ้ายุทธภพจอมกักขฬะ

สองบุรุษผู้มีวรยุทธ์ต่างยืนจ้องหน้ากันด้วยสีหน้าท่าทางอันไม่เป็นมิตร ก่อนเจ้ายุทธภพเอวี่ยนกายจะตะโกนถามจอมยุทธ์รูปงามผู้สวมอาภรณ์สีแดงเลือดหมูด้วยน้ำเสียงกระด้าง

“เจ้าเป็นใคร”

อีกฝ่ายมิได้ตอบ แต่ยกนิ้วขึ้นเป่าปาก ครั้นได้ยินเสียงอันคุ้นเคย พญาอินทรีซึ่งโฉบบินเหนือผืนปฐพีอย่างสง่างามก็บินโฉบลงมาอยู่ข้างกายนักรฆ่าหนุ่ม พอเห็นอินทรีกับบุรุษรูปงามผู้มีกระบี่คล้องด้านหลังอยู่ด้วยกัน เจ้ายุทธภพจึงนึกขึ้นมาได้

“ที่แท้เจ้าก็คือนักรฆ่าพญาอินทรีนามว่าอวีนไคนี่เอง มีคนจ้างเจ้ามาสังหารข้าอย่างนั้นรี” เจ้ายุทธภพเลิกคิ้วสูง

“ไม่มี” อวีนไคตอบ พลังขี้นิวไปทางมู่สาวเย่าที่นั่งนิ่งเฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ใกล้ๆ “ข้าต้องการตัวนาง”

คำตอบของนักรฆ่ารูปงามสร้างความไม่พอใจให้เจ้ายุทธภพเอวี่ยนกาย แต่เขามีได้แสดงอารมณ์ขุ่นเคืองออกมา แคะหัวเราะในลำคอและแสรังแสดง ความเมตตาต่ออีกฝ่าย “เพื่อเห็นแก่ที่ชื่อเจ้ากับข้าออกเสียงคล้ายกัน ทั้งยังเขียนด้วยตัวอักษร 开 (ไค, กาย) เหมือนกันอีก ข้าจะหลบหลับตาปล่อยเจ้าไป”

นักรฆ่าอวีนไคมิได้เอื้อนเอ่ยคำใด เขาเดินตรงเข้าไปหามู่สาวเย่า ทว่า กลับถูกเจ้ายุทธภพใช้กระบี่ขวางหน้าไว้ เพียงแค่สบตาทั้งสองก็รู้แล้วว่ามิอาจเจรจาทกลงกันด้วยดีได้ การต่อสู้ตามวิถีแห่งชาวยุทธ์จึงเริ่มต้นขึ้น

เจ้ายุทธภพเอวี่ยนกายใช้พลังลมปราณที่ฝึกฝนมากกว่ายี่สิบปีควบคุม

กระบี่ในมือให้พุ่งแหวกอากาศตรงเข้าไปใส่ลำคออวินไคอย่างรวดเร็ว นักฆ่าหนุ่มมิได้หลบหลีก ยังคงยืนนิ่งมั่นคงดูจุนเขา เพียงแค่อวินไคยกนิ้วชี้ไปทางกระบี่แล้ววาดมือเฉียงลงดูคล้ายไร้พิษสงและความพิสดารอันใด แต่เกิดลมปราณสายหนึ่งพวยพุ่งใส่กระบี่ กระบี่ฟ้าประทานของเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายนี่ขึ้นชื่อเรื่องความเบาดูจุนหนักและคมกริบขนาดตัดเส้นผมขาดถึงกับหักเป็นสองท่อนในทันที

เจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายนั่นใจในพลังลมปราณที่ส่งผ่านกระบี่อันแกร่งกร้าวรุนแรงของตนอย่างยิ่ง แต่เมื่อพบว่านักฆ่าหนุ่มเพียงพุงลมปราณผ่านปลายนิ้วชี้กลับสามารถหักกระบี่ฟ้าประทานของเขาได้ เจ้ายุทธภพถึงกับหน้าถอดสี มีคาดคิดว่าพลังฝีมือของนักฆ่าหนุ่มจะยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ แต่กระนั้นเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายนี่ก็ยังคงลมสติมัน รีบเปลี่ยนกระบี่ขวานทำจุ่มเป็นกระบี่ขวานท่าหมัดในวิชาอรหันต์พันกร

หมัดทั้งสองข้างฟาดเข้าไปสร้างเพริ้วบางของอวินไค เสียงหมัดพุงฝ่าอากาศดังกึกก้องด้วยอำนาจมหาศาล มีคาดนักฆ่าหนุ่มผู้นี้เพียงปาดมือด้วยท่วงท่าสามัญ หมัดของเจ้ายุทธภพก็พลาดเป้าทุกครั้ง พลังหมัดนับร้อยซึ่งถึงกับสูญสลายไปในพริบตา ช้าในเวลาถัดมาเจ้ายุทธภพยังถูกซัดกลับด้วยฝ่ามือเดียว จนร่างผอมชวนเซแทบจะล้มลง แต่ก็ยังพวยกายตั้งมั่นไว้ได้ ทว่าลมปราณภายในกายเกิดความปั่นป่วน อวัยวะภายในถูกกระแทกเสียหาย จนกระอักเลือดออกมา

นักฆ่าอวินไคมิรั้งรอให้เจ้ายุทธภพเดินพลังลมปราณเพื่อฟื้นตัว เขาดีดหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งจากปลายนิ้ว ก้อนหินแม่เหล็กยิ่งกลับแผงพลังรุนแรงผิดธรรมดา เจ้ายุทธภพอับจนปัญญา ได้แต่เบี่ยงกายไปด้านข้างหนึ่งก้าวเพื่อหลบเลี่ยง ซึ่งทุกอย่างล้วนอยู่ในการคำนวณของนักฆ่าหนุ่มไว้แต่แรก เมื่อเจ้ายุทธภพหลบก็เป็นการเปิดเผยจุด ‘จิวเหว่ย’ หรือจุดตายซึ่งอยู่กลางอก ทำให้อวินไคสามารถใช้วิชาตรรกษณ์พิฆาตดีดพุงพลังออกมา เจ้ายุทธภพรู้ว่าตนเองกำลังเปลืองพลังจึงใช้พลังลมปราณทั้งหมดที่มีพุ่งผ่านฝ่ามือไปตั้งร่างมุ่งสาวเข้า

ที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ให้ล้อยลิวเข้ามาบังร่างผมของตนไว้

อวันไครรับสลายลมปราณจากนิ้วของตนอย่างฉับพลัน เพื่อมิให้เด็กสาวถูกดรชชนพิฆาตแห่งทะเลจืดตายบนร่างของนาง อวันไครดึงพลังลมปราณจากปลายนิ้วลงสู่เท้าทั้งสอง การรั้งพลังภายในใกล้คืนในพริบตาเช่นนี้เป็นข้อห้ามอย่างใหญ่หลวงของผู้ฝึกวรยุทธ์ เนื่องจากพลังลมปราณเมื่อพุ่งออกมา หากถูกรั้งกลับไปจับพลันจะย้อนกระแทกชีพจรภายในตนเองจนขาดสะบั้น มีเพียงผู้ฝึกลมปราณจนลึกล้ำยิ่งเท่านั้นจึงสามารถกระทำเช่นนี้ได้ นักฆ่าหนุ่มไร้ชื่อเสียงเรียงนามในยุทธภพไหนเลยจะมีฝีมือถึงขั้นนั้นได้ เจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายนคิด ทว่ากลับผิดคาด นักฆ่าหนุ่มมีเพียงแต่รั้งพลังย้อนกลับมาได้อย่างปลอดภัย ยังใช้วิชาตัวเบาหายตัวจากด้านหน้าลอบไปด้านหลัง ฟาดฝ่ามือเข้ากลางหลังเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายนเต็มแรง จนเจ้าตัวทรุดกายลงไปคุกเข่ากับพื้นด้วยอาการเจ็บปวดเจียนตาย

“เป็นไปไม่ได้ ข้าพ่ายแพ้ได้อย่างไร” เจ้ายุทธภพตาเหลือกถลน เอ่ยไปกระอักเลือดไป นักฆาตรูปงามมิได้สนใจเจ้ายุทธภพอีก เขาเดินเข้าไปคลายจุดให้มู่สาวเย่าที่ยืนนิ่งอยู่ข้างกายเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายน

“ทำไมท่านเพิ่งมาเอาตอนนี้ เหตุใดไม่ไปประมุขไล่ตัวข้าตั้งแต่หัวค่ำ เห็นหรือไม่ว่าเกิดการนองเลือดขึ้น ทั้งหมดเป็นเพราะท่านผิดสัญญากับข้า เรื่องร้ายๆ จึงเกิดขึ้นกับทุกคน” มู่สาวเย่าตะคอกใส่ นักฆ่าหนุ่มทันทีที่ร่างกายเป็นอิสระ

“ข้าบอกเจ้าแล้วว่าข้าไม่มีเงินไปไล่ตัวเจ้า แล้วสัญญาสัญญาอะไรนั้นข้าก็มิได้รับปาก มีแต่เจ้าที่คิดไปเองฝ่ายเดียว” นักฆ่าหนุ่มตอบเสียงเรียบ สีหน้านิ่งไร้อารมณ์จนดูเหมือนนิ่งตั้ง

มู่สาวเย่าชะงัก พลังนึกย้อนดูก็เป็นจริงอย่างที่เขาวาง นางกำชับให้เขาไล่ตัวนางในคืนนี้ เขาเพียงรับฟังแต่มิได้เอื้อนเอ่ยใดๆ ออกมา

“แต่การเงียบโดยไม่คำนั้นก็ถือว่ารับปากเหมือนกัน อีกอย่าง... อาชีพนักฆาก็ได้ค่าจ้างสูงลี้มิใช่หรือ ข้าดูออกหรือกว่าท่านมิใช่คนโลภเรื่องอารมณ์

เครื่องแต่งกาย แม้แต่กระเป๋ที่ท่านใช้ก็มีได้ล้าค่าเยี่ยงกระเป๋้าประทานของท่าน เจ้ายุทธภพ เนื้อกระป๋โละหะผสมธรรมดาชายอยู่ทั่วไป มิได้มาจากถิ่นทางทิศ ตะวันตก ซึ่งเลื่องชื่อเรื่องทำกระเป๋้าชั้นเลิศ ท่านสมณะเยี่ยงนี้เอาเงินไปใช้อะไรหมด” เด็กสาวแย้ง

“ข้าก็มีเรื่องต้องใช้สิ อีกอย่าง... ตอนนี่ข้าก็ทำให้เจ้าเป็นอิสระ เช่นนั้นก็ตามข้าไปหาโสมป่าพันปีได้แล้ว” อวิวันไคคว้าแขนมู่สาวเย่าลากไปตามทาง ฉับพลันนั้นเจ้ายุทธภพเอวี่ยนกายได้ใช้กำลังภายในเอืออกสุดท้ายพุ่งตัวเข้าไปในักฆ่าหนุ่ม หมายฟาดหมัดด้วยพลังมปราณอันเปี่ยมล้นพุ่งอัดกระแทกแผ่นหลังอวิวันไค

พริบตานั่นอวิวันไคก็ยกปลายนิ้วชี้ไปทางด้านหลัง ดัดฟุ้งพลังดรรชนี พิศาทกระแทกจุด ‘สิ้นสูญ’ หรือจุดตายตรงกลางหน้าผากของเจ้ายุทธภพอย่างแรง จนชีพจรภายในขาดสะบั้น เลือดดอกทวารทั้งเจ็ด และลุ่มลงนอนสิ้นใจตายตรงหน้าบุรุษและสตรีรูปงามทั้งสอง

“เจ้ายุทธภพเอวี่ยนกาย!” มู่สาวเย่าตะลึงงัน รู้สึกสลดใจที่มีบุรุษต้องมาตายเพราะนางถึงสองคน แม้นางจะมีได้ลงมือฆ่า แต่ความมดงามของนางก็เป็นต้นเหตุให้พวกเขาเช่นฆ่ากัน ทว่ามู่สาวเย่าไม่มีเวลามานั่งทุกซี้ใจกับ โคมหน้าตัวเอง สิ่งที่ต้องทำอย่างเร่งด่วนตอนนี่คือ การฉวยโอกาสนี้พลิกสถานการณ์ร้ายแยะให้เป็นหนทางสู่ความยิ่งใหญ่เหนือชาวยุทธ์ทั่วหล้า

คิดได้ดังนั้นมู่สาวเย่าก็ขึ้นตัวรั้งไว้มีก้าวเดินเมื่อนักฆ่าหนุ่มฉุดแขนนางไปให้เดินไปพร้อมเขา อวิวันไคหันมามองหน้า ส่งสายตาดูเกมสงสัยมาให้ มู่สาวเย่าแยมยิ้มอย่างอ่อนหวาน เอ่ยวาจาโน้มน้าวนักฆ่าหนุ่ม

“ข้าตกเป็นผู้ต้องสงสัยฆ่าอัครเสนาบดีจงหยาง ท่านก็เป็นนักฆ่าที่ทางการประกาศจับ หากข้าไปกับท่านตอนนี่ เราสองคนจะต้องถูกคนทั่วหล้าตามไล่ล่าไม่จบไม่สิ้น เหตุใดพวกเราไม่ทำให้ตัวเองพ้นข้อหาฆ่าคนตายในคืนนี้เลยเล่า”

“เจ้าจะทำเยี่ยงไร” อวิวันไคสงสัย มู่สาวเย่ายิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนจะเอ่ย

ตอบ

“มีต้องทำอะไรมาก แค่เตรียมของสามสิ่งเท่านั้น”

“สามสิ่ง?”

“หนึ่งอาซา หนึ่งขลุ่ย และหนึ่งสมองของข้า”

เจ็ด

เจ้ายุกทรภพคนใหม่

การเสียชีวิตแบบไม่ธรรมดาของขุนนางใหญ่ระดับเจิ้งเซียง²⁷ กลายเป็นที่โจษจันไปทั่วเมืองหลวงภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมงหลังจากหลินเมี่ยวซินพบศพเป็นคนแรก เหล่ามือปราบจากศาลหมิงจู่ถูกเรียกตัวมาลงดึกเพื่อสืบสวนหาตัวคนร้ายในคดีฆาตกรรมอัครเสนาบดีจิงหยาง ท่ามกลางขุนนาง เหล่าจอมยุทธ์ และชาวเมืองที่พากันเฝ้าติดตามดูว่าใครคือผู้สังหาร

ศพของอัครเสนาบดีจิงหยางถูกเคลื่อนย้ายจากห้องนอนมู่สาวเย้ออันเป็นสถานที่เกิดเหตุมายังลานหินกว้างซึ่งรายล้อมด้วยผู้คนหลากหลายกลุ่มที่มุ่งดูอยู่เต็มพื้นที่ในหอี่นรมย์ มือปราบทั้งห้าคนของศาลหมิงจู่ร่วมกันชันสูตรศพเพื่อค้นหาสาเหตุการเสียชีวิต

---

²⁷ เจิ้งเซียง (丞相) แปลว่า มหาเสนาบดี หรือ อัครเสนาบดี เป็นตำแหน่งขุนนางในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ทว่าในนิยายเรื่องนี้ได้เอ่ยถึงฮ่องเต้กวงอู๋ตี้ซึ่งเป็นฮ่องเต้สมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก เนื่องจากตำแหน่งอัครเสนาบดีในสมัยฮั่นตะวันออกเรียกว่า ซืออู (司徒) หรือเจ้ากรมการศึกษา ซึ่งตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งกิตติมศักดิ์ มิได้มีอำนาจใดๆ นักเขียนจึงมีได้นำมาใช้อ้างอิง และนำคำว่า 'เจิ้งเซียง' ในสมัยฮั่นตะวันตกมาใช้แทน

“ปิ่นปักผมแทงเข้าเส้นเลือดเลี้ยงหัวใจทำให้เสียชีวิตในทันที ไม่มีแผลแห่งความไม่แน่ใจ²⁸ หรือแผลการป้องกันตัว และมีรอยฟกช้ำอันเกิดจากการถูกกระแทกเล็กน้อยที่บริเวณหน้าอก แต่ไม่มีร่องรอยความเสียหายของอวัยวะภายในอื่น เชื่อได้ว่าท่านอัครเสนาบดีจึงหยางถูกฆาตกรรมมิใช่การฆ่าตัวตายแน่นอนขอรับ” หัวหน้ามือปราบเจียงหลุนรายงานต่อรองแม่ทัพทานอี่ผู้มียอำนาจสูงสุดในที่นั้น ขณะที่ยังคงอึ้งเยียนยังคงอำพรางโฉมหน้าด้วยผ้าแพรปิดหน้าสีขาวและยืนปะปนอยู่กับฝูงชนที่เฝ้าดูการสืบสวน

“เจ้ามั่นใจได้อย่างไรว่ามิใช่การฆ่าตัวตาย ถึงท่านอัครเสนาบดีจะไม่มีความไม่แน่ใจหรือแผลการป้องกันตัว แต่ก็เชื่อว่าเขาจะไม่ใช้ปิ่นปักผมแทงฆ่าตัวตายนี่นา” รองแม่ทัพทานอี่ตั้งข้อสงสัย

“ตามปกติวิสัยของการฆ่าตัวตายด้วยของมีคมนั้น แผลที่ถูกแทงจะไม่ผ่านเสื้อผ้า เพราะผู้ฆ่าตัวตายจะถอดอาภรณ์ชิ้นนอกออกก่อนเสมอเพื่อให้ของมีคมแทงเข้าร่างกายได้โดยง่าย อีกทั้งก่อนตายท่านอัครเสนาบดีจึงหยางยังอยู่ในอารมณ์สุขสำราญใจที่จะได้ร่วมรักกับหญิงงามอันดับหนึ่ง จึงไม่มีมูลเหตุจูงใจให้ฆ่าตัวตายขอรับ” มือปราบเจียงหลุนตอบอย่างฉะฉาน

“ดูจากสภาพแวดล้อมและพยานวัตถุก็ชี้ชัดว่ามู่สาวเย่าเป็นผู้ฆ่าอัครเสนาบดีจึงหยางสินะ”

“ขอรับใต้เท้า... มู่สาวเย่าคงไม่ยอมร่วมรักกับท่านอัครเสนาบดีจึงหยาง จึงได้ลงมือฆ่าแล้วหลบหนีไป” มือปราบเจียงหลุนสันนิษฐาน พลางลอบถนหายใจด้วยความหนักใจ แม้จะเข้าใจสถานการณ์ที่บีบบังคับของเด็กสาว แต่นางก็มิควรลงมืออำมหิตเช่นนี้ เพราะอย่างไรเสียนางก็เติบโตในหอคณิกา ก็

---

²⁸ แผลแห่งความไม่แน่ใจ (Hesitation Mark) คือรอยแผลขังๆ บาดแผลที่ทำให้ตายอันเกิดจากการที่ผู้ฆ่าตัวตายมีความลังเลไม่มั่นใจว่าจะเจ็บหรือไม่ หรือทำอย่างไรให้ตายได้ จึงแทงไม่ลึกหรือเป็นรอยแผลเล็กน้อยไม่ถึงตาย ดังนั้นถ้าเป็นการฆาตกรรมจะไม่พบแผลแห่งความไม่แน่ใจนี้

น่าจะเตรียมตัวเตรียมใจกับเรื่องพวกนี้ไว้ก่อนแล้วมิใช่หรือ เขาเองก็ชื่นชมในความฉลาดน่ารักของมู่สาวเย่าจนรู้สึกเสียดาย และหนักใจหากเขาต้องเป็นคนจับนางเข้าคุก

องค์หญิงอวีเยียนยิ้มหยันต่อความอ่อนหัดในการชันสูตรศพของหัวหน้ามือปราบสูงวัย ทั้งๆ ที่เขาเป็นมือปราบมานาน ก็น่าจะมีการรอบรู้และละเอียดถี่ถ้วนกว่านี้ แต่กลับสรุปผลการชันสูตรผิดพลาดเสียได้ แม้องค์หญิงจะรู้ว่าอัศวินเสนาบดีจางหยางถูกผู้มีฤทธิ์ฆ่าตาย ทว่าองค์หญิงก็เลือกที่จะปิดปากเงียบไม่ชี้แจงให้รองแม่ทัพหานอู้กับมือปราบเจียงหลุนฟัง ด้วยไม่มีเหตุการณ์นองเลือดต่อองค์หญิงจึงไม่แสดงตัว

“นั่นไง มู่สาวเย่า! นางอยู่ตรงนั้น” เสียงใครคนหนึ่งตะโกนขึ้น แล้วชี้นิ้วไปยังประตูทางเข้าหอริ้นรมย์ เด็กสาวผู้งดงามน่ารักในชุดอันผู้ลึกลับผูกมัดลายหงส์สยายปีกอันวิจิตรซึ่งเป็นอาภรณ์ตัวเดิมที่นางสวมตั้งแต่ก่อนการประมุข บริเวณแอมบางมีขลุ่ยหยกเสียงไวในผ้าคาดเอว ผู้คนที่มองดูต่างพากันถอยหนีเด็กสาวเมื่อนางเดินตรงจากหน้าประตูเข้ามายังลานหินกว้าง จนกลายเป็นการแหวกทางให้มู่สาวเย่าเดินได้อย่างสง่างามโดยไม่มีใครมาขวาง

“เจ้ามามอบตัวสินะมู่สาวเย่า” รองแม่ทัพหานอู้ถาม

“ข้ามิได้ทำอะไรผิดจะมามอบตัวด้วยข้อหาอะไรเล่าเจ้าคะ” มู่สาวเย่าย้อนถาม พลังแย้มยิ้มอย่างไม่เกรงกลัวต่อรองแม่ทัพหานอู้และเหล่ามือปราบทั้งห้าที่จ้องจะจับตัวนาง

“อย่ามาเล่นลิ้น เจ้าเป็นคนฆ่าอัศวินเสนาบดีจางหยางตาย หลักฐานมัดตัวขนาดนี้ ยอมรับสารภาพมาซะดีๆ” รองแม่ทัพหนุ่มตวาด ความพิสมัยในตัวมู่สาวเย่าหายไปสิ้นเมื่อเขาคิดถึงความโหดเหี้ยมของนาง

“หลักฐานมัดตัวที่ท่านเอ่ยถึงคงหมายถึงปีนปักผมของข้าสินะเจ้าคะ ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของข้าจากปีนปักผมอันนั้นเช่นกัน”

ถ้อยคำของมู่สาวเย่าทำให้ทุกคนในที่นั้นต่างมองหน้ากันเลิกลักด้วยความมุงนงสงสัย จนมือปราบเจียงหลุนเป็นฝ่ายถามแทนทุกคน

“เจ้าจะพิสูจน์เยี่ยงไร”

มู่สาวเย้ายิ้มน้อยๆ พลังตอบเสียงดัง “ข้าจะพิสูจน์ให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาทุกคน แต่ข้าต้องขอหมุดตายหนึ่งตัวกับตัวพี่เมียวชิรินในการพิสูจน์ครั้งนี้ด้วย ไม่ทราบท่านรองแม่ทัพจะอนุเคราะห์ข้าได้หรือไม่เจ้าคะ”

รองแม่ทัพทานอึ้งหันไปพยักหน้ากับมือปราบเจียงหลุน แล้วในเวลาต่อมาหมุดตายแล้วหนึ่งตัวก็ถูกนำมาวางตรงหน้ามู่สาวเย้าพร้อมกับหลินเมียวชิรินที่ยืนเอาใจช่วยเด็กสาวอยู่ข้างๆ

“ข้าอยากรู้จริงๆ ว่าเจ้าจะล้างข้อกล่าวหาฆ่าคนตายของเจ้าได้เยี่ยงไร เริ่มพิสูจน์สิ” รองแม่ทัพพร่ง

มู่สาวเย้าหันไปบอกกับหญิงคนิกานอันดับหนึ่งแห่งหอริ่นรมย์ “พี่เมียวชิรินช่วยเอาปืนปักผมของท่านตรงกลางลำตัวหมูให้แรงที่สุดเท่าที่ท่านจะทำได้เลยนะเจ้าคะ”

“ได้” หลินเมียวชิรินรับคำ จากนั้นก็ดึงปืนปักผมบนศีรษะออกมา เงื้อมือขึ้นสูงแล้วแทงเข้าที่ลำตัวหมูเต็มแรง มีเลือดพุ่งออกมาเประอะเปื้อนอาภรณ์ของหญิงคนิกาสาวเล็กน้อย แต่นางมิได้ใส่ใจ พลังขยับถอยไปยืนลุ้นให้มู่สาวเย้าแก้ข้อกล่าวหาสำเร็จ

“ทุกคนเห็นปืนที่ปักอยู่บนตัวหมูแล้ว รู้หรือไม่ว่ามันแตกต่างจากปืนของข้าที่ปักบนหน้าอกท่านอัครเสนาบดีอย่างไร” มู่สาวเย้าร้องถามผู้คนที่รายล้อมอยู่ ณ ที่นั้น มือปราบเจียงหลุนตบหน้าผากตัวเองดังฉลาด พร้อมกับร้องอุทานออกมาเสียงดัง

“ใช่แล้ว ข้าช่างโง่เขลาหนัก”

“ข้าไม่เห็นเข้าใจเลย” รองแม่ทัพทานอึ้งเปรย สีหน้าเต็มไปด้วยความฉงน

“อย่างนี้ขอรับได้เท่า ปืนที่ปักบนตัวหมูลึกเพียงแค่ครึ่งหนึ่งของด้ามปืนมิได้จมมิดเหลือแต่ส่วนหัวเหมือนเช่นปืนที่ปักบนหน้าอกของอัครเสนาบดีจงหยาง แสดงว่าเร็วแรงของอิสตรีมีอาจแทงปืนให้จมมิดด้ามปืนได้ เพราะ

ตรงบริเวณหัวใจมีทั้งผิวหนังและกระดูกที่เป็นแรงต้าน อีกทั้งเป็นการแทงเพียงแผลเดียวก็ทะลุเข้าหัวใจได้ กอปรกับหัวบีบที่เป็นหยกแข็งมีรอยแตกร้าวเล็กน้อย แสดงว่าต้องเป็นบุรุษหรือไม่ก็เป็นผู้มีวายุฤทธิ์เท่านั้นที่จะทำได้ขอรับ”
มือปราบเจียงหลุนอธิบาย

“ถ้ามิใช่ผู้สาวเย่า แล้วบุรุษคนใดเล่าที่สังหารอัครเสนาบดีจิงหยาง” รองแม่ทัพแผดเสียงถามด้วยความสงสัยอย่างหนัก

“ข้าจะเรียกมือสังหารตัวจริงออกมาเองเจ้าคะ” ลีนคำผู้สาวเย่าก็ยกนิ้วขึ้นเป่าปาก ไม่นานอาชวลีชาวปลดตตัวหนึ่งก็วิ่งเหยาะย่างเข้ามาในหอรีนรมย์ มีบุรุษร่างผอมสูงในชุดจอมยุทธ์สีม่วงนั่งพับหน้าอยู่บนหลังอาชวลีตัวนั้น

เมื่ออาชวลียื่นเคียงกายผู้สาวเย่า นางก็ประกาศออกมาเสียงดัง “บุรุษผู้นี้คือฆาตกรตัวจริงที่สังหารท่านอัครเสนาบดีจิงหยาง”

มือปราบเจียงหลุนตรงเข้ามาถึงแขนที่ห้อยอยู่ของบุรุษร่างผอมเพื่อให้อีกฝ่ายลงมาจากหลังอาชวลี แล้วศพเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายก็หล่นตู่บลลงมา นอนตาเหลือกแผ่หลาบนพื้นหิน ทำเอามือปราบสูงวัยถึงกับผงะ รวมทั้งเหล่าจอมยุทธ์ต่างตกตะลึงพรึงเพริดไปทั้งหอรีนรมย์ การเสียชีวิตของบุรุษผู้ยิ่งใหญ่รายที่สองกลายเป็นชนวนเหตุนำไปสู่ความวุ่นวายในเวลาต่อมา

“เจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายบุกเข้ามาในห้องนอนของข้าและสังหารอัครเสนาบดีจิงหยางเพื่อชิงตัวข้า แต่เขาหาผู้ไม่ว่าข้าเองก็มีวายุฤทธิ์ที่จะสังหารเขาได้เช่นกัน” ผู้สาวเย่ากล่าวเสียงดังต่อหน้าทุกคน

“เจ้าจะบอกว่าเจ้าฆ่าเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายตายเยี่ยงนั้นรี” จอมยุทธ์ผู้หนึ่งตะโกนแทรกขึ้นมา

“ใช่ ตามกฎแห่งยุทธภพ ผู้ใดต้องการเป็นเจ้ายุทธภพต้องประลองฝีมือกับจอมยุทธ์ที่ชาวยุทธ์ยกย่องให้เป็นหนึ่งในยุทธภพ ซึ่งก็คือเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคาย บัดนี้ข้าได้ทำตามกฎโดยการประลองฝีมือกับเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคาย แต่เขามิยอมรับความพ่ายแพ้และพยายามฆ่าข้าให้ได้ จนข้าต้องใช้วิชาเพลงขลุ่ยพิฆาตจัดการกับเขา...” ผู้สาวเย่าหยุดพูดหนึ่ง ก่อนเปล่งวาจา

ด้วยเสียงอันดังกังวาน

“นับจากนี้ ข้า... มู่สาวเย่าคือเจ้ายุทธภพคนใหม่”

สิ้นคำประกาศ เสียงอื้ออึงฟังไม่ได้ศัพท์ก็ดังขึ้น ไม่เพียงแต่ชาวยุทธ์ที่วิพากษ์วิจารณ์กันสนั่นลั่นหรือธรรมเนียมเท่านั้น แม้แต่เหล่าขุนนางกับชาวเมืองที่เฝ้าดูมาตั้งแต่ต้นต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “เด็กเมื่อวานซืน²⁹ ริอานจะเป็นเจ้ายุทธภพ” กระแสการต่อต้านลุกฟิวกับจุดไฟบนเชื้อเพลิง จอมยุทธ์คนหนึ่งตะโกนแทรกขึ้นมาเสียงดัง

“ข้าไม่เชื่อว่านางเป็นคนฆ่าเจ้ายุทธภพเวี๋ยนคาย เด็กที่เติบโตในหอศณิกายอย่างนางจะมีวรยุทธ์ได้เยี่ยงไร จะมีจอมยุทธ์คนใดอยากเป็นอาจารย์ของหญิงศณิกา ทั้งหมดที่นางพูดมาไปปดหมดเห็จทั้งเพ”

“ใช่ๆ ต้องเป็นผู้มีวรยุทธ์สูงส่งคนอื่นที่ฆ่าเจ้ายุทธภพแน่ๆ แล้วนางก็สวมรอยแอบอ้างว่าเป็นคนฆ่าเพื่อจะได้เป็นเจ้ายุทธภพคนใหม่”

คำกล่าวของจอมยุทธ์สองคนที่ตะโกนขึ้นมาทำให้เกิดความเห็นพ้องต้องกันใหม่ชาวยุทธ์ รวมทั้งคนในราชสำนักที่มองดูอยู่ห่างๆ ฝ่ายเหล่าป่านแห่งหรือธรรมเนียมถึงกับยกผ้าเช็ดหน้าผืนบางขึ้นซับเหงื่อที่แตกพลั๊ก ด้วยความหวาดหวั่นว่าจะเกิดเหตุให้หญิงศณิกาและทรัพย์สินในหรือธรรมเนียมของนางต้องบอบสลายเสียหายย่อยยับลงไป ขณะที่เด็กสาวผู้กลายเป็นเป้าโจมตีเพียงแคื่อยิ้มบางๆ มิได้สะทกสะท้านต่อความคิดเห็นที่เป็นความจริงนั้นเลย ทั้งยังเอ่ยทำเหล่าจอมยุทธ์ทุกคนอีกด้วย

“หากพวกท่านไม่เชื่อ ก็จงดาหน้าเข้ามาประลองยุทธ์กับข้าได้เลย”

เมื่อ ‘เด็กเมื่อวานซืน’ ร้องทำเช่นนั้นก็มีหรือที่เหล่าจอมยุทธ์จะนิ่งเฉย ต่างชักกระบี่และอาวุธประจำกายออกมาสังหารเด็กสาวซึ่งยืนอยู่ใจกลางวงล้อม

---

²⁹ ‘เด็กเมื่อวานซืน’ เป็นคำกล่าวเชิงดูหมิ่นหรือเชิงล้อเลียนว่า ‘มีความรู้หรือมีประสบการณ์น้อย’ ตรงกับสำนวนจีนว่า 吴下阿蒙 (อู๋ เซี่ย อา เหมิง) มีความหมายเดียวกับ ‘ยังไม่สิ้นกลิ่นน่านม’ หรือ ‘อ่อนหัด’ (乳臭未干, 口尚乳臭, 菜鸟)

ของพวกเขา ชุมนางราชสำนักกับชาวเมืองที่กลัวโดนลูกหลงพากันหลบมูม
หาที่กำบังกันให้วุ่น มู่สาวเฝ้าตั้งขลุ่ยหยกซึ่งเหน็บไว้ที่เอวขึ้นมาเฝ้า เพียงเสียง
ขลุ่ยเริ่มบรรเลงก็มีพลังลมปราณรุนแรงพุ่งเข้ากระแทกจุดต่างๆ ตามร่างกาย
ของเหล่าจอมยุทธ์ที่จู่โจมเข้ามาจนยับเยียนแขนขาไม่ได้ ล้มพับลงไปกับ
กับพื้นกันระนาว ความซาแค้นผ่านไปทั่วทุกอณูของอวัยวะที่ถูกพลังปราณพุ่งใส่
กลายเป็นคนพิกลพิการชั่วขณะ อาวุธสังหารร่วงหลุดจากมือตกสู่พื้นหินราวกับ
พร้อมใจกันโยนทิ้ง สร้างความตกใจชวนพิศวงให้แก่ทุกคนในที่นั้น

“เจ้าใช้วิชาสำนักไหนจัดการกับพวกข้ากันแน่” หนึ่งในจอมยุทธ์ที่นอน
พิกลพิการอยู่บนพื้นตะโกนถาม มู่สาวเฝ้าลดขลุ่ยลงแล้วตอบเสียงกังวาน

“วิชาเพลงขลุ่ยพิฆาตของข้าไร้ซึ่งสำนักใดถ่ายทอด เพราะเป็นวิชาที่
อาจารย์นิรนามของข้าเป็นผู้คิดค้นขึ้นและสอนข้าจนสำเร็จขั้นสุดยอด ก่อนที่
อาจารย์จะออกเดินทางไปท่องยุทธภพ หากข้าไม่ปรานีต่อพวกท่าน คงใช้เพลง
ขลุ่ยพิฆาตนี้จู่โจมจุดตายของพวกท่านให้ตายไปแล้ว”

“เพียงแค่เป่าขลุ่ยก็เกิดเป็นพลังลมปราณพุ่งเข้าใส่พวกเราได้พร้อมๆ
กัน ช่างเป็นสุดยอดวิชาโดยแท้” จอมยุทธ์ทั้งหลายเริ่มใจฝ่อ มู่สาวเฝ้าเห็นกล
อุบายของตนเริ่มล้มเหลวถึง จึงรีบตอกย้ำให้ทุกคนคล้อยตามคำกล่าวของนาง
ตั้งแต่ต้น

“พวกท่านดูที่หน้าผากของเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายลี มีร่องรอยถูกพลัง
ลมปราณกระแทกจนชีพจรภายในขาดสะบั้น แสดงว่าเขาถูกวิชาเพลงขลุ่ย
พิฆาตของข้าสังหารจริงๆ”

ทุกคนในที่นั้นต่างหันไปมองศพของเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายลี แล้วก็เห็น
จริงตามที่มู่สาวเฝ้าบอก จึงพยักหน้ายอมรับกัน

“มีจอมยุทธ์ท่านใดอยากทำประลองกับข้าอีกหรือไม่” มู่สาวเฝ้าตะเบ็ง
เสียงถามดังกึกก้อง แต่ไม่มีผู้ใดกล้าลองดี เมื่อเห็นเหล่าจอมยุทธ์ต่างตีโรราบ
มู่สาวเฝ้าจึงประกาศตนขึ้นเป็นเจ้ายุทธภพคนใหม่อีกครั้ง

“นับจากนี้ ข้า... มู่สาวเฝ้าคือเจ้ายุทธภพ” รอยยิ้มบางๆ ปรากฏขึ้น

บนใบหน้าดงม ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่เบื้องหลังเพลงขลุ่ยพิฆาตของมู่สาวเย่านั้น มีนักฆ่าพญาอินทรีสมรู้ร่วมคิดด้วย

ย้อนไปตอนที่มู่สาวเย่าบอกนักฆ่าอวินไควว่าต้องเตรียมของสามสิ่งเพื่อ
ให้ตัวนางและเขาพ้นจากข้อหาฆ่าคนตายในคืนนี้

“เจ้าจะทำเยี่ยงไร” อวินไควสงสัย มู่สาวเย่ายิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ก่อนจะเอ่ย

ตอบ

“มีต้องทำอะไรมาก แค่เตรียมของสามสิ่งเท่านั้น”

“สามสิ่ง?”

“หนึ่งอาซา หนึ่งขลุ่ย และหนึ่งสมองของข้า” มู่สาวเย่าตอบ แต่เมื่อเห็น
อีกฝ่ายทำหน้าที่พิศวงก็อธิบายให้ฟัง

“ท่านเป็นนักฆ่าที่ถูกทางการประกาศจับจึงมีอาจปรากฏตัวต่อหน้าผู้คน
ได้ ดังนั้นข้าจึงต้องใช้อาซาเพื่อนำศพเจ้ายุทธภพเข้าไปในหอรีนรมย์ในจังหวัด
ที่ข้าเฉลยว่ใครคือผู้สังหารอัครเสนาบดีจิงหยาง ส่วนขลุ่ยนั้นข้าจะใช้หลอก
พวกชาวยุทธ์ว่มีวิชาเพลงขลุ่ยพิฆาต และใช้วิชานี้สังหารเจ้ายุทธภพเอวี่ยน-
คายตาย”

อวินไควหัวเราะเยาะ “ไม่มีใครเชื่อถ้อยคำของเจ้าหรอก แค่พวกชาวยุทธ์
ตัวดกระบีใส่เจ้าแค่กระบวนท่าเดียว เจ้าก็ดับดินสิ้นใจตายตรงนั้นแล้ว”

“ข้าถึงต้องใช้สิ่งของอย่างี่สามมอย่างี่อะไรละ นั่นก็คือสมองของข้า” มู่-
สาวเย่ายกคิ้ว

“อย่างไร” นักฆ่าหนุ่มสงสัย

“ท่านจงแอบอยู่ในหลุมใต้กของหอรีนรมย์ อย่าได้ปรากฏตัวให้ใครเห็น
เมื่อข้าเริ่มเป่าขลุ่ยก็เป็นการส่งสัญญาณให้ท่านใช้วิชาตรชนพิฆาตจู่โจมเหล่า
จอมยุทธ์ที่เข้ามาทำร้ายข้า เพราะข้าดูจากที่ท่านต่อสู้กับเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคาย
จึงรู้ว่าท่านรู้จุดต่างๆ ตามร่างกายของมุนษย์เป็นอย่างดี ท่านจึงสังหารเขาด้วย
จุดตายได้ แต่ท่านอย่าได้ทำร้ายจอมยุทธ์ที่ต่อสู้กับข้าด้วยจุดตายเด็ดขาด เอา

แค่ทะลวงจุดที่ทำให้ล้มพาดหัวคราวนี้ก็พอ ทำให้พวกเขาเชื่อว่าซ้ำใช้เพลงขลุ่ย พิฆาตจัดการกับพวกเขา”

“เจ้าจะรับสมอ้างว่าเป็นผู้สังหารเจ้ายุทธภพเอวี่ยนกายไปเพื่อเหตุใด” อวีนไคยังไม่คลายความสงสัย

“ข้าจะประกาศตัวเป็นเจ้ายุทธภพคนใหม่ ตามกฎแห่งยุทธภพ ผู้ใดต้องการเป็นหนึ่งในเหล่าชาวยุทธทั้งหลาย ต้องโค่นล้มเจ้ายุทธภพคนปัจจุบันเสียก่อน และการสังหารเจ้ายุทธภพก็ไม่มีคามผิดด้วย” มู่สาวเย่าชี้แจง

“เจ้ามีคิดหรือว่าข้าเป็นคนฆ่าเจ้ายุทธภพเอวี่ยนกายก็อาจอยากเป็นเจ้ายุทธภพคนใหม่ด้วยเหมือนกัน” อวีนไคเลิกคิ้วสูง

“ถ้าท่านอยากเป็นเจ้ายุทธภพท่านคงเป็นไปนานแล้วละ คงไม่ต้องรอถึงวันนี้หรอก อีกอย่าง... ท่านเป็นโรคมะเร็งฝักด้วย คงไม่อยากจะเป่าสังหารของใคร เพราะพวกเขาอาจตามสืบจนรู้จุดอ่อนเรื่องนี้ของท่าน”

อวีนไคหรีตตามองเด็กสาวแล้วถาม “เจ้าบอกจะทำให้ข้าหลุดพ้นคดีฆ่าคนด้วย เจ้าไอ้อวดหรือไม่”

“เมื่อจังหวะและโอกาสมาถึงให้ท่านปรากฏตัว แต่จำไว้ให้ดี ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นห้ามท่านใช้วิชาดรรชนีพิฆาตเด็ดขาด เพราะมันกลายเป็นเพลงขลุ่ยพิฆาตของข้าไปแล้ว ท่านจะใช้วิชานี้ได้ต่อเมื่อข้าเป่าขลุ่ยเท่านั้น”

“เจ้านี่มันเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก” อวีนไคว่า มู่สาวเย่าหัวเราะขันแล้วตอบ

“เขาเรียกว่าจอมนางเจ้าอุบายต่างหาก”

กลับมายังหอรีนรมย์

เมื่อทุกคนยอมรับการขึ้นเป็นเจ้ายุทธภพคนใหม่ของมู่สาวเย่า องค์หญิงอวี่เยียนซึ่งเฝ้าดูอยู่เงียบๆ มานานก็inekอยากร่วมสนุกด้วย จึงตะโกนขึ้นมา

“ในเมื่อเจ้ายุทธภพผู้มีวรยุทธ์ยอดเยี่ยมเยี่ยงนี้ ก็อาจเป็นผู้สังหารอัศวรเสนาบดีจิงหยางได้เช่นกัน”

“จริงด้วย มู่สาวเย่าพิสูจน์เองว่าอัครเสนาบดีจงหยางเสียชีวิตเพราะบุรุษ หรือไม่กี่ผู้ที่มีวรยุทธ์ แล้วนางก็มีวรยุทธ์ด้วย” รองแม่ทัพทานอึ้งเหินพองขึ้นมาทันที พาให้หลายๆ คนเริ่มคล้อยตาม

“ท่านมือปราบเจียงหลุน” มู่สาวเย่าเรียกมือปราบสูงวัย “ท่านมือปราบเป็นผู้ชันสูตรศพอัครเสนาบดีจงหยาง คงทราบสาเหตุการตายน่าจะมาจากผู้ที่มีวรยุทธ์มากกว่าผู้ที่ไร้วรยุทธ์ใช่หรือไม่”

“ใช่ เพราะบั้นปลายผมเสียบแทงหัวใจในแผลเดียวและจมมิด ต้องเกิดจากพลังลมปราณที่ฝึกฝนมาอย่างดี จึงเป็นไปได้ที่ผู้สังหารจะไร้วรยุทธ์” มือปราบเจียงหลุนตอบตามความจริง

“พลังลมปราณที่ฝึกฝนมาอย่างดีที่ท่านกล่าว ต้องฝึกมาที่ปี” มู่สาวเย่าถามอีก

“อย่างน้อยก็ต้องยี่สิบปี” มือปราบเจียงหลุนตอบเสียงดังเมื่อเข้าใจเจตนาในการถามของเด็กสาว ฝ่ายมู่สาวเย่าก็ยิ้มบางๆ ออกมา และเอ่ยด้วยเสียงอันดังพอๆ กัน

“ข้าเพิ่งจะอายุสิบเจ็ดปี จะมีพลังลมปราณที่ฝึกฝนมาถึงยี่สิบปีได้เยี่ยงไร จากเหตุการณ์แวดล้อมและผลชันสูตรก็ชัดได้แล้วว่า ผู้ที่สังหารอัครเสนาบดีจงหยางคือเจ้ายุทธภพเอวี่เยินกายแน่นอน”

กลอุบายหลอกลวงเพื่อก้าวขึ้นเป็นเจ้ายุทธภพของมู่สาวเย่าจะไม่มีช่องโหว่ใดๆ ให้จับพิรุณได้เลย หาก ณ ที่นั้นไม่มีองค์หญิงอวี่เยินผู้มีปัญญาฉลาดเฉลียวไม่แพ้มู่สาวเย่ายืนรวมอยู่ด้วย

องค์หญิงอวี่เยินแอบล้วงอาวุธลับเป็นมิดสั้นเล่มเล็กๆ ซัดเข้าไปใส่บางของมู่สาวเย่าโดยมิให้เด็กสาวรู้ตัว การจู่โจมแบบเงียบกริบเช่นนี้มีเพียงผู้ที่มีวรยุทธ์สูงส่งเท่านั้นที่จะล่วงรู้ ดังนั้นนักฆ่าอวี่เยินจึงกระโดดลงมาจากรหลังคาและใช้กระบี่ขวางวิถีของมิดสั้นที่พุ่งตรงมาอย่างรวดเร็ว จนอาวุธลับนั้นสะท้อนกลับไปที่บ้านของ ซึ่งองค์หญิงมื่อาจหลบได้เนื่องจากมีชาวบ้านยืนอยู่ด้านหลัง นางจึงตั้งป้ายอาญาสิทธิ์ที่เก็บไว้ในผ้าคาดเอวขึ้นมารับมิดสั้นนั้น

กีก!

เสียงมีดสั้นกระทบกับป้ายไม้สีทองทำให้ทุกคนหันไปมอง เมื่อเหล่าขุนนางราชสำนักเห็นป้ายอาญาสิทธิ์ของฮ่องเต้ก็พากันตกตะลึงและรีบคุกเข่าลงกับพื้น ทำให้องค์หญิงมีอาจปีติบังโคมหน้าของตนได้อีกต่อไป จึงดึงผ้าแพรเหนือบางสีขาวยอก

“องค์หญิงอวีเยียน!” ขุนนางคนหนึ่งตะโกนขึ้นมา ทำให้ชาวเมืองที่ยืนมองด้วยความสนใจพร้อมใจกันคุกเข่าลงกับพื้นเพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อสตรีผู้สูงศักดิ์

“นักฆ่าพญาอินทรีอยู่ตรงหน้าแล้ว เหตุใดพวกเจ้ายังไม่รีบจับกุมอีก” องค์หญิงอวีเยียนถามมือปราบทั้งห้าคน พวกเขาจึงรีบลุกขึ้นและวิ่งไปจับนักฆ่าหนุ่ม ทว่าเพียงแค่อวีนไคตวัดกระบี่ก็ตัดเส้นผมที่มัดไว้บนศีรษะของมือปราบทั้งห้าคนขาดสะบั้นหลุดร่วงลงมา ทั้งลูกน้องและมือปราบเจียงหลุนต่างชะงักกึก มิกล้าจูโถมเข้าไปส่นักฆ่าหนุ่มอีก

“ในที่นี้ไม่มีใครเป็นคู่ต่อสู้กับนักฆ่าพญาอินทรีได้หรอก” มู่สาวเย่าเอ๋อแทรกขึ้นมาลอยๆ ฝ่ายองค์หญิงอวีเยียนก็สวนกลับมา

“ในเมื่อเจ้ายุทธภพมู่เป็นผู้มีวรยุทธ์สูงส่ง เหตุใดไม่จับนักฆ่าอวีนไคสเองทางทะเล่า นอกจากพิสุจน์ฝีมือให้เป็นที่ประจักษ์แล้ว ยังจะได้รับการยกย่องจากชาวยุทธ์ว่าเป็นผู้ผดุงความยุติธรรมปราบอธรรมอีกด้วยนะ”

ฉับพลันนั้นมู่สาวเย่าก็ใช้เท้าเตะเข้าที่ข้อพับขาของนักฆ่าอวีนไคส เขาล้มตัวลงคุกเข่ากับพื้น ก้อนเด็กสาวจะเดินไปยืนอยู่เบื้องหน้าเขา

“วรยุทธ์เจ้ามีอาจเทียบข้าได้แม่เพียงปลายก้อย แต่ข้าจะให้โอกาสเจ้า...” มู่สาวเย่าหยุดพูดนิดหนึ่ง ก่อนเอ่ยถามนักฆ่ารูปงามเสียงดังฟังชัดให้ได้ยินกันทั่ว “เจ้าจะยอมสวามิภักดีเป็นทาสรับใช้เจ้ายุทธภพคนใหม่อย่างข้าหรือไม่ หากเจ้ายอมรับ ข้าจะละเว้นชีวิตเจ้าและยอมให้เจ้าเป็นทาสผู้รับใช้ คอยติดตามข้าตลอดไป”

เมื่อสถานการณ์ล่วงเลยมาถึงขั้นนี้ อวีนไคก็มิอาจปฏิเสธข้อเสนอของ

มู่สาวเย่าได้ เพราะอย่างไรเสียเขาก็ต้องการตัวเด็กสาวให้ร่วมเดินทางไปหา โสมป่าพันปีอยู่แล้ว ก็แค่ตบตาเป็นทาสรับใช้นางต่อหน้าคนอื่นเท่านั้น แต่ลับหลังมีหรือที่เขาจะยอมทำตามคำสั่งนาง

“ข้าอ่อนรับเป็นทาสรับใช้ของท่านเจ้ายุทธภพมู่” อวีนโคกล่าวพลางก้มศีรษะลงเล็กน้อยเป็นการแสดงความยินยอมต่อหน้าทุกคน มู่สาวเย่าแสรังตีหน้าขีมิ แล้วพยักหน้าหงิกๆ ก่อนหันไปเอ่ยกับองค์หญิงอวีเยียน

“ตัวยวฤทธิ์ของเหล่ามือปราบในราชสำนัก หรือแม้แต่ทหารองครักษ์ของฮ่องเต้ก็มีอาจจับตัวนักฆ่าอวีนโคได้ และถ้าข้าสั่งให้ทาสรับใช้อย่างนักฆ่าอวีนโคลงมือสังหารคนที่ย่อมเกิดการนองเลือดไม่จบไม่สิ้น อีกทั้งขุนนางที่นักฆ่าอวีนโคสังหารก่อนหน้านี้ก็เป็นพวกกังฉินโกงกินบ้านเมือง เพื่อหลีกเลี่ยงการนองเลือดและการฆ่าสังหารคนผู้บริสุทธิ์ในอนาคต ข้าอยากทำข้อตกลงกับองค์หญิงสักเล็กน้อย หากองค์หญิงรับปากว่าจะทูลขอให้ฮ่องเต้อภัยโทษแก่นักฆ่าอวีนโคและยกเลิกประกาศจับตัวเขา ข้าก็จะสั่งอวีนโคให้เลิกเป็นนักฆ่า ไม่ให้เขาลงมือฆ่าคนบริสุทธิ์อีก มิทราบว่าองค์หญิงจะยอมรับข้อตกลงนี้หรือไม่”

องค์หญิงอวีเยียนถึงกับหัวเราะเบาๆ ในความเจ้าเล่ห์เพทุบายของมู่สาวเย่าที่วางแผนมาเป็นขั้นเป็นตอน จนองค์หญิงอย่างนางต้องตกเป็นหมกตัวหนึ่งในเกลออุบายของมู่สาวเย่าไปด้วย องค์หญิงอวีเยียนซู้ปายไม้พระราชทานสีทองขึ้นเหนือศีรษะ ประกาศเสียงดัง

“ป้ายอาณัติสิทธิ์ในมือข้าเปรียบเหมือนเป็นตัวแทนขององค์ฮ่องเต้ ดังนั้นข้าขออภัยโทษแก่นักฆ่าอวีนโคและยกเลิกประกาศจับตัวเขา แต่ถ้าภายภาคหน้านักฆ่าอวีนโคฆ่าคนในราชสำนักหรือผู้บริสุทธิ์อีก เจ้ายุทธภพมู่ต้องรับผิดชอบความผิดนั้นด้วยการสังหารอวีนโคต่อหน้าชาวเมืองลั่วหยาง”

“อ่อนรับพระบัญชาเพคะ” มู่สาวเย่าคุกเข่าลงคำนับกับพื้น

ทุกอย่างเป็นไปตามที่มู่สาวเย่าคาดการณ์ไว้ ทั้งตัวนางและอวีนโคต่างหลุดพ้นจากคดีฆ่าคนตายด้วยกันทั้งคู่ และชั่วข้ามคืนมู่สาวเย่าก็ได้เป็นเจ้ายุทธภพคนใหม่สมใจ เหตุการณ์ทั้งหมดล้วนอยู่ในสายตาของจอมมารรูปราม

ผู้มองเห็นทุกอย่างผ่านเปลวอัคคีบนฝ่ามือซึ่งเกิดจากพลังมารารวกับมีดวงตาทิพย์

“คนหนึ่งฉลาดหลักแหลม อีกคนก็มีวิหยายุทธ์ไร้เทียมทาน เช่นนี้ท่านประมุขจะสังหารเด็กสาวมู่สาวเย่าได้เยี่ยงไรเจ้าคะ” ยายเฒ่าในร่างเด็กผู้หญิงอายุเจ็ดขวบกล่าวขึ้น หลังจากเฝ้าดูมู่สาวเย่าผ่านเปลวอัคคีร่วมกับผู้เป็นนาย

จอมมารรูปร่างมุกยิ้มมุกปาก “การสังหารครั้งแรกจะเกิดขึ้นตอนนางอยู่ในสภาพไม่พร้อม และอวิ้นไคอยู่ห่างไกลเกินกว่าจะปกป้องนางได้”

“มันคือตอนไหนหรือเจ้าคะ ท่านประมุข” ยายเฒ่าร่างเด็กสงสัย

“ตอนมู่สาวเย่าอาบน้ำ”

“ตาย! ท่านประมุขเป็นจอมมารลามก โอ๊ย...!” พุดไม่ทันจบยายเฒ่าร่างเด็กก็ถูกประมุขของตนชดพลังมารเข้าที่ใบหน้าจนเลือดกบปาก เจ้าตัวรีบขอโทษขอโพยในทันที

“ข้าผิดไปแล้วท่านประมุข ยกโทษให้ข้าด้วย”

“เจ้าจงไปปลิดชีพมู่สาวเย่าตอนนางอาบน้ำ ความไม่พร้อมของนางจะทำให้นางหนีไปไหนไม่ได้ และอวิ้นไคก็อยู่ไกลเกินกว่าจะช่วยได้ทัน หากเจ้าทำไม่สำเร็จ รู้อูหรือไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

ยายเฒ่าร่างเด็กรีบยกมือขึ้นโน้มรับคำสั่ง พร้อมกล่าวเสียงหนักแน่น “ข้าจะไม่ทำให้ท่านประมุขผิดหวังเด็ดขาด”

ว่าแล้วยายเฒ่าก็หายวับไปราวกับล่องหน จอมมารซึ่งเว่ยเซียนชิมองภาพมู่สาวเย่าในเปลวอัคคีบนฝ่ามือแล้วยิ้มมุกปาก

ความสงบสุขและความเจียบอาจเป็นที่ปรารถนาของหลายๆ คน แต่ไม่ใช่กับแม่เฒ่าร่างท้วมแห่งหอรั้นธรมย์ที่ประสงค์จะเห็นความครึกครื้นรื่นเริงภายในหอคณิกาของนาง ตั้งแต่เมื่อคืนที่เกิดคดีฆาตกรรมบุรุษผู้ยิ่งใหญ่สองคน และเด็กสาวผู้ดังงามที่สุดในใต้หล้าได้ประกาศตนเป็นเจ้ายุทธภพคนใหม่ ก็ทำให้หอรั้นธรมย์แห่งนี้หมดความน่าสนใจไปถนัดใจ เมื่อไม่มีหญิง

คณิกาเลื่องชื่ออย่างมู่สาวเย่าเป็นแม่เหล็กดึงดูดบุรุษเพศ หอรีนรมย์ก็กลายเป็นหอร้างในชั่วข้ามคืน

“อัครเสนาบดีจางหยางก็ตายไปแล้ว เงินค่าประมุขสาวเย่าก็ไม่ได้ และกิจการยังมาอย่าแยะอีก ทำไมฟ้าจึงกลั่นแกล้งข้าเยี่ยงนี้” เหลาปานคร่ำครวญปานจะขาดใจตาย เมื่อหอรีนรมย์เปิดบริการในคืนถัดมา และมีลูกค้ำมาใช้บริการเบาบางจนน่าใจหาย อีกทั้งมู่สาวเย่าก็กำลังเก็บเสื้อผ้าเพื่อเดินทางไปท่องยุทธภพ

“ท่านแม่ ข้าขอโทษที่มีอาจอยู่ในหอรีนรมย์ได้อีกต่อไป ข้าเป็นเจ้ายุทธภพแล้ว ต้องมีจอมยุทธ์จำนวนมากมาทำประลอง ถ้าข้ายังอยู่ที่นี้ก็จะยิ่งทำให้ท่านแม่และพวกพี่ๆ พอลอยเตือตร้อนไปด้วย ข้าจึงต้องไปจากที่นี่” มู่สาวเย่าเอ่ย พลางยกเสื้อผ้าที่ใส่อาภรณ์ของตนขึ้นสะพายไหล่แล้วเดินเข้าไปกอดมารดาบุญธรรมร่างท้วมที่ยืนรออยู่หน้าห้องนอน

“ข้าจะคัดค้านอะไรเจ้าได้ หากเห็นยว้รังเจ้าไว้มีหวังถูกเจ้าใช้ขลุ่ยพิฆาตปลิดชีวิตเป็นแน่” เหลาปานว่า มู่สาวเย่ากับหลินเมี่ยวซินต่างยิ้มให้กัน เพราะทั้งคู่รู้ว่าเพลงขลุ่ยพิฆาตที่มู่สาวเย่ากล่าวอ้างนั้นไม่ใช่เรื่องจริง แต่ก็ต้องให้คนอื่น โดยเฉพาะเหลาปานเข้าใจไปเช่นนั้น จะได้ไม่กล้ำมาบังคับมู่สาวเย่าให้เป็นหญิงคณิกาอีก

“อ้าว ค่าไถตัวมู่สาวเย่า” ไม่มีใครคาดคิดว่าอดีตนักฆ่าอวิ้นไคจะโยนเงินหนึ่งตำลึงทองให้เหลาปาน อีกฝ่ายทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้โอดครวญขึ้นมาทันที

“จากสองแสนตำลึงทองเหลือแค่หนึ่งตำลึงทอง ทำไมมันช่างน้อยเช่นนี้ ท่านไม่ให้ข้าเยอะกว่านี้อีกสักหน่อยหรือ”

“ข้ามีแค่นี้ ไม่เอาใช้หรือไม่” อวิ้นไคเอื้อมมือไปคว้าเงินในมือเหลาปาน แต่สตรีร่างท้วมเอี้ยวแขนหลบมืออีกฝ่ายอย่างว่องไว

“ก็ยิ่งดีกว่าไม่ได้” เหลาปานว่า

“ข้าต้องไปแล้วเจ้าคะ” มู่สาวเย่าเอ่ยลาทุกคนในหอรีนรมย์ที่ยืนส่งตรง

ลานหินกว้างใจกลางหมู่ตึก หลินเมี้ยวซินร้องทักท้วง

“ทำไมไม่รอให้เช้าก่อนค่อยออกเดินทางล่ะ”

“ข้ากับอวีนไคนอนพักมาหนึ่งวันเต็มๆ แล้ว หากต้องพักอีกคืนเกรงว่าจะทำให้ลูกค้าไม่กล้าเข้ามาที่นี่อีก ข้ากับอวีนไคจะไปพักที่โรงเตี๊ยมในเมืองก่อน แล้วจึงค่อยออกเดินทางแต่เช้า” มู่สาวเย่าอธิบาย

“แต่ว่า...” หลินเมี้ยวซินจะท้วงอีก แต่เหลาปานก็พูดแทรกขึ้นมา

“ตามใจเจ้าเถอะ ต่อให้ข้ากับเมี้ยวซินทัดทานเจ้าอย่างไร เจ้าก็คงอยากออกจากหอรีนรมย์จนตัวลั่น คงไม่คิดอาลัยอาวรณ์ที่นี้เท่าใดนักหรอก”

มู่สาวเย่าคุกเข่าลงตรงหน้าเหลาปานกับหลินเมี้ยวซิน แล้วเอ่ยถ้อยคำที่มาจากใจ “บุญคุณของท่านแม่กับพี่เมี้ยวซิน ข้าขอจดจำไว้ในใจ หากวันใดข้าได้เป็นใหญ่ ข้าจะกลับมาตอบแทนบุญคุณพวกท่านแน่นอน ตอนนี้ได้แต่เพียงขอให้พวกท่านรับการคำนับขอบคุณจากใจของข้าไว้เท่านั้น”

สิ้นคำมู่สาวเย่าก็โขกศีรษะลงกับพื้นสามครั้งเป็นการขอบคุณแต่ผู้มีพระคุณทั้งสอง หลินเมี้ยวซินถึงกับร้องไห้ออกมา หรูดกายลงกอดร่างบางของมู่สาวเย่า สองสาวต่างกอดคอกันร่ำไห้ คนในหอรีนรมย์ต่างพากันโศกเศร้าไม่แพ้กัน แม้แต่เหลาปานก็ยังน้ำตาซึม แต่การจากไปในทางที่ดีขึ้นของมู่สาวเย่าก็เป็นที่ยินดีของเหล่าพี่ๆ ที่เป็นหญิงคณิกาในหอรีนรมย์

“ที่นี้ยังเหมือนเดิมไม่มีผิด” อวีนไครำพึงออกมาขณะเดินออกจากหอรีนรมย์ไปพร้อมกับมู่สาวเย่า

“ท่านพูดเหมือนเคยอยู่ที่นี่มาก่อน” มู่สาวเย่าเอียงคอถามด้วยความสงสัย

“ข้าเป็นนุรุษก็ย่อมต้องเคยมาใช้บริการที่นี่บ้างสิ เพียงแต่มั่นนานมากแล้วเท่านั้น” อวีนไคตอบเสียงเรียบ มู่สาวเย่าก็ได้ตั้งใจสงสัยใดๆ เพราะตอนนี้ต้องเร่งหาโรงเตี๊ยมสำหรับค้างคืนในคืนนี้ก่อน

หลังจากเที่ยวตระเวนหาห้องพักตามโรงเตี๊ยมไปทั่วเมืองลั่วหยางก็ไม่มีห้องพักที่ใดว่างเหลืออยู่เลย จนกระทั่งความหวังเดียวของหนุ่มสาวอยู่ที่โรงเตี๊ยมแห่งสุดท้ายตรงสุดเขตของเมืองหลวง

“เหลือห้องพักแค่ห้องเดียวขอรับ พวกท่านจะเช่าหรือไม่” เจ้าแก้วโรงเตี๊ยมกล่าวกับสองหนุ่มสาว

มุ่งสาวเย้ากับอวินไคต่างมองหน้ากัน แล้วตอบพร้อมกัน

“เช่า / ไม่เช่า”

“เอาอย่างไรกันแน่ขอรับ คุณหนูบอกว่าเช่า ส่วนคุณชายก็บอกว่าไม่เช่าตกลงแล้วจะเช่าหรือไม่เช่าขอรับ” เจ้าแก้วมองหน้าเด็กสาวน่ารักกลับกับชายหนุ่มรูปงาม

“ถ้าไม่เช่าที่นี่ แล้วเราจะไปนอนที่ไหนกันเล่าเจ้าคะ” มุ่งสาวเย้าว่า

“ตามป่าตามเขาก็นอนไม่ได้ ชายหญิงมิได้แต่งงานกันจะมานอนเบียดบนเตียงเดียวกันได้เยี่ยงไร”

“ท่านไม่คิดจะเสียสละให้ข้านอนบนเตียง แล้วท่านนอนบนพื้นบ้างหรือไม่”

มุ่งสาวเย้าแหม้มปาก ก่อนยอมแพ้ “เอาอย่างนี้ ข้าจะเป็นฝ่ายนอนบนพื้นเอง แล้วท่านก็นอนบนเตียงไป ตกลงหรือไม่”

“มันก็ต้องเป็นเช่นนั้นแหละ เพราะข้าเป็นคนออกเงินนี่นา” อวินไคตอบหน้าตาย ก่อนจะยื่นเงินให้เจ้าแก้วซึ่งรอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

“ท่านใจร้ายกับหญิงสาวน่ารักแบบนี้ได้ลงคอเชียวหรือ ถ้าเป็นข้าคงรีบยกเตียงนอนให้นางไปแล้ว” เจ้าแก้วยื่นหน้ามากระซิบข้างหูอวินไค ก่อนจะเดินนำทั้งคู่ไปยังห้องพักบนชั้นสอง

เมื่ออยู่ตามลำพังในห้องนอน อวินไคก็ยื่นคำขาดกับมุ่งสาวเย้า “ระหว่างที่ข้ากับเจ้าอยู่ด้วยกัน เจ้าต้องปฏิบัติตามกฎที่ข้าบอกสามข้อคือ หนึ่ง... ห้ามแตะเนื้อต้องตัวข้าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากเจ้าสัมผัสโดนข้าแม้เพียงปลายก้อยจะต้องถูกฟาดก้นด้วยกระบี่ สอง... ต้องหาเงินมาเลี้ยงดูข้า เพราะเจ้าทำให้ข้า

ต้องเลิกอาชีพรับจ้างฆ่าคน และสาม... ต้องคอยหาอาหาร เตรียมที่นอน คอย
 พัดวีโล่งๆหรือแมลงทุกครั้งที่มาเข้านอนจนข้าหลับ หากทำไม่ได้ตามกฎหมาย ข้าจะ
 หึงเจ้าไว้เพียงลำพัง ซึ่งสตรีไร้วรยุทธอย่างเจ้าจะต้องถูกชายยุทธฆ่าตายเพื่อ
 ช้างซึ่งตำแหน่งเจ้ายุทธภพอย่างแน่นอน”

มู่สาวเย้ายกมือขึ้นเพื่อถาม อีกฝ่ายหืดตามองอย่างไม่ไว้วางใจในคำถาม
 ของเด็กสาว แต่ก็เอ่ยปากอนุญาต “มีอะไรว่ามา”

“ทั้งสามคำถามดูจะทำให้ท่านเสียศักดิ์ศรีมากเลยนะเจ้าคะ”

“ข้าไม่เห็นจะเสียศักดิ์ศรีตรงไหน ออกจะได้เปรียบด้วยซ้ำ” อวินไค
 ยังตามความคิดเด็กสาวไม่ทัน

“ไม่เลย ท่านกำลังจะถูกผู้อื่นดูถูกเอาง่ายๆ อย่างข้อแรก ท่านมิให้ข้า
 แตะเนื้อต้องตัวท่าน แต่ท่านแตะเนื้อต้องตัวข้าได้ใช่หรือไม่”

“ใช่ ข้ายอมมีสิทธิ์แตะเนื้อต้องตัวเจ้าได้”

“ท่านคือคนลามกโดยแท้ ที่หาโอกาสแตะเนื้อต้องตัวข้าโดยมิยอมให้ข้า
 ต่อว่าท่านได้ ท่านก็จะหาโอกาสลวนลามข้าได้ ใครๆ ก็จะหาว่าท่านเป็นจอม
 ลามก ท่านมิเสียศักดิ์ศรีแก่นักฆ่าผู้เลื่องชื่อในอดีตหรอกหรือ”

“ก็ได้ ข้อแรกเป็นอันโมฆะ แต่อีกสองข้อเจ้าจะต้องทำตามที่ข้าบอก”

“ข้อสองยิ่งแล้วใหญ่เลยเจ้าคะ ท่านจะให้ข้าหาเลี้ยงท่าน แต่ข้าเป็นสตรี
 จะหาเลี้ยงบุรุษ อย่างนี้คนอื่นจะหาว่าท่านเกาผู้หญิงกินนะเจ้าคะ ยิ่งเสีย
 ศักดิ์ศรีเข้าไปใหญ่เลย ส่วนข้อสาม ท่านจะให้ข้าที่มิได้เป็นบ่าวรับใช้คอย
 ประนบัติท่านขนาดนั้นก็ต้องมีค่าแรงค่าตอบแทนกันบ้างละ มิฉะนั้นจะเป็นการ
 ใช้แรงงานสตรีเกินกว่าเหตุนะเจ้าคะ”

อวินไคเริ่มหงุดหงิด เอ่ยเสียงห้วน “สรุปว่าข้าตั้งกฎสามข้อนี้มิได้เลย
 ลินะ”

มู่สาวเย้าหัวเราะขึ้น “ท่านมิต้องตั้งกฎให้ยุ่งยาก เราอยู่ด้วยกัน แค่
 เพียงเอ่ยปาก ข้าก็จะทำให้ท่านด้วยความเต็มใจโดยมิต้องให้ท่านมาบังคับให้
 ลำบากใจเลย”

พูดจบมู่สาวเยาก็เดินไปจัดที่นอนบนเตียงให้อวิ้นไค อดีตนักฆ่าหนุ่มมองด้านหลังเด็กสาวที่ซะมັกเขม้นกับการปูที่นอนก็ยิ้มออกมาเล็กน้อย พลางคิด ‘นางแย่งทุกข้อที่ข้าตั้งกฎมิใช่เพื่อต้อดิ่งไม่ทำตาม แต่เพราะเมื่ออยู่ด้วยกันก็มีควรตั้งกฎให้อึดอัดใจนั่นเองที่นางต้องการ’

“ท่านมานอนได้แล้วเจ้าคะ ข้าจะพัดให้จนท่านหลับเลย” มู่สาวเยาร้องเรียกอดีตนักฆ่าหนุ่ม

“เจ้าเต็มใจเองนะ” อวิ้นไคถาม

“เจ้าคะ” มู่สาวเยาพยักหน้ารับอย่างเต็มใจ แล้วอดีตนักฆ่าหนุ่มรูปงามก็นอนลงบนเตียงนุ่มและหลับตาลงโดยมีเด็กสาวน่ารักใช้พัดคอยไล่ยุงและแมลงไปเรื่อยๆ เวลาล่วงเลยไปครึ่งชั่วยามอวิ้นไคก็ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง เขาลุกขึ้นนั่งมองเด็กสาวที่พับหลังข้างเตียง มีน้อยๆ ยังถือพัดกระดาษไว้มิได้วาง

“ภายนอกดูใสซื่อน่ารัก แต่ภายในใครเล่าจะรู้ว่าเป็นเช่นไร” สีหน้าและถ้อยคำที่เอ่ยออกมาของอวิ้นไคล้วนแสดงความเยาะหยันอย่างชัดเจน ในขณะที่สาวน้อยน่ารักก็ได้รับรู้เลยแม้แต่น้อย

หากเป็นฤดูหนาวชาวฮั่นจะไม่นิยมอาบน้ำในช่วงเช้า แต่ถ้าเป็นฤดูร้อน แม้อากาศจะไม่ร้อนจัดเหมือนเช่นดินแดนทางตอนใต้ แต่ผู้คนก็มักจะอาบน้ำในตอนเช้าหลังจากตื่นนอนขึ้นมา มู่สาวเยาเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ที่ต้องอาบน้ำชำระร่างกาย ทว่าโรงเตี๊ยมที่นางกับจอมยุทธ์หนุ่มรูปงามพักค้างคืนเป็นโรงเตี๊ยมเล็กๆ ที่ไม่มีบริการถึงอาบน้ำในห้องหรือมีสถานที่อาบน้ำส่วนตัวให้แก่แขกที่มาพัก

“คุณหนูต้องไปอาบน้ำในลำธารบนภูเขาด้านหลังโรงเตี๊ยมแห่งนี้ขอรับ” เจ้าแก็โรงเตี๊ยมตอบมู่สาวเยา เมื่อนางลงมาจากห้องนอนเพื่อถามเขา

“อาบน้ำในที่โล่งแจ้งนะหรือเจ้าแก็”

“ใครๆ ก็อาบน้ำแบบนั้นทั้งนั้นแหละขอรับ หรือคุณหนูยังมีเคลยลง

ขอรับ” ชายวัยกลางคนผู้เป็นเจ้าแก่งทำหน้าอย่างขึง จนมุมสาวเย่า
ต้องแสรังทำเป็นไขสือ

“ใครว่าละ ข้าห้องยุทธรภไปทั่ว ย่อมต้องมีประสบการณ์อาบน้ำในที่
โล่งแจ้งอยู่แล้ว เพียงแต่ทุกครั้งข้าก็ยังไม่คุ่นชินสักที เลยถามย้ากับท่านให้
แน่ใจเท่านั้น”

เจ้าแก่งพยักหน้าหงิกๆ พลงอมยิ้มแล้วเอ่ย “ตอนเช้าๆ เช่นนี้ยังไม่ค่อย
มีคนขึ้นไปอาบน้ำเท่าไร หากสายแล้วคนจะเยอะเต็มลำธารทีเดียว”

ไม่ต้องรอให้ถึงตอนสายๆ อย่างที่เจ้าแก่งเอ่ยมา มุมสาวเย่าก็รีบชวน
อวีนไคไปย้งลำธารบนภูเขาด้านหลังโรงเตี๊ยมทันที เมื่อมาถึงจุดหมายแล้ว
เด็กสาวก็ต้องตื่นตะลึงในความใสแจ้วของน้ำในลำธารที่มองเห็นโชดหิน
เบื้องล่าง มีแอ่งคล้ายภาชนะขนาดใหญ่รองรับน้ำไว้เบื้องล่างลำธาร น้ำไหลริน
จนล้นแอ่ง แล้วไหลลงสู่ที่ต่ำดูคล้ายน้ำตก

“เจ้าจะลากข้ามาดูเจ้าอาบน้ำทำไม ข้าไม่อยากจะตากุ้งยิงหรอกนะ”
อวีนไคว่า

“ข้าให้ท่านมาเผ่ายามต่างหาก... เอ้านี้” มุมสาวเย่ายื่นแถบผ้าสีดาส่งให้
อวีนไค อีกฝ่ายทำหน้าที่งุงงจนเด็กสาวต้องอธิบาย “ท่านใช้ผ้าผืนนี้ปิดตาไว้
ด้วยวิธีของข้าสามารถฟังเสียงผีเท่าคนได้สบายอยู่แล้ว หากท่านได้ยิน
เสียงใครเดินเข้ามาก็ให้ตะโกนบอกข้า ข้าจะได้รับขึ้นจากลำธาร”

“ข้าไม่ทำตามสิ่งที่สั่งคงไม่ได้สินะ” อวีนไคถามเสียงเข้ม

“ถือว่าข้าขอร้องก็ได้นะเจ้าคะ” มุมสาวเย่ากะพริบตาปริบๆ ทำหน้าอ่อน
อย่างน่ารัก แต่แทนที่อวีนไคจะยิ้มตอบ เขากลับตีหน้าขมและกระซอกผ้า
สีดามือมุมสาวเย่าไปปิดตา เด็กสาวเองก็เพิ่งรู้ว่าการทำทำอั้นนั้นเขาไม่ชอบ
เลยสักนิด

มุมสาวเย่าถอดอาภรณ์ทั้งตัวจนเหลือเพียงเอี๊ยมสีแดงซึ่งเป็นชุดชั้นใน
ก่อนลงไปเล่นน้ำในลำธาร ความเย็นสบายทำให้เด็กสาวเพลิดเพลินไม่น้อย
และในตอนนั้นเองก็เป็นจังหวะที่ยายเฒ่าร่างเด็กซึ่งติดตามมุมสาวเย่าอยู่ห่างๆ

มาสองวันเต็มๆ ได้มีโอกาสลงมือสังหารเด็กสาวเสียที

ยายเฒ่ากระโดดลงมาจากยอดไม้ข้างลำธาร แล้วล้วงเอามีดสั้นซึ่งเป็นอาวุธลับประจำตัวออกมา ขณะกำลังจะปาอาวุธใส่ร่างบางในน้ำเบื้องล่าง พริบตาหนึ่งได้มีเจ้าอินทรีขนาดมหึมาพุ่งเข้ามาชนอย่างแรง จนยายเฒ่ากระเด็นไปกระแทกต้นไม้

“มีคนลอบสังหาร” เสียงพญาอินทรีดังกึกก้องทั่วบริเวณ ทำให้มู่สาวเย่าตกใจรีบว่ายน้ำไปคว่ำต้นอ้อริมลำธารมาต้นหนึ่งและเด็ดเอาดอกออกเหลือเพียงก้านกลวงๆ แล้วจึงดำน้ำลงไปหลบใต้โขดหินโดยใช้ต้นอ้อเป็นท่อนำหายใจ เด็กสาวมั่นใจว่าวันนี้จะต้องต่อสู้กับผู้ที่มาลอบสังหารนาง ซึ่งนางจะรอให้วันนี้จัดการกับคนผู้นั้นให้จบก่อนจึงจะขึ้นจากน้ำได้

เป็นไปตามที่มู่สาวเย่าคาด อวินไคซึ่งนั่งอยู่ริมตลิ่งดึงผ้าผูกตาออก และกระโจนไปต่อสู้กับยายเฒ่าร่างเด็ก ด้วยฝีมือของอวินไคที่เหนือกว่าหลายขุม จึงจู่โจมยายเฒ่าในร่างเด็กเจ็ดขวบด้วยกระบี่เพียงไม่กี่กระบวนท่า ยายเฒ่าก็โดนกระบี่เฉือนเนื้อไปหลายแผล จนในที่สุดนางสู้ไม่ไหวต้องใช้วิชาตัวเบาขั้นสุดยอดหายลับไปในเมฆา อวินไคกระโดดลงมาสู้พื้นดิน ตามมาด้วยพญาอินทรีผู้เป็นสหาย

“มู่สาวเย่าไปไหนแล้ว” พญาอินทรีถามสหายสนิท

อวินไคดูไปทั่วลำธารก็เห็นปลายต้นอ้อที่โผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมา เขาก็มลงหยิบก้อนหินขึ้นมาแล้วเขวี้ยงไปตัดยอดต้นอ้อจนหักทำให้น้ำไหลเข้าไปในลำปล้อง

มู่สาวเย่าถึงกับล้าล็กน้ำจันต้องรีบถีบตัวโผล่หัวพ้นน้ำขึ้นมา “แฉ็กๆๆ”

“เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” คำถามของพญาอินทรีทำให้มู่สาวเย่าตกใจ เพราะนางเพิ่งรู้ว่านกตัวใหญ่นี้พูดภาษามนุษย์ได้ แต่ที่ต้องตกใจมากกว่านั้นคือตอนนี้นางกำลังเปลือยอยู่ในน้ำ

“พวกท่านหลับตาเดี๋ยวนี้” มู่สาวเย่าร้องลั่นทีเดียว มีผลให้อดีตนักฆ่าหนุ่มกับพญาอินทรีต้องหันหลังให้นางพร้อมกับหลับตาลง

“ไม่เห็นมีอะไรให้มองเลย” อวิ้นไคเอ่ยเสียงเรียบ

“ในความจริงไม่มีมันก็มีแหละ” มู่สาวเย่าเถียงกลับ พลังเดินขึ้นจากน้ำ มาสวมอาภรณ์โดยไม่ลื้มเปลี่ยนเอี่ยมสีแดงที่เป็นชุดชั้นในเป็นตัวใหม่ แล้วจู่ๆ ก็ไม่มีใครคาดคิด เมื่อมีมือขนาดใหญ่หลายสิบเท่าของมือคนธรรมดาโอบ ร้างบอบบางของมู่สาวเย่า

“กรี๊ด...!” มู่สาวเย่าร้องอย่างตกใจที่ตัวเองถูกลักพาตัวด้วยวิธีแปลก ประหลาด

อวิ้นไคกับพญาอินทรีหันมาดูมู่สาวเย่าพร้อมกัน สิ่งที่พวกเขาเห็นคือ มือโปร่งแสงที่โอบอุ้มตัวมู่สาวเย่าหายเข้าไปในท้องฟ้า

“พลังแบบนี้...” พญาอินทรีมิกล้าเอ่ยชื่อของคนๆ ที่ตัวเองคิด

“จอมมารซ่งเว่ยเซียนซี” อวิ้นไคต่อให้โดยมิกล้าเกรง เขาเดินมาหยิบ เอี่ยมสีแดงที่เปียกน้ำบนพื้นดินพลงเอ่ย “จอมมารจับตัวมู่สาวเย่า แสดงว่า นางต้องเห็นโฉมหน้าของจอมมารซ่งเว่ยเซียนซีและรอยสักเปลวอัคคีสีนิล บนหน้าผากของเขาแน่”

“จอมมารจะต้องสังหารมู่สาวเย่าเป็นแน่ เจ้าจะไปช่วยนางหรือไม่” พญาอินทรีถามคล้ายไม่แน่ใจในการตัดสินใจของสหาย อวิ้นไคมิได้แสดงอารมณ์ใดๆ บนสีหน้า เพียงแต่ตอบเสียงนิ่งๆ

“ชีวิตนางเป็นของข้า คนที่จะฆ่านางได้มีเพียงข้าคนเดียวเท่านั้น”

แปด จอมมารผู้บำเพ็ญตบะ

มู่สาวเฝ้ารู้สึกเหมือนตัวนางถูกลมหอบพัดข้ามผืนฟ้าไปยังสถานที่หนึ่ง ซึ่งห่างไกลจากลำธารบนภูเขา ท่ามกลางมวลวิหคที่ตื่นตกใจกับมือโปร่งแสง ขนาดมหึมาซึ่งโอบอุ้มร่างบางของนางผ่านกลางฝูงพวกมันไป ก่อนทุกอย่างจะดับมีดลงเพียงชั่วอึดใจแล้วพลันสว่างวาบขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้เด็กสาวมิได้อยู่เพียงลำพังอีกต่อไป เพราะนางถูกรายล้อมด้วยเหล่าบุรุษรูปร่างงามถึงแปดคน ซึ่งหันมาจ้องมองดูนางทันทีที่ปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา มู่สาวเฝ้ามองดูรอบกาย มือโปร่งแสงได้อันตรธานไปในอากาศแล้ว และสถานที่ที่ถูกพามาคือห้องโถงสี่ขาคที่มีบุรุษแปดคนยืนขนานข้างสองฝั่ง โคมหน้าของบุรุษทั้งแปดคนนั้นงดงามดุจเทพเซียนที่จำแลงกายลงมา แต่ความรูปร่างงามของพวกเขายังพ่ายแพ้ต่อบุรุษอีกคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่เหนือบัลลังก์หินหยกขาวด้านหน้ามู่สาวเฝ้า และทุกคนในห้องนั้น

เครื่องหน้าของบุรุษผู้นั้น ไม่ว่าจะเป็นครวดตาคมคู่สวยกับจมูกโด่งงามเป็นล้น ริมฝีปากเรียวน่านมอม โดดเด่นด้วยคิ้วเข้มขีดขึ้นตัดกับผิวกายที่เนียนขาวดุจหิมะแรก และแก้มที่แดงระเรื่อด้วยเลือดฝาดดุจตั้งผิวทารก แม้แต่รอยสักรูปเปลวอัคคีสีนิลกลางหน้าผากยังดูมีเสน่ห์ชวนให้หลงใหลน่านมอมมาก

ยิ่งขึ้น ขนาดมู่สาวเย่าที่เคยอยู่หอศนิกาพบเห็นบุรุษรูปร่างมามาฉบับไม่ถ้วน ยัง
รู้ลึกรู้ลับว่าบุรุษผู้นี้รูปร่างเกินกว่าจะพรรณนาออกมาได้ แม้แต่จิตรกรเอกก็มิอาจ
วาดรูปเขาให้ดังตามเหมือนตัวจริงได้

“นางคือคนที่เห็นโฉมหน้าท่านประมุข” เด็กหญิงวัยเจ็ดขวบตะโกนขึ้น
ด้วยเสียงของหญิงชราที่มีอายุหกสิบปี หากนางไม่ตะโกนขึ้นมา มู่สาวเย่าก็คง
ไม่สังเกตเห็นว่ามียายเฒ่าร่างเด็กผู้นี้อยู่ในห้องนี้ด้วย เพราะถูกความงามของ
บุรุษทั้งเก้าคนบดบังสายตาไปหมดแล้ว

“เช่นนั้นเราก็ต้องฆ่านางสิ” สมุนมือขวานามว่าเทียนยี่เอ๋เอ๋ขึ้น แต่ถูก
จอมมารตัดทันทไว้เสียก่อน

“เจ้าจะมีปัญญาฆ่านางได้รึ ในเมื่อนางเป็นเจ้ายุทธภพคนปัจจุบัน วิชา
เพลงขลุ่ยพิฆาตของนางเป็นที่เลื่องลือในหมู่จอมยุทธ์ แค่เวลาชั่วข้ามคืนก็
สังหารอดีตเจ้ายุทธภพอเอ๋เวียนตายลงได้เสียวะนะ”

มู่สาวเย่าเห็นรอยยิ้มหยันของจอมมารหนุ่ม นางก็แน่ใจในทันทีว่าเข
ารู้เรื่องที่นางแอบให้อ้วนไค่ช่วยต่อสู้เพื่อตบตาผู้คนในหอริ้นรมย์คืนนั้น หาก
จอมมารกับลูกสมุนทั้งเก้าคนนี้ลงมือสังหารนางจริง นางคงตายแน่นอน เพราะ
อ้วนไค่ก็มีได้อยู่ ณ ที่นี้ด้วย

พี่วๆ!

มู่สาวเย่าถูกอาวุธลับของเทียนยี่กระแทกเข้าที่ท่อนแขน เมื่อเขาตีด
ลูกเหล็กเล็กๆ ออกมาเพื่อทดสอบวรยุทธ์ของนางจนเกิดเป็นรอยฟกช้ำบน
แขนเรียว

“นี่หรือเจ้ายุทธภพ แควอาวุธลับเล็กๆ ยังหลบไม่ได้ อย่างนี้ควรกล่าว
ว่านางเป็นนักต้มตุ๋นผู้เก่งฉกาจหรือพวกชาวยุทธิโง่เง่าเท่าตุ่นดีล่ะ” เทียนยี่
เย้ยหยัน พาให้สหายของเขาในห้องนั้นหัวเราะเยาะมู่สาวเย่าไปด้วย มีเพียง
จอมมารช่งเว่ยเซียนซีที่แคบๆยิ้มมุมปากเล็กน้อย

“เราฆ่านางตอนนี้เลยดีหรือไม่ ท่านประมุข” ลูกสมุนมือซ้ายนามว่า
ตี้ฉิวเสนอต่อจอมมาร

“สังหารนางนั้นง่ายยิ่งกว่าพลิกฝ่ามือ ทำไมพวกเราไม่ฟังคำสั่งเสียของนางก่อนเล่า อย่างน้อยก็ถือเป็นความเมตตาต่อสตรีผู้เอาภักซ์พ้อโซค ที่มาเห็นในสิ่งที่ไม่ควรเห็นอย่างโฉมหน้าที่แท้จริงของข้า” เสียงของจอมมารหนุ่มหุ้มหมุ่มกั๊ววานน่าฟัง แต่ถ้อยคำที่เอ่ยออกมาแฝงความอำมหิตไว้ในเจตนา

“เจ้าจะสั่งเสียอะไรก่อนตายก็ว่ามา” ยายเฒ่าร่างเด็กกวาดใส่่มู่สาวเย่ามู่สาวเย่ายืมเล็กน้อย พร้อมกับไ่ล่่มองหน้าเหล่าบุรุษที่ละคน จนกระทั่งหยุดยั้งมองจอมมารหนุ่มผู้เป็นประมุขพรรคหนึ่งและนาน ก่อนเอ่ยเสียงกล้วหัวเราะ “ตั้งแต่ข้าปรากฏตัวต่อหน้าพวกท่านที่เป็นบุรุษ ยังไม่มีชายใดเอ่ยชมรูปร่างหน้าตาของข้าเลยสักคน แม้ข้าจะมีไ่ดั่งดงามราวกับเทพธิดา แต่บุรุษหลายคนก็เห็นโฉมหน้าข้าต่างเอ่ยชมในความงามของข้ากันทั้งนั้น แต่พวกท่านกลับแปรกลประหลาด ที่เอ่ยกันแต่เรื่องฆ่าสังหารข้าเพียงอย่างเดียว พวกท่านไ่รู้รู้สึกเสียดายความงดงามของข้าบ้างเชียวหรือ”

เทียนยี่ทำเสียงฮึในลำคอ ก่อนจะกล่าว “ความงามของเจ้าก็เหมือนดอกไม้ ลักวันต้องโรยราแห้งเหี่ยว เหมือนซากศพพั้งที่รอวันเปื้อยเน่ามีหนอนซอนไซพอนพะหาความน่าชมมิได้ เหตุใดพวกข้าต้องชื่นชมสิ่งน่าเกลียดเช่นนี้ด้วยเล่า”

มู่สาวเย่าหัวเราะขัน แล้วไ่กลับไ่ไป “มีบุรุษสองประเภทเท่านั้นที่จะมีความคิดเช่นท่าน นั่นคือนักพรตที่บำเพ็ญตบะไม่ข้องเกี่ยวกับอิสตรี และสองพวกชายตัดแขนเลื้อ หรือก็คือผู้ชายที่มีรสนิยมชอบผู้ชายด้วยกัน พวกท่านเป็นประเภทไหนล่ะ แต่ถ้าให้ข้าเดา ข้าว่าต้องเป็นประการหลังใช่หรือไม่”

“เจ้า!” ลูกสมุนของจอมมารต่างโมโหโกรธา ชักกระบี่ออกมาเพื่อสังหารมู่สาวเย่า ทว่าจอมมารยกมือขึ้นห้ามไว้เสียก่อน

“ดูเหมือนเจ้าจะไม่กลัวตายเลยสินะ” จอมมารรูปงามถามเสียงเย็นซาฝ่ายมู่สาวเย่าก็แยมยืมขีดหน้าตอบกลับไป

“ข้าจะต้องกลัวตายไปไ่ ในเมื่อสหายเก่าของข้าคือจอมมารช่งเว่ยเชียนซี หัวหน้าของพวกเขา”

“เจ้าโกหก ประมุขข้าจะเป็นสหายกับเจ้าได้อย่างไร” ยายเผ่าร้างเด็กผู้มีนามว่าหนิวไ้หวาดกลัวลั่นห้อง มู่สาวเย่ามิได้มีท่าที่ตกใจหรือหวาดกลัว เพราะนางรู้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายต้องมีปฏิกิริยาเช่นนี้

“เมื่อห้าปีก่อน ประมุขเจ้ายังเป็นเพียงเด็กหนุ่มขอมานเนื้อตัวสกปรก หน้าตาเปรอะเปื้อนไปด้วยฝุ่นดิน สวมเสื้อผ้าเก่าขาดวิ่นหาความงามมิได้ อาศัยอยู่ในศาลเจ้าร้าง ประทั่งชีวิตด้วยการขอเศษเงินเศษอาหารผู้อื่นกิน” มู่สาวเย่าหันไปถามจอมมารรูปงาม “ที่ข้าพูดมาถูกต้องหรือไม่ ท่านนายก”

ลูกสมุนทั้งเก้าคนมองหน้ากันเลิกลั๊ก แม้จะไม่อยากเชื่อในถ้อยคำของเด็กสาวน้ารัก แต่ด้วยท่าทางและวาทะที่มั่นใจของมู่สาวเย่าก็ทำให้ทุกคนลังเลมิใช่น้อย ฝ่ายจอมมารเพียงแต่ยิ้มเล็กน้อย แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น

“ถ้าเจ้าหมายถึงขอมานหนุ่มน้อยจอมโอหังที่อาศัยอยู่ในศาลเจ้าร้างชานเมืองลั่วหยางเมื่อห้าปีก่อน ข้าก็ต้องแสดงความเสียใจด้วย เพราะข้าได้สังหารเจ้าขอมานสหายของเจ้าไปตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว เจ้าคงเข้าใจผิดเพราะข้าสวมสร้อยคอห้อยจี้หยกของเจ้านั้นสินะ”

ทุกคนเหลือบมองไปที่คอของประมุขตนซึ่งสวมสร้อยคอที่มีจี้หยกเล็กๆ ห้อยติดตัวไว้ตลอดเวลา และพวกเขาได้เห็นสร้อยเส้นนี้มาตั้งแต่เริ่มติดตามท่านประมุข แต่ไม่มีใครเฉลียวใจจะไ้ถามท่านจอมมาร

“ถ้าท่านฆ่าขอมานคนนั้นจริง ทำไมต้องสวมสร้อยของเขาด้วยล่ะ ทั้งๆ ที่สร้อยห้อยจี้หยกบนคอของท่านก็เป็นเพียงหยกเทียมมิใช่ของแท้มีราคาแต่อย่างใด แต่ท่านทำราวกับมันเป็นของมีค่าควรแก่การหวงแหนไว้ นั่นเพราะจริงๆ แล้วท่านคือยาจกผู้เป็นสหายข้าเมื่อห้าปีก่อน แต่ท่านมิกล้ายอมรับจึงโกหกว่าท่านสังหารยาจกคนนั้น”

“เจ้าพยายามยัดเยียดให้ข้าเป็นสหายของเจ้า เพราะต้องการให้ข้าละเว้นชีวิตของเจ้าสินะ ข้าจะบอกอะไรเจ้าสักอย่าง หากข้าชื่นชอบของสิ่งใดแล้ว ไม่ว่ามันจะเป็นของแท้หรือของเทียม สวยงามหรืออัปลักษณ์ ข้าก็ยังทะนุถนอมและเก็บรักษาสิ่งของชิ้นนั้นไว้อย่างดี เช่นเดียวกับสร้อยหยกเส้นนี้ ข้าชื่นชอบ

มันจึงได้เอามาจากศพของเจ้าชอทานนั่น”

“ท่านฆ่าเขาจริงๆ หรือ” มู่สาวเย่าถามอย่างไม่อยากเชื่อ

“ใช่” จอมมารตอบสั้นๆ ก่อนยกมือขึ้นทำท่าบีบบางสิ่ง และนั่นก็ทำให้มู่สาวเย่าเหมือนถูกใครบีบคออย่างแรง แม้ตัวนางกับจอมมารจะอยู่ห่างกันเกือบสามช่วงตัวก็ตาม ทว่าพลังของจอมมารรูปงามลึกล้ำเกินกว่าใครจะหยั่งถึงได้ แค่เพียงขยับปลายนิ้วก็สามารถสร้างมือโปรงแสงขนาดมทึมา หรือแม้แต่บีบคอมู่สาวเย่าในระยะไกลเช่นนี้

โครม!

ไม่มีใครคาดคิดว่าจู่ๆ อติตหนักฆ่าจะกระโดดจากหลังพญาอินทรีผู้เป็นสหายลงมากระแทกหลังคาห้องโถงซึ่งเป็นเพียงห้องใหญ่คล้ายห้องรับรองในจวนขุนนางทั้งหลาย ร่างสูงเพรียวแข็งแรงลงมายืนบนพื้นพร้อมด้วยเศษกระเบื้องหลังคาที่ร่วงหล่นตามลงมา แต่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บจากเศษกระเบื้องนั้น เพราะต่างกระโดดหลบได้อย่างว่องไว การมาของอวิ้นไคมีผลให้จอมมารหยุดพลังของตน และมู่สาวเย่ากลับมาหายใจได้อีกครั้ง

การบุกเข้ามาอย่างอุกอาจเช่นนี้สร้างความไม่พอใจให้แก่เหล่าลูกสมุนทั้งเก้าคนของจอมมาร พวกเขาต่างเข้าตะลุมบอนกับอวิ้นไคซึ่งตั้งท่าเตรียมรับมือไว้อยู่แล้ว กระทั่งที่ไร้ค่ากลับกลายเป็นกระเบื้องที่ทรงอานุภาพ เพราะวรยุทธ์ยอดเยี่ยมของอติตหนักฆ่าพญาอินทรี เพียงตัวตกระเบิดแค่ฉบับเดียวก็เกิดเป็นพลังลมปราณมหาศาลพุ่งเข้าไปใส่ลูกสมุนทั้งเก้าคนของจอมมารจนกระเด็นไปกระแทกกับผนังห้อง แต่มีหรือจะสยบพวกเขาลงได้ ลูกสมุนผู้เป็นนรุษทั้งแปดคนต่างตั้งค่ายกลแปดทิศ แล้วดูตรางอวิ้นไคเข้าไปในค่ายกลแห่งมายา ขณะที่อวิ้นไคถูกภาพลวงตาของค่ายกลหลอกล่อให้สูญเสียพลังลมปราณอยู่นั้น พญาอินทรีก็บินโฉบลงมาและใช้กรงเล็บจิกเข้าไปในดวงตาของลูกสมุนคนหนึ่ง

“โอ๊ย!” ตัฉิวยกมือขึ้นกุมดวงตาทั้งสองข้างของตัวเอง เมื่อขาดพลังของตัฉิวก็ทำให้ค่ายกลสลายหายไป หลังจากค่ายกลถูกทำลายอวิ้นไคก็หลุดออก

มาอาละวาดต่อ การต่อสู้คงจะจบด้วยชัยชนะของอดีตนักฆ่าหนุ่ม ทว่า สถานการณ์กลับพลิกผัน เมื่อจอมมารช่งเว่ยเซียนซีใช้เส้นผมเส้นหนึ่งสร้าง โข่ตรวนนับร้อยเส้นขึ้นมาจู่โจมอวินไค แม้วรยุทธของอวินไคจะสูงส่ง ทว่ากลับ มีอาจสู้พลังมารที่ล้ำเลิศได้ เขาถูกโข่ตรวนมัดแขนขาและลำตัวจนกระตุก- กระดิกตัวมิได้ ส่วนพญาอินทรีก็ถูกโข่ตรวนโจมตีจนบินหนีกระเจิงไปไกล

“นำตัวมันไปขังคุกไว้ก่อน” จอมมารสั่งสมุนชายทั้งเจ็ดคนที่ยังแข็งแรง ตืออยู่ ก่อนหันไปทางหนิวไห่หรือยายเฉ่าร่างเด็ก “เจ้าพาดี้ฉิวไปให้หมอเหวดดา รักษาดวงตา”

“แล้วนางละเจ้าคะ” หนิวไห่โหมวายกังวลเกี่ยวกับมู่สาวเย่า จอมมารจึง สั่งให้ลูกสมุนทั้งเจ็ดคนนำตัวมู่สาวเย่าไปขังคุกใต้ดินรวมกับอวินไค ไม่มีผู้ใด รู้ว่าเหตุใดจอมมารจึงไม่ปลิดชีพมู่สาวเย่ากับอวินไคให้ตายลงตรงนั้น ทำไมจึง ไว้ชีวิตพวกเขา และทำเพียงแค่นำตัวทั้งสองไปขังคุกไว้เท่านั้น เรื่องนี้เป็นที่ เคลือบแคลงสงสัยของทุกคนโดยเฉพาะมู่สาวเย่า

แสงจันทร์สาดแสงนวลลอดผ่านช่องอากาศเข้ามาภายในห้องสี่เหลี่ยม

ขนาดเล็กที่ตีกรอบด้วยเสาเหล็กกล้าตั้งกรงขัง หากเรียกให้ถูกควรเรียกว่า ‘คุก’ มากกว่า และบัดนี้มันได้กลายเป็นสถานที่คุมขังบุคคลสำคัญอย่างเจ้ายุทธภพ มุกกับอดีตนักฆ่าหนุ่มผู้ติดตามไปเสียแล้ว แสงนวลสลัวถูกกลืนหายไปใแสง ไฟจากคบเพลิงที่ติดบนผนังทางเดินด้านหน้าคุก ความสว่างมีมากพอจะทำให้ คนในคุกเห็นสภาพโดยรอบ อวินไคนั่งพิงผนังห้องขัง ขาข้างหนึ่งชันเข้าขึ้นเป็น ที่วางแขน เขามองดูรอบคุกพลางใช้ความคิด มันไม่ง่ายเลยที่จะออกจากกรง เหล็กกล้าโดยไม่ออกทางประตูเหล็กซึ่งคล้องโข่ตรวนเอาไว้ ทั้งเมื่อมองลอดซี่ กรงออกไปยังเห็นชายชุดดำซึ่งเป็นคนของพรรคมารยืนเฝ้าประตูคุกอยู่สองคน

“ท่านคิดว่าในอดีตจอมมารจะเป็นยาจกได้หรือไม่” เสียงมู่สาวเย่า ดังขึ้นทำลายห้วงความคิดของอวินไค จนเขาต้องหันมามองเด็กสาวที่นั่งพิง ผนังอยู่ข้างกายเขา

“เจ้าหมายถึงอดีตชาติของจอมมารช่งเว่ยเขียนชื่ออย่างนั้นหรือ”

“ไม่ใช่ ข้าหมายถึงเมื่อห้าปีก่อน จอมมารอาจจะเคยเป็นเด็กหนุ่มช่อกทาน
ในศาลเจ้าร้างก็เป็นได้” มู่สาวเย่าบอกกับอวี่นไค อีกฝ่ายหัวเราะขบขัน

“จะเป็นไปได้อย่างไร เจ้าไม่เห็นหรือ จอมมารผู้นั้นรูปร่างมออย่างยิ่งยวด
จนแม้แต่ข้าเองยังต้องอับอาย บุคลิกท่าทางเขาก็องอาจสง่างามดุจองค์ชาย
ผู้สูงศักดิ์ จะเป็นมาจากผู้ต่ำต้อยไปได้เยี่ยงไรกัน”

จู่ๆ มู่สาวเย่าก็ร้องไห้โฮออกมา สร้างความงุนงงให้แก่อวี่นไคยิ่งนัก
“เจ้าร้องไห้ทำไม”

เด็กสาวพูดปนเสียงสะอื้น “ผู้มีพระคุณของข้า คนที่ข้าเฝ้าจะตอบแทน
ทุกเมื่อเชียววันถูกจอมมารใจโหดฆ่าตายเมื่อห้าปีก่อนแล้วนะสิ ข้ายังไม่ได้
ทดแทนคุณมาจากใจดีผู้นั้นเลย เขาก็มาถูกฆ่าตายเสียก่อน จะไม่ให้ข้าเสียใจ
ได้อย่างไร”

“เจ้าก็แก้แค้นให้เขาสี” อวี่นไคเสนอ

“ข้าจะเอาอะไรไปแก้แค้นล่ะ ข้าเป็นเพียงสตรี อีกทั้งยังไร้วรยุทธ์ด้วย
จะใช้ความงามหลอกล่อให้จอมมารหลงหัวปักหัวปำ เจ้านั่นก็ดูท่าจะเป็นพวก
นิยมบุรุษ หรือไม่ก็เป็นพวกนักพรตบำเพ็ญตบะแน่ๆ แล้วข้าจะใช้อะไรไปสู้
กับเจ้าจอมมารนั้นได้ล่ะ” พูดจบมู่สาวเย่าก็ลุกพรัดขึ้นยืนแน่นแม้อย่างสะอื้นให้
อยู่ก็ตาม

“เจ้าจะทำอะไร” อวี่นไคสงสัยเมื่อเห็นเด็กสาวยืนตัวตรงแน่น อีกฝ่าย
มิได้ตอบ แต่ใช้การกระทำแทนคำตอบ

“ท่านผู้มีพระคุณ ข้าไม่มีอาหารหรือแม้แต่สุรสาส์กจอกสำหรับเคารพดวง
วิญญาณของท่าน ดังนั้นข้าขอค้ำับท่านจากแทนการเช่นไหว้ดวงวิญญาณ
ของท่านนะเจ้าคะ” พูดจบมู่สาวเย่าก็คุกเข่าลงค้ำับและเอาศีรษะโขกพื้นเบาๆ
เป็นการเคารพอย่างสูงสุด การกระทำของมู่สาวเย่าอยู่ในสายตาของจอมมาร
โดยผ่านทางเปลวอัคคีที่เป็นดังดวงตาทิพย์

“น่ารังเกียจจริงๆ นับถือยากจากผู้มีพระคุณ ถึงกับโขกศีรษะเคารพ

ดวงวิญญูณกันเลย โห่ หน้าตาสะสวยเสียเปล่า แต่งเง่าลั่นดี” หนี่วไห้อ่อย
อย่างเย้ยหยันเมื่อถูกาพุ่มสาวเฝ้าในเปลวอัคคีร่วมกับผู้เป็นนายภายในห้องโถง
ห้องเดิม

“ข้าว่าน่านับถือนะ ขนาดยากจกต่ำต้อยนางยังไมรังเกียจ อีกทั้งยังเคารพ
นับถือเขาอย่างจริงใจด้วย” เทียนยี้กล่าวชม ทำให้หนี่วไห้อ่อยพอใจ

“ท่านมือขาขึ้นชมนางเพราะเห็นว่านางงดงามใช่หรือไม่”

“พูดกันตามจริง หากพวกข้าทั้งแปดคนมิได้รับการถ่ายทอดวิชามารจาก
ท่านประมุขซึ่งต้องบำเพ็ญตบะยุ่งเกี่ยวในกามารมณกับสตรีมิได้ ข้าก็คงจะ
หัวน้ไหวไปกับความงามของเด็กสาวคนนั้นได้ง่ายๆ เหมือนบุรุษคนอื่นเช่นกัน”
เทียนยี้ยอมรับออกมาตรงๆ และสหายอีกหกคนไม่รวมตีฉิวที่ไปรักษาตัวอยู่
ต่างก็พยักหน้าหงึกๆ เห็นด้วย

“พวกเจ้าช่างอ่อนหัดนัก ดูท่านประมุขสิ เย็นซาไร้ความรู้สึกใดๆ ต่อ
สตรีทุกคน ต่อให้งามหยาดฟ้าราวกับเทพธิดาก็มิอาจทำให้ท่านประมุขเราหัวน้
ไหวได้ สายลมมิอาจลั่นคลอนหญ้าได้ฉันใด หัวใจของท่านประมุขก็หนักแน่น
มั่นคงมิโยกคลอนไปตามความงามของสตรีฉนั้น”

“หนี่วไห้อ เจ้าติดตามรับใช้ข้ามาก็ปี จอมมารถาม

“สี่ปีเจ้าคะ” ยายเฒ่าร่างเด็กตอบด้วยสีหน้าแช่มชื่น

“แค่สี่ปีเจ้ารู้ใจข้ายิ่งกว่าตัวข้าเองอีกรี เจ้าจะมาหยั่งรู้ความคิดความรู้สึก
ข้าได้อย่างไรหรือ” จอมมารเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา จนคนฟังรู้สึกเยียบเย็นไป
ถึงชั่วหัวใจ

“ข้าผิดไปแล้ว ยกโทษให้ข้าด้วยท่านประมุข” หนี่วไห้อวดลั่นเทา รีบย่อ
ตัวลงหมอบกับพื้นด้วยความกลัวถูกทำโทษ แต่จอมมารมิได้ทำอะไรนาง เพียง
แต่มีคำสั่งออกมา

“นำตัวมู่สาวเฝ้าไปที่ห้องนอนข้า คืนนี้ไม่มีคำสั่งข้า ห้ามใครเข้ามา
รบกวนข้าเด็ดขาด”

“ท่านประมุข! ท่านจะ...” ลูกสมุนต่างพากันตกใจ หนี่วไห้อึงกับโวยวาย

ออกมาทันที

“ไม่ได้นะเจ้าคะ ท่านประมุขจะมีอะไรกับมู่สาวเย่าไม่ได้ มิเช่นนั้นพลังมารที่ท่านฝึกฝนมาจะต้องสูญสลายไป ได้โปรดไตร่ตรองดูอีกครั้งด้วยเถิด เจ้าคะ”

“ใครไม่เห็นด้วย ข้าจะเชือดคอให้ตายตรงนี้เลย” จอมมารกล่าวเสียงเรียบ แต่เด็ดขาดจนไม่มีใครกล้าปริปากคัดค้านอีก เมื่อเห็นลูกสมุนทุกคนนิ่งเงียบ จอมมารก็สั่งย้ำอีกครั้ง

“ไปพามู่สาวเย่ามา ข้าจะรออยู่ที่ห้องนอน”

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าเมื่อต้องนั่งเฉยๆ อยู่ภายในคุกที่เหม็นอับ และสภาพอากาศที่ย่ำแย่ ความเย็นยะเยือกลอดผ่านช่องอากาศเข้ามาด้านใน ทำให้สองหนุ่มสาวผู้ถูกคุมขังต้องนั่งคุ้ยคว้าอดเขาเพื่อคลายความหนาวเหน็บรอบกาย อวีนไคร้รู้สึกสงสัยกับการนั่งขับร้องเพลงเบาๆ ของมู่สาวเย่ายิ่งนัก

“ดูเจ้าช่างไร้ความวิตกกังวลหรือหวาดกลัวใดๆ ต่อการอยู่ในเงื้อมมือจอมมารซะเหลือเกินนะ” อวีนไคร้ว่า

“ข้าจะต้องหวาดกลัวด้วยเรื่องใดเล่า ดูก็รู้ว่าจอมมารไม่คิดจะฆ่าพวกเราแน่ๆ มิเช่นนั้นคงจัดการสังหารพวกเราให้ดับดินไปตั้งแต่ตอนอยู่ในห้องโถงนั้นแล้ว” มู่สาวเย่ากล่าวด้วยสีหน้าเข้มขื่น

“เจ้าแน่ใจได้อย่างไร จอมมารอาจจะรอเวลาในรุ่งเช้าเพื่อสังหารพวกเรากลางแจ้งก็เป็นได้”

“วิตกกังวลไปก็เท่านั้น รอดูสถานการณ์คืนนี้ก่อนก็แล้วกัน”

ยังไม่ทันขาดคำประตูคุกก็เปิดกว้าง ผู้ที่เดินเข้ามาในคุกคือลูกสมุนมือขวาของจอมมาร ซึ่งมู่สาวเย่าจำชื่อเสียงเรียงนามของบุรุษผู้นี้ได้ว่าชื่อเทียนยี่ อันแปลว่ามติสวรรค์ เขาเดินเข้ามาจุดแขนมู่สาวเย่าให้ลุกขึ้นตามเขาออกไป โดยมีสมุนอีกสองคนถือกระบี่จ่อลำคออวีนไคร้ไว้เพื่อมิให้อดีตนักฆ่าหนุ่มต่อสู้ขัดขวางการพาตัวเด็กสาวไปให้จอมมาร

“พวกเจ้าจะพานางไปไหน” อวีนไคถามเสียงเข้ม

“ข้าจำเป็นต้องบอกเจ้าด้วยรี” เทียนยี่ย้อนถามอย่างยียวน มู่สาวเย่าเห็นว่าใช้ไม้แข็งคงไม่เกิดผล จึงเอ่ยอย่างนุ่มนวลอ่อนหวานกับเทียนยี่

“ถ้าข้าเดาไม่ผิด ท่านประมุขของพวกท่านคงอยากจะพบข้าใช่หรือไม่เจ้าคะ ท่านเทียนยี่”

เทียนยี่ทำหน้าที่ประหลาดใจ แล้วเอ่ยอย่างตื่นต้น “เจ้าจำชื่อข้าได้... เจ้าช่างมีความจำเป็นเลิศและยังมีไหวพริบดีทีเดียว ใช่แล้ว ข้าจะพาเจ้าไปหาท่านประมุข”

“การไปพบท่านประมุขในครั้งนี่ ข้าอาจไม่มีชีวิตรอดกลับมา หากท่านเทียนยี่ไม่ว่าอะไร ข้าขอเอ่ยอำลากับสหายของข้าสักหน่อยจะได้หรือไม่เจ้าคะ”

“ได้สิ” เทียนยี่ตอบทันทีโดยไม่คิดไตร่ตรองแต่อย่างใด เพราะอย่างไรเสียทั้งคู่ก็ไร้อาวุธ และอวีนไคก็ถูกจ่อคอด้วยคมกระบี่ของพวกเขาอยู่แล้ว เขาจึงปล่อยตัวเด็กสาว มู่สาวเย่าเดินเข้าไปกระซิบเบาๆ ใกล้ๆ อวีนไค

“ไม่ต้องห่วง คืนนี้ข้าจะต้องพาท่านออกไปจากที่นี่ให้ได้ รอคอยให้ข้ากลับมาช่วยนะ” พูดยมู่สาวเย่าก็ส่งยิ้มให้อวีนไค อีกฝ่ายทำหน้าที่พิศวง แม้อยากจะถามเต็มทีว่า ‘เจ้าจะอย่างไร’ แต่สถานการณ์ไม่เอื้ออำนวยให้ถามออกมา จึงได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ และมองดูมู่สาวเย่าถูกเทียนยี่กับสมุนอีกสองคนพาตัวออกจากคุก

“นางจะทำอะไรกันแน่” อวีนไคพึมพำกับตัวเอง

อาณาเขตด้านหลังของพรรคมารเป็นป่าช้าอันเจียบเขียบวังเวง และเต็มไปด้วยหลุมฝังศพนับพันหลุม เทียนยี่เดินนำมู่สาวเย่าผ่านกองกระดูกที่ไร้การฝังกลบจำนวนมาก โดยมีลูกสมุนสองคนเดินปิดท้าย การถูกพาตัวมายังสถานที่ชวนขนลุกเช่นนี้ทำให้มู่สาวเย่าอดที่จะเอ่ยปากถามสมุนมือขวาของจอมมารมิได้

“ท่านเทียนยี่ ไหนท่านบอกข้าว่าจะพาไปพบท่านประมุขของท่านที่ห้อง

นอนของเขามีไข้หรือ เหตุใดจึงพาข้ามายังป่าช้าละ หรือท่านคิดจะลงมือสังหารข้าที่นี้เสียเอง”

เทียนยี่หัวเราะขัน “ถ้าข้าจะฆ่าเจ้ามิต้องพามาไกลถึงที่นี้หรือ อยู่ในคุกข้าก็ฆ่าเจ้าได้ และข้าขออย่าว่า ที่นี้แหละเป็นทางไปยังห้องนอนของท่าน ประมุข”

“ห้องนอนของท่านจอมมารเป็นสุสานเยี่ยงนั้นหรือ” น้ำเสียงมู่สาวเย่าเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

“เดาเก่งนี้ ไข้แล้ว ท่านประมุขนอนในสุสานที่ป่าช้าแห่งนี้” เทียนยี่ชะลอฝีเท้ามาเดินข้างกายเด็กสาว แล้วสาธยายความโหดเหี้ยมของประมุขตนให้มู่สาวเย่าฟัง “ทุกๆ เจ็ดวัน ท่านประมุขจะต้องออกไปสังหารคนเพื่อนำศพมาไว้ที่นี้ โครงกระดูกมากมายที่เจ้าเห็นตามทางเป็นของสะสมของท่านประมุขเลยละ”

“ช่างเป็นของสะสมที่น่าสยดสยองอะไรเยี่ยงนี้ สงสัยคืนนี้ข้าอาจจะกลายเป็นของสะสมของประมุขท่านแน่ๆ” มู่สาวเย่าตีหน้าเศร้า

“ก็ต้องเป็นเช่นนั้นแหละ ท่านประมุขนะไม่มีทางจะมีอะไรกับหญิง...” เทียนยี่รู้สึกตัวจึงยั้งปากไว้ได้ทัน ก่อนจะรีบเอ่ยกลบเกลื่อน “หากเจ้าทำให้ท่านประมุขพอใจก็อาจไม่ต้องกลายเป็นของสะสมอีกชิ้นของท่านประมุขก็เป็นได้”

“ข้าจะทำให้ประมุขของพวกท่านพอใจที่สุดเลยละ” มู่สาวเย่ายิ้มเจ้าเล่ห์ ในขณะที่คนฟังทั้งสามคนต่างพากันยิ้มเยาะ

เมื่อมาถึงประตูทางเข้าหน้าสุสานซึ่งก่อสร้างด้วยหินสีนิลเป็นมันวาวเมื่อกระทบกับแสงจันทร์ยามค่ำคืน เทียนยี่เคาะประตูหินสามครั้งพร้อมกับส่งเสียงแจ้งการมาถึงของพวกตนต่อท่านประมุขพรครมาร เพียงชั่วอึดใจประตูหินหน้าสุสานก็เลื่อนเปิดราวกับมีกลไกซ่อนอยู่

“เจ้าเข้าไปสิ” เทียนยี่บอกกับมู่สาวเย่าซึ่งยกมือขึ้นอุดจมูกทันทีที่ประตูเปิดออก

“มีซากศพอยู่ข้างในสุสานด้วยหรือ” มู่สาวเย่าถามเมื่อได้กลิ่นเหม็นเน่า

นำสะวิตสะเอียนลอยออกมาจากด้านใน

“ไซ่ ข้าบอกแล้วไง ศพมนุษย์เป็นของสะสมของท่านประมุข ท่านยอม นำศพเข้าไปประดับในห้องนอนเป็นธรรมดา” เทียนน้อยเอ่ย พร้อมกับดันหลังให้ เด็กสาวเข้าไปด้านในก่อนประตูสุสานจะเลื่อนปิดสนิท

เสียงฝีเท้าของบุรุษทั้งสามคนค่อยๆ เบาลง แสดงว่าพวกเขาเดินกลับไปทางเดิมโดยมิได้ยื่นฝ่าอยู่หน้าสุสาน มู่สาวเย่าถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก่อนมองดูรอบห้องกว้างซึ่งมีฉากศพเน่าเฟะเต็มไปด้วยหนอนซอนไซ่ยั่วเยี้ย นำเกลียดอยู่บนแท่นหินกลางห้อง ผังตรงข้ามที่เด็กสาวยืนอยู่เป็นทางเดิน เข้าไปยังอีกห้องหนึ่ง มู่สาวเย่าเดาว่าห้องนั้นน่าจะเป็นห้องนอนของจอมมาร ช่งเว่ยเซี่ยนซี จึงเดินผ่านฉากศพตรงไปยังห้องนั้น

ภายในห้องนอนของจอมมารไม่มีทั้งเตียง ตู้เสื้อผ้า หรือชั้นวางของใดๆ ทั้งสิ้น สิ่งที่อยู่ในห้องมีเพียงสิ่งเดียวคือแท่นหินหยกขาวซึ่งตั้งอยู่กลางห้อง และบั้ذنจอมมารรูปร่างที่สูงสุดในใต้หล้ากำลังหลับตานั่งขัดสมาธิอยู่บนแท่นหินหยกนั้น

“ท่านเรียกข้าให้มาดูท่านนั่งหลับบนหินแข็งๆ เย็นนั้นหรือเจ้าคะ” มู่สาวเย่าเริ่มต้นสนทนา ก่อนจอมมารรูปร่างจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา แต่ยังมีได้ ขยับเขยื้อนตัว

“เจ้าคิดว่าภายในสุสานนี้เป็นเช่นไร” จอมมารถามเสียงเรียบ

“บรรยากาต์ไม่ชวนฝันเท่าไร กลิ่นไม่หอมรัญจวนใจทำให้หมดอารมณ์ เองง่ายๆ อีกทั้งยังไม่มีที่นอนนุ่มๆ อุ่นๆ ไว้วางตลิลอีกด้วย แต่ไม่เป็นไร แค่มิตัวข้าอยู่ที่นั่นก็น่าพอใจเพียงพอให้ท่านได้สุขสมอารมณ์หมายแน่นอน” นางเอ่ยอย่างแฝงความนัย

“นี่เจ้าคิดอะไรอยู่” ช่งเว่ยเซี่ยนซีถามเหมือนรู้แต่ไม่พูดออกมา ฝ่ายเด็กสาวก็แสรังทำเป็นไขสือตอบออกไป

“ท่านไม่ต้องกังวล ข้าเติบโตมาในหอศนิกา เรื่องทำให้บุรุษมีความสุข ดั่งชั้นสวรรค์นั้นข้าเรียนรู้อามาพอควร แม้ไม่ถึงกับข้าของ แต่ก็ทำให้ท่าน

ตราตรึงใจไปอีกนานแน่ๆ” พุดจบมู่สาวเฝ้าก็แยมยิ้ม พลังค่อยๆ ร่ายร่ำอย่าง
 เย้ายวน ยักย้ายสายสะโพกแล้วค่อยๆ ปลดผ้าคาดเอวออก จนอาการงั้น
 นอกเลือนหลุดขณะร่ายร่ำอย่างเร้าร้อนยิ่งขึ้น จนเหลือเพียงชุดสีขาวตัวใน
 ปกปิดกายเท่านั้น มู่สาวเฝ้าขยับเข้าไปหาจอมมารหนุ่มและร่ายรำยั่ววนด้วย
 ท่วงท่างดงามชวนให้เสนาหา ทว่าอีกฝ่ายกลับนั่งมองนิ่ง มิได้แสดงอารมณ์ใดๆ
 ออกมา เขามิได้พอใจต่อการร่ายรำของเด็กสาว แต่ก็มีได้หยุดยั้งการกระทำ
 ของนาง เมื่อมู่สาวเฝ้าชะงักหน้าเข้าไปใกล้ จนรับรู้ถึงลมหายใจของกันและ
 กัน เรียวกปากงามจุใจหมายประทับลงบนริมฝีปากได้รูปของจอมมารหนุ่ม
 แต่เขากลับหันหน้าหลบจุมพิตของนาง

มู่สาวเฝ้าหัวเราะคิกออกมา ก่อนจะขยับถอยห่างไปสวมนชุดให้เรียบร้อย
 แล้วเอ่ยป่นขึ้น “ท่านมิใช่บุรุษที่รักชอบในบุรุษด้วยกัน แต่ท่านฝึกวิฆาณที่
 ต้องบำเพ็ญตบะ ยุ่งเกี่ยวกับสตรีมิได้ หากท่านมีจิตตกอยู่ในภามารมณณ์แม้
 เพียงเล็กน้อย พลังมารที่ท่านฝึกฝนมาก็จะตีย้อนกลับจนชีพจรขาดสะบั้น แม้
 เอาชีวิตรอดมาได้ แต่ก็กลายเป็นคนพิกลพิการไร้วรยุทธ์ ท่านจึงต้องควบคุม
 จิตใจมิให้หวั่นไหวต่อการยั่ววนของข้าใช่หรือไม่”

“เจ้าดูจากอะไร ข้าอาจจะเป็นชายตัดแขนเสื้อที่ไม่นิยมชมชอบสตรี
 ก็เป็นได้” จอมมารหนุ่มบอกหน้าตาย

มู่สาวเฝ้าส่ายหน้าช้าๆ “ซากศพที่อยู่ด้านนอกนั้นเป็นตัวบอกให้ข้ารู้ว่า
 ท่านบำเพ็ญตบะ ท่านเอาศพเข้ามาอยู่ในสุสานเพื่อปลงสังขารทั้งกลิ่นและรูป
 ที่ไม่ชวนมอง ทุกอย่างก็เพื่อฝึกจิตใจให้กล้าแข็ง ปลงสังเวชต่อของสวดยๆ งามๆ
 มิใช่ของเล่นสะสมของท่านดังที่เทียนยี่งูข้าเลย”

“เจ้ารู้มากขนาดนี้ แล้วรู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าจึงให้เจ้ามาหาข้าที่นี่”

‘เพราะท่านเปิดโอกาสให้ข้าหนีนะสิ ท่านจะรอดูว่าข้าจะหนีได้หรือไม่
 และหนีได้อย่างไร’ มู่สาวเฝ้าตอบในใจ นางมิได้เอ่ยออกมา เพราะหากตอบ
 ตามความจริง จอมมารจะประเมินว่านางอวดฉลาดเกินไป และต้องหาทาง
 ป้องกันมิให้นางหนีได้ตามที่พุดแน่นอน

‘คอยดูเถอะ คินนี้ข้าจะหนีไปจากที่นี่ให้ท่านดู’ มู่สาวเย่าคิด ก่อนตอบ
 เล็กๆ “ท่านคงอยากพบข้าเพราะเรื่องสหายยากของข้าใช่หรือไม่”

“ข้าไม่ได้อยากรู้เรื่องยากจ่อมโองังนั้น” น้ำเสียงจ่อมมารยังคงราบเรียบ
 ขณะพูด

“ข้ามาคิดดูแล้ว ท่านต้องไม่ใช่สหายยากของข้าแน่ๆ เพราะสหายข้า
 แม้รูปลักษณะภายนอกจะสกรปรกไม่น่ามอง แต่จิตใจภายในของเขาดีงามดุจ
 เทพเซียนเดินดิน มีคุณธรรมเปี่ยมล้น ยากจะหาได้ในใต้หล้า จะมาเป็นจอม
 มารที่โหดเหี้ยมฆ่าคนราวกับผักปลาได้อย่างไรกัน จริงหรือไม่” มู่สาวเย่าพูด
 ไปโดยไม่ทันสังเกตเห็นแวตาสลดเศร้าวูบหนึ่งของจอมมารรูปงาม “แม้ข้าจะ
 โกรธแค้นที่ท่านสังหารสหายของข้า แต่ข้าก็ไร้ความสามารถ มีอาจแก้แค้น
 แทนสหายได้ คงได้แต่หาของเช่นไข้วดวงวิญญานสหายยากจากทุกปีเท่านั้น”

“ถ้าเจ้าจะพูดแต่เรื่องสหายยากของเจ้า ก็หุบปากซะ ข้าไม่อยากฟัง”

“ก็ได้ๆ ข้ารู้ว่าท่านรำคาญข้า แต่ท่านรู้หรือไม่ ท่านช่วยให้ข้าไม่ต้องนอน
 หนาวเหน็บอยู่ในคุกใต้ดินกับอวินไค เพราะความเย็นยะเยือกอาจทำให้เขา
 หาไออุ่นด้วยการกกอกอดข้าได้ แต่ท่านไม่เหมือนกัน ข้ารู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่
 กับท่าน” มู่สาวเย่าส่งยิ้มอ่อนหวานให้จอมมารหนุ่ม อีกฝ่ายหรีตามอง

“เจ้ารู้สึกปลอดภัยเพราะข้าลวงเกินเจ้ามิได้ละสิ”

“อย่างไรก็ตาม ข้าก็อยากตอบแทนน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ ที่ท่านยื่นมือมา
 ช่วยให้ข้าได้นอนที่นี่ ข้าจะต้มน้ำสมุนไพรช่วยเพิ่มพลังในกาย ทำให้เลือดลม
 ไหลเวียนได้ดีขึ้น ท่านจะได้หลับสบายในคินนี้” มู่สาวเย่าเริ่มโน้มหน้าจอมมาร
 รูปงามตามแผนการที่คิดไว้ในใจ

“ใครจะกล้าตีมือของของเจ้า ถ้าเจ้าใส่ยาพิษลงในน้ำสมุนไพรขึ้นมา ข้ามิ
 ต้องตายหรือหรือ”

“ถ้าท่านไม่เชื่อข้าจะลองตีมาให้ดูก่อนก็ได้ หรือไม่ท่านก็ใช้เข็มเงิน
 ทดสอบว่าข้าใส่ยาพิษลงไปหรือไม่ก็ได้”

“อยากทำอะไรก็ตามใจ” จ่อมมารเอ่ย พลังหนึ่งหลับตาในท่าขัดสมาธิ

เหมือนเดิม

ผู้หญิงเย้ายิ้มมุมปาก ก่อนเดินออกจากห้องไปยังประตูทางเข้าออกสุสาน เมื่อประตูเลื่อนเปิดผู้หญิงก็ต้องตกใจ เพราะजूๆ ยายเฒ่าร่างเด็กก็ลืมหันหน้า จะมากับพื้นต่อหน้าผู้หญิงเย้า

“ท่านแอบฟังว่าข้ากับท่านจอมมารทำอะไรกันข้างในใช่หรือไม่” ผู้สาวเย้าตอบได้ตรงเผง อีกฝ่ายแสรังทำไม่รู้ไม่ชี้แล้วตอบ

“ข้าแค่มาเฝ้าระวังมิให้เจ้าทำร้ายท่านประมุขต่างหาก”

ผู้หญิงเย้าอมยิ้ม “ท่านมาก็ดีแล้ว ข้าอยากได้หม้อต้มน้ำกับน้ำล็กกาหนึ่ง ท่านช่วยหาให้ข้าได้หรือไม่”

“เจ้าจะเอาไปทำอะไร” หญิงวิเหตวาดเพราะนางไม่ชอบชู้หน้าเด็กสาวสักเท่าไร ยิ่งมาล้งรากับเป็นเจ้านายเช่นนี้ยิ่งทำให้ไม่พอใจใหญ่

“ท่านหามาให้ข้าก่อน แล้วข้าจะบอกท่านทีหลัง” ผู้สาวเย้าต่อรอง เพราะรู้ว่าถ้าบอกความจริงจะยิ่งโดนซักไซ้มากความเป็นแน่ ฝ่ายหญิงวิเหแม้จะไม่พอใจแต่ก็อยากรู้ใจจะขาดว่านางเด็กสาวหน้าสวยคนนี้จะทำอะไรกันแน่ จึงเดินกลับไปยังห้องครัวเพื่อหาสิ่งของตามที่ผู้หญิงเย้าต้องการมาให้นาง

เมื่อได้สิ่งของครบผู้หญิงเย้าก็ก่อไฟต้มน้ำให้เดือด แล้วล้งเอาห่อกระดาษในผ้าคาดเอวออกมา เมื่อคลี่ออกก็เห็นเป็นแผ่นสีเหลืองมัจจุรัสสีน้ำตาลเท่าฝ่ามือ หญิงวิเหเอื้อมมือมาจับข้อมือผู้หญิงเย้ารั้งไว้มิให้นางใส่แผ่นสีเหลืองมัจจุรัสลงไปในหม้อต้ม

“นั่นอะไร” หญิงวิเหถาม

“หามาเฟยसान³⁰ ยาสมุนไพรช่วยเพิ่มพลังและช่วยให้เลือดลมในกาย

³⁰ ตามบันทึกใน ตำรานานชาวก้าว ของชาวถว้อ (หม้อจีนชื่อดังผู้เป็นปรมาจารย์ด้านคัลยกรรม เป็นผู้คิดค้นตัวยาหามาเฟยसान) ระบุว่า หามาเฟยसानเป็นยาของสมุนไพรที่นำมาให้คนใช้ดื่มก่อนทำการผ่าตัด มีสรรพคุณคือทำให้คนใช้หมดความรู้สึกทั่วทั้งตัว หมดความรู้สึกเจ็บปวดใดๆ เวลาผ่าตัด หรือก็คือยาสลบนั่นเอง

ไหลเวียนได้ดีขึ้น ข้าจะต้มให้ท่านจ่อมมารต้ม” มู่สาวเย่าพูดปิดคำโตอย่าง
แนบเนียน และยังทำหน้าให้อีกด้วย “ท่านจะใช้เข็มเงินทดสอบดูก่อนก็ได้ หาก
มันเป็นยาพิษจริงข้ายินดีให้ท่านสังหารข้าได้เลย”

“ไม่ต้องทำ เจ้าต้มเสร็จเมื่อไรข้าต้องพิสูจน์แน่” หน้าวิหว่าแล้วก็ทำเช่น
นั้นจริงๆ เมื่อมู่สาวเย่าต้มยาสมุนไพรเสร็จก็ถูกหน้าวิหว่าให้ใช้เข็มเงินพิสูจน์ เมื่อ
ปลายเข็มไม่เป็นสีดำหน้าวิหว่าก็ยังไม่ว่างใจ บังคับให้มู่สาวเย่าลองดื่มดูก่อน

มู่สาวเย่ารู้อยู่แล้วว่าต้องถูกบังคับเช่นนี้จึงได้กินยาแก้ไว้วางใจ แล้วจึง
ดื่มหมาเพียงสามโดยมิได้สลับไปตามฤทธิ์ของยา หลังจากนั้นมู่สาวเย่าก็ถือ
ยาสลับที่หลอกทุกคนว่าเป็นน้ำสมุนไพรเข้ามาให้จ่อมมารต้ม

“ท่านประมุข ขอข้าต้มเพื่อทดสอบดูก่อนเจ้าคะ” หน้าวิหยังไม่ว่างใจ
นางเอี่ยมเมื่อมาคว่ำขามจากมือมู่สาวเย่าที่ส่งให้จ่อมมารหนุ่มไปต้ม แต่ยายัง
ไม่ออกฤทธิ์ทันทีทันใด ทำให้หน้าวิหไม่เป็นอะไร จ่อมมารจึงเหยาจากหม้อต้ม
ใส่ขามด้วยตัวเอง แล้วยกขึ้นต้มท่ามกลางสีหน้าซ่อนยิ้มของมู่สาวเย่า แต่
เด็กสาวหาฐ์ไม่ว่าจ่อมมารหนุ่มแอบใช้พลังขับยาออกจากร่างกายทางปลายนิ้ว
ชี้และนิ้วกลางซึ่งซ่อนไว้ด้านหลัง

เพียงหนึ่งเค่อ หน้าวิหก็ล้มสลบหมดสติลงไปนอนกับพื้น จ่อมมารเห็น
ดังนั้นก็รู้แล้วว่าน้ำสมุนไพรที่มู่สาวเย่าต้มให้ต้มเป็นยาสลับ จึงแก้มล้มตัวเอง
นอนบนแท่นหินให้มู่สาวเย่าตายใจ ฝ่ายมู่สาวเย่าก็กระหึ่มยิ้มย่องในแผนการ
ที่ลุล่วงไปด้วยดี นางเดินเข้าไปหาจ่อมมารแล้วปลดสร้อยห้อยจี้หยกที่เคย
เป็นของตนออกจากคอของจ่อมมารหนุ่ม

“สร้อยเส้นนี้เป็นของข้า ข้าขอเอาคืนก็แล้วกัน” มู่สาวเย่าเอ่ยกับจ่อม
มารที่นอนอยู่บนแท่นหิน แล้วนางก็เดินออกจากสุสานโดยไม่ลืมนำหม้อต้ม
ยาหมาเพียงสามไปด้วย พอคล้อยหลังมู่สาวเย่า จ่อมมารช่งเว่ยเขียนซีก็ลุกขึ้น
นั่งแล้วยิ้มมุมปาก

“ฉลาดไม่เบา แต่อย่าหวังว่าจะรอดเงื้อมมือข้าไปได้ง่ายๆ เลย”

การเดินทางจากสุสานกลับมายังคุกใต้ดินโดยไม่ให้ถูกจับทำได้อย่าง

ง่ายตายเพราะเป็นยามเฝ้า³¹ ซึ่งคนในพรรคการเมืองใหญ่ที่ไม่มีหน้าที่เฝ้ายามต่างพากันเข้านอนกันหมดแล้ว มู่สาวเย่าจึงอาศัยคบบไฟที่หีบฉวยเอาจากในสุสานส่องนำทางกลับไปยังคุกใต้ดินเพื่อไปช่วยอวินโค การปรากฏตัวของมู่สาวเย่าเพียงลำพังโดยไม่มีคนในพรรคการเมืองควบคุมตัวทำให้บุรุษสองคนผู้เฝ้าหน้าประตูคุกใต้ดินต้องประหลาดใจถึงสงสัย แต่พวกเขาไม่ประมาท ต่างชักกระบี่ออกมาเตรียมสู้ พลางตะโกนถามมู่สาวเย่าที่เดินถือคบบไฟกับยาต้มตรงเข้ามาหา

“เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร หรือเจ้าทำร้ายท่านประมุขแล้วกลับมาช่วยสหาย”

“ไม่ต้องถามให้มากความ จับตัวนางไว้ก่อน” หนึ่งในสองผู้เฝ้าประตูवाद ก่อนจะจู่โจมเด็กสาวหมายจับตัว ฝ่ายมู่สาวเย่ารีบโยนคบบไฟทิ้ง แล้วล้วงของบางสิ่งจากในผ้าคาดเอวขึ้นมาแสดง

“ดูนี่ก่อน เห็นหรือไม่ว่ามันคืออะไร”

สองบุรุษชะงักและพูดขึ้นพร้อมกัน “สร้อยของท่านประมุข!”

“ใช่ ท่านประมุขของพวกท่านโปรดปรานเข้ามา ก็ได้อมบสร้อยเส้นนี้ให้ข้าและปล่อยตัวข้าเป็นอิสระ ข้าจึงกลับมาที่นี่เพื่อเยี่ยมเยียนสหายของข้า” มู่สาวเย่าเริ่มเข้าสู่อุบายที่คิดไว้

“ข้าจะเชื่อคำพูดเจ้าได้อย่างไร” หนึ่งในสองบุรุษว่า

“แต่ข้าเชื่อนะ” สหายอีกคนกล่าว “สร้อยเส้นนี้ท่านประมุขสวมติดตัวไว้ตลอดเวลา น่าจะเป็นของรักของหวงของท่าน การที่สร้อยเส้นนี้มาอยู่กับนางก็หมายความว่าท่านประมุขขึ้นชอบนางมากจนขาดอมบสร้อยสุดหวงเส้นนี้ให้ แล้วนางก็ไว้รุธูทธ์ ไม่มีทางที่จะขโมยมาจากท่านประมุขได้หรอก”

เมื่อได้ฟังสหายอธิบายอย่างมีเหตุผล บุรุษอีกคนก็เชื่อตาม ทว่าพวกเขาทั้งสองคนก็ยังไม่ยอมให้มู่สาวเย่าเข้าไปในคุก

31 เวลาตั้งแต่ 01.00 น. - 02.59 น.

“ถึงท่านประมุขจะปล่อยเจ้าให้เป็นอิสระ แต่ก็เชื่อว่าจะเข้าไปข้างในคุกได้ หากไม่มีคำสั่งจากท่านประมุขโดยตรงข้าก็ให้เจ้าเข้าไปหาสหายของเจ้ามิได้”

“ว่า เช่นนั้นน้ำสมุนไพรที่ข้าเอามาก็คือหมันแล้วนะสิ” มู่สาวเย่าแก้มตีหน้าเศร้า บ่นกระปอดกระแปด “ข้าอุตส่าห์แบ่งจากที่ต้มให้ท่านจอมมารดื่มมาให้วินไคแท้ๆ สมุนไพรที่นำมาต้มก็หายากมากและแพงมากด้วย น่าเสียดายจริงๆ คงต้องเททิ้งแล้วละ”

มู่สาวเย่าทำท่าจะเททิ้ง สองบุรุษเฝ้าตัดทวนขึ้นทันที

“เดี๋ยวสิ เจ้าจะให้พวกข้าดื่มแทนได้หรือไม่ล่ะ จะได้ไม่เสียของด้วย”

“โอ๊ะ! จริงด้วย ข้าไม่น่าลืมพวกท่านเลย” มู่สาวเย่าจัดแจงเทยาสลบ ‘หมาเพี้ยสำน’ ลงในชามที่อีกฝ่ายนำมาให้ แล้วสาธยายสรรพคุณหลอกลวงๆ ที่ตัวนางคิดขึ้นให้บุรุษทั้งสองฟัง “สมุนไพรนี้จะช่วยเพิ่มพลังและช่วยให้เลือดไหลเวียนดีขึ้น พวกท่านจะสดชื่นตลอดทั้งคืนที่เฝ้ายามเชียวละ”

ทุกอย่างเป็นไปตามอุบายที่มู่สาวเย่าวางไว้ ผู้เฝ้าประตูทั้งสองคนต่างสลบเหมือดหลังจากดื่มยาสมุนไพรหมาเพี้ยสำนไปสักพัก มู่สาวเย่ารีบค้นตามตัวพวกเขา จนกระทั่งเจอพวงกุญแจสำหรับไขประตูคุกและไข่ตรวนที่คล้องอยู่กับซี่กรงห้องขัง เด็กสาวจึงเข้าไปด้านในได้สำเร็จ

“เจ้ามาช่วยข้าจริงๆ ด้วย” อวินไคเอ่ยอย่างชื่นๆ ขณะมองมู่สาวเย่าใช้กุญแจไข่ตรวนที่คล้องซี่กรงเหล็ก

“ท่านควรพูดว่า ข้ามาช่วยท่านได้จริงๆ ต่างหาก มิใช่ข้ามาช่วยท่านจริงๆ เพราะอย่างไรข้าก็ต้องมาช่วยท่านอยู่แล้ว ท่านจะต้องสงสัยอะไร ที่ควรสงสัยคือข้ามาช่วยท่านได้อย่างไรสิ” มู่สาวเย่าว่าก่อนเข้ามาคุกแขนอวินไค “รีบออกไปจากที่นี่กันเถอะ ถ้ายาสลบหมดฤทธิ์จอมมารฟื้นขึ้นมาพวกเราอาจจะหนีลำบากนะ”

“ก็ไปสิ” อวินไคตอบสั้นๆ แล้วเดินเร็วตามแรงดึงของมู่สาวเย่าออกจากห้องขัง ทั้งสองก้าวพ้นประตูคุกมาได้ไม่เท่าไรก็มาเผชิญหน้ากับเทียนยี่ซึ่งเดินผ่านมาพอดี

“พวกเจ้า!” เทียนนี่ตกใจและร้องตะโกนเรียกพรรคพวกทันที “มู่สาว-
เย่าจะหนีแล้ว มาช่วยกันจับเร็ว!”

“เทียนนี่ ท่านพลาดแล้ว ตอนนี้ท่านไม่มีจอมมารคอยช่วย และอวิ้นไค
ก็มีวรยุทธ์เหนือกว่าท่านหลายขุมนัก พวกข้าต่างหากที่จะจับท่าน” มู่สาวเย่า
ยิ้มเยาะ ก่อนหันไปบอกอวิ้นไค “จัดการเขาเลย”

อวิ้นไคใช้พลังลมปราณดึงกระบี่จากในมือเทียนนี่ลอยมาเข้ามือเขา แต่
กลับเป็นมู่สาวเย่าเองที่ต้องตะลึงและงุนงงอย่างหนัก เมื่ออวิ้นไคตัวดับปลาย
กระบี่มาจ่อลำคอระหงของนางแทนที่จะเป็นคอของเทียนนี่

“เจ้าทำอะไรนะ อวิ้นไค” มู่สาวเย่าหันมาดูใส่อดีตนักฆาตหนุ่ม แต่แล้ว
นางก็รู้คำตอบในเวลาต่อมา เมื่ออวิ้นไคผู้นี้ตั้งหน้ากากแปลงโฉมออก

“จอมมารซ่งเว่ยเซียนซี!” มู่สาวเย่าเอ่ยนามของบุรุษที่นางไม่เคยคิดว่า
จะเป็นเขาขึ้นมา “ที่แท้ท่านแก่งสลับ แล้วใช้วิชาตัวเบาส่งหน้ามาก่อนที่ข้า
จะมายังคุณได้ดินเพื่อปลอมเป็นอวิ้นไค ท่านคาดเดาไว้อยู่แล้วว่าข้าต้องมาช่วย
อวิ้นไค... มิน่าถึงได้พูดว่าข้ามาช่วยอวิ้นไคจริงๆ พวกท่านทุกคนแสวงหลงกล
ข้า”

“เพราะเจ้าดูเบาท่านประมุขเกินไปนะสิ จึงได้ติดกับเช่นนี้” เทียนนี่เอ่ย

“พวกท่านเอาตัวอวิ้นไคไปไว้ไหน” มู่สาวเย่ารู้สึกเป็นห่วงสหายหนุ่ม
ยิ่งนัก และนั่นกลายเป็นความผิดพลาดอย่างแรงที่นางเอ่ยถึงบุรุษอื่นต่อหน้า
จอมมารหนุ่ม มิใช่ว่าจอมมารจะนึกชอบพอมู่สาวเย่าจนเกิดความหึงหวงแต่
ประการใด ทว่าเพราะความหมั่นไส้เด็กสาวที่ไม่รู้จักท่วงตัวเอง กลับเอาแต่
เป็นห่วงเป็นใยคนอื่นเกินไปต่างหาก ทำให้เขาต้องปลดท่วงของนางให้สิ้น

“อย่าให้เจ้าอวิ้นไคมีชีวิตรอดไปจนถึงรุ่งเช้า จงสังหารมันตั้งแต่บัดนี้
เลย” ซ่งเว่ยเซียนซีสั่งเทียนนี่เสียงเฉียบ อีกฝ่ายรับคำหนักแน่นแล้วหายเข้าไป
ในคุก มู่สาวเย่าจึงรู้ว่าพวกจอมมารแอบซ่อนอวิ้นไคไว้ในคุก และน่าจะเป็น
ห้องขังอื่นที่นางมิได้สังเกตเห็น

“อย่าฆ่าอวิ้นไคได้หรือไม่ แล้วข้าจะยอมทำตามทุกอย่างที่ท่านต้องการ”

มู่สาวเย่าขอร้องอ้อนวอนต่อจอมมารรูปงาม

“ฮึ! ข้าหรือไม่ว่า เจ้าก็ต้องทำตามที่ข้าสั่งอยู่วันยังค่ำ นับตั้งแต่วันที่เจ้าเห็นโฉมหน้าของข้า ชีวิตเจ้าก็เป็นของข้าแล้ว” พุดจบช่วงเว่ยเซียนซีก็ยกแขนตัวครอบเอาบางของมู่สาวเย่าดึงเข้ามาแนบชิดกายเขา ก่อนที่ทั้งคู่จะหายวับไปในพริบตา

กลิ่นชวนสะอิดสะเอียนทำให้มู่สาวเย่ารู้ว่าตัวเองถูกพากลับมายังสุสาน

จอมมารหนุ่มปล่อยางนางเป็นอิสระ แล้วถอยหลังไปยืนกอดอกจ้องมองเด็กสาว รอยยิ้มบางๆ ดูเจ้าเล่ห์ฉายอยู่บนใบหน้าหล่อเหลา ทำให้คนถูกมองนึกถึงนกงั่วที่มองดูเหยื่ออันโอชะ แล้วคิดว่าจะกินอวัยวะส่วนไหนของเหยื่อก่อนดี แม้มู่สาวเย่าจะเป็นสตรีแกร่งที่ไม่กลัวต่อความตายหรืออันตรายใดๆ ทว่าสถานการณ์ตรงหน้าตอนนี้กลับน่าหวาดกลัวยิ่งนัก อวินโคกำลังจะถูกสังหาร นางหมดปัญญาที่จะช่วยเขา คำอ้อนวอนใดๆ ที่นางเอ่ยขอกับจอมมารผู้นี้ดูไร้ผลและยากแก่การโน้มน้าวใจยิ่งนัก รวากับแห่งเหล็กกล้าที่มีอาจทำให้หักได้ฉับไฉ จิตใจของจอมมารช่วงเว่ยเซียนซีก็หนักแน่นเด็ดเดี่ยวไม่ยอมโอนอ่อนฉั่นฉั่น

อีกอย่างคือ นางไม่ชอบสายตาของจอมมารช่วงเว่ยเซียนซีเลย มันทำให้นางทำตัวไม่ถูก ประหม่า และใจเต้นแรง มู่สาวเย่าไม่ชอบใจที่ตัวเองหมดหนทางสู้ ไร้แรงต่อต้าน มันทำให้นางรู้สึกถึงความพ่ายแพ้เมื่อเผชิญหน้ากับจอมมารผู้นี้ มู่สาวเย่าเล็งหลบการสบตาเขาด้วยการเสมองไปทางอื่น จนไม่เห็นยายเฒ่าร่างเด็กนอนสลบอยู่บนพื้นที่เดิมตั้งแต่ตอนถูกหลอกให้ดื่มยาสลบ

‘อย่างน้อยก็มีอยู่คนหนึ่งที่ยหลงกลข้า’ มู่สาวเย่าคิด

“ถอดเสื้อผ้าของเจ้าออกให้หมด”

มู่สาวเย่านี้กว่าตัวเองหูฟาดไป ‘จอมมารผู้บำเพ็ญตบะจะมาดูสตรีเปลือยกายได้อย่างไร’

“ไม่ได้ยี่หนี ข้าสั่งให้เจ้าถอดชุดออกให้หมด”

คราวนี้มู่สาวเย่าแนใจในบัดดล ร้องเอะอะโวยวายออกมาทันที “ท่านบำเพ็ญตบะ จะมาดูข้าเปลือยกายล่อนจ้อนได้เอ็งยี่ไร ท่านอยากซีพจรชาติสะบันเป็นคนพิกลพิการอย่างนั้นหรือ”

“ข้าบำเพ็ญมานานจนอยากลองทดสอบตัวเองดูว่า หากสตรีที่ใครๆ ต่างชื่นชมในความงามจนได้รับฉายานามว่า ‘เทพธิดาสีน้ำผึ้ง’ มาเปลือยกายต่อหน้าจะทำให้จิตขาดตกอยู่ในกามารมณ์หรือไม่ หากข้าห้วนไหวไปกับทรวดทรงองค์เฒ่าของเจ้าจนซีพจรชาติสะบันตายลง ก็เป็นผลดีกับเจ้ามิใช่หรือ เจ้าจะได้หนีออกไปจากที่นี่อย่างไรละ” ช่งเว่ยเขียนซีเอ่ยหน้าตาย

“ข้าไม่ได้ต้องการให้ท่านตาย” มู่สาวเย่าแย้ง

“ไม่ขอให้ข้าตาย หรือไม่อยากเปลือยกายต่อหน้าข้ากันแน่” ช่งเว่ยเขียนซีเอ่ยอย่างรู้ทัน “จะถอดหรือไม่ถอด”

“ไม่!” มู่สาวเย่ากระแทกเสียง

ฉับพลันจอมมารรูปงามก็ติดก้อนหินเล็ก ๆ มาสกัดจุดบนตัวมู่สาวเย่าจนนางขยับเขยื้อนตัวมิได้

“ท่านจะทำอะไรนะ!” มู่สาวเย่าตวาดแว๊ด เมื่อช่งเว่ยเขียนซีเดินเข้ามาหาแล้วปลดผ้าคาดเอวของนางออก

“ข้าจะเปลื้องผ้าให้ตัวเอง”

“อย่านะ!” มู่สาวเย่าร้องลั่นอย่างตื่นกลัว แต่อีกฝ่ายไม่ฟังและยังคงใช้มือเปลื้องอาภรณ์ของนางทีละชิ้น

“ถ้าท่านทำให้ข้าเปลือยกายต่อหน้าท่าน ข้าจะจงล้างจงผลาญท่านไปตลอดชีวิต จะทำให้ท่านตบะแตก ซีพจรชาติสะบันมิได้ตายดี กลายเป็นผีไร้หลุม” มู่สาวเย่าอับจนหนทางขัดขืน จนต้องงัดคำขู่เท่าที่คิดได้ขึ้นมาขู่จอมมารหนุ่มเพื่อหวังให้เขาหยุดการกระทำอนาจารนาง แต่ผลลัพธ์กลับตรงกันข้าม เพราะช่งเว่ยเขียนซีกลับรู้สึกสนุกยิ่งขึ้น มือเรียวยาวเปลื้องอาภรณ์ชิ้นนอกจนมันเลื่อนหลุดจากไหล่กลมมนตกลงไปกองกับพื้น มู่สาวเย่าแทบอยากกั๊กมือลามกคู่นี้เสียเหลือเกิน

“เจ้าบอกข้าเองว่าสามารถทำให้บุรุษมีความสุขตั้งได้ขึ้นสรวงสวรรค์ และจะทำให้ข้าตราตรึงใจในตัวเจ้าไปอีกนานมิใช่หรือ แม้ข้าจะมีได้เสพสุขกับเจ้าอย่างที่เจ้าคาดหวัง แต่ข้าก็อยากเซยชมเรือนร่างเจ้าด้วยสายตาตลอดคำคำนี้ เจ้าก็น่าจะดีใจนะที่ข้าผู้บำเพ็ญตบะตอบสนองความปรารถนาของเจ้า” ซึ่งเวทย์เซียนซีเอ๋ยเสียงเรียบด้วยลีลาหนึ่งๆ และมือที่ลูบไล้สาบเลือดตัวในสีขาวเล่น

“ข้าซักไม่เชื่อแล้วว่าท่านบำเพ็ญตบะจริงๆ อ้างว่าต้องการทดสอบใจตัวเอง แต่จริงๆ กำลังคิดลามกกับข้าอยู่ใช่หรือไม่” มู่สาวเย่าว่า

“เช่นนั้นมาดูกัน ว่าข้าบำเพ็ญตบะจริงหรือแกล้งโกหก” พุดจบบอมมารก็ถอดเลือดตัวในสีขาวของมู่สาวเย่าออกเหลือเพียงเอี่ยมสีแดงกับกางเกงขายาวที่ยังมิได้ถอดออก แล้วช่วงเวทย์เซียนซีก็ไล่นิวไปตามไหลเปื้อนเปลา่ของเด็กสาว

“ท่านจะทำอะไร หยุดนะ!” มู่สาวเย่าร้องห้ามเสียงหลง แต่อีกฝ่ายมิได้หยุดลงลามนาง

“ท่านประมุข! อย่าเจ้าค่ะ! เดี่ยวซีฟจรวดสะบัน” หนิวไ้ร้องตะโกนขึ้นมา เมื่อนางตื่นมาเห็นประมุขของตนทำท่าจะตบะแตก เสียงของยายเฒ่าร่างเด็กทำให้ช่วงเวทย์เซียนซีชะงักและถอยห่างจากร่างเกือบเปลือยตรงหน้าไป ยืนกอดอก พลังมองดูยายเฒ่าร่างเด็กใช้พลังดรชนี้คลายจุดให้เด็กสาว เมื่อเป็นอิสระมู่สาวเย่าก็รีบก้มลงคว้าเลือดมาสวมปกปิดเรือนร่างจนมิดชิดเรียบร้อยดังเดิม

นับพลันนั้นจอมมารช่วงเวทย์เซียนซีก็กระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง เป็นที่ตกอกตกใจของยายเฒ่าร่างเด็ก

“ท่านประมุข เป็นอะไรหรือไม่เจ้าค่ะ” หนิวไ้ร้องถามอย่างร้อนใจ แต่ช่วงเวทย์เซียนซีมิได้สนใจนาง กลับเงยหน้าขึ้นมาถามมู่สาวเย่าแทน

“เชื่อหรือยังล่ะว่าข้าบำเพ็ญตบะจริง”

มู่สาวเย่ามิได้ตอบใดๆ เพราะนางรู้สึกผิดที่ตัวเองเป็นต้นเหตุทำร้ายผู้บำเพ็ญตบะ แม้จอมมารช่วงเวทย์เซียนซีจะเป็นคนไม่ดี และนางก็แกล้งยั่ววน

เขาเล่นเพราะนี่ก็สนุก แต่เขาก็ไม่ประสงค์จะให้เขาบาดเจ็บหรือซีพจรขาด
ระดับนั้นจนตายจริงๆ นางแค่อยากหนีไปจากที่นี่เท่านั้น

“ท่านประมุข ท่านประมุข” เสียงเทียนยี่ตะโกนอยู่หน้าสุสาน พอประตู
เปิดเขาก็วิ่งเข้ามาในห้องแล้วคุกเข่าลงตรงหน้าจอมมารหนุ่ม “ท่านประมุข ได้
โปรดลงโทษข้าด้วย ข้าช่างไร้ฝีมือ มิอาจทำให้ท่านประมุขสมหวังได้”

“อวีนไคหนีไปแล้วละสิ” จอมมารเอ่ยหน้าหนึ่ง ลูกสมุนมือขวาไขกัศริระ
กับพื้น

“ท่านประมุข ข้าผิดไปแล้ว โปรดลงโทษข้าในความไร้สามารถด้วยเถิด”

“ตอนนี้มิใช่เวลาจะมาลงโทษผู้ใด อีกไม่นานอวีนไคจะกลับมาพร้อมกับ
กำลังทหารนับหมื่นและกระบี่เทพสวรรค์ของฮ่องเต้กวางอู่ตี้ พวกเจ้าจงเตรียม
ตัวรับศึกหนักในอีกสามวันข้างหน้า” ช่งเว่ยเขียนซีกล่าว ก่อนหันไปสั่งหนี่วี่ไห
“เจ้าจงพามู่สาวเย่าไปขังคุกไว้ก่อน ดูแลนางให้ดี อย่าให้นางเจ็บป่วยหรือเป็น
อะไรไปเด็ดขาด”

“ท่านประมุขยังจะหวังนางอีกหรือ นางเกือบจะทำให้ท่านตายนะเจ้าคะ”
หนี่วี่ไหแสดงความไม่พอใจ

“ใครว่าท่านประมุขเป็นห่วงนาง ท่านประมุขจะใช้นางเป็นโล่กำบังกระบี่
เทพสวรรค์ที่เจ้าอวีนไคนำมาสังหารท่านประมุขต่างหาก” เทียนยี่กล่าว พลาง
ลุกขึ้นยืนแล้วเอ่ยถามจอมมารหนุ่ม “เหลือเวลาอีกสองวันก็จะครบสิบราตรีที่
ท่านประมุขต้องสังหารมู่สาวเย่า แต่เราต้องใช้นางเป็นโล่กำบังในศึกอีกสามวัน
ข้างหน้า เราควรจะทำอย่างไรดีขอรับ จะฆ่านางก็ได้ จะปล่อยให้มีชีวิตรอด
เกินสิบราตรีก็ได้ เพราะถ้านางรอดก็เท่ากับทำลายวาจาประกาศิตของท่าน
ประมุขไป”

“ในเมื่อต้องสังหารนางในอีกสองวัน เราก็ทำให้ศึกครั้งนี้เกิดขึ้นเร็วกว่า
เดิมอีกหนึ่งวันสิ” จอมมารรุกรามกล่าว

“จะทำเยี่ยงไรหรือขอรับ”

“พวกเจ้าไปปล่อยข่าวให้ทั่วยุทธภพว่าจอมมารช่งเว่ยเขียนซีจะสังหาร

เจ้ายุทธภพคนใหม่ ณ หุบเขาเร็นลับในอีกสองวันข้างหน้า เท่านั้นที่บีบให้เจ้า
อวีนไคต้องเร่งขุนศึกให้กรีธาทัพมาโดยไว เมื่อถึงตอนนั้นข้าจะสังหารทั้ง
อวีนไคและมู่สาวเย่าให้ดับสิ้นตามวาทะประกาศิตของข้า” พุดจบซ่งเว่ยเขียนซี
ก็ไล่ให้ทุกคนออกไป หนี่วี่ให้กับเทียนยี่ควบคุมตัวมู่สาวเย่าไปขังคุกใต้ดิน
ตามเดิม

มู่สาวเย่ามีอาการคาดเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในศึกสงคราม ระหว่าง
กองทัพหลวงที่นำโดยอดีตนักรบอวีนไคกับจอมมารแห่งยุทธภพซ่งเว่ยเขียนซี
บ้าง แต่ที่มู่สาวเย่าสงสัยคือ อวีนไคจะเอากระบี่เทพสวรรค์ของฮ่องเต้กวางอู่ตี
มาได้อย่างไร รวมทั้งกองทัพหนี่มั้นที่จอมมารพุดถึงอีกเล่า ใครจะไปสั่ง
การกองทัพได้ถ้าไม่มีราชโองการแต่งตั้งจากฮ่องเต้ ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่อดีตนักรบ
อย่างอวีนไคจะได้รับความไว้วางใจจากองค์ฮ่องเต้ แต่ทำไมจอมมาร
ซ่งเว่ยเขียนซีจึงมั่นใจว่าอวีนไคทำเช่นนั้นได้ล่ะ

“เฮ้อ... ซี่ก็เฝ้าคิดแล้ว ปวดหัว! นอนพักเอาแรงดีกว่า” มู่สาวเย่าตะโกน
ลั่นคุก พลังลี้มตัวลงนอนคุดคู้กับพื้นอันเย็นเฉียบ ไม่นานนางก็ผล็อยหลับ
ไปอย่างง่ายดาย

เก้า

องค์หญิง นักฆ่า หญิงคนรัก และจอมมาร

รถม้าอันวิจิตรงดงามที่มีอาชาเทียมมรตสองตัวประดับประดาด้วยกระดิ่ง ห้อยคอ ที่คาดหัว สายบังเหียนทำจากหนังแท้ และจำนวนเหล่าทหารผู้ติดตามหลายสิบนาย บ่งบอกยศศักดิ์ว่าเป็นขบวนเสด็จของกู่หลุนกงจู³² ซึ่งเสด็จออกจากเมืองหลวงมุ่งหน้าสู่วัดเมียงอ้งในเมืองเตียนเอี้ย

“องค์หญิง เมืองลั่วหยางก็มีวัดมากมาย เหตุใดพระองค์ต้องเสด็จไปวัดเมียงอ้งที่อยู่ห่างไกลเกือบร้อยลี้ด้วยเล่าเพคะ” นางกำนัลอาวุโสพูดถามต่อองค์หญิงอวีเยียน ขณะนั่งอยู่ในรถม้าที่กำลังวิ่งไปอย่างช้าๆ

“แม่ผมไม่รู้อะไร วัดเมียงอ้งมีภิกษุรูปหนึ่งบำเพ็ญศาสนิกจ้อย่างเคร่งครัดและมีเมตตาธรรมจนเป็นที่เลื่องลือไปทั่วจวงหยวน ข้าอยากไปนมัสการท่านสักครั้ง จึงขอพระราชทานอนุญาตจากเสด็จพ่อออกนอกวังหลวง

---

³² กู่หลุนกงจู (固倫公主) เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์หญิงลำดับที่ 1 ผู้ได้รับตำแหน่งนี้ต้องเป็นพระธิดาที่เกิดจากฮ่องเต้กับฮ่องเฮา มีบรรดาศักดิ์เทียบเท่าซินอ๋อง ภายหลังผู้ที่ดำรงตำแหน่งนี้อาจจะเป็นองค์หญิงที่ฮ่องเต้โปรดปรานเป็นพิเศษ หรือพระธิดานูญธรรมในฮ่องเต้ก็ได้ เช่น กู่หลุนหรงไช้วางจู พระธิดานูญธรรมในฮ่องเต้เสียนเฟิง

อย่างไรล่ะ”

“แต่เส้นทางที่จะไปวัดเมียงอังต้องผ่านช่องเขาขาดที่เขาลือกันว่าเป็นจุดที่พวกโจรชอบปล้นสะดมและจุดคร่าหญิงสาวไปข่มขืนนะเพคะ แม้เราจะมีทหารองครักษ์ติดตามอารักขาจำนวนมาก แต่หม่อมฉันก็อดห่วงความปลอดภัยขององค์หญิงมิได้”

“ข้าศรัทธาในภิกษุรูปนั้น เชื่อว่าบารมีของท่านจะต้องคุ้มครองพวกเราเราให้ปลอดภัยตลอดเส้นทางแน่ๆ” องค์หญิงอวีเยียนส่งยิ้มให้แม่นมจ้านที่ยังไม่คลายความวิตก

ขบวนเสด็จเดินทางมาจนเข้าใกล้ช่องเขาขาด แม่นมจ้านนั่งลှ่นตัวไถ่เมื่อรถม้าวิ่งผ่านช่องแคบของภูเขา ขณะที่องค์หญิงอวีเยียนมิได้หวาดกลัวแต่อย่างใด นางยังคงเปิดผ้า幔มองดูทิวทัศน์ข้างทางอย่างสำราญใจ

“โจร! โจรภูเขาตัดปล้น!”

“คุ้มครององค์หญิง!”

เสียงร้องตะโกนของทหารองครักษ์ทำเอาแม่นมจ้านตระหนกตกใจ หัวใจหล่นไปอยู่ตาตุ่ม แต่กระนั้นนางก็ยิ่งแสดงการปกป้ององค์หญิงด้วยการถกกระบี่ลงตึงเอามัดสั้นที่เสียบไว้ในถุงเท้าออกมาถือไว้ องค์หญิงอวีเยียนเห็นความจงรักภักดีในตัวแม่นมจ้านก็ยิ้มกว้าง พलगเอ่ยชวนขัน

“มีดสั้นเล่มจิวเท้าฝ่ามือนี้คงได้แค่สะกิดผิวพวกโจรเท่านั้นแหละ แม่นมจะกลายเป็นตัวตลกให้พวกมันหัวเราะเล่นนะ”

“ดีกว่าให้หม่อมฉันนั่งเฉยต่องค์หญิงตกอยู่ในอันตรายเพคะ” แม่นมจ้านกล่าว พलगเปิดประตูรถม้าเพื่อดูสถานการณ์ภายนอก เป็นจังหวะเดียวกับที่หัวหน้าองครักษ์วิ่งเข้ามาหาและทูลรายงาน

“องค์หญิง ทหารของเราเราต้านทานกองโจรที่โจมตีอย่างหนักไม่ไหวแล้วพะยะค่ะ ทรงหนีไปพร้อมกับแม่นมจ้านก่อน กระหม่อมจะตีฝ่าวงล้อมเบิกทางให้องค์หญิงหลบหนีไปพะยะค่ะ”

“ก็ได้อ” องค์หญิงอวีเยียนเอ่ย พलगหันไปบอกแม่นมจ้าน “แม่นมตาม

เข้ามาอย่าให้ห่างนะ”

“เพคะ”

ว่าแล้วหัวหน้าองค์กรก็คุ้มครองสตรีทั้งสองจากมดดาบคมกระบีของโจรภูเขาที่โจมเข้ามาเป็นระยะๆ ท่ามกลางการต่อสู้ปะทะอาวุธกันระหว่างทหารองค์กรหลายสิบนายกับเหล่าโจรภูเขานับร้อย ด้วยกำลังโจรมากกว่าทำให้หัวหน้าองค์กรก็พลีชีพแล้ว ในขณะที่กำลังจะถูกรัดกุมตัวเขาก็ตะโกนให้องค์หญิงอวีเยียนกับแม่หมั่นหนีไป สตรีทั้งสองต่างวิ่งหนีเข้าไปในป่าลึก โดยมีจอมโจรห้าคนไล่ล่าไปติดๆ ก่อนที่โจรทั้งห้าจะใช้เวลาตัวเบากระโดดตัวลอยมาดักล้อมรอบพวกนางไว้จนมิอาจวิ่งหนีไปไหนได้ อีกพวกตีวงแคบเข้ามาหมายจุดองค์หญิงรูปงาม

“อย่าเข้ามานะ ไม่อย่างนั้นข้าแทงจริงๆ ด้วย” แม่หมั่นจ๋านตวาด พลงยื่นบังวางองค์หญิงไว้ ในเมื่อถึงมิตสิ้นชีพพวกมัน แต่แล้วนางกำนัลอาวุธก็ถูกหนึ่งในห้าโจรใช้แส้ฟาดเข้าที่ข้อมือจนมิตสิ้นหลุดกระเด็นไปไกล เมื่อไรอาวุธโจรทั้งห้าก็กระโจนเข้ามาจุดองค์หญิงอวีเยียนและจับตัวแม่หมั่นไปมัดกับต้นไม้

“ปล่อยข้านะ ข้าบอกให้ปล่อย” องค์หญิงร้องลั่น ฝ่ายแม่หมั่นจ๋านก็ตะโกนด่าและพยายามดิ้นสุดแรงเพื่อให้หลุดจากการถูกมัดด้วยเชือก

“จงตามหยาดฟ้าขนาดนี้ ขอข้าคนแรกเถอะนะ” โจรจอมกักขฬะคนหนึ่งเอ่ย พร้อมกับชะโงกหน้าเข้าไปใกล้ดวงหน้างาม

นับพลันนั้นก้อนหินขนาดเล็กอันทรงพลังก็พุ่งเข้ามากระแทกศีรษะของโจรจอมกักขฬะผู้นั้นจนมันเซตลาล้มลงกับพื้น จอมยุทธ์รูปงามกระโดดลงจากหลังพญาอินทรีมายืนเบื้องหน้าองค์หญิง ท่ามกลางความตกใจของจอมโจรทั้งห้า สีหน้าพวกมันซีดเผือดไปตามๆ กัน ต่างปากคอสิ้นขณะเอ่ยฉายานามของอดีตนักฆ่ารูปงาม

“นัก-ฆ่า-พญา-อินทรี!”

“ถ้าไม่ยอมตายก็ไปให้พ้นหน้าข้า” อวีนไคสังเสียงเข้ม โจรทั้งห้าต่างมองหน้ากันเล็กน้อย คล้ายกำลังตั้งใจว่าควรจะทำอะไรกับบุรุษรูปงามตรงหน้าดี

หรือไม่ ทว่าในบรรดานักโทษ ผู้ร้าย จอมโจร หรือแม้แต่นักฆาตด้วยกัน ชื่อเสียงของนักฆาตอาณานิคมเป็นที่กระฉ่อนไปทั่วว่าเป็นผู้มีวรยุทธ์ไร้เทียมทาน ไปมาไร้ร่องรอย เหลือทุกรายที่เขาต้องการสังหารไม่เคยรอดพ้นคมกระบี่ของเขา ทางราชสำนักก็ให้เขาเป็นนักฆาตอันดับหนึ่งในใต้หล้าที่ทางการต้องการตัวมากที่สุด

“เจ้ากล้าต่อสู้กับพวกข้าอย่างนั้นรี” หนึ่งในห้าจอมโจรตะโกนถาม อวินไคไม่ปริปากพูดใดๆ เพียงแค่ใช้นิ้วดันกระบี่ออกจากฝักเล็กน้อย ก็สร้างความประหวั่นพรั่นพรึงให้แก่พวกโจรเป็นอย่างมาก จนวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงไปคนละทิศคนละทาง

“เป็นอะไรหรือไม่พะยะคะ” อวินไคหันมาถามองค์หญิงอวีเยินที่ยืนนั่งมองดูเหตุการณ์อยู่เงียบๆ

“ข้าไม่เป็นอะไร ขอบใจเจ้ามาก” องค์หญิงรูปงามตอบ ก่อนเดินไปแก้เชือกที่มัดแขนเอาไว้กับต้นไม้ แมนมจ้านยิ้มว่า สีหน้าเต็มไปด้วยความโล่งอก ที่มีบุรุษมาช่วยองค์หญิงไว้ได้ทัน

“ขอบคุณท่านจอมยุทธ์มาก ถ้าท่านไม่ช่วยองค์หญิงไว้ ข้าคงต้องกัดลิ้นตายด้วยความเสียใจแน่ๆ” แมนมจ้านพูดเสียงสั่นแทบอวยการ้องให้ออกมาอย่างดีใจ

“ดูท่านจะรักองค์หญิงมากเลยนะ” อวินไคถาม ยังไม่ทันที่แมนมจะตอบ เสียงหัวหน້องครักษ์ก็แทรกขึ้นมาเสียก่อน

“องค์หญิง แมนมจ้าน” หัวหน້องครักษ์วิ่งตรงเข้ามาหา แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นอวินไคยืนอยู่ข้างองค์หญิง “เจ้า!”

“เขามาช่วยข้าไว้ ไม่เช่นนั้นข้าคงถูกพวกโจรฉุดไปแล้ว” องค์หญิงชี้แจงแล้วเอ่ยถามถึงสถานการณ์ขณะนั้น

“ตอนแรกกระหม่อมก็ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดพวกมันจึงส่งสัญญาณให้ล่าถอยกัน แต่ตอนนี้กระหม่อมเข้าใจแล้ว ที่แท้เพราะนักฆาตอวินไคปรากฏตัว จึงทำให้พวกมันขวัญเสียรีบหนีกันไปพะยะคะ” หัวหน້องครักษ์ทูลรายงาน

“แล้วทหารของเราเป็นอย่างไรกันบ้าง”

“นับว่าโชคดีที่ทหารของเราได้รับการฝึกมาอย่างดี จึงต่อสู้กับโจรได้อย่างสูสี อีกทั้งใช้เวลาไม่นานพวกมันก็ล่าถอย จึงไม่มีผู้ใดเสียชีวิต มีเพียงบาดเจ็บเล็กน้อยเท่านั้นพะยะค่ะ แต่เส้นทางไปวัดเมียงอังกยังอีกยาวไกล หากมีโจรหรือคนร้ายดักซุ่มโจมตีอีก กระหม่อมเกรงว่ากำลังทหารเราจะมิอาจสู้รบต่อบมือกับพวกมันได้” หัวหน้าองครักษ์รายงานตามตรง ซึ่งองค์หญิงก็เห็นด้วย

“เช่นนั้นพวกเรา ก็กลับวังหลวงกันก่อน วันหลังข้าค่อยไปวัดเมียงอังก”

“ทรงพระเมตตายิ่งนัก กระหม่อมจะถ่ายทอดคำสั่งขององค์หญิงทันทีพะยะค่ะ” พุดจบหัวหน้าองครักษ์ก็วิ่งกลับไปยังทางเดิมซึ่งเป็นจุดที่เหล่าทหารรอกันอยู่

องค์หญิงอวีเยียนหันมาเฝ้ากับอวินไค “เจ้าช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าจะทูลต่อเสด็จพ่อให้พระราชทานรางวัลแก่เจ้า โปรดตามข้ากลับวังหลวงด้วย”

อวินไคยกมือขึ้นคำนับ “เป็นพระกรุณาพะยะค่ะ กระหม่อมเองก็มีเรื่องจะทูลขอบางอย่างต่อฝ่าบาทเช่นกัน”

“ท่านไม่ต้องห่วง ฝ่าบาทโปรดปรานองค์หญิงอวีเยียนมาก ไม่ว่าท่านขออะไรฝ่าบาทต้องพระราชทานสิ่งของนั้นให้ท่านแน่นอน” แม่มมจ้านกล่าวโดยมิได้คิดอะไรมาก “องค์หญิง พวกเราริบกลับวังหลวงกันดีกว่าพะคะ”

ว่าแล้วแม่มมจ้านก็ประคององค์หญิงเดินกลับไปยังชบวนทหารองครักษ์ นางกำนัลอาวุโสไม่ได้สังเกตเลยว่าองค์หญิงอวีเยียนกับอวินไคเหลือบมองและส่งยิ้มให้กัน

ม้าเร็วริบกลับวังหลวงเพื่อส่งข่าวแก่องค์ฮ่องเต้เรื่องโจรภูเขาตัดปล้น
ชบวนเสด็จขององค์หญิงอวีเยียนระหว่างเสด็จไปวัดเมียงอังก หลังจากฮ่องเต้ทรงง่วนอยู่ที่ทรงทราบก็ร้อนพระทัยอย่างยิ่ง ทรงเสด็จไปประทับรอ ณ ประตูทิศตะวันออกซึ่งเป็นทางเข้าวังหลวงใกล้กับตำหนักงจ้วนเป็นที่ประทับขององค์หญิงอวีเยียนที่สุด นอกจากฮ่องเต้ที่รอคอยการกลับมาของพระธิดาแล้ว

ยังมีสองเฮาซึ่งเป็นพระมารดาแท้ๆ ขององค์หญิงอวีเยียนก็รอคอยอย่าง กระวนกระวายด้วยเช่นกัน เมื่อขบวนเสด็จผ่านประตูวังเข้ามา องค์หญิงอวีเยียนก็รีบเสด็จลงจากรถม้าเพื่อมาถวายความเคารพส่องเต้กับสองเฮาที่มารอรับ

“อวีเยียน เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม” ส่องเต้จับแขนพระธิดาคณโปรดให้ลุกขึ้น แล้วตรัสถามด้วยความเป็นห่วง ไม่ต่างจากสองเฮาที่เฝ้าเข้ากอดองค์หญิงแล้วตรัสด้วยสุรเสียงสั้นเครือ

“ต่อไปแม่จะไม่ให้เจ้าออกจากวังแล้ว หากเจ้าเป็นอะไรไปแม่จะอยู่ได้อย่างไร”

“เสด็จพ่อ เสด็จแม่ หม่อมฉันมิได้รับบาดเจ็บใดๆ เลย ยังคงสบายกายสบายใจดีทุกอย่าง อย่าได้ทรงวิตกกังวลใจเลยพะคะ”

“กราบทูลฝ่าบาท ทรงนี้แสงตะวันแรงกล้ำมิควรยืนอยู่นาน ทูลเชิญทั้งสามพระองค์เสด็จไปประทับในตำหนักงจูก่อน แล้วจึงค่อยเฝ้าถามเรื่องราวต่างๆ กับองค์หญิงตีหรือไม่ว่าพะคะ” แม่หม่อมจ้านทูลเสนอ และทุกพระองค์ก็ทรงเห็นชอบ

ตำหนักงจูกลับแคบไปถนัดตาเมื่อส่องเต้ สองเฮา เหล่าพระญาติ รวมทั้งขุนนางระดับสูงที่สนิทกับองค์หญิงอวีเยียนต่างพากันเข้าเฝ้าเพื่อทูลถามถึงเหตุการณ์ระทึกขวัญที่องค์หญิงเพิ่งไปประสบมาอย่างเป็นห่วงเป็นใย เรื่องราวต่างๆ ถูกถ่ายทอดโดยหัวหน้าองครักษ์และแม่หม่อมจ้านผู้อยู่เคียงข้างองค์หญิงในช่วงเวลานั้น

“เจ้ารอดมาได้เพราะนักฆ่าพญานินหรืออย่างนั้นหรือ” ส่องเต้ตรัสถามพระธิดาคณโปรด

“พะคะ หากมิได้วันนี้โคช่วยเอาไว้ หม่อมฉันคงถูกพวกโจรกักขฬะย้ายเป็นแน่ ด้วยความช่วยเหลือของเขาในครั้งนี่ทำให้หม่อมฉันรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณเขาเหลือล้น จึงอยากทูลขอเสด็จพ่อให้พระราชทานรางวัลแก่อวันโคด้วยพะคะ” องค์หญิงอวีเยียนทูลขออย่างนอบน้อม

“คนไหนละอวีนไค” ฮองเต้ตรัสถาม พลางไล่พระเนตรมองหาอดีต
นักฆ่าพญาอินทรีผู้โด่งดัง แล้วจอมยุทธ์รูปงามที่ยืนอยู่มุมห้องก็เดินแทรกตัว
เข้ามา ความที่รูปงามและสง่างามเป็นที่สะดุดตาแก่เหล่าชนชั้นสูงในห้องนั้น
เสียงชื่นชมจึงดังอื้ออึงจนฮองเต้ต้องแก้มองกระแอมกระไอ

“กระหม่อมอวีนไค ในอดีตมีสมญานามว่านักฆ่าพญาอินทรีพะยะค่ะ”
อวีนไคหมอบกราบลงกับพื้น ก่อนได้รับพระราชทานอนุญาตให้ลุกขึ้นยืน

“เจ้าบอกว่ามีสมญานามในอดีต แสดงว่าบัดนี้เจ้าไม่ได้เป็นนักฆ่าแล้ว
เยี่ยงนั้นรี” ฮองเต้ทรงสงสัย

“เสด็จพ่อเจ้าเรื่องมู่สาวเย่า หญิงคนิกที่ททำให้บุรุษหัวล้านต้องเดินทาง
มาประมุขแย่งชิงตัวนางได้หรือไม่พะคะ” อวีเยียนทูลถามก่อนทบทวนเรื่องราว
ให้พระบิดาและทุกคนในห้องนั้นฟัง

“อ้อ ที่แท้อวีนไคผู้นี้ก็เป็นทาสรับใช้ของมู่สาวเย่าที่กลายเป็นเจ้ายุทธ-
ภพคนใหม่ตนเอง” องค์หญิงซิงซิงผู้ดำรงตำแหน่งเหอซัวกงจู³³ และเป็นพี่สาว
ขององค์หญิงอวีเยียนเอ่ยขึ้น

“เอละ ข้าจะไม่พูดถึงอดีตของเจ้า เพราะอย่างไรเสียเจ้าก็เลิกเป็นนัก
ฆ่าแล้ว และอวีเยียนก็เป็นตัวแทนเข้าประทานอภัยโทษให้แก่เจ้า ในครั้งนี้
เจ้าได้ทำความดีความชอบยิ่งใหญ่ที่ช่วยอวีเยียนผู้เป็นแก้วตาดวงใจของข้า
ทำให้ข้าซาบซึ้งใจมาก ไหนจงบอกข้ามาซิว่าเจ้าปรารถนาสิ่งใดตอบแทน หาก
ไม่ผิดศีลธรรมและเป็นสิ่งที่ข้าหามาได้ ข้าก็จะประทานให้แก่เจ้า” ฮองเต้ตรัส
ถามอวีนไคซึ่งรอเวลานี้มานาน

“กราบทูลฝ่าบาท สิ่งที่กระหม่อมต้องการเป็นสิ่งทีฝ่าบาทมีอยู่แล้ว และ
ทรงพระราชทานให้กระหม่อมได้โดยง่ายพะยะค่ะ”

---

³³ เหอซัวกงจู (和碩公主) เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์หญิงลำดับที่ 2 ผู้ได้รับตำแหน่งนี้
ต้องเป็นพระธิดาที่เกิดจากฮองเต้กับพระชายาหรือพระสนม หรือเป็นพระธิดานุญธรรมใน
ฮองเต้ ฮองเฮา หรือพระชายา มีบรรดาคำกดีเทียบเท่าจวีนอ๋อง

ฮ่องเต้ทรงเลิกพระชนงขึ้นสูง “มันคืออะไรรี”

“กระบี่เทพสวรรค์และทหารศึกจำนวนหนึ่งหมื่นนายพะยะค่ะ”

คำตอบของอวิ้นโคสร้างเสียงฮือฮาในหมู่ราชินิกุลและขุนนาง ต่างพากันวิจารณ์ในความใจกล้าของอดีตนักฆ่ารูปงามที่ทูลขอสิ่งล้ำค่าอย่างกระบี่เทพสวรรค์อันเป็นอาวุธคู่บารมีของฮ่องเต้ทุกพระองค์ และก่อนที่สถานการณ์จะพลิกผันจากการพระราชทานรางวัลเป็นการลงพระอาญาแทน องค์หญิงอวีเยียนก็โพล่งออกมาดังๆ

“กระบี่เทพสวรรค์เป็นอาวุธศักดิ์สิทธิ์ของฮ่องเต้ ผู้ได้รับการเคารพในฐานะโอรสแห่งสวรรค์ เจ้าเป็นสามัญชน จะมาครอบครองอาวุธของโอรสสวรรค์ได้ยังไง”

“ถูกต้องแล้วพะยะค่ะ กระหม่อมมีอาจเอื้อมเป็นเจ้าของกระบี่เทพสวรรค์ แต่เจ้านายของกระหม่อมถูกจอมมารซ่งเว่ยเซียนซีจับตัวไป และนางจะถูกสังหารในวันพรุ่งนี้ ด้วยพลังมารนั้นมีอำนาจรุนแรงยากต่อการเอาชนะได้ ต้องมีพลังแห่งเทพมาปราบ และอาวุธที่จะใช้กำจัดจอมมารซ่งเว่ยเซียนซีได้มีเพียงกระบี่เทพสวรรค์ของฝ่าบาทเท่านั้นพะยะค่ะ” อวิ้นโคชี้แจง

“อ้อ เจ้าทำเพื่อเจ้ายุทธภพนี่เอง แล้วทหารศึกหมื่นนายก็เพื่อยกไปช่วยต่อสู้กับคนในพรรคมารสินะ” อวีเยียนพยักหน้าช้าๆ ก่อนหันไปทูลต่อฮ่องเต้ “เสด็จพ่อ อวิ้นโคเป็นนักฆ่าที่ผู้คนต่างเลื่องลือกันว่าเป็นยอดจอมยุทธ์ลำดับต้นๆ หากรวมพลังกับอาวุธล้ำค่าอย่างกระบี่เทพสวรรค์ เชื่อแน่ว่าอวิ้นโคต้องเอาชนะจอมมารแห่งยุทธภพได้แน่พะคะ”

ฮ่องเต้มีสีพระพักตร์ลังเล ก่อนจะตรัส “แต่เขาไม่เคยมีประสบการณ์การสู้รบ อีกทั้งมีไข้แม่ทัพ หากข้าแต่งตั้งเขาเป็นผู้นำทัพในครั้งนี้ เชื่อแน่ว่าเหล่าทหารจะต้องไม่มั่นใจในตัวเขาแน่ๆ อาจถึงขั้นหนีทัพก็ได้”

“ฝ่าบาท กระหม่อมมีข้อเสนอ” อวิ้นโคเอ่ย เมื่อฮ่องเต้พยักหน้า เขาก็กราบทูล “กระหม่อมเคยได้ยินมาว่าองค์หญิงอวีเยียนร่ำเรียนพิชัยยุทธมาตั้งแต่ทรงพระเยาว์ อีกทั้งยังเคยเป็นที่ปรึกษาให้ฝ่าบาทในการสู้รบกับพวก

นอกด่าน ด้วยสติปัญญาขององค์หญิงเป็นที่ยอมรับในหมู่ทหารศึก เช่นนั้นแล้ว ทำไมฝ่าบาทมิทรงแต่งตั้งให้องค์หญิงอวีเยียนเป็นขุนซื่อและแม่ทัพในครั้งนี้อะพะยะคะ”

“อะไรรนะ! เจ้าจะให้อวีเยียนออกรบกับเจ้าด้วยอย่างนั้นรี” ฮองเต้ตรัสด้วยสุรเสียงสูงอย่างคาดไม่ถึงกับข้อเสนอของอดีตนักฆ่ารูปงาม

“เสด็จพ่อ เคยให้หม่อมฉันสืบเรื่องจอมมารช่งเว่ยเซียนซีเพื่อหาทางสังหารเขา และนี่ก็เป็นโอกาสของราชสำนักแล้วที่จะกำจัดจอมมารช่งเว่ยเซียนซีเพื่อสร้างความสงบสุขให้ทุกคนในใต้หล้า พระราชทานอนุญาตให้หม่อมฉันไปร่วมรบกับอวี่นโคเถิดเพคะ”

“อย่านะเพคะ ลูกเรายังเยาว์เกินกว่าจะต่อสู้กับใครได้ แต่ใจรักเรานางยังต้องมีคนช่วยเหลือ” ฮองเฮาทรงคัดค้านออกมา ฝ่ายองค์หญิงอวีเยียนเห็นความลังเลในสายพระเนตรของฮองเต้และสี่พระพักตร์วิตกกังวลของฮองเฮาองค์หญิงจึงทูลขออึ้งทั้งสองพระองค์อีกครั้ง

“เสด็จพ่อ เสด็จแม่ เรื่องวายุর্থหม่อมฉันอาจสู้มิได้ แต่เรื่องกลศึกหม่อมฉันมั่นใจว่าไม่เป็นรองใคร หม่อมฉันอยากทำประโยชน์เพื่อบ้านเมืองเพื่อขุนนางและราษฎรชาวฮั่น ทรงเห็นแก่ความตั้งใจของหม่อมฉัน พระราชทานอนุญาตเถอะนะเพคะ”

“ก็ได้ ถ้าเจ้าต้องการเช่นนั้น” ในที่สุดฮองเต้ก็พระทัยอ่อน “ข้าขอแต่งตั้งองค์หญิงอวีเยียนเป็นขุนซื่อและเป็นแม่ทัพนำทหารศึกหนึ่งหมื่นนายไปบุกทำลายพรรคมาร และแต่งตั้งให้อวี่นโคเป็นรองแม่ทัพ สามารถใช้กระบี่เทพสวรรค์ของข้ากำจัดจอมมารช่งเว่ยเซียนซีได้” ลี้นคำประกาศของฮองเต้ กวางอู่ตี้ ราชเลขาก็จัดการถ่ายถอดคำสั่งเป็นราชโองการในเวลาต่อมา

หลังจากนั้นตำหนักงจุกก็เงียบลงเมื่อทุกพระองค์แยกย้ายกันกลับตำหนัก รวมทั้งเหล่าขุนนางที่กลับจวนของตน ท่ามกลางเสียงชื่นชมในความกล้าหาญขององค์หญิงอวีเยียนและอดีตนักฆ่าอวี่นโคที่อาสาไปปราบจอมมาร ไม่มีใครรู้เลยว่าแท้ที่จริงแล้วทุกอย่างล้วนเป็นอุบายที่ทั้งสองคนร่วมมือกัน

วางแผนเพื่อให้บรรลุความต้องการของตัวเอง

ย้อนไปในคืนก่อนวันที่องค์หญิงจะเสด็จไปวัดเมียงอ้ง ตำแหน่งกงจูได้มีอาคันตุกะเป็นอดีตนักฆ่าพญาอินทรีและเขาก็ได้พูดคุยกับองค์หญิงอวีเยียนเป็นครั้งแรก

กลิ่นบุปผาหอมฟุ้งกระจายไปทั่วตำหนักกงจูเมื่อถึงยามที่องค์หญิง

อวีเยียนต้องทรงสร่งน้ำชำระพระวรกาย เหล่านางกำนัลนำน้ำมันหอมที่สกัดจากมวลบุปผานานาพรรณธมาเทลงในสระสร่งน้ำพร้อมโรยกลีบดอกเหมยกุ้ย³⁴ สีชาดอันเป็นสีโปรดขององค์หญิงลงไปจนกลีบดอกเหมยกุ้ยลอยเหนือผิวน้ำเต็มสระแลดูสวยงาม สิ่งสุดท้ายของการเตรียมคือการนำเครื่องหอมและเทียนหอมมาตั้งไว้รอบห้องเพื่อเพิ่มความรัญจวนยิ่งขึ้น

“องค์หญิง ห้องสร่งน้ำพร้อมแล้วเพคะ” นางกำนัลเข้าไปทูลเชิญองค์หญิงอวีเยียนที่ประทับรออยู่ในห้องบรรทม

องค์หญิงอวีเยียนลุกขึ้นเดินมายังห้องสร่งน้ำซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของห้องบรรทม มีเพียงประตูบานเลื่อนไว้กลอนกันห้องไว้เท่านั้น นางกำนัลสองคนเข้ามาถอดอาภรณ์ขององค์หญิงจนมิเหลืออาภรณ์ใดปกปิด เจ้าของเรือนร่างงดงามค่อยๆ หย่อนกายลงไปในสระ กลีบดอกเหมยกุ้ยลอยเคลื่อนตามแรงกระเพื่อมของน้ำที่มีวัตถุแทรกลงมา ทว่าเสียงบางอย่างทำให้องค์หญิงต้องเงยหน้าขึ้นมองด้านบน ก่อนเอ่ยกับนางกำนัลในห้อง

“พวกเจ้าออกไปจากห้องนี้ให้หมดทุกคน รอให้ข้าเรียกจึงค่อยเข้ามา”

“เพคะ” นางกำนัลทยอยกันออกจากห้อง เมื่ออยู่เพียงลำพังองค์หญิงก็ดึงปีนปกผมออกจากมวยผม แล้วซัดใส่เปลวไฟบนปลายเทียนหอมที่วางเรียงกันอยู่ริมสระจนดับลงทั้งหมด ภายในห้องสร่งน้ำมีมิติลดลงฉับพลัน มีเพียงแสงจันทร์ที่สาดส่องผ่านช่องหน้าต่างเข้ามาพอให้มิแสงสลัว

³⁴ เหมยกุ้ย (玫瑰) คือดอกกุหลาบ

“เข้าใจเลือกเวลาบุกรุกเข้ามาจริงๆ นะ เจ้าอาคันตุกะลามก” องค์หญิงเอ่ยเสียงเข้ม พลังทวิตสายตามองคานไม้ดำบนของตำหนัก “เห็นหมดแล้วสินะ”

บุรุษผู้ถูกต่อว่ากระโดดลงจากคานไม้มายืนริมสระเบื้องหน้าองค์หญิง “ข้าเพิ่งเข้ามา ไม่คิดว่าเจ้าจะเข้ามาอาบน้ำ”

“ไม่ได้เป็นใบ้ก็ควรส่งเสียงให้ได้ยินก่อนเข้าถอดชุดสิ มิใช่เคาะนิ้วกับคานไม้ให้ข้าได้ยินทีหลัง ถ้าไม่เห็นเจ้ามีวรยุทธ์เหนือกว่าข้า ข้าคงใช้ปืนแทงตาเจ้าไปตั้งแต่ตอนเห็นเจ้าบนคานนั้นแล้ว”

“แต่ลูกเกิดติดกำแพง มีอะไรให้นำมอม รีบอาบน้ำแล้วมาคุยกัน ข้าจะไปรอที่ห้องข้างๆ” พุดจบอวินไคก็เดินฝ่าความมืดสลัวไปเปิดประตูบานเลื่อนแล้วเข้าไปในห้องบรรทมขององค์หญิงอวีเยียน

“หยาบคายที่สุด” อวีเยียนว่าพลังกัมมของหน้าอกตัวเอง “ออกจะสะบึ้ม” ด้วยรู้สึกขุ่นเคืองที่เรือนร่างของตนถูกอดีตนักฆ่ารูปงามเห็นทั่วสรรพางค์กาย ทำให้องค์หญิงอวีเยียนคิดเอาคืนด้วยการสร่งน้ำอย่างเชื่องช้าและปล่อยให้ออวินไครอในห้องบรรทมนานเกินหนึ่งชั่วโมงจึงค่อยแต่งตัวแล้วเดินผ่านประตูบานเลื่อนเข้าไปด้านในเพื่อพุดคุยกับอวินไคตามที่เขาบอก

อวินไคละลายตาจากภพวาดบนผนังมามององค์หญิงอวีเยียน เขามิได้ตำหนินางที่ทำให้รอนาน และยั้งรินน้ำชาบนโต๊ะกลมกลางห้องให้นางอีกด้วย

“เจ้าคงรู้อยู่แล้วว่าข้าลึกลอบเข้ามาในวังด้วยประสงค์ใด” อวินไคไม่พุดพรั้งทำเพลง เอ่ยตรงไปตรงมากับองค์หญิง

“ก็คงมิได้มาเพื่อถ่มองข้าเปลือยกายแน่ๆ ไม่เช่นนั้นข้าคงเรียกทหารให้มาจับตัวเจ้านานแล้ว” อวีเยียนว่า

“ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นพระธิดาคนโปรดของฮ่องเต้ จึงมาเพื่อขอฮ่องเต้ให้เจ้าช่วยเหลือขอกระบี่เทพสวรรค์กับฮ่องเต้ ให้ทรงพระราชทานกระบี่ให้ข้าขี่ม้าวัวคราว” อวินไคไม่อ้อมค้อม พลังจ้องมององค์หญิงด้วยสีหน้าจริงจัง อีกฝ่ายหัวเราะเบาๆ แล้วจึงตอบ

“มาขอร้องแต่กลับพูดจาเป็นกันเองกับองค์หญิงสูงศักดิ์เยี่ยงข้า ไม้ไ้
มารยาทไปหน่อยหรือ”

“ข้าพูดกับเจ้ามิใช่ในฐานะองค์หญิงกับสามัญชน แต่เป็นชาวยุทธ์ด้วยกัน
กัน ถ้าเจ้าถือตัว เห็นยศศักดิ์เป็นเรื่องสำคัญ ข้าก็จะเปลี่ยนถ้อยคำที่ใช้พูด
กับเจ้า”

“ช่างเถอะ จะมาถือสาอะไรกับอดีตนักฆ่าผู้ไม่เห็นใครอยู่ในสายตา
เล่า...” องค์หญิงหยุดพูดนิดหนึ่ง ก่อนทำแขนกับโต๊ะแล้วเช็ดหน้าตามอีกฝ่าย
“ถ้าข้าทำตามที่เจ้าขอ ข้าจะได้อะไรตอบแทน”

“โฉมหน้าที่แท้จริงของจอมมารช่งเว่ยเซียนซี” คำตอบของอวินไคซัด
ถ้อยชัดคำและตรงใจราวกับนั่งอยู่ในใจองค์หญิงอวีเยียน ทำเอานางถึงกับอึ้ง
ไป แต่กระนั้นองค์หญิงรูปงามก็ไม่ยอมรับง่าย ๆ

“โฉมหน้าของจอมมารมีอะไรให้ข้าสนใจ ก็แค่บุรุษที่มีรอยสักเปลวอัคคี
สีนิลบนหน้าผากคนหนึ่งเท่านั้น”

อวินไคหัวเราะออกมา “เจ้ามีความปรารถนาแรงกล้าที่จะได้เห็นโฉมหน้า
ช่งเว่ยเซียนซีมิใช่หรือ”

“เจ้าเอาอะไรมาพูด องค์หญิงอย่างข้าหรือจะอยากเห็นหน้าจอมมารชั่ว
ช้า อย่ามาคิดเตาเอาเองหน่อยเลย” องค์หญิงเอ่ยเสียงเรียบ พยายามข่ม
อารมณ์ตื่นเต้นมิให้แสดงออกมาทางสีหน้าจนอีกฝ่ายจับได้

“แล้วนั่นคืออะไร” อวินไคชี้นิ้วไปที่ภาพวาดบนผนังซึ่งเขาจ้องมองมัน
อยู่นานก่อนที่องค์หญิงจะเดินเข้ามาในห้องบรรทม “ภาพบุรุษรูปงามถูกวาด
บนกระดาษธรรมดาที่มีรอยยับ แต่ผ้าแขวนที่ใช้ติดกระดาษกลับเป็นผ้าทอ
เนื้อดี แสดงถึงความรักและทะนุถนอมต่อภาพวาดนั้น ข้าดูภาพนี้อยู่นาน แต่
ดูไม่ออกว่าเป็นภาพของบุรุษคนใด จนกระทั่งเห็นรอยหมึกจางๆ ใต้ภาพเป็น
ตัวอักษรสี่คำคือ 宋 威 千 玺 (ช่ง เว่ย เซียน ซี) ข้าถึงรู้ว่าเจ้ามีจิตปฏิพัทธ์
ต่อจอมมารรูปงามผู้นั้น”

องค์หญิงนั่งเงียบเพราะจนคำพูด อวินไคเห็นเป็นโอกาสจึงแก้งยั่วให้

อวีเยียนเกิดความอยากเห็นมากยิ่งขึ้น

“ภาพซ่งเว่ยเซียนซีที่เจ้าเฝ้ามองทุกวันนี้แม้จะวาดได้งามชวนหลงใหลก็จริง แต่กลับห่างไกลจากตัวจริงยิ่งนัก ทั้งโฉมหน้าที่งามเกินกว่าบุรุษ เหล่าองค์ชาย หรือแม้แต่เทพเซียนก็หาเทียบเขาได้ไม่ และไม่มีจิตรกรคนใดสามารถวาดรูปซ่งเว่ยเซียนซีให้งามและสง่างามเผยได้ใกล้เคียงกับตัวจริงเลยสักคน”

“เจ้าเคยเห็นหน้าซ่งเว่ยเซียนซีแล้วหรือ” องค์หญิงย้อนถาม

“แน่นอน มิเช่นนั้นข้าจะบอกได้อย่างไรว่าภาพวาดนี้งามมิได้เศษเสี้ยวของตัวจริงนะ” อวินโคซงโงกหน้าเข้าไปใกล้องค์หญิง แล้วทรีเสียงลงต่ำคล้ายกลัวใครจะได้ยิน “ถ้าเจ้าเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของซ่งเว่ยเซียนซีสักครั้ง เจ้าจะรู้ว่าที่ข้าพูดมาได้เกินความจริงเลย และต้องกลับมาฉีกรูปที่เจ้าทะนุถนอมนี้ทิ้งอย่างไม่ไยดีแน่นอน”

อวีเยียนยิ้มหยันก่อนโต้กลับ “เจ้าเอาโฉมหน้าของซ่งเว่ยเซียนซีมาหลอกล่อข้าเพื่อให้ข้ายอมช่วยเจ้า คิดหรือว่าข้ามีรู้ความจริงว่าเจ้าเองก็มีจิตปฏิพัทธ์ต่อเจ้ายุทธภพมู่เช่นกัน”

คราวนี้เป็นอวินโคที่อึ้งบ้าง สีนหารู้ทันเมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมไว้รอยยิ้มขึ้นมาทันที ฝ่ายอวีเยียนก็ส่ายหน้า

“มู่สาวเย่าสมอ้างว่าเป็นผู้สังหารเจ้ายุทธภพเอวียนคายแล้วต่อสู้กับชาวยุทธ์ที่ทำประลองกับนางจนชนะ ได้ประกาศตนเป็นเจ้ายุทธภพคนใหม่ แต่แท้ที่จริงผู้ที่น่าจะได้เป็นเจ้ายุทธภพควรเป็นเจ้ามากกว่า...” อวีเยียนหยุดพูดแล้วชำเลืองมองอวินโค เมื่อเห็นอีกฝ่ายนิ่งเงียบจึงพูดต่อ “เจ้าแอบช่วยมู่สาวเย่า ยอมเลิกอาชีพนักฆ่า อีกทั้งยังยอมคุกเข่าบวาระนาตัวเป็นทาสรับใช้นางต่อหน้าทุกคนอีกด้วย ทั้งๆ ที่นางเติกกว่าเจ้าและยังไร้วรยุทธ์ แต่เจ้าก็เสี่ยงตายลักลอบเข้ามาในวังหลวงเพื่อเอากระบี่เทพสวรรค์ไปช่วยนางจากจอมมารซ่งเว่ยเซียนซี ถ้ามิใช่เพราะเจ้ามีใจให้มู่สาวเย่าแล้วจะทำทุกอย่างนี้เพื่ออะไรกัน”

“บางครั้งมันก็มีใช้ความรักเสมอไปนักหรอก ถ้าเจ้าไม่ช่วยข้าก็ไม่เป็นไร

ข้าเข้าไปขโมยกระบี่เทพสุวรรณค์เองก็ได้” อวิ้นโคขยับตัวลุกขึ้นก้าวเดิน แต่แล้วต้องหันกลับมาเมื่อองค์หญิงเอ่ยขึ้น

“ข้ามีวิธีทำให้เจ้าได้เข้าเฝ้าฮ่องเต้อย่างเปิดเผยโดยไม่ถูกจับกุม และยังได้รับพระราชทานกระบี่เทพสุวรรณค์กับทหารศึกหนึ่งหมื่นนายไปต่อสู้กับจอมมารอีกด้วย”

“เจ้าจะช่วยข้าอย่างนั้นรี” อวิ้นโคเลิกคิ้วสูง อวีเยียนหันมาสบตาและตอบอย่างชัดเจน

“ใช่ แต่เจ้าต้องรับปากข้าสองข้อ ข้าถึงจะยอมช่วยเจ้า”

“ว่ามา”

“หนึ่ง... ในศึกครั้งนี้เจ้าต้องทำให้ช่งเว่ยเขียนซีเปิดเผยโฉมหน้าให้ได้ และสอง... ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นห้ามเจ้าฆ่าจอมมารผู้นั้นเด็ดขาด”

“ท่าทางเจ้าจะชอบจอมมารรูปงามเอามากๆ” อวิ้นโคเอ่ยเสียงเรียบ มิได้เยาะหยันองค์หญิงผู้หลงรักบุรุษที่ยังมิเคยได้เห็นหน้าเลยสักครั้ง จอมยุทธ์หนุ่มเดินกลับมาหนึ่งที่เดิมพลางเอ่ยถาม “ข้าต้องทำอะไรบ้าง”

“สถานการณ์สร้างวีรบุรุษ... ข้าจะสร้างสถานการณ์ให้เจ้าได้กลายเป็นวีรบุรุษช่วยพระธิดาคนโปรดของฮ่องเต้ และนางก็จะพาเจ้าเข้าวังเพื่อพบเสด็จพ่อของนาง เจ้าก็ถือโอกาสนั้นขอพระราชทานรางวัลเป็นกระบี่เทพสุวรรณค์และทหารศึกหนึ่งหมื่นนาย” อวีเยียนอธิบาย

“พระธิดาคนโปรดก็คือเจ้า” อวิ้นโคเอ่ย

“ใช่” อวีเยียนนอมยิ้ม ก่อนเล่าแผนการให้ฟัง “ข้าจะทูลขอเสด็จพ่อไปวัดเมียงอ้งในเมืองเตียนเอี้ย เหตุที่ต้องไปที่นั่นเพราะเส้นทางไปวัดต้องผ่านช่องเขาขาด ซึ่งใครๆ ต่างลือกันว่าเป็นจุดดักปล้นของพวกโจร ข้าจะจ้างองครักษ์ฝีมือดีให้ไปดูลาดเลาและปลอมตัวเป็นโจรภูเขาดักปล้นและจุดข้าเมื่อนั้นเจ้าค่อยปรากฏตัวเพื่อช่วยข้า ด้วยวรยุทธ์และชื่อเสียงการเป็นนักรบของเจ้า ทุกคนต้องเชื่อแน่ว่าพวกโจรล่าถอยหนีเตลิดไปเพราะเกรงกลัวเจ้า”

“ข้าพอเข้าใจแผนการเจ้าบ้างแล้ว แต่ข้ายังกังขาว่าฮ่องเต้ไม่มีทาง

แต่งตั้งข้าเป็นแม่ทัพนำขุนศึกทั้งหนึ่งหมื่นนายไปสู้รบกับจอมมารแน่ๆ ไม่ต้องบอกเหตุผลเจ้าก็คงรู้อยู่แล้ว”

“มิต้องเป็นกังวล ข้าคิดทางแก้ไว้แล้ว” ว่าแล้วองค์หญิงก็เล่ากลอุบายทั้งหมดให้อวินไคฟัง และในวันต่อมาทุกอย่างก็ดำเนินไปตามอุบายที่องค์หญิงวางแผนไว้ โดยมีอวินไคกับองค์รัชที่ถูkJ้างมาเป็นโจรร่วมปฏิบัติการ สุดท้ายทั้งอดีตนักฆาตรูปร่างงามและองค์หญิงผู้เลอโฉมก็บรรลู่ข้อตกลงระหว่างกัน

ระหว่างที่กองทัพหลวงกำลังเคลื่อนพลมุ่งหน้าสู่หุบเขาเร็นลับอันเป็น สถานที่ตั้งของพรรคมาร ก็เป็นเวลาเดียวกับที่หนี่วเฒ่าอาหารเข้ามาให้มู่สาวเย่าถึงในคุก แม้ยายเฒ่าร่างเด็กจะไม่ชอบใจเท่าไร แต่ก็มิอาจขัดคำสั่งของจอมมารที่สั่งให้ดูแลตัวประกันสาวผู้นี้ให้ดี นางจึงต้องยกอาหารมาให้มู่สาวเย่าด้วยตัวเอง

“เอ้า รีบๆ กินซะ ข้าจะได้รับเก็บ” หนี่วเฒ่ากระแทกตะกร้าใส่อาหารลงกับพื้นคุกซึ่งปูดด้วยก้อนอิฐอย่างแรงจนเกิดเสียงดัง ปล่อยให้มู่สาวเย่าตื่นจากการหลับใหลอย่างยาวนานตลอดทั้งคืน เด็กสาวลุกขึ้นนั่งบิดขี้เกียจพร้อมส่งเสียงร้องประกอบท่าทาง

“เป็นหญิงงามเสียเปล่าแต่ไร้ซึ่งความสำรวม” หนี่วเฒ่าพูดกระทบ ฝ่ายคนคุกว่ามีได้สลดเลยสักนิด ทั้งยังหันมาทักทายคนว่าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“อรุณสวัสดิ์เจ้าคะแม่นางหนี่วเฒ่าคนงาม”

“ไม่ต้องมาแก้มขมข้า รีบกินอาหารเร็วๆ เข้า” หนี่วเฒ่าหยอตัวลงนั่งแล้วผลักตะกร้าไปตรงหน้ามู่สาวเย่า

“ข้ายังมีได้ล้างหน้าขัดขี้พื้นเลย จะกินอาหารทั้งๆ ที่น้ำลายเหม็นบูด ขี้ตากรังได้เอียงไรเจ้าคะ” มู่สาวเย่าแก้มขมในร่างเด็กหญิงวัยเจ็ดขวบเล่น

“เรื่องมาก” หนี่วเฒ่าหัวเราะ ก่อหน้าไปสั่งลูกสมุนในพรรค “ไปเอาน้ำกับแปรงขัดฟัน³⁵ มาให้นางหน่อยซิ”

หลังจากล้างหน้าแปรงฟันเสร็จมู่สาวเย่าก็โอดครวญอีก “แม่นางหนี่ว-

ไห้ ทำเยี่ยงไรดีเจ้าคะ ข้าต้องถ่ายทุกซ์ทุกเช้า มิเช่นนั้นข้าจะปวดท้องกินอะไรไม่ลงเลย”

“เจ้าที่มันน่ารักคาญจริงๆ!” หนี่วี่เหตวาดอย่างฉุนจัด แต่ก็ลุกเดินไปเปิดประตูห้องข้าง “ตามเข้ามา”

มู่สาวเย่ามยืม แล้วเดินตามหนี่วี่เหไปเข้าห้องสุขาซึ่งเป็นแผ่นไม้ประกอบกันเป็นฉากกันสี่ทิศ ด้านหนึ่งเป็นประตูเปิดปิดสำหรับเข้าออก ด้านในมีถังไม้เล็ก ๆ ไว้สำหรับถ่ายทุกซ์ ซึ่งจะมีคนนำไปเททิ้งและทำความสะอาดถึงไม้ที่บ่อน้ำด้านหน้าสุขานั้น เมื่อเสร็จธุระมู่สาวเย่าก็เดินกลับคุกใต้ดินโดยมีหนี่วี่เหตามประกบ ระหว่างทางเด็กสาวก็ชวนคุย

“ในบรรดาพวกท่าน ผู้ได้รู้จักกับท่านประมุขช่งก่อนเจ้าคะ”

“เจ้าอยากรู้ไปทำไม” หนี่วี่เหย้อน

“ก็แค่คิดว่าไม่มีใ้ใครรู้จักท่านประมุขช่งมาก่อนข้าแน่นอน เพราะข้ามั่นใจว่าท่านประมุขช่งคือสหายยากของข้า หรือท่านมีใครในพรรคที่รู้จักท่านประมุขช่งเกินห้าปีล่ะ” มู่สาวเย่าแก้งลือกถามยายเฉ่าร้างเด็ก

“มีแน่นอน ก็หมอเทวดาเปียนเซวี่อย่างไ้ละ เขารู้จักกับท่านประมุขมาตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าเรื่องครอบครัว สหาย นิสัยใจคอ หรือแม้แต่ความรักของหวงของโปรดปรานของท่านประมุข หมอเทวดาเปียนเซวี่ก็รู้หมดทุกเรื่องอย่างเจ้าน่ะเทียบไม่ติดฝุ่นเขาเลย”

“พาข้าไปพบท่านหมอได้หรือไม่เจ้าคะ” มู่สาวเย่ากระโจนเข้าไปจับแขนหนี่วี่เห และรบเร้าให้นางพาไปหาหมอเทวดาเปียนเซวี่ผู้เป็นสหายวัยเด็กของจอมมารช่งเว่ยเทียนซี

“โอ๊ย! ราคาญ ถอยไปให้ห่างเลย” ไม่พูดเปล่าหนี่วี่เหยังใช้พลังลมปราณ

---

35 แปรงชัดพันหรือแปรงสีพัน ปรากฏหลักฐานในสมัยราชวงศ์ถัง โดยใช้ชนด้านหลังคอ หมูไซบีเรียนมัดติดกับกันไม้ไผ่ ผู้เขียนขอนำมาใช้ในนิยายโดยมิได้คำนึงถึงลำดับราชวงศ์ก่อนหลังใดๆ ทั้งสิ้น

ผล็กร่างมู่สาวเย่าจนตัวลอยกระเด็นไปกระแทกกับต้นไม้ที่มีกิ่งไม้หักยื่นออกมา ปลายไม้หักอันแหลมคมบาดเข้าที่ต้นแขนของเด็กสาวจนเกิดเป็นรอยแผลคล้ายแมวช่วนและมีเลือดไหลซึมออกมา แม้เป็นเพียงแผลเล็กๆ มีไข้แผลจกรรจ์ แต่ก็ทำให้มู่สาวเย่าหน้าถอดสี ร้องตะโกนให้หนี่วไห้อช่วย

“แม่นางหนี่วไห้อ ช่วยข้าด้วย ไปตามหมอเทวดาเปี่ยนชวี่ยามาสิ”

หนี่วไห้อทำหน้าที่เบือหน้าย “เจ้านี่วอนให้ข้าอยากฆ่าเจ้าเสียจริง”

“ข้ากำลังจะตายตามหมอมารักษาคือข้าด้วย” มู่สาวเย่าพูดกระท่อนกระแท่น ร่างบางซวนเซคล้ายกำลังจะเป็นลม ยายเฒ่าร่างเด็กเห็นแล้วก็แผดเสียงใส่

“อย่ามาล้าออยหน้อยเลย แผลเท่าแมวช่วนหรืออันจะให้หมอเทวดารักษาอยากพบหมอเทวดาเปี่ยนชวี่อย่างนั้นรี ผันไปเถอะ”

จู่ๆ เด็กสาวก็ล้มลงไปนอนกับพื้น บาดแผลเท่าแมวช่วนที่ยายเฒ่าเห็นกลับมีเลือดไหลทะลักออกมาไม่หยุด ทำเอาหนี่วไห้อตกใจรีบวิ่งเข้าไปดูมู่สาวเย่าที่นอนหน้าซีดไร้สีเลือด

“ทำไมเลือดไหลนองแบบนี้” หนี่วไห้อลนลานทำอะไรไม่ถูก “เกิดอะไรขึ้นกับเจ้านี่”

“ข้าเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด” พูดจบมู่สาวเย่าก็สลบแน่นิ่งไป

ภาพมู่สาวเย่านอนแน่นิ่งกับพื้นมีเลือดไหลออกจากแผลที่ต้นแขนไม่หยุดปรากฏให้เห็นในเปลวอัคคีบนฝ่ามือของชวงเว่ยเซียนซีที่เข่าฝ้าดูนางมาตั้งแต่รุ่งเช้า ยายเฒ่าร่างเด็กผู้เป็นลูกสมุนคนสนิทของเขาก็ตัวเล็กเกินกว่าจะอุ้มเด็กสาวได้ จึงเอาแต่ร้องตะโกนให้คนมาช่วย ทว่ามันอาจช้าไม่ทันกาลจอมมารรูปร่างงามจึงลงจากแท่นหินในสุสานและหายตัวลับปล้นมายังจุดที่สองสาวอยู่กัน

“ท่านประมุข” หนี่วไห้อร้องเรียกอย่างตกใจกึ่งดีใจ เมื่อเห็นประมุขของตนปรากฏตัวข้างกายเด็กสาวแล้วอุ้มร่างบอบบางที่สลบไปกลับขึ้นมาแนบอก

จอมมารรูปร่างงามหันมาส่งยายเฒ่าร่างเด็ก “เจ้าไปขอป่วยก็เช่า³⁶ จาก

หมอเทวดาเขียนชื่อยี แล้วเอาไปให้ข้าที่เรือนพฤกษา”

“ให้ข้าไปตามหมอเทวดาเขียนชื่อยีมารักษานางเลยดีหรือไม่เจ้าคะ”
 หนี่วี้ไห้เสนอ

“ไม่ต้อง ข้าจะรักษาตนเอง” จอมมารตอบเสียงห้วน ก่อนหายวับไปใน
 อากาศ ฝ่ายหนี่วี้ให้รีบกุ๊กกือใช้วิชาตัวเบาเหาะไปยังที่พักของหมอเทวดา
 เขียนชื่อยีเพื่อขอให้นางห้ามเลือดหรือป่วยก็เช่าตามคำสั่งของจอมมารรูปงาม

เรือนพฤกษาเป็นเรือนไม้เล็กๆ ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ใหญ่และมวล
 บุปผานานาพรรณ แลดูสวยงามและร่มรื่นน่าอาศัย ซึ่งเว่ยเชียนชิววาง
 บอบบางของมู่สาวเย่าลงบนเตียงนอนนุ่มภายในห้องที่ตกแต่งด้วยเครื่องเรือน
 คุณภาพเยี่ยมราคาแพง เลือกรสรด้วยคามพิถีพิถันและสีล้วนสดใส เหมือน
 จะบ่งบอกความเป็นอิสตรี

ซึ่งเว่ยเชียนชิวจับต้นแขนมู่สาวเย่าพลิกเล็กน้อยเพื่อดูบาดแผลและเห็น
 ว่าเลือดยังไม่ไหลไม่หยุด เขาจึงเดินไปหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนบางจากในลิ้นชักของ
 ตู้เสื้อผ้ามาพันแผลนางไว้ก่อนเพื่อชะลอการไหลของเลือดระหว่างรอหนี่วี้ไห้
 เพียงชั่วอึดใจลูกสมุนสาวที่จอมมารหนุ่มรอคอยก็ปรากฏตัวขึ้นภายในห้อง

“มาแล้วเจ้าคะ” หนี่วี้ไห้ส่งต้นป่วยก็เช่าสดีให้ซึ่งเว่ยเชียนชิว

จอมมารหนุ่มรีบจัดการเด็ดเอาแต่ใบนำไปล้างน้ำจนสะอาด จากนั้น
 จึงนำมาขยี้ให้ละเอียด แล้วเอาไปพอกที่แผลบนต้นแขนเด็กสาวทันที เพียงไม่
 นานเลือดก็หยุดไหล ในขณะที่มู่สาวเย่ายังนอนนิ่งอยู่บนเตียง

“จะแก้หลังอีกนานหรือไม่ หรือต้องให้ข้ากรีดแขนเจ้าให้เลือดไหล
 ไม่หยุดจนตายขึ้นมาจริงๆ” ซึ่งเว่ยเชียนชิวเอ่ยเสียงเข้ม ขณะนั่งอยู่บนขอบเตียง
 ข้างกายเด็กสาว มู่สาวเย่ารู้ว่าตัวเองถูกจอมมารหนุ่มจับได้จึงลืมหูลืมตาแล้วลุกขึ้น
 นิ่ง ยายเข้มาร่างเด็กเห็นดังนั้นก็ไว้วายออกมา

---

³⁶ ต้นสาบเสือ เป็นสมุนไพรที่มีสารสำคัญในการออกฤทธิ์ที่ผนังเส้นเลือด ทำให้เส้นเลือด
 หดตัว และยังมีฤทธิ์ไปกระตุ้นสารที่ทำให้เลือดแข็งตัวได้เร็วขึ้น ทำให้สามารถห้ามเลือดได้

“เจ้าแก้มงลักขำว่าเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดอย่างนั้นรี”

“ข้าเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดจริงๆ แม่นางหนี่วี่ไทก็เห็นแล้วว่าเจ้าจะว่าเลือดข้าไหลออกมามากแม้จะเป็นแผลเล็กๆ ซึ่งคนปกติเลือดจะแค่ไหลซึมเพียงเล็กน้อยแล้วหยุดไหลโดยไม่ต้องใช้หญ้าห้ามเลือดเลย” มู่สาวเย่าซี้แจง

“จะให้ข้าเชื่อเช่นนั้นหรือ เจ้าทำท่าจะดับดินสิ้นใจตายไปต่อหน้าข้าราวกับจะไม่ฟื้นขึ้นมาอีก แต่พอท่านประมุขชูท่านั้น เจ้าก็ฟื้นขึ้นมาง่าย ๆ เหมือนไม่ได้เป็นอะไรมาก” หนี่วี่ไทโต้กลับทันที

“ยังไม่เข้าใจอีกรี นางแก้มงแสดงเกินจริงนะ” จอมมารเอ่ย

หนี่วี่ไททำหน้าที่เหมือนเพิ่งคิดได้ “ที่แท้เจ้าอาศัยแผลที่เลือดไหลไม่หยุดแก้มงทำท่าจะตายต่อหน้าข้าเพื่อให้ข้าตามหมอเวทดาเปี่ยนชเวี่ยมารักษาเจ้า แต่ความจริงคือเจ้าอยากพบท่านหมอนี้เอง ฮี! ข้าน่าจะฆ่าเจ้าให้ตายไปจริงๆ เสียเลยนะ”

“ข้าต้องขอโทษแม่นางหนี่วี่ไทด้วย ข้าแค่อยากพบท่านหมอเวทดาเปี่ยนชเวี่ยจริงๆ”

“เจ้าอยากพบเขาไปทำไม” ช่งเว่ยเซียนซีถาม

“จะบอกได้อย่างไรล่ะว่าข้าจะถามท่านหมอรื่องของท่านกับการรักษาโรคมนุษย์ผักของอวี่นไค ซินข้าบอกความจริงมีหวังถูกกักกันมิให้พบท่านหมอแน่” มู่สาวเย่าซี้คิด ก่อนจะตอบเลียงไปทางอื่น “ข้าอยากถามท่านหมอเวทดาเปี่ยนชเวี่ยถึงการรักษาโรคโลหิตไหลไม่หยุดของข้า ท่านหมออาจมีวิธีทำให้ข้าหายขาดจากโรคนี้”

“ไม่ต้องไปถามให้เสียเวลา ข้าตอบแทนให้ก็ได้ โรคของเจ้าไม่มีทางรักษาให้หายขาด และถ้าถามถึงวิธีห้ามเลือด เจ้าก็คงจะรู้ดีอยู่แล้ว เพราะในอดีตเจ้าก็เคยเฉียดตายมาแล้วครั้งหนึ่ง”

คำพูดของจอมมารรูปงามทำให้มู่สาวเย่าสงสัยยิ่งนัก จนต้องถามกลับไป “ท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้าเคยเฉียดตายเพราะโรคโลหิตไหลไม่หยุดมาก่อน”

ช่งเว่ยเซียนซีเอื้อมมือมาจับมือมู่สาวเย่าชูขึ้นแล้วเอ่ยเสียงเย็นชา “แผล

เป็นบนหลังฝ่ามือเจ้าออกจะเด่นชัดขนาดนี้ ถ้าไม่รู้ก็โง่งเงาเต็มทนแล้ว รอยแผลเป็นเป็นทางยาวบ่งบอกว่าถูกของมีคมกรีด และลักษณะแผลนั้นใหญ่ แปลว่าต้องกรีดลึกพอควรเพื่อให้เป็นแผลเป็นติดตัว ถ้าคนกรีดรู้เรื่องโรคของเจ้าก็คงมีเจตนาสังหารเจ้า ยกเว้นแต่เขาไม่รู้เท่านั้น”

“ท่านนี้เป็นเทพเซียนหรืออย่างไระ ถึงได้รู้ขนาดนี้” มู่สาวเย่าประซัดก่อนยอมรับ “ใช่ แผลเป็นนี้เกิดขึ้นตอนข้ายังเป็นทารก ข้าเกือบตายเพราะเลือดไหลไม่หยุด จนท่านแม่ของข้าต้องรีบพาข้าไปหาหมอ แต่ไม่มีหมอมคนไหนทำให้เลือดหยุดไหลได้ โชคดีที่มีหมอเทวดาผ่านมาเห็นพอดีจึงช่วยรักษาข้าจนรอดชีวิตมาได้”

“เจ้าก็มีชีวิตรอดรอดพอๆ กับเจ้ายากจ่อมโหง้คนนั้นแหละ” จู่ๆ ช่งเว่ยเซียนซีก็เอ่ยถึงผู้มีพระคุณของมู่สาวเย่า เด็กสาวถึงกับหันมาสบตาจ่อมมารูปงาม พลังอ่อนหวานขอร้องเขา

“ท่านช่วยเล่าเรื่องสหายยากให้ข้าฟังได้หรือไม่”

“ชีวิตเส็งเคร็งของเจ้านั้นสมควรค่าให้ข้าจดจำเลยสักนิด บางทีถ้าเจ้าไม่ได้เจอกับยากจ่อมตอนนั้น ชีวิตเจ้าอาจจะโชดดีกว่านั้นก็ไม่ได้” พุดจบจ่อมมารช่งเว่ยเซียนซีก็ลุกขึ้นเดินจากไป โดยพุดทิ้งท้ายไว้ “ทางที่ดีเจ้าลืมเจ้ายากจ่อมเสียดีกว่า”

มู่สาวเย่ามองด้านหลังร่างสูงเพรียวที่เดินอย่างองอาจและสง่างาม ทุกอิริยาบถของจ่อมมารหนุ่มดูน่ามองไปหมด จนมู่สาวเย่ารู้สึกกลับสนว่าเขาจะใช้เด็กหนุ่มยากจ่อมเมื่อห้าปีก่อนหรือไม่

“เฮ้ เด็กเจ้าเล่ห์ หายดีแล้วก็กลับไปเข้าคุกซะ” เสียงเรียกของหนี่ว่ไหทำให้มู่สาวเย่าละสายตาจากช่องประตูหันมาสนใจยายเฒ่าร่างเด็ก อีกฝ่ามือยื่นเท้าเอวพุดต่อ “อย่ามาเล่นตุ๊กตากับข้าอีกเชียว ไม่อย่างนั้นข้าบีบแผลเจ้าให้เลือดพุ่งอีกรอบแน่”

มู่สาวเย่าขยับตัวลงจากเตียง พลังมองไปรอบห้อง ก่อนหันไปถามหนี่ว่ไห “ในพรรคของประมุขยังมีสตรีอยู่ด้วยหรือเจ้าคะ”

“เจ้าคิดว่าท่านประมุขที่บำเพ็ญตบะจะยอมให้มีสตรีอยู่ในพรรคเยี่ยงนี้หรือ ส่วนข้าถือเป็นข้อยากแค้น เพราะชราภาพมากแล้ว และร่างกายก็เป็นแค่เด็กเจ็ดขวบ ไม่มีทางย้วยวนท่านประมุขได้เหมือนอย่างที่ท่านทำแน่... แล้วทำไมข้าต้องมาคอยตอบคำถามของเจ้าด้วยนะ เอ้า รีบไปเร็วๆ เข้า” หนี่วไ้โห่ร้อง แต่มู่สาวเย่ายังคงสนใจเรือนแห่งนี้

“ถ้าไม่มีสตรีอื่นอยู่ในพรรค แล้วเรือนนอนแห่งนี้ผู้ใดอาศัยอยู่ล่ะเจ้าคะ ทั้งเครื่องเรือน การตกแต่ง และข้าวของเครื่องใช้ ล้วนนับบอกว่าเจ้าของเรือนต้องเป็นสตรีแน่ๆ”

“ข้าไม่รู้และรอวันจะได้รู้ด้วย”

คำตอบของหนี่วไ้โห่ทำให้มู่สาวเย่าฉงนและคาดเดาต่อไป “ท่านไม่รู้... หรือที่นี้ยังไร้ผู้อาศัยเจ้าคะ เพราะดูจากการวางข้าวของเครื่องใช้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างมาก เหมือนมันไม่เคยโดนหยิบใช้”

“เจ้านี่ช่างสอดรู้สอดเห็นจริงๆ” หนี่วไ้โห่ว่า แต่นางเองก็สงสัยและเข้าใจเรือนเรือนพฤษยามานานแล้ว จนอยากจะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับใครสักคน เพื่อว่านางจะได้รับคำตอบ หนี่วไ้โห่จึงเล่าให้มู่สาวเย่าฟัง

“ตั้งแต่ก่อตั้งพรรค ท่านประมุขก็สั่งให้สร้างเรือนพฤษาแห่งนี้ด้วยอย่างที่ท่านเอ่ยมาล้วนถูกต้องทุกประการ เรือนนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อสตรีโดยเฉพาะ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมายังมีเคยมีสตรีนางใดได้ย่างกรายเข้ามาในนี้ นอกจากข้าที่ต้องมาทำความสะอาดทุกวัน และข้าก็ไม่เห็นวี่แววว่าท่านประมุขจะพาสตรีนางใดมาอยู่ที่นี้ ข้าสงสัยยิ่งนักว่าท่านประมุขจะสร้างเรือนพฤษานี้ขึ้นมาทำไม และเพื่อสตรีคนใด”

มู่สาวเย่าฟังแล้วก็หัวเราะอย่างเห็นขัน “ข้าก็เป็นสตรีนะ ประมุขซึ่งพาข้ามาที่นี่ หรือท่านจะสร้างเรือนนี้มาเพื่อข้า”

“เหลวไหล อย่างท่านประมุขน่าจะหรือจะทำเพื่อเด็กสาวในหอคณิกาอย่างเจ้า เพราะที่นี้อยู่ใกล้จุดที่เจ้าแกล้งสลับต่างหาก ท่านประมุขจึงต้องพาเจ้ามารักษาที่นี่” หนี่วไ้โห่แย้ง แม่น้ำเสียงจะไม่หนักแน่นและมีความไม่มั่นใจ

ในแวตาก็ตาม

“ประมุขซึ่งมีจิตรักใคร่ในสตรีมิได้ แล้วเขาจะสร้างเรือนสำหรับสตรีนี้ ขึ้นมาด้วยเหตุใด” มุสาวเย่าทำหน้าสงสัย ก่อนทำตาโตโพล่งออกมาดังๆ “หรือว่ามีจิตเบี่ยงเบนเป็นสตรี”

“เจ้าลิเบี่ยงเบน”

“อู๊ย!” เด็กสาวสะดุ้งโหยงเมื่อจู่ๆ บุรุษที่นางกำลังนึกหาที่ปรากฏกาย ขึ้นด้านหลัง เด็กสาวรีบหันขวับไปยิ้มกลมเกลื่อนทันที “ท่านย้อนกลับมาทำไม เจ้าคะ หรือว่าคิดถึงข้าจนทนไม่ไหวต้องกลับมาหาข้าอีก”

มุสาวเย่ามิวายแกล้งกระเช้าจอมมารรูปร่างมเล่่น ซึ่งเว่ยเขียนชียังคงทำ หน้าหนึ่งไร้อารมณ์เหมือนเดิม เขยี่นมือซ้ายมาข้างหน้าแล้วเอ่ยเสียงเย็นชา “คืนเข้ามาเดี๋ยวนี”

“อะไรเจ้าคะ” มุสาวเย่าขมวดคิ้ว

“สร้อยที่เจ้าขโมยมา”

“ได้อย่างไรเจ้าคะ สร้อยเส้นนั้นเป็นของข้ามาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ข้ามิได้ ยกให้ท่านเสียหน่อย” มุสาวเย่าประท้วง

“จะคืนหรือไม่คืน” จอมมารถามเสียงเรียบ ทว่าสีหน้ากลับดุตัน

“ท่านไม่ใช่เจ้าของ เหตุใดข้าต้องคืน... ว้าย!” มุสาวเย่าร้องอุทานด้วยความตกใจ เมื่อจอมมารเอามือมาคั่นตามตัวนาง เขาตะตะต้องสัมผัสไปทั่ว ลำตัวบอบบาง มุสาวเย่าพยายามบดบังและต่อว่าต่อขานเขาเสียงดัง “ท่านนี่เอะอะอะไรก็ลวนลามข้าอยู่เรื่อยเลยนะ”

ซึ่งเว่ยเขียนชียังไม่ฟังเสียง คันจนเจอสร้อยอยู่ในผ้าคาดเอวของเด็กสาว จึงล้วงเอามันออกมาสวมคอตัวเอง แล้วไม่พูดไม่จาหายตัววับไปในอากาศ มุสาวเย่าถึงกับหงุดหงิดบ่นออกมา “ร้ายเหลือเกินจริงๆ”

“พอๆๆ รีบกลับไปเข้าคุกเลย” หนี่ว์ไห่จับแขนมุสาวเย่าลากไปยังคุกใต้ดินและขังตัวมุสาวเย่าไว้ตามเดิม

สายลมพัดผ่านกระท่อมไม้ไผ่ดูบหนึ่งพร้อมการปรากฏกายของจอม

มารูปร่างผู้สวมอาภรณ์สีดำนสนิท เสียงพูดคุยของบุรุษสองคนดังแว่วแผ่วมาจากด้านในกระท่อม ช่งเว่ยเขียนซีก้าวเท้ายาวๆ เดินผ่านแปลงสมุนไพรรูปปลูกอยู่โดยรอบเข้าไปยืนตรงช่องประตู นัยน์ตาคมจ้องมองหมอกเหวดาห่มพ่นผ้าสีขาวยืดดวงตาบุรุษหน้าหวานซึ่งนั่งตัวตรงอยู่บนเก้าอี้ไม้กลางห้อง การมาของจอมมารูปร่างมึนเขยิบกริบจนบุรุษทั้งสองไม่ได้ยินเสียงใดๆ ทำให้เจ้าตัวต้องใช้นิ้วเคาะบานประตูไม้ไผ่

“มาแล้วรี ข้าคิดว่าเจ้าลิมสมุนมือซ้ายของเจ้าแล้วเสียอีก” คำต่อว่ากลายเป็นคำทักทายที่หมอกเหวดาเขียนซีเอ่ยกับช่งเว่ยเขียนซีผู้เป็นสหายสนิท อีกฝ่ายมิได้ตอบโต้ เพียงขยับตัวเข้าไปในใกล้ๆ บุรุษหน้าหวานที่นั่งยิ้มเมื่อรู้ว่าประมุขของตนมาเยี่ยม

“ตีฉิว เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” ช่งเว่ยเขียนซีเอ่ยถามสมุนมือซ้ายเจ้าของดวงหน้าหวานคล้ายสตรี

“ข้าหายเจ็บปวดแล้วท่านประมุข เพียงแต่...” สีหน้าตีฉิวสลดเศร้า เขาสุดจะกลั้นน้ำตาไว้ได้เมื่อต้องเอ่ยถึงดวงตาทั้งสองข้างของตัวเอง “ท่านหมอบอกว่าข้าลูกตาแตก เพราะทรงเลืบทัญญาอินทรีทั้งใหญ่และแหลมคม มันทิ่มลูกตาแตกทะลุจนมีอาจเก็บดวงตาคู่นี้ของข้าไว้ได้ ต้องควักออกมาเพื่อกันมิให้เกิดโรคแทรกซ้อนอื่นตามมา”

“รุนแรงขนาดนั้นเลยหรือ เปี้ยนเซวี่” ช่งเว่ยเขียนซีหันไปถามหมอกเหวดา อีกฝ่ายพยักหน้าช้าๆ พลงอธิบาย

“ถ้าเป็นเพียงแผลแตกเล็กๆ พอเย็บให้ได้ แต่นี้เป็นแผลยาว อวัยวะภายในลูกตาไหลซึมทะลักปลิ้นออกมาจึงยากมากที่จะรักษา ต้องจับด้วยกระดาษตัดค้วักลูกตาออกมา”

จอมมารูปร่างเอื้อมมือไปวางบนบ่าของตีฉิวพร้อมกับปลอบใจ “เจ้ามีวรยุทธ์สามารถใช้ประสาทสัมผัสอื่นในการรับรู้การเคลื่อนไหวรอบกาย หากฝึกฝนย่อมต้องต่อสู้ป้องกันตัวได้ดีกว่าเดิมแน่”

“ขอบคุณท่านประมุข ข้าจะพยายาม” ตีฉิวยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดหน้าตา ก่อนถูกหอมหนุ่มพาเข้าไปในห้องนอนเพื่อพักผ่อน หลังจากนั้นหอมเทวดาเป็นนเชวียก็กลับเข้ามาในห้องโถงเพื่อถามเรื่องที่สงสัยกับจอมมารรูปร่าง

“เจ้าเอาปวยก็เข้าไปรักษาใคร”

“มู่สาวเย่า”

“อะไรนะ! นางอยู่ที่นี้หรือ ทำไมเจ้าไม่บอกข้า นางได้รับบาดเจ็บด้วยหรือ แล้วเลือดนางหยุดไหลหรือไม่” หอมเทวดาเป็นนเชวียรัวคำถามใส่สหายสนิทราวกับยิงธนูพันดอก

“นางดวงแข็งยิ่งกว่าศิลาแลง ไม่ตายง่ายๆ หรือ” ซ่งเว่ยเขียนซีประชดหอมเทวดาเป็นนเชวียหรือตามองจอมมารรูปร่างแล้วถามอย่างรู้ทัน “เจ้าก็ดักฉันให้ข้าเจอกับมู่สาวเย่า เพราะกลัวข้าปากสว่างพูดเรื่องของเจ้าใช่หรือไม่”

“รู้ตัวก็ดีแล้ว” จอมมารหนุ่มเอ่ยอย่างเย็นชา อีกฝ่ายหัวเราะเบาๆ ก่อนเปรย

“แต่ข้าอยากเจอนางจริงๆ นะ นานมากแล้วตั้งแต่ข้าได้รู้จักนางครั้งแรก ไม่รู้ว่าตอนนี้นางจะหน้าตาเป็นอย่างไรบ้าง จะคงমনน่ารักกว่าตอนที่นางยังเยาว์วัยหรือไม่ เฮ้อ... เป็นความโชคร้ายของข้ากับมู่สาวเย่าจริงๆ ที่มีจอมมารชั่วร้ายอย่างเจ้าคอยขัดขวางการพบกันของพวกเขา”

“พูดน้อยๆ หน่อย หน้าตางมีหูประตูดูมีช่อง” ซ่งเว่ยเขียนซีปรามหอมเทวดา

เสียงฝีเท้าใครบางคนกำลังวิ่งเข้ามาในกระท่อม ทำให้บุรุษทั้งสองหันไปมองยังช่องประตู เทียนยี่ตรงเข้ามาค้ำแล้วรายงานเสียงเครียด

“ท่านประมุข เป็นไปตามที่ท่านคาดการณ์ไว้ทุกประการ อวินโค่นำกองทัพหลวงนับหมื่นนายมุ่งหน้ามายังหุบเขาเร็นลับแห่งนี้ มิทราบที่ท่านประมุขวางกลยุทธ์ไว้เยี่ยงไร”

“พวกเจ้าจงแก้มั้งชั่งปล่อยให้พวกมันรู้ว่าข้าจะสังหารมู่สาวเย่าเมื่อแสง

ตะวันส่องตรงศีรษะในวันพรุ่งนี้”

“จะดีหรือท่านประมุข ช่วงเวลานั้นพระอาทิตย์จะส่องแสงแรงกล้า ทำให้เห็นที่ตั้งมั่นของพวกเรานหุบเขาเร็นลับชัดเจน พวกมันยอมโมโหมิได้ง่ายกว่ายามคำคืน อีกทั้งพลังมารของท่านจะอ่อนแรงลง ยิ่งเจ้าวินไคมีกระบี่เทพสวรรค์ด้วย อาจไม่เป็นผลดีต่อท่านประมุขนะขอรับ” เทียนยี้แย้งด้วยความเป็นห่วงปนวิตก แต่หมอเววดาเปียนเซวียกลับดุสมุนมือขวาแทนสหาย

“พวกเจ้าอยู่กับช่งเว่ยเซียนซีมานาน มิรู้หรือว่าเขาคำนวณดวงดาวรู้เหตุการณ์ต่างๆ ล่วงหน้า พวกเจ้ายังสงสัยและไม่เชื่อมั่นในตัวประมุขของเจ้าอีกรี”

เทียนยี้ยกมือขึ้นค้ำับ รีบกล่าวขอโทษต่อประมุขรูปงาม ช่งเว่ยเซียนซีมิได้ตำหนิตีเตียนใด ๆ เพียงแต่เอ่ยกับสมุนมือขวาล้วนๆ

“ศึกครั้งนี้พวกเราไม่มีทางพ่ายแพ้”

สิบ

ศึกที่บิอาายอมสยบ

ขณะที่จอมมารช่งเว่ยเขียนซีรับรู้ถึงการมาของกองทัพหลวง ฝ่าย องค์หญิงอวีเยียนผู้เป็นกุนซือและแม่ทัพในการนำทัพครั้งนี้ก็สั่งหยุดเคลื่อนพลเพื่อให้ขุนศึกทั้งหลายได้พักเอาแรงและดื่มน้ำจากลำธาร ระหว่างพักกองทัพหญิงอวีเยียนก็เรียกอวินไคกับบรองแม่ทัพหานอ้อที่ร่วมรบในครั้งนี้นั่งคิดและวางกลศึกด้วยกันใต้ต้นไม้ใหญ่

“ทัพเราจะไปถึงหุบเขาเร็นลับตอนฟ้าสว่างของวันพรุ่งนี้ กระทบ่อมคิดที่เราควรบุกโจมตีพวกมันเลย” รองแม่ทัพหานอ้อเสนอ แต่อวินไคไม่เห็นด้วย

“ยามรุ่งอรุณที่หุบเขาเร็นลับเป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุด ทักษณวิสัยข้าแ่ พวกเรามีอาจมองเห็นศัตรูได้ ควรโจมตีในตอนกลางวันแดดส่องสว่างจะดีกว่า นอกจากมองเห็นที่ตั้งมั่นของข้าศึกชัดเจนแล้ว ช่วงเวลานั้นพลังมารของช่งเว่ยเขียนซียังอ่อนแรงลงอีกด้วย”

“ข้ามีวิธีที่แยบยลกว่านั้น” องค์หญิงอวีเยียนชี้นิ้วลงบนแผนที่ซึ่งกางอยู่บนพื้นดิน “มีแม่น้ำไหลผ่านหุบเขาซึ่งที่ตั้งของพรรคมารอยู่ฝั่งขวาของแม่น้ำ หากเราเคลื่อนพลไปเหนือน้ำแล้วล่องเรือในยามค่ำคืนที่หมอกกลางจัดให้กระแสน้ำพัดเรือเข้าไปยังที่ตั้งมั่นของข้าศึก อาศัยหมอกพรางกายมิให้ศัตรูมองเห็น แล้ว

ขึ้นบกโจมตีอย่างรวดเร็วในยามชื่อ³⁷ ซึ่งทำคนวิสัยชัดเจนไร้ซึ่งเมฆหมอก พวกจอมมารคงมีทันได้ตั้งตัว”

“กระหม่อมเกรงว่าพวกเราจะไปช่วยเจ้ายุทธภพผู้ไม่ทันหากจอมมารสังหารนางในเวลารุ่งอรุณ” รองแม่ทัพหนุ่มกล่าว

“จอมมารย่อมรู้ว่าพวกเราจะมีกระบี่เทพสวรรค์ที่สามารถสังหารเขาได้ และมีทหารศึกหมื่นนายมาด้วย ดึกครั้งนี้จอมมารย่อมมองเห็นแนวแห่งความพ่ายแพ้ ดังนั้นเขาต้องเก็บหมู่สาวเย้าไว้เป็นตัวประกันเพื่อต่อรองกับพวกเรา ดีไม่ดีอาจใช้หมู่สาวเย้าเป็นโล่ป้องกันตัวมิให้อวีนโคสังหารเขา” องค์หญิงเอ๋อตามการคาดการณ์ของตน

อวีนโคกล่าวเสริม “จอมมารลั่นวาจาไว้ว่า ผู้ใดเห็นโฉมหน้าของเขาต้องตายภายในสิบราตรี และหมู่สาวเย้าก็ถูกจอมมารหมายหัวด้วย เพื่อให้วาจาของตนเป็นวาจาประกาศิต ดังนั้นจอมมารต้องทำให้ได้อย่างที่พูดจึงต้องสังหารหมู่สาวเย้าให้ดับสิ้นภายในวันพรุ่งนี้”

“เจ้ายุทธภพผู้มีวรยุทธ์สูงส่ง หากเจ้าหาจังหวะส่งกระบี่เทพสวรรค์ให้แก่นางได้ นางก็จะใช้มันสังหารจอมมารช่งเว่ยเซียนซี” คำพูดของหานอี้ทำให้อวีนโคกับอวี่เยียนมองหน้ากัน ทั้งคู่มิอาจบอกความจริงเรื่องที่หมู่สาวเย้าไร้วรยุทธ์แกร่รองแม่ทัพหนุ่มได้

“ใช่ ข้าก็คิดเช่นนั้น เจ้าไปถ่ายทอดแผนการข้าให้เหล่าทหารรับรู้ เพื่อเตรียมเรือสำหรับทำศึกในวันพรุ่งนี้” อวี่เยียนเอ่ยกับรองแม่ทัพหานอี้ อีกฝ่ายยกมือขึ้นน้อมรับคำสั่ง แล้วลุกขึ้นเดินไปทางทหารที่นั่งจับกลุ่มคุยกัน เมื่ออยู่ตามลำพังสองคน อวี่เยียนก็เปรยกับอวีนโคตักหน้าหนุ่ม

“ทั้งเจ้าและหมู่สาวเย้าคงไม่ยากให้ใครรู้ว่าเจ้ายุทธภพผู้ไร้วรยุทธ์ใช่หรือไม่ ถ้าข้าปลอมตัวเป็นหมู่สาวเย้าได้คงดีนะ จะได้ช่วยต่อสู้กับจอมมารและทำให้รองแม่ทัพหานอี้เชื่อว่าหมู่สาวเย้ามีวรยุทธ์จริง”

---

³⁷ เวลาตั้งแต่ 09.00 น. - 10.59 น.

“ถ้าเจ้าปลอมตัวเป็นมู่สาวเย่าได้ เจ้าจะยอมเสี่ยงชีวิตเผชิญหน้ากับจอมมารหรือไม่” อวิ้นไคถาม

อวีเยียนหรือตามองอีกฝ่าย รู้สึกสงสัยในถ้อยคำของอดีตนักฆ่ารูปงาม “เจ้ารู้วิชาแปลงโฉมรี”

“ใช่ ปู่ของข้าเชี่ยวชาญเรื่องการแปลงโฉม แม้จะมีจอมยุทธ์มากมายที่รู้วิชาแปลงโฉม แต่การแปลงโฉมของปู่ข้าเป็นที่ยอมรับว่าเหนือชั้นและเหมือนตัวจริงที่สุด ไม่มีวิชาแปลงโฉมของผู้ใดเทียบเท่าวิชาแปลงโฉมของปู่ข้า และข้าก็ได้รับถ่ายทอดวิชาจากปู่อย่างครบถ้วน”

“เช่นนั้นก็ดี ในระหว่างที่ทั้งสองฝ่ายสู้กัน ข้าจะปลอมตัวเป็นมู่สาวเย่าเข้าไปสลับตัวกับนาง แล้วสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายให้พวกศัตรู หลอกล่อจอมมารให้สับสนและช่วยมู่สาวเย่าออกมา” อวีเยียนเอ่ย

“จอมมารอาจฆ่าเจ้าเพราะคิดว่าเป็นมู่สาวเย่า เจ้ามีกลัวตายรี” อวิ้นไคถามย้ำในความมั่นใจของอีกฝ่าย

อวีเยียนยิ้มมุมปาก ย้อนถามอดีตนักฆ่าหนุ่ม “ถ้าข้ากับมู่สาวเย่าตกอยู่ในอันตรายพร้อมกัน เจ้าจะช่วยใคร”

อวิ้นไคนิ่งเงียบไปนานจนองค์หญิงหัวเราะออกมา “ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเจ้าต้องช่วยมู่สาวเย่า เอาเถอะ ข้ามีวรยุทธ์เอาตัวรอดได้ ฟรุ้งนี่เจ้าแปลงโฉมให้ข้าเป็นมู่สาวเย่าก็แล้วกัน”

พูดจบองค์หญิงก็เดินจากไป ก่อนจะสั่งกองทหารให้เคลื่อนพล อวิ้นไคยังคงนั่งคิดตรึกตรอง ก่อหน้าพูดกับตัวเองเบาๆ

“มู่สาวเย่าสมควรตายแล้ว”

เสียงพึมพำแผ่วเบาแต่พญานินทรีซึ่งเกาะอยู่บนกิ่งไม้เหนือศีรษะอวิ้นไคก็ยังอุตสาห์ได้ยิน พญานินทรีบินโฉบลงมาเยือนบนพื้นดินข้างกาย สหายรูปงาม แล้วถามในสิ่งที่สงสัยและไม่แน่ใจ

“สหายอวิ้น เจ้าจะลงมือฆ่ามู่สาวเย่าแล้วหรือ”

“ใช่” อวิ้นไคตอบเสียงหนัก ก่อนจะหันไปเอ่ยเสียงเบาให้ได้ยินเพียงแค

เขากับพญาอินทรี “ศึกครั้งนี้ข้ามิได้มาช่วยมู่สาวเย่า แต่มาเพื่อสังหารนาง ตัดหน้าจอมมารช่งเว่ยเซียนซี แต่ถ้าไม่มีกระบี่เทพสวรรค์ข้าก็สู้จอมมารมิได้ มู่สาวเย่าก็จะสิ้นใจด้วยน้ำมือของจอมมาร มิใช่คมกระบี่ของข้า” อวีนไคเปิด เผยความมุ่งมาดที่แท้จริงให้สหายอินทรีฟัง

“เจ้าควรระวังให้มู่สาวเย่ารักษาโรคมุหุขย์ฝักของเจ้าให้หายก่อนค่อย ลงมือสังหารนาง” พญาอินทรีออกความเห็น สหายรูปงามส่ายหน้าช้าๆ

“ข้ามิกลัวตายด้วยโรคมุหุขย์ฝัก แต่กลัวมิได้ฆ่ามู่สาวเย่าด้วยมือของ ข้าเองมากกว่า”

“ข้าเข้าใจ เพราะจอมมารต้องสังหารมู่สาวเย่าให้ได้ภายในวันพรุ่งนี้ เจ้า เลยต้องชิงลงมือก่อน แต่ถ้าเด็กสาวที่เป็นผู้ทำลายชีวิตเจ้าได้ตายลงอย่าง ง่ายดาย นางก็จะไม่รู้เลยว่าได้ทำอะไรผิดต่อเจ้าไว้บ้าง สู้ช่วยนางก่อนแล้วเจ้า ค่อยสะสางความแค้นกับนางในภายหลังมิดีกว่าหรือ” พญาอินทรีเสนอ แต่ ดวงตาคมคู่สวยของอวีนไคกลับฉายแววอาฆาตก่อนจะเอ่ยเสียงเย็บเย็บ

“แค้นฝังลึกยิ่งกว่าธูลีกันสมุทร เจ็บแสบยิ่งกว่าสาดเกลือรดแผล หมิ่นเท่า ข้าจึงมิอาจร่วมลมหายใจเดียวกับมู่สาวเย่าได้อีกต่อไป”

“อวีนไค!” องค์หญิงตะโกนเรียกจากหลังอาชา “มิว่าทำอะไรอยู่ พวกข้า กำลังจะไปแล้วนะ”

การสนทนาจบลงแค่นั้น อวีนไควิ่งไปขึ้นอาชาสีขาวปลอด ทั้งให้พญา อินทรีมองด้านหลังร่างสูงเพรียวของสหายหนุ่มด้วยสายตาคมกริบของอินทรี เสียงท่มใหญ่เปรยออกมาเบาๆ

“ดูท่ามู่สาวเย่าคงจะหมดอายุขัยในวันพรุ่งนี้แน่แล้ว แต่จะตายด้วย น้ำมือบุรุษรูปงามคนใดกันแน่”

แม้ยังไม่รู้คำตอบและต้องรอลุ้นดูในวันพรุ่งนี้ แต่ในใจพญาอินทรีก็ อยากรู้อยากเห็นมู่สาวเย่ารอดชีวิตจากบุรุษรูปงามทั้งสองคนที่มุ่งมาดจะสังหารนาง เพราะในสายตาพญาอินทรีอย่างเขาได้เห็นความจริงใจและไร้เดียงสาในตัว เด็กสาวผู้งดงามน่ารักคนนั้น

กองทัพทหารกว่าหมื่นนายเคลื่อนพลอย่างรวดเร็วโดยมิได้หยุดพัก

จนกระทั่งถึงหุบเขาเร็นลับในยามรุ่งสางก่อนพระอาทิตย์ฉายแสง แม่ทัพหญิงได้สั่งหยุดทัพ ณ บริเวณแอ่งน้ำระหว่างภูเขาสองด้านที่มีแม่น้ำไหลผ่านตรงกลาง เรือไม้ขนาดร้อยคนนั่งหลายลำถูกลำเลียงลงสู่ต้นน้ำ ระหว่างนั้นอวี๋นโคได้ใช้วิชาแปลงโฉมของตระกูลเปลี่ยนโฉมหน้าองค์หญิงอวี๋เยียนผู้ดังตามเป็นมู่สาวเย่าภายในกระโจมซึ่งเป็นที่ประทับชั่วคราว

ผ่านไปหนึ่งชั่วยามท้องฟ้ายังชมพูขมัวไว้ซึ่งแสงอาทิตย์ และทิวทัศน์โดยรอบหุบเขาเร็นลับเต็มไปด้วยหมอกที่บดสีขาวดูไม่ต่างจากควันไฟในอากาศ เรือไม้และฝีพายเตรียมพร้อมสำหรับการล่องเรือไปตามกระแสน้ำ แต่ยังคงรอยคำคำสั่งจากแม่ทัพหญิง ทว่าสตรีที่ออกมาจากกระโจมกลับทำให้เหล่าขุนศึกบนเรือต้องตะลึงงันในความงามน่ารักน่ากลิ้นเกินจินตนาการให้ร้องเป่าปากในหมู่ทหารกล้า เหตุที่ไม่มีความซุกซนวุ่นวายอันเกิดจากการทะเลาะวิวาทแย่งตัวองค์หญิงอวี๋เยียนในคราวมู่สาวเย่าในหมู่ทหารกล้านั้น เพราะก่อนการแปลงโฉม อวี๋เยียนได้สั่งรองแม่ทัพหานอ้อประกาศให้เหล่าทหารนายกองทั้งหลายรับรู้ถึงแผนปลอมตัวเป็นมู่สาวเย่าขององค์หญิง ดังนั้นจึงไม่มีใครกล้าล่วงเกินต่อผู้นำทัพหญิง ทำได้แค่ส่งเสียงโห่ร้องด้วยความถูกต้องเท่านั้น

ในขณะที่ทุกคนกำลังชื่นชมในความงามของมู่สาวเย่าตัวปลอม ทหารนายหนึ่งก็วิ่งเข้ามารายงานต่ออวี๋เยียน

“กราบทูลองค์หญิง ทหารลาดตระเวนได้ข่าวจากชายุทธ์ที่ตั้งสำนักอยู่ใกล้หุบเขาเร็นลับว่า จอมมารซ่งเว่ยเซียนซึ่งจะสังหารเจ้ายุทธภพมู่ในยามที่แสงอาทิตย์ส่องตรงศีรษะพะยะค่ะ”

“จอมมารปล่อยข่าวออกมาเช่นนี้ เจตนาเพื่อให้พวกเรานุกเข้าช่วยมู่สาวเย่าในยามอู่³⁸ แม้จะเป็นผลดีต่อฝ่ายเรา เพราะช่วงเวลานั้นพลังมารในตัวซ่งเว่ยเซียนชืออันกำลังลง แต่มันต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ๆ เหตุใด

³⁸ เวลาตั้งแต่ 11.00 น. - 12.59 น.

จอมมารจึงเลือกยามอุ้ในการสู้รบกับพวกเรา” อวิ้นไคตั้งข้อสงสัยเกต

“แต่ถ้าเรานุกโจมตีตอนยามซื่อตามแผนที่ตั้งอู่ยิงวางไว้ จอมมารอาจซ่อนตัวเจ้ายุทธภพมูไว้จนพวกเราหาตัวนางไม่เจอ สู้รอให้จอมมารนำตัวนางออกมาสังหารกลางแจ้งแล้วพวกเราค่อยบุกช่วยนางมิดีกว่าหรือ” รองแม่ทัพทานอื่กล่าว

สองบุรุษหันมามองอู่ยิงอวีเยียนเพื่อให้งานตัดสินใจ ฝ่ายอู่ยิงครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ก่อนลงความเห็น “จอมมารอาจมีกลอุบายซ่อนอยู่ในการกระทำเช่นนี้ แต่ข้าก็ยังไม่เห็นจุดเสียเปรียบใดๆ ที่เกิดขึ้นกับฝ่ายเรา และยังเอื้อให้เราชนะศึกในครั้งนี้ด้วย”

“ถ้าเช่นนั้นกระหม่อมสั่งนุกโจมตีข้าศึกเมื่ออย่างเข้าสู่ยามอุ้พะยะค่ะ” รองแม่ทัพหนุ่มกล่าว และอู่ยิงก็เห็นชอบด้วย

กองทหารนับหมื่นนายล่องเรือมาตามกระแส น้ำท่ามกลางหมอกหนาทึบจนถึงสถานที่ตั้งมั่นของพรรคมาร แม้จะมองไม่เห็นทิวทัศน์โดยรอบ แต่จากการคำนวณระยะทางกับเวลาในการล่องเรือก็สามารถคาดคะเนจุดขึ้นนุกโจมตีอันเป็นป่าโปร่งฝั่งขวาของแม่น้ำ เมื่อหมอกจางหายรองแม่ทัพทานอื่ก็ร้องรอให้ถึงยามอุ้จึงส่งกองทหารขึ้นจากเรือมุ่งหน้าสู่อาณาจักรของจอมมารซึ่งเว่ยเซียนซี ในขณะที่นั้นอวีเยียนในคราบมู่สาวเย้าได้ชี้หลังพญาอินทรีไปซ่อนตัวอยู่บนหน้าผาใกล้ที่ตั้งพรรคมารเพื่อรอจังหวะให้จอมมารนำตัวมู่สาวเย้าออกมา

“เงียบเงียบผิดปกติ” อวิ้นไคบอกกับทานอื่ เมื่อบุรุษทั้งสองนำกองทัพบินเท้าผ่านป่าโปร่งที่ไร้ซึ่งสรรพเสียงใดๆ แม้แต่เสียงแมลง บรรยากาศรอบทิศเงียบสงัดจนดูวังเวง รองแม่ทัพหนุ่มก็เห็นถึงความผิดปกตินี้

“ระวังตัวด้วย”

สิ้นคำเตือนของทานอื่ก็เกิดเสียงคำรามของพยัคฆ์นับร้อยตัวดังกึกก้องไปทั่วป่าแห่งหุบเขาเร็นลับ แล้วเหล่าทหารก็ต้องผวาเมื่อพยัคฆ์ลายพาดกลอนตัวใหญ่จำนวนนับไม่ถ้วนอย่างสามขุมเข้ามา จนขุนศึกทั้งหลายต้องขยับตัวถอยเอาหลังชนกันเป็นกลุ่มใหญ่ ผูกพยัคฆ์โอบเข้ามา ดวงตาของพวกมันเป็น

สีแดงฉานดุจโลหิต ส่งเสียงซู่คำรามราวกับคลุ้มคลั่ง

“พวกมันเกิดจากวิชาสมาธิ” อวีนไคตะโกนบอกหนออี ทวารองแม่ทัพ กลับจนปัญญาจะต่อกรกับพยัคฆ์ปีศาจ

ชั่วพริบตา ผู่วพยัคฆ์ปีศาจก็กระโจนเข้าไปใส่กลุ่มทหารซึ่งใช้อาวุธเข้าปะทะและต่อสู้กับพวกมัน แม้เป็นเพียงสัตว์ที่ถูกละเลาะขึ้นมา แต่มีเขี้ยวเล็บตะครุบเหยื่อมีแตกต่างจากพยัคฆ์ตัวจริง สามารถฉีกเนื้อกัดกินเหล่าทหารได้อย่างสยดสยอง แม้ทุกคนจะถูกรุมกัด แต่มีเพียงอวีนไคคนเดียวที่พยัคฆ์ปีศาจไม่เข้าใกล้ พวกมันได้แต่ซู่คำรามและเดินวนไปวนมารอบตัวอดีตนักฆ่ารูปร่าง

“เพราะกระบี่เทพสวรรค์สินะ” อวีนไคยิ้มมุมปาก ด้วยกระบี่เป็นของฮ่องเต้ผู้เป็นตั้งโอรสสวรรค์ มีพลังเทพคุ้มครองจากเหล่าปีศาจและมารชั่วร้าย จึงปกป้องอวีนไคซึ่งถือกระบี่ไว้ใหม่

ฉับพลันนั้นอวีนไคก็ตัวตกระบี่จนเกิดเป็นพลังลมปราณรุนแรงรวมกับพลังเทพจากกระบี่พุ่งเข้าไปใส่พยัคฆ์ปีศาจที่โอบล้อมเขาไว้ ร่างพวกมันสลายกลายเป็นควันสีดำก่อนจะจางหายไป อดีตนักฆ่าหนุ่มมีรังไรให้สูญเสียชีวิต เนื้อเหล่าทหารกล้า เขาใช้วิชาตัวเบากระโดดขึ้นสู่กลางอากาศแล้ววาดกระบี่เป็นวงกว้าง ส่งพลังอันไร้ขีดจำกัดของตนและอานุภาพแห่งกระบี่สังหารพยัคฆ์ปีศาจทุกตัวที่กำลังขย้ำเหล่าทหาร ในพริบตาพวกมันก็สลายหายไปจนหมดสิ้น

อวีนไคใช้นิ้วแตะกระบี่เทพสวรรค์แล้วยกขึ้นดู ดวงตาของเขากลายเป็นดวงตาทิพย์ สามารถมองเห็นจอมมารซึ่งเวทย์เขี้ยวและลูกสมุนอีกแปดคนยืนอยู่กลางเวหาเบื้องหน้าเขา และเหมือนอีกฝ่ายจะรู้ตัวว่าถูกเห็นจึงเคลื่อนตัวลงมายืนบนพื้นดิน องค์กรหญิงอวีเยียนที่ลงจากหน้าผาและแอบซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้ใกล้ๆ สนาหรมได้เพ่งมองบุรุษผู้มีท่วงท่าสง่างามและองอาจที่สุดในฝ่ายมาร ทว่าน่าเสียดาย... บุรุษที่นางใฝ่ฝันอยากจะได้เห็นโฉมหน้ากลับสวมหน้ากากสีทองปกปิดใบหน้าของเขาไว้ แต่องค์กรหญิงยังไม่หมดหวัง เพราะอวีนไคต้องทำตามข้อตกลงที่ให้ไว้ คือต้องทำให้จอมมารรูปร่างเปิดเผย

โฉมหน้าที่แท้จริงให้นางได้ยลโฉม ว่าแล้วอวีเยียนก็ตั้งหน้าตั้งตารอคอยไปพร้อมๆ กับรอช่วยมู่สาวเย่า

“เจ้ามีอาจใช้พลังมารทำร้ายข้าได้เหมือนตอนเจอกันครั้งแรกอีกแล้ว ในมือข้าคืออะไรเจ้าคงรู้ดี หากยังอยากมีลมหายใจอยู่ก็จงปล่อยตัวมู่สาวเย่าออกมาแต่โดยดี” อวีนไคเริ่มด้วยการชูชิ่งเว่ยเซียนซี

หนี่วี่เหี้ยวเราะเยาะหยันออกมาดังๆ ก่อนเอ่ย “ถึงประมุขข้าไร้ซึ่งพลังมาร ก็เชื่อว่าจะต่อสู้กับเจ้าไม่ได้สักหน่อย อย่างมาทำอวดเก่งนัก เดี่ยวจะอับอายขายขี้หน้าคนอื่นไม่รู้ด้วย”

“มิต้องพรีอะไร จัดการพวกมันเลย” รองแม่ทัพหนุ่มตะโกนบอกอวีนไค และนั่นก็เป็นสัญญาณเริ่มการต่อสู้ด้วยวรยุทธ์ล้วนๆ ไร้ซึ่งพลังมารใดๆ เพราะอวีนไคใช้กระบี่เทพสวรรค์สะกดพลังมารของฝ่ายชิ่งเว่ยเซียนซี แต่กระนั้นอดีตนักฆ่าหนุ่มก็ยังมิอาจสังหารจอมมารรูปร่างมหึมาให้ดับต้นได้ ทั้งสองต่อสู้กันด้วยสุดยอดวรยุทธ์ไร้เทียมทาน แต่มีผู้ผลแพ้ชนะ

ฝ่ายจอมมารมีลูกสมุนแปดคนที่เก่งกาจยิ่งนัก สามารถต่อสู้ปะทะกับกองทหารหลายพันที่รอดตายจากพยุคณ์ปีศาจได้อย่างเหนือชั้น รวมทั้งรองแม่ทัพหานอี้ที่สู้แบบตัวต่อตัวกับหนี่วี่เหี้ยว ทั้งๆ ที่ร่างกายของทั้งคู่แตกต่างกันลิบลับ คนหนึ่งสูงใหญ่กำยำ แต่อีกคนตัวเล็กเท่าเด็กเจ็ดขวบ ทว่าหนี่วี่เหี้ยวกลับว่องไวและมีวรยุทธ์ไม่เป็นรองหานอี้เลย นางจึงต่อสู้กับเขาได้อย่างสูสี

เมื่อชิ่งเว่ยเซียนซีกับอวีนไคฝีมือทัดเทียมกัน จึงต้องมีตัวแปรที่เข้ามาทำให้การต่อสู้จบลงโดยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้รับชัยชนะ ดังนั้นจอมมารรูปร่างมหึมาจึงใช้กำลังภายในดึงร่างบางที่ถูกจี้สกัดจุดอยู่หลังต้นไม้มโหฬารโดยไม่มีใครสังเกตเห็นให้ลอยมาสู่วงแขนของเขา ชิ่งเว่ยเซียนซีคลายจุดให้มู่สาวเย่าแล้วจับนางมายืนด้านหลังเพื่อเป็นโล่กำบังให้เขา

“ข้าต้องการสังหารมู่สาวเย่า แต่เจ้าต้องการช่วยนาง” จอมมารรูปร่างมหึมาบอกอวีนไคที่ยืนมองด้วยสีหน้านิ่งไร้อารมณ์ “มาดูกันว่าเจ้ากับข้า ใครจะทำได้สำเร็จก่อนกัน”

สิ้นคำจอมมารช่งเว่ยเซียนซีก็บีบคอมู่สาวเย่า ยังไม่ทันที่เด็กสาวจะตั้ง
 ทูรันทุรายเพราะขาดอากาศหายใจ ฉับพลันนั้นอวิ้นไคก็พุ่งตัวเข้ามาพร้อม กับ
 ใช้กระบี่เสียบแทงทะลุผ่านร่างบอบบางของมู่สาวเย่าไปยังร่างสูงเพรียว
 เบื้องหลังนางด้วย

นี่ก!

เลือดของผู้ถูกแทงไหลอาบกระบี่เทพสวรรค์จนปลายกระบี่เป็นสีแดง
 ฉาน ทว่ากลับมิใช่เลือดของมู่สาวเย่า แต่เป็นเลือดจากมือจอมมารช่งเว่ย-
 เซียนซี หากความไวในการแทงกระบี่ใส่ร่างมู่สาวเย่าของอวิ้นไคใกล้เคียงกับ
 ความเร็วของเสี่ยวเป้า³⁹ ความเร็วของช่งเว่ยเซียนซีที่ผลักมู่สาวเย่าให้พ้นจาก
 วิถีกระบี่ก็เทียบเท่ากับการบินดิ่งของโหยวสุ่น⁴⁰ ซึ่งถือกันว่าเป็นสัตว์ที่เร็วที่สุด
 ในใต้หล้า ช่งเว่ยเซียนซีใช้มือขวาจับลำกระบี่เทพสวรรค์มิให้เสียบแทงร่าง
 เขา เลือดจากมือเรียวจึงไหลอาบปลายกระบี่

การกระทำของบุรุษรูปงามทั้งสองสร้างความตกใจ พิศวงงงวย และ
 ประหลาดใจให้แก่องค์หญิงอวิ้นเซียนผู้เฝ้าดูอยู่ห่างๆ หลังพุ่มไม้และมู่สาวเย่า
 ที่หันกลับมามองสองบุรุษหลังจากถูกผลักอย่างแรงจนล้มลงนั่งกับพื้น เหตุใด
 อวิ้นไคที่เป็นเหมือนสหายของมู่สาวเย่ากลับคิดสังหารนางโดยไม่ลังเล ในขณะที่
 จอมมารช่งเว่ยเซียนซีที่ประกาศปาวๆ ว่าต้องสังหารมู่สาวเย่าในวันนี้กลับ
 เป็นผู้ช่วยชีวิตเหยื่อสาวของเขาไว้ เกิดคำถามมากมายขึ้นในใจหญิงงามทั้งสอง
 ทว่าเวลานี้มิใช่เวลามาขบคิด เพราะการสู้รบยังดำเนินต่อไป อวิ้นเซียนฉวย
 โอกาสตอนทุกคนกำลังต่อสู้กันพุ่งตัวด้วยวิชาตัวเบาออกจากการซ่อนตัวเข้าไป
 จับแขนมู่สาวเย่าที่ตกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นโฉมหน้าองค์หญิง และพาหลบออก
 มายังต้นไม้ใหญ่ริมสระภูมิราบอย่างรวดเร็วและเงียบกริบ

“เจ้าเป็นใคร” มู่สาวเย่าถามสตรีที่มีโฉมหน้าเหมือนตนราวกับพิมพ์เดียวกัน

³⁹ เสี่ยวเป้า (獵豹) คือเสือชีตาห์

⁴⁰ โหยวสุ่น (游隼) คือเหยี่ยวเพเรกริน

อย่างสงสัยขณะแอบอยู่หลังต้นไม้ด้วยกัน

“มิต้องถามให้มากความ รีบเปลี่ยนเสื้อเร็ว ข้าจะสลบตัวกับเจ้า เร็วๆ เข้า” อวีเยียนเร่งมุ่งสาวเย่า อีกฝ่ายทำตามแต่โดยดี เพราะคิดว่านี่อาจจะเป็นแผนช่วยชีวิตนางของฝ่ายอวินไคก็ว่าได้

“โฉมหน้าจอมมารถูกเปิดเผยแล้ว” เสียงอวินไคตะโกนดังก้องไปทั่วสมรภูมิริบ เมื่อช่วงเวลายื่นชีบาดเจ็บที่มือจนเพลิงพล้ำถูกอวินไคกระชากหน้ากากสีทองที่ปกปิดโฉมหน้าไว้ออกไป ทั้งรองแม่ทัพหานอี่ เหล่าทหารศึกแห่งกองทัพหลวง รวมถึงองค์หญิงอวีเยียนที่เฝ้ารอโอกาสนี้มานานต่างพุ่งสายตาดับจ้องไปที่ดวงหน้าของจอมมารซึ่งเวลายื่นชีซึ่งยื่นหน้าหนึ่งท่ามกลางเหล่านักรบที่รายล้อม

ความงามที่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติของจอมมารซึ่งเวลายื่นชีสร้างความตะลึงงันให้แก่ผู้มิเคยได้ยลโฉม โดยเฉพาะองค์หญิงอวีเยียนถึงกับตกอยู่ในภวังค์ไร้สติไปชั่วขณะ ฝ่ายลูกสมุนพรรคมารทั้งแปดคนก็เป็นหวงและวิตกกังวลกับการมีคนเห็นโฉมหน้าประมุขตน รวมทั้งอาการบาดเจ็บที่มือขวาจนมีอาจต่อสู้อีกได้เต็มที่ ทำให้สมุนทั้งแปดคนพุ่งตัวกลับมายืนปกป้องคุ้มครองประมุขพรรคจากฝ่ายอวินไค

“ท่านประมุขหนีไปก่อน พวกข้าจะรับมือกับเจ้าอวินไคเอง” เทียนยี่บอกกับประมุขรูปงาม

“ข้ามิต้องทำเรื่องน่าอับอายด้วยการหนีเอาตัวรอดคนเดียวเยี่ยงนั้นหรอก” ซึ่งเวลายื่นชีเอ่ยเสียงเรียบ ไม่มีทำทวิตกกังวลหรือประหวั่นพรั่นพรึงใดๆ เมื่อตนเองกำลังจะพ่ายแพ้

“แต่ท่านประมุขใช้พลังมารมิได้และยังได้รับบาดเจ็บอีกด้วย ข้าเกรงว่า...” เทียนยี่ไม่กล้าเอ่ยต่อว่า “ท่านประมุขจะไม่รอด” แต่คนฟังก็อ่านใจสมุนมือขวาได้ จอมมารรูปงามเพียงแต่ยิ้มเล็กน้อย มิได้หลบหนีไปอย่างที่ลูกสมุนของตนเอ่ยปาก

“ซึ่งเวลายื่นชี วันนี้เป็นวันตายของเจ้า!” อวินไคประกาศกร้าว

ความชื่นชอบในตัวจอมมารซึ่งเวทย์เขียนซีทำให้องค์หญิงอวีเยียนใน
คราบมู่สาวเข้าวิ่งออกจากหลังต้นไม้ใหญ่เข้าไปหาจอมมารรูปงามเพื่อปกป้อง
เขา ทว่าไม่มีใครคาดคิด เมื่ออู๋ๆ เกิดลมพัดแรงราวกับพายุ และทุกคนคงถูก
พัดปลิวตามแรงลมหากยืนไม่มั่นคงกับพื้นปฐพี

“ใครกันแน่ที่ควรจะดับดิน” ซึ่งเวทย์เขียนซียกยิ้มมุมปาก

อวีนไครู้ในบัดเดี๋ยวนั้นว่า การที่จอมมารซึ่งเวทย์เขียนซีเลือกต่อสู้กับ
พวกตนในยามอู่ เพราะช่วงเวลานี้จะเกิดพายุฝน อวีนไคไม่รู้ว่าจะจอมมารรูปงาม
ผู้นี้ล่วงรู้ความลับเรื่องโรคมุขหุ่ยฝักของเขาได้อย่างไร แต่ตอนนี้เขากำลังตก
อยู่ในอันตรายและมีอาจแก้ไขใดๆ ได้ ชั่วพริบตาเมื่อดฝนก็ตกลงมาราวกับ
ฟ้ารัว พร้อมๆ กับการสลับหนึ่งไปของอดีตนักฆ่ารูปงามท่ามกลางความมุงนง
ของนักรบทุกคนในที่นั้น เว้นแต่มู่สาวเข้าที่เฝ้ามองและประเมินสถานการณ์
อยู่ในใจเสียบๆ

รองแม่ทัพทานอู๋วิ่งฝ่าสายฝนเข้าไปหาอวีนไคที่นอนเป็นมนุษย์ฝักอยู่
บนพื้นดินที่เปียกชุ่ม เขาเขย่าตัวอดีตนักฆ่าหนุ่มและเรียกให้ตื่น ทว่าร่างเพรียว
กลับนอนนิ่งไร้การตอบสนอง ฝ่ายลูกสมุนจอมมารต่างมองหน้ากันแล้วยิ้ม
ออกมาด้วยความดีใจที่สถานการณ์พลิกผันเข้าข้างพวกตน

“สังหารอวีนไคตอนนี้เลย” หนึ่งวิหะตะโกนบอกพรรคพวก

“ไม่ต้อง ข้าจัดการเอง” ซึ่งเวทย์เขียนซีเอ่ย พลางแบมือซ้ายที่ไร้แผลยื่น
มาด้านหน้า เกิดควันสีดำพวยพุ่งออกจากฝ่ามือลอยลิ่วเข้าสู่ใจกลางเหล่าขุนศึก
ฝ่ายตรงข้าม

ด้วยพลังมารอันแรงกล้าที่ไร้ขีดจำกัดในยามเมฆดำทะมึนบดบังแสง
ตะวันเหนือน่านฟ้าหุบเขาเร็นลับ ทำให้สามารถสะกดจิตเหล่าทหารแห่งกองทัพ
หลวงผู้ซึ่งมีบาปติดตัวให้คลุ้มคลั่ง ต่างยกอาวุธขึ้นห้าหั้นกันเอง มีเพียงมู่สาว-
เข้ากับองค์หญิงอวีเยียนผู้มิเคยสังหารผู้ใดให้เป็นบาปเท่านั้นที่หลุดพ้นจาก
อำนาจการสะกดจิตของจอมมารรูปงาม แม้รองแม่ทัพทานอู๋จะพยายามตั้ง
สมาธิมิให้พลังมารเข้าครอบงำจิตใจ ทว่ามือที่ถือกระบี่กลับข้างขึ้นเพื่อแทงลง

บนร่างเพรียวที่นอนไร้อึดอยู่เบื้องล่าง จนหนานี่ต้องใช้มืออีกข้างจับมือที่ขยับ
รั้งไว้

“ไม่ได้การแล้ว ข้าต้องช่วยพวกเขา” มู่สาวเย่าคิด ก่อนจะวิ่งออกจาก
หลังต้นไม้อั้วเข้าไปหารองแม่ทัพหนานี่ ฝ่าคมดาบคมกระบี่ของเหล่าทหารซึ่งรบ
พุ่งกันเองโดยมีวีเยียนที่หันมาเห็นเข้าช่วยคุ้มกัน จนหญิงงามทั้งสองมาขึ้น
รวมกับรองแม่ทัพหนานี่และอวินไค

“มู่สาวเย่ามีสองคน” หนี่วีไทเอ๋อขึ้นอย่างตกใจถึงงวงวย เมื่อเห็นสตรี
สองนางที่อยู่กลางสนามรบหน้าเหมือนกันราวกับฝาแฝด เทียนยี่ถึงกับขมวด
คิ้วมุ่น เพ่งมองสองนางเพื่อหาข้อแตกต่างพลางเปรยขึ้น

“นอกจากอาการของพวกนางแล้ว ข้ามิเห็นความแตกต่างอื่นที่บ่งบอก
ว่าเป็นมู่สาวเย่าตัวจริงเลย”

“ข้าจำได้ ก่อนหน้านั้นมู่สาวเย่าสวมชุดสีเหลือง” หนี่วีไทเอ๋อทรรคพวก
ในขณะที่ยังเว่ยเซียนซีเพียงแต่ยืนนิ่งเฉยมองดูสองมู่สาวเย่าโดยมิปริปากเอ่ย
ใดๆ

มู่สาวเย่าผู้สวมอาวุธสีฟ้าขององค์หญิงกัมลงหยิบกระบี่เทพสวรรค์ที่
ตกอยู่ข้างกายอวินไคขึ้นมาส่งให้รองแม่ทัพหนานี่ พลังเอ๋อออกมาดังๆ เพื่อ
เรียกสติอีกฝ่าย

“ถือกระบี่นี้ไว้ พลังเทพจากกระบี่จะปกป้องท่านจากการสะกดจิตของ
จอมมาร”

หนานี่ไต้ยีนดั่งนั้นกรีบใช้มือข้างที่ว่างเอื้อมไปรับกระบี่เทพสวรรค์มาถือ
ไว้อย่างว่องไว ความสับสนอลหม่านออกจากตัวเขา ทำให้มือที่ง้างอยู่ตกลงมาพร้อม
กับปล่อยกระบี่คู่ใจตกลงพื้น มู่สาวเย่ามองไปรอบสนามรบจนสะดุดเข้ากับ
บางอย่าง

“พวกท่านตามข้ามา” มู่สาวเย่าตะโกนบอกหนานี่กับอวินไค แม้จะ
สงสัยแต่ทั้งสองก็วิ่งตามมู่สาวเย่าไปยังชายป่าข้างสนามรบ ซึ่งระหว่างทางที่วิ่ง
ไป รองแม่ทัพหนานี่ได้ใช้กระบี่เทพสวรรค์ปิดป้องอาวุธจากเหล่าทหารที่

คลุ้มคลั่ง

ผู้หญิงสาวเยื้องย่างลงกับพื้นดินซึ่งมีพรรณไม้เป็นใบม้วนๆ แขนงขึ้นมา หัวกลมๆ ใต้ดินขึ้นอยู่เต็มทั่วผืนป่าบนหุบเขาเร็นลับ

“ช่วยข้าจุดไฟเผาว่านหอมเร็วเข้า” เด็กสาวร้องบอกสองคนที่วิ่งมาด้วยกัน

“มันคือต้นว่านหอมหรือ” อวีเยียนถามอย่างตื่นเต้น ขณะช่วยผู้หญิงสาวเยื้องย่างจุดไฟเผาต้นว่านหอมเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้า ส่วนรองแม่ทัพทานอังก์ก็ลงมือช่วยอีกแรง แต่มีวายนถามผู้หญิงสาวเยื้องย่างด้วยความงุนงงสงสัย

“ทำไมเราต้องจุดไฟเผาต้นว่านหอมด้วยล่ะ”

“การจะปิดกั้นพลังมารที่สะกดจิตเหล่าทหารได้ต้องให้พวกเขาปิดอายตนะทั้งหก ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดก็คือการนอนหลับ และควั่นจากต้นว่านหอมสามารถทำให้ทหารสลบได้ เช่นนี้พวกเขาก็จะหยุดฆ่าฟันกันเอง” องค์กรหญิงอวีเยียนในคราบผู้หญิงสาวเยื้องย่างเป็นฝ่ายตอบแทน

“คนดินแดนทางใต้ถือกันว่าว่านหอมเป็นว่านศักดิ์สิทธิ์ ใช้ในการปราบมาร ขจัดปัดเป่าเคราะห์กรรม และสิ่งที่ไม่เป็นมงคล ดังนั้นข้าจึงใช้ควั่นจากว่านหอมช่วยปกป้องทหารจากพลังมารของซ่งเว่ยเซียนซี” ผู้สาวเยื้องย่างจริงเสริม

เมื่อสิ้นข้อสงสัยทานอังก์จัดการจุดไฟเผาต้นว่านหอม นับว่าโชคดีที่ต้นไม้แถวชายป่าหนาทึบ ช่วยบดบังฝนที่ตกลงมาทำให้ดินใต้ต้นว่านหอมแห้งเอื้อต่อการจุดไฟติดได้ง่าย กอปรกับฝนตกหนักเพียงครู่เดียวก็แผ่วลงกลายเป็นตกรอยๆ มิอาจทำให้ควั่นไฟจากการจุดไฟเผาต้นว่านหอมดับลงได้ ควั่นจึงลอยฟุ้งไปทั่วบริเวณ เหล่าทหารกล้าทั้งหลายพากันล้มตัวลงนอนสลบบนพื้นดิน

“ทำไมวันนี้ทำให้ข้าอ่อนแรงลงชอบกล” เทียนยี่เอ๋ยี่ขึ้น เมื่อควั่นลอยมาถึงพวกตน

“มันเป็นควั่นจากว่านศักดิ์สิทธิ์ หากพวกเราที่ฝึกวิชามารสุดดมเข้าไปมากๆ จะทำลายพลังมารในกายจนสูญสิ้นกำลังวังชา แม้แต่จะทรงตัวให้

หยัดยืนก็มีอาจทำได้” ซ่งเว่ยเขียนชื่อบอกกับลูกสมุน ก่อนลี้ภัยเสียงเฉียบ “กลับพรรคเดี๋ยวนี้”

จอมมารรุกรามหายตัวไปกับสายลม ตามด้วยลูกสมุนทั้งแปดคน แต่ก่อนที่หนีวี้เหิงจะตามประมุขของตนไป นางได้ใช้วิชาตัวเองไปจับตัวมู่สาวเย่า ผู้สวมอาภรณ์สีเหลืองพากลับพรรคไปด้วยกัน ฝ่ายคนถูกจับก็มีได้ต่อสู้ขัดขืน ทั้งยังยินดีต่อการถูกจับตัวไปในครั้งนี้อีกด้วย

การสู้รบยุติลงชั่วคราวโดยยังไม่รู้ผลแพ้ชนะ เมื่อฝ่ายจอมมารซ่งเว่ยเขียนชี่ล่าถอยกลับไปยังที่ตั้งมั่นพรรค ณ เชิงเขาฝั่งขวาของแม่น้ำ เหล่าขุนศึกแห่งกองทัพหลวงก็บาดเจ็บสาหัสจากการต่อสู้กันเอง จนมีอาจตามไปถล่มพรรคมารได้ รongแม่ทัพหานอี่จึงสั่งถอยทัพไปตั้งค่ายห่างจากหุบเขาเร้นลับราวหนึ่งลี้⁴¹ หลังจากทุกคนฟื้นจากวันสลบ รวมทั้งอวินไคที่ฟื้นขึ้นมาเมื่อฝนหยุดตก

“เจ้าเป็นอะไร จู่ๆ ก็ล้มแน่นิ่งนอนไม่ได้สติตอนหน้าสิ่วหน้าขวานแบบนั้น ทำเอาพวกเราเกือบตายกันทั้งกองทัพแล้ว” หานอี่ถามถึงต่อว่าอวินไค ขณะนั่งดื่มกินอาหารร่วมกันสามคนภายในกระโจมของrongแม่ทัพหนุ่ม

“ข้า... เอ่อ...” อวินไคก็อึ้งไม่อยากจะบอกความจริง แต่ก็ไม่รู้จะยกข้ออ้างอะไรมาตอบเพื่อให้หานอี่เชื่อ มู่สาวเย่าซึ่งนั่งอยู่ในที่นั้นด้วยจึงช่วยเขาหาข้ออ้างที่น่าเชื่อถือมาตอบ และเพื่อมิให้เป็นการแก้ตัวแทนเด็กสาวจึงใช้วิธีถามเชิงชี้แนวคำตอบกับอวินไค

“ท่านคงหน้ามืดเป็นลมหมดสติเพราะความเครียดใช้หรือไม่”

อวินไคหันมาสบตามู่สาวเย่าอย่างคาดไม่ถึง เขาไม่คิดว่าเด็กสาวจะยังช่วยเขาทั้งๆ ที่นางก็รู้อยู่เต็มอกว่าเขาตั้งใจสังหารนางให้ตายลงด้วยมือของเขา

“เจ้าเครียดอย่างนั้นหรืออวินไค” เสียงหานอี่ทำให้อวินไคเลิกมองมู่สาว-

---

41 1 ลี้ (里) เท่ากับ 500 เมตร

เย่าแล้วหันมาสนใจรองแม่ทัพแทน

“ใช่ ข้าคงเครียดเกินไป เพราะชีวิตทุกคนขึ้นอยู่กับข้า หากข้าล้มหาร จอมมารไม่ได้ ทุกคนก็จะตกอยู่ในอันตราย”

“แล้วอย่างไรละ ทั้งข้ากับพวกทหารก็ตกอยู่ในอันตรายขึ้นมาจริงๆ ดี ที่ได้องค์หญิงอวีเยียนช่วยแก้ไขสถานการณ์ มิเช่นนั้นคงได้เป็นผีเฝ้าหุบเขากัน ทั้งกองทัพ พุดจบหานอีกก็หันไปยกมือขึ้นค้ำบัมมู่สาวเย่า “ขอบพระทัยองค์หญิง เป็นอย่างยิ่งพะยะค่ะ เพราะความปรีชาของพระองค์ทำให้พวกกระหม่อมรอดตายมาได้”

“ท่านรองแม่ทัพเข้าใจผิดแล้ว ข้ามิใช่องค์หญิงอวีเยียน แต่เป็นมู่สาวเย่า ตัวจริงเจ้าค่ะ”

หานอี่ไม่ปักใจเชื่อในถ้อยคำของเด็กสาว “อย่าทรงล้อกระหม่อมเล่นสิ พะยะค่ะ ถึงอวินไคจะแปลงโฉมพระองค์ให้เหมือนมู่สาวเย่าราวกับแกะ แต่ ฉลองพระองค์สีฟ้าที่ทรงสวมก็บ่งบอกว่าเป็นองค์หญิงแน่นอน”

“พวกเราสลับเปลี่ยนชุดกัน ข้าจึงสวมอาภรณ์ขององค์หญิง”

ได้ยินดังนั้นรองแม่ทัพหนุ่มก็โวยวายออกมาด้วยความตกใจทันที “เป็น องค์หญิงที่ถูกจับตัวไป ไม่! จอมมารต้องฆ่าองค์หญิงแน่ ข้าต้องรีบไปช่วย”

“ข้าก่อนท่านรองแม่ทัพ” อวินไคลุกขึ้นไปขวางหน้าหานอี่ไว้ ก่อนที่รอง แม่ทัพจะวิ่งพรวดพราดออกจากกระโจม

“ซ่งเว่ยเขียนซีไม่สั่งหารองค์หญิงหรอก เพราะเจ้านั้นต้องใช้องค์หญิง เป็นตัวประกันเพื่อมาต่อรองกับพวกเรา อีกอย่าง... องค์หญิงอวีเยียนก็ทรงมี พระปรีชาสามารถ ย่อมต้องเอาตัวรอดได้” อวินไคเอ่ยกับหานอี่เพื่อให้อีกฝ่าย ใจเย็นลง

“จะวางใจได้เยี่ยงไร เจ้าก็รู้ว่าจอมมารซ่งเว่ยเขียนซีมันโหดเหี้ยมเพียง ไต มันอาจล่องเกินองค์หญิงก็เป็นได้” หานอี่วิตก

มู่สาวเย่าหัวเราะเบาๆ พลังเอ่ย “ท่านรองแม่ทัพวางใจได้ ต่อให้องค์หญิง ยั่วชวนจอมมารซ่งเว่ยเขียนซีแค่ไหน เขาก็มีอาจตะหนี่ต้องตัวองค์หญิงได้

หากเขามีใจหวนไหว้กับองค์หญิงแม่เพียงแค่นี้ คิดว่าเขาจะขาดสะบั้นสิ้นใจตายในที่นี้”

“เจ้ารู้ได้อย่างไร” อวีนไคถามเสียงห้วน

“เพราะข้าเคยยั่วยวนช่งเว่ยเซียนซีมาก่อนนะสิ เขากระอักเลือดออกมาเลยนะ” มู่สาวเย่าเอ๋อแล้วยิ้มขันเมื่อนึกถึงตอนนั้น สีหน้าและแววตาแห่งความสนุกสนานปรากฏชัดบนดวงหน้างดงาม จนบุรุษที่มองอยู่เกิดอาการหงุดหงิด

“ดูเหมือนตอนอยู่กับช่งเว่ยเซียนซี เจ้าจะมีความสุขมากสินะ ทำไมไม่กลับไปหาเจ้าจอมมารนั่นตั้งแต่ตอนนั้นเลยล่ะ บางทีเจ้าอาจจะยินดีดีกว่าอยู่กับข้าที่นี่” อวีนไคว่า ก่อนจะเดินลงบันไดออกจากกระโจมไป ปล่อยให้หานอ๊กกับมู่สาวเย่ามองหน้ากันด้วยความมึนงง

“เจ้าอวีนไคเป็นอะไรไป ทำไมต้องโกรธด้วย เจ้าก็มีได้พูดอะไรผิดสักหน่อย” หานอ๊กมวดคิ้วมุ่น

“นั่นสิเจ้าคะ” มู่สาวเย่าเอ๋อพลางคิดในใจ ‘ข้าต่างหากที่สมควรโกรธ เขาคิดสังหารข้าให้ตายคากระบี่เขาแท้ๆ’

ทางด้านองค์หญิงอวีเยียนก็ถูกยายเฒ่าร่างเด็กโอบเอวจากด้านหลัง

แล้วหายตัวแวบมายังห้องโถงของพรรค แต่ด้วยร่างกายที่เล็กกว่ามากทำให้หนี่วี่ให้ใช้กำลังไปมากโข ทั้งกระโดดจับเอวและพาร่างบอบบางของอวีเยียนในคราบมู่สาวเย่ามายืนเบื้องหน้าประมุขรูปงาม ทำให้หนี่วี่โห่เหิน้อยหอบมิใช่น้อย ท่ามกลางลูกพรรคคนหนึ่งที่ปรากฏตัวในห้องโถงก่อนหน้าสองนางเล็กน้อย

“ท่านประมุข ข้าจับตัวมู่สาวเย่ามาให้ท่านสังหารตามที่ลั่นวาจาประกาศิตไว้” หนี่วี่โห่เอ๋อเมื่อทุกคนอยู่กันพร้อมหน้าในห้องโถงของพรรค

“เจ้าแน่ใจได้อย่างไรว่านางคือมู่สาวเย่า ข้าเห็นนางผู้นี้ใช้วรยุทธ์ปกป้องมู่สาวเย่าอีกคนนะ” ลูกสมุนคนหนึ่งทักท้วง

“เรื่องวรยุทธ์มู่สาวเย่าอาจปิดบังพวกเราก็เป็นได้ แต่ข้ามันใจว่าสตรีผู้นี้คือมู่สาวเย่าตัวจริง เพราะนางสวมอาภรณ์สีเหลืองเช่นที่สวมตอนอยู่ที่นี้”

หน้าวิหะแยงอย่างมีเหตุมีผล

ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีมองไปยังหลังฝ่ามือของสตรีโฉมงามตรงหน้า ปรากฏว่า มันไร้รอยแผลเป็น เขาจึงเอ่ยเสียงซุ่ม “เจ้ามิใช่่มู่สาวเย่า... เจ้าเป็นใคร”

“ข้าคือสตรีผู้เป็นใหญ่รองจากมารดาแห่งแผ่นดิน สตรีที่เป็นตั้งแก้วตา ดวงใจขององค์ฮ่องเต้ และเป็นสตรีที่สามารถให้คุณและโทษแก่ท่านได้ ข้าคือ องค์หญิงแห่งแคว้นฮั่น นามว่าฮั่นอวีเยียน” อวีเยียนกล่าว พร้อมกับส่งยิ้มให้ จอมมารหนุ่ม อีกฝ่ายก็ยกยิ้มมุมปากแล้วเอ่ยทักทายหญิงงามตรงหน้า

“ที่แท้เจ้าก็คือสตรีที่ขโมยดวงชะตาของผู้ฉี่นี่เอง”

สิบเอ็ด

หงส์เกี่ยวมังกร

ประโยคที่หลุดจากปากจอมมารช่งเว่ยเขียนซีทำเอาทุกคนในห้องโถง
งุนงงกันถ้วนหน้า โดยเฉพาะองค์หญิงอวี๋เยียนถึงกับขมวดคิ้วมุ่นอย่างพิศวง
หนักพลางเถียงออกมา

“ดวงชะตาเป็นสิ่งที่ฟ้ากำหนดมา ข้าเป็นเพียงมนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง
จะไปขโมยดวงชะตาของผู้อื่นได้เยี่ยงไร”

“ทำไมเจ้าจะไม่ขโมยล่ะ ในเมื่อตำแหน่งแม่ทัพในการรบครั้งนี้ควรเป็น
บุรุษมิใช่หรือ แต่เจ้าซึ่งเป็นสตรีกลับได้รับการแต่งตั้งเป็นแม่ทัพแทนบุรุษใน
ราชสำนัก เยี่ยงนี้มิเรียกว่าขโมยดวงชะตาแม่ทัพจากผู้อื่นหรือหรือ”

อวี๋เยียนหัวเราะเบาๆ เมื่อเข้าใจในความหมายที่จอมมารรูปร่างมากล่าว
“เรื่องนี้เป็นเรื่องของความสามารถ หากใช้การขโมยหรือแย่งชิงแต่อย่างใด”

“ท่านประมุข” หนี่วี่ไหล่ร้องเรียก พร้อมกับชี้ขึ้นไปทางองค์หญิง “อาศัย
ที่นางหน้าเหมือนนางสาวเย่า สั่งทหารนางให้ดับดินแล้วเอาร่างนางไปแขวนไว้ที่
หน้าประตูพรรค ป่าวประกาศให้คนทั่วหล้ารู้ว่าท่านประมุขสั่งทหารเจ้ายุทธภพ
คนใหม่สำเร็จแล้วตามวาจาประกาศิตดีหรือไม่เจ้าคะ”

“มิสลายไปแล้วหรือ ตอนนี้พวกทหารฝ่ายข้าต่างก็เห็นโฉมหน้าของ

ประมุขเจ้ากันหมดแล้ว เจ้าจะให้ท่านจอมมารไปตามฆ่าทีละคนให้หมดทั้ง กองทัพภายในสิบราตรีเชียวรี คงจะยากลำบากมีใช้น้อย อีกอย่าง... มู่สาวเย่า ตัวจริงคงมิยอมนิ่งเฉยให้ท่านจอมมารฆ่าชาวโลกทุกคนเป็นแน่” อวีเยียนแย้ง ขึ้นมา

“ท่านประมุข พวกเราจะทำอะไรดี โคมหน้าท่านถูกเปิดเผย และ มู่สาวเย่าก็มีชีวิตรอดเกินสิบราตรีแล้วด้วย” เทียนยี่ถามอย่างร้อนรน เขานึก ห่วงชื่อเสียงของจอมมารช่งเว่ยเซียนซีว่าจะขาดความขลัง

“พวกเจ้าไม่คิดจะหวงบาดแผลที่มือของท่านจอมมารเลยหรืออย่างไร” อวีเยียนต่อว่าคนในพรรคมาร ก่อนจะล้วงผ้าเช็ดหน้าจากในเสื้อออกมา ขณะ องค์กรหญิงก้าวเท้าเข้าไปหาช่งเว่ยเซียนซีเพื่อใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดแผลที่มือเขา ก็เป็น จังหวะเดียวกับที่หมอเวทดาเปี่ยนชวี่เข้ามาขวางเสียก่อน

“ข้ารักษาตัวเอง” หมอเวทดาเปี่ยนชวี่บอกกับองค์กรหญิง แล้วใช้ผ้า สีขาวซับเลือดที่มือช่งเว่ยเซียนซี อวีเยียนรู้สึกเสียตายนี่มิได้จับมือจอมมาร รูปงาม ได้แต่ถอยออกมายืนดูห่างๆ

“สงครามระหว่างเรายังหาข้อยุติมิได้ ฝ่ายเจ้ามีกระบี่เทพสวรรค์ ฝ่าย ข้าก็มีเจ้าเป็นตัวประกัน ในฐานะที่เจ้าเป็นแม่ทัพย่อมมีอำนาจเบ็ดเสร็จ คำสั่ง ของเจ้าถือเป็นที่สุด ดังนั้นพรุ่งนี้ข้ากับเจ้าค่อยเจรจากัน” ช่งเว่ยเซียนซีเอ่ย เสียงเรียบ ก่อนหันไปทางยายเฒ่าร่างเด็ก “เจ้าพวองค์กรหญิงไปพักที่เรือนพฤกษา ก่อน”

“เรือนพฤกษา!” หนี่วี่โหดตาโตพร้อมกับร้องประท้วง “ท่านประมุข ทำไม ไม่ให้นางนอนในคุกเหมือนมู่สาวเย่าเล่าเจ้าคะ”

“นางมิใช่สามัญชน แต่เป็นถึงองค์กรหญิง ย่อมต้องปฏิบัติต่อนางให้ดีกว่า มู่สาวเย่าอยู่แล้ว” เทียนยี่ตอบแทน

“รีบไปทำแผลที่กระท่อมของข้าก่อนเถอะ” หมอเวทดาเปี่ยนชวี่เอ่ย ฝ่ายช่งเว่ยเซียนซีก็ยอมทำตาม เขาขยับตัวลุกขึ้นเพื่อจะเดินออกจากห้องโถง ทว่าองค์กรหญิงกลับเรียกไว้เสียก่อน

“ท่านยังไม่เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของข้าเลย ข้าจะถอดหน้ากากให้ท่าน ยลโฉมข้า” ว่าแล้วองค์หญิงก็ใช้มือดึงหน้ากากที่เป็นใบหน้ามู่สาวเย่าออก เผยให้เห็นโฉมหน้างดงามของตนเอง ในใจหวังได้เห็นแววตาตะลึงงันของจอมมาร รูปงาม ทว่าอีกฝ่ายกลับมองด้วยสายตานิ่งเฉยไร้อารมณ์ใดๆ แล้วเขาก็หายตัวไปกับหมอกทิวเขาเป็นนัย ซ้ำสร้างความผิดหวังให้แก่องค์หญิงยิ่งนัก

ครั้นหนี่วี่ไหวพวงค์หญิงมายังเรือนพฤกษาในยามเย็น แสงตะวันยัง

ส่องให้เห็นความร่มรื่นน่าอยู่ของเรือนไม้เล็กๆ ท่ามกลางมวลบุปผาและต้นไม้ น้อยใหญ่ อีกทั้งเครื่องเรือนที่ตกแต่งภายในก็สร้างความประหลาดใจให้องค์หญิงอวีเยียนไม่แตกต่างจากตอนที่มู่สาวเย่ามาที่นี่

“พรรคของเจ้ามีสตรีอยู่ในพรรคด้วยหรือ ถึงได้มีเรือนที่พักของสตรี เช่นนี้” อวีเยียนถามหนี่วี่ไหว ขณะมองไปรอบๆ ห้องซึ่งประดับตกแต่งอย่าง ประณีตสวยงามและเป็นระเบียบเรียบร้อยด้วยความสนใจ

“เจ้านี้ถามเหมือนนางเด็กมู่สาวเย่าเลยนะ” หนี่วี่ไหวว่า

“มู่สาวเย่าเคยมาพักที่นี่ด้วยหรือ”

“นางมิได้มาพัก แค่มารักษาตัวเท่านั้น” หนี่วี่ไหวตอบ พลังคิดในใจ ข้า คารหยังเชิงดูความคิดขององค์หญิงผู้นี้สักหน่อย ดูซิว่านางจะคิดอย่างไรกับ เรื่องที่ข้าเล่าให้ฟัง

คิดได้ดังนั้น หนี่วี่ไหวก็เล่าเหมือนอย่างที่เคยเล่าให้มู่สาวเย่าฟัง “ตั้งแต่ ก่อตั้งพรรค ท่านประมุขก็สั่งให้สร้างเรือนพฤกษาแห่งนี้ อย่างที่เจ้าคิดนั้น ถูกต้องแล้ว เรือนนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อสตรีโดยเฉพาะ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมา ยังมีเคยมีสตรีนางใดได้ย่างกรายเข้ามาในนี้ นอกจากข้าที่ต้องมาทำความสะอาด ทุกวัน และข้าก็ไม่เห็นวี่แววว่าท่านประมุขจะพาสตรีนางใดมาอยู่ที่นี่ ข้าสงสัย ยิ่งนักว่าท่านประมุขจะสร้างเรือนพฤกษานี้ขึ้นมาทำไม และเพื่อสตรีคนใด”

องค์หญิงอวีเยียนมิได้แสดงความคิดเห็นใดๆ นางเพียงแต่อมยิ้มด้วยความพึงพอใจ หนี่วี่ไหวเห็นดังนั้นก็นึกอยากแหงนดูเลยพุดยั่วขึ้น

“ข้าเคยเอ่ยแบบนี้กับมู่สาวเย่า นางเด็กนั้นบอกว่าท่านประมุขสร้างเรือน
พุกกษานี้เพื่อนาง เพราะท่านประมุขพานางมาที่นี่”

รอยยิ้มของอวี๋เยียนกระตุกนิดหนึ่งก่อนยิ้มออกมา “เจ้าบอกเอง
มิใช่หรือว่ามู่สาวเย่ามาที่นี่เพื่อรักษาตัว มิได้มาพักอาศัย นางคงจะล้อเจ้าเล่น
นั่นแหละ”

“เจ้ามึคิดหรือว่าท่านประมุขอาจสร้างเรือนนี้ขึ้นมาเพื่อเจ้าก็เป็นได้”
หนี่วี้ไห่หยิ่งเชิงถาม

“ถ้าเช่นนั้นท่านจอมมารคงจะเป็นผู้หยั่งรู้ฟ้าดินแน่ๆ ถึงได้รู้ล่วงหน้าว่า
เจ้าจะจับตัวข้ามาที่นี่ หรือเจ้าคิดเยี่ยงไรล่ะ” อวี๋เยียนย้อนถามยายเฒ่าร่างเด็ก
อีกฝ่ายถึงกับอึ้งไป เพราะนางไม่ยอมเปิดเผยความลับของประมุขตนสักเท่าไร
จึงตัดบทเอาดีดๆ

“เจ้าพักอยู่ที่นี้ไปแล้วกัน อย่าคิดหนีเซียว รอบสำนักเรามีค่ายกล
มากมาย หากคิดหนีคงไม่รอดแน่” พุดจบหนี่วี้ไห่ก็ทำท่าจะออกจากเรือน แต่
องค์หญิงร้องเรียกไว้เสียก่อน

“พรุ่งนี้ข้าต้องไปเจรจากับประมุขของเจ้า มิทราบว่าเขาพักอยู่ที่ใด ข้า
จะได้ไปหาเขาถูก”

หนี่วี้ไห่ยิ้มมุมปากแล้วตอบ “สุสานในป่าช้าด้านหลังพรคนี่ นั่นแหละ
ที่พักหลับนอนของประมุขข้า”

กล่าวจบหนี่วี้ไห่ก็เดินจากไป ทิ้งให้องค์หญิงอวี๋เยียนยืนอึ้งด้วยความ
คาดไม่ถึง

กระท่อมไม้ไผ่อันเป็นที่พักอาศัยของหมอเหวดดาเปี่ยนเซวี่ยกกลายเป็น
สถานที่รักษาบาดแผลที่มือของจอมมารช่งเว่ยเซี่ยนซี ปวยกีเข้าหรือหญ้าห้าม
เลือดถูกนำมาใช้ปิดแผลอีกครั้ง ซึ่งในครั้งแรกมู่สาวเย่าได้ใช้ปวยกีเข้าห้าม
เลือดจากการถูกกิ่งไม้เกี่ยว มาคราวนี้จอมมารรูปงามใช้มือจับกระบี่จนเป็น
แผลฉกรรจ์ ก็ได้หมอเหวดดาเปี่ยนเซวี่เป็นผู้รักษาด้วยตัวเอง

“เหตุใดเจ้าจึงบอกว่าองค์หญิงคือสตรีที่ขโมยดวงชะตาคนอื่นมา อย่าบอกว่านางขโมยดวงชะตาแม่ทัพมาเสียวะ เพราะข้ามิเชื่อเจ้าหรอก” หมอเทวดาเปี่ยนชวีย์เอ่ยถามจอมมารผู้เป็นสหายนีติ หลังจากใช้ผ้าสีขาวพันแผลที่มือเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ข้าปิดบังเจ้ามาได้เลยสินะ” ช่งเว่ยเขียนชี่เอ่ย พลังซึ่งมือไปทางช่องหน้าต่างซึ่งทัศนียภาพด้านนอกเป็นท้องฟ้ายามค่ำคืนที่มีดวงดาวส่องแสงระยิบระยับ “เจ้าเห็นดวงดาวสี่ดวงที่เกาะกลุ่มเป็นรูปสี่เหลี่ยมใกล้กับพระจันทร์นั้นหรือไม่”

หมอหนุ่มเมยหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง พยายามจ้องมองดวงดาวบนท้องฟ้า จนกระทั่งเห็นในสิ่งที่สหายนีติเอ่ยถึง “ดวงดาวสี่ดวงรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่ส่องแสงเป็นประกายเจิดจ้านั้นใช่หรือไม่ ออกจะเด่นมากในหมู่ดวงดาวด้วยกันเลยนะ”

“ใช่ เจิดจ้าจนน่ากลัวว่าจะมีดาวดวงใดดวงหนึ่งต้องพ่ายแพ้และดับแสงลงไป”

“ช่งเว่ยเขียนชี่ เจ้าพูดอะไรให้ข้าเข้าใจหน่อยได้หรือไม่” หมอเทวดาเปี่ยนชวีย์ต่อว่าสหายนีติ อีกฝ่ายส่งยิ้มให้เล็กน้อยก่อนอธิบายขยายความ

“ดวงดาวทั้งสี่เป็นตัวแทนขององค์หญิง หญิงสามัญชน นักฆ่า และจอมมาร เรื่องราวของดวงดาวทั้งสี่ข้าได้ยินครั้งแรกเมื่อตอนอายุห้าขวบ สมัยที่เรียนรู้ดวงชะตาผ่านดวงดาวจากท่านพ่อ...”

ย้อนอดีตไปเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนตอนช่งเว่ยเขียนชี่ยังเป็นเด็กผู้ชายตัวป้อมหน้าตาน่ารักวัยห้าขวบ ยามไหนเป็นเวลาของเด็กควรเข้านอน ทว่าคุณชายช่งเว่ยเขียนชี่กลับสนุกกับการดูดาวบนท้องฟ้า โดยมีบิดานามว่าช่งจิวฮั่วคอยสอนวิชาดูดวงชะตาผ่านดวงดาวอยู่ใกล้ๆ

“ท่านพ่อ ดาวที่สว่างจ้าที่สุดดวงนั้นคือดาวอะไร” ช่งเว่ยเขียนชี่เอ่ยถามบิดา พลังซึ่งนิ้วไปบนท้องฟ้า

“ดาวองค์หญิงนะ คืนนี้จะมืองค์หญิงแห่งราชวงศ์ฮั่นกำเนิดในเมือง

ล้วยหาง เอ๊ะ!” ยังพูดไม่ทันจบ ช่งจิวฮั่วกับบุตรชายวัยห้าขวบก็ต้องตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นบนท้องฟ้า

“ท่านพ่อ! ดาวองค์หญิงหรือแสงเหมือนจะดับเลย ทั้งยังเคลื่อนที่ออกห่างจากจุดเดิมด้วย เกิดอะไรขึ้นหรือ”

ชายวัยสามสิบห้าปีรับยกมือขึ้นคำนวณ ก่อนถอนหายใจเฮือกแล้วบอกกับบุตรชาย “องค์หญิงพระองค์ใหม่มีเคราะห์ ดาวหญิงสามัญชนเข้ามาแทนที่ และส่องสว่างจ้าในตำแหน่งดาวองค์หญิง แสดงว่ามีสตรีนางหนึ่งขโมยดวงชะตาขององค์หญิงตัวจริงไป แล้วองค์หญิงตัวจริงก็โคจรไปเจอกับนักษ่า เจ้าจงดุนั้น เขียนซี”

เด็กชายมองตามมือของบิดา ช่งจิวฮั่วพูดต่อ “ดาวที่อยู่ใกล้กับดาวองค์หญิงคือดาวนักษ่า และดาวที่อยู่ห่างออกไปทางทิศใต้คือดวงดาวของเจ้า... ดาวจอมมาร”

“จอมมารเป็นอย่างไรท่านพ่อ” ช่งเว่ยเขียนซีในวัยเด็กถามอย่างสงสัย

“สักวันเจ้าจะรู้เอง แต่ที่ข้าจะเตือนเจ้าคือ เมื่อใดที่ดวงดาวทั้งสี่คือ ดาวองค์หญิง ดาวหญิงสามัญชน ดาวนักษ่า และดาวจอมมาร โคจรมาเจอกัน ทั้งองค์หญิงและตัวเจ้าจะมีเคราะห์หนัก โดยเฉพาะเจ้าจะมีภัยเพราะสตรี ดังนั้นตั้งแต่นี้เป็นต้นไปให้เจ้าสวมหน้ากากไว้ อย่าให้ผู้ใดเห็นโฉมหน้าเจ้าเป็นอันขาด หากมีใครเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้า จงสังหารผู้นั้นภายในสิบลราตรีเพื่อป้องกันภัยอันเกิดจากรูปโฉมของเจ้า”

ภาพแห่งอดีตหายไปพร้อมกับการเตือนของบิดาในความทรงจำ ทมอเทวดาเปียนเซวียได้ฟังช่งเว่ยเขียนซีเล่าก็เปรยออกมา

“ท่านพ่อของเจ้าคงคาดไม่ถึงว่าเจ้าจะเปิดเผยโฉมหน้าของตัวเองให้มู่สาวเย่าเห็น”

“เจ้าจงปิดเรื่องนี้เป็นความลับระหว่างเราด้วย อย่าแพร่งพรายให้ผู้ใดรู้ โดยเฉพาะมู่สาวเย่า” ช่งเว่ยเขียนซีกำชับ อีกฝ่ายพยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะถามต่อ

“เจ้าเห็นดาวประจำตัวขององค์หญิงอวีเยียนว่าเป็นดาวสามัญชนใช่หรือไม่ เจ้าก็เลยกล่าวหานางคือสตรีที่ขโมยดวงชะตาคนอื่นมา”

“ใช่”

“แสดงว่าองค์หญิงอวีเยียนมิใช่พระธิดาของฮ่องเต้กับฮ่องเฮา แล้วใครเล่าคือองค์หญิงที่แท้จริง” หมอเทวดาเขียนเขี่ยมองหน้าสหาย อีกฝ่ายหนึ่งเงียบไม่ตอบ หมอหนุ่มเลยเอ่ยทิ้งท้าย “ถึงเจ้าไม่บอก ข้าก็พอเดาออกว่าใครคือองค์หญิงตัวจริง”

การสนทนาของทั้งคู่จบลงเมื่อจอมมารรูปงามลุกขึ้น แล้วหายตัวกลับไปยังสุสานอันเป็นสถานที่หลบซ่อนของเขา

ในเช้าวันรุ่งขึ้นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง องค์หญิงอวีเยียนก็ออกจากเรือน พกขามุ่งตรงมาทางด้านหลังพรรคมารซึ่งเป็นป่าช้า แม้บรรยากาศจะวังเวงน่ากลัว แต่ด้วยความปรารถนาแรงกล้าทำให้องค์หญิงบุกฝ่าเข้าไปถึงหน้าประตูสุสานอันเป็นที่พักอาศัยของจอมมารรูปงามแล้วยืนรอคอยอยู่แถวนั้น

องค์หญิงก็มอมองดูชุดของตัวเอง เลือกระโปรงติดกันเป็นอาภรณ์ชิ้นนอกเนื้อบางเบาสีม่วงสวมทับชุดตัวในทำจากผ้าตัวน่มนาวาสีขาวชุนโอบรัดด้วยผ้าคาดเอวสีขาวอมม่วงดูงดงามน่ารักยิ่งขึ้นเมื่อองค์หญิงเป็นผู้สวม หลังจากอาบน้ำในตอนเช้าองค์หญิงก็เปิดตู้เสื้อผ้าซึ่งมีอาภรณ์ของสตรีแขนไว้หลายชุด แล้วนางก็เลือกชุดที่เป็นผ้าเนื้อบางมองเห็นผิวพรรณช่วงแขนและไหล่ผู้สวม แม้จะดูเปิดเผยเกินไปสักนิด แต่องค์หญิงก็ตั้งใจให้ช่งเว่ยเขียนซีมองอยู่แล้ว จึงมิได้พะวักพะวนจะปิดแต่อย่างใด

เพียงไม่นานประตูสุสานก็เปิดกว้างพร้อมทั้งร่างสูงเพรียวที่ก้าวออกมา จอมมารรูปงามชะงักกนิดหนึ่งเมื่อเห็นสตรีในชุดสีม่วงขาวที่แล้งยืนมองห้องฟ้าอยู่หน้าสุสาน

อวีเยียนหันมาทำหน้าตกใจถึงประหลาดใจ ก่อนเอ่ยทักทายช่งเว่ยเขียนซี “เอ๊ะ! บังเอิญจัง ท่านนอนอยู่ในสุสานนี้หรือ”

“เจ้ามาทำอะไรที่นี่” จอมมารหนุ่มถามเสียงเรียบ

“ข้าตื่นแต่เช้า ก็เลยออกมาเดินเล่น ไม่คิดว่าจะมาเจอท่านที่นี่”

‘เดินเล่นใกล้จ้งนะ’ ซ่งเว่ยเซียนซีย่อนในใจ แต่เขามิได้เอ่ยออกมาให้องค์หญิงเสียหน้า ก่อนจะกล่าว “อาหารเช้าจะถูกเตรียมไว้ที่เรือนหลังใหญ่ ถ้าเจ้าไม่รังเกียจก็ไปกินด้วยกันได้”

“แน่นอน ข้าไม่รังเกียจอยู่แล้ว เอ่อ... อากาศยามเช้าสดชื่นมาก ทิวทัศน์รอบกายก็งดงาม พวกเราเดินกันไปโดยมิต้องใช้วิชาตัวเบาดีหรือไม่” องค์หญิงมีเจตนายืดเวลาอยู่ด้วยกันสองต่อสอง แต่คำตอบของจอมมารกลับทำให้องค์หญิงต้องกระดากอาย

“ทิวทัศน์งดงามที่เจ้าเอ่ยถึงคือกระดุกมณูษย์ที่กองพะเนินริมทางและซากศพเปื่อยเน่ามีหนอนชอนไชนี่นะหรือ เพิ่งมีเจ้านี่แหละที่ชื่นชอบทิวทัศน์แบบนี้ แม้แต่ตัวข้ายังไม่อยากมองเลย แต่ไหนเมื่อเจ้าชอบ ข้าก็จะเดินเป็นเพื่อนเจ้า”

แม้จะรู้ว่าตัวเองพลาดไป แต่สุดท้ายองค์หญิงก็ได้เดินเคียงข้างกับจอมมารรูปงามกลับไปยังบริเวณด้านในของพรรคตามที่ตั้งใจไว้ ทว่าก็อดคิดหวังเล็กน้อยไม่ได้ที่มีเห็นซ่งเว่ยเซียนซีย่อนชมอาภรณ์ที่นางสวม เขาแทบมิได้สังเกตเห็นเลยว่านางเปลี่ยนชุดแล้ว หรือไม่เขาก็แกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น เมื่อต้องการอวดเรือนร่างให้อีกฝ่ายพิศมอง องค์หญิงจึงมองหาโอกาสให้ตัวเองแล้วนางก็เห็นกิ่งไม้หักที่ส่วนปลายแหลมคมยื่นออกมาจากต้นไม้ข้างทาง ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว จับพลันนั้นองค์หญิงก็เดินเข้าไปหากิ่งไม้หักนั้น

“ว้าย!” องค์หญิงร้องอย่างตกใจ เมื่อกิ่งไม้ นั้นเกี่ยวสาบเลื้อยตัวนอกของนางจนลื้อฉีกขาดติดกับกิ่งเผยให้เห็นชุดเกาะอกตัวในสีขาวขุ่น

ซ่งเว่ยเซียนซีย่อนองค์หญิงไร้อาภรณ์ปกปิดกายเหนือทรวงอก เขาจึงถอดเสื้อคลุมตัวนอกของตัวเองออก แล้วสวมทับไหล่เปลือยเปล่านั้นขององค์หญิงพร้อมกับจับสาบเลื้อยให้ปิดมิดชิดบดบังเรือนร่างที่ขาวผ่องนั้นไว้

“เจ้ากลับไปเปลี่ยนชุดที่เรือนพฤษภาคก่อน แล้วค่อยไปกินข้าวที่เรือน

หลังใหญ่ ข้าจะรอเจ้าอยู่ที่นั่น” ว่างแล้วช่งเว่ยเขียนซีก็หายตัวไปในสายลม ปล่อยให้องค์หญิงลูบลำเลื้อยคลุมของเขาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

ภายในเรือนหลังใหญ่ คนในพรรคมารต่างเฝ้ารอการมาขององค์หญิง

ตามคำสั่งของประมุขรูปงาม ที่บอกให้ทุกคนรอกินอาหารพร้อมกับองค์หญิงที่กำลังไปเปลี่ยนชุด ทว่าหนี่วี่ไท์ซึ่งไปตามองค์หญิงได้กลับมารายงานต่อช่งเว่ยเขียนซี

“องค์หญิงบอกว่านางมีธุระต้องทำในเรือนพฤกษา ต้องขอโทษท่าน ประมุขด้วย”

“เช่นนั้นก็ให้คนนำอาหารไปให้นางด้วย” ช่งเว่ยเขียนซีกล่าว ก่อนบอกให้ลูกพรรคเริ่มกินอาหาร เมื่อไม่มีองค์หญิง การสนทนาจึงมีต้องปิดบังใดๆ เทียนยี่เริ่มเอ่ยถึงเรื่องการสังหารมู่สาวเย่าและการเปิดเผยโฉมหน้าของประมุขตน

“เราจะทำอย่างไรกับมู่สาวเย่าและทหารนับหมื่นที่เห็นโฉมหน้าท่าน ประมุขขอรับ”

“เหตุผลที่ข้าต้องสังหารผู้ที่เห็นโฉมหน้าของข้า เพราะไม่ต้องการให้มีการวาดภาพหรือจดจำหน้าตาข้าว่าเป็นเช่นไร พวกเจ้าก็รู้ว่าโฉมหน้าข้าไม่เหมือนใคร ความงามอาจเป็นเรื่องดีสำหรับคนอื่น แต่สำหรับข้ามันกลับนำพาความยุ่งยากมาให้ ดังนั้นข้าจึงปิดบังโฉมหน้าของตัวเองไว้ แต่ยิ่งปิดบังก็ยิ่งทำให้คนอื่นอยากรู้มากขึ้น เมื่ออยากจะป้องกันก็ต้องแก้ไข ต่อไปนี้ข้าจะเปิดเผยโฉมหน้าของตัวเองให้ทุกคนเห็น ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ข้าจะแก้ไขสถานการณ์เอง” คำตอบของช่งเว่ยเขียนซีทำให้ลูกพรรคทุกคนต่างมองหน้ากัน แล้วหนี่วี่ไท์ตะโกนขึ้นสนับสนุน

“ท่านประมุขทำถูกต้องแล้วเจ้าคะ อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด หากมีสตรีมาทำให้ท่านประมุขของข้าเดือดร้อน ข้าจะสังหารสตรีผู้นั้นเอง”

“ข้าว่าเจ้าฆ่าตัวเองดีกว่า เพราะเจ้านั้นแหละทำให้ท่านประมุขเดือดร้อน

ก่อนใคร” เทียนยี่ว่า

“ท่านก็ไม่ต่างกันนักหรอก อย่ยามาว่าช้าหน่อยเลย” หนี่ว์ให้โต้กลับ พาให้ทุกคนในห้องนั้นหัวเราะกันดังสนั่น พอเสียงเงียบลงตี้ฉิวก็เอ่ยถามซ่งเว่ย-เทียนซีบ้าง

“ท่านประมุข ท่านจะทำเยี่ยงไรกับองค์หญิงอวีเยียน พวกเราน่าจะเจรจาสงบศึกกับฝ่ายองค์หญิงได้นะขอรับ”

“ข้าจะปล่อยนางไป โดยไม่ขอต่อรองใดๆ”

“ทำไมละขอรับ เรายิ่งองค์หญิงเป็นตัวประกันแล้ว เราย่อมเป็นต่อและมีสิทธิ์เรียกร้องใดๆ ก็ได้ ท่านประมุขจะปล่อยโอกาสนี้ไปหรือขอรับ” ตี้ฉิวไม่เข้าใจ

ท่ามกลางความงุนงงของพวกลูกพรรค หมอเหวดดาเปี่ยนเซวี่ยก็พูดลั้วหัวเราะออกมาดังๆ

“พวกเจ้านี่ช่างโง่เขลาหนัก มิรู้หรือว่าความงามของประมุขพวกเจ้าไม่มีใครฆ่าเขาได้ลงหรอก แม้แต่องค์หญิงอวีเยียนที่เป็นผู้บัญชาการกองทัพนับหมื่นก็ยอมสยบต่อความงามของจอมมารซ่งเว่ยเทียนซี”

“แสดงว่าจะไม่มีคำสั่งถล่มพรรคมารของพวกเรา เพราะเห็นแก่ท่านประมุขสินะ” หนี่ว์ให้ยิ้มหยัน “ข้าคิดอยู่แล้วว่าองค์หญิงผู้นี้ต้องหลงรักท่านประมุขแน่ๆ ถึงยอมให้ข้าจับตัวมาทั้งๆ ที่นางก็มีวรยุทธ์”

“เจ้ามันโง่เองที่ชักน้ำเข้าลึก ชักศึกเข้าบ้าน” เทียนยี่ต่อว่ายายเฉ่าร่างเด็ก อีกฝ่ายก็ชักสีหน้า แม้จะโมโหแต่ก็รู้ว่าตนเป็นอย่างที่อีกฝ่ายกล่าวหาจริงๆ จึงได้แต่นั่งหน้าบึ้ง

“เรื่องปล่อยตัว เจ้าจะไปบอกองค์หญิงเองหรือจะให้ข้าไปบอกนาง” หมอเหวดดาเปี่ยนเซวี่ยถามสหายจอมมาร อีกฝ่ายส่งสายตาดูมาให้

“รู้แล้วยังจะถามอีก”

หมอเหวดดาหัวเราะเบาๆ อย่างรู้ทัน ดั่งนั้นหลังจากกินข้าวเสร็จ หมอเหวดดาเปี่ยนเซวี่ยก็ออกไปดูอาชานในคอกเพื่อเตรียมให้องค์หญิงขี่กลับไปยัง

ค่ายทหาร หลังจากนั้นก็หมอบทวดดาเปียนเซวียก็เดินไปยังเรือนพฤษภาซึ่งองค์หญิงกำลังจะเตรียมตัวออกไปข้างนอกอยู่พอดี

“ท่าน...” อวีเยียนมีสีทำหน้างเมื่อเห็นหมอบที่เคียรักษาจอมมารในห้องโถงเดินเข้ามาในเรือนพฤษภา

“กระหม่อมมีนามว่าเปียนเซวีย เป็นหมอบประจำที่นี่” หมอบหนุ่มแนะนำตัว พลาบมองไปที่โต๊ะกลางห้องซึ่งมีเสื้อคลุมของช่งเว่ยเซียนซีพับอยู่ ก่อนนยหน้าถาม “องค์หญิงกำลังจะเสด็จไปไหนหรือพะยะคะ”

“ข้าจะเอาเสื้อคลุมไปคืนท่านจอมมารช่งเว่ยเซียนซี”

“ถ้าเช่นนั้นฝากกระหม่อมไปให้เขาก็ได้พะยะคะ เพราะว่าท่านประมุขมีคำสั่งให้ปล่อยตัวองค์หญิงทันที และกระหม่อมก็เตรียมม้าให้องค์หญิงไว้ซึ่งกลับไปค่ายทหารแล้วพะยะคะ” หมอบทวดดาเปียนเซวียเอ่ยอย่างนอบน้อม

“นี่เขาปล่อยตัวข้าแล้วหรือ ทำไมง่ายจัง”

“องค์หญิงไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้นหรือพะยะคะ”

“ไม่... ไม่... ข้าต้องการเช่นนั้นอยู่แล้ว” อวีเยียนยิ้มกลบเกลื่อน ในใจพยายามหักห้ามความเสียใจไว้ ก่อนจะหยิบถุงหอมสีแดงจากโต๊ะเล็กข้างเตียงมาวางบนเสื้อคลุมสีดำของช่งเว่ยเซียนซี แล้วยกเสื้อคลุมที่มีถุงหอมวางอยู่ด้านบนส่งให้หมอบทวดดาเปียนเซวีย

“ข้าฝากท่านคืนเสื้อคลุมให้ท่านจอมมารด้วย และถุงหอมนี้ข้าขอมอบให้เขาแทนคำขอบคุณที่ให้อุ้มเสื้อคลุม”

หมอบทวดดาเปียนเซวียรับเสื้อคลุมกับถุงหอมไว้ แล้ววางลงบนโต๊ะอย่างเดิม “กระหม่อมจะมอบให้ท่านประมุขกับมือเลยพะยะคะ พูลเชิญองค์หญิงเสด็จไปที่ด้านหน้าประตูสำนัก กระหม่อมเตรียมม้าไว้ที่นั่นแล้ว”

อวีเยียนพยักหน้าซ้ๆ แล้วเดินออกจากเรือนพฤษภาไป ฝ่ายหมอบทวดดาเปียนเซวียก็หยิบถุงหอมสีแดงขึ้นมาดู

“ถุงหอมลายจิ้งจอกเก้าหาง เป็นลายที่ทำให้บุรุษหลงเสน่ห์เลยนะนี่ เอ้อ... ท่าทางเจ้าคงจะหลุดพ้นจากเงื้อมมือองค์หญิงยากเสียแล้ว ช่งเว่ยเซียนซี”

สิบสอง

สหายยาก

อาซาสองตัวยืนอยู่หน้าประตูทางเข้าพรรคมารโดยมีผู้ดูแลหนึ่งคนจับสายจูงไว้เพื่อรอคอยการมาขององค์หญิงแห่งแคว้นฮั่นกับหมอเทวดาท่ามกลางคนในพรรคที่มารอสอง องค์หญิงอวี๋เยียนเดินนำหน้าหมอเทวดาเปียนเซวี่มายังอาซาทั้งสองตัว ความสงสัยทำให้องค์หญิงเอ่ยถามหมอหนุ่ม

“ทำไมถึงมีอาซาสองตัว มีคนจะไปกับข้าด้วยหรือ”

“ใช่แล้วพะยะค่ะ กระหม่อมจะคุ้มครององค์หญิงไปส่งที่ค่ายทหาร” หมอเทวดาเปียนเซวี่ยกกล่าว แต่องค์หญิงกลับโบกมือพร้อมกับปฏิเสธ

“ไม่จำเป็นหรอก ข้าไปคนเดียวได้”

“ท่านประมุขเป็นห่วงความปลอดภัยขององค์หญิงพะยะค่ะ จึงให้กระหม่อมติดตามพระองค์ไปด้วย” หมอเทวดาเปียนเซวี่ใช้ข้ออ้างที่องค์หญิงจะทรงปลื้มปิติ ทว่านางกลับรู้ทัน

“ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ท่านจอมมารควรให้คนที่มิวรุยุทธ์ไปกับข้ามากกว่าจะเป็นท่านหมอนะ เอาเถอะ ถ้าอยากไปด้วยก็ไป ก็ได้ ข้าจะได้มีสหายควมมา ร่วมเดินทาง” พุดจบองค์หญิงก็ขึ้นชื่ออาซาสีขาวปลอด ก่อนมองดูเหล่าคนในพรรคมารที่มาส่ง ในจำนวนนั้นมีสมุนมือขวาเทียนยี่กับยายเฉ่าร่างเด็ก

หนึ่งไว้เหย็นส่งอยู่ด้วย ทว่ากลับไร้เงาประมุขพรรคมารรูปงาม

ฝ่ายหมอเทวดาก็ขึ้นชื่อซาอีกตัว พลังมองเข้าไปในพรรคแล้วนึกถึง
ช่วงเวลาก่อนหน้า ในตอนที่เขาไปเตรียมอาชาในคอกม้า และช่งเว่ยเซียนซีได้
ตามมาคุยกับเขา

“ข้ามีเรื่องขอให้เจ้าช่วยเรื่องหนึ่ง” ช่งเว่ยเซียนซีเอ่ยกับหมอเทวดา
เป็ยนเซวี่ย ขณะที่หมอหนุ่มกำลังยื่นมองคนดูแลสวมอานม้าบนหลังอาชาสีขาว
ปลอด พอได้ยินสหายจอมมารพูดเช่นนั้น หมอเทวดาเป็ยนเซวี่ยก็ยิ้มกว้าง
ตอบกลับมา

“ถ้าข้าช่วย เจ้าจะมีอะไรตอบแทนข้า”

“ได้เจอกับมู่สาวเย่าเป็นการตอบแทน”

คำตอบของช่งเว่ยเซียนซีทำเอาหมอเทวดาหันขวับมาทำตาโตไล่เขาทันที
ก่อนจะถามเพื่อความมั่นใจ “เจ้ายอมให้ข้าเจอกับมู่สาวเย่าแล้วหรือ ทำไมถึง
เปลี่ยนใจล่ะ ไม่กลัวข้าพูดเรื่องของเจ้าหรืออย่างไร”

“เจ้าจะได้พูดเรื่องของข้าได้เต็มที แต่เจ้าต้องทำตามที่ข้าขอหนึ่งอย่าง”

“เจ้าอยากให้ข้าช่วยอะไร” หมอเทวดาเป็ยนเซวี่ยขมวดคิ้ว อีกฝ่ายชะงัก
หน้ามาพูดใกล้ๆ ให้ได้ยินกันแค่สองคน เมื่อช่งเว่ยเซียนซีบอกคำขอของเขา
จบ หมอหนุ่มก็มองจอมมารรูปงามตาปริบๆ พลังถามย้า

“เจ้าแน่ใจนะว่าจะให้ข้าช่วยเรื่องนี้”

“ใช่” ช่งเว่ยเซียนซีตอบเสียงหนัก “เจ้าติดตามองค์หญิงอวี่เยียนไปยัง
ค่ายทหาร มู่สาวเย่าต้องอยู่ที่นั่นแน่ เจ้าจะได้พบกับนางตามที่เจ้าปรารถนา”

“หากข้าทำตามที่เจ้าขอแล้ว อย่ามาเสียใจภายหลังก็แล้วกัน” ว่าแล้ว
หมอเทวดาเป็ยนเซวี่ยก็หันไปตะโกนบอกผู้ดูแลม้าให้เตรียมอาชาเพิ่มอีก
หนึ่งตัว เพราะเหตุนี้ทำให้หมอเทวดาเป็ยนเซวี่ยถึงคิดติดตามองค์หญิงไป
ค่ายทหาร

อาชวลีชาวปลดอันเมืองค้หญิงผู้เลื่อมประทับอยู่ด้านบนกำลังวัง

เหยาะอย่างจากหน้าพรรคมารไปยังค่ายทหาร โดยมีหม่อมเทวดาหนุ่มควบอาชวลีอีกตัวตามไปติดๆ ระยะทางเพียงหนึ่งลี้ทำให้ทั้งสองมาถึงค่ายทหารในเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม การปรากฏตัวขององค์หญิงอวีเยียนทำให้กองทัพมีขวัญกำลังใจขึ้นอย่างมาก และเป็นทีโล่งใจแก่รองแม่ทัพหน้อ หม่อมเทวดาเปียนเซียลงจากหลังอาชวลีแล้วมองไปรอบๆ กาย เห็นสตรีนางหนึ่งตรงมเก็นกว่าจะพรรณนาออกมาเป็นถ้อยคำใดๆ ได้ กำลังเดินออกมาจากกระโจมพร้อม กับบุรุษรูปร่างอีกคนหนึ่ง ด้วยความงามอันเป็นที่เลื่องลือของมู่สาวเย่าที่หม่อมเทวดาเปียนเซียเคยได้ยินมา ทำให้เขารู้ว่าสตรีผู้นี้ต้องเป็นมู่สาวเย่าอย่างแน่นอน ความดีใจที่ได้เจอ มู่สาวเย่าตัวจริงมิใช่ฟังเพียงคำเล่าลือจากผู้อื่น ทำให้หม่อมหนุ่มวังเข้าไปกอดมู่สาวเย่าอย่างลื้มตัว ท่ามกลางความตกใจของทุกคน โดยเฉพาะเด็กสาวผู้ตรงนามน่ารัก

“ข้าอยากเจอเจ้ามานานแล้ว มู่สาวเย่า ในที่สุดก็ได้เจอเจ้าจริงๆ เสียที” น้ำเสียงหม่อมเทวดาเปียนเซียที่กล่าวทักทายเต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างมาก แต่กระนั้นหม่อมหนุ่มก็ต้องผละจากร่างบาง เพราะอดีตนักฆ่ารูปร่างอึดมือमारบเอร์ร่างบาง แล้วดึงเด็กสาวออกจากวงแขนของผู้เป็นหม่อม

“เจ้าเป็นใคร” อวีนโคถาม ฝ่ายหม่อมเทวดาเปียนเซียมองดูท่าทางเป็นเจ้าข้าเจ้าของในตัวมู่สาวเย่าของอดีตนักฆ่าหนุ่มก็นึกหมั่นไส้ แต่พอเห็นสายตาสงสัยของมู่สาวเย่าที่มองมายังตัวเขา ก็คิดว่าควรแนะนำตัวกับนางก่อนค่อยจัดการกับอวีนโค

“ข้ามีนามว่าเปียนเซีย เป็นหม่อมเทวดา แล้วก็...” หม่อมหนุ่มหยุดพูดหนึ่ง ก่อนเอ่ยชัดถ้อยชัดคำ “ข้าคือยากปากร้ายที่เคยช่วยชีวิตเจ้าจากโจรปล้นสาวทเมื่อห้าปีก่อนอย่างไรล่ะ”

เป็นความไม่คาดคิดมาก่อนว่าหม่อมเทวดาแห่งพรรคมารจะเป็นสหายยากของนาง มู่สาวเย่ามองหน้าหม่อมเทวดาเปียนเซียอย่างพิณิจพิเคราะห์ จะว่าไปตอนเจอกับยากหนุ่มเมื่อห้าปีก่อนนั้นแทบดูไม่ออกเลยว่าโฉมหน้าที่แท้

จริงของเขาเป็นเช่นไร เพราะผมแพ้ที่ยุ่งรุงรัง หน้าตามอมแมมเปรอะเปื้อนดิน จนดูต่ำค่าล้ำ ตามความจริงแล้วเวลาห้าปี หน้าตาของเด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดที่โตเป็นผู้ใหญ่จะไม่เปลี่ยนแปลง หรือถ้าเปลี่ยนก็จะไม่มากขนาดจำกันไม่ได้ หากตอนนั้นสหายยากของนางล้างหน้าล้างตาเอาฝุ่นดินออกไป นางก็คงจำเขาได้แน่นอน

“สตรีซีเหว่ ยังจะสงสัยอีกหรือ” หมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยพูดล้วงหัวเราะ “ใช่แล้ว ตอนนั้นผู้มีพระคุณของข้าก็เรียกข้าอย่างนี้ ท่านคือสหายยากคนนั้นจริงๆ” มู่สาวเย่ายิ้มออกมาอย่างดีใจ แม้นในใจจะรู้สึกผิดหวังนิดๆ ที่สหายยากมิใช่จอมมารซึ่งเว่ยเซี่ยนซีผู้ครอบครองสร้อยของนาง “ข้าคิดว่าจอมมารซึ่งเว่ยเซี่ยนซีสังหารท่านไปแล้วเสียอีก มิคิดว่าท่านกับจอมมารจะรู้จักกัน แล้วทำไมเขาต้องหลอกข้าด้วยละ แล้วท่านให้สร้อยเขาไปหรือเจ้าคะ”

หมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยหัวเราะขัน “เจ้ายิ่งคำถามใส่ข้าราวกับยิงธนูพันดอกเช่นนี้ ข้าจะตอบคำถามไหนของเจ้าก่อนดีล่ะ”

“อย่ามายืนพูดอยู่ตรงนี้เลย พวกเจ้าเข้ากระโจมไปหาที่นั่งคุยกันดีกว่า” อวี่เยียนเอ่ยแทรกขึ้น ทำให้มู่สาวเย่าเชิญหมอหนุ่มเข้าไปนั่งคุยกันในกระโจมของนาง

หมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยชำเลื่องมองอวี่โค ก็เห็นเขายืนหน้าหนึ่งไร่อารมณ์จนเหมือนบึ้งตึงขณะมองดูเขากับมู่สาวเย่าตลอดเวลา แต่อวี่โคมิได้ตามทั้งสองเข้าไปในกระโจมของมู่สาวเย่า เขาเดินเข้าไปในกระโจมของตัวเองโดยไม่พูดไม่จากับใคร ส่วนองค์หญิงอวี่เยียนมีคำถามคาใจที่อยากจะถามหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยเลยตามมู่สาวเย่ากับหมอหนุ่มเข้าไปในกระโจม โดยไม่ลืมหูลืมตาให้รองแม่ทัพพานอ้อไปตรวจนับกำลังพลที่เหลือรอดชีวิต แล้วมารายงานนางเพื่อตัดตัดสินใจว่าควรทำการใดต่อไป

“ท่านเรียนวิชาแพทย์มาจากผู้ใด แล้วเรียนตั้งแต่เมื่อไร” มู่สาวเย่าเริ่มตั้งคำถามกับหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยหลังจากทหรานำอาหารและน้ำชามาวางบนโต๊ะตัวเล็กที่มีหญิงงามสองนางกับหมอเทวดานั่งล้อมวงดื่มกินกันอยู่

“ข้าเรียนวิชาแพทย์มาจากบิดาตั้งแต่เด็ก แต่เมื่อบิดาเสียชีวิตเมื่อห้าปีก่อน ข้าก็กลายเป็นเด็กหนุ่มเร่ร่อน ประทั่งชีวิตด้วยการขอเศษเงินเศษอาหารผู้อื่น และได้เจอกับเจ้าอย่างไรล่ะ” หมอหนุ่มตอบ พลางจับน้ำชาไปด้วย

“น่าแปลกนะ มีวิชาแพทย์แต่ไม่ใช้วิชาหาเลี้ยงตัว กลับเป็นยาจกที่ไร้หนทางทำมาหาเลี้ยงตัวได้เยี่ยงไรกัน” อวีเยียนตั้งข้อสงสัย

“กระหม่อมเสียใจกับการสูญเสียบิดาจนเสียดสี ไม่คิดเรื่องอะไรนอกจากปล่อยตัวปล่อยเวลาผ่านไปวันๆ จนกระทั่งเจอสหายวัยเยาว์คนหนึ่งจึงได้สติ และติดตามสหายคนนั้นมาตลอดพะยะค่ะ”

“สหายที่ท่านเอ่ยถึงคือจอมมารช่งเว่ยเขียนซีใช่หรือไม่” มู่สาวเย่าถาม

“ใช่ เพื่อตอนแทนที่ข้าทำให้ข้าเป็นผู้เป็นคนขึ้นมา ข้าจึงมอบสร้อยของเจ้าให้แก่เขา”

“แต่เขาหวงสร้อยเหมือนเป็นของตัวเองเลยนะ” มู่สาวเย่าถอนใจ หมอเทวดาเปี่ยนชวี่หัวเราะพร้อมกับแก้ต่างให้

“เพราะข้าเป็นผู้มอบให้ และท่านประมุขก็เห็นข้าเป็นเหมือนสหายผู้หนึ่งเป็นธรรมดาที่จะเก็บรักษาของซึ่งสหายมอบให้สุดชีวิตตั้งเป็นของรักของตนเอง”

“เจ้าไม่ต้องสงสัยอีกแล้วว่าท่านหมอจะใช้สหายยาจกของเจ้าหรือไม่ ทุกอย่างชี้ชัดว่าเป็นท่านหมอแน่แล้ว สิ่งที่น่ากังวลสำหรับเจ้าตอนนี้ควรเป็นอวิวันไคมากกว่า ในการรบที่ผ่านมาเจ้าก็เห็น อวิวันไคตั้งใจสังหารเจ้า เหตุใดเขาต้องทำเช่นนั้นด้วยเล่า หรือว่าเจ้าไปทำอะไรให้อวิวันไคไม่พอใจ ทั้งๆ ที่ข้าคิดเสมอว่าเขาจงรักภักดีต่อเจ้า ขนาดบุกเข้าวังไปขอกระบี่เทพสวรรค์กับข้า” องค์หญิงอวีเยียนสงสัย

“หม่อมฉันก็มีอาจทราบได้พะคะ”

อวีเยียนหันไปถามหมอเทวดา “ท่านหมอเคยเห็นนุรุษที่สุขภาพแข็งแรงแล้วจู่ๆ ก็ล้มพับนอนสลบแหนึ่งไป เรียกอย่างไรก็ไม่ตื่นบ้างหรือไม่ ท่านหมอมคิดว่าเขาเป็นโรคอะไร”

คำถามขององค์หญิงทำให้มู่สาวเย่าใจหาย นึกกลัวแทนอวิ้นไคว่า ความลับของเขาจะไม่เป็นความลับอีกต่อไปแล้ว

“องค์หญิงคงหมายถึงอดีตนักฆ่าพญาอินทรีหรือวินไคสินะพะยะค่ะ กระหม่อมก็เฝ้าดูการสู้รบที่ผ่านมา และเห็นเขาสลับตอนฝนตก ถ้ากระหม่อมเดาไม่ผิด เขาต้องเป็นโรคมนุษย์ฝึกชั่วคราวตอนที่ฝนตกพะยะค่ะ”

“เจ้ารู้เรื่องนี้ใช่หรือไม่” อวีเยียนหันมาถามมู่สาวเย่า มาถึงขั้นนี้เด็กสาวก็มีอาจบิบบังได้ จึงพยักหน้ายอมรับ แล้วองค์หญิงก็เดาทุกอย่างที่เกิดขึ้นระหว่างมู่สาวเย่ากับอวิ้นไคได้

“เพราะเจ้ารู้ความลับนี้จึงแก่งทำที่ว่าจะรักษาเขาให้หายขาดจากโรคมนุษย์ฝึก เขาเลยไว้ชีวิตและช่วยเจ้าให้ได้ขึ้นเป็นเจ้ายุทธภพ แต่ทำไมเขาจึงเปลี่ยนใจคิดสังหารเจ้าขึ้นมาละ หรือว่าต้องการสังหารเพื่อป้องกันมิให้ความลับแพร่พราย”

มู่สาวเย่ามิได้กังวลเรื่องนั้น นางหันไปถามหมอเวทดาเปียนเซวี่ในเรื่องที่อยากรู้มานาน “มีวิธีการรักษาโรคมนุษย์ฝึกนี้บ้างหรือไม่เจ้าคะ”

“อวิ้นไคคิดจะสังหารเจ้า เจ้ายังมีแก้ไขจะหาวิธีการรักษาโรคให้เขาอีกหรือ” หมอหนุ่มสงสัย

“ท่านหมอรักษาคนยังไม่เคยแบ่งแยกว่าเป็นคนดีหรือคนเลว ข้าเองก็เช่นกัน เมื่ออยากช่วยสหายก็ไม่คิดว่าสหายผู้นั้นจะคิดร้ายกับข้าหรือไม่ ขอแค่ให้เขาหายจากโรคก็พอแล้ว ส่วนเรื่องจะเป็นจะตายก็เป็นเรื่องของข้าที่จะเอาตัวรอดจากคมกระบี่ของสหายผู้นั้นเอง”

“เจ้าช่างโง่หนัก” หมอเวทดาเปียนเซวี่ว่า ก่อนทำท่าคิดหนักคล้ายลังเลว่าควรจะบอกวิธีการรักษากับเด็กสาวดีหรือไม่ แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายมีความตั้งใจแน่วแน่จึงตอบ “มีวิธีการอายุวิธี่หนึ่ง นั่นคือต้องกินยาอนุตตระของตระกูลช่ง”

“ยาอนุตตระ มันคือยาอะไรหรือท่านหมอ” อวีเยียนสงสัยไม่ต่างจากมู่สาวเย่าที่ขมวดคิ้ว

“ยาอนุตตระคือยาที่สกัดจากสมุนไพรหายากกว่าพันชนิด เป็นยาชั้น

เลิศ ไม่มียาใดมีสรรพคุณยิ่งกว่ายาอนุตตระ สรรพคุณของยานี้คือสามารถรักษาโรคที่พิสดารไม่มียาใดรักษาได้แล้ว ยาอนุตตระนี้เป็นสูตรยาที่ตระกูลช่งเป็นผู้คิดค้นและปรุงขึ้นมา ดังนั้นถ้าเจ้าจะรักษาวันไค้ก็ต้องไปขอยาอนุตตระจากตระกูลช่ง”

“ไม่ทราบว่าจะตระกูลช่งอาศัยอยู่ในเมืองไหนหรือเจ้าคะ” มู่สาวเย่าถามอย่างกระตือรือร้น

“จินหลิง⁴² แต่เจ้าแน่ใจนะว่าจะไปตระกูลช่ง” หมอเทวดาเปี่ยนเซี่ยเถาออกมาเช่นนี้ทำเอามู่สาวเย่าเริ่มสงสัย แล้วก็คิดขึ้นมาได้ เด็กสาวถึงกับกลอกตาไปมาและบ่นออกมาดังๆ

“ทำไมนะ ข้าถึงต้องพัวพันกับจอมมารช่งเว่ยเซี่ยนซีทุกทีเลย”

“อ้อ ที่แท้ตระกูลช่งที่ว่าก็คือต้นตระกูลของท่านจอมมารช่งเว่ยเซี่ยนซีนี่เอง” องค์หญิงเอ๋อด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นและยิ้มออกมาอย่างดีใจ “มู่สาวเย่าข้าจะไปตระกูลช่งกับเจ้าด้วย”

“ข้าก่อนเพคะองค์หญิง หม่อมฉันต้องจัดการปัญหาระหว่างหม่อมฉันกับวันไค้ก่อน มิเช่นนั้นข้าคงสั่งทหารหม่อมฉันก่อนที่จะไปเอายาอนุตตระเป็นแน่เพคะ”

“เจ้าจะทำอย่างไร ไปถามวันไค้ตรงๆ ว่าสั่งทหารเจ้าด้วยเหตุใดอย่างนั้นหรือ” องค์หญิงเล็กคิ้ว มู่สาวเย่าส่ายหน้าก่อนตอบ

“ปัญหาไม่ใช่เรื่องที่วันไค้จะสั่งทหารหม่อมฉันด้วยเหตุใดเพคะ แต่ปัญหาคือวันไค้คือขุนโจร สหายวัยเยาว์อีกคนของหม่อมฉันหรือไม่ และหม่อมฉันก็มีวิธีพิสูจน์หาความจริงแล้วเพคะ”

“ถ้าเช่นนั้นข้าจะรอให้เจ้าพิสูจน์หาความจริงเรื่องที่เจ้าสงสัยให้เรียบร้อยก่อน แล้วเราค่อยเดินทางไปตระกูลช่งกัน” องค์หญิงอวี๋เยี่ยนสุรูป ก่อนจะหัน

---

⁴² จินหลิง (金陵; ภูเขาทอง) เป็นชื่อเก่าของเมืองหนานจิงในปัจจุบัน จินหลิงเป็นที่รู้จักและใช้มาตั้งแต่สมัยราชวงศ์โจวแห่งยุคณรัฐ

ไปถามหมอหนุ่ม “ท่านหมอจะติดตามพวกเราไปตระกูลซ่งหรือจะกลับพรรค
มาร”

“กระหม่อมขอกลับพรรคมารพะยะค่ะ”

“ท่านจะกลับแล้วหรือ อยู่ด้วยกันอีกสักพักก็ได้หรือเจ้าคะ” มู่สาวเย่า
ถามอย่างใจหาย หมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยพยักหน้าแล้วเอ่ยพลอบ

“ข้ากับเจ้าต้องมีโอกาสได้เจอกันอีกแน่ ข้ารับรอง”

เมื่อรั้งหมอหนุ่มไว้มิได้มู่สาวเย่าก็ได้แต่เดินไปส่งเขาพร้อมกับองค์หญิง
และแล้วหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยก็ขี่อาซากลับไปยังพรรคมารเพื่อไปรายงานให้
สหายของตนฟังว่าอีกไม่นานจะมีหญิงงามสองนางเดินทางไปยังตระกูลซ่งที่
จินหลิง

**คำคืนนั้นมู่สาวเย่านึกถึงเรื่องเก่าเมื่อเจ็ดปีก่อนตอนที่นางอายุได้
สิบขวบ เวลานั้นซุนจื่อยังอยู่ในหอริ่นรมย์ และเขากำลังจะกลับบ้านไปหาปู่ของ
เขาที่หมู่บ้านแถวซานเมืองลั่วหยาง ตรูฉินน้อยมู่สาวเย่าจะตามซุนจื่อไปด้วย
แต่เหล่าป่านมียอมให้ออกไปไหน ทำให้นางร้องไห้อย่างหนัก**

“เจ้าอย่าร้องสิ ข้ามีวิธีทำให้เจ้าออกไปกับข้าได้” ซุนจื่อในวัยสิบห้าปี
บอกกับสหายน้อยในขณะที่ทั้งคู่อยู่ในห้องนอนของมู่สาวเย่า

“จะ... ทำ... อย่างไร... เจ้าคะ” ตรูฉินน้อยพูดไปสะอื้นไป

“ท่านปู่ของข้าเชี่ยวชาญเรื่องการแปลงโฉม ใครๆ ก็บอกว่าวิชาแปลง
โฉมของท่านปู่แนบเนียนและเหมือนตัวจริงที่สุด ท่านปู่สอนข้ามาตั้งแต่เด็ก
ก่อนที่ท่านปู่จะเดินไม่ได้ ข้าจะแปลงโฉมให้เจ้าเป็นบุตรสาวของแม่ครัว แล้ว
เราค่อยออกไปด้วยกัน” ซุนจื่ออธิบายแล้วกำชับกับตรูฉินน้อย “เจ้ารออยู่ที่นี้
ก่อนนะ ข้าจะไปเอาอุปกรณ์แปลงโฉมมาก่อน”

หลังจากนั้นไม่นานซุนจื่อก็กลับมาพร้อมกับอุปกรณ์แปลงโฉม แล้ว
จัดการแปลงโฉมให้มู่สาวเย่ากลายเป็นหมิงหมิงหรือบุตรสาวของแม่ครัว เมื่อ
แต่งเสร็จตรูฉินน้อยถึงกับตกใจกับภาพสะท้อนของตัวเองในคั่นช่องทองเหลือง

“โอ้โฮ พี่ซุนจื่อ ข้าเหมือนหมิงหมิงมากเลยเจ้าค่ะ”

“จำไว้นะ สาวเย่า ต่อให้แปลงโฉมได้เหมือนแคไหน แต่จะมีเพียงจุดเดียวของใบหน้าเท่านั้นที่สามารถเลียนแบบกันได้ นั่นก็คือสีของนัยน์ตา ข้ามีโอกาสทำให้นัยน์ตาสีดำขลับของเจ้าเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเข้มอย่างหมิงหมิงได้ ดังนั้นข้าจึงสามารถแยกแยะเจ้ากับหมิงหมิงออกว่าคนไหนคือตัวปลอมตัวจริง”

“ไม่ต้องห่วงเจ้าค่ะพี่ซุนจื่อ ท่านแม่ไม่จ้องมองนัยน์ตาข้าแน่ นางแทบไม่เคยสนใจหมิงหมิงด้วยซ้ำ”

เสียงหัวเราะของซุนจื่อในวัยเด็กยังอยู่ในความทรงจำของมู่สาวเย่า เด็กสาวมองไปทางกระโจมของอวิ้นไค แม้จะมองไม่เห็นอะไรแต่มู่สาวเย่าก็มั่นใจพลงพิมพ์ากับตัวเอง

“พรุ่งนี้เช้า ข้าจะพิสูจน์ให้แน่ใจว่าท่านคือพี่ซุนจื่อของข้าหรือไม่”

สิบสาม

ความแค้นที่ต้องชำระ

ยามเช้าในค่ายทหารดูขุนวยเล็กน้อยเมื่อทหารต้องเตรียมอาหาร

สำหรับคนทั้งกองทัพ มู่สาวเย่าเข้าไปขออ่างทองเหลืองกับคนโทเคลือบขาว ที่มีหูจับและพวยจากทหารนายหนึ่งซึ่งมีหน้าที่คอยรับใช้ของค์หญิง อุปรกรณ์ ทั้งสองอย่างที่มู่สาวเย่าไปขอยืมมาก็เป็นสิ่งของเหลือใช้ขององค์หญิงที่ใช้สำหรับล้างพระพักตร์หลังจากตื่นบรรทม เมื่อได้ของที่ต้องการแล้วมู่สาวเย่าก็เอาคนโทไปใส่น้ำจนเต็มแล้วเดินโอบคนโทกับถืออ่างทองเหลืองมาয়งกระโจมของอดีตนักฆ่าหนุ่ม

“ท่านอวิ้นไค ตื่นหรือยังเจ้าคะ” มู่สาวเย่ายืนร้องเรียกอยู่ด้านหน้ากระโจม ลักพักร่างสูงเพรียวก็เปิดผ้าม่านออกมาถามเสียงเรียบไร้อารมณ์

“มีอะไร” อวิ้นไคก้มมองสิ่งของในมือเด็กสาวก็ขมวดคิ้วมุ่นแล้วถามเสียงเข้ม “เจ้าเอาของพวกนี้มาทำไม”

มู่สาวเย่าส่งยิ้มให้แล้วเดินผ่านอดีตนักฆ่ารูปงามเข้าไปในกระโจมพร้อมบอกเขา “ข้าละเลยการปรนนิบัติรับใช้ท่านมานาน เข้านี้จึงเตรียมน้ำมาให้ท่านล้างหน้า”

“คงมิใช่รู้สึกผิดที่ไม่ทำตามกฎที่ข้าตั้งหอรกนะ แต่เจ้าต้องคิดอะไรอยู่

เป็นแน่ถึงได้มาเอาใจข้าเยี่ยงนี้” อวีนโคไทร์ตามองเด็กสาวซึ่งกำลังเทน้ำในคนโทลงอ่างทองเหลือง และไปหยิบผ้าฝ้ายสีขาวมาเตรียมไว้

“ท่านคิดว่าข้าอยากได้อะไรจากท่านละ ในเมื่อทั้งเนื้อทั้งตัวท่านมีแต่กระป๋องเทพสวรรค์เท่านั้นที่เป็นของมีค่า และตอนนี้ข้าก็ได้มีเรื่องเดือดร้อนอะไรเลย” มู่สาวเย่าเอ่ย พลังผายมือเชื้อเชิญอวีนโคไทร์มาล้างหน้าที่อ่างทองเหลืองบนโต๊ะไม้ตัวเล็ก อีกฝ่ายครุ่นคิดเล็กน้อย แต่เมื่อไม่เห็นเหตุจูงใจให้เด็กสาวทำเช่นนั้น เขาจึงเดินมาล้างหน้าในอ่างทองเหลือง

ข้า!

น้ำในคนโทที่เหลืออยู่อีกครั้งไปถูกราดใส่ศีรษะอวีนโคไทร์จนเจ้าตัวสะตั้งไหยงกับน้ำเย็นๆ ที่ราดรดศีรษะจนเปียกชุ่ม

“เจ้าทำอะไร!” อวีนโคไทร์วาดอย่างฉุนเฉียว น้ำบนศีรษะไหลลงมาตามเส้นผมหยดลงบนใบหน้ารูปงาม มู่สาวเย่ารีบแก้ตัวทันที

“ขอโทษเจ้าค่ะ ข้านึกว่าท่านอยากจะสระผม แต่ลืมไปว่าน้ำมันเย็น ข้าจะรีบเช็ดผมให้ท่านเดี๋ยวนี้” ว่างแล้วมู่สาวเย่าก็ก๊อจ้อเอาผ้าฝ้ายสีขาวเข้าไปเช็ดใบหน้าและเส้นผมของอดีตนักฆ่าหนุ่ม จังหวะที่เช็ดบริเวณหน้าผาก เด็กสาวก็จ้องไปที่โคนผมอวีนโคไทร์ว่ามีปานแดงรูปหัวใจหรือไม่ แต่แล้วมู่สาวเย่ากลับต้องผิดหวัง เพราะโคนผมบนหน้าผากเนียนขาวไร้รอยใดๆ ทั้งสิ้น

“ว้าย!” มู่สาวเย่าอุทานเมื่อตนเองถูกอวีนโคไทร์จับข้อมือและกระซอกเข้ามาประชิดตัวเขา

“เจ้าคาดหวังจะเห็นอะไรบนหน้าผากข้าหรือ” อดีตนักฆ่ารูปงามเอ่ยเสียงกร้าวราวกับคำราม นัยน์ตาสีน้ำตาลซีดฉายแววดุदनอย่างน่ากลัว แม้มู่สาวเย่าจะไม่เห็นปานแดงรูปหัวใจอันเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าอวีนโคไทร์คือพี่ชุนจื่อของนาง ทว่ากลับมีสิ่งหนึ่งที่นางแน่ใจ

“โฉมหน้าท่านที่ข้าเห็นอยู่ตอนนี้มีใช้โฉมหน้าที่แท้จริงใช่หรือไม่ ท่านแปลงโฉมตัวเองมาตลอดตั้งแต่ก่อนที่เราจะได้เจอกัน ใช่หรือไม่เจ้าคะพี่ชุนจื่อ” มู่สาวเย่าเห็นแววตาตระหนกแวบหนึ่งในดวงตาสีน้ำตาลซีด นางจ้องมอง

เขาด้วยสายตาค้นหา แต่อวินไคกลับยิ้มเยาะ

“ท่าทางเจ้าจะคิดถึงคนที่มีนามว่าซุนจื่อเอามากๆ ขนาดเพื่อนัก เห็นหน้าข้าเป็นข้าไปได้”

มู่สาวเย่ายกมือขึ้นลูบแก้มขาวของอดีตนักฆ่ารูปงาม เขาผงะเล็กน้อย แต่นางก็ยั้งแตะแก้มเขาและสบตาเขาแว่หนึ่ง “ห้าปีที่ผ่านมามีโฉมหน้าของพี่ซุนจื่อไม่น่าเปลี่ยนไปมากเช่นนี้ ท่านจะต้องแปลงโฉมตัวเองอย่างแน่นอน และท่านก็บอกข้าเองว่า ต่อให้แปลงโฉมได้แนบเนียนเหมือนตัวจริงแค่ไหน จะมีสินัยน์ตาเท่านั้นที่มีอาจเปลี่ยนได้...” มู่สาวเย่าเลื่อนนิ้วไปใกล้ดวงตาอวินไคและเอ่ยด้วยน้ำเสียงมั่นใจ “สินัยน์ตาสีน้ำตาลซีดอมเขียวคู่นี้เป็นสีเดียวกับสินัยน์ตาพี่ซุนจื่อ ซึ่งมีเพียงคนในตระกูลซุนเท่านั้นที่มีสินัยน์ตาสีนี้ เพราะลูกหลานในตระกูลซุนเกิดการเปลี่ยนแปลงสินัยน์ตา ทำให้มีสินัยน์ตาที่แปลกประหลาดจากชาวฮั่นทั่วไป ข้าไม่รู้ว่าทำไมท่านต้องปิดบังโฉมหน้าตัวเอง แต่ท่านอย่าปิดบังตัวตนที่แท้จริงกับข้าอีกเลยได้หรือไม่เจ้าคะพี่ซุนจื่อ”

คำแว่วอนมิดีทำให้อวินไครู้สึกติดกับมู่สาวเย่าขึ้นมาเลย กลับปลักนางอย่างแรงจนมู่สาวเย่าหงายหลังล้มลงนั่งกับพื้น อดีตนักฆ่าหนุ่มไม่เปิดโอกาสให้นางไถ่ถามก็ชักกระบี่บนโต๊ะขึ้นมาจ่อลำคอเรียวระหงของมู่สาวเย่า

“เจ้าสมควรตายแล้ว มู่สาวเย่า”

“ถ้าข้าต้องตาย ก็ควรให้ข้ารู้ว่าข้าควรตายเพราะเหตุใด อะไรทำให้ท่านโกรธแค้นข้าถึงเพียงนี้ อย่าให้ข้ากลายเป็นวิญญาณโง่เขลาที่มีรู้ความผิดของตัวเองเลย” มู่สาวเย่าเอ่ยอย่างใจเย็น มิได้หวาดกลัวต่อคมกระบี่ของอดีตนักฆ่าหนุ่ม

“ใช่ เจ้าควรรู้ว่าตัวเองทำร้ายข้าอย่างไรไว้บ้าง” ว่าแล้วอวินไคก็กระชากหน้ากากแปลงโฉมบนใบหน้าตนเองออก เผยให้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริง นั่นคือโฉมหน้าของซุนจื่อที่โตเป็นหนุ่มวัยยี่สิบสอง ทว่ากลับมีรอยบากเด่นชัดตรงกลางใบหน้าคมคาย ทำให้ความงามของเขาถูกลดทอนด้วยรอยบากแห่งความอัปปลักษณ์

“พี่ซุนจื่อ เป็นท่านจริงๆ ด้วย” มู่สาวเย่าลุกขึ้นกระโดดกอดคออวิ้นไค โดยมีได้รั้งเกี่ยวจรรยาภกบนใบหน้าเขา “ซำดีใจจริงๆ ที่ได้เจอกับท่านอีก”

ที่ว่ามู่สาวเย่ากลับถูกพลังลมปราณของอวิ้นไคหรือซุนจื่อผลักระเด็นร่างบางเซตลา แต่ยังไม่พุงตัวไว้ได้ เด็กสาวมิได้ว่ากล่าวแต่อย่างใด เพราะรู้ว่าพี่ซุนจื่อของนางในตอนนี้นำกำลังโกรธเกลียดนางอยู่ แม้นางจะมีรู้ว่ามันเรื่องอะไรก็ตาม

“เกิดอะไรขึ้นกับท่าน ทำไมใบหน้าท่านจึงเป็นเช่นนี้” มู่สาวเย่ายังคงเข้าชี้ถาม เพราะอยากรู้เรื่องราวตลอดห้าปีที่ซุนจื่อจากไป

“ก๊วยฮวาหอมรัญจวนชวชนี่กฝน เหมือนตฤดูยั้งสะพรังงามจับตา เชิญท่านพี่ร่วมชื่นชมเคียงกายา ยามจื่อมิพานพบมิกลับเรือน” อวิ้นไคกระตุ้นความทรงจำของมู่สาวเย่าด้วยการร่ายบทกลอนในอดีต ก่อนถามเด็กสาว “เจ้ายังจำบทกลอนนี้ได้หรือไม่”

“ซำจำได้ ซำเป็นคนเขียนบทกลอนนี้ลงในกระดาดขามที่...” มู่สาวเย่ายังพูดไม่ทันจบ อวิ้นไคก็แผดเสียงไล่

“ใช่! มันเป็นบทกลอนที่เจ้าเขียนเพื่อนัดพบซำ และซำก็ไปตามนัด...”

เรื่องราวในอดีตที่ถูกถ่ายทอดออกจากปากซุนจื่อราวกับตัวเขาย้อนเวลากลับไปเมื่อห้าปีก่อน

ต้นก๊วยฮวาหรือหอมหมื่นลี้ตรงชายป่าด้านหลังหอรัญจวนมีเพียงต้นเดียว แม้จะมีใช้ต้นไม้ใหญ่และมีความสูงเพียงแปดศอก แต่ก๊วยฮวาสีแดงสดกลับส่งกลิ่นหอมรัญจวนไปทั่วผืนป่าและหน้าผา หนุ่มน้อยรูปร่างดวงหน้าคมคายเดินถือโคมไฟตรงมายังต้นก๊วยฮวาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มอย่างมีความสุข ความหอมเ้ายาวนของต้นก๊วยฮวาทำให้หนุ่มน้อยวัยสิบเจ็ดอดีตจะสูดดมกลิ่นหอมนั้นมิได้

ซุนจื่อเงยหน้ามองดวงจันทร์บนท้องฟ้าก็รู้ว่ายามนี้เป็นยามจื่อ เขามาตามเวลานัดพบในจดหมายพอดิบพอดิ การเฝ้ารอตุรฉินน้อยผู้มีรูปโฉมงดงาม

ที่สุดใ้ในใต้หล้าเป็นไปด้วยความตื่นเต้ระคนดีใจ ที่นางเห็นเขาเป็นคนสำคัญ ขนาดนั้นดมามชบรูปผาดด้วยกันสองต่อสองในยามค่ำคืนเช่นนี้ ความมืดมิดรอบกายทำให้หนุ่มน้อยไม่เห็นเงาตะคุ่มที่กำลังเคลื่อนเข้ามาอย่างเงียบกริบจากทางด้านหลัง

“พี่วะ!

“ไอ้ย!” ซุนจื่อร้องอุทานด้วยความเจ็บปวด เมื่อจู่ๆ ตัวเองก็ถูกตีที่ศีรษะ ด้วยของแข็ง และยังไม่ทันหันไปมองคนทำร้าย เขาก็ถูกไม้หน้าสามกระหน่ำตีตามร่างกายแบบไม่ยั้งจนทรุดฮวบลงนอนกับพื้น แต่กระนั้นพวกมันก็ยังไม่หยุดทุบตีเขา หน้ช้ำยังกระที่บและเตะเข้าที่สี่โครงของเด็กหนุ่มอีกด้วย นัยน์ตาสีน้ำตาลซีดอมเขียวพยายามจ้องมองชายสามคนที่รุมซ้อมเขา พวกมันแต่งกายด้วยอาภรณ์ของบ่าวรับใช้ในหอรั้นรมย์ และก่อนที่ซุนจื่อจะตั้งคำถามว่าใครเป็นผู้สั่งให้พวกมันทำเช่นนั้น หนุ่มน้อยรูปงามก็ได้รับคำตอบในบัดเดี๋ยวนั้น

“ผู้สาวเย่าฝากมาบอกว่า คางคกอย่างเจ้าคิดจะกินเนื้อห่านฟ้า ผันไปเถอะ ต่อไปอย่ามาให้นางเห็นหน้าอีก” พูดจบชายฉกรรจ์ทั้งสามคนก็พยุงร่างบอบช้ำของซุนจื่อโยนลงหน้าผาส่งชั้นที่เบื้องล่างคือความมืดมิดของกันเหว

ร่างผอมเพรียวร่วงจากหน้าผาส่งชั้นลงมาติดกับกิ่งไม้ใหญ่ที่ยื่นออกมาจากหินผา ความเจ็บระบมตามร่างกายยังไม่เท่าความเจ็บใจที่ตรูนี้้น้อยน่ารักทำกับเขาเช่นนี้ แม้มิได้รักใคร่ชอบพอบแบบชายหญิง แต่ก็น่าจะเห็นแก่ที่เขาเป็นเหมือนพี่ชาย เป็นสหาย หรืออย่างน้อยเป็นบ่าวผู้ต่ำต้อยที่คอยรับใช้นาง มาตั้งแต่นางยังเป็นทารกก็ยังมี ความแค้นเกิดขึ้นในจิตใจซุนจื่อ

“สาวเย่า เจ้าเตือนข้าดีๆ ก็ได้ ไม่เห็นต้องทำร้ายข้าปางตายเยี่ยงนี้ แค้นนี้ต้องชำระด้วยเลือดเนื้อของเจ้า... ผู้สาวเย่า... ไอ้ย!”

จู่ๆ กิ่งไม้ที่รับร่างซุนจื่อไว้ก็เกิดหักขึ้นมา ทำให้ร่างผอมเพรียวร่วงหล่นลงมาอีก แม้จะไม่สูงมากเหมือนก่อนหน้าที่ตกลงมา ทว่ากันเหวกลับมีก้อนหินแหลมคมคล้ายปลายมีดโผล่ขึ้นมาจากพื้นดินเต็มบริเวณกันเหว ซุนจื่อเองก็

เอาศีรษะลงสู่พื้น ไบหน้าเขาจึงกระแทกเข้ากับแฉ่งหินอันแหลมคมราวกับถูก บากโคมหน้าด้วยคมมีด

ความเจ็บปวดและความหนาวเหน็บแทรกอยู่ทุกอณูร่างกาย ชุนจื่อรู้ว่า ตัวเองขยับเขยื้อนร่างกายมิได้ ทั้งการถูกทุบตีอย่างหนักและการตกลงมาจาก ที่สูงกระแทกแฉ่งหินทำให้ร่างกายบอบช้ำและกระดูกซี่โครงน่าจะหัก เม็ดฝน เริ่มโปรยปรายลงมา และนั่นทำให้เขาหมดความรู้สึก ทุกอย่างดับสนิทไร้ซึ่ง ความเจ็บปวด ความทรงจำ และห้วงความคิดใดๆ ราวกับวิญญานออกจาก ร่าง

สายลมอ่อนมาปะทะผิวกายพร้อมกับเสียงปะทุของท่อนปืนที่อยู่ในเปลง ไฟ แม้แผ่วเบาราวกับกระชิบ ทว่ากลับปลุกให้หนุ่มน้อยชุนจื่อตื่นขึ้นมาจากการหลับใหลอันยาวนาน ดวงตาสีน้ำตาลซีดอมเขียวค่อยๆ เปิดขึ้น ก่อนจะเบิกกว้างด้วยความตกใจ เมื่อเห็นนกตัวใหญ่เกือบสองเท่าของมนุษย์เกาะโฉบ หินจ้องมองเขาอยู่ และรอบๆ กายเป็นถ้ำขนาดใหญ่ที่มีแอ่งน้ำอยู่ไม่กี่ไกลจาก กองไฟ

“ข้านี้กว่าเจ้าจะไม่ฟื้นแล้ว” พญาอินทรีเอ่ยทักทาย ทำเอาบุรุษที่เพิ่งฟื้น ตกใจกลัวจนรีบขยับตัวหนี

“โอ๊ย!” ชุนจื่อร้องออกมาเมื่อรู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอก พลางก้มมองดู ร่างกายตัวเองจึงเห็นผ้าสีขาวพันอยู่รอบลำตัวเขา อีกทั้งยังรู้สึกเจ็บบริเวณ ไบหน้าด้วย เมื่อยกมือขึ้นแตะก็รับรู้ถึงรอยบากยาวจากหัวคิ้วข้างซ้ายถึงแก้ม ด้านขวา

“ข้ารักษาศีวิตของเจ้าไว้ได้ แต่มีอาจรักษาแผลบนไบหน้าเจ้าให้เหมือน เดิมได้ และที่สำคัญ เจ้าดูจะมีปัญหา กับฝน เพราะพอฝนตกที่ไร เจ้าจะสลบ แน่หนึ่งไปทุกครั้ง” พญาอินทรีกล่าว

“เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ข้าไม่เคยสลบตอนฝนตกเพราะข้าหลับอยู่ เจ้าอาจ เข้าใจผิดคิดว่าข้าสลบก็เป็นได้” ชุนจื่อแย้ง

พญาอินทรีส่ายหน้า “ตอนเจ้าหลับจะละเมอแต่ชื่อผู้หญิงสาวเย่า ผู้สาวเย่า

แต่พอฝนตกเจ้าจะแน่ใจไม่ละเมอออกมา หลังจากฝนหยุดเจ้าก็ละเมออีก
ข้าจึงคิดว่าร่างกายเจ้ามีปัญหาตอนฝนตก”

“ทำไมเป็นแบบนี้ไปได้” ซุนจื่อเอ๋ออย่างขมขื่น แต่แล้วเขาก็นึกถึงใคร
บางคนขึ้นมา และพยายามขยับตัว

“นั่นเจ้าจะทำอะไร เจ้ายังไม่หายดีเลย ข้ามิได้ช่วยเจ้าให้มาเป็นคนพิการ
พิการนะ นอนนิ่งๆ เดี่ยวนี้!” พญาอินทรีร้องเอะอะโวยวายเมื่อเห็นซุนจื่อ
พยายามลุกขึ้นยืน แม้เจ้าตัวจะเจ็บปวดตามร่างกายก็ตาม

“ข้าสลบไปกี่วัน” ซุนจื่อถามเสียงสั่น ด้วยกลัวคำตอบที่จะได้รับ

“สามสิบวัน”

“ท่านปู่... ข้าต้องรีบไปหาท่านปู่” หนุ่มน้อยก้าวเท้าจะเดิน ทว่ากลับทรุด
ฮวบลงด้วยความเจ็บปวดและไร้เรี่ยวแรง แต่เจ้าตัวก็ขยับพยายามจะคลานไป
หาปู่ของตน พญาอินทรีมองดูด้วยความสังเวช ก่อนบินลงมายืนข้างกายซุนจื่อ
“ถ้าเจ้าขึ้นมาบนหลังข้าได้ ข้าจะพาเจ้าไปหาท่านปู่ของเจ้า” พญาอินทรี
กล่าว

ถ้อยคำของพญาอินทรีจุดประกายความหวังให้ซุนจื่อ เขาค่อยๆ ขยับ
ร่างกายที่ละนิด แม้ทุกๆ การเคลื่อนไหวจะต้องเจ็บปวดทรมานแค่ไหนก็ตาม
แต่หนุ่มน้อยก็สามารถขึ้นหลังพญาอินทรีสำเร็จจนได้ แล้วพญาอินทรีก็กางปีก
และโฉบบินไปยังจุดหมายปลายทางตามที่สหายคนใหม่บอก

กระท่อมไม้ไผ่หลังเล็กในหมู่บ้านแถวชานเมืองลั่วหยางมีผ้าสีชาวดำผูก
อยู่หน้าประตู ซุนจื่อลงจากหลังพญาอินทรีจ้องมองผ่านรั้วไม้เข้าไปในประตูที่
เปิดกว้างอยู่ท่ามกลางความมืดสลัวรอบกาย แต่ภายในกระท่อมกลับจุดไฟ
สว่างพอจะเห็นโลงศพซึ่งตั้งอยู่กลางกระท่อมพร้อมป้ายไม้ที่สลักชื่อปู่ของ
ซุนจื่อ

“ท่านปู่!” ซุนจื่อร้องลั่น ก่อนจะพยายามฝืนเดินเข้าไปหาปู่ของเขา ซึ่ง
บัดนี้เหลือเพียงร่างไร้วิญญาณอยู่ในโลงจำปา

“ซุนจื่อ!” หญิงชราที่นั่งไว้ทุกข์อยู่ข้างโลงศพเพียงคนเดียวในกระท่อม

ตะโกนขึ้นมา นางลูกเดินมาหาซุนจื่อที่ศาลานเข้าไปเกาะโคงศพงู

“เจ้าหายไปไหนตั้งหลายวัน เจ้าก็รู้ว่างูของเจ้าเดินไม่ได้ ทั้งยังคิดถึงเจ้าจนไม่ยอมกินยอมนอน กระทั่งล้มป่วยจนตาย ขนาดกำลังจะหมดลมยังร้องเรียกหาแต่เจ้าไม่ขาด” หญิงชราผู้เป็นเพื่อนบ้านของงูเล่าด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ฝ่ายซุนจื่อก็ปล่อยโศกออกมา

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้อวินโคหรือซุนจื่อในวัยหนุ่มก็กัดฟันแน่น เมื่อห้าปีก่อนเขาร้องไห้จนน้ำตาแทบจะเป็นสายเลือด บัดนี้เขาไม่มีน้ำตาจะไหลอีกต่อไปแล้ว นัยน์ตาสีน้ำตาลซีดอมเขียวตัวดำมองมายังเด็กสาวรูปโฉมงดงาม ซุนจื่อยกกระบี่ชี้ไปทางมู่สาวเย่า

“เพราะเจ้าทำให้ท่านงูฆ่าตาย เพราะเจ้าทำให้ข้าต้องเสียโฉม และเพราะเจ้าทำให้ข้ากลายเป็นโรคมนุุษย์ฝึกตอนฝนตก ยังไม่นับรวมที่ข้าต้องเคียดกรำฝึกฝนวรยุทธ์อย่างหนักเพื่อแลกกับเงินค่าจ้างสังหารคนในราชสำนัก ความผิดที่เจ้าทำร้ายข้ามีอากัจให้อภัยได้ ตายซะเถอะมู่สาวเย่า!” อวินโคตวาดเสียงดัง ก่อนจะเสียบกระบี่ไปที่ร่างของมู่สาวเย่า

ฉีก!

อวินโคเสียบแทงกระบี่เทพสวรรค์เข้าไปสร้างขอบบางของมู่สาวเย่า ทว่ากระบี่กลับมิได้สัมผัสต้องกายเด็กสาวเลยแม้แต่น้อย เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะกระบี่เทพสวรรค์เปลี่ยนทิศทางการพุ่งอย่างฉับพลันด้วยตัวของมันเอง ความเร็วและแรงทำให้มันหลุดจากมืออวินโคลอยล่องไปปักกับเสากระโจม ความอัศจรรย์นี้สร้างความพิศวงให้แก่อวินโค มู่สาวเย่า และองค์หญิงอวี๋เยียน ซึ่งแอบเฝ้าดูทั้งคู่อยู่หน้ากระโจมมาตั้งแต่ต้น

ความล้มเหลวในการสังหารเมื่อครู่มีอาจทำให้อวินโคล้มเลิกความตั้งใจ เขาเดินไปตั้งกระบี่เทพสวรรค์จากเสากระโจม แล้วใช้พลังลมปราณขัดกระบี่เข้าไปสร้างมู่สาวเย่าอีกครั้ง กระบี่ที่พุ่งทะยานออกจากมืออวินโคกลับย้อนมาหาอดีตนักฆ่าหนุ่ม ดีที่เขาเบี่ยงตัวหลบได้ทัน กระบี่จึงพุ่งผ่านหน้าไปปักเสากระโจมด้านหลัง

“ทำไมเป็นเช่นนี้” อวินโคจงน และก่อนที่เขาจะเปลี่ยนมาใช้พลังดรชนี พิฆาตสังหารมู่สาวเย่า องค์หญิงอวีเยียนก็เดินเข้ามาขัดจังหวะการเผชิญหน้าของคู่สหายวัยเยาว์ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอันดัง

“ถึงกับจะฆ่าแกงกันเลยรี คุณชายซุนจื่อ”

อวินโคหันขวับมามองอวีเยียนตาขวางพร้อมกับทวาดเสียงหัวน “อย่าเข้ามายุ่ง นี่เป็นเรื่องของข้ากับมู่สาวเย่า”

“ข้าก็ไม่อยากยุ่งนักหรอก ถ้าเจ้าซึ่งเป็นนรุษไม่เช่นฆ่าสังหารสตรีไร้ทางสู้อย่างมู่สาวเย่าในค่ายทหารที่ข้าเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด ทำราวกับมิเห็นข้าอยู่ในสายตาดูเยี่ยงนี้” อวีเยียนเข้ามายืนขวางระหว่างอดีตนักฆ่าหนุ่มกับเด็กสาวรูปงาม

“ต่อให้เจ้าสังหารทั้งกองทัพมาสู้กับข้า ข้าก็จะสังหารมู่สาวเย่าให้ดับดินสิ้นใจในบัดนี้อยู่ดี”

“พี่ซุนจื่อโปรดระงับความโกรธแค้นเคืองไว้ก่อน ฟังเหตุผลจากข้าสักนิดเถิด” มู่สาวเย่าแว่ววอนต่ออดีตนักฆ่าหนุ่มที่มุ่งมาดจะสังหารนางเพียงอย่างเดียวราวกับคนไร้สติ ที่ไม่คิดถึงผลกระทบที่จะตามมาหากต้องต่อสู้กับทหารทั้งกองทัพขึ้นมาจริงๆ

“นั่นสิ หากฟังแต่คำพูดเจ้าฝ่ายเดียวมันก็ไม่ยุติธรรมสักเท่าใดนัก ขอข้าฟังเหตุผลจากปากมู่สาวเย่าบ้างเถอะ” อวีเยียนช่วยขอร้องอีกคน

สีหน้าดุตันของอวินโคคลายลงเป็นความนิ่งเฉย แม้นัยน์ตาสีน้ำตาลซีดอมเขียวจะยังคงฉายแววแข็งกร้าวเย็นชาอยู่ก็ตาม

“จะแก้ตัวอย่างไรก็รับพูดออกมา” อวินโคเอ่ยเสียงเรียบ ขณะก้าวเท้ายาวๆ ไปนั่งเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่ง โดยอวีเยียนตามไปนั่งลงข้างๆ ทั้งคู่จ้องมองมู่สาวเย่าซึ่งยืนตัวตรงอยู่กลางห้องราวกับผู้ต้องหาที่กำลังถูกไต่สวน

“ข้าเป็นผู้เขียนบทกลอนลงในจดหมายนัดพบนั้นก็จริง แต่ผู้ที่คิดคำกลอนและสั่งให้ข้าเขียนลงในกระดาษก็คือท่านแม่ของข้า...”

“อย่ามาปิดหน้าหน่อยเลย ชื่อของเจ้าเด่นชัดอยู่ในจดหมายนั้น ยังจะโยน

ความผิดให้เหลาปานอีกหรือ” อวีนไคตำหนิ

“ที่ซุนจื่อแนใจแล้วหรือว่าลายมือในการตวัดพู่กันเป็นตัวอักษรของ
บทกลอนกับลายมือที่ลงนามซ้ำไว้ในจดหมายเป็นลายมือเดียวกันจริงๆ...”
มู่สาวเย่าย้อนถาม เมื่อเห็นอวีนไคอึ้งไป เด็กสาวจึงตอบแทน

“ข้ามั่นใจว่ามันมีใช้ลายมือซ้ำ เพราะข้ามิได้ลงนามตัวเองในจดหมาย
ฉบับนั้นเลย หากซ้ำแต่ไม่ผิด ท่านแม่ต้องเป็นผู้เขียนชื่อซ้ำลงไปแน่นอน”

“ตอนนี้เจ้าพูดอย่างไรก็ได้ เพราะจดหมายฉบับนั้นหายไปแล้ว ไม่มี
สิ่งใดมายืนยันคำพูดของเจ้าได้” อวีนไคเถียง

“ที่ซุนจื่อทำซ้ำผิดหวังยิ่งนัก ซ้ำกับท่านก็เติบโตมาด้วยกัน ท่านเห็นซ้ำ
มาตั้งแต่เบาะาะ รู้จักซ้ำดียิ่งกว่าผู้ใดในใต้หล้า แม้แต่ที่เสี่ยวซินยังมีรู้นิสัยซ้ำ
ดีเท่าท่าน แต่ใจกลับเชื่อว่าซ้ำร้ายกาจขนาดส่งคนไปซ้อมท่านปางตายเยี่ยง
นั้นได้เล่า อย่าวว่าแต่ดีท่านสักฉลาดเลย แค่อุดว่ากล่าวท่านสักคำซ้ำยังมีเคยกทำ
เลย เพราะกลัวท่านจะโกรธเกลียดและไม่สนใจซ้ำเหมือนที่ท่านกำลังเป็นอยู่
ตอนนี้” มู่สาวเย่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงเศร้าปนน้อยใจ

มีความห้วนไหวในนัยน์ตาสีน้ำตาลซีดอมเขียว อวีนไคย่นหนักตาม
ถ้อยคำของมู่สาวเย่า ความทรงจำในอดีตผุดขึ้นมาในหัว ภาพตรูฐนี้้อยตั้งแต่
เบาะาะจนกระทั่งอายุสิบสองขวบร้องเรียกหาเขาไม่ขาด คอยติดตามไปทุกหน
ทุกแห่งในเมืองลั่วหยาง ความฉลาดน่ารัก ชอบช่วยเหลือผู้อื่น และเจ้าเล่ห์
นิดๆ ของมู่สาวเย่ามีเพียงเขาเท่านั้นที่รู้จักว่าผู้ใด แต่การสูญเสียปู่และชีวิตที่
ต้องกลายเป็นนักฆ่าให้ผู้อื่นสาปแช่งยังมีอาจบเลือนไปจากใจของอวีนไค
หรือซุนจื่อได้ในทันทีทันใด

อวีนไคเห็นท่าทีลังเลของอวีนไคจึงโพล่งออกมา “มู่สาวเย่า เจ้าฉลาด
นักนะ ทำลายชีวิตอวีนไคไม่พอ ยังจะมาหลอกล่อให้เขาไขว่เขวด้วยการรื้อฟื้น
อดีตที่เจ้าเสแสร้งแกล้งทำดีกับเขาอีก วันนี้ข้าขอสะสางความแค้นใหญ่หลวง
ให้อวีนไคเอง”

พูดจบองค์หญิงก็ขัดอาวุธลับใส่กลางลำตัวมู่สาวเย่าจนเลือดทะลักออก

มาไม่หยุด ร่างบางของเด็กสาวทรุดฮวบลงนั่งกุมท้องกับพื้นท่ามกลางความ
ตกใจของอวิ้นไค

“สาวเย่า” อวิ้นไคร้องเสียงหลง วิ่งเข้าไปประคองร่างบางที่ล้มตัวลงนอน
หายใจระรวย

“เจ้าอย่าเป็นอะไรไปนะ สาวเย่า” อดีตนักฆ่าหนุ่มรีบเอามือห้ามเลือด
ที่ท้องของมู่สาวเย่า ก่อนหันไปตะคอกกองค้หญิง “เจ้ายุ่งอะไรด้วย! รู้หรือไม่
ว่าสาวเย่าเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด แค่นี้เล็กน้อยๆ ที่มึนหัวสาวเย่านิดเดียว นาง
ก็อาจตายได้แล้ว”

“เจ้าเองมิใช่หรือที่อยากสังหารนางให้ดับดินสิ้นใจในบัดดล แล้วนี่มัน
อย่างไรกัน ถึงได้เข้าไปช่วยห้ามเลือดให้นาง หรือเจ้าเปลี่ยนใจมียอกให้นาง
ตายแล้ว” อวิ้นไคยืนย่อนถามเสียงหัววน

อวิ้นไคไม่ตอบ เพราะความสนใจของเขาพุ่งตรงมาที่มู่สาวเย่าซึ่งกำลัง
นอนอ่อนแรงอยู่ในอ้อมแขนเขา “สาวเย่าอดทนไว้ ข้าจะพาเจ้าไปหาหมอเหวดดา
เปี่ยนเซวี่”

อวิ้นไคซ้อนตัวจะอุ้มมู่สาวเย่าขึ้นมา แต่เด็กสาวกลับเอ่ยทัดทานไว้
“สายไปแล้วพี่ชุ้นจื่อ ข้าคงมีชีวิตอยู่มิพ้นหนึ่งเคอนี้ แต่ก่อนตาย ข้าอยากให้
ท่านอภัยให้ข้า อย่าโกรธเกลียดข้าจะได้หรือไม่เจ้าคะ”

“อย่าพูดเรื่องนี้อีกเลย ข้าจะรีบพาเจ้าไปหาหมอ” อวิ้นไคเอ่ยอย่าง
ร้อนรน พลังสอดแขนเข้าไปใต้ร่างบางเพื่อจะอุ้มตัวมู่สาวเย่าขึ้นมา ทว่าเด็ก
สาวกลับสลบแน่นิ่งไป อวิ้นไคใจหายวาวริบวางตัวนางลงแล้วร้องเรียก

“สาวเย่า สาวเย่า! เจ้าอย่าจากข้าไปเลย ข้าผิดไปแล้วที่เข้าใจเจ้าผิด
สาวเย่า เจ้าฟื้นขึ้นมาเถิด ข้าจะไม่โกรธเกลียดเจ้าอีกแล้ว” อวิ้นไคคร่ำครวญ
ออกมาด้วยหัวใจปวดร้าว แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งถามขึ้นมา

“ท่านหายโกรธเกลียดข้าแล้วใช่หรือไม่”

“ใช่” อวิ้นไคหยักหน้าหงึกๆ ก่อนตะลึงงันเมื่อเห็นมู่สาวเย่าลุกขึ้นนั่ง
และส่งยิ้มหวานให้เขา

“นี่เจ้ายังไม่ตายหรือ” อดีตนักฆ่าหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น ฝ่ายองค์หญิงอวีเยียนที่ยืนอยู่ด้านหลังก็หัวเราะออกมา ขณะที่มู่สาวเย่าเปิดเสื้อชั้นนอกออกเล็กน้อยแล้วดึงบางอย่างจากบริเวณท้องออกมาให้พี่ซุนจื่อของนางดู

อวินไค่จ้องมองถุงหนังสัตว์ซึ่งใช้สำหรับบรรจุน้ำไว้ดื่มเวลาเดินทางไกล แต่ถุงหนังสัตว์ในมือมู่สาวเย่าหาได้บรรจุน้ำไม่ เพราะมันเต็มไปด้วยเลือดสีแดงฉานที่เประอะเปื้อนออกมานอกถุงด้วยถูกอาวุธลับขององค์หญิงอวีเยียนที่มทะลุเข้าไป

“มู่สาวเย่ารู้ว่าเจ้าจะต้องลงมือสังหารนางโดยมิฟังเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้นจึงมาขอร้องขอให้ช่วยเล่นละครตบตาเจ้า นางวางแผนให้ข้าลงมือฆ่านางต่อหน้าเจ้า โดยนางเอาเลือดหมูมาใส่ในถุงหนังสัตว์แล้วมัดไว้ตรงหน้าท้องของนางเพื่อให้ข้าซัดอาวุธลับใส่ถุงหนังสัตว์ที่ซ่อนอยู่ที่อวัยวะ” องค์หญิงอวีเยียนอธิบาย

“พี่ซุนจื่อ ข้าขอโทษที่ต้องแกล้งหลอกท่านเช่นนี้” มู่สาวเย่าเอ่ยพลาญลูกขึ้นเดินเข้าไปหาซุนจื่อที่ยืนอิงไปพักหนึ่งเมื่อรู้ความจริง

“เจ้ายังเจ้าเล่ห์เหมือนเดิมเลยนะ” อวินไค่ว่าเสียงเข้ม มู่สาวเย่าซักใจคอไม่ตึกแล้วเขาจะโกรธขึ้นมาอีก แต่สุดท้ายแล้วกลับมีเป็นอย่างที่นางนึกกลัว เพราะอดีตนักฆ่าหนุ่มก้าวเข้ามาโอบกอดเด็กสาวแน่นและพูดกับหัวเราะ

“ขอแค่เจ้ามีชีวิตอยู่ ต่อให้ข้าถูกเจ้าแกล้งไปตลอดชีวิตข้าก็ยอม”

“พี่ซุนจื่อ” ดวงหน้างามยิ้มออกมาอย่างดีใจระคนโล่งอก ทั้งคู่กอดกันแน่น สัมกับที่จากกันไปนาน แม้จะมาเจอกันอีกครั้งแต่ก็เหมือนคนแปลกหน้าที่ห่างเหินกัน ความเข้าใจผิดพลันสลายไปพร้อมกับความโกรธแค้นของซุนจื่อ ความรักความผูกพันของคู่สหายในวัยเยาว์จึงกลับคืนมา

“กอดกันกลมเขียว ข้ายังยืนหัวโตอยู่ตรงนี้นะ เกรงใจกันบ้างสิ” อวีเยียนแกล้งกระเซ้าแล้วหัวเราะร่วน พาให้อวินไค่กับมู่สาวเย่าหัวเราะตาม

หลังจากนั้นองค์หญิงอวีเยียนก็ปล่อยให้ทั้งคู่อยู่ด้วยกัน แต่ก่อนเดินออกจากกระโจม อวีเยียนเหลือบไปมองกระบี่เทพสวรรค์ซึ่งยังปักอยู่บน

เส้าไม้ พลังรำพึงในใจ

“ข้าตั้งใจช่วยมู่สาวเย่าอยู่แล้ว แต่เหตุใดกระบี่เทพสวรรค์ถึงไม่ทำร้ายมู่สาวเย่านะ น่าสงสัยยิ่งนัก ข้าต้องการคำตอบเรื่องนี้ให้ได้”

ณ กระโจมไม้ไฟในพรตมาร บรูษรุกรามกำลังยื่นมือขวาให้หมอ
เทวดาเปี่ยนเซวียใส่ยาและเปลี่ยนผ้าพันแผล หลังจากทำแผลเสร็จ ช่งเว่ยเซียนซีก็ใช้มือขวานั้นสร้างเปลวอัคคีสีเงินขึ้นเพื่อตามดูใครบางคน พอเกิดเปลวเล็กๆ ขึ้นมาบนฝ่ามือ มันกลับดับวูบหายไป แม้จอมมารหนุ่มจะพยายามสักกี่ครั้งก็มิอาจสร้างเปลวไฟดวงใหญ่ขึ้นมาได้ จะใช้มือซ้ายก็ทำมิได้ เพราะการสร้างเปลวอัคคีจากพลังมารต้องใช้มือข้างที่ถนัดเท่านั้น หมอเทวดาเปี่ยนเซวียเห็นสหายสนิททำเช่นนั้นก็เอ็ดตะโรขึ้นมา

“ฝันใช้มือขวาแบบนี้ แล้วเมื่อไรแผลจะหายล่ะ ถ้าอยากเห็นหน้ามู่สาวเย่านั้นก็ตามไปฝ่าตุงนางที่ค่ายทหารสิ”

“เจ้าบอกว่ามู่สาวเย่ากับอวี๋เยียนจะไปขอยาอนุตตระจากตระกูลข้าที่จินหลิง พวกนางจะไปเมื่อไร” ช่งเว่ยเซียนซีถามเสียงเรียบ

“นี่กว่าเจ้าจะเผลอใจแล้วเสียอีก เห็นฟังแล้วเฉยๆ ที่ไหนได้แอบลุ่นให้พวกนางไปเร็วๆ ละสิ” หมอเทวดายิ้มย่องกระเช้าช่งเว่ยเซียนซี เลยถูกลสหายจอมมารมองด้วยสายตาดู หมอหนุ่มรีบหุบยิ้มทันควันแล้วตอบคำถามแต่โดยดี

“หลังจากมู่สาวเย่าพิสูจน์เรื่องอวินไคคือพี่ซุนจื่อของนางหรือไม่ก่อน”

“ซุนจื่อคือใคร” ช่งเว่ยเซียนซีซักต่อ

“เหมือนจะเป็นสหายในวัยเยาว์ของนางนะ คล้ายพวกเราอย่างไรล่ะ ที่เป็นสหายเติบโตมาด้วยกัน” หมอเทวดาเปี่ยนเซวียเหลือบมองดวงหน้ารุกรามไว้ที่ตรงหน้า ซึ่งทำหน้าที่ไม่แสดงความรู้สึกนึกคิดใดๆ ออกมาให้เห็น ทำให้หมอเทวดานึกอยากยั่วยุอีกฝ่ายดูสักหน่อย

“พูดถึงอวินไค เจ้านี่ก็ทำตัวแปลกกะ เวลาอยู่กับมู่สาวเย่าก็ทำเหมือน

อยากจะสั่งหารนางเต็มแก้ว แต่พอข้าเข้าไปกอดมู่สาวเย่าเท่านั้น กลับกันทำ
ตั้งตัวนางออกห่างจากข้า ทั้งยังทำหน้าที่ดูต้นไม้เสีย ตอนข้ากับมู่สาวเย่าคุยกัน
อีกด้วย”

“เจ้ากอดมู่สาวเย่ารี”

“ใช่ เอ๊ะ! หรือเจ้าอยากกอดมู่สาวเย่าด้วย แต่เจ้ากอดมู่สาวเย่ามิได้
นี่หา เตี้ยวกระอักเลือดตาย...” ว่าแล้วหมอเทวดาเปียนเซวี่ยก็อำแขนกว้างและ
โผเข้าไปหาช่องเว่ยเซียนซี “มามะ มากอดข้าสิ กลิ่นกายของมู่สาวเย่ายังติดตัว
ข้าอยู่เลย คิดเสียว่ามู่สาวเย่ากอดเจ้าก็แล้วกัน”

จอมมารรูปร่างมาใช้พลังลมปราณกระแทกหน้าอกสหายก่อนข้างแรง จน
หมอหนุ่มหงายหลังเล็กน้อย

“ลามก” ช่งเว่ยเซียนซีว่า อีกฝ่ายหัวเราะขันก่อนซีแจง

“ข้าเป็นสหายยากของมู่สาวเย่า และไม่ได้เจอหน้านางมานาน ก็ต้อง
ดีใจจนลืมตัวเป็นธรรมดา ขนาดมู่สาวเย่ายังมีได้ตำหนิข้าสักนิด แล้วเจ้าเป็น
อะไร ต้องมาทำตาดูใส่ข้าด้วย... เจ้านี่ก็พอๆ กับอินโคโนเลยนะ ภายนอกทำตัว
เย็นชามีสเนใจไยดีในตัวมู่สาวเย่า แต่จริงๆ หวงก้างทั้งคู่”

ช่งเว่ยเซียนซีมิได้โต้ตอบ เพราะพูดมากอาจเข้าตัวก็เป็นได้ จึงวกกลับ
มาถามเรื่องเดิม “มู่สาวเย่าจะพิสูจน์เรื่องซุนจืออย่างไร”

“ไม่รู้สิ แต่ก็น่าเป็นห่วงมู่สาวเย่านะ เพราะถ้าเจ้าอินโคโนคิดสั่งหารนาง
แสดงว่าต้องมีเรื่องแค้นเคืองนางอยู่ แล้วนิสัยนักฆ่าย่อมไม่ฟังเหตุผลหรือ
คำร้องขอใดๆ จากเป้าสังหารหรอก น่ากลัวว่ามู่สาวเย่าจะมีรอดแล้ว” หมอ
เทวดาเปียนเซวี่ยแกล้งพูดให้ฟังดูเลวร้าย

“เจ้าเตรียมตัวเดินทางไปตระกูลช่งกับข้าพวกรุ่นนี้ ไปบอกตี้ฉิว เทียนยี่
และหนี่วี่ให้ให้เดินทางไปพร้อมกันด้วย” ช่งเว่ยเซียนซีสั่งเสียงหนึ่งไร้อารมณ์

“เจ้าจะเอาตี้ฉิวที่ตามอดไปด้วยหรือ”

“ใช่ ตี้ฉิวฝึกใช้ประสาทสัมผัสอื่นจนสามารถรับรู้สิ่งรอบกายได้เหนือ
กว่าคนปกติ เขาขอมมีประโยชน์กับข้า อีกอย่าง... ควรปล่อยให้เขาออกไป

พร้อมกับพวกเราบ้างจะได้มิดคิดว่าพวกเราทอดทิ้งเขา”

“นั่นสินะ เดี่ยวข้าจะไปบอกพวกเขาให้เตรียมตัว” หมอเทวดาเขียน-
เซวียพูดจบ ช่งเว่ยเขียนซีก็ลุกขึ้นก้าวเท้ายาวๆ ออกจากกระท่อมไม้ไผ่ ฝ่าย
หมอเทวดาตะโกนถาม

“เจ้าจะไปไหน ข้ายังไม่ได้ตั้มยาให้เจ้าดื่มแก้แผลอักเสบเลย”

จอมมารรูปรูปร่างมิได้ตอบกลับมา เขาหายตัวแวบไปในสายลม ฝ่ายหมอ
เทวดาเขียนเซวียก็ยิ้มมุมปากพลางเปรยขึ้น

“ข้ารู้จักเจ้าดี ช่งเว่ยเขียนซี เจ้าต้องไปหาผู้สาวเย่าแน่ๆ”

สายลมพัดหิววูบผ่านกระโจมหลังหนึ่งในค่ายทหาร พร้อมการปรากฏ

กายของจอมมารรูปรูปร่างที่แอบหลบมุมอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ข้างกระโจม นัยน์ตา
คมดั่งงามองหาใครบางคน จนกระทั่งเห็นสตรีผู้นั้นกำลังนั่งคุยกับบุรุษผู้มี
รอยบากบนใบหน้าอยู่หน้ากองไฟที่มีกาน้ำตั้งอยู่อย่างใกล้ชิดสนิทสนม

ผู้สาวเย่าใช้ผ้าหยาบจับหูกาน้ำยกออกจากกองไฟมารินใส่ถ้วย ก่อนวาง
กลางข้างกาย แล้วยกถ้วยชาน้ำจ่อปากอวี่นไคซึ่งรอชิมน้ำชาที่นางชง

“อ้อ กลิ่นคล้ายควันไฟ รสชาติเหมือนสุรา แต่กลับนุ่มละมุนลิ้น นี่มัน
ชาอะไรหรือสาวเย่า” อวี่นไคถามหลังจากลิ้มรสชาจากในถ้วยที่ผู้สาวเย่ายื่น
มาให้

“ชาตำหยาเผา ฤกษ์ยกย่องให้เป็นราชันแห่งชาอุ่หลง เป็นชาที่แพงที่สุดใน
ห่มยุดชา องค์หญิงประทานให้ข้าเพื่อเป็นรางวัลที่ช่วยเหล่าทหารที่ถูกพลัง
มารเข้าครอบงำจิตใจ” ผู้สาวเย่าอธิบาย

“ใบชาเลิศรสเช่นนี้ ทำไมเจ้าไม่เก็บไว้ดื่มเองล่ะ”

“ข้าอยากได้ที่ซุนจื่อได้ชิมก่อนเจ้าค่ะ”

“เช่นนั้นเจ้าก็มาดื่มด้วยกันสิ” ว่าแล้วอวี่นไคก็รินน้ำชาใส่ถ้วยแล้วจ่อ
ปากเรียวงามของผู้สาวเย่า เด็กสาวจิ๋วเล็กก็ยื่นยิ้มแย้มอย่างสดใส กลีบ
บุปผาชนิดหนึ่งปลิวตามลมมาติดบนศีรษะของผู้สาวเย่า อดีตนักฆ่าหนุ่มจึง

ขยับตัวเข้าไปใกล้เด็กสาวแล้วเอื้อมมือไปจับกลีบรูปผาออกจากเส้นผมดำขลับ
 ฝ่าละ!

อวิ้นไคถึงกับยกมือขึ้นกุมหลังศีรษะ เมื่อดูอยู่ๆ ก็เหมือนมีใครมาตบ
 ศีรษะเขาอย่างแรง แม้แต่่มู่สาวเย่าก็ยังไคยินเสียงฝ่าละ แต่ทั้งสองกลับมิเห็น
 ผู้ใดอยู่ด้านหลัง ห่างออกไปไม่กี่ไกลมากนัก จอมมารช่งเว่ยเขียนซีกำลังลัดมือ
 ซ้ายลงข้างกาย รอยยิ้มมุมปากปรากฏบนใบหน้ารูปงาม ก่อนเจ้าตัวจะหันหลัง
 เดินหายเข้าไปในแมกไม้หลังกระโจม เขามิรู้เลยว่าองค์หญิงเดินผ่านมาเห็น
 เข้าพอดี

“ท่านจอมมาร” อวีเยียนร้องเรียกและวิ่งไปยังจุดที่จอมมารรูปงามยืน
 อยู่เมื่อสักครู่ แต่ไม่ทันกาล ช่งเว่ยเขียนซีหายวับไปแล้ว องค์หญิงได้แต่
 ทอดถอนใจด้วยความผิดหวัง

“เขามาเฝ้าดูอะไรนะ” ว่าแล้วองค์หญิงก็ลองมองไปตามทิศทางเดียวกับ
 ที่จอมมารรูปงามจ้องมอง เบื้องหน้านั้นมีเพียงมู่สาวเย่ากับอวิ้นไคเท่านั้น และ
 เป็นไปไม่ได้เลยที่จอมมารจะมาเฝ้ามองบุรุษด้วยกัน

“มู่สาวเย่าอย่างนั้นหรือ ทำไมไม่รู้สึกลงหงุดหงิดเช่นนั้นนะ” องค์หญิงกัตรีม
 ฝิปากกลาง ก่อนเรียกรองแม่ทัพหานอีซึ่งยืนอยู่เบื้องหลังให้เข้ามาใกล้

“องค์หญิงมีสิ่งใดให้กระหม่อมรับใช้หรือพะยะคะ” รองแม่ทัพหานอีเอ่ย
 พร้อมกับยกมือขึ้นคำนับ

“เจ้ายกทัพกลับลั่วหยางไปก่อน อย่าลืมไปเอากระบี่เทพสวรรค์จาก
 อวิ้นไคกลับไปคืนเสด็จพ่อด้วย และข้ายังมีงานให้เจ้าทำอีกอย่างหนึ่ง งานนี้
 ต้องเป็นความลับระหว่างเรา อย่าบอกให้ผู้อื่นรู้”

“องค์หญิงจะให้กระหม่อมทำอะไรหรือพะยะคะ”

“จงไปสืบประวัติมู่สาวเย่าโดยละเอียด ข้าอยากทราบว่าบิดามารดาที่แท้จริง
 ของมู่สาวเย่าคือใคร สืบได้ความอย่างไรส่งข่าวให้ข้ารู้ด้วย”

“พะยะคะ กระหม่อมจะสืบเรื่องมู่สาวเย่าอย่างลับๆ”

สิบสี่

ความหวาดกลัวของชาวเมืองจิบหลิง

แผ่นดินอันกว้างใหญ่ห่างจากหุบเขาเร็นลับราวหนึ่งลี้กลายเป็นลานโล่งเตียนภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วยาม เมื่อรองแม่ทัพหนานอ๋ิบญูชากการให้กองทหารเคลื่อนพลกลับสู่เมืองหลวงในยามรุ่งเช้า กระโจมนับร้อยหลัง รัวไม้กั้นอาณาเขต คลังเสบียง และข้าวของเครื่องใช้ถูกจัดเก็บใส่เกวียนแล้วขนกลับไปพร้อมกับกองทัพ

“ไม่มีงานเลี้ยงใดไม่เลิกรา ส่งกันพันลี้อย่างไรก็ต้องจาก” พญาอินทรีเอ่ยกับอวิ้นไคและมู่สาวเย่า ก่อนหัวเราะเบาๆ “ข้าอยู่มานับพันปี ได้ยินมนุषย์เอ่ยถ้อยคำนี้มาหลายครั้งหลายคราแต่มีอาจเข้าใจ จนกระทั่งวันนี้ข้าถึงได้เข้าใจอย่างถ่องแท้”

“เจ้าติดตามข้าต่อไปมิได้หรือ เหตุใดต้องกลับไปอยู่ในที่ถ้าใต้หน้าผาด้วยเล่า” อวิ้นไคถามสหายพญาอินทรี อีกฝ่ายส่ายหน้าแล้วตอบเสียงเศร้า

“เมื่อก่อนข้าหวงเจ้า กลัวศัตรูจะมาทำร้ายเจ้าตอนเป็นมนุषย์ฝึก แต่ตอนนี้เจ้ามีมู่สาวเย่าคอยดูแลแล้ว ข้าก็วางใจกลับไปอยู่ถิ่นเดิมของข้าสักที”

สีหน้าอวิ้นไคเศร้าสลดราวกับบุตรผู้ต้องพลัดพรากจากบิดามารดา จนพญาอินทรีต้องปลอบใจ

“ข้าเองก็ไม่อยากจากเจ้าไป แต่มันถึงเวลาที่เจ้าควรใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับ มนุษย์ด้วยกันเสียที”

“สิ่งที่เจ็บปวดที่สุดมีที่มาจากลาภกับเจ้า แต่มันคือความทรงจำหลังการ จากลาที่ไม่มีเจ้าแล้วต่างหาก” อวินโคกล่าว “เวลาห้าปีที่อยู่ด้วยกัน เจ้าเป็นทั้ง สหาย ผู้พิทักษ์ และพี่น้องของข้า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำเพื่อข้า ข้ายังมีได้ ตอบแทนเลย”

“เมื่อไรข้าต้องการให้เจ้าช่วย ข้าจะมาหาเจ้า เช่นเดียวกัน เมื่อไรที่เจ้า อยากเจอข้า เพียงแต่ผิวปากยาวๆ สามครา นกที่อยู่ในบริเวณนั้นก็ส่งข่าว มาหาข้าเอง ไม่เกินหนึ่งชั่วโมงข้าจะมาหาเจ้า”

กล่าวจบราชันแห่งปักษาก็เอยอำลาเป็นครั้งสุดท้าย ปีกอินทรีสีน้ำตาล แกมเหลืองทองสยายออกแล้วโฉบบินขึ้นสู่ท้องฟ้ากว้างใหญ่ โดยมีอดีตนักฆ่า หนุ่มกับเด็กสาวรูปร่างมียีนโบกมืออยู่เบื้องล่าง เมื่อพญาอินทรีจากไปแล้วทั้งคู่ จึงเดินไปหาองค์หญิงอวีเยียนที่ยืนรออยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ และมีรถม้าที่รองแม่ทัพ หานอเตรียมไว้ให้ก่อนจากอู้อยู่ใกล้ๆ

ระหว่างเดินทางด้วยรถม้าไปยังจินหลิงอันเป็นเมืองที่ตระกูลซ่งอาศัย อยู่ สามสหายก็สนทนากันไปตลอดทาง และช่วงหนึ่งของการพูดคุย มู่สาวเย่า ก็นึกสงสัยบางอย่างขึ้นมาจึงถามอวินโค

“เหตุใดท่านแม่จึงส่งคนไปสังหารพี่ซุนจื่อโดยอ้างชื่อข้า ทั้งๆ ที่ท่านแม่ กียอมให้ท่านอยู่ในหอสีนรมย์ต่อแล้ว หรือพี่ซุนจื่อทำอะไรผิดอีก”

เมื่อเอยถึงความผิด อวินโคก็นึกถึงสิ่งที่เขาเคยละเมิดคำสั่งเหล่าป่าน ขึ้นมาได้ นั่นก็คือการหอมแก้มมู่สาวเย่าตอนนางฟูบหลับบนโต๊ะหลังหมู่ตึก ในคืนก่อนวันเกิดเหตุ

“หรือเหล่าป่านจะเห็นเข้า” อวินโคนึก พอสบนัยน์ตากลมโตคู่สวยของ มู่สาวเย่าที่จ้องมองมา อดีตนักฆ่าหนุ่มก็รู้สึกผิด จนอดถามมู่สาวเย่ามิได้

“สาวเย่า ในความคิดเจ้า เราสองคนคบหากันแบบไหน สหาย นายบ่าว หรือพี่น้อง”

“แน่นอนอยู่แล้วเจ้าคะ ข้าเห็นพี่ชุนจื่อเป็นพี่ชายคนเดียวของข้า” มู่สาวเย่าตอบซัดถ้อยซัดคำ

“แล้วถ้าข้าเป็นพี่ชายที่คิดไม่เชื่อมกับน้องสาว เจ้าจะทำอย่างไร” อวิ้นไคกลั่นใจถาม ในใจก็นึกกลัวว่ามู่สาวเย่าอาจจะล่วงรู้ความหยาบในคำถามของเธอ แต่กลับมิเป็นเช่นนั้น เพราะมู่สาวเย่ามิได้คิดลึกซึ้งแบบพี่ชุนจื่อของนางเลย จึงพูดเสียงกล้วหัวเราะ

“พี่ชุนจื่อคิดเอาเปรียบข้าใช่หรือไม่ จะให้ข้าหาเลี้ยงท่านตามกฎหมายที่ท่านเคยตั้งไว้ละสิ ข้ารู้หรอกนะ”

“ต่อไปเรียกข้าว่าพี่อวิ้นไคได้หรือไม่ เพราะชื่อชุนจื่อ ท่านปู่ของข้าที่เสียชีวิตไปเป็นผู้ตั้งให้ พ่อเจ้าเรียกพี่ชุนจื่อที่ไร ข้าต้องนึกถึงท่านปู่ทุกที”

“ได้เจ้าคะพี่อวิ้นไค” มู่สาวเย่าทำตามอย่างว่าง่าย เวลานี้อวิ้นไคสั่งให้ทำอะไรนางก็ไม่คัดค้าน เพราะกลัวว่าเขาจะโกรธ ซึ่งนางมียากให้พี่ชายคนเดียวต้องจากนางไปอีก

“เจ้ายังจำกฎสามข้อนั้นได้อยู่อีกหรือ” อวิ้นไคถาม

“แน่นอนเจ้าคะ พี่อวิ้นไคตั้งกฎอะไรไม่รู้เอาเปรียบข้าสารพัด” มู่สาวเย่าว่า ฝ่ายองค์หญิงอวิ๋เยียนที่นั่งฟังมานานก็นึกสงสัยจึงเอ่ยถามขึ้นมาบ้าง

“กฎสามข้ออะไรหรือ”

“หนึ่ง... ห้ามแตะเนื้อต้องตัวข้าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากเจ้าล้มผัสโดนข้าแม้เพียงปลายก้อยจะต้องถูกฟาดกันด้วยกระบี่ สอง... ต้องหาเงินมาเลี้ยงดูข้า เพราะเจ้าทำให้ข้าต้องเลิกอาชีพรับจ้างฆ่าคน และสาม... ต้องคอยหาอาหารเตรียมที่นอน คอยพัดวีไถ่ยุ่งหรือแมลงทุกครั้งที่ข้าเข้านอนจนข้าหลับ กฎสามข้อนี้แหละพะคะที่พี่อวิ้นไคสั่งให้หม่อมฉันปฏิบัติ” มู่สาวเย่ารีบฟ้อง

“เจ้าตั้งกฎอะไรนี่ เอาเปรียบกันชัดๆ” องค์หญิงต่อว่า เมื่อถูกหญิงงามทั้งสองคนรุมตำหนิ อวิ้นไคก็แก้ตัว

“ข้าเอาคืนสาวเย่านะ เมื่อก่อนเหลาปานสั่งห้ามข้าแตะเนื้อต้องตัวสาวเย่า ให้ข้าคอยหาอาหารและปรนนิบัติมู่สาวเย่าตั้งแต่นั้นอนยันเข้านอน

ข้าจึงตั้งกฎพวกนี้ขึ้นมาบ้างเพื่อแกล้งนางเล่นเท่านั้น”

“คงมิใช่แกล้งเล่นๆ หรือก เพราะพื่อวินไคกำลังโกรธเกลียดข้าเลยคิด
แค้นข้าด้วยวิธีนี้มากกว่า” มู่สาวเย่าเอ่ยอย่างรู้ทัน และน้กขำหนุ่มก็ยอมรับ
สำรภาพ

“ใช่ ข้าอยากแค้นมาก แต่เพราะเจ้าหลอกข้าเรื่องโสมป่าพันปี ข้าจึง
สั่งหารเจ้ามิได้ ทำได้เพียงกลั่นแกล้งเจ้า แต่เจ้าก็พูดเอาตัวรอดไปจนได้นี่”

“ข้าเก่งเรื่องเอาตัวรอดอยู่แล้ว” มู่สาวเย่ายึดอกทำท่าภาคภูมิใจเต็ม
ประดา ทำเอาสองสหายพูดขึ้นพร้อมกัน

“เจ้ามันคนเจ้าเล่ห์”

แล้วเสียงหัวเราะก็ดังลั่นภายในโรงแม้ การเดินทางเต็มไปด้วยความสุข
และสนุกสนาน เมื่อทั้งสามคนมิได้มีเรื่องขัดข้องหมองใจซึ่งกันและกัน ทว่า
ความสัมพันธ์ระหว่างสหายทั้งสามคนจะยั่งยืนหรือไม่ นั่น คงมีแต่ฟ้าเบื้องบน
เท่านั้นที่รู้

เรือสำเภานาดหกใบเรือล่องทวนกระแสน้ำจากแม่น้ำสายเล็กแห่ง

หุบเขาเร้นลับสู่แม่น้ำอันกว้างใหญ่นามต้าเจียง⁴³ อันเป็นเส้นทางทางน้ำไปยัง
เมืองจินหลิงซึ่งเป็นมหานครทางทิศตะวันออกของจงหยวน เจ้าของเรือสำเภา
คือจอมมารรูปงามซึ่งเว่ยเซียนซีผู้ซื้อเรือต่อจากเหล่าวาณิชเพื่อนำสามลูกสมุน
และหนึ่งหมอลเวดากลับไปยังตระกูลช่งของเขา เนื่องด้วยการใช้พลังมารใน
การหายตัวไปยังสถานที่ต่างๆ ได้ผลเฉพาะตัวผู้ใช้พลัง ทว่าในการมาครั้งนี้มี
หมอลเวดดาเป็ยนชเวียผู้ไร้วรยุทธ์มาด้วย จึงมีอาจใช้พลังหายตัวมาเมือง
จินหลิงได้ เขาจึงจำต้องเดินทางเยี่ยงปฤชุนทั่วไป เมื่อมาถึงท่าเรือเหลียนหยุน
จอมมารช่งเว่ยเซียนซีก็ใช้วิชาขั้นระยะทางการเดินเท้าของทุกคนให้มาถึงหน้า

⁴³ ชาวจีนสมัยก่อนเรียกแม่น้ำแยงซีเกียงเพียงสั้นๆ ว่า ‘เจียง’ (江) หรือ ‘ต้าเจียง’ (大江) มีความหมายทางวรรณกรรมว่า ‘แม่น้ำใหญ่’

ประตูเมืองจินหลิงโดยใช้เวลาเพียงจิบชาหนึ่งถ้วย⁴⁴ เท่านั้น

“ดูบุรุษผู้นั้นสิ รูปงามยิ่งนัก” เกิดการชู้ชวนในหมู่ฝูงชนให้ดูกลุ่มจอมมารที่กำลังย่างเท้าเข้ามาในใจกลางเมืองจินหลิงอันเป็นย่านชุมชน ซึ่งเว่ยเซียนซีตกเป็นเป้าสายตาของชาวเมืองทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะเหล่าสตรีที่เกิดอาการตะลึงงันราวกับต้องมนตร์สะกดในรูปโฉมไร้ที่ติของจอมมารหนุ่ม แต่เมื่อผู้อาวุโสที่อยู่ในเมืองแห่งนี้มานานเห็นรอยสักรูปปลาวัวคิสีนิลบนหน้าผากของช่งเว่ยเซียนซี ก็พากันร้องตะโกนออกมาด้วยความตื่นกลัวสุดขีด

“จอมมารช่งเว่ยเซียนซี! เขาคือจอมมาร ธิบหนีเร็ว อย่าให้เขาเห็นหน้า”

เมื่อชื่อของช่งเว่ยเซียนซีถูกประกาศออกมา ก็เกิดการแตกตื่นราวกับนกแตกรังในหมู่ชาวเมืองจินหลิง ต่างพากันหลบหนีเข้าบ้านเรือนกันจ้าละหวั่น บางรายหาที่ซ่อนตัวมิได้ก็ยกสิ่งของขึ้นมาปิดบังใบหน้าเพื่อมิให้จอมมารรูปร่างจตุรพักตาดำและตามล่าสังหารพวกเขาได้

ช่งเว่ยเซียนซีและพรรคพวกมิได้แปลกใจหรือสะทกสะท้านใดๆ เพราะเป็นไปตามความคาดหมายอยู่แล้ว เมื่อจอมมารหนุ่มตั้งใจเปิดเผยโฉมหน้าที่มีรอยสักรูปปลาวัวคิสีนิลของเขา ย่อมสร้างความตระหนกตกใจให้แก่บุคคลที่พบเห็น เพราะพวกเขาอาจต้องดับสิ้นภายในสิบราตรีตามคำเล่าลือ

“เจ้ายังสร้างความสะพรึงกลัวให้ชาวเมืองจินหลิงเหมือนเดิมเลยนะ ผ่านมาตั้งสองปีแล้วพวกเขายังจดจำความอำมหิตของเจ้าได้อยู่อีก ทำทางพวกเราคงจะอาศัยอยู่ในเมืองนี้ลำบากเสียแล้ว” หมอเทวดาเปี่ยนชวี่เปรยขึ้นขณะเดินผ่านใจกลางเมืองที่วังเวง

“อย่างนี้ก็ดีนะเจ้าคะ พวกเขาจะได้ไม่มายุ่งกับพวกเรา” หนี่วี่ไห่แสดงความคิดเห็น

“คงเป็นเช่นนั้น หากมู่สาวเย่าไม่มาที่นี่” ช่งเว่ยเซียนซีเอ่ยพลางยิ้มมุมปาก “พวกเจ้ารอดูความวุ่นวายในเมืองจินหลิงนี้ได้เลย”

---

⁴⁴ ราว 10 - 15 นาที

ผู้ติดตามทั้งสี่คนต่างมองหน้ากัน แม้จะสงสัยแต่ไม่ได้ย้อนถามประมุขของตน เพราะเมื่อช่างเว่ยเซียนชีบอกให้รอก็ต้องรอดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นตามที่จอมมารรูปงามเอื้อนเอ่ยไว้

ขณะที่กลุ่มช่างเว่ยเซียนชีไปถึงตระกูลช่างก็เป็นเวลาเดียวกับที่มู่สาวเย่าอวิ้นไค และองค์หญิงอวิ๋เยียนเดินทางมาถึงประตูเมืองจินหลิง พวกเขาลงจากรถม้าแล้วเดินเข้ามาขังใจกลางเมือง ทว่าความเงิบสงัดไร้ผู้คนสัญจรตามท้องถนน บ้านเรือนที่ปิดสนิททุกหลังทำให้สามสหายต้องแปลกใจ

“เกิดอะไรขึ้น เหตุใดเมืองใหญ่อย่างจินหลิงจึงเงียบเหงาเช่นนี้” อวิ้นไคตั้งคำถามขึ้นมา

“จอมมารช่างเว่ยเซียนชีคงมาที่นี่ ผู้คนจึงหลบซ่อนตัวอยู่ในเรือนด้วยความหวาดกลัว” มู่สาวเย่าอวิ๋เยียนอธิบายอย่างแม่นยำ แล้วองค์หญิงก็ชี้ไปทางหน้าจวนแห่งหนึ่ง

“ดูเหมือนตรงนั้นมีการชุมนุมอยู่ ลองไปดูกัน”

ว่าแล้วทั้งสามสหายก็เดินตามกลุ่มคนเข้าไปในจวนแห่งนั้น จึงพบว่ จอมยุทธ์ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลต่างๆ และขุนนางในเมืองจินหลิงกำลังปรึกษากันถึงเรื่องจะส่งผู้ใดไปกำจัดจอมมารแห่งยุทธภพ

“จะมีจอมยุทธ์ท่านใดกล้าต่อกรกับจอมมารช่างเว่ยเซียนชีบ้าง!” ขุนนางท่านหนึ่งตะโกนถามทุกคนในที่นั้น แต่ไม่มีจอมยุทธ์คนใดรับอาสางานนี้ เพราะต่างรู้ดีถึงพลังมารอันร้ายกาจของจอมมารรูปงามที่ยากจะมีผู้ใดเอาชนะได้ ความสิ้นหวังเข้าครอบงำจิตใจเหล่าผู้นำเมืองจินหลิง แต่แล้วเหมือนฟ้าลิขิตเมื่อจอมยุทธ์คนหนึ่งเห็นเด็กสาวดวงหน้างดงามหมดจดกำลังแหวกฝูงชนเข้ามาข้างในจวน แล้วเขาก็จำนางได้ จึงร้องตะโกนขึ้นมาอย่างดีใจ พร้อมกับชี้นิ้วไปที่นาง

“เจ้ายุทธภพมู่... เจ้ายุทธภพอยู่ที่นี้ พวกเรารอดตายแล้ว”

สายตาทุกคู่หันมาจ้องมองมู่สาวเย่าเป็นตาเดียว ขณะที่เจ้าตัวชะงักเก้าที่กำลังก้าวเข้ามายื่นแถวหน้า แล้วเสียงโห่ร้องด้วยความดีใจดังไปทั่วบริเวณ

“เจ้ายุทธภพเป็นผู้รอดชีวิตจากการสังหารของจอมมารช่งเว่ยเซียนซี แสดงว่าวรยุทธ์ของเจ้ายุทธภพจะต้องเหนือกว่าจอมมารนั้นเป็นแน่” ใครคนหนึ่งเอ่ยออกมา ทำเอาหลายคนส่งเสียงฮือฮา แล้วท่านเจ้าเมืองจินหลิงก็ยกมือขึ้นโค้งกายนับมู่สาวเย่า

“ท่านเจ้ายุทธภพได้โปรดช่วยพวกเรากำจัดภัยให้ชาวเมืองจินหลิงและยุทธภพด้วย”

สิ้นคำท่านเจ้าเมือง เหล่าจอมยุทธ์ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลต่างๆ ก็พร้อมใจกันโค้งกายขอรับรองต่อเด็กสาวรูปงาม ฝ่ายมู่สาวเย่ารู้ถึงความร้อนใจของเหล่าผู้นำเมืองจินหลิง ทว่านางยังเคลือบแคลงสงสัยในสิ่งที่ทุกคนกล่าวถึงจอมมารช่งเว่ยเซียนซี เพราะเท่าที่ผ่านมานางมิเคยเห็นจอมมารรูปงามผู้นั้นลงมือสังหารใครจริงๆ จังๆ เลยสักครา มิเพียงครั้งเดียวที่เขาใช้พลังมารครอบงำจิตใจเหล่าทหารหลวงให้เข่นฆ่ากันเอง แต่นั่นก็เป็นการตอบโต้ที่ฝ่ายราชสำนักเริ่มก่อน

“ก่อนข้าจะช่วยพวกท่าน ช่วยเล่าประวัติจอมมารช่งเว่ยเซียนซีให้ข้าฟังได้หรือไม่ เหตุใดพวกท่านจึงหวาดกลัวจนต้องหาทางสังหารเขาเช่นนี้”

“ข้าจะเป็นคนเล่าเอง” ท่านเจ้าเมืองกล่าว แล้วเล่าย้อนความหลังให้มู่สาวเย่าและสองสหายที่ยืนอยู่ข้างกายเด็กสาวฟัง

“เดิมทีจอมมารช่งเว่ยเซียนซีเป็นคุณชายรองแห่งตระกูลช่งที่สวมหน้ากากปิดบังใบหน้ามาตั้งแต่เยาว์วัย ไม่มีผู้ใดเคยเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของช่งเว่ยเซียนซี แม้แต่คุณชายช่งหยางหมิงผู้เป็นที่ชายก็ยังมิรู้ว่าน้องชายตนมีรูปโฉมเช่นไร”

“ไม่มีผู้ใดเคยเห็นหน้าเขาเลยหรือ” องค์หญิงอวิเยียนถามแทรกขึ้นมา

“ใช่ แต่ข้าเดาว่าช่งจิวฮั่ว บิดาของช่งเว่ยเซียนซีต้องเคยเห็นหน้าบุตรชายของตนเป็นแน่ เพราะบ่าวรับใช้ในตระกูลช่งบอกว่าท่านช่งจิวฮั่วเป็นผู้สั่งให้คุณชายรองสวมหน้ากากตลอดเวลา แต่ด้วยเหตุใดไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ตลอดเวลาที่ช่งเว่ยเซียนซีเติบโตขึ้นมา ก็ได้มีเหตุร้ายใดๆ จนกระทั่งเมื่อห้าปีก่อนตอนเขาอายุได้สิบเจ็ดปี คุณชายช่งหยางหมิงไปค้างคืนที่ต่างเมือง ช่งเว่ยเซียนซี

คือโอกาสนั้นเข้าไปชมขึ้นพีละไม้ โชคดีที่นางรอดมาได้ จนไปฟ้องร้องที่ศาล แล้วช่งเว่ยเซี่ยนซีก็ถูกทางการจับและโดนลงโทษด้วยการลักเปลวอัคคีสีนิลบนกลางหน้าผา ท่านช่งจิวฮั่วทนความอับยศนี้มิได้จึงขับไล่นุตรชายคนรองของตัวเองออกจากบ้าน ทำให้ช่งเว่ยเซี่ยนซีต้องกลายเป็นหนุ่มขอทานเร่ร่อนไปทั่ว จงหยวน และด้วยความแค้นที่คนในตระกูลทำให้เขาต้องเป็นยาจกยากไร้ ช่งเว่ยเซี่ยนซีจึงฝึกวิชามารอยู่สามปี และเป็นสามปีที่ชาวเมืองจินหลิงตกอยู่ในความหวาดผวาทิ้งยามตื่นและยามนอน”

“เกิดอะไรขึ้นตลอดสามปีหรือ” อวิ้นไคเป็นฝ่ายถามบ้าง

“เพื่อฝึกวิชามาร ช่งเว่ยเซี่ยนซีจึงสังหารผู้คนราวกับผักปลา เมื่อใดที่เขาปรากฏตัวและเปิดเผยโฉมหน้าให้ใครเห็น ไม่เกินสิบราตรีบุคคลผู้นั้นก็จะสิ้นชีพ และคราหนึ่งมีไช่รายสองราย บางครานับสิบรายต่อหนึ่งราตรีก็มีมาแล้ว ความอามหิตโหดร้ายของช่งเว่ยเซี่ยนซีมิได้หมดแค่นั้น เมื่อเขาสำเร็จวิชามาร เขาชำระแค้นด้วยการลงมือสังหารบิดาตนเองกับพีละไม้ ดีที่คุณชายช่งหยางหมิงเอาชีวิตรอดมาได้ แต่ก็ถูกจอมมารใจโหดตัดลิ้นกลายเป็นคนพิการตั้งแต่นั้นมา เมื่อเป้าหมายทุกอย่างบรรลุผล จอมมารช่งเว่ยเซี่ยนซีก็ออกจากเมืองจินหลิงไปอยู่หุบเขาเร้นลับ ความสงบสุขในเมืองจินหลิงจึงค่อยกลับคืนมา”

“แต่ตอนนี้จอมมารอามหิตนั้นกลับมาแล้ว ชาวเมืองจินหลิงต้องตกอยู่ในอันตรายอีกเป็นแน่” หัวหน้าตระกูลหนึ่งเปรย

“แต่คราวนี้จอมมารจะต้องสิ้นฤทธิ์เพราะเจ้ายุทธภพมู่อยู่ที่นี้ พวกเราไม่ต้องออกสิ้นขวัญแขวนอีกต่อไปแล้ว” เจ้าเมืองประกาศ แล้วหันมาขอร้องมู่สาวเย่าอีกครั้ง ใครคนหนึ่งคุกเขาลงกับพื้นและอ้อนวอนขอร้องเด็กสาว ทำให้ชาวเมืองคนอื่นพากันคุกเข่าตาม

มู่สาวเย่าเห็นความหวาดกลัวอย่างหนักในแววตาของผู้นำตระกูลแห่งเมืองจินหลิง เด็กสาวจึงจำใจต้องรับปาก

“ในอีกเจ็ดราตรีข้าจะจับตัวจอมมารช่งเว่ยเซี่ยนซีมาให้ชาวเมืองจินหลิงลงโทษ”

สิบห้า

แลกด้วยมู่สาวเย่า

ถ้อยคำที่เจ้ายุทธภพปรุงงามลั่นวาจาออกมากลายเป็นประโยคปาวร้อง ของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองให้ชาวเมืองจินหลิงได้รับรู้เพื่อคลายความหวาดกลัวต่อการกลับมาของจอมมารช่งเว่ยเซียนซี แม่แต่ในหมู่ชาวยุทธ์ก็มีการบอกกล่าวกันปากต่อปาก จนมู่สาวเย่าได้รับการยกย่องสรรเสริญในความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว สมกับเป็นผู้นำจอมยุทธ์ ทว่าเจ้าตัวที่ลั่นวาจานั้นก็กลับนั่งเก้าอี้ทอดถอนใจด้วยความกลัดกลุ้มอยู่ในจวนที่เจ้าเมืองจินหลิงเชิญชวนให้พักอาศัย

“ข้าพุดอะไรออกไปเนี่ย คราวนี้ได้ถูกจอมมารโหดแล่นือเฉือนหนังเป็นพันๆ ครั้งจนตายแน่ๆ” มู่สาวเย่านี้ก็อยากตบปากตัวเองที่พลั้งปากออกไปแบบนั้น

“ทำอะไรละที่นี่ จะไปขอขานอุตุตระกับจอมมาร แต่เจ้ากลับไปจับตัวเขา มีหรือเขาจะให้ขานอุตุตระแก่เจ้า” องค์หญิงอวี่เยียนว่าขณะนั่งอยู่ในห้องร่วมกับมู่สาวเย่าและอวี่นโค

“เรื่องขานอุตุตระมิต้องเป็นกังวล ข้ายอมเป็นโรคมนุษย์ผักตบชวาได้ แต่การจับช่งเว่ยเซียนซีมาลงโทษนี่สิที่ยากยิ่งนัก เพราะตอนข้าประมือกับจอมมารเมื่อครั้งไปช่วยเจ้าที่หุบเขาเร็นลับก็พ่ายแพ้ อีกทั้งตอนนี้ข้าก็ไม่มีกระบี่

เทพสวรรค์แล้วด้วย หากเจ็ดราตรีเจ้าทำตามทีลั่นวาจาไว้ไม่ได้ คงมีพันถูกชาวบ้านขับไล่ใส่ส่งออกจากจินหลิงเป็นแน่” อดีตนักฆ่าหนุ่มรู้สึกกระวนกระวายใจไม่แพ้ผู้หญิงสาว

“มีหนทางเดียวที่ข้าจะรอดจากเงื้อมมือจอมมารและไม่ถูกชาวเมืองจินหลิงขับไล่” ผู้สาวเย่เอ่ยออกมา ชวนให้สองสหายสงสัยและถามขึ้นพร้อมกัน

“หนทางไหน”

“รีบหนีออกจากเมืองจินหลิงโดยมิให้ใครเห็น” คำตอบของผู้สาวเย่ทำเอองค์หญิงหัวเราะขบขัน ขณะที่อวี่นโคมยิ้มและส่ายหน้ากับการแก้ไขปัญหาลำบาก ๆ ของเด็กสาว

“หากทำเช่นนั้น ชื่อเสียงเจ้ายุทธภพมู่คงได้ปั่นป่วนในพริบตาเป็นแน่ ดีไม่ได้อาจถึงขั้นต้องหลบหน้าหลบตาชาวยุทธไปตลอดชีวิต” อวี่เยียนกล่าวก่อนเปลี่ยนเรื่องพูด “จะว่าไปแล้วข้าก็ตกใจจริงๆ ตอนรู้ว่าจอมมารซ่งเว่ย-เชียนซีเคยเป็นยาจกมาก่อน นึกภาพบุรุษรูปงามเป็นขอทานสกปรกไม่ได้จริงๆ อีกอย่าง... หมอเหวดดาเปียนชวี่ก็เคยเป็นยาจกเหมือนกัน เหตุใดทั้งสองคนจึงมีชะตาเดียวกันได้”

“ใครคือสหายยาจกที่ข้ารู้จักเมื่อห้าปีก่อนกันแน่” ผู้สาวเย่ครุ่นคิด แต่องค์หญิงกลับแย้ง

“ถ้าเป็นซ่งเว่ยเชียนซี เจ้าก็ต้องเห็นรอยสักรูปเปลวอัคคีบนหน้าผากของสหายยาจกคนนั้นสิ”

“ยาจกที่ข้าเห็นตอนนั้นใบหน้าเปรอะเปื้อนไปด้วยดิน อีกทั้งผมเผ้ายาวรุงรังลงมาปรกหน้าผาก ต่อให้เป็นซ่งเว่ยเชียนซีจริงข้าก็ไม่เห็นรอยสักรูปเปลวอัคคีสีนิลของเขาหรอก”

“แต่ตอนที่หมอเหวดดาเปียนชวี่มาส่งองค์หญิงอวี่เยียนที่ค่ายทหาร เขาก็บอกเจ้าแล้วว่าตัวเองคือยาจกปากร้ายที่เคยช่วยเจ้าเมื่อห้าปีก่อน เจ้ายังจะสงสัยอะไรอีก” อวี่นโคไม่เข้าใจ

“ข้าคงปักใจเชื่อเช่นนั้น หากสร้อยของข้าไม่ไปอยู่กับซ่งเว่ยเชียนซี แม้

หมอเทวดาเป็ยนชวี่จะอ้างว่ยากให้ช่งเว่ยเซี่ยนชี่ แต่เหตุใดจอมมารผู้มีจิตใจเย็นชาต่อทุกสิ่งจึงเห็นสร้อยที่ห้อยจี้หยกของเทียมเบ็นของมีค่าสำคัญยั้งสำหรับเขา ต่อให้สหายสนิทย่างหมอเทวดาเป็ยนชวี่เบ็นคนให้ก็เถอะ แต่ทำนหมอก็มีไซ้เจ้าของสร้อยสักหน้อย”

“เจ้ากำลังจะบอกว่าจอมมารช่งเว่ยเซี่ยนชี่เก็บรักษาสร้อยเส้นนั้นไว้เพราะมันเบ็นของของเจ้าหรือ” อวินไคถามเสียงเคียด เมื่อมู่สาวเย่าพักหน้ารับเขาก็ยืมหยัน

“ต่อให้จอมมารนั้นเบ็นสหายยากของเจ้าจริง มันก็ไม่เห็นเจ้าเบ็นสหายหอรอก เพราะมันรักใคร่ไม่ได้ แม้แต่ความรักแบบมิตรสหายก็เถอะ”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” มู่สาวเย่าเห็นด้วย มีแต่องค์หญิงอวีเยียนที่ไม่ปักใจเชื่อเช่นนั้น แม้นางจะสงสัยในคำพูดของอวินไคที่กล่าวว่จอมมารรักใคร่มีได้แล้วการที่ช่งเว่ยเซี่ยนชี่แอบมาเฝ้าดูมู่สาวเย่าในค้ายทหารนั้นละ มันบ่งบอกถึงอะไรกันแน่ องค์หญิงคิดพลางบอกกับตัวเองว่ต้องหาความกระจ่างในสิ่งทีค้ำใจนี้ให้ได้

บุรุษผู้มีดวงหน้าละม้ายคล้ายจอมมารช่งเว่ยเซี่ยนชี่ ทว่ความรูปร่างยังมิอาจตัดเทียมได้ กำลังเดินโอบเอาตรุณีแรกรุ่งนสองนางไว้ในวงแขนทั้งซ้ายและขวาเข้ามาในเรือนใหญ่แห่งบ้านตระกูลช่ง การพูดจาหวัร่อต่อกระซิกระหว่างสองหญิงหนึ่งบุรุษต้องหยุดลงจับปล้นเมื่อเห็นอาคันตุกะที่ไม่ได้รับเชิญห้าคนกำลังนั่งจิบชากันอย่างสบายอารมณ์อยู่ภายในเรือนแห่งนั้น

“อั้งเอ้ยเอียนอี่!” เจ้าบ้านแห่งตระกูลช่งเอ่ยนามบุรุษรูปร่างตรงหน้าด้วยเสียงสูงต่ำที่ฟังไม่รู้เรื่อง มีเพียงตรุณีสองนางเท่านั้นที่รู้ว่าเขาเอ่ยว่อะไร

“ใครคือช่งเว่ยเซี่ยนชี่เจ้าคะ” หนึ่งในสองตรุณีเอ่ยถามอย่างใคร่รู้ เพราะลึนอยู่ในใจว่บุรุษผู้มีรูปโฉมตริ่งตาต้องใจจนนางรู้สึกหวั่นไหวนั้นคือผู้มีนามอันไพเราะว่ “ช่งเว่ยเซี่ยนชี่” หรือไม่ ส่วนตรุณีอีกนางก็มีอาการตกหลุมรักไม่ต่างกัน

ยังไม่ทันได้ตอบ เจ้าบ้านแห่งตระกูลซ่งก็ได้รับการทักทายเป็นอย่างไร้ความเคารพจากจอมมารซ่งเว่ยเชียนซี

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ ซ่งหยางหมิง”

“เจ้ากลับมาที่นี่อีกทำไม” ซ่งหยางหมิงอยากตะคอกใส่น้องชายร่วมมูทรา แต่ทำได้เพียงส่งเสียงอือออออกมาดังๆ โดยมีครุฑสีข้างกายเป็นผู้แปลเสียงนั้น

“ข้าเป็นคนตระกูลซ่ง ทำไมจะกลับมาอยู่บ้านตัวเองมิได้ หรือเจ้ามีปัญหา” ผู้เป็นน้องชายเล็กคิ้วสูง แม้จะย่อนถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม แต่กลับทำให้ซ่งหยางหมิงรู้สึกเกรงกลัวจนต้องขยับถอยไปอยู่ด้านหลังสองครุฑ ก่อนบอกอีกฝ่าย

“จะอยู่ก็อยู่ไป แต่อย่ามายุ่งกับข้าและสูหยินทั้งสองของข้า”

“เจ้าแต่งงานใหม่แล้วหรือ เช่นนั้นพวกนางก็คือพี่สะใภ้ของข้าละสิ” ซ่งเว่ยเชียนซีหัวเราะในลำคอ พลางลุกขึ้นเดินเข้าไปหาสองครุฑซึ่งยืนหม้อยชะม้ายชายตาให้จอมมารรูปงาม

“มิได้ทักทายพี่สะใภ้ทั้งสองต้องขอกภัย ข้ามีนามว่าซ่งเว่ยเชียนซี เป็นน้องชายของสามีพวงเจ้า” ซ่งเว่ยเชียนซีก็มึนศีรษะลงเล็กน้อย แต่มิได้ยกมือขึ้นค้ำหน้า พอสองครุฑนี้รู้ว่าบุรุษรูปงามตรงหน้าคือผู้ใด ใบหน้าที่กำลังยิ้มแย้มอย่างเขินอายก็หุบลงทันที ความพิสมัยหลงใหลแปรเปลี่ยนเป็นความตื่นกลัวในบัดดล

“ท่านคือ... คุณชายรองแห่งตระกูลซ่ง ที่เขาเล่าลือกันว่าเป็นจอมมารอำมหิตที่สังหารบิดา พี่สะใภ้ และผู้คนในเมืองจินหลิงเมื่อหลายปีก่อนอย่างนั้นหรือ” ครุฑนี้นามว่าหลันฮวาถามเสียงลั่น พลางขยับตัวเข้าไปเบียดสามีตนส่วนอันอัน ครุฑนี้อีกนางก็คุกเข่าลงกับพื้นเพื่ออ้อนวอนขอชีวิต

“โปรดไว้ชีวิตพวกข้าด้วยเถิด ข้ากับหลันฮวาถูกคุณชายใหญ่ซื้อตัวมาจากหอคดีญา จึงได้เข้ามาอยู่ในตระกูลซ่ง พวกเรามีได้อยากเป็นพี่สะใภ้ของท่าน”

“ใช่ๆๆ พวกเราเหมือนเป็นสาวใช้ของคุณชายซ่งหยางหมิงมากกว่า”

หลันฮวาริบคุกเข่าลงอ่อนนวยตามอันอัน

“พวกเจ้าอ่อนนวยอย่างไรก็เปล่าประโยชน์ หากทำตัวดี ๆ บางที่ท่านประมุขอาจจะเมตตาไว้ชีวิตพวกเจ้าก็เป็นได้” เทียนยี่เปรยขึ้น ขณะนั่งบนเก้าอี้ อยู่ในกลุ่มผู้ติดตามจอมมารรูปร่าง ผ่ายหนึ่งไว้ให้ถือโอกาสออกคำสั่งต่อตรูณีทั้งสอง

“พวกเจ้ารีบไปจัดเตรียมอาหารและห้องหับให้ท่านประมุขและพวกข้าดีกว่า มิเช่นนั้นความเหน็ดเหนื่อยและความหิวของพวกเราอาจทำให้พวกเจ้ามีชีวิตรอดไม่ถึงยามรุ่งเช้าของวันพรุ่งนี้ก็เป็นได้”

“ได้ ๆ ๆ พวกข้าจะรีบไปจัดเตรียมเดี๋ยวนี้” สองตรูณีรีบเดินเข้าไปในเรือนด้านใน โดยไม่ลืมดึงตัวสามีพวกนางไปด้วย พวกจอมมารต่างพากันหัวเราะเยาะหยันในความซื่อซลาดของคุณชายใหญ่แห่งตระกูลซ่งและสองฮุยหนวียกระเตาะ

“ซ่งเว่ยเซียนซี เจ้าจะไปไหน” หมอเหวดดาเปี่ยนเซวี่ร้องถาม เมื่อเห็นสหายซบเท้าเดินไปยังหน้าประตูเรือน

“เรือนนอนของท่านพ่อข้า”

“เข้าไปด้วย” หมอเหวดดาเปี่ยนเซวี่เดินตามซ่งเว่ยเซียนซีออกจากเรือนใหญ่ไปยังเรือนนอนของอดีตหัวหน้าตระกูลซ่ง... ซ่งจิวฮั่ว

เรือนไม้ทางทิศตะวันตกเป็นเรือนเล็กๆ ที่มีเพียงห้องขนาดใหญ่เพียงห้องเดียว เคื่องเรือนอันนี้ได้แก่ เตียงนอน ตั่ง ตู้ และชั้นหนังสือยังคงวางอยู่ในตำแหน่งเดิมเมื่อครั้งซ่งจิวฮั่วยังมีชีวิตอยู่ ซ่งเว่ยเซียนซียื่นมองไปรอบ ๆ ห้อง ภาพของบิดาผู้ล่วงลับผุดขึ้นในห้วงความคิด

บุรุษวัยกลางคนกำลังใจจดใจจ่อกับการเคียวสมุนไพร่ในหม้อปรุงยาให้เป็นยาวิเศษอย่างاونุตตระ ซึ่งเขาเป็นผู้คิดค้นสูตรยานี้ขึ้นมา และมันจะกลายเป็นสมบัติอันล้ำค่าของตระกูลซ่ง ซ่งจิวฮั่วจึงต้องแอบปรุงยาในเรือนนอนของตนแบบลับ ๆ มีเพียงเขากับบุตรชายคนรองเท่านั้นที่ล่วงรู้สูตรลับนี้

หนุ่มน้อยรูปงามวัยสิบเจ็ดเฒ่หน้าขึ้นจากรายยา พลางเอ่ยถามบิดาอย่างสงสัย “ท่านพ่อ เมื่อไรยาอนุตตระจะปรุงเสร็จขอรับ”

“อีกหนึ่งชั่วยามเจ้าก็จะได้เห็นยาอนุตตระแล้ว ว่าแต่เจ้าเออะ จดจำสูตรยาและวิธีการปรุงยาได้หรือยัง” ซึ่งจิวฮั่วถามขณะยกฝาขึ้นมาปิดหม้อปรุงยา ระหว่างรอน้ำระเหยจนเหลือเพียงถ้วยยา ซึ่งจิวฮั่วก็เดินมายืนข้างๆ บุตรชายซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะตรงมุมห้อง

“ข้าท่องจำส่วนผสมอันมีสมุนไพรพันชนิด กับวิธีการปรุงยาได้หมดแล้ว เหลือเพียงลองทำดูสักครั้งเท่านั้น” ซึ่งเว่ยเขียนซีตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“วิธีการเก็บสมุนไพรล่ะ ควรเก็บเมื่อใด” ผู้เป็นบิดาทดสอบความจำของบุตรชาย

“ควรเก็บสมุนไพรช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิหรือปลายฤดูใบไม้ร่วง เพราะช่วงเวลาดังกล่าว ดอก ผล กิ่ง และใบ จะโตเต็มที่และสุกขอรับ”

“ดีมาก” ซึ่งจิวฮั่วยิ้มอย่างพอใจ “พ่อใช้เวลาถึงสิบปีจึงปรุงยาอนุตตระสำเร็จ แต่ชั่วชีวิตพ่อสามารถปรุงยาอนุตตระได้เพียงแค่มื้อเดียว ต่อไปคงต้องให้เจ้าเป็นผู้รับช่วงปรุงยานี้ขึ้นมา”

“ทำไมท่านพ่อกล่าวเช่นนั้น การปรุงยาอนุตตระหนึ่งมื้อใช้เวลาสิบปี ท่านพ่อเพิ่งจะอายุสี่สิบ ยังมีเวลาอีกหลายสิบปี อย่างน้อยก็ต้องได้ยาสามสี่มื้อ” เด็กหนุ่มรูปงามวิเคราะห์ ซึ่งจิวฮั่วยิ้มน้อยๆ เขามีได้ไขความกระจ่างให้บุตรชาย เพียงแต่เปรยขึ้น

“ใกล้เวลาที่ดาวจอมมารกับดาวองค์หญิงจะโคจรมาบรรจบกันแล้ว”

“แสดงว่าข้ากับองค์หญิงผู้นำสงครามนั้นจะได้เจอกันแล้วใช่หรือไม่ขอรับ มีนำล่ะเมื่อคืนข้าถึงเห็นดาวจอมมารเคลื่อนที่” เด็กหนุ่มมอเมี่ยม “อยาการู้จริงๆ หน้าตานางจะเป็นเยี่ยงไร”

“อย่างที่ข้าเคยเตือนเจ้าหลายต่อหลายครั้งตั้งแต่เจ้าทำขบว่า เมื่อเจ้าเจอองค์หญิงตัวจริง จงอย่าได้ทำเรื่องโง่เขลาเด็ดขาด มิฉะนั้นเจ้าจะต้องร่วมชะตากรรมไปกับนาง อาจต้องรับเคราะห์แทนนางจนถึงขั้นเสียชีวิต เจ้ายังจำ

ได้หรือไม่”

“ข้าก็อยากถามท่านพ่อหลายครั้งแล้ว เรื่องโรงเขลาที่ท่านพ่อเอ่ยถึงนั้น
อย่างเช่นเรื่องอะไรบ้าง” ช่งเว่ยเขียนซียื่นถาม

“เอาตัวเข้าใกล้ เอาหัวใจเข้าแลก โดยเฉพาะการผูกเวทมนตร์กับนาง
เพราะพันธนาการนี้จะทำให้เจ้าลำบากไปถึงเจ็ดชาติเจ็ดภพเลยทีเดียว”

เสียงกระแอมกระไอของหมอมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยทำให้จอมมารช่งเว่ย-
เขียนซีตื่นจากห้วงความคิดคำนึงและหันมาสนใจสหาย

“จะอย่างไรกับยานอูตตระ เจ้าจะมอบยาให้มู่สาวเย่าไปรักษาวินโค
หรือไม่” หมอมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยสงสัย อีกฝ่ายจึงยื่นถาม

“เจ้ารู้จักข้าดีกว่าช่งหยางหมิง ไหนลองบอกมาซิว่าข้าจะอย่างไรกับ
ยานี้”

“ถ้าเจ้าคิดจะเอายานอูตตระไปรักษาโรคโลหิตไหลไม่หยุดของมู่สาวเย่า
ข้าบอกเลยว่าสูญเปล่า เพราะยานอูตตระรักษาโรคของนางมิได้ ทำได้เพียงแค่
ทำให้เลือดแข็งตัวเท่านั้น ส่วนการให้ยาไปรักษาวินโคนั้น ข้าพนันด้วยเงิน
ร้อยตำลึงทองเลยว่าเจ้าจะต้องวางแผนแลกยานอูตตระกับอะไรสักอย่าง
เป็นแน่”

“สมแล้วที่เป็นสหายของข้า” ช่งเว่ยเขียนซีเอ่ยปากชม ทำเอาหมอมอเทวดา
เปี่ยนเซวี่ยถึงกับยิ้มกว้างด้วยความพอใจที่ได้รับคำชมจากสหายผู้มีเคยเอ่ยชม
ผู้ใดง่ายๆ

“ท่านประมุข ข้ามีเรื่องรายงานขอรับ” เทียนยีเดินเข้ามาโค้งคำนับพร้อม
กับหนี่วี่เห เมื่อช่งเว่ยเขียนซีพยักหน้ารับรู้ ลูกสมุนมีขอขวจึงแจ้งเรื่องที่ได้ยิน
มาจากบ่าวรับใช้ในตระกูลช่ง

“เจ้ายุทธภพผู้ประกาศต่อหน้าขุนนาง ชาวยุทธ์ และผู้นำตระกูลต่างๆ
ว่าจะจับตัวท่านประมุขไปให้ชาวเมืองจินหลิงลงโทษภายในเจ็ดราตรีขอรับ”

“มู่สาวเย่าก่อเรื่องให้ตัวเองอีกแล้วเจ้าคะ ต่อให้รักษาอย่างวินโคช่วย
ก็ยากจะชนะท่านประมุขได้ มีหวังนางต้องแทรกแผ่นดินหนีเป็นแน่” หนี่วี่เห

ลำทับ

“แต่ก็มีควรประมาท มู่สาวเย่าเป็นคนเจ้าเล่ห์ อาจวางแผนอะไรอยู่ก็ได้”
เทียนยี้กล่าว ก่อนจะหันมาถามประมุขรูปงาม “พวกเราควรเตรียมการรับมือ
อย่างไรดีขอรับ”

“พวกเจ้าเตรียมจัดงานมงคลในอีกสามวันข้างหน้า”

คำตอบของช่งเว่ยเขียนซีทำเอาทั้งสามต่างมองหน้ากัน หมอเหวดดา
เปียนชวี่ยอดสงสัยไม่ได้จนต้องถามออกมา

“เจ้ากำลังจะโดนรุมประชาทัณฑ์จากชาวเมืองจินหลิงอยู่แล้ว แน่ใจนะ
ว่าจะให้เราเตรียมจัดงานมงคล มีชิงงานอัปมงคลของเจ้า”

จอมมารรูปงามยกยิ้มมุมปากแล้วลั่นวาจา

“อีกสามวันจะมีงานมงคลสมรสอันลือลั่นไปทั่วยุทธภพเกิดขึ้นในเมือง
จินหลิงแน่นอน”

สองหญิงงามและหนึ่งบุรุษผู้อาจเดินมาหยุดอยู่หน้าบ้านตระกูลช่ง
แห่งเมืองจินหลิงในยามพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า เนื่องด้วยคำมั่นที่ให้ไว้แก่
ชาวเมืองจินหลิงว่าจะจับจอมมารช่งเว่ยเขียนซีมาสำเร็จโทษภายในเจ็ดราตรี
ทำให้มู่สาวเย่ามีอาจรรู้รอให้จอมมารมาหานางก่อนได้ เพราะนางรู้ว่าช่งเว่ย-
เขียนซีมิได้เดือดเนื้อร้อนใจกับคำประกาศจับตัวเธอแต่เนิ่นๆ ตรงกันข้าม
เขากลับจะยิ่งนิ่งนอนใจรอคอยให้มู่สาวเย่าไปหาเธอเองมากกว่า

มู่สาวเย่าขยับตัวจะเดินเข้าไปเคาะประตู แต่ວິນไคจับแขนรั้งไว้เสีย
ก่อน

“สาวเย่า ข้าไม่ต้องการยานุตตระ” อวิ้นไคบอกกับมู่สาวเย่า อีกฝ่าย
จึงหันมาถามด้วยความสงสัย

“ทำไมล่ะ พี่อวิ้นไคไม่อยากหายจากโรคมนุษย์ฝึกแล้วหรือ”

“แน่นอนว่าข้าย่อมอยากหายจากโรคประหลาดนี้ แต่ช่งเว่ยเขียนซีคง
ไม่ยอมให้ยานุตตระมาง่ายๆ ข้าเกรงว่าเขาจะตั้งเงื่อนไขทำให้พวกเราเสีย

เปรียบ” อดีตนักฆ่าหนุ่มเผยถึงความวิตกกังวลของตัวเอง

“หากไม่เข้าถ้ำเสือ ไยจะได้ลูกเสือ พวกเราต้องลองดูก่อน” มู่สาวเย่ากล่าว ทั้งองค์หญิงอวี๋เยียนก็สั่นสนุน

“ใช่ ไม่ลองไม่รู้ มาดูกันว่าช่องเว่ยเซี่ยนซีจะขอแลกกับอะไร”

เมื่อหญิงงามทั้งสองเห็นพ้องต้องกัน อวี่นไค้ก็มีอาการคัดค้านได้ จึงยอมปล่อยให้มู่สาวเย่าเดินไปเคาะห้วงเหล็กที่ประตู รออยู่สักพักพอบ้านตระกูลช่งก็มาเปิดประตู เมื่อรู้ว่าอาคันตุกะทั้งสามมาหาคุณชายรองผู้เหี้ยมโหด พอบ้านก็มึนกลัวหัดทาน เขารีบเชื้อเชิญทั้งสามเข้าไปด้านใน เป็นจังหวะเดียวกับที่ช่งหยางหมิงกับฮูหยินหลันฮวาออกมาหน้าเรือนใหญ่พอดี ความมั่งคั่งมั่งไฉนสตรีที่ตัดเทียมของมู่สาวเย่าทำให้คุณชายใหญ่ตะลึงงันอ้าปากค้าง จนตรูณีข้างกายต้องใช้คอกกระทุ้งสีข้างให้รู้สึกตัว

“เจ้ามาหาข้าใช่หรือไม่” ช่งหยางหมิงถามโดยผ่านการแปลจากหลันฮวา อากากรุ่มกริมของเจ้าบ้านทำให้อวี่นไค้ขยับตัวมายืนบังมู่สาวเย่าไว้และเป็นฝ่ายตอบแทน

“พวกข้ามาขอซื้อยานุตตระจากช่องเว่ยเซี่ยนซี”

ช่งหยางหมิงหัวเราะเยาะหยัน “พวกเจ้าคิดว่าจอมมารโหดเหี้ยมนั้นจะเห็นแก่เงินเช่นนั้นหรือ อย่างเจ้านั้นต้องได้สังหารใครสักคนก่อนจึงจะพอใจ พวกเจ้าคนใดจะยอมเสียสละชีวิตตัวเองล่ะ”

“ท่านคงจะเป็นคุณชายใหญ่แห่งตระกูลช่ง ช่งหยางหมิงใช่หรือไม่” องค์หญิงอวี๋เยียนถามขึ้นบ้าง

“ใช่ ท่านผู้นี้คือคุณชายช่งหยางหมิง และข้าคือฮูหยินรองนามว่าหลันฮวา” ตรูณีแรกรุ่งนระนำตัว อวี๋เยียนหันไปขยิบตากับมู่สาวเย่า ก่อนมู่สาวเย่าจะหลอกล่อช่งหยางหมิงด้วยการส่งยิ้มหวานให้เขาและทำเสียงออดอ้อน

“ท่านเป็นบุตรชายคนโตของท่านช่งจิวฮั่ว ย่อมได้รับการถ่ายทอดวิชาต่างๆ รวมทั้งสูตรยานุตตระจากบิดาเป็นแน่ เช่นนี้แล้วทำไมเราไม่เจรจาแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันเล่า บางทีข้าอาจมีข้อเสนอที่ท่านพึงพอใจก็เป็นได้”

“คนที่เจ้าต้องทำให้พึงพอใจคือข้าต่างหาก” เสียงห่มกังวานของบุรุษที่ทุกคนต้องจดจำดังก้องมาจากด้านในเรือนใหญ่ ก่อนที่ลูกสมุนมือซ้ายของเขาจะเดินออกมาล่ำวกับมู่สาวเฝ้า

“ยานุตตระมีเพียงท่านประมุขเท่านั้นที่เป็นเจ้าของ หากเจ้ายุทธภพมู่ต้องการยานุตตระก็ต้องเจรจากับท่านประมุข หาใช่ช่งหยางหมิงไม่” พูดจับดีจิวก็ผายมือให้มู่สาวเฝ้าเข้าไปด้านใน “ท่านประมุขรอท่านอยู่นานแล้ว”

อาคันตุกะทั้งสามมองหน้ากัน ก่อนมู่สาวเฝ้าจะเดินนำหน้าสหายเข้าไปในเรือนซึ่งเป็นห้องโถงขนาดใหญ่สำหรับรับแขก การถูกจอมมารช่งเว่ยเซียนซีผู้มีรูปโฉมงดงามเป็นหนึ่งในเหนือบุรุษทั่วหล้าจ้องมองมาด้วยสีหน้าแยมยิ้มเล็กน้อยขณะที่เขานั่งตัวตรงอย่างสง่างามบนเก้าอี้ในตำแหน่งเจ้าบ้าน ทำให้มู่สาวเฝ้ากับอวีเยียนใจเต็นแรงผิตจ้งหวะ แต่ต้นเหตุแห่งอาการใจเต็นผิตจ้งหวะกลับแตกต่างกัน อวีเยียนนั้นใจเต็นระลำเพราะนางดีใจที่ได้พบกับบุรุษที่นางตกหลุมรักอีกครั้ง ส่วนมู่สาวเฝ้าใจเต็นระทิกเพราะนึกหวาดหวั่นต่อสีหน้าแยมยิ้มของบุรุษตรงหน้า เด็กสาวรู้ว่าช่งเว่ยเซียนซีต้องมีแผนร้ายอยู่ในใจเป็นแน่ถึงได้อารมณ์ดีเช่นนี้

“เจ้ายุทธภพมู่ผู้โด่งดังให้เกียรติมาเยือนตระกูลช่งของข้า ข้าน้อยช่งเว่ยเซียนซีรู้สึกยินดียิ่งนัก” ไม่แค่อ่อยวาจาปากเปล่า จอมมารหนุ่มยังลุกยืนและยกมือขึ้นประสานพร้อมโค้งศีรษะคำนับเล็กน้อยให้มู่สาวเฝ้า เมื่อถูกเขาแสรั้งยกย่องตามมารยาท เด็กสาวจึงแกลังไหลไปตามเขาบ้าง

“คุณชายรองเป็นผู้ถ่อมตนเยี่ยงนี้ มีหน้าเล่าชื่อเสียงของคุณชายถึงได้ขจรขจายไปทั่วหล้า ไม่มีผู้ใดที่ไม่รู้จักเจ้าของนามช่งเว่ยเซียนซี” มู่สาวเฝ้ามีลิ้มคารวะตอบ

“ในเมื่อรู้จักข้าดีอยู่แล้ว เจ้ายุทธภพมู่คงไม่มามีมือเปล่าเพื่อขอยานุตตระหรอกนะ หากเป็นเช่นนั้นเจ้าคงได้ถูกข้าซัดกระเด็นออกนอกบ้านตระกูลช่งเป็นแน่” ช่งเว่ยเซียนซีเริ่มส่อแววความร้ายกาจออกมา

“หากท่านต้องการเงิน...”

“ไม่” ช่งเว่ยเซี่ยนชีสวนกลับทันควัน “ต้องเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตสตรีทุกคนโดยเฉพาะเจ้า... มู่สาวเย่า”

มู่สาวเย่าทำตาโตพร้อมกับร้องเสียงสูง “ท่านต้องการหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่กับฟิววินไคอย่างนั้นหรือ”

“เหลวไหล! ท่านประมุขจะอยากได้บุรุษสองคนนั้นไปทำอะไร” หนี่วี่ไหดูเสียงดัง

“ก็ท่านช่งเว่ยเซี่ยนชีบอกว่าการสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตข้า สำหรับข้าก็มีท่านหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่กับฟิววินไคนี่แหละที่สำคัญกับข้าที่สุด”

คำตอบพาชื่อของมู่สาวเย่าทำเอาบุรุษสองคนที่ถูกเอ่ยถึงต้องหลุดหัวเราะออกมา ก่อนจะถูกจอมมารรูปร่างมอมด้วยสายตาดุดัน จนหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ต้องหุบยิ้มฉับ ส่วนอวินไคก็อมยิ้มอย่างมีความสุข แล้วช่งเว่ยเซี่ยนชีก็เอ่ยเสียงเรียบไร้ความอภิมรย์ต่างจากคราแรกที่เริ่มเจรจา

“ในเมื่อสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตเจ้าไม่เหมือนสตรีทั่วไป ก็เป็นเรื่องน่ายินดีเพราะเจ้าสามารถแลกสิ่งที่ไม่สำคัญสำหรับเจ้ากับยานุตตระของข้าได้”

“ท่านอยากได้อะไรก็บอกข้ามาตามตรงเลยดีกว่า อย่าเอ่ยอะไรให้ข้าสงสัยอยู่อย่างนี้เลย”

ช่งเว่ยเซี่ยนชียกยิ้มมุมปากพลางเอ่ยซ้ำๆ อย่างขัดถ้อยขัดคำ “มู่สาวเย่าเจ้านั้นแหละคือสิ่งที่ข้าอยากได้”

ทุกคนในห้องนั้นพากันนิ่งิ่งไปนานด้วยความตกใจระคนคาดไม่ถึง พอตั้งสติได้อวินไคก็สวนกลับช่งเว่ยเซี่ยนชีทันที

“สาวเย่ามิใช่สิ่งของที่จะเอามาแลกเปลี่ยนหรือยกให้เจ้าได้”

“ใช่ๆ สตรีมิใช่สิ่งของ หากบุรุษคนใดต้องการตัวสตรีไปอยู่ด้วยก็ต้องตอบแทนสตรีผู้นั้นเป็นสวามีของเขาตามประเพณี ซึ่งท่านช่งเว่ยเซี่ยนชีคงไม่ประสงค์จะจัดงานแต่งงานหรืออยากได้ข้าเป็นสวามีของท่านหรอก ใช่หรือไม่ละ” มู่สาวเย่าพูดบายเบี่ยงเอาตัวรอดทันที

“ใครว่าละ ข้าจะส่งแม่สื่อไปทาบหามสู่ขอเจ้า ส่งของหมั้นหมายไปยัง

ที่พักของเจ้า แน่นนอนว่าข้าต้องส่งเทียบเชิญไปให้เจ้าสำนักต่างๆ ในยุทธภพ โดยมีให้ตกหล่นผู้ใดไปสักคนเดียว ข้าสัญญาว่าจะจัดงานแต่งงานให้ยิ่งใหญ่ สมฐานะเจ้ายุทธภพผู้ คนที่ว่ปฐพีจะต้องเอ่ยถึงงานมงคลสมรสของพวกเรา และมันจะกลายเป็นตำนานเล่าขานอันลือลั่นในหมู่นัชายุทธ์ไปชั่วลูกชั่วหลาน เสียวละ”

“คงได้พูดถึงความโง่เขลาไร้ฝีมือของข้าที่ถูกลมมารเหี้ยมโหดจับแต่ง เป็นคู่หยินในอาณัติของเจ้าน่ะสิ” มู่สาวเย่าคิดค่อนข้างอดใจ ก่อหน้าทางเลียงต่อไป “ข้าเป็นสตรีต่ำต้อย เติบโตในหอคณิกา มิคู่ควรกับคุณชายรองแห่งตระกูลซ่งอันมั่งคั่งและมีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือยิ่งกว่าคุณชายตระกูลดังอื่นๆ ในใต้หล้า เจกเช่นเดียวกับความงามไม่เป็นรองผู้ใดของคุณชาย ท่านนั้นเพียบพร้อมสูงส่งเกินกว่าสตรีไร้สกุลอย่างข้าจะคิดอาจเอื้อมได้”

“อย่าได้ถ่อมตนเช่นนั้น เจ้าเป็นถึงเจ้ายุทธภพที่ชาวยุทธ์ทุกคนเคารพนับถือ เป็นสตรีคนแรกและอาจเป็นคนเดียวที่ก้าวสู่ตำแหน่งสูงสุดนี้ได้ทั้งๆ ที่ไร้วรยุทธ์ และเป็นเด็กสาววัยเพียงสิบเจ็ดปีเท่านั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าเจ้าต้องเป็นสตรีผู้มีปัญญาหลักแหลมและมีปฏิภาณไหวพริบเป็นเลิศอย่างแน่นอน เจ้าจึงคู่ควรเหมาะสมเป็นคู่หยินของข้า” ซ่งเว่ยเซียนซึ่งไม่เคยมพล่ยมู่สาวเย่าไปง่ายๆ อีกฝ่ายก็ยังไม่ลดละหาทางหนี

“มิกล้า มิกล้า ต่อให้ข้ามีใจอยากเป็นคู่หยินของท่าน แต่ท่านบำเพ็ญตบะไม่ยุ่งเกี่ยวกับอิสตรี แม้แต่การสัมผัสต้องกายข้าเพียงนิดท่านยังกระอักเลือดออกมามากมาย เช่นนี้แล้วเกรงว่าข้าจะเป็นตัวอันตรายสำหรับท่านได้”

“ใช่ๆ เจ้ามีอาจร่วมรักกับสตรีได้ จะต้องการมู่สาวเย่าไปเป็นคู่หยินของเจ้าทำไม สู้ขอสิ่งอื่นที่มีประโยชน์และไม่เป็นอันตรายต่อเจ้าดีกว่า” อวี่นไครีบเสริม ฝ่ายซ่งเว่ยเซียนซึ่งกลับยกยิ้มมุมปากแล้วเอ่ยตำมู่สาวเย่า

“ถ้าอย่างนั้นเรามาลองร่วมรักกันสักครั้งดีหรือไม่ ดูซิว่าชีพจรของข้าจะขาดสะบั้นจนตายเพราะเจ้าหรือไม่ ลองตอนนี้เลยก็ได้เนะ ข้าจะได้ไม่ต้องเสียเวลาจัดงานแต่งงาน แล้วเจ้าก็จะได้รางวัลวิญญาณของข้าไปให้ชาวเมือง

จินหลิงระบายความแค้นตามที่เจ้าลั่นวาจาไว้ด้วยอย่างไรเล่า”

“ท่านประมุข!” ลูกสมุนฝ่ายจอมมารทำท่าจะค้าน แต่ถูกประมุขของตนยกมือขึ้นห้าม จึงปิดปากเงียบเฝ้าดูต่อไป

“อย่าไปฟังซ่งเว่ยเซียนซี เขาเสียสติไปแล้ว เรากลับกันเถอะ” อวิ้นไคจับแขนมู่สาวเย่าและดึงตัวนางให้เดินตามเขาไปทางประตู แต่แล้วมู่สาวเย่ากลับหยุดชะงักเมื่อจอมมารซ่งเว่ยเซียนซีตะโกนไล่หลังมา

“ไม่ต้องการยาอนุตตระแล้วหรือ! นี่เป็นโอกาสเดียวที่อวิ้นไคจะหายได้เชียวนะ เป็นสูญหิน้ำแต่ไหนทำไมไม่เห็นเสียหายตรงไหน”

“สาวเย่า อย่าไปฟังเขา” อวิ้นไคย้าเตือนมู่สาวเย่า ขณะที่นางออกอาการลิ่งเล

“ข้าขอเวลาคิดสามวัน” มู่สาวเย่าหันมาบอกซ่งเว่ยเซียนซี แต่อีกฝ่ายตอบกลับมว่า

“ในวินพรงนี้ก่อนพันยามเงิน⁴⁵ เจ้าต้องมีคำตอบให้ข้า หากเจ้าไม่ข้าจะทำลายยาอนุตตระให้เป็นผุยผง”

สิ้นคำจอมมารรูปงาม มู่สาวเย่าก็ถูกอวิ้นไคลากตัวออกจากบ้านตระกูลซ่ง โดยมีองค์หญิงอวีเยียนซึ่งนั่งเงียบตลอดการสนทนาเดินตามหลังไปติดๆ เมื่ออาคันตุกะทั้งสามจากไปแล้ว หมอเหวดดาเปียนเซวี่จึงเอ่ยปากถามสหายในสิ่งที่กำลังสงสัย

“เจ้าใจแข็งพอจะทำลายยาอนุตตระที่บิดาของเจ้ามอบให้ได้เชียวหรือหรือเจ้าเพียงแค่มู่สาวเย่าเท่านั้น”

ซ่งเว่ยเซียนซียิ้มมุมปาก “มู่สาวเย่าไม่ปล่อยให้ข้าทำลายยาอนุตตระแน่ ข้าพนันกับเจ้าด้วยสร้อยของมู่สาวเย่าเลย”

“สร้อยที่เจ้าหวงแหนคงได้ตกเป็นของข้าแน่แล้ว เพราะข้ามั่นใจว่าอวิ้นไคกับองค์หญิงอวีเยียนต้องไม่ยอมให้พวกเจ้าแต่งงานกันแน่ๆ” หมอ

---

⁴⁵ เวลาตั้งแต่ 07.00 น. - 08.59 น.

เทวดาเปี่ยนชวีย์เอ่ยอย่างมั่นใจ
 “พรุ่งนี้ได้รู้จักกัน”

ด้วยมู่สาวเย่ามีท่าทีลังเลในข้อแลกเปลี่ยนที่จอมมารยื่นคำขาดออกมา

ทำให้อดีตนักฆ่าหนุ่มกับบองค์หญิงผู้เลอโฉมต้องจับตัวเด็กสาวมานั่งจับเข่าคุยกันบนศาลาริมน้ำในจวนเจ้าเมือง อย่างน้อยก็เพื่อให้มู่สาวเย่าเข้าใจว่าทั้งสองมิได้ต้องการให้เด็กสาวเสียสละตัวเองเพื่อแลกกับยาอุนุตตระนั้นเลยสักนิด โดยเฉพาะอวินไค เขาไม่ค่อยถูกชะตากับจอมมารรูปงามสักเท่าไร เพราะอีกฝ่ายชอบเอาตัวเข้ามาพัวพันใกล้ชิดกับสาวเย่าของเขาอยู่เรื่อย

“สาวเย่า ข้าไม่ต้องการให้เจ้าเอาตัวเข้าแลกเพื่อข้า ต่อให้ข้าเป็นโรคมนุษย์ผักไปจนตาย ก็ยังดีกว่าปล่อยให้เจ้าไปแต่งงานกับจอมมารชั่วร้ายนั้น ข้าปรารถนาให้เจ้าได้ร่วมชีวิตกับบุรุษที่รักเจ้าด้วยหัวใจจริงๆ” อวินไคบอกจุดยืนของตัวเองกับมู่สาวเย่า

“แต่ยาอุนุตตระเป็นหนทางเดียวที่จะรักษาพ่อวินไคให้หายขาดได้นะ หากเราพลาดโอกาสนี้ ข้าเกรงว่าพ่อวินไคจะไม่มีโอกาสหายจากโรคมนุษย์ผักอีกแล้ว” มู่สาวเย่าแย้ง

“ข้าก็บอกแล้วว่าขอยอมเป็นโรคมนุษย์ผักไปตลอดชีวิต หากเจ้าเสียสละตัวเองแล้วถูกช่งเว่ยเซียนซีทรมาณ ข้าจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างมีความสุขได้อย่างไร ถ้าต้องเห็นเจ้าตกนรกทั้งเป็น”

“พวกท่านคิดว่าช่งเว่ยเซียนซีจะเลิกบำเพ็ญตบะแล้วกลับมารักชอบหรือร่วมรักกับผู้หญิงได้หรือไม่” มู่สาวเย่าสงสัย

“เคยอ่านเจอว่าการบำเพ็ญตบะของเหล่าจอมยุทธ์จะแตกต่างจากพวกนักพรตตรงที่จอมยุทธ์จะมีการฝึกวรยุทธ์ร่วมกับการบำเพ็ญตบะ การเลิกบำเพ็ญตบะด้วยการสัมผัสต้องกายหรือร่วมรักกับสตรีก็ไม่ต่างจากการตบะแตก พลังลมปราณตีกลับ ธาตุไฟเข้าแทรกจนชีพจรขาดสะบั้น และตายในที่สุด” อวินไคอธิบาย

“ข้าส่งลีสยามานแล้ว แต่ไม่มีโอกาสถามสักที เจ้ารู้ได้อย่างไรว่า จอมมารช่งเว่ยเซียนซีบำเพ็ญตบะ หรือว่าเขาแกล้งบอกเจ้าเช่นนั้นเพื่อให้เจ้า ไม่ต้องระแวงตระวังเขา” อวี๋เยียนถามในสิ่งที่คำใจกับมู่สาวเย่า

“ท่านจะบอกว่าอาจเป็นแผนลวงให้ตายใจของช่งเว่ยเซียนซีใช่หรือไม่ ข้าก็เคยคิดเช่นนั้น แต่เพียงแค่ว่าเห็นข้าเปลือยไหลเท่านั้นเขาก็ระอึกเลือด ออกมาแล้ว หากใช้การเสแสร้งแกล้งทำไม่ ข้าจึงเชื่อว่าเขาม่าเพ็ญตบะจริงๆ”

‘แล้วทำไมกับข้า ท่านจอมมารจึงไม่มีอาการอะไรเลยล่ะ’ องค์หญิงคิดในใจ ความที่ครหาหนึ่งนางเคยแกล้งให้กึ่งไม้เกี้ยวอาภรณ์จนขาดเผยให้เห็น ไหลเปลือยเปล่าเช่นกัน แต่ช่งเว่ยเซียนซีมิได้มีอาการดั่งที่เป็นกับมู่สาวเย่าเลยสักนิด ตรงกันข้าม สีหน้าท่าทางเขานิ่งสงบ ออกจะเย็นชาด้วยซ้ำ ความเสียใจระคนหุดหิดผุดขึ้นมาในจิตใจขององค์หญิงอวี๋เยียน

“ในเมื่อจอมมารต้องบำเพ็ญตบะตลอดชีวิต ข้าก็สามารถแต่งงานกับเขาได้อย่างปลอดภัย การเป็นฮูหยินแต่ในนามของช่งเว่ยเซียนซีก็ไม่ทำให้ข้าเสียหายอะไร แลกกับยาอนุตตระก็ถือว่าคุ้มนะ”

“ไม่ได้!” สองสหายคัดค้านขึ้นพร้อมกัน ทำเอามู่สาวเย่าเลิกคิ้วสูงและเปรยขึ้น

“เหตุใดพวกท่านจึงพร้อมใจกันคัดค้านข้าเช่นนี้ล่ะ”

อวิ้นไคกับองค์หญิงอวี๋เยียนต่างมองหน้ากัน ทั้งสองฉลาดพอจะรู้ว่า อีกฝ่ายคิดอะไรอยู่ มีเพียงมู่สาวเย่าเท่านั้นที่ยังดูไม่ออก

“ภาษิตโบราณกล่าวว่า บุรุษกลัวที่สุดคือเลือกอาชีพผิด สตรีกลัวที่สุดคือเลือกสามีผิด การตรกรองปล่องขึ้นกับจอมมารช่งเว่ยเซียนซีมิใช่แค่การเลือกสามีผิด แต่เป็นการฆ่าตัวตายชัดๆ” อวิ้นไคเป่าหุ่่มู่สาวเย่าต่อ องค์หญิงอวี๋เยียนจึงรีบเสริม

“ช่งเว่ยเซียนซีสังหารคนไปมากมาย เจ้ายอมรับความโหดเหี้ยมของเขา ได้อย่างนั้นหรือ อีกอย่าง... เจ้าเป็นถึงเจ้ายุทธภพอยู่ฝ่ายธรรมะ จะไปแต่งงานกับจอมมารที่เป็นฝ่ายอธรรมได้อย่างไร ชาวยุทธ์ได้ประณามเจ้าเป็นแน่”

“พวกท่านจำคึกที่หุบเขาเร็นลับได้หรือไม่” มู่สาวเย่าถามสองสหาย
 “ทำไม่จู่ๆ เจ้าเอ่ยถึงคึกนั้นขึ้นมาละ มันเกี่ยวอะไรกับเรื่องที่เรากำลัง
 คอยกันด้วย” อวี๋เยียนสงสัย

“เพราะคึกครั้งนั้นทำให้ข้ารู้ว่าเนื้อแท้ของจอมมารซึ่งเว่ยเชียนซีก็มีใช้คน
 โหดเหี้ยมเสียทีเดียว” มู่สาวเย่าเห็นสหายทั้งสองอ้าปากจะโต้แย้ง เด็กสาวจึง
 รีบอธิบายให้ฟัง “พวกท่านจำได้หรือไม่ ในคึกหุบเขาเร็นลับ ซึ่งเว่ยเชียนซี
 ชูจะฆ่าข้า ซึ่งช่วงเวลานั้นที่อวิ๋นไคยังโกรธเกลียดข้าอยู่จึงใช้กระบี่แห่งใส่ร่าง
 ข้าเพื่อให้ข้าดับดิน ตอนนั้นใครเล่าที่ช่วยข้าไว้และยอมรับกระบี่แทนข้า หาก
 มิได้ซึ่งเว่ยเชียนซี ข้าคงไม่มีโอกาสปรับความเข้าใจกับอวิ๋นไค และมานั่งคุย
 กับพวกท่านเช่นนี้”

ทั้งอวิ๋นไคและองค์หญิงอวี๋เยียนถึงกับเสียบงัน ก่อนอวิ๋นไคจะเอื้อมมือ
 มาจับมือมู่สาวเย่าที่วางอยู่บนโต๊ะหินกลางศาลา นัยน์ตาสีน้ำตาลซีดอมเขียว
 ของเขาฉายแววเศร้าสร้อยออกมาจนมู่สาวเย่ารับรู้

“ข้าคงเจ็บปวดทุกข์ทรมานอย่างที่สุด หากเจ้าผู้เป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียว
 ในใจข้าต้องทุกข์ระทมกับการเป็นสหายที่สามมีมอบความสุขให้มิได้ แต่ข้าหรือ
 จะกล้าคัดค้านหากเจ้ายินกรานจะแต่งงานกับจอมมารชั่วร้าย คงได้แต่เก็บ
 ความหวังไว้กับตัวและเฝ้ามองเจ้าอยู่ห่างๆ แม้ใจข้าจะร้าวรานเพียงใดก็ตาม”

พูดจบอวิ๋นไคก็ลุกขึ้นยืน และก่อนที่เขาจะเดินจากไปมู่สาวเย่าก็รีบ
 คว้ามือเขาไว้

“ข้าจะไม่แต่งงานเด็ดขาด ถ้าอวิ๋นไคไม่อนุญาต” มู่สาวเย่าร้องบอก
 อวิ๋นไคหันกลับมาถามย้ำเพื่อให้แน่ใจ “เจ้าจะแต่งงานต่อเมื่อข้ายอม
 ให้แต่งงานนั้นหรือ”

“ใช่ อวิ๋นไคเป็นเหมือนพี่ชายของข้า หากไม่มีคำอนุญาตออกจาก
 ปากท่าน ซาดินี้ข้าจะไม่แต่งงานกับผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นอย่างเว่ยเชียนซีหรือบุรุษ
 คนใด”

อวิ๋นไคดึงตัวมู่สาวเย่าเข้ามากอดไว้แน่น ความดีใจบนความโล่งใจทำให้

เขายิ้มออกมา “ชอบใจเจ้ามาก สาวเฒ่าของข้า”

อวีเยียนซ่อนรอยยิ้มไว้ในสีหน้า องค์หญิงรู้สึกพอใจในคำมั่นที่มู่สาวเฒ่าให้ไว้แก่อวีโนโค เพราะนั่นเท่ากับเปิดโอกาสให้มู่สาวเฒ่าได้สมรสกับจอมมารรูปงามที่องค์หญิงหลงรัก ทว่าองค์หญิงกับอดีตนักฆ่าหนุ่มมีอาจหยิ่งรู้ความคิดอันลึกซึ้งของมู่สาวเฒ่าได้เลย

ในยามไผ่ เด็กสาวรูปงามได้หวนกลับมาเยือนตรงหน้าประตูบ้านตระกูล
ซ่งอีกครา ทว่าคราวนี้มีได้มาพร้อมสองสหายสนิท และยังเป็นการแอบมาโดยมีให้ทั้งคู่ล่วงรู้อีกด้วย มู่สาวเฒ่ายืนสูดลมหายใจเข้าลึก เพื่อรวบรวมความกล้าราวกับนักรบที่กำลังจะสู้ศึกใหญ่ แต่บุคคลที่มู่สาวเฒ่าต้องเผชิญเบื้องหน้าหาใช่ขุนศึกของฝ่ายศัตรูไม่ ทว่าเป็นจอมมารเจ้าเล่ห์ที่เด็กสาวแพ่ทางอยู่ร่ำไป

“เอน่า เพื่อพี่อวีโนโค ต้องลองดูสักตั้ง” ว่างแล้วมู่สาวเฒ่าก็เดินเข้าไปเคาะห้วงเหล็กตรงประตู ไม่นานเด็กสาวก็ได้เจอกับสมุนมือซ้ายของซ่งเว่ยเซียนซึ่งเผลอยืนอยู่แถวนั้นพอดี ตีฉิวจึงเป็นผู้เปิดประตูให้มู่สาวเฒ่าเข้าไป

“เจ้ายุทธภพมู่มาพบท่านประมุขหรือขอรับ”

“ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเป็นข้า” มู่สาวเฒ่าย้อนถาม เพราะบุรุษหน้าหวานนามตีฉิวนั้นเป็นผู้พิการทางสายตา แต่เขากลับรู้ว่าอาคันตุกะที่มาในยามคำคืนเช่นนี้คือมู่สาวเฒ่า

“กลิ่นหอมแห่งมวลงบุผาจากกายเจ้ายุทธภพมู่เป็นกลิ่นเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนผู้ใด ข้าจึงจำได้ขอรับ”

มู่สาวเฒ่าขมวดคิ้ว พลังยกแขนตัวเองขึ้นมาดม “หากท่านตีฉิวไม่บอกว่าเป็นกลิ่นหอมของดอกไม้ ข้าคงคิดว่าเป็นกลิ่นตัวของข้าเป็นแน่”

ตีฉิวอมยิ้ม “ต้องไม่เป็นเช่นนั้นอยู่แล้วขอรับ เจ้ายุทธภพมู่มิได้ฝึกวรยุทธ์หรือออกกำลังเยี่ยงบุรุษที่ใช้แรงงาน ย่อมไม่มีกลิ่นอันไม่พึงประสงค์อยู่แล้ว ยกเว้นเสียแต่ท่านจะมีได้อาบน้ำและใช้ธูปหอมกลบกลิ่นกายตัวท่านเอง”

“แน่นอน ข้าต้องอาบน้ำอยู่แล้ว มิเช่นนั้นท่านตีฉิวคงได้กลิ่นหอมปน

เหม็นเป็นแน่” มู่สาวเย่ากล่าวเสียงหนัก แต่ในใจนึกขอบคุณหญิงหอมที่ห้อยอยู่ตรงเอวซึ่งส่งกลิ่นหอมกำจายมิจางหาย อันที่จริงร่างกายมู่สาวเย่ายังมีได้สัมผัสส่น้ำเลยแม้แต่หยดเดียว ตั้งแต่ยามแสงตะวันส่องตรงศีรษะที่มาถึงเมืองจินหลิงในวันนี้ ด้วยวุ่นอยู่กับการชุมนุมในเมืองจินหลิงจนมาถึงเรื่องยาอนุตตระ จวบจนตอนนี้มู่สาวเย่าก็ยังไม่มีความว่างจะไปชำระล้างร่างกาย

“ท่านประมุขอยู่ในห้องหนังสือ ข้าจะพาเจ้ายุทธภพมู่ไปหาท่านประมุขเองขอรับ” ว่าแล้วตี้ฉิวก็เดินตัวปลิวนำมู่สาวเย่าเข้าไปด้านในเรือนใหญ่ราวกับบุรุษผู้มีสายตาทักษิ ทำให้เด็กสาวอดชื่นชมในประสาทสัมผัสที่เหนือกว่าคนทั่วไปของตี้ฉิวมิได้

“ดูเหมือนวันนี้เจ้ายุทธภพมู่จะคิดถึงข้าตลอดทั้งวันเลยนะ ถึงได้มาหาข้าตั้งสองครั้งสองครา แม้แต่ในเวลาตีที่ตื่นจวนเช้านอนเช่นนั้น” คำทักทายประโยคแรกเอ่ยออกมาพร้อมรอยยิ้มขบขัน เมื่อบุรุษผู้พุดเห็นเด็กสาวรูปร่างงามเดินเข้ามาในห้องและหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเขา ฝ่ายมู่สาวเย่าก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ มิกล้าโต้ตอบ ‘ที่มาเพราะยาอนุตตระต่างหากเล่า’

“ข้าขอเวลาพุดคุยกับท่านแค่หนึ่งก้านธูปเท่านั้น แล้วจะไม่รบกวนเวลานอนของท่านอีก” มู่สาวเย่าเอ่ยปากขอกับช่งเว่ยเซียนซี อีกฝ่ายยังคงยิ้มอย่างอารมณ์ดี พร้อมตอบกลับมา

“สำหรับเจ้ายุทธภพมู่ อย่าว่าแต่หนึ่งก้านธูปเลย ต่อให้ตลอดทั้งคืนนี้ข้าก็สามารถอยู่กับเจ้าได้”

‘แค่หนึ่งก้านธูป ข้าก็อกสันขวัญแขวนจะแยแล้ว จะให้อยู่กับท่านตลอดทั้งคืนนะหรือ อย่าได้หวัง’ มู่สาวเย่าคิด และเพื่อมิให้ตัวเองต้องอยู่กับจอมมารจอมโหดตามลำพังสองต่อสองเกินกว่าหนึ่งก้านธูปอย่างที่ตั้งใจไว้ เด็กสาวจึงเอ่ยถามจอมมารรูปร่างงามในสิ่งที่ยังสงสัยจนต้องมาหาเขาในยามนี้

“ท่านมียาอนุตตระมากน้อยแค่ไหน”

“เจ้าอยากรู้ไปทำไม” จอมมารหนุ่มยิ้มอ้นถาม

“ท่านบอกข้ามาก่อนสิ บางทีคำตอบของท่านอาจทำให้เราทั้งสองบรรลุ

“วัตถุประสงคร่วมกันก็เป็นได้”

ช่งเว่ยเขียนซีพ้อใจกับคำพูดหลอกล่อชวนให้สงสัยของเด็กสาว เพราะมันทำให้เขาอยากรู้ว่านางมีกลอุบายอะไรในใจ จนต้องตอบนาง “ท่านพ่อของข้าปรุงยาอนุตตระและมอบีให้ข้าแค่เม็ดเดียว”

มู่สาวเย่าทำหน้าที่ผัดห้วงออกมา ยังไม่ทันที่ช่งเว่ยเขียนซีจะย้อนถามเด็กสาวถึงจุดประสงค์ของคำถามนาง เสียงตึ๊งก็ดังขึ้นจากทางหน้าประตูห้องหนังสือ

“ท่านประมุข องค์หญิงอวี๋เยียนเสด็จมา และต้องการจะพบท่านประมุขขอรับ”

“ตายแล้ว!” มู่สาวเย่าทวนด้วยความตกใจ ก่อนยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง

“ท่านประมุข องค์หญิงประทับรอหน้าห้องแล้วขอรับ”

คำบอกกล่าวของตึ๊งทำให้มู่สาวเย่าวิ่งพล่านหาที่ซ่อนตัวภายในห้องอย่างเร่งด่วน จนกระทั่งสายตาไปสะดุดกับโต๊ะเขียนหนังสือตัวหนึ่งที่ปิดมิดชิดพอให้หลบซ่อนตัวได้ มู่สาวเย่าจึงวิ่งเข้าไปมุดใต้โต๊ะตัวนั้น ฝ่ายช่งเว่ยเขียนซีก็เหมือนแกล้ง เขาเดินไปนั่งเก้าอี้และสอดขาเข้าไปใต้โต๊ะตัวนั้นด้วยความที่ใต้โต๊ะมีพื้นที่แคบเกินกว่ามู่สาวเย่าจะเลี้ยวขยายาวๆ ของจอมมารหนุ่มได้ ทำให้เด็กสาวจำใจต้องเอามือเกาะขาเรียวยาวและเอาคางเกยตักเขา ช่งเว่ยเขียนซีซ่อนรอยยิ้มพึงพอใจไว้ใต้ใบหน้านิ่งไร้อารมณ์ของเขา ก่อนตะโกนบอกสองคนที่ยืนอยู่หน้าห้อง

“เข้ามาได้”

มู่สาวเย่านึกหวั่นใจว่าตึ๊งอาจบอกองค์หญิงอวี๋เยียนว่านางมาหาช่งเว่ยเขียนซีด้วยเหมือนกัน ทว่าถ้อยคำแรกที่องค์หญิงเอ่ยกับช่งเว่ยเขียนซีทำให้มู่สาวเย่าโล่งอก

“เข้ามาหาท่านในยามตึกตื่นค่ำคืนเช่นนี้ เพราะต้องรอให้มู่สาวเย่ากับอวี่นไคเข้านอนก่อน ต้องขอภัยหากข้ามารบกวนเวลานอนของท่าน” อวี๋เยียนย่อกายลงเพื่อแสดงการขอโทษตามธรรมเนียมของชาววัง

“วันนี้ข้าช่างโชคดีจริงๆ ที่มีสองหญิงงามคิดถึงแต่ข้า” ช่งเว่ยเขียนซีเปรยขึ้น เลยถู่มู่สาวเย่าหยิกขาทำโทษที่เขาพูดมากเกินไป

“มีสตรีนางอื่นมาหาท่านด้วยหรือ” อวี๋เยียนสงสัย อีกฝ่ายจึงเลี้ยงคำตอบด้วยการย้อนถามองค์หญิง

“ดีก็มากแล้ว เจ้ามาหาข้าด้วยเรื่องอันใด จงบอกกล่าวมา”

อวี๋เยียนหลบสายตาคมคู่สวลงมองมือทั้งสองข้างของตัวเองที่กุมกันไว้ พลังเอ่ยเสียงนุ่มนวลแผ่วเบา “ข้ามาเพื่อเสนอตัวเองแทนมู่สาวเย่าแลกับยาอนุตตระของท่าน”

“ไม่ ข้าต้องการแค่มู่สาวเย่าเท่านั้น”

คำตอบขัดถ้อยขัดคำและหนักแน่นของช่งเว่ยเขียนซีทำให้องค์หญิงเงยหน้ามองเขาและถามเสียงอ่อน “ทำไมต้องเป็นมู่สาวเย่าเพียงคนเดียว เป็นข้ามิได้หรือ”

“เปลื้องอาภรณ์ของเจ้าออกสิ” จอมมารกล่าวด้วยสีหน้านิ่งเรียบไร้อารมณ์ เมื่อเห็นองค์หญิงทำหน้าตกใจ เขาจึงขยายความคำพูดตัวเอง “ถ้าเจ้าอยากรู้ว่าทำไมข้าจึงต้องการแค่มู่สาวเย่าเพียงนางเดียว เจ้าก็จงถอดเสื้อผ้าให้ข้าเห็นเรือนร่างของเจ้า”

‘อย่างนี้ได้ด้วยหรือ’ มู่สาวเย่าคิด พร้อมกับมองค้อนช่งเว่ยเขียนซี

องค์หญิงอวี๋เยียนซึ่งใจอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะยอมถอดเสื้อผ้าทั้งสองชั้นของตัวเองออกจนเผยให้เห็นเรือนร่างช่วงบนอันงดงามผุดผ่อง ช่งเว่ยเขียนซีจึงมองความงามตรงหน้าด้วยสายตาสงบนิ่ง ในขณะที่ดวงหน้าองค์หญิงแดงก่ำด้วยความเขินอาย

“เจ้าแตกต่างจากมู่สาวเย่าก็ตรงนี้ เพราะขนาดเจ้าเปลือยกายต่อหน้าข้า ยังไม่ทำให้ข้ารู้สึกหวั่นไหวเลยแม้แต่น้อย แต่กับมู่สาวเย่า เพียงแค่เห็นช่วงไหล่เปลือยเปล่าของนางข้าก็กระอักเลือดแทบเจียนตาย เช่นนี้แล้วเจ้าจะทดแทนมู่สาวเย่าได้อย่างไรเล่า”

อวี๋เยียนถึงกับพูดไม่ออก ความอับอายและเสียดักดีศรีทำให้นางรีบ

หยิบเสื้อจากพื้นชั้นสวมปิดกาย เมื่อแต่งกายเรียบร้อยองค์หญิงก็เอ่ยแย้งจอมมารหนุ่ม “หากมู่สาวเย่าทำให้ท่านหวั่นไหวได้ นั่นก็บ่งบอกว่านางอาจทำให้ท่านซึ่งพระราชาละบั้นจนตายได้ แล้วท่านยังคิดจะแต่งงานกับนางอีกหรือ”

“ข้าต้องการสตรีที่ทำให้ข้าหวั่นไหวเพื่อทดสอบตัวเองและชำระล้างจิตใจมิให้หวั่นไหวกับมู่สาวเย่า ข้าจะเอาสตรีที่ข้าไม่รู้ลึกละอะไรมาฝึกฝนตนได้อย่างไร มู่สาวเย่าจึงเป็นสตรีเพียงนางเดียวเท่านั้นที่ข้าต้องการ”

“ท่านอยากตายคาอกสตรีเยี่ยงนั้นหรือ” อวีเยียนว่า

“จะอยู่หรือตายก็เป็นเรื่องของข้า ข้ารู้ว่าควรทำอะไรกับชีวิตตัวเอง” ช่งเว่ยเขียนซีตอบอย่างไม่แยแส

“ท่านช่างโง่งมเชลนัก” องค์หญิงเยาะหยัน ก่อนสะบัดตัวเดินออกจากห้องไป ฝ่ายช่งเว่ยเขียนซีก็หน้าหนึ่งไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา เพียงครู่หนึ่งเขาก็เลื่อนเก้าอี้และลุกขึ้นยืนเพื่อให้มู่สาวเย่าคลานออกมาจากใต้โต๊ะ

“ได้ยินแล้วสินะ” จอมมารรูปงามถามเด็กสาว อีกฝ่ายพยักหน้าหงิกๆ แล้วซ่อนตาขึ้นมองเขา

“ท่านบำเพ็ญตบะจริงๆ หรือไม่”

“เจ้าก็เคยเห็นข้ากระอักเลือดมาครั้งหนึ่งแล้วนี่” ช่งเว่ยเขียนซีตอบเสียงห้วน

“ข้าจะเชื่อท่านได้อย่างไร ในเมื่อองค์หญิงอวีเยียนเปลือยกายต่อหน้าท่าน เรือนร่างของนางถึงดงมไร้ที่ติ อาจจะงามกว่าข้าเสียด้วยซ้ำ แต่ท่านยังไม่สืบปฏิบัติใดๆ ราวกับมิได้เป็นผู้บำเพ็ญตบะเยี่ยงนั้นแหละ” มู่สาวเย่าอธิบาย

“เจ้าไม่เชื่อว่าข้าบำเพ็ญตบะใช่หรือไม่”

“ใช่ ข้าไม่...” มู่สาวเย่าพูดไม่ทันจบ ริมฝีปากงามก็ถูกปิดด้วยเรียวยากนุ่มของจอมมารหนุ่ม เมื่อจะร้องห้ามก็กลายเป็นเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายรุกล้ำเข้าลึมรสความหวานภายในและลึมผัสกันอย่างหนักหน่วงยิ่งขึ้น

ฉับพลันนั้นช่งเว่ยเขียนซีก็ดันตัวมู่สาวเย่าออก แล้วเขาก็กระอักเลือด

ออกมาหลายครั้ง ก่อนทรุดฮวบลงนั่งกับพื้น หน้าซีดจนมู่สาวเย่าตกลีรีบเข้าไปดูเขา

“ท่านเป็นอย่างไบบ้าง” เด็กสาวถามอย่างเป็นทางการ พลังล้วงผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดปากที่เปื้อนเลือดให้ช่งเว่ยเซียนซี

“คราวนี้เชื่อหรือยังละว่าข้าบำเพ็ญตบะจริงๆ”

มู่สาวเย่าพยักหน้าหงิกๆ อดต่อว่าเขาไม่ได้ “ท่านก็ไม่น่าทำอะไรงี้ๆ ด้วยการจูบข้าเลย”

“แล้วใครเล่าที่ไม่เชื่อ จนต้องทดสอบให้ดูนะ” ช่งเว่ยเซียนซีว่า แล้วขยับตัวลุกขึ้นยืน แต่ปากก็ยังมีวายตำหนิมู่สาวเย่าต่อ “ไม่รู้ตัวหรืออย่างไรว่าตัวเองทำให้คนอื่นเขาเกือบตบะแตกเองง่ายๆ”

“ข้าควรภูมิใจที่ทำให้ท่านหัวไหนหวได้ไซ้หรือไม่เจ้าคะ” มู่สาวเย่าพูดพลังหัวเราะขบขัน อีกฝ่ายส่งสายตาดูมาให้ เด็กสาวจึงต้องหุบยิ้มฉับพลัน

“เจ้ามาหาข้าเพื่อการใดกันแน่” ช่งเว่ยเซียนซีซีกงสงสัย

“ข้ามาหาท่านเพราะคิดว่าท่านอาจมียานุตตระะมากพอจะทำให้ข้าใช้แผนที่คิดไว้ได้ แต่ก็ไร้ประโยชน์ เพราะยานุตตระะมีแค่เม็ดเดียว” มู่สาวเย่ากล่าว พลังมองออกไปนอกหน้าต่าง “นี่ก็เลยยามไเฮ้มาแล้ว ข้าขอตัวกลับก่อนดีกว่า ท่านจะได้พักผ่อนด้วย”

มู่สาวเย่ายกมืออำนบก่อนขยับตัวจะเดินไปทางประตู แต่ช่งเว่ยเซียนซีกลับจับแขนรั้งไว้ก่อน

“ไไหนๆ ข้าก็ตาสว่างแล้ว ลองเล่าแผนของเจ้าให้ข้าฟังหน่อยสิ บางทีข้าอาจมีวิธีที่ดีกว่าเจ้าก็เป็นได้”

และแล้วมู่สาวเย่ากับช่งเว่ยเซียนซีก็อยู่ด้วยกันเกือบก่อนคืนเพื่อพูดคุยบางอย่าง แน่หนอนว่าสิ่งที่ทั้งคู่ถกกันต้องเป็นหนทางที่จะทำให้จอมมารหนุ่มกับเจ้ายุทธภพหญิงบรรลุความต้องการร่วมกัน

สิบหก

แถ้ววานพาวุ่น

เรือนใหญ่แห่งบ้านตระกูลซ่งได้ต้อนรับอาคันตุกะหน้าเดิมทั้งสามคน อีกครา ทั้งอวิ้นไค องค์หญิงอวีเยียน และมู่สาวเย่า ต่างมานั่งรอจอมมารซ่งเว่ย-เซียนซีตั้งแต่ว่างเข้ายามเงิน ความที่เมื่อคืนกว่ามู่สาวเย่าจะกลับมานอนที่จวน ก็ปาเข้าไปกลางยามหม่า ทำให้เช้านี้เด็กสาวเอาแต่หาวหาวดๆ ตลอดเวลาที่นั่งรออยู่ในห้องโถงนั้น

“เมื่อคืนเจ้าไปทำอะไรมาถึงได้นั่งว่างหวางหาวนอนเช่นนี้” องค์หญิงอวีเยียนถามมู่สาวเย่า พลังขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“จะให้ข้าตอบได้อย่างไรว่าอยู่กับบุรุษที่องค์หญิงแอบชอบตลอดทั้งคืน ซีนตอบไปตรงๆ มีหวังถูกพี่อวิ้นไคกับองค์หญิงถล่มด้วยเสียงด่าทอเป็นแน่” มู่สาวเย่าคิด ก่อนจะพูดปดคำโต “ข้านอนไม่หลับนะ มาผล็อยหลับได้ก็เกือบรุ่งสางแล้ว”

“เช่นนั้นถ้าซ่งเว่ยเซียนซีมา เจ้ารีบบอกเขาเลยนะว่าจะไม่แต่งงานกับเขา เพื่อแลกกับยานุตตระเด็ดขาด เจ้าจะได้กลับจวนไปนอนพักผ่อนอย่างไร้ความกังวล”

“เจ้าเป็นอะไรกับมู่สาวเย่า จึงได้สั่งนางให้ทำโน่นทำนี่ตามใจเจ้า” ซ่งเว่ย-

เขียนซีเดินเข้าประตูมา พร้อมกับต่อว่าอวินไคที่บอกกับมู่สาวเย่าเช่นนั้น

“ความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับพี่อวินไคเป็นไปอย่างลึกซึ้ง ยากที่ผู้ใดจะแทรกแซงได้ หากพี่อวินไคไม่ยอมให้ข้าทำอะไร ข้าก็จะไม่ทำ ดังนั้นข้อเสนอของท่านที่จะแต่งงานกับข้าเพื่อแลกกับยาอนูตตระนั้น ข้าขอปฏิเสธ” มู่สาวเย่าตอบขัดถ้อยขัดคำ ท่ามกลางความยินดีปรีดาของอวินไคกับองค์หญิงอวี่เยียน

“คนที่สั่งห้ามเจ้ามิให้แต่งงานกับข้าคืออวินไคสินะ”

“ใช่ เมื่อพี่อวินไคไม่อนุญาตให้ข้าแต่งงาน ข้าก็จะไม่แต่งงานเด็ดขาด”

มู่สาวเย่าตอบชัดเจน

“ในเมื่ออวินไคเป็นต้นปัญหา ข้าก็จะกำจัดต้นตอของปัญหานั้นเอง”

ลีนคำช่งเว่ยเขียนซีก็ซัดมีดสั้นเข้าใส่อวินไค ดีที่อีกฝ่ายไหวตัวหลบได้ทัน แต่จอมมารก็มีวายุสะบัดฝ่ามือก่อเกิดเป็นเปลวอัคคีสีนิลนักร้อยดวงพุ่งเข้าใส่ตัวอวินไค

“สาวเย่าหลบไป” อวินไคตะโกนบอกเด็กสาว ในขณะที่มู่สาวเย่ากับองค์หญิงอวี่เยียนขยับตัวถอยหนี อวินไคก็ใช้เพลงกระบี่ปิดป้องและฟาดฟันเปลวอัคคีสีนิลจนมันสลายกลายเป็นควัน เมื่อถูกช่งเว่ยเขียนซีโจมตี อวินไคก็มียอมตั้งรับฝ่ายเดียว เขาจึงยกปลายนิ้วชี้ดีดพลังดรรชนีพิฆาตพุ่งกระแทกจุด ‘ลีนฮู่ย’ หรือจุดตายตรงกลางหน้าผากของช่งเว่ยเขียนซี

แต่หาว่าไม่อาจอมมารรูปร่างมาได้สร้างเกราะป้องกันตัวจากพลังมารของตน แล้วสะท้อนพลังดรรชนีพิฆาตกลับไปพร้อมกับอาวุธลับซึ่งเป็นลูกเหล็กก้อนกลมๆ เล็กๆ ที่มีเขี้ยวแหลมคมพุ่งเข้าใส่ร่างเพรียวของอดีตนักฆ่าหนุ่มอย่างรวดเร็วจนแทบมองไม่เห็น อวินไคหลบได้เฉพาะพลังดรรชนีพิฆาตที่สะท้อนกลับมา แต่มีอาจหลบอาวุธลับได้ทัน เขาจึงพลาดพลั้ง ทว่าชั่วพริบตาที่ลูกเหล็กจะโดนตัวเขา มู่สาวเย่าซึ่งเฝ้าดูอยู่ใกล้ๆ ก็พุ่งตัวมาขวางวิถีแห่งอาวุธลับนั้น

ฉีก!

“สาวเย่า!” อวินไคร้องตะโกนด้วยความตกใจเมื่อมู่สาวเย่าถูกลูกเหล็ก

ที่มีเขี้ยวปากที่มึนเขี้ยวตรงต้นแขนจนร่างบางของนางทรุดฮวบ อวินไคริบเข้าไป
ประคองร่างของเด็กสาวมิให้ล้มลงกระแทกพื้น องค์หญิงอวีเยียนมีอาการตกใจ
ไม่แพ้กัน ในขณะที่ซ่งเว่ยเซียนซึ่งยืนนิ่งอยู่จุดเดิม

อวินไคเวยหันามองไปรอบห้องเพื่อหาคนช่วยเหลือ ก็พบว่าลูกสมุน
ทั้งสามคนของจอมมารและหมอเทวดาเปี่ยนเซียวกำลังเดินเข้ามาในห้องพอดี

“ท่านหมอ ช่วยมู่สาวเย่าด้วย” อวินไคร้องเรียกด้วยน้ำเสียงสั่นเทา ฝ่าฝ
ยหมอเทวดาเปี่ยนเซียวกิริบรูดเข้ามาดูร่างบางที่นอนอ่อนแรงในอ้อมแขนอวินไค
และมีเลือดไหลไม่หยุดบริเวณต้นแขน

“ແ່แล้ว อารูลับโดนเส้นเลือดใหญ่ แม้จะใช้พายก็เข้าก็ห้ามเลือด
ไม่ได้ ช้ำร้ายมู่สาวเย่ายังเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดอีกด้วย อย่างนี้ไม่เกินหนึ่ง
ชั่วโมงนางจะต้องเกิดภาวะเลือดในกายต่ำและตายในทันที” หมอเทวดา
เปี่ยนเซียวกกล่าวอย่างวิตกกังวล

“ไม่มีทางช่วยนางแล้วหรือ” อวินไคถามเสียงดัง ใจคอไม่สู้ดีนัก หมอ
เทวดาเปี่ยนเซียวจึงเอ่ยตอบ

“ต้องทำให้เลือดแข็งตัว ซึ่งสิ่งที่ทำให้เลือดแข็งตัวได้มีเพียงสิ่งเดียว
เท่านั้น”

“มันคืออะไร บอกมาเร็วสิท่านหมอ”

“ยาอนุตตระของซ่งเว่ยเซียนซีเท่านั้น”

คำตอบของหมอเทวดาเปี่ยนเซียวกทำให้อวินไคกับอวีเยียนหนึ่งซึ่งไปนาน
ก่อนอดีตนักฆ่าหนุ่มจะเงยหน้ามองจอมมารรูปร่างที่ยืนยิ้มมุมปากคล้ายกำลัง
รอโอกาสนี้อยู่แล้ว

“ข้าจะให้ยาอนุตตระแก่เจ้า แต่ต้องแลกกับตัวมู่สาวเย่า” ซ่งเว่ยเซียนซี
ได้ที่รีบยื่นข้อเสนอเดิมทันที อวินไคก้มมองดูใบหน้าซีดเขียวของมู่สาวเย่า
ซึ่งเด็กสาวก็พยายามขยับปากเอ่ยกับเขาด้วยเสียงแผ่วเบา

“ที่อวินไคไม่ต้องห่วงข้า ข้ายอมตาย”

“รีบตัดสินใจเร็วๆ เข้า มู่สาวเย่ากำลังจะเกิดภาวะเลือดในกายต่ำแล้ว

นะ” หมอเหวดดาเปี่ยนชวี่เร่ง

อวินไคลับสนและพะว่าพะวังไปหมด ในที่สุดเขาก็ตะโกนออกมา “ก็ได้
ข้ายอมให้มู่สาวเย่าแต่งงานกับเจ้า”

“เจ้าแน่ใจนะว่าจะไม่ตระบัดสัตย์ในภายหลัง” ช่งเว่ยเขียนชี่ถามย้ำให้
แน่ใจ อีกฝ่ายจึงกระแทกเสียงกลับมา

“ข้าพูดคำไหนคำนั้น!”

พอได้ยินคำยืนยันเช่นนั้น ช่งเว่ยเขียนชี่ก็เดินเข้าไปหามู่สาวเย่าแล้ว
ล้วงเอาขวดยาออกมาเทลงบนฝ่ามือ ก่อนเขาจะจุ่มเม็ดยาสีดำขนาดเท่าปลาย
นิ้วก้อยเข้าที่ริมฝีปากเรียวบางและบอกให้มู่สาวเย่ากลืนเข้าไป เพียงไม่นาน
เลือดตรงต้นแขนของมู่สาวเย่าก็หยุดไหล หมอเหวดดาเปี่ยนชวี่จึงจัดการดึง
ลูกเหล็กออกมาและทำแผลให้มู่สาวเย่า แต่เนื่องด้วยเสียเลือดไปไม่น้อยทำให้
มู่สาวเย่าอ่อนแรงจนต้องหลับตา

ช่งเว่ยเขียนชี่ซ่อนตัวมู่สาวเย่าขึ้นอุ้ม แม้อวินไคจะทำการคัดค้านแต่
จอมมารหุ่มก็มีได้สนใจ ทั้งยังประกาศอีก “มู่สาวเย่าเป็นของข้าแล้ว เจ้าห้าม
มาบงการนางอีก”

และก่อนที่ช่งเว่ยเขียนชี่จะอุ้มมู่สาวเย่าเข้าไปด้านใน เขาก็เอ่ยทิ้งท้าย
กับอวินไคและองค์หญิงอวีเยียน

“พวกเจ้ากลับไปเตรียมงานได้เลย อีกสามวันงานมงคลสมรสระหว่าง
ข้ากับมู่สาวเย่าจะต้องเกิดขึ้น”

เมื่ออยู่ลำพังในห้องโถงกับอวินไคซึ่งยังคงยืนมองไปทางช่องประตู
ที่ช่งเว่ยเขียนชี่อุ้มมู่สาวเย่าเข้าไป องค์หญิงอวีเยียนก็เอ่ยกับสหายอดีตนักฆ่า

“หากเจ้าไม่ใจร้อนไปตกปากรับคำจอมมารช่งเว่ยเขียนชี่ก่อน ข้าเชื่อแน่
ว่าจอมมารต้องเอายาอนุตระออกมารักษา มู่สาวเย่าเป็นแน่ เพราะข้าเห็นเขา
กำมือแน่นเหมือนลั่นให้เจ้าเอ่ยออกมา ทั้งๆ ที่ความจริงเขาเองก็กลัวมู่สาวเย่า
จะเป็นอะไรไปเช่นกัน”

อวินไคถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะเปรยออกมา “จะมีบุรุษคนใด

ปล่อยให้ผู้หญิงสาวเฝ้าตายลงต่อหน้าต่อตาเล่า”

“เจ้ามีคิดหรือว่านี่อาจจะเป็นแผนของมู่สาวเฝ้าที่ต้องการแต่งงานกับจอมมารซึ่งเว่ยเซียนซีก็เป็นได้” อวีเยียนอดตั้งข้อสงสัยมิได้ ทว่ากลับถูกอวินไคย้อนกลับ

“สาวเฝ้าไม่ทำเรื่องโง่เขลาเยี่ยงนั้นแน่ อีกอย่าง... นางรับปากข้าแล้ว ไม่มีเหตุผลอะไรที่นางจะฝ่าฝืนคำขอของข้า”

พูดจบอวินไคยก็เดินออกจากห้องโถงของเรือนใหญ่ ฝ่ายองค์หญิงอวีเยียนมองตามแล้วเอ่ยออกมาเบาๆ

“เหตุผลนั้นเมื่ออยู่แล้ว ก็ยากจะตรูอะไรละ มู่สาวเฝ้าคงอยากได้ยามารักษาเจ้า” อวีเยียนหันไปมองด้านใน “ไม่ว่าท่านจอมมารจะรู้เห็นกับแผนการของมู่สาวเฝ้าหรือไม่ แต่สุดท้ายท่านก็ได้แต่งงานกับมู่สาวเฝ้าสมใจท่านแล้ว หวังว่าคืนเข้าหอท่านจะไม่ซีพจรขาดสะบั้นตายไปต่อหน้าหญิงงามที่ท่านหวังไว้เสียก่อนละ”

กล่าวจบองค์หญิงอวีเยียนก็เดินตามอวินไคยออกจากบ้านตระกูลซึ่งกลับไปยังจวนเจ้าเมือง

ดวงตากลมโตค่อยๆ ลืมขึ้น แสงแดดที่สองเข้ามาทางช่องหน้าต่าง
 แสงตาจนเด็กสาวต้องหลับตาลงอีกครั้ง ก่อนจะยกมือขึ้นบังแสงแล้วลืมตาขึ้นอีกครั้ง เสียงเอะอะโวยวายภายนอกห้องทำให้มู่สาวเฝ้าต้องหันไปทางต้นเสียง ปรากฏภาพบารับใช้ในบ้านตระกูลซึ่งกำลังทำความสะอาดบ้านเรือนและยกของไปมากันวุ่นวายตรงช่องหน้าต่าง

“พวกเรากำลังเตรียมงานมงคลสมรสของท่านกับท่านประมุขอยู่ขอรับ” เสียงใครบางคนเอ่ยขึ้นจากมุมห้อง มู่สาวเฝ้าหันไปมองก็พบว่า เป็นสมุนเมื่อซ้ายตี้ฉิวนั่นเอง มู่สาวเฝ้าขยับตัวลุกขึ้น แต่แล้วกลับรู้สึกเจ็บที่ต้นแขน

“แผลท่านยังไม่หายดี ต้องระวังหน่อยนะขอรับ” ตี้ฉิวเอ่ยพลางเดินเข้ามารินน้ำชาให้มู่สาวเฝ้า เมื่อเด็กสาวลงจากเตียงมานั่งที่โต๊ะกลางห้อง

“ข้ากลับไปนานแค่ไหน”

“หนึ่งวันเต็มๆ ขอรับ ท่านคงมีฐิตัวว่าดีมียาแก้ไอเสบของท่านหมอเทวดา เป็ยนขวัญไป มันมีฤทธิ์คล้ายยานอนหลับ จึงทำให้ท่านนอนยาวเช่นนี้” ตีฉิว กล่าวอย่างสุภาพ ขณะยื่นขวดยาสี่ขาให้มู่สาวเย่า “ท่านประมุขสั่งไว้ว่า หากท่านตื่นแล้วให้มอบยาอนุตตระอีกเม็ดให้แก่ท่าน”

“เป็นยาอนุตตระที่ท่านช่งเว่ยเขียนซีเป็นผู้ปรุงขึ้นเองสินะ”

“ใช่แล้วขอรับ หลังจากท่านช่งจิวัวเสียชีวิต ท่านประมุขก็ให้ยาสมุนไพรมืออยู่ปรุงยาอนุตตระขึ้นมาอีกเม็ด ความที่ได้เรียนรู้จากบิดาตั้งแต่เยาว์วัย กอปรกับมีสมุนไพรรครบทุกชนิดอยู่แล้ว ทำให้ท่านประมุขสามารถปรุงยาอนุตตระได้สำเร็จภายในสองปีขอรับ”

“แต่ทำไมเขาถึงรีบให้ยาอนุตตระแก่ข้าล่ะ เขามีก้าวข้าได้ยาแล้วหนีงานแต่งงานหรือ” มู่สาวเย่าสงสัย

“เจ้ายุทธภพมู่คงไม่ทำเช่นนั้นเป็นแน่ อีกร้อย... ตอนนั้นเทียบเชิญถูกส่งให้เจ้าสำนักต่างๆ รวมทั้งชาวยุทธ์ผู้มีชื่อเสียงทั่วทั้งยุทธภพหมดแล้ว มิเว้นแม้แต่ขุนนางทุกระดับชั้นในเมืองจินหลิงด้วย เจ้ายุทธภพมู่คงหลีกเลี่ยงงานมงคลสมรสไม่ได้ยากแล้วขอรับ”

“ตายแล้ว ป่านนี้จวนเจ้าเมืองมีแตกแล้วหรือ พวกเขาต้องอยากพบข้าเป็นแน่” มู่สาวเย่าวิตก ก่อนลุกขึ้นยืน “ไม่ได้การแล้ว ข้าต้องรีบกลับจวนเดี๋ยวนี้เลย”

“ท่านประมุขสั่งข้าให้เตรียมรถม้าไว้แล้ว เชิญเจ้ายุทธภพมู่ไปขึ้นรถม้าทางประตูด้านข้างได้เลยขอรับ”

มู่สาวเย่ามีรั้งรอให้ตีฉิวบอกกล่าวซ้ำรอบสอง เด็กสาวรีบเดินจ้ำอ้าวออกจากห้องนอนไปขึ้นรถม้าที่จอดรออยู่ แล้วเดินทางกลับไปยังจวนเจ้าเมืองทันที

การเผชิญหน้าระหว่างเจ้าสำนักต่างๆ ขุนนางในเมืองจินหลิง และมู่สาวเย่าก็เกิดขึ้นในเวลาต่อมา เสียงต่อต้าน เสียงประณามและคำทอด้งระงม

ลั่นจวน จนมุมสาวเย่าต้องปิดกั้นน้ำชาบนโต๊ะลงพื้น ทุกคนจึงเงยเสียงลง

“พวกท่านเห็นต้นแขนข้าหรือไม่” มุมสาวเย่าชี้นิ้วไปที่ต้นแขนซ้ายของตัวเองซึ่งมีผ้าพันแผลไว้ แล้วตะโกนบอกทุกคน “ข้าพยายามจับตัวจอมมารซึ่งเว่ยเซี่ยนซีมารับโทษ แต่มีนี่กว่าฤทธิ์ของเขาจะหลุดหนีไปมากกว่าเดิมหลายสิบเท่า จนข้าพลาดพลั้งถูกเขาทำร้ายอย่างที่พวกท่านเห็นอยู่นี้”

“ดังนั้นท่านจึงถูกจอมมารบังคับให้แต่งงานกับเขาใช่หรือไม่” เจ้าสำนักท่านหนึ่งตะโกนแทรกขึ้นมา ตามมาด้วยเสียงสนับสนุนของเหล่าชาวยุทธ์

“ต้องเป็นเช่นนั้นแน่ จอมมารต้องการแต่งงานกับเจ้ายุทธภพผู้เพียะเยี้ยพวกเราชาวยุทธภพ เขาต้องการประกาศว่าสามารถบีบบังคับให้เจ้ายุทธภพผู้มาอยู่ใต้อาณัติของเขาได้”

“พวกท่านคิดว่าข้ามีรู้ทันแผนจอมมารที่จะเพียะเยี้ยพวกท่านอย่างนั้นหรือ ผิดแล้ว ข้ายอมแต่งงานกับจอมมารก็เพื่อช้อนแผนให้เขาตายใจ แล้วจับเขามาให้พวกท่านลงโทษตามที่ข้าได้ลั่นวาจาไว้อย่างไรละ” มุมสาวเย่ากล่าวโต้ตอบเสียงดัง

ทุกคนพากันมองหน้ากัน แล้วใครคนหนึ่งก็ถามขึ้นมา “เจ้ายุทธภพผู้มีแผนการใดในใจ ขอจงแถลงบอกพวกข้าด้วย”

“หากข้าบอกพวกท่านตอนนี้ ข้าเกรงว่าแผนอันแยบยลของข้าจะรั่วไหลไปถึงหูจอมมาร ความหวังที่จะจับตัวเขามาลงโทษก็จะพังทลายลง สู้พวกท่านไปไหลตามน้ำมาร่วมเป็นสักขีพยานในงานแต่งงานครั้งนี้เพื่อให้จอมมารชะล่าใจ แล้วอีกสี่วันหลังจากงานมงคลสมรสผ่านไป พวกท่านจะได้เห็นจอมมารถูกจับตัวมาลงโทษที่ใจกลางเมืองจินหลิงอย่างแน่นอน”

“แต่ข้าไม่อยากจะไปงานแต่งงานที่มีจอมมารเป็นเจ้าบ่าว!” ชุนนางคนหนึ่งตะโกนขึ้น พาให้เกิดเสียงอื้ออึงเห็นด้วย

“ข้ายอมสละตัวเองด้วยการแต่งงานกับคนชั่วช้าอย่างจอมมาร ก็เพื่อจับตัวเขามาลงโทษให้ได้ หากใครขัดขวางหรือทำให้งานแต่งงานร่วนวาย เป็นเหตุให้แผนข้าล้ม ข้าจะไปจากเมืองนี้ทันที โดยไม่แยแสว่าผู้ใดในเมืองจินหลิง

จะถูกจอมมารสังหาร”

หลังจากมู่สาวเย่าชู่ออกมาเช่นนั้นทำให้ไม่มีผู้ใดกล้าคัดค้านหรือโต้แย้งต่างพร้อมใจกันรับปากจะทำตามที่มู่สาวเย่าบอก ก่อนแยกย้ายกันกลับไปทั้งอวินไคและองค์หญิงอวีเยียนต่างมองหน้ากันแล้วแอบกระซิบถามมู่สาวเย่า

“เจ้าแน่ใจนะว่าจะจับตัวจอมมารมาลงโทษได้จริงๆ” อวีเยียนเอ่ยถามก่อน

“แฉ้างแผนซ้อนแผนไว้จริงๆ หรือ” คราวนี้อวินไคเป็นฝ่ายถามบ้าง

“ข้าแค่ดวงเวลาไว้เท่านั้น อีกหกวันข้าคงหาทางออกได้ละมั้ง” คำตอบแบบไม่มั่นใจของมู่สาวเย่าทำเอาสองสหายรู้สึกหนักใจแทน ได้แต่ภาวนาว่ามู่สาวเย่าจะเอาตัวรอดจากคมกระบี่ของเหล่าชาวยูทธ์และขุนนางในเมืองจินหลังได้

และแล้วคืนก่อนวันมงคลสมรสจอมมารช่งเว่ยเขียนซีก็จัดเลี้ยงอาหาร

และสุราแก่ลูกสมุนทั้งสาม รวมทั้งหม่อมเวทดาเปี่ยนชวี่ ฌ ศาลากลางน้ำในบ้านตระกูลช่ง

“ข้าได้จัดเตรียมงานตามหลักสามหนังสือหกพิธีการ⁴⁶ ก่อนพิธีสมรสจะมีขึ้นในวันพรุ่งนี้เรียบร้อยแล้วขอรับ” เทียนยี่รายงานต่อช่งเว่ยเขียนซีที่แหงนหน้ามองดูห้องฟ้ายามค่ำคืน

“ใครจะเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าสาวเจ้าบ่าวในงานพิธีครั้งนี้” จอมมารหนุ่มเอ่ยถามเสียงเรียบ ขณะที่ยังมองดูดวงดาวเบื้องบน

⁴⁶ สามหนังสือ (三书; ซานซู) คือหนังสือสำคัญที่ฝ่ายเจ้าบ่าวต้องมอบให้แก่ฝ่ายเจ้าสาวซึ่งแบ่งได้เป็น 3 อย่างคือ เทียบหมั้น (聘书) เทียบเชิญเจ้าสาว (迎书) เทียบสินสอด (礼书) หกพิธีการ (六礼; ลีวหลี่) คือธรรมเนียมปฏิบัติของคู่บ่าวสาวนับตั้งแต่ทั้งสองฝ่ายตัดสินใจจะใช้ชีวิตคู่ ซึ่งแบ่งได้เป็น 6 อย่างคือ ทาบทาม (纳彩) ถามชื่อ (问名) ดูสมพงศ์ (纳吉) หมั้น (纳征) ดูฤกษ์ (请期) รับตัวเจ้าสาว (迎亲)

“ทางฝ่ายเจ้ายุทธภพมุ่งจะเป็นท่านเจ้าเมืองจินหลิง ส่วนผู้ใหญ่มุ่งฝ่ายท่าน
ประมุขของมิฟันเป็นคุณชายซึ่งหยางหมิงขอรับ”

ซึ่งเว่ยเชียนซิมิได้โต้แย้งเมื่อพี่ชายผู้ซื่อสัตย์ของตนจะเป็นผู้ใหญ่มุ่ง
เจ้าบ่าวในงานพิธีครั้งนี้ เขาเพียงแต่เอ่ยกับทุกคนในที่นั้น

“ดาวฮ่องเต้เคลื่อนมาเจอกับดาวองค์หญิง พรุ้งนี้งานมงคลสมรสของ
ข้าคงได้มีแขกคนสำคัญมาร่วมเป็นสักขีพยานแล้วละ”

บรรยากาศในเมืองจินหลิงวันนี้แตกต่างจากวันอื่นอย่างเห็นได้ชัด
ตลาดใจกลางเมืองที่เคยหนาแน่นไปด้วยร้านค้าแผงลอย วันนี้กลับโล่งเตียน
ไร้พ่อค้าแม่ค้ามาขายของ ทั้งๆ ที่มีชาวยุทธ์จากหลายสำนักหลังไหลเข้ามาใน
เมืองจินหลิงอย่างเนืองแน่นชนิดที่จะเดินเหยียบกันตาย น่าจะเป็นโอกาสที่เหล่า
พ่อค้าแม่ค้าขายของได้มากมาย แต่พวกเขากลับเลือกที่จะตัดรายได้ตัวเองด้วย
การหยุดขายของ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น คำถามชวนสงสัยนี้ผุดขึ้นในใจของบุรุษ
วัยกลางคนผู้แต่งกายภูมิฐานและมีท่วงท่าสง่าผ่าเผยเยี่ยงผู้นำตระกูลอันมั่งคั่ง
และสูงศักดิ์ เมื่อเขาเดินทางผ่านมายังเมืองจินหลิงพร้อมผู้ติดตามอีกสิบคน

“น่าแปลก ชาวยุทธ์มากมายมาอยู่ในเมืองจินหลิงด้วยเหตุใด แล้วทำไม
ชาวเมืองจินหลิงจึงพร้อมใจกันหยุดค้าขาย วันนี้มีงานเทศกาลหรือประเพณี
พิเศษอะไรหรือไม่” บุรุษผู้งามสง่าสมวัยเอ่ยถามผู้ติดตามคนสนิท

“ช่วงนี้เป็นฤดูใบไม้ร่วงจึงมิได้มีเทศกาลหรือประเพณีใดเลยขอรับ
ตลอดทางที่ผ่านเมืองต่างๆ มากก็ไม่เห็นความผิดปกติใดเหมือนเช่นในเมือง
จินหลิง ดูจากผู้คนที่ยืนเรียงรายอยู่ข้างทางและการประดับประดาบ้านเรือน
ด้วยโคมไฟสีแดงตลอดแนวถนน ข้าน้อยสันนิษฐานว่าวันนี้ต้องมีงานมงคล
ของบุคคลสำคัญเกิดขึ้นในเมืองจินหลิงเป็นแน่” บ่าวร่างผอมเพรียวซึ่งแต่งกาย
ด้วยอาภรณ์สีม่วงผิดแผกจากบ่าวผู้ติดตามคนอื่นที่แต่งกายด้วยโทนสีน้ำเงิน
เป็นผู้เอ่ยตอบ

“หรือชาวเมืองจินหลิงจะรู้ว่านายท่านมา จึงเตรียมการต้อนรับ” บ่าว

อีกคนออกความเห็น

“เป็นไปได้ การเดินทางของนายท่านเป็นความลับสุดยอด มีเพียงพวกเราเท่านั้นที่รู้ เจ้าเมืองจินหลิงจะล่วงรู้และเตรียมการต้อนรับได้อย่างไร” บ่าวในชุดสีม่วงกล่าว

“ข้าอยากซื้อข้อเท็จจริง” ผู้เป็นนายเอ่ยเพียงสั้นๆ แต่มีผลให้บ่าวชุดสีม่วงโค้งกายแล้ววิ่งไปยังกลุ่มชาวยุทธ์ที่ยืนเฝ้ารออะไรบางอย่างอยู่ข้างทางเพื่อไต่ถามหาความจริง ลักพักใหญ่บ่าวชุดสีม่วงก็วิ่งกลับมารายงานเจ้านายซึ่งยืนรออยู่ตรงมุมถนนพร้อมกับผู้ติดตามอีกเก้าคน

“วันนี้เป็นวันมงคลสมรสระหว่างจอมมารช่งเว่ยเขียนซีกับเจ้ายุทธภพมู่ พวกชาวยุทธ์รวมทั้งขุนนางและผู้คนในเมืองจินหลิงต่างเฝ้ารอโยกโหมเจ้านายผู้ที่มีเคยมีผู้ใดได้เห็นโฉมหน้า หรือต่อให้เคยเห็นก็มีอาจจ้องมองได้ ถนัดชัดเจนเหมือนเช่นครานี้ อีกทั้งยังเป็นงานแต่งงานของเจ้ายุทธภพมู่ที่พวกเขาหนีถือ ทุกคนจึงยินดีมาร่วมเป็นสักขีพยานและพร้อมใจกันหยุดค้าขายเพื่อเปิดทางให้ขบวนเจ้าสาวผ่านถนนใจกลางเมืองได้อย่างสะดวกขอรับ”

“จะเป็นจอมมารช่งเว่ยเขียนซีที่มีเปลวอัคคีสีนิลอยู่กลางหน้าผากจริงๆ หรือ หากเป็นจอมมารผู้นั้นจริง เหตุใดเขาจึงเปิดเผยโฉมหน้าของตัวเองเล่า เพราะว่าเขาเป็นเจ้าบ่าว หรือว่าต้องการสังหารผู้คนในเมืองจินหลิงกันแน่” นายท่านผู้สูงศักดิ์สงสัย

“ในยุทธภพต่างพูดกันว่า เจ้ายุทธภพมู่เป็นผู้ทำลายวาจาประกาศิตของจอมมารช่งเว่ยเขียนซี นางรอดชีวิตจากการสังหารของจอมมารกินลิปราตรี จนทำให้จอมมารยอมเปิดเผยโฉมหน้าของเขาต่อหน้าผู้คน และยังทำให้จอมมารลุ่มหลงขนาดคุกเข่าขอรับรองให้นางแต่งงานด้วย แต่งานแต่งงานครั้งนี้มีการวางแผนลับๆ ของเจ้ายุทธภพมู่ซ่อนอยู่ด้วยขอรับ” หัวหน้าบ่าวในชุดสีม่วงกล่าวในสิ่งที่ไปสืบมา ทว่าการถ่ายทอดกันปากต่อปากในหมู่ชาวยุทธ์ย่อมมีความผิดเพี้ยนเกินจริงไปบ้าง

“แผนลับๆ อะไร” นายท่านซักต่อ

“เจ้ายุทธภพผู้ยอมแต่งงานเพื่อให้ตัวเองได้ใกล้ชิดกับจอมมาร แล้วหาโอกาสจับตัวเขามารับโทษที่ใจกลางเมืองต่อหน้าทุกคนภายในสี่วันหลังจากวันสมรสของนางกับจอมมารขอรับ”

“เจ้ายุทธภพคนนี่ไม่ธรรมดาจริงๆ ทำให้จอมมารยอมสยบอยู่แทบเท้านางได้ อ่า... นางมีนามว่าอะไรนะ”

“ผู้สาวเย่าขอรับ”

“ผู้สาวเย่า... ชื่อนี้คุ้นๆ อยู่ เหมือนข้าเคยได้ยินมาก่อน”

“นางคือหญิงคณิกาผู้มีความงามอันเลื่องลือ จนเกิดปรากฏการณ์รวมตัวของเหล่าบุรุษทั่วทุกสารทิศ และก่อการวิวาทแย่งชิงเก้าอี้ในหอรักรมย์เพียงเพื่อเข้าร่วมประมูลตัวนางในคืนวันรับแขกวันแรกอย่างไรละขอรับ”

“โบตันดอกนี้อีกแล้ว เป็นหญิงคณิกาแต่ได้เป็นที่หนึ่งเหนือจอมยุทธ์ทั้งหลาย และยังกุมหัวใจของจอมมารไว้ได้อีก ช่างเป็นสตรีที่เยี่ยมยอดอะไร เช่นนี้ ข้าชักอยากยกโลภมณางเสียแล้วสิ”

“ให้พวกข้าน้อยหยุดพิศมรสน์นี้ แล้วนำตัวเจ้าสาวมาให้นายท่านดีหรือไม่ขอรับ”

“ถ้าฟังพวกเจ้าหรือจะสู้เจ้าบ่าวอย่างจอมมารซึ่งเว่ยเซียนซีได้” นายท่านเลิกคิ้วสูง

“นายท่านคงลืมไปแล้วว่าพลังมารมีอาจแสดงฤทธิ์เดชต่อผู้มีพลังเทพได้ เมื่อนายท่านอยู่ที่นี้ ซึ่งเว่ยเซียนซียอมใช้พลังมารมิได้ ดังนั้นพวกข้าน้อยจึงมีโอกาสชนะอย่างแน่นอนขอรับ”

“ถ้าเช่นนั้นเราก็ลองท้าทายจอมมารซึ่งเว่ยเซียนซีและล่วงเกินเจ้ายุทธภพผู้กันดูสักคราเถอะ แต่อย่าทำให้ชาวเมืองจินหลิงบาดเจ็บเด็ดขาด แค้จับตัวเจ้าสาวมาให้ข้าก็พอ” นายท่านยิ้มกว้างเมื่อนึกถึงความสนุกตรงหน้า

“ขอรับ” ผู้ติดตามทั้งสิบคนน้อมรับคำสั่ง ก่อนจะเข้าไปปะปนกับฝูงชนที่เฝ้ารอขบวนเจ้าสาวเคลื่อนผ่าน

เสียงเคาะประตูทำให้เด็กสาวในชุดสีแดงสดหันไปมองต้นเสียง แต่
นางมิได้ขยับตัวลุกจากเก้าอี้ซึ่งเบื้องหน้ามีคั่นห้องทองเหลืองตั้งอยู่บนโต๊ะกลาง
ห้องเพราะองค์หญิงผู้สูงศักดิ์ยกมือห้ามไว้ และอาสาจะไปเปิดประตูแทน
เด็กสาวเอง บุรุษที่มาเคาะประตูหาใช้ใครอื่น เขาคืออดีตนักกีฬาหนุ่มผู้เป็นตั้ง
พี่ชายของเจ้าสาวในวันนี้ นั่นเอง

อวินโคเซจกเท้าที่กำลังย่างเข้าไปหาผู้หญิงสาวเย่าในทันที เมื่อเด็กสาวเห็น
เขาผ่านคั่นห้องแล้วลุกขึ้นหันกายมายิ้มให้เขา ความน่ารักงดงามของผู้สาวเย่า
ในชุดเจ้าสาวยากจะพรรณนาออกมาเป็นถ้อยคำใดๆ ได้ ความงามนั้นประหนึ่ง
ภาพลวงตาที่เหล่าเทพเซียนเสกสรร⁴⁷ ขึ้นมามากกว่าจะเป็นความงามของ
มนุษย์สาวที่มีตัวตนอยู่บนพิภพนี้ ผู้สาวเย่าในวันนี้ช่างตรึงตาตรึงใจอดีต
นักกีฬาหนุ่มจนยากจะถอนสายตาไปจากตัวเจ้าสาวได้ ทว่านางมิได้เป็นเจ้าสาว
ผู้งดงามของเขา ความจริงข้อนี้ทำให้หัวใจของอวินโคเจ็บแปลบขึ้นมาอย่างช่วย
ไม่ได้ ความเศร้าเสียใจและความเจ็บปวดร้าวรานในช่วงเวลานี้ราวกับเข็ม
พันเล่มที่ทิ่มแทงเข้ามาในหัวใจเขานับครั้งไม่ถ้วน มันยากเกินกว่าเขาจะทน
รับได้ จนต้องเอ่ยออกมา

“สาวเย่า เจ้าหนีไปกับข้าดีหรือไม่”

สีหน้าและน้ำเสียงจริงจังของอวินโคทำให้ผู้สาวเย่ารู้ว่าเขามีได้ล้อเล่น
เด็กสาวจึงตอบอย่างจริงจังจากใจจริง

“ข้ารู้ว่าพี่อวินโครักและห่วงใยข้ามาก จนมียากให้ข้าแต่งงานกับบุรุษ

⁴⁷ คำว่า ‘เสกสรรค์’ ในที่นี้ เป็นคำที่นักเขียนจงใจใช้ เพราะคำว่า ‘เสกสรร’ ตามพจนานุกรม
มีความพ้องเสียงกับคำว่า ‘เสกสรรปั้นแต่ง’ (ไม่มี ‘ค์’) ซึ่งในพจนานุกรมให้ความหมายไป
ในทางไม่ค่อยดี ผู้เขียนจึงขอใส่ ‘ค์’ เป็น ‘เสกสรรค์’ เพื่อให้มีความแตกต่างจากคำว่า ‘สรร’
ที่แปลว่าเลือก คำว่า ‘สรรค์’ แปลว่าสร้าง คำว่า ‘เสก’ แปลว่าการทำให้หลังศักดิ์สิทธิ์, การ
ทำให้มีขึ้นโดยอำนาจพิเศษ ดังนั้นคำว่า ‘เสกสรรค์’ ก็อาจแปลได้ว่า การสร้างขึ้น หรือทำให้
มีขึ้นราวกับใช้อำนาจพิเศษ ซึ่งเข้ากันได้กับคำว่า Create ซึ่งมีลักษณะของการทำให้มีขึ้น
อย่างพิเศษพิสดาร

ที่ทุกคนทว่าหล้าตราหน้าว่าเป็นจอมมารชั่วร้าย แต่ซ้ารอดชีวิตมาได้เพราะยา
อนุดตระของจอมมารผู้นั้น พอวิ้นไคจึงได้เอ่ยปากอนุญาตให้ซ้าแต่งงานกับเขา
และท่านยังประกาศย้าว่าตัวเองเป็นคนพูดคำไหนคำนั้น หากซ้าหนีตามท่านไป
ตอนนี เราสองคนต้องถูกคนทั้งแผ่นดินประณามว่าเป็นผู้ทรยศสัตย์เป็นแน่”

“โลกนี้มีทั้งคำประณามและสรรเสริญ เราอย่าได้สนใจโยติต่อคำเหล่านี้
นั้นเลย หากเจ้าไม่หนีไปตอนนี้คงไม่มีโอกาสได้หนีไปจากเงื้อมมือจอมมารชั่ว
นั้นอีกแล้ว” อวิ้นไคเว้าวอนกึ่งรบเร้า

มู่สาวเฝ้ารู้ดีว่าตนทำตามที่อวิ้นไคร้องขอมิได้ เพราะนางได้รับยา
อนุดตระอีกเม็ดจากจอมมารช่งเว่ยเซียนซีมาเพื่อรักษาโรคให้อวิ้นไคแล้ว แต่
นางมีอจบอกความจริงอวิ้นไคตอนนี้ได้ เพราะเขาจะต้องโกรธที่นางวางแผน
หลอกล่อเขา และคงไม่ยอมกินยาอนุดตระนี้แน่นอน ตรงกันข้าม หากนาง
เลือกที่จะหนีการแต่งงานไปกับอวิ้นไค มีหวังช่งเว่ยเซียนซีต้องพลิกแผ่นดิน
ตามไล่ล่าสังหารเราทั้งคู่อย่างไม่ต้องสงสัย

“อย่ามัวคิดอยู่เลย เราต้องหนีไปเดี๋ยวนี้” อวิ้นไคไม่พูดเปล่า ยังเข้ามา
จุดมือมู่สาวเฝ้าให้ตามเขาไป แต่แล้วก็เหมือนฟ้าผ่าลงตรงหน้าอวิ้นไค เมื่อ
มู่สาวเฝ้าประกาศเสียงดัง

“ซ้าอยากแต่งงานกับจอมมารช่งเว่ยเซียนซี”

“เจ้าอะไรนะ” อวิ้นไคหันกลับมาถามด้วยสีหน้าบึ้งตึงไร้รอยยิ้ม เขา
ไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน “เจ้ารักมันรี”

“ซ้า...” มู่สาวเฝ้าอ้าปากจะตอบ ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่แม่สื่อวิ่งเข้ามา
ในห้องและตะโกนบอกมู่สาวเฝ้า

“เจ้าบ่าวมารับตัวเจ้าสาวแล้ว รีบคลุมหน้าเร็วเข้า” แม่สื่อเข้ามาจัดแจง
หยิบผ้าแพรสีแดงคลุมศีรษะมู่สาวเฝ้า ก่อนที่เจ้าสาวจะถูกพาตัวออกจากห้อง
ไปหาเจ้าบ่าว มู่สาวเฝ้าก็เอ่ยทิ้งท้ายกับอวิ้นไคขณะดวงหน้าอยู่ใต้ผ้าแพรสีแดง

“ซ้าจะตอบคำถามท่านหลังจากงานมงคลสมรสผ่านไปผ่านพ้นไปแล้ว หาก
ท่านใจเย็นรอคอยให้ถึงวันนั้นได้ ซ้าจะมีรางวัลพิเศษให้ท่าน”

อรินไคมองดูแม่สื่อจูงมือมู่สาวเย่าออกจากห้องด้วยสายตาละห้อย เขาได้แต่ทอดถอนใจแล้วพึมพำเบาๆ “ข้าจะใจเย็นอยู่ได้อย่างไรในเมื่อเจ้าตกเป็นของชายอื่น”

องค์หญิงอวีเยียนที่เฝ้าดูสองสหายอย่างเงียบๆ มานานก็เดินเข้ามากระซิบบอกให้ หูตติตนักฆ่าหนุ่มที่กำลังลึนหวัง “อย่าเพิ่งยอมแพ้สิ ต่อให้มู่สาวเย่าแต่งงานกับจอมมารช่งเว่ยเซียนซีไปแล้ว นางก็ยังมีบริสุทธิ์ผุดผ่องสำหรับเจ้าเสมอ”

แล้วอรินไคก็ยิ้มออกเช่นเดียวกับองค์หญิงอวีเยียน ทั้งคู่ต่างรู้ความน้อยในถ้อยคำเมื่อสักครู่ดี ความหดหู่เศร้าหมองเปลี่ยนเป็นความโล่งใจ ก่อนจะก่อเกิดเป็นความหวังขึ้นภายในจิตใจของทั้งสองคน

พิธีรับตัวเจ้าสาวในจวนเจ้าเมืองเป็นไปอย่างราบรื่น เจ้าสาวถูกส่งขึ้น

เที่ยวเดินทางไปยังตระกูลช่งอันเป็นบ้านเจ้าบ่าว โดยมีบุรุษนับสิบคนเดินถือป้ายอักษรคำว่า ‘ชวงสี’ หรือ ‘ซังฮี้’ (囍喜) ซึ่งแปลว่า ‘มงคลคู่’ หรือ ‘มงคลคู่มงคล’ อยู่ต้นขบวน ตามมาด้วยเจ้าบ่าวรูปงามในชุดสีแดงซึ่งใช้อาชาเหยาเยี่ยงนำหน้าเจ้าสาวไปตามถนนในเมืองจินหลิง ประทัดถูกจุดไปตลอดเส้นทางที่ขบวนเคลื่อนผ่าน ทั้งรูปร่างหน้าตาอันงามสง่ากว่าบุรุษคนใดในได้หล้า แม้แต่เทพเซียนยังมีอาจสู้ได้ ทำให้จอมมารช่งเว่ยเซียนซีกลายเป็นขวัญใจของสตรีทุกวัยที่ได้ยินโฉม หรือแม้แต่บุรุษอื่นก็ยังอดชื่นชมในความงามของจอมมารผู้มีสัญลักษณ์เปลวอัคคีสีนิลบนหน้าผากมิได้ ความโหดเหี้ยมที่จอมมารผู้นี้เคยกระทำไว้เมื่อหลายปีก่อนถูกลบเลือนไปจากความทรงจำของทุกคนชั่วขณะ

เมื่อขบวนกำลังเคลื่อนเข้าไปในใจกลางเมือง เสียงประทัดก็ดังเป็นสัญญาณให้กลุ่มบุรุษสีกลับทั้งสิบคนได้เตรียมตัว จังหวะที่เจ้าบ่าวรูปงามใช้อาชาผ่านหน้าบุรุษผู้เปี่ยมด้วยบารมีซึ่งยืนหลบมุมอยู่ใต้หลังคาโรงเตี๊ยม ห่างจากฝูงชนบนท้องถนนราวหนึ่งจั้ง⁴⁸ เพียงบุรุษผู้นั้นโบกพัดในมือ การโจมตีเจ้าบ่าวเพื่อชิงตัวเจ้าสาวในเกี้ยวก็เริ่มขึ้น

ชายฉกรรจ์ผู้สวมอาภรณ์สีน้ำเงินทั้งเก้าคนกระโดดเห็นฟ้าข้ามศีรษะชาวยุทธ์ที่ยืนเรียงรายคล้ายกำแพงป้องกันขบวนเจ้าสาว แล้วพุ่งปลายกระบี่เข้าไปใส่ช่องเว่ยเซียนซีในชุดเจ้าบ่าวสีแดงซึ่งนั่งอยู่บนหลังอาชา

“ท่านประมุข! ระวัง!” เสียงเทียนยี่ตะโกนขึ้นมา เขาหงายฝ่ามือเพื่อสร้างเปลวอัคคีสีเงิน ทว่ามันกลับไม่เกิดพลังใดๆ ขึ้นมา “พลังมารข้าหายไปได้อย่างไร”

ชั่วพริบตาในช่องเว่ยเซียนซีก็หยั่งรู้ถึงพลังเทพในรัศมีหนึ่งสี เมื่อตัวเขาและลูกสมุนทั้งสามคนมีอาจใช้พลังมารได้ การต่อสู้ป้องกันตัวจึงต้องอาศัยวรยุทธ์ซึ่งฝึกฝนเยี่ยงชาวยุทธ์ทั่วไปมาประมือกับชายฉกรรจ์ลึกลับทั้งเก้าคน เจ้าบ่าวรูปงามกระโดดขึ้นสู่เวหาเพื่อหลบคมกระบี่ที่พุ่งตรงมา แล้วใช้กำลังภายในดึงกระบี่จากชาวยุทธ์ที่ยืนอยู่ด้านหลังให้ลอยขึ้นมาสู่มือของเขา ลูกสมุนทั้งสามคนต่างร่วมต่อสู้กับประมุขของตน สองฝ่ายต่อสู้กันด้วยเพลงกระบี่ขั้นสุดยอดอย่างดุเดือด

ฝ่ายหัวหน้าชายฉกรรจ์ที่สวมอาภรณ์สีม่วงก็แอบเดินเข้ามาด้านข้างเกี่ยว ด้วยหมายจะจับตัวเจ้าสาวไปให้ผู้เป็นนาย ทว่าวินไค่ล่วงรู้เสียก่อนจึงพุ่งตรรชนพิฆาตเข้าไปใส่ชายฉกรรจ์ชุดสีม่วงผู้นั้น อีกฝ่ายไหวตัวทันจึงหลบได้ แล้วทั้งสองก็ประมือกันด้วยหมัด เหล่าชาวยุทธ์ซึ่งอยู่ในที่นั่นต่างชักกระบี่จะเข้าร่วมต่อสู้กับชายฉกรรจ์เพื่อจับตัวจอมมารช่องเว่ยเซียนซี แต่มีเสียงหนึ่งตะโกนขึ้นมา

“เจ้ายุทธภพผู้สั่งห้ามมิให้ใครขัดขวางการแต่งงานของนาง ดังนั้นพวกเจ้าอย่าเข้าไปยุ่ง” เป็นองค์หญิงอวี่เยียนทีเอ่ยออกมา เพราะต้องการจะปกป้องบุรุษในดวงใจของนาง ทว่ากลับมีเจ้าสำนักผู้หนึ่งแย้งขึ้น

“เจ้ายุทธภพควรถือโอกาสนี้จัดการล้างจอมมารต่อหน้าพวกเราทุกคน”

⁴⁸ จิ้ง (丈) เท่ากับระยะทางประมาณ 3.3 เมตร

ขณะที่ด้านนอกกำลังซุลมุนวุ่นวาย เจ้าสาวรูปงามที่นั่งอยู่ภายในก็ยกมือเปิดบานหน้าต่างเล็กๆ แล้วเอ่ยถามแม่สื่อที่ยืนตระหนกตกใจด้วยความหวาดกลัว

“มีใครลอบสังหารเจ้าบ่าวใช่หรือไม่”

“ใช่ๆ ตอนนี่สู้กันจะเอาให้ตายกันไปข้างหนึ่งเลยทีเดียวนะ ตายแล้ว! ข้าพูดคำอัปมงคลออกมาได้อย่างไร” แม่สื่อตอบปากตัวเอง

มู่สาวเย่ามโรซ้า เปิดผ้า幔นเกี้ยวออกไปตะโกนบอกเจ้าบ่าวของนาง ทั้งๆ ที่มองไม่เห็นเขาเพราะยังมีผ้าแพรสีแดงคลุมหน้าไว้ “ช่งเว่ยเขียนซี วันนี้เป็นวันมงคลของพวกเรา อย่าให้มีใครตายในวันนี้เด็ดขาด”

“เจ้ายุทธภพมู่ ท่านหน่วยงานแต่งงานมากกว่าจับตัวช่งเว่ยเขียนซีอย่างนั้นหรือ” จอมยุทธ์คนหนึ่งแย้งขึ้นมา

“พวกท่านต่างหากที่คิดเล็กมิดคิดการใหญ่ ตอนนี้มีสตรี เด็ก และคนชราจำนวนมากอยู่ ณ ที่นี้ หากจอมมารโอรสเกรี้ยวท่งงานแต่งถูกขัดขวาง อะไรจะเกิดขึ้นกับพวกเขา พวกท่านมีวรยุทธ์ก็เอาตัวรอดได้อยู่แล้ว คงไม่ห่วงชาวเมืองจินหลิงสินะ”

เจ้าสำนักต่างๆ มองหน้ากันก่อนสั่งคนในสำนักเก็บกระบี่ กระนั้นก็ยัง มีบางคนโต้แย้ง

“แต่จอมมารกับพวกลูกสมุนของมันไม่ได้ใช้พลังมารในการต่อสู้เลยนะ ท่านเจ้ายุทธภพ หากเราถือโอกาสนี้ช่วยกันจับตัวจอมมารก็คงจะสำเร็จ”

“อาจเป็นแผนลวงของจอมมารช่งเว่ยเขียนซีก็เป็นได้” มู่สาวเย่าแกลิ่ง หลอก แต่ในใจกลับคิดว่า “ไม่มีเหตุผลใดที่ฝ่ายจอมมารจะมีพลังมาร นอกเสียจากใช้พลังมารมิได้มากกว่า แต่ทำไมถึงใช้พลังมารมิได้ หรือว่าฝ่ายตรงข้ามจะมีกระบี่เทพสวรรค์ ไม่น่าเป็นไปได้ รองแม่ทัพห่านอี่นำกลับไปถวายคืน ย่องเต้แล้วนี่นา ถ้าเช่นนั้น พลังเทพที่ยับยั้งพลังมารของช่งเว่ยเขียนซีได้ต้องมาจากบุคคลผู้เดียวเท่านั้น”

เมื่อสรุปผลในใจได้ มู่สาวเย่าก็เอ่ยปากถามกลุ่มจอมยุทธ์ที่ยืนอยู่เบื้อง

หน้านาง “ตอนนี้ฝ่ายไหนเป็นต่ออยู่”

“สุลี แต่เจ้าบ่าวของเจ้ายุทธภพมู่ตูจะตกที่นั่งลำบากเพราะลูกสมุนของเขาถูกจับตัวไว้หมดแล้ว ตอนนี้อ้อมยุทธ์แปลกหน้าทั้งสิบคนต่างรุมเจ้าบ่าวของท่านคนเดียว อีกทั้งท่านยังสั่งมิให้มีคนตายในวันนี้ เขาจึงทำได้เพียงปกป้องตัวเองมิอาจโถกกลับได้ หากเป็นเช่นนี้ต่อให้เขามีวรยุทธ์สูงส่งแค่ไหนก็ต้องถูกล้างหัววันยังค่ำ”

มู่สาวเย่าฟังแล้วใจเสีย พลังคิดในใจ ‘แม้ช่วงเวลายี่สิบปีที่ผ่านมาจะรู้ว่าจะต้องตั้งประทับในบริเวณนี้ แต่เขาคงมิรู้ว่าผู้ใดคือฮ่องเต้ พี่วีนไคก็คงไม่ช่วยจอมมารเป็นแน่’

ขณะที่กำลังครุ่นคิดอยู่นั้น สายตาที่มองได้เพียงพื้นดินก็เหลือบไปเห็นเท้าของใครบางคน แล้วมู่สาวเย่าก็รำพึงในใจ “เท้าขององค์หญิงอวีเยียนอยู่ข้างกายข้า นางมิได้เข้าไปช่วยบุรุษที่นางรัก แสดงว่าองค์หญิงต้องเห็นพระบิดาของนางจึงทรงนิ่งเฉยและเฝ้าดูเหตุการณ์เงียบๆ เช่นนี้เห็นที่ข้าคงต้องยื่นมือเข้าช่วยช่วงเวลายี่สิบปีด้วยตัวเองเสียแล้ว”

ว่าแล้วมู่สาวเย่าก็ตะโกนสุดเสียงจนดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ “ฮ่องเต้ถูกลอบทำร้าย”

ชายฉกรรจ์ทั้งสิบคนต่างชะงักและหันไปมองบุรุษผู้แต่งกายภูมิฐานซึ่งยืนอยู่ที่เดิมเป็นตาเดียว และนั่นก็เพียงพอให้จอมมารช่วงเวลายี่สิบปีรู้ว่าใครคือฮ่องเต้ เขาได้พุ่งพลังปราณเข้ากระแทกใส่ร่างบุรุษที่ยืนอยู่ใต้หลังคาโรงเตี๊ยมจนร่างของอีกฝ่ายหงายหลังไปชนกับประตูโรงเตี๊ยม ก่อนจะกระอักเลือดออกมา

“เสด็จพ่อ!”

“ฝ่าบาท!”

เสียงร้องตะโกนด้วยความตกใจขององค์หญิงอวีเยียนและเสียงของบุรุษหลายคนทำให้เจ้าสาวรูปรวมรู้ในทันทีว่าบุรุษผู้กุมอำนาจสูงสุดบนแผ่นดินชั้นใต้รับบาดเจ็บ และไม่ต้องสงสัยเลยว่าใครเป็นผู้ลงมือ ด้วยความรู้สึกผิด

กอบรับความหวังใยในพระอาการของฮ่องเต้ ทำให้ผู้สาวเย้ายกมือขึ้นจับชาย
ผ้าคลุมหน้าสีแดงหมายจะดึงผ้าออกจากศีรษะเพื่อดูเหตุการณ์ความเป็นไป
เบื้องหน้า ทว่ากลับถูกมือเรียวยาวของใครบางคนจับกุมมือไว้แน่นมิให้
ขยับเขยื้อน

“ห้ามเปิดผ้าคลุมหน้าเด็ดขาด รอให้ถึงเวลาเข้าหอก่อน ข้าจะเป็นผู้เปิด
ผ้าคลุมหน้าให้เจ้าเอง” เสียงซ่งเว่ยเชียนชีเอ้อยู่ข้างกาย ผู้สาวเย้ายึกทันทันได้
เจ้าบ่าวของนางที่ยังมีแก้มใจพูดเรื่องเข้าหอ ทั้งๆ ที่ตัวเขาทำร้ายฮ่องเต้จนบาดเจ็บ
เจ็บขนาดนี้ คงถูกฮ่องเต้ลงทัณฑ์เป็นแน่ ยังจะมาหวังมีพิธีแต่งงานเข้าห้องหอ
อยู่อีก เมื่อถูกห้ามมิให้เปิดผ้าคลุมหน้า ผู้สาวเย้ายิ่งอาศัยเพียงฟังเสียงรอบกาย
ในการรับรู้เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเท่านั้น ท่ามกลางฝูงชนที่คุกเข่าลงบนพื้น
เมื่อรู้ว่าฮ่องเต้ของพวกเขาประทับ ณ ที่นี้

“เสด็จพ่อ เป็นอย่างไรบ้างเพคะ” องค์หญิงอวี๋เยียนเข้าไปประคองพระ
วรกายฮ่องเต้ซึ่งพึ่งประสูติโรงเตี๊ยมไว้เพื่อมิให้ตัวพระองค์ทรุดลงไปกับพื้น
โดยองค์รักษ์ทั้งสิบนายต่างวิ่งกลับมาพิทักษ์ฮ่องเต้โดยรอบ และหัวหน้า
องค์รักษ์ซึ่งก็คือบุตรชายผู้สวมอาภรณ์สีม่วงนามว่าสวีกงกง เป็นผู้เข้าไปช่วยพยุง
ฮ่องเต้ด้วยการยกแขนขึ้นพาดคอตัวเอง

“อวี๋เยียน เจ้าอยู่ที่นี้ด้วยหรือ” ฮ่องเต้กวางอุ้ตี่ตรัสถามพระธิดา ก่อน
แย้มพระสรวลเล็กน้อย “ข้ามิได้เป็นอะไรมาก พวกเจ้าไม่ต้องห่วงข้า โอ๊ย!”

จู่ๆ ฮ่องเต้กวางอุ้ตี่ก็ยกมือขึ้นกุมพระอุรา สีพระพักตร์แสดงถึงความ
เจ็บปวดอย่างรุนแรงจนมิอาจพยุงพระวรกายไว้ได้ จึงทิ้งกายลงสู่พื้น ดิที่
องค์หญิงอวี๋เยียนกับสวีกงกงประคองพระองค์ไว้ก่อนแล้ว จึงรับพระวรกาย
ฮ่องเต้ไว้ได้ทันก่อนจะล้มผ่นพื้นดิน

“ผู้ใดเป็นหมอบ้าง! ท่านหมอบคนใดก็ได้ช่วยฝ่าบาทที” สวีกงกงตะโกน
ร้องลั่น เหล่าองค์รักษ์ทั้งเก้าคนต่างช่วยกันตามหาหมอบในฝูงชนที่คุกเข่าอยู่
โดยรอบ ขณะนั้นองค์หญิงอวี๋เยียนก็มองหาหมอบเหวดดาเปียนชวี่ และพบว่า
เขายืนหนึ่งอยู่ข้างกายจอมมารซ่งเว่ยเชียนชี องค์หญิงจึงอ่อนหวานขอร้องต่อหมอบ

เทวดาผู้นั้น

“ท่านหมอมเทวดาเป็ยนเซวี่ยได้โปรดช่วยเสด็จพ่อของข้าด้วย”

หมอมหนุ่มหันไปทางสหายจอมมาร และอีกฝ่ายก็พยักหน้าเป็นเชิงอนุญาติให้เขาช่วยรักษาคงศ์ฮ่องเต้ได้ หมอมเทวดาเป็ยนเซวี่ยจึงเดินเข้าไปตรวจซีพจรด้วยการใช้สองนิ้วสัมผัสผัสตรงข้อพระหัตถ์ของฮ่องเต้ สิ่งทีหมอมหนุ่มตรวจพบทำให้เขาต้องทูลถามฮ่องเต้ที่ยังรู้สึกลัวพระองค์

“ฝ่าบาทเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดใช่หรือไม่พะยะคะ”

คำถามของหมอมเทวดาเป็ยนเซวี่ยทำเอาองค์หญิงอวีเยียนกับสวี่กงงตกใจอย่างคาดไม่ถึง ไม่มีผู้ใดล่วงรู้เรื่องนี้มาก่อน ฝ่ายฮ่องเต้กวางอู่ตี้ก็ทรงพยักพระพักตร์ยอมรับ

“ในราชวงศ์ของข้ามีข้าเป็นโรคนี้เพียงผู้เดียว หมอมหลวงเคยบอกว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงทางสายเลือด ทำให้ข้าเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด โอ๊ย!”

“เสด็จพ่ออย่าเพิ่งตรัสสิ่งใดเลยเพคะ” อวีเยียนทูลด้วยความเป็นห่วงก่อนหันไปเร่งหมอมเทวดาเป็ยนเซวี่ย “ท่านหมอรักษาเสด็จพ่อเถิด บางทีซีโครงอาจจะหักก็เป็นได้”

“ซีโครงมิได้หักพะยะคะ แม้พลังปราณที่ซึ่งเว่ยเซียนซีกระแทกใส่พระวรกายฝ่าบาทจะมีได้รุนแรงถึงขั้นทำให้บาดเจ็บ แต่พระองค์เป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด ซึ่งพระโลหิตจะออกง่ายแต่หยุดยาก เมื่อถูกกระแทกจึงทำให้มีเลือดออกที่อวัยวะตรงบริเวณพระอุรา หากไม่สามารถทำให้โลหิตแข็งตัวได้ ไม่เกินครึ่งชั้วยามฮ่องเต้ต้องสวรรคตอย่างแน่นอนพะยะคะ” หมอมเทวดาเป็ยนเซวี่ยอธิบายด้วยสีหน้าสงบเยือกเย็น ผิดกับองค์หญิงและสวี่กงงที่มีสีหน้าตื่นตระหนก

“ถ้าเช่นนั้นท่านหมอก็ทำให้เลือดภายในกายฝ่าบาทแข็งตัวสิ” สวี่กงงร้องบอก

“ไม่ว่าจะเป็นบังก็เซ้า ปวยก็เซ้า ไบบัวบก หรือแม้แต่หม้อสือจื่อ⁴⁹ ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นสมุนไพรทำให้เลือดแข็งตัวได้ ทั้งสี่ชนิดต่างก็ออกฤทธิ์เข็งช้ำเกิน

ไป เกรงว่าจะมีทันกาล”

แล้วองค์หญิงอวิเยียนก็นึกขึ้นมาได้ “ถ้าเป็นยาอนุตตระต้องรักษาได้แน่ มู่สาวเย่าก็รอดชีวิตมาได้ด้วยยาตัวนี้”

“ใช่พะยะค่ะ ยาอนุตตระทำให้เลือดแข็งตัวได้รวดเร็วนัก หากฝ่าบาทได้เสวยยาตัวนี้ย่อมหายเป็นปกติทั้งอย่างแน่นอน แต่น่าเสียดายที่ยาอนุตตระมีเพียงเม็ดเดียว และมู่สาวเย่าก็กินมันไปแล้ว” หมอเทวดาเป็ยนเซี่ยยกกล่าว ฝ่ายช่งเว่ยเซี่ยนซีก็แก้มงปรายออกมา

“หากจะให้ข้าปรุงยาอนุตตระต้องรวบรวมสมุนไพรกว่าพันชนิด ซึ่งใช้เวลาอย่างต่ำแปดปี และกว่าจะปรุงเป็นตัวยาออกมาได้ก็กินเวลาอีกสองปี ถ้าฝ่าบาทรอได้ ข้าก็จะปรุงยาอนุตตระให้พระองค์”

“เพราะเจ้านั้นแหละที่ทำให้ฝ่าบาทเป็นเช่นนี้” สวี่กงกงเกรี้ยวกราด หากเขามีได้ประคองฮ่องเต้อยู่คงได้ชักกระบี่แทงจอมมารวายร้ายนี้ไปแล้วแน่

“ใครกันแน่ที่ลืมหือก่อน หากพวกเจ้าไม่มาขัดขวางงานแต่งงานของข้ามีหรือข้าต้องหยุดพวกเจ้าด้วยการทำร้ายฝ่าบาทเช่นนี้” ช่งเว่ยเซี่ยนซีกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่ากั้วานจนคนฟังรับรู้ถึงความเจ็บปวดในตัวเอง

ระหว่างที่ทั้งสองฝ่ายกำลังโต้ตอบกัน มู่สาวเย่าซึ่งยืนฟังอยู่เงียบๆ ก็ซึ้งใจครู่หนึ่ง ก่อนตัดสินใจล้วงขวดยาสีเขียวที่พกติดตัวตลอดเวลาจากในผ้าคาดเอวเจ้าสาวออกมาส่งให้ช่งเว่ยเซี่ยนซีที่ยืนอยู่ข้างกายพลางกำชับ

“ท่านนำยาอนุตตระในขวดนี้ถวายฮ่องเต้แทนข้าที”

“เจ้าแน่ใจนะ” ช่งเว่ยเซี่ยนซีเอ่ยถาม ฝ่ายเจ้าสาวพยักหน้าเล็กน้อยท่ามกลางความดีใจระคนตื่นเต้นของทุกคน ยกเว้นอวิเินโคเพียงผู้เดียวที่มีสีหน้าบึ้งตึง เขาขยับกายเข้ามาถามมู่สาวเย่า

“เจ้ามียาอนุตตระได้อย่างไร หรือที่เจ้าบาดเจ็บเป็นการวางแผนหลอกล่อให้ข้าอนุญาตให้เจ้าแต่งงานกับจอมมารช่งเว่ยเซี่ยนซีเพื่อแลกกับยาอนุตตระ

เมื่อนั้น”

“ข้าอยากได้ยามารักษาโรคพ้อวินไค แต่ว่าตอนนี้ฝ่าบาทต้องการมันมากกว่า ข้าจึง...”

“นี่สินะคือรางวัลพิเศษที่เจ้าจะมอบให้ข้าถ้าข้าใจเย็นดูเจ้าแต่งงานกับชายอื่น เจ้าทำให้ข้าเสียใจยิ่งนัก” พุดจบบวินไคก็เดินหนีไป เสียงฝีเท้าหนักๆ ทำให้มู่สาวเฝ้ารู้ว่าพี่ชายที่นางนับถือน้อยใจและขุ่นเคืองมิใช่น้อย ทว่าตอนนี้มิใช่เวลาจะมาอธิบายหรือแก้ตัวใดๆ ความปลอดภัยของบุตรผู้ครองแคว้นสำคัญกว่าสิ่งใด มู่สาวเฝ้าจึงมิได้ตามอวินไคไป และยังคงยืนนิ่งรอฟังผลจากหมอเทวดาเขียนเชวี่

ยาอนุตตระถูกนำไปให้ฮ่องเต้เสวย อาการเจ็บหน้าอกหายเป็นปลิดทิ้งราวกับปาฏิหาริย์ แม้แต่ตัวฮ่องเต้ยังรู้สึกประหลาดใจ

“ยานี้ช่างอัศจรรย์นัก แค่เพียงไม่ถึงหนึ่งเค่อซาก็หายเป็นปกติ”

“ส่วนหนึ่งเป็นเพราะพระองค์เป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดชนิดไม่รุนแรงด้วย จึงทรงหายได้อย่างรวดเร็วพะยะค่ะ” หมอเทวดาเขียนเชวี่กล่าวเสริมองค์หญิงอวี่เยียนเห็นเป็นโอกาสเปิดตัวชายในดวงใจให้พระบิดาได้รู้จักในแง่มุมใหม่จึงสรรเสริญจอมมารหนุ่ม

“คุณชายช่งเว่ยเซียนนี่เป็นบุตรชายคนรองของท่านช่งจิวฮั่วผู้คิดค้นและปรุงยาอนุตตระนี้เพคะ หากหม่อมฉันเดาไม่ผิด คุณชายรองต้องได้รับการถ่ายทอดวิชาจากบิดาจนสามารถปรุงยาอนุตตระนี้ขึ้นมาได้อีก มู่สาวเฝ้าจึงมีกายถวายให้เสด็จพ่อได้”

“หากเจ้าเข้าไปอยู่ในวังเพื่อสอนหมอล่วงปรุงยาอนุตตระนี้ก็คงจะดี ถึงข้าจะมิหายขาดจากโรคโลหิตไหลไม่หยุด แต่ก็ไม่ต้องหวาดกลัวต่ออาการโลหิตไหลไม่หยุดอีก” ฮ่องเต้จ้องมองจอมมารรูปร่างมาในชุดสีแดง แล้วถามหยิ่งเซิง “หากให้เจ้าเข้าวัง ข้าต้องแลกกับสิ่งใดเพื่อให้เจ้ายินยอม”

“ท่านต้องเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าสาวในพิธีแต่งงานวันนี้”

“เหลวไหล! ฝ่าบาทเป็นพระเจ้าแผ่นดินที่ยิ่งใหญ่ จะมาเป็นผู้ใหญ่ใน

พิธีที่มีเจ้าบ่าวเป็นจอมมารที่หึงหวงกับเจ้าสาวที่เคยอยู่ในหอศนิกาได้อย่างไร” สวี่กงกงทวาดและจะประณามต่อ หากฮ่องเต้ไม่ยกพระหัตถ์ห้ามไว้เสียก่อน

“เจ้ามิต้องแลกด้วยการขอข้าเช่นนั้นหรือ ข้าตั้งใจจะขอเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าสาวให้มู่สาวเย่าอยู่แล้ว เพราะนางมอบยาอนุตตระอันมีค่าแก่ข้า ทำให้ข้ารอดชีวิตมาได้ หากข้าไม่ตอบแทนคงเป็นคนเลวที่ไม่รู้จักบุญคุณผู้มีพระคุณ” ฮ่องเต้กล่าวด้วยสุรเสียงจริงจัง

“นำพระทัยฝ่าบาทเป็นที่ซาบซึ้งแก่หม่อมฉันยิ่งนัก แต่หม่อมฉันเป็นเพียงเด็กสาวที่เติบโตในหอศนิกา อีกทั้งยังมีมารดาบุญธรรมเป็นเหล่าป่านแห่งหอรีนรมย์อีกด้วย จึงมิควรให้ฝ่าบาทมาเป็นผู้ใหญ่ในงานสมรสของหม่อมฉันได้เพคะ”

“ถึงฤกษ์เข้าพิธีแล้วนะเจ้าคะ” แม่สื่อตะโกนบอกเจ้าบ่าวเจ้าสาวในงานนี้ เป็นการเร่งให้ฮ่องเต้ต้องมีรับสั่งบังคับมู่สาวเย่าให้ยอมรับการตัดสินใจของพระองค์

“ข้าจะเป็นผู้ใหญ่ให้พวกเจ้าทั้งสองคน มู่สาวเย่า ห้ามเจ้าคัดค้านหรือ ปฏิเสธเด็ดขาด”

สิ้นรับสั่งของฮ่องเต้ ทุกคนในที่นั้นต่างน้อมรับแต่โดยดี มู่สาวเย่าถูกพาขึ้นเกี้ยวโดยมีช่งเว่ยเขียนซี้อาซานำหน้าเหมือนเดิม แล้วชาวเมืองจินหลิงก็ให้ร้องสรรเสริญฮ่องเต้และยินดีกับบ่าวสาวไปตลอดทางที่ขบวนมุ่งหน้าสู่บ้านตระกูลช่ง

ป้ายหน้าบ้านตระกูลช่งผูกด้วยผ้าสีแดงเป็นช่อคล้ายพุ่มดอกไม้ โคมสีแดงห้อยอยู่ตามชายคาเรือนทั่วบริเวณ ตัวอักษรคำว่า ‘ชวงลี’ ประดับอยู่ทุกบานประตูหน้าต่าง รวมทั้งสิ่งของที่นำมาร่วมพิธี จอมมารช่งเว่ยเขียนซี้อผู้เป็นเจ้าบ่าวลงจากหลังอาชามาเปิดผ้า幔เกี้ยว แม่สื่อเรียกเจ้าสาวให้ออกมา ก่อนเจ้าบ่าวจะจูงมือเจ้าสาวเข้าไปไหว้ฟ้าดินภายในเรือนใหญ่อันเป็นห้องโถงที่มีฮ่องเต้ประทับเป็นประธานในพิธีแต่งงานครั้งนี้ ส่วนช่งหยางหมิงผู้เป็นที่ชาย

เจ้าบ่าวก็ได้แต่ยืนอิจฉาตาร้อน ที่งานแต่งงานของน้องชายมีผู้ยิ่งใหญ่อย่าง
ฮ่องเต้มาร่วมเป็นสักขีพยาน ในขณะที่สมุนทั้งสามคน รวมทั้งหมอเหวดดา
เปี่ยนเซวี่ยต่างยินดีกับประมุขตน

เจ้าเมืองจินหลิงกลายเป็นผู้ดำเนินพิธีการ เขาส่งเสียงดังก็ก้องไปทั่ว
อาณาเขตบ้านตระกูลซ่ง

“หนึ่ง... คำนับฟ้าดิน” เจ้าบ่าวเจ้าสาวหันกายไปทางประตู แล้วโค้งคำนับ
พร้อมกัน

“สอง... คำนับพ่อแม่” คู่บ่าวสาวหันหลังมาโค้งคำนับฮ่องเต้กวางอู่ตี้ซึ่ง
ประทับเบื้องหน้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ในใจพระองค์นึกชื่นชมความงามสง่า
ผ่าเผยของเจ้าบ่าว และรู้สึกเสียดายระคนผิดหวังที่มีได้เห็นโฉมหน้าของ
เจ้าสาวที่ใครต่อใครต่างเล้าลือถึงความงดงาม แล้วก็ทรงคิดในใจ

‘มีรูปร่างไม่เข้าถึงรูปลักษณ์ปิติเช่นนั้นนะ ราวกับหมู่สาวเย่าเป็นลูกสาวข้าที่ได้
แต่งงานออกเรือนเช่นนั้นละ’

“สาม... คำนับกันและกัน” ซ่งเว่ยเซียนชีกับหมู่สาวเย่าต่างคำนับซึ่งกัน
และกัน สุดท้ายเจ้าเมืองจินหลิงก็ประกาศเสียงดัง

“ส่งตัวเข้าหอ”

ในที่สุดจอมมารแห่งยุทธภพก็ได้ร่วมหอลงโรงกับเจ้ายุทธภพรูปงาม
เสียที ภายใต้อำพรสีแดง ดวงหน้างดงามเผยรอยยิ้มมุมปากออกมาและรำพึง
ในใจ

‘ซ่งเว่ยเซียนชี คินนี้แหละข้าจะกำราบท่านให้อยู่หมัดเลยเชียว’

สิบเจ็ด

คืนเข้าหอกับการช่วงชิงความเป็นใหญ่

การเข้าห้องหอไปร่วมอภิรมย์กับเจ้าสาวในคืนแต่งงานของเจ้าบ่าวมิใช่ เรื่องง่าย โดยเฉพาะเจ้าบ่าวอย่างจอมมารซึ่งเว่ยเซี่ยนซีที่ถูกหมอบทเวดดาเปี่ยน-เซวี่กับลูกสมุนทั้งสามคนเหนี่ยวรั้งตัวไว้ในงานเลี้ยงสุราอาหารแกแวกหรือที่มาร่วมเป็นสักขีพยาน สุราเลิศรสแต่แรง ขนาดดื่มเพียงจอกเดียวก็ทำให้ผู้ดื่มคอพับคออ่อนได้นั้นถูกรินใส่จอกแล้วจอกเล่าให้เจ้าบ่าวรูปงามดื่มไม่หยุดเหมือนจงใจแกล้งให้ประมุขพรรคมารหลับคาโต๊ะจนมิอาจเข้าห้องหอได้ ทว่าซึ่งเว่ยเซี่ยนซีกลับร่ำสุราอย่างปกติไร้อาการมึนเมาใดๆ

“เดี๋ยว! เจ้ายังไปมิได้” หมอบทเวดดาเปี่ยนเซวี่ร้องห้ามเสียงอู้อี้ พร้อมกับจุดแขนซึ่งเว่ยเซี่ยนซีรั้งไว้เมื่อสหายจอมมารทำท่าจะหนีออกจากงานเลี้ยง

“อย่าใจร้อนลิขอรับ เจ้าสาวรออยู่ในห้องหอยังไม่ถึงหนึ่งก้านธูปเลย หากท่านประมุขรีบเข้าหอดตอนนี้ เจ้ายุทธภพผู้ก็จะได้ใจที่นางมีอิทธิพลเหนือจิตใจท่านประมุขได้นะขอรับ” ตีฉิวทักท้วง ก่อนยกไหสุราใบใหญ่ขึ้นมาวางบนโต๊ะ “ดื่มสุราให้หมดไหนี้ก่อนค่อยเข้าห้องหอเถิดขอรับ”

“ใช่ๆๆ ไม่หมดไหห้ามเข้าหอเด็ดขาด” หมอบทเวดดาเปี่ยนเซวี่สนับสนุนอีกแรง ในขณะที่ตัวเขาก็เริ่มหน้าแดงเพราะฤทธิ์สุรา

“หากข้าจะเข้าหอ พวกเจ้าขัดขวางได้หรือ” แม้จะเอ่ยออกมาอย่างนั้น แต่ช่วงเวลายื่นชื่ก็ยกไหสุราขึ้นดื่มรวดเดียว จนเหล้าสมุนถึงกับอ้าปากค้างด้วยความตกใจระคนคาดไม่ถึง ก่อนร้องห้ามเสียงหลง

“ท่านประมุข สุรามันแรงนะขอรับ”

“เจ้าสหายบ้า เต็มก็หมดสติหรือก”

ช่วงเวลายื่นชื่กระแทกไหสุราลงบนโต๊ะแล้วประกาศออกมา “หมดไหแล้ว ข้าไปได้เสียทีนะ”

เจ้าบ่าวรูปงามขยับตัวออกจากโต๊ะแต่มีวายุถูกยายเฒ่าร่างเด็กวิ่งเข้ามาขวางหน้าอีก แล้วหนี่วี่ให้ก็ยื่นส้มเซ่งสองผลให้แก่ประมุขของนางพร้อมกำชับ “แม้ท่านประมุขจะเซยชมเจ้าสาวมิได้ แต่ก็ควรถือเคล็ดเอาส้มสองผลนี้ไปวางบนหัวเตียงเพื่อให้ได้ลูกชายนะเจ้าคะ”

“ขอบใจ” ช่วงเวลายื่นชื่รับส้มเซ่งจากมือหนี่วี่ไ้หมาถือไว้ แล้วเดินออกจากงานเลี้ยงไปยังเรือนนอนของตัวเองซึ่งถูกตกแต่งให้เป็นห้องหอของเขากับมู่สาวเฒ่า ขณะที่มุมหนึ่งของสถานที่จัดงานเลี้ยงยังมีบุรุษอดีตหนักฆ่าผู้มีรอยบากบนใบหน้าที่เอาแต่ดื่มสุราอยู่เสียบๆ เพียงผู้เดียว แม้เขาจะรู้ว่าเจ้าบ่าวในคืนนี้มีอาจร่วมภิรมย์กับเจ้าสาวได้ แต่ວິນโคก็อดเสียใจกับการอยู่ด้วยกันในห้องหอของคู่บ่าวสาวมิได้

ทุกขณะจิตที่เฝ้ารอให้เจ้าบ่าวเข้ามาในห้องหอ มู่สาวเฒ่าแทบจะระงับความตื่นเต้นมิได้ แม้ที่นี่จะมีใช้ครั้งแรกที่มู่สาวเฒ่าอยู่ตามลำพังกับจอมมารรูปงามสองต่อสอง ทว่าคืนนี้เป็นครั้งแรกที่มู่สาวเฒ่าจะใกล้ชิดสนิทสนมกับช่วงเวลายื่นชื่ในฐานะสุหยิน⁵⁰ ของเขา มู่สาวเฒ่านึกย้อนถึงสิ่งที่เจ้าสาวพึงกระทำตามความเชื่อในวันแต่งงาน หากไม่ต้องการตกเป็นรองสามี ช่วงจังหวะที่มู่สาวเฒ่าซึ่งเป็นเจ้าสาวออกจากเกี้ยวและกำลังจะเข้าบ้านตระกูลช่วง

---

⁵⁰ ฟุเทริน (夫人) หรือไท่ไท่ (太太) แปลว่าภรรยา ซึ่งเป็นคำเรียกอย่างเป็นทางการ ในที่นี้ผู้เขียนใช้คำว่า ‘สุหยิน’ เนื่องจากเป็นคำที่นิยมใช้ในหนังสือกำลังภายในในประเทศไทย

เจ้าบ่าวอย่างช่งเว่ยเซียนซี้ก็เอามือเท้าประตูแล้วให้หางมุดเข้าไป เป็นการถือเคล็ดว่าให้ภรรยาอยู่ใต้อานาจสามี ซึ่งมู่สาวเย่าก็รู้ทันจึงทำเป็นคว่ำแขนเจ้าบ่าวมาคล้องไว้แล้วเดินเซิดเข้ามาในบ้าน แม่แต่ตอนกราบไหว้ฟ้าดินและบรรพบุรุษ มู่สาวเย่าก็ชิงลงมือก่อนด้วยการโค้งคำนับนำหน้าช่งเว่ยเซียนซี้ แม้จะทำตามความเชื่อทุกอย่างแล้ว แต่การใช้ชีวิตคู่ร่วมกันมีหรือที่จอมมารช่งเว่ยเซียนซี้จะยอมเป็นลูกไก่ในกำมือของนาง

“คืนนี้คงต้องใช้ไม้ตายจัดการกับช่งเว่ยเซียนซี้” มู่สาวเย่าคิด แล้วการรอกคอยก็สิ้นสุดลงเมื่อนางได้ยินเสียงเปิดประตู

เจ้าสาววัยสิบเจ็ดซึ่งนั่งตัวตรงอยู่บนขอบเตียงมีอาจเห็นเจ้าบ่าวซึ่งเดินถือส้มเซ่งสองผลมาวางบนหัวเตียงเพราะดวงหน้างามมีผ้าแพรสีแดงที่รอกการเปิดจากเจ้าบ่าวคลุมศีรษะไว้ แต่กลิ่นสุราที่ลอยมาแตะจมูกทำให้มู่สาวเย่ารู้ว่าเจ้าบ่าวของนางอยู่ใกล้ตัวนาง ก่อนจะเห็นขาเรียวยาวภายใต้อาภรณ์สีแดงนั่งลงข้างกาย

“หากท่านเมาแล้วเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวไม่สำเร็จภายในครั้งเดียว ข้าจะเป็นผู้เปิดผ้าคลุมหน้าด้วยตัวเอง และท่านก็จะไม่มีสิทธิ์ในตัวข้า แม้ข้าจะเป็นเจ้าสาวของท่านก็ตาม” มู่สาวเย่าประกาศเจตนาอย่างชัดเจน

“เหลวไหล ตามประเพณีเจ้าบ่าวมีโอกาสเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวได้ถึงสามครั้งต่างหาก” ช่งเว่ยเซียนซี้แย้ง

“แค่การเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวง่ายๆ ยังทำไม่ได้ในครั้งเดียว แล้วท่านจะปกป้องภรรยาของท่านได้อย่างไร หรือท่านเมาจนไม่มั่นใจว่าจะทำได้ เช่นนั้นก็ปล่อยให้ข้าเปิดผ้าคลุมหน้าเองเถอะ”

“ไม่... เดี่ยวเจ้าใช้จุดนี้มาข่มข้าตลอดชีวิต สู้ข้ายอมเสี่ยงเปิดผ้าคลุมหน้าให้เจ้าเองดีกว่า” ลิ่นคำช่งเว่ยเซียนซี้ก็เอื้อมมือไปหยิบไม้คันทั่งซึ่งเปรียบเหมือนมังกรมาเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวที่เปรียบเหมือนหงส์ พร้อมกับพุงพลั่งปรารถนาลอยไม้คันทั่ง ก่อเกิดเป็นกระแสลมพัดช่วยให้ผ้าคลุมหน้าปลิวออกจากศีรษะอย่างง่ายดาย และแล้วมังกรเลื้อยหงส์ก็เป็นอันสำเร็จภายใน

ครั้งเดียว

“ท่านซีโก่งนี่นา มีใครเขาใช้พลังช่วยเปิดผ้ากันเล้า” มู่สาวเย่าประท้วง
 “หาได้มีกฎข้อไหนห้ามไม่” ซ่งเว่ยเขียนซีตอบหน้าตาย พลังจ้องมอง
 ดวงหนังดงามน่ารักของมู่สาวเย่านี้และน่านราวกับต้องมนตร์สะกด จน
 มู่สาวเย่าต้องแก้มองเจ้าบ่าวรูปงาม

“ข้าเป็นเจ้าสาวที่งดงามจนท่านตะลึงเลยใช่หรือไม่”

“เจ้าซีเห่ที่พูดต่างหาก” ซ่งเว่ยเขียนซีตอบเสียงเย็นชา ทว่าจมูกโด่ง
 ได้รูปของเขากลับมีเลือดกำเดาไหลทะลักออกมา มู่สาวเย่าเห็นดังนั้นก็ฉวยเอา
 ผ้าสีเหลี่ยมจัตุรัสสีขาวซึ่งบุไว้ตรงกลางเตียงขึ้นมาซับเลือดที่ปลายจมูกของ
 ซ่งเว่ยเขียนซี พลังพูดเสียงกลั้วหัวเราะ

“เห็นหรือไม่ว่าข้างามจริง ท่านถึงได้เลือดกำเดาพุ่งกระฉูดเยี่ยงนี้”

ซ่งเว่ยเขียนซีจับมือเรียวกเล็กที่กำลังใช้ผ้าสีขาวเช็ดเลือดลงมานटकแล้ว
 ดึงผ้าที่เปื้อนเลือดขึ้นมาชูต่อหน้ามู่สาวเย่าพร้อมกำชับเสียงจริงจัง “พຽงนี้ข้า
 พี่สะใภ้จะมาดักรอเจ้าอยู่หน้าห้องหอ ให้เจ้าเอาผ้าที่เปื้อนเลือดนี้มอบให้นาง
 เสี่ย”

“ไม่ได้หรอก ท่านจะให้ข้าเอาผ้าผืนนี้ให้พี่สะใภ้ไปซักได้อย่างไรกัน ข้า
 ได้ถูกตำหนิแน่” มู่สาวเย่าพาซือ มิรู้เท่าทันความคิดของเจ้าบ่าวรูปงาม

“ไม่น่าเชื่อว่าเจ้าจะเติบโตมาในหอคณิกา” ซ่งเว่ยเขียนซีกล่าว แต่เมื่อ
 เห็นมู่สาวเย่ายังทำหน้าที่นางน เขาจึงเอื้อมมือไปดึงปิ่นทองที่ปักบนมวยผมของ
 มู่สาวเย่าออกมา “ผ้าสีขาวที่เปื้อนเลือดก็เป็นเรื่องเดียวกับปิ่นทองหยู้อี้⁵¹
 อันนี้ที่ข้าให้แม่ลื่อนำไปมอบให้เจ้านั้นแหละ”

⁵¹ หยู้อี้ (如意) หรือชื่อที่คนไทยคุ้นเคยกันดีว่า ‘ยู่อี้’, ‘หยู่อี้’ เป็นสัญลักษณ์แห่งสิริมงคล
 ที่พบเห็นกันมากที่สุดและบ่อยที่สุด คำว่า ‘หยู’ (如) แปลว่า เหมือน, เป็นดังเช่น ส่วน
 คำว่า ‘อี้’ (意) แปลว่า ความคิด, ความต้องการ รวมคำแล้ว ‘หยู้อี้’ จึงมีความหมายมงคล
 ว่า เหมือนดังคิด, เป็นดังต้องการ หรือสมหวังนั่นเอง

มู่สาวเย่าหนีภัยจนถึงตอนอยู่จนเจ้าเมืองอันเป็นสถานที่ต่างบ้านเจ้าสาว ในช่วงก่อนเริ่มพิธี ระหว่างที่นางกำลังสวมชุดเจ้าสาวโดยมีองค์หญิงอวีเยียนคอยช่วยอยู่นั้น แม่สื่อก็เดินเข้ามาในห้องแล้วยื่นกล่องใบหนึ่งให้แก่นาง

“อะไรเจ้าคะ” มู่สาวเย่าเอ่ยถาม พลางรับกล่องมาถือไว้อย่างพิศวง

“เจ้าเปิดดูก็จะรู้เอง” แม่สื่อเก็บงำคำตอบไว้ เมื่อมู่สาวเย่าเปิดกล่องแล้วพบว่าสิ่งของที่อยู่ข้างในนั้นคือปืนปักผมทองคำ ซึ่งปลายปืนสลักอักษรคำว่า ‘หยูอี้’ เอาไว้ แม่สื่อก็เอ่ยปากชมช่งเว่ยเซียนซีทันที “เจ้าบ่าวของเจ้าช่างรู้งานยิ่งนัก ขนาดตัวเจ้าที่เป็นเจ้าสาวยังลืมนเตรียมปืนปักผมไว้เพื่อจำเป็นต้องใช้ในยามเข้าหอ แต่เขากลับจัดแจงหามาให้เจ้า ทั้งยังเป็นปืนหยูอี้ทองคำแท้เสียด้วย”

“เวลาเข้าหอจำเป็นต้องใช้ปืนด้วยหรือเจ้าคะ”

คำถามของมู่สาวเย่าทำให้แม่สื่อหัวเราะขบขันในความไร้เดียงสาของนาง ในขณะที่องค์หญิงอวีเยียนซึ่งเติบโตมาในวังที่มีเพียงนางกำนัลกับขันทีอยู่รายล้อม อีกทั้งยังมีเคยมีประสบการณ์มาก่อนจึงสงสัยไม่ต่างจากสหาย เมื่อเห็นหญิงงามทั้งสองทำหน้าที่นางงามและใคร่อยากรู้ความนัยของปืนที่ให้เจ้าสาวเสียบผมไว้ แม่สื่อจึงเฉลยให้ฟัง

“การให้เจ้าสาวเสียบปืนที่มีตัวอักษรหยูอี้มิใช่เพื่อความเป็นมงคลเท่านั้น แต่แท้จริงแล้วเป็นเคล็ดลับของผู้เฒ่าผู้แก่ เพราะเจ้าบ่าวบางคนมิเคยมีประสบการณ์เข้าหอมาก่อน เมื่อร่วมรักกับเจ้าสาวครั้งแรกก็อาจจะหลังน้ำวิสุทธิ์ไม่หยุด อาจถึงขั้นดับดินสิ้นชีวิตได้ หากตอนเข้าหอเจ้าเจอเหตุการณ์เช่นนี้ก็ให้เอาปืนปักหลังเจ้าบ่าวเพื่อเขาจะได้รู้สึกตัวอย่างไรละ”

“หน้าเจ้าแดงอย่างนี้ แสดงว่ารู้เหตุผลที่ข้าให้เจ้าปักปืนทองหยูอี้กับปู้ผ้าสีขาวไว้บนเตียงแล้วสินะ” เสียงช่งเว่ยเซียนซีกระซิบถามอยู่ข้างหู มู่สาวเย่าสะดุ้งเล็กน้อยและหันไปมองเจ้าบ่าวรูปงามที่กำลังอมยิ้ม

มู่สาวเย่าหลบสายตาดูมมารช่งเว่ยเซียนซีที่จ้องมองมาแล้วพิมพ์้า “แม่สื่อกับพี่สะใภ้ช่างคิดได้นะ เรื่องพรรคนี้มันไม่มีทางเกิดขึ้นกับพวกเราได้

หรือก ว้าย!”

ฉับพลันร่างบางในชุดเจ้าสาวก็ถูกเจ้าบ่าวผลักลงนอนราบบนเตียง ข้อ
มือทั้งสองข้างของมู่สาวเฝ้าถูกช่งเว่ยเซียนซีจับตรึงไว้มิให้ขยับเขยื้อน ใบหน้า
คมคายชวนฝันก็มลงมาใกล้ดวงหน้างามจนแทบจะหายใจร่วมกัน

“ใครบอกเจ้าล่ะว่าพวกเราจะไม่ร่วมรักกัน” ช่งเว่ยเซียนซียิ้มเจ้าเล่ห์
ออกมา

มู่สาวเฝ้าเล็กคิ้วสูง ก่อนตอบย้อนกลับไปด้วยน้ำเสียงคล้ายเยาะหยัน
อยู่ในที “แน่นอนเราย่อมร่วมรักกันได้ แต่ข้าเกรงว่าบทรักยังไม่ทันเริ่มบรรเลง
ท่านก็จะมาดับต้นสิ้นใจตายคาอกข้าเสียก่อนนะสิ”

“เจ้ากำลังท้าทายข้ารู้ตัวหรือไม่”

เจ้าสาววัยละอ่อนหัวเราะคิก “ท่านนะทำอะไรซ้ำมิได้หรือ แค่นั่ง
เฉยๆ ยังทำให้ท่านเลือดกำเดาพุ่งได้ หากข้าแกล้งยั่วท่านเพียงนิดเดียวมิวาย
ท่านคงธาตุไฟเข้าแทรกและอาจถึงขั้นซีพจรรยาตละบันตายเองง่ายๆ ทางที่ดี
ท่านยอมอยู่ในโอวาทภรรยาที่น่ารักเยี่ยงข้า เชื่อฟังและทำตามความต้องการ
ของข้า แล้วข้าจะไม่ยั่ววนท่านให้ตบะแตกดีหรือไม่”

ช่งเว่ยเซียนซีนึกขันในวาทะขมขู่ของภรรยาสาว ในใจคิดว่านางมิกล้ำ
ทำจริงจึงแกล้งยุ “เจ้าก็ลองยั่วข้าดูสักหน่อยเป็นไร ข้าเองก็อยากตายในอ้อมอก
เหนียงจื่อ⁵² ตัวเองเหมือนกัน”

มู่สาวเฝ้าเชิดหน้า “คิดว่าข้ามิกล้ำหรือ”

ช่งเว่ยเซียนซีปล่อยข้อมือเจ้าสาวเป็นอิสระ แล้วขยับตัวลุกขึ้นนั่งตัวตรง
ก่อนพยักหน้าท้าทาย “ลงมือสิ”

อันที่จริงมู่สาวเฝ้าก็เตรียมตัวเตรียมใจที่จะใช้ไม้ตายด้วยการเล่าโลม
จอมมารให้เขากระอักเลือดออกมาจนต้องยอมจำนนต่อนาง แต่พอจะลงมือ
จริงนางกลับใจเต็นแรงจนแทบจะต้องยกมือกุมอกมิให้หัวใจกระเด็นกระดอน

---

⁵² เหนียงจื่อ (娘子) แปลว่าภรรยา

ออกมา

“ท่านหลับตาก่อนสิ อย่างน้อยการหลับตาก็ช่วยมิให้จิตใจท่านหวั่นไหว มากจนเกินไป ลดความรุนแรงของอาการกระอักเลือดได้” มุ่สาวเย่าหาข้ออ้าง เพื่อให้เขาหยุดจ้องมองนางด้วยสายตาแว่วหนึ่งแต่แฝงไว้ด้วยความเจ้าชู้เสียที เพราะมันทำให้นางว่าวุ่นจนทำอะไรไม่ถูก

“ในเมื่อต้องการให้สามีเยี่ยงข้าอยู่ใต้อำนาจของเจ้าผู้เป็นภรรยา ก็จง แสดงชั้นเชิงอันเหนือกว่าที่จะสามารถควบคุมข้าได้ให้เต็มที่ อย่าได้ใจอ่อนมา ห่วงใยในตัวข้าเด็ดขาด เพราะข้าเองก็จะไม่ใจอ่อนด้วยการทำตามที่เจ้าร้องขอ เช่นกัน”

“ท่านนี่หาเรื่องเจ็บตัวจริงๆ” มุ่สาวเย่าว่า “เอาละ ในเมื่อเปิดทางให้ เช่นนี้ ข้าก็จะไม่เกรงใจละนะ”

“ข้ารออยู่นานแล้ว”

มุ่สาวเย่าเอื้อมมือไปปลดผ้าคาดเอวฝ่ายชายออกเป็นลำดับแรก ตามมาด้วยอาภรณ์สีแดงของเจ้าบ่าวซึ่งช่งเว่ยเซียนซีก็ลุกขึ้นยืนเพื่อให้เจ้าสาว เปลื้องชุดเขาได้อย่างสะดวก ออกเปลือยเปล่าจนवलเนี่ยนสีขาวย่นงอนมองด้วย กล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ตั้งแต่ช่วงอกจนถึงหน้าท้องแบนราบไร้ไขมันส่วนเกิน ปรากฏต่อหน้าเด็กสาวเป็นครั้งแรก ทำเอาเจ้าตัวถึงกับหน้าแดงก่ำด้วยความ เขินอายแทน และจอมมารรูปงามก็รู้ทัน

“ดูไปแล้วข้าจะเป็นฝ่ายช่วยวนเจ้ามากกว่า” ช่งเว่ยเซียนซียิ้มเยาะ แต่ มีหรือมุ่สาวเย่าจะหลงเสน่ห์ที่เรือนร่างจอมมารจนลืมเป้าหมายของตัวเอง นาง จึงใช้ปลายนิ้วลูบไล้บริเวณหน้าอกก่อนโน้มลำคอเจ้าบ่าวลงมาแล้วพรมจูบไปทั่วใบหน้างาม ยกเว้นเพียงริมฝีปากได้รูปของเขา

“ทำได้แค่นี้เองหรือ ข้ายังไม่เห็นรู้สึกใดๆ เลย”

ถ้อยคำของช่งเว่ยเซียนซีทำให้มุ่สาวเย่าต้องขยับตัวถอยหลังมายืน ครุ่นคิด ‘จอมมารช่งเว่ยเซียนซีบำเพ็ญตบะมานานย่อมต้องฝึกฝนให้ทันทาน ต่อการถูกสตรีเล่าโลมทางกายมาอย่างโชกโชนจนสามารถทำให้หนึ่งต่อการ

ล้มผัสปลุกเร้าของข้าได้ แต่เหตุใดแต่การมองเห็นข้าหรือแต่ต้องตัวข้าเพียง
ปลายนิ้วจึงทำให้เขาเลือดกำเดาไหลจนถึงกับกระอักเลือดออกมาได้...

แล้วมู่สาวเย่าก็จุกคิดถึงตอนที่ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีพูดกับองค์หญิงอวี๋เยียน
เมื่อองค์หญิงเปลือยกายต่อหน้าจอมมารหนุ่ม

“เจ้าแตกต่างจากมู่สาวเย่าก็ตรงนี้ เพราะขนาดเจ้าเปลือยกายต่อหน้าข้า
ยังไม่ทำให้ข้ารู้สึกห้วนไหวเลยแม้แต่น้อย แต่กับมู่สาวเย่า เพียงแค่เห็นช่วง
ไพล่เปลือยเปล่าของนาง ข้าก็กระอักเลือดแทบเจียนตาย เช่นนี้แล้วเจ้าจะ
ทดแทนมู่สาวเย่าได้อย่างไรเล่า”

ใช่แล้ว แท้ที่จริงเรือนร่างข้าคือจุดอ่อนของจอมมารซึ่งเว่ยเซี่ยนซี
นั่นเอง’ มู่สาวเย่าก็ยิ้มมุมปาก

“จ้องอกเปลือยข้าตาเป็นมันแบบนี้ แปลว่าอยากให้ข้าถอดกางเกงด้วย
ใช่หรือไม่” ไม่พูดเปล่าซึ่งเว่ยเซี่ยนซียังจับขอบกางเกงเตรียมรูดลงมา มู่สาวเย่า
รีบหันหลังให้เขาทันที ปากก็เอ่ยวาจาสวนกลับไป

“ถึงข้ามิได้บำเพ็ญตบะแต่ตบะข้าก็แก่กล้ากว่าท่านมาก ต่อให้ท่าน
เปลือยกายล่อนจ้อน จิตใจข้าก็ยังสงบนิ่งไม่ไหวหวั่นเลยแม้แต่กระผีกเดียว”

“ตบะแก่กล้าแล้วไม่ต้องหันหน้าหนีด้วยเล่า” จอมมารรูปร่างมึนขี้มี
หรือเขาจะไม่รู้ว่ามู่สาวเย่ารู้สึกห้วนไหวแค่ไหนยามอยู่ใกล้เขา และนั่นก็เป็น
สิ่งที่ทำให้เขาพึงพอใจ

“ถ้าอย่างนั้นมาดูกันว่าใครกันแน่ที่ตบะแก่กล้ากว่ากัน” มู่สาวเย่าหัน
กลับมาเผชิญหน้ากับเจ้าบ่าว พร้อมกับถอดชุดเจ้าสาวออกจนเหลือเพียงเสื้อ
ตัวในสีขาว มู่สาวเย่ามิต้องเปลื้องอาภรณ์ออกหมด เพียงแค่เปิดسابเสื้อ
ชั้นในให้ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีเห็นร่องอกใต้เอี๊ยมสีแดงเล็กน้อยเท่านั้น แค่นี้ก็ทำให้
เจ้าบ่าวของนางลมปราณปั่นป่วนแล้ว

ฝ่ายซึ่งเว่ยเซี่ยนซีนั้นคิดไม่ถึงว่ามู่สาวเย่าจะล่วงรู้จุดอ่อนของเขาได้
รวดเร็วปานนี้ จากความตั้งใจแรกที่ต้องการจะแก้งลั่นหลอกนางให้มานับชิต
เล่าโลมกายเพื่อความสนุก มาบัดนี้กลายเป็นเขาเองที่เป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำตก

เป็นเบียด่างให้มู่สาวเย่าข่มเหงทั้งทางกายและจิตใจ ทางจิตใจคือความสิ้นไหว
แห่งอารมณ์รักที่มีควรจะเกิดให้ทวีความรุนแรงขึ้นจากการเห็นเรือนร่างสตรี
อันพึงใจทางสายตา ส่งผลให้ทางกายเกิดการย้อนกลับของลมปราณภายใน
มีไหลเวียนตามกระแสเดิม กระทั่งถึงพลังมารที่ฝึกฝนมาหลายปีต้องพลอย
ลดทอนพลังกำลังลง

“ไม่ได้การแล้ว ปล่อยไว้เช่นนี้ข้าต้องตะบะแตกตายเป็นแน่” คิดได้ดังนั้น
ช่งเว่ยเซียนซีก็สะบัดปลายนิ้วไปทางเตียงนอน แล้วผ้าห่มสีแดงลายหงส์คู่
มังกรซึ่งพับอยู่ด้านในสุดของเตียงก็ลอยละลิวมาพันรอบกายมู่สาวเย่าจนกลายเป็น
ม้วนผ้ากลมๆ ห่อร่างเพรียวบางไว้มีมิติตั้งแต่ลำคอจดข้อเท้า และถูกตรึง
ไว้ด้วยโซ่ตรวนสีดำอันเกิดจากพลังมารอีกชั้นหนึ่ง

“ท่านซีโก้งอีกแล้ว ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้ละ” มู่สาวเย่าร้องเอะอะโวยวายขึ้น
มาทันที ทว่าจอมมารช่งเว่ยเซียนซีมิได้สนใจฟัง เพราะผลแห่งการถูกเจ้าสาว
รูปงามข่มเหงคือร่างกายเกิดภาวะธาตุไฟเข้าแทรกอย่างฉับพลัน จนเขามิอาจ
รั้งรอให้ลมปราณแตกได้ จึงต้องเร่งรุดขึ้นไปนั่งขัดสมาธิบนเตียง แล้วเดิน
พลังมารในกายขับเคลื่อนลมปราณให้กลับมาไหลเวียนคืนสู่สภาวะปกติ

เวลาผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วยามที่มู่สาวเย่าถูกห่อร่างด้วยผ้าห่มและตรึง
ด้วยโซ่ตรวน ในขณะที่เจ้าบ่าวของนางหลับตานั่งสมาธิอยู่บนเตียง เด็กสาว
มิได้สงสัยใดๆ เพราะรู้ว่าจอมมารรูปงามต้องการความสงบเสียไว้เสีย
รบกวนเพื่อรักษาพลังลมปราณที่ตัวนางเป็นต้นเหตุ มู่สาวเย่าจึงรอให้ช่งเว่ย-
เซียนซีออกจากสมาธิ แล้วค่อยเจรจาให้เขาปล่อยตัวนาง

“ท่านเป็นอย่างไรร่าง” มู่สาวเย่าถามอย่างตื่นตื่นเมื่อช่งเว่ยเซียนซีลืมตา
ขึ้น

“รักษาลมปราณมิให้แตกได้ แต่พลังมารถดถอยไปหนึ่งในสิบส่วน”
ช่งเว่ยเซียนซีมองหน้ามู่สาวเย่าที่ทำหน้าวิตกกังวล เขาจึงหัวเราะในลำคอ ก่อน
จะพุดดักค่อมู่สาวเย่า

“ไม่ต้องห่วง ข้าบรรลุนิยามารขั้นสุดยอดไปเมื่อสองปีก่อนแล้ว ไม่จำเป็น

ต้องสังหารใครเพื่อเพิ่มพลังให้ตัวเองอีก แต่ไม่ถูกยั่วให้ลมปราณแตกชานอีก ในช่วงสามวันนี้ เดี่ยวพลังมารก็จะกลับคืนมาเอง”

“ถ้าท่านรับปากว่าจะยอมอยู่ในโอวาทข้า เชื่อฟังข้า ข้าก็จะไม่ยั่วยวนท่านอีก” มุสาวเย่าถือโอกาสตอรอง

“เจ้าอยากโดนห่อเป็นเปาะเปี๊ยะทุกคืนหรือไร”

“ท่านไม่สามารถทำให้ข้าเป็นเปาะเปี๊ยะได้ตลอดทั้งวันทั้งคืนแน่ อย่งไรเสียข้าก็ต้องมีโอกาสทำให้ท่านลมปราณแตกชานได้อีก สู้ท่านยอมอยู่ในโอวาทภรรยาแสนดีเยี่ยงข้าจะได้ไม่สูญเสียพลังมารเหมือนเช่นครานี้” มุสาวเย่าได้ที่รับชม

ช่วงเว่ยเซียนซีไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เพียงแต่ย้อนถามกลับไป “รู้ใช่หรือไม่ว่าจุดอ่อนของข้าคือเรือนร่างเจ้า”

มุสาวเย่าพยักหน้า ก่อนจะตั้งคำถาม “ข้าสงสัยเหลือเกิน หญิงงามในใต้หล้าไม่มีตั้งมากมาย แต่ละนางล้วนมีเรือนร่างงามตาน่าหลงใหลยิ่งนัก ทำไมต้องเป็นเรือนร่างของข้าที่ทำให้ผู้บำเพ็ญตบะอย่างท่านเกิดจิตหวั่นไหวจนแทบตบะแตกด้วย”

“ข้าควรบอกความลับนี้แก่เจ้าอย่างนั้นหรือ ขนาดเจ้ามีความจริงยังบีบบังคับให้ข้าเชื่อฟังเจ้า อยู่ในโอวาทเจ้า เช่นนี้แล้วเจ้าก็จงสงสัยต่อไปเถอะ” จอมมารกล่าวจบก็เปลี่ยนสีหน้าจากหยอกล้อเป็นจริงจัง “อย่าให้ผู้ใดล่วงรู้จุดอ่อนของข้าเด็ดขาด มิเช่นนั้นทั้งเจ้าและข้าจะตกอยู่ในอันตราย”

“แต่องค์หญิงอวีเยียนอาจรู้แล้ว เพราะท่านบอกนางเอง” มุสาวเย่าแย้ง “อวีเยียนไม่มีวันทำร้ายข้า ยกเว้นแต่นางจะสิ้นหวังเท่านั้น”

“ท่านนี่ชอบพูดอะไรเป็นปริศนาได้ตลอด ว่าแต่เมื่อไรท่านจะปล่อยข้าเสียที ข้าข้าแทบจะยืนไม่ไหวแล้วนะ” เจ้าสาวโอดครวญ แต่เมื่อเห็นเจ้าบ่าวนิ่งเฉย เด็กสาวก็เปลี่ยนมาส่งยิ้มหวานและเอ่ยเสียงออดอ้อน “ข้าสัญญาว่าคืนนี้จะไม่ยั่วยวนท่านอีกแล้วนะ... นะเจ้าคะฟุจวูน⁵³”

“คำเรียกฟุจวูนที่ออกจากปากเจ้าทำเอาข้าแทบอยากทำลายไซ้ตรวน

บัดเดี๋ยวนี้เลย แต่เหนียงจื่อของข้าเป็นสตรีเจ้าเล่ห์แสนกลยิ่งนัก หากปล่อย
เจ้าคงมิวายถูกล่เล่นงานกลับภายหลังเป็นแน่” ซ่งเว่ยเขียนซีแกลิ่งเล่นตัว

“อย่างนี้ดีหรือไม่ ข้าจะไม่บังคับให้ท่านต้องอยู่ในโอวาทข้า เชื่อฟังข้า
อีกแล้ว และข้าก็จะไม่ใช่เรือนร่างนี้ทำลายตบะของท่าน ขอเพียงตอนนี้ท่าน
ปล่อยข้า จะให้ข้าคุกเข่าสาบานต่อฟ้าดิน ข้าก็จะทำ” มู่สาวเย้ายื่นข้อเสนอใน
สิ่งซึ่งอีกฝ่ายน่าจะพอใจ ทว่าซ่งเว่ยเขียนซีก็ยังไม่ยอมปล่อยตัว
เด็กสาวง่าย ๆ ทั้งยังพุดตักคอบนางอีกด้วย

“เหตุผลที่เจ้าอยากให้ข้าเชื่อฟังเจ้าหนักหนา คงมิใช่สั่งให้ข้ายอมรับการ
ลงทัณฑ์จากเหล่าชาวยุทธ์และชาวเมืองจินหลิงตามที่เจ้ารับปากพวกเขาไว้
หรือไม่ใช่หรือ?”

มู่สาวเย้าหัวเราะแหะๆ เมื่อถูกจับได้ไล่ทัน “ในเมื่อท่านเดาใจข้าได้
แม่นยำราวกับจับวางเยี่ยงนี้ ข้าก็จะเผยอุบายที่ข้าคิดไว้ให้ท่านรู้ แต่ตอนนี้
แข่งข้าข้าปวดเมื่อยไปหมดจนไม่มีแรงจะพุดกับท่านในสภาพถูกมัดเป็น
เปาะเปี๊ยะเช่นนี้หรือ?”

“เจ้าพุดเสียจนข้าต้องปล่อยตัวเจ้าจนได้” ว่าแล้วจอมมารรูปงามก็สะบัด
ปลายนิ้วหนึ่งที แล้วโช่ตรวนสีนิลอันเกิดจากพลังมารก็สลายไปราวกับหมอก
ควันที่จางหายไปในาอากาศ ผ่าห่มสีแดงหล่นลงไปกองอยู่กับพื้นห้อง มู่สาวเย้า
รีบจับสาบเสื้อปิดหน้าอกและกัลดกระดุมจนอยู่ในชุดเจ้าสาวเรียบร้อยดังเดิม

“ไหนลองบอกอุบายของเจ้ามาซิ” ซ่งเว่ยเขียนซีเอ่ยขณะยังนั่งขัดสมาธิ
อยู่บนเตียง ฝ่ายมู่สาวเย้าก็หย่อนกายลงนั่งบนเก้าอี้กลางห้องแล้วเริ่มเจรจ
กับเขา

“เมื่อหลายปีก่อนท่านได้สังหารชาวเมืองจินหลิงไปมากมายเพื่อฝึกวิชา
มารใช่หรือไม่?”

“ใช่ แล้วอย่างไร” จอมมารรูปงามย้อนถาม

---

53 ฟุจุน (夫君) แปลว่าสามี

“เช่นนั้นท่านจึงสมควรไปบัพด้วยการยอมให้ทุกคนที่เคียดแค้นท่านได้เอาคืนบ้าง แต่ท่านก็ต้องห่วง เพราะข้าจะมิยอมให้ท่านต้องดับดินเด็ดขาดอย่างมากก็ถูกผู้คนจับโยยแคร์้อยไม้เท่านั้น ด้วยร่างกายที่แข็งแกร่งของท่านคงไม่ถึงกับหยอดน้ำข้าวต้มหรอก”

ช่งเว่ยเขียนซีหัวเราะหึๆ ในลำคอ พลังกล่าวเย้ยหยัน “เจ้าคิดว่าตำแหน่งเจ้ายุทธภพของเจ้าจะสามารถบังคับให้พวกชาวยุทธ์และชาวเมืองจินหลิงลงโทษข้าเพียงแคโยยร้อยไม้ได้อย่างนั้นหรือ มันเป็นไปได้เลย ความโกรธแค้นของพวกเขาอัดแน่นอกจนแทบอยากกลืนข้าทั้งเป็นเสียด้วยซ้ำ การโยยข้าแคร์้อยไม้มันยังไม่สาแก่ใจพวกเขาหรอก”

“ต่อให้คนเหล่านั้นมิเชื่อฟังข้า ข้าก็จะมิยอมให้ท่านบาดเจ็บสาหัสจนถึงแก่ความตายเด็ดขาด ข้าจะปกป้องท่านด้วยชีวิต ขอเพียงท่านยอมรับการลงโทษจากทุกคนเท่านั้น” มู่สาวเย่ากล่าวอย่างหนักแน่น ช่งเว่ยเขียนซีสบตา คู่สวดยที่ฉายแววแน่วแน่จริงจังของมู่สาวเย่าก็ทำหน้านิ่งไร้อารมณ์ ก่อนเอ่ยเสียงเย็นชา

“ข้าจะไม่ยอมรับการลงโทษจากผู้ใดทั้งนั้น”

มู่สาวเย่ารู้สึกผิดหวังมากเมื่อจอมมารหนุ่มปฏิเสธโดยมิเห็นแก่งางผู้เป็นภรรยาของเธอ แม้นางจะยอมตายเพื่อปกป้องเขาก็ตาม มู่สาวเย่ามิรู้เลยว่าแท้จริงแล้วที่จอมมารช่งเว่ยเขียนซีปฏิเสธก็เพราะนางลั่นวาจาว่าจะปกป้องเขาด้วยชีวิตนั่นแหละ จะมีสามีคนใดเล่ายอมให้ภรรยาต้องมาจบชีวิตลง ยิ่งเป็นภรรยาผู้อภัพที่มีรัฐชาติกำเนิดของตนเองผู้นี้ด้วย หากความจริงยังมีเปิดเผย ช่งเว่ยเขียนซีจะมิยอมให้นางสิ้นชีพไปก่อน...

“วันนี้เป็นวันแต่งงาน พวกเรายังมีได้ดื่มสุรามงคลด้วยกันเลย ท่านมานั่งตรงนี่สิ ข้าจะรินสุราให้ท่านดื่ม” มู่สาวเย่าเปลี่ยนเรื่องพูด โดยการเอ่ยชวนเจ้าบ่าวของตนมายังโต๊ะกลางห้องที่นางนั่งอยู่ ฝ่ายช่งเว่ยเขียนซีก็อารมณ์ดีขึ้นทันที เขาหลงจากเตียงเดินมานั่งเก้าอี้ข้างๆ นาง

มู่สาวเย่ารินสุราใส่จอกสีขาวเล็กๆ สองใบ แล้วยื่นจอกไปหนึ่งให้ช่งเว่ย-

เขียนซึ่งรับมาถือไว้ในมือข้างขวา

“ดื่มน้ำจลลงวันนวมงคลของพวกเราทันเถิด” มู่สาวเย่าเอ่ยด้วยสีหน้าแย้มยิ้ม พลางหยิบจอกสุราขึ้นมาแต่ยังรั้งรอมิยอมดื่ม

“เชิญท่านดื่มก่อน” ฝ่ายเจ้าสาวเอ่ยชวน แต่ช่งเว่ยเขียนซีกกลับวางจอกลงบนโต๊ะ ทำเอามู่สาวเย่าผิดหวัง ทว่า...

“ข้าอยากให้ผู้เจ้าบ่าวอนสุราข้า”

ถ้อยคำของฝ่ายเจ้าบ่าวทำให้เจ้าสาวจำต้องยื่นจอกสุราในมือไปจ่อปากเขา แล้วค่อยๆ กระดกให้ช่งเว่ยเขียนซีกดื่มจนหมดจอก แต่แล้วจู่ๆ จอมมารรูปงามก็เอื้อมมือไปจับต้นคอ มู่สาวเย่าตั้งเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว พร้อมกับทาบริมฝีปากตัวเองกับเรียวปากงาม ด้วยตั้งใจให้ศีรษะตัวเองอยู่สูงกว่ามู่สาวเย่า ทำให้สุราในปากไหลลงคอจนนางต้องกลืนมันลงไป

“ท่าน...” มู่สาวเย่าร้องอุทานเมื่ออีกฝ่ายถอนริมฝีปาก แต่ยังมีทันจะเอ่ยอะไรต่อ ร่างนางก็โงนแงก่อนจะทรุดกายลง ดินที่จอมมารอยู่ใกล้จึงคว้าตัวไว้ได้ก่อนร่างบางจะลงไปนอนกับพื้น ช่งเว่ยเขียนซีกส่งยิ้มให้ดวงหน้านางที่ซบกับอกเขา พลางเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

“จะวางยาเหยื่อทั้งที่ก็มีควรถองมองตาไม่กะพริบเยี่ยงนี้ ทำให้ข้ารู้ตัวเสียได้ แล้วอย่างนี้จะจับตัวข้าไปให้ชาวเมืองจินหลิงลงโทษได้อย่างไร” ลิ่นคำช่งเว่ยเขียนซีกก็อุ้มมู่สาวเย่าไปวางลงบนเตียงแล้วย้อนกลับมาหยิบผ้าห่มบนพื้นไปคลุมตัวให้นาง ก่อนตัวเขาจะเดินไปนั่งบนเก้าอี้ยาวที่วางอยู่ตรงมุมห้อง ซึ่งเป็นที่ประจำในการฝึกสมาธิบำเพ็ญตบะของเขา

ราตรีนี้ดูจะยาวนานกว่าราตรีอื่น เพราะมีหลายคนที่ยังไม่ยอมนิรโทษหนึ่งไหนนั่นคือองค์หญิงอวี๋เยียนซึ่งนางนั่งดื่มสุราอยู่ในห้องนอนหลังจากส่งย่องเต้เข้าห้องบรรทม แล้วองค์หญิงก็กลับมาว่าสุราคนเดียวด้วยอารมณ์เศร้าสร้อย เสียงเคาะประตูทำให้อวี๋เยียนเหลียวมองไปยังต้นเสียง

“ม้าเร็วมาส่งสารพะยะค่ะ บอกว่าจะต้องส่งให้ถึงพระหัตถ์องค์หญิง

ในราตรีนี้ให้ได้” เสียงสวี่กงงงทูลอยู่หน้าห้อง

“ให้เขาเข้ามา”

คำอนุญาตมีผลให้ทหารผู้มีหน้าที่รับส่งสารเดินเข้ามาในห้องบรรทมขององค์หญิงอวีเยียน ด้านหลังเขามีสวี่กงงงเดินตามเข้ามาติดๆ มาเร็วหรือทหารผู้ส่งสารนั้นได้ล้วงเอาจดหมายออกมาจากเสื้อชั้นในแล้วถวายแด่องค์หญิงซึ่งรับมาเปิดดู สีหน้าครุ่นคิดกึ่งไม่สบายใจขององค์หญิงทำให้สวี่กงงงสงสัยจนต้องเอ่ยปากถาม

“มีเรื่องร้ายเกิดขึ้นในวังหรือพะยะค่ะ”

อวีเยียนมิได้ตอบในทันที นางเหลือบมองทหารผู้ส่งสาร และอีกฝ่ายก็ฉลาดพอจะรู้ว่ามิควรอยู่ต่อจึงทูลลาแล้วโค้งคำนับ ก่อนเดินออกจากห้องไปเมื่ออยู่ตามลำพังอวีเยียนจึงกล่าวกับสวี่กงงง

“สวี่กงงงสอนวรยุทธ์และความรู้รอบด้านให้ข้าตั้งแต่ยังเยาว์วัย ข้าจึงนับถือท่านเป็นอาจารย์คนหนึ่งของข้า”

“กระหม่อมมิบังอาจเป็นพระอาจารย์ขององค์หญิงได้พะยะค่ะ แต่ถ้าเมื่อใดที่องค์หญิงมีข้อสงสัยหรือมีเรื่องไม่สบายใจ กระหม่อมก็พร้อมจะปิดเป้าความทุกชั้นนี้ให้หมดไปพะยะค่ะ” สวี่กงงงเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น จนองค์หญิงโหมงามเกิดความลังเล ก่อนจะเปิดเผยสารลับที่ตัวนางให้รองแม่ทัพหานฮื่อไปสืบมาให้สวี่กงงงล่วงรู้

“เจ้าสาวในวันนี้เป็นเด็กที่ถูกทิ้งในทุ่งหมู่ตันเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน นางถูกกรีดหลังมือซ้ายตั้งแต่ตอนนั้น หญิงคณิกาในหอริ้นรมย์พูดกันว่า คนที่ทิ้งนางสร้างรอยตำหนิบนตัวเด็กเพื่อจะได้รู้ว่าเด็กทารกผู้นี้โตขึ้นเป็นใคร ที่สำคัญ...นางเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด อีกทั้งกระบี่เทพสวรรค์ก็ยังไม่ทำร้ายนางด้วยและนั่นทำให้ข้าคิดหาเหตุผลจนได้ข้อสันนิษฐานที่น่าจะเป็นไปได้ที่สุด”

“ข้อสันนิษฐานว่าอย่างไรพะยะค่ะ” สวี่กงงงถามอย่างไร้รู้

“มุ่งสาวเยาอาจเป็นลูกของเสด็จพ่อ”

สิบแปด กระเรียนขาวเริ่มเคลื่อนไหว

เสียงนกร้องในตอนเช้าปลุกในองค์หญิงอวีเยียนตื่นบรรทม เป็นจังหวะเดียวกับที่สาวใช้ในจวนถืออ่างล้างหน้าเข้ามาในห้องบรรทม เป็นเหตุให้องค์หญิงต้องลงจากเตียงเพื่อปฏิบัติกิจวัตรประจำวันเหมือนเช่นทุกเช้า แต่แล้วในระหว่างที่กำลังล้างหน้าองค์หญิงก็นึกถึงบทสนทนากับสวี่กงกงเรื่องที่องค์หญิงสงสัยว่ามู่สาวเย่าอาจเป็นลูกของฮ่องเต้

“เป็นไปได้ที่มู่สาวเย่าจะเป็นพระธิดาในองค์ฮ่องเต้พะยะคะ องค์หญิงก็ทรงทราบดีว่าฝ่าบาทมีจิตปฏิพัทธ์กับพระมารดาขององค์หญิงซึ่งก็คือของเฮา องค์ปัจจุบันเพียงผู้เดียว จะทรงมีสัมพันธ์กับหญิงอื่นจนมีพระธิดาได้อย่างไร”

“ใช่ แต่ว่าเสด็จพ่อมักเสด็จประพาสตามหัวเมืองต่างๆ อยู่บ่อยครั้ง บางทีเสด็จพ่ออาจเผลอไปมีสัมพันธ์กับหญิงงามนอกวังโดยที่พระองค์ก็อาจมิทรงทราบว่าหญิงงามผู้นั้นตั้งครรภ์ลูกของเสด็จพ่อก็เป็นได้” องค์หญิงสันนิษฐานจากการคาดเดาที่อาจเป็นไปได้

“หากเป็นอย่างที่องค์หญิงกล่าว หญิงงามผู้นั้นก็โง่เขลามากที่ทิ้งบุตรของตนซึ่งเป็นถึงองค์หญิงไว้ในทุ่งหญ้าตาน นางน่าจะฉกฉวยโอกาสนี้ให้นำตัวมู่สาวเย่าเข้าเฝ้าฮ่องเต้เพื่อทูลขอลาภยศและตำแหน่งพระสนมในองค์ฮ่องเต้

มากกว่า” สวี่กงงเห็นองค์หญิงมีสีหน้าไม่มั่นใจจึงทูลต่อ “องค์หญิงมีความรัก
ความสงสัยนี้ไว้ให้กลางแครงในตัวพระบิดาของพระองค์ ควรทูลถามฮ่องเต้
ให้สิ้นข้อสงสัยจะเป็นการดีที่สุด”

จากคำพูดของสวี่กงงเมื่อคืนกลายเป็นแรงจูงใจให้องค์หญิงเสด็จมา
เข้าเฝ้าฮ่องเต้ทูลเรื่องผู้ตั้งถิ่นในท้องบรรทมของฮ่องเต้ เมื่อมาถึงสวี่กงงผู้เป็นขันที
คนสนิทก็รู้จุดประสงค์การมาขององค์หญิง จึงเข้าไปทูลรายงานต่อองค์ฮ่องเต้
ไม่ช้าความสงสัยขององค์หญิงอวีเยียนในเรื่องต่างๆ ก็ถูกถ่ายทอดให้ฮ่องเต้
ทูลทูลทราบ ตั้งแต่เรื่องกระบี่เทพสวรรค์ไปจนถึงโรคโลหิตไหลไม่หยุดของ
มู่สาวเย่า

“หากจะบอกว่าข้าไม่เคยมีสัมพันธ์กับหญิงใดนอกวังเลยแม้แต่นางเดียว
เจ้าก็คงไม่เชื่อ เพราะมู่สาวเย่าบังเอิญเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดเหมือนกับข้าอีก
เช่นนั้นเรามาหาความกระจ่างในเรื่องนี้ดีหรือไม่” ฮ่องเต้ถามพระบิดาของตน

“เสด็จพ่อหมายความว่า...”

“เรียกหมอคนที่อยู่ในงานแต่งงานเมื่อวานนี้มาสอบถามเรื่องโรคโลหิต
ไหลไม่หยุด เขาขอมิให้ความกระจ่างแก่พวกเราได้” ฮ่องเต้ทูลถามฮ่องเต้เสนา และ
องค์หญิงอวีเยียนก็เห็นด้วย เนื่องจากนางเชื่อมั่นในตัวหมอเวดดาเปียนชวี่
เขาจะต้องรู้เรื่องโรคนี้ดีเป็นแน่

การตามตัวหมอเวดดาเปียนชวี่เข้ามาเข้าเฝ้าฮ่องเต้ในเช้าวันนี้กินเวลา
นานมาก เนื่องจากเมื่อคืนหมอหนุ่มดื่มสุราอย่างหนักจนเกิดการเมาค้าง
องครักษ์สองนายที่รับคำสั่งจากฮ่องเต้ให้ไปตามท่านหมอจำต้องยืนรอให้
สาวใช้ในบ้านตระกูลซ่งต๋ม้นำขิงให้หมอเวดดาเปียนชวี่ดื่มเพื่อให้สร้างเม
แล้วจึงนำตัวท่านหมอมารเข้าเฝ้าฮ่องเต้กับองค์หญิงอวีเยียน

“หมอหลวงเคยบอกว่าโรคโลหิตไหลไม่หยุดของข้าจะไม่ทำให้ลูกสาวข้า
เป็นโรคนี้ด้วย แต่นางจะเป็นผู้นำพาโรคนี้ถ่ายทอดสู่ลูกหลานเท่านั้น ผิดกับ
ลูกชายที่จะเป็นโรคนี้เหมือนกับข้า มันเป็นอย่างที่หมอหลวงกล่าวใช่หรือไม่
ท่านหมอ” ฮ่องเต้ตรัสถาม หลังจากพระองค์เล่าต้นสายปลายเหตุให้หมอ

เทวดาเปี่ยนเซวี่ฟิง

“เป็นเช่นนั้นจริงๆ พะยะคะ พระจิตาที่เกิดโดยฝ่าบาทผู้เป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดจะไม่ใช่โรคนี้ตามฝ่าบาทเด็ดขาด ยกเว้นแต่ฝ่าบาทจะเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดชนิดที่สามหรือชนิดพิเศษ ซึ่งหากเป็นชนิดนี้ก็จะสามารถถ่ายทอดโรคนี้สู่พระจิตาของพระองค์ได้” หมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ฟิงพูดตามตรง

“หมายความว่าหากข้าเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดชนิดพิเศษก็จะทำให้ลูกสาวเป็นโรคเดียวกับข้า มิใช่แค่เป็นผู้นำพาโรคนี้เท่านั้นใช่หรือไม่” ฮ่องเต้ตรัสถามเพื่อขอคำยืนยัน

“พะยะคะ” หมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ฟิงยืนยันทันทีแน่น ฝ่ายองค์หญิงอวีเยียนก็เอ่ยถามขึ้นมาบ้าง

“แล้วมีวิธีพิสูจน์หรือไม่ว่าเสด็จพ่อเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดชนิดพิเศษหรือไม่”

หมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ฟิงไปชั่วคราว เพราะเขากำลังคิดว่า หากมีการพิสูจน์ขึ้นมาจริงๆ เรื่องที่องค์หญิงอวีเยียนมิใช่พระจิตาของฮ่องเต้กวางอู่ตี้ก็จะถูกเปิดเผย แต่มันก็เป็นโอกาสที่จะทวงคืนตำแหน่งองค์หญิงให้หมู่สาวยามี่ใช่หรือเมื่อคิดได้ดังนั้นหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ฟิงจึงเอ่ยพูด

“วิธีพิสูจน์นั้นมียู่พะยะคะ แต่ฝ่าบาทต้องหลังพระโลหิตเล็กน้อยเพื่อให้กระหม่อมไปช้ำทดสอบกับพระโลหิตของพระองค์ ด้วยฝ่าบาทเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดที่มีอาการไม่รุนแรง ดังนั้นการใช้เข็มเงินเจาะพระโลหิตพระองค์มาพิสูจน์จึงไม่เป็นอันตรายพะยะคะ”

“ท่านหมอลงมือได้เลย ข้าเองก็อยากรู้ว่าตัวเองเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดชนิดใดกันแน่” ฮ่องเต้ตรัส ก่อนจะยื่นพระหัตถ์ให้หมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ฟิงอีกฝ่ายก็ล้วงเอาท่อผ้าเล็กๆ ที่บรรจุเข็มเงินไว้หลายเล่มออกมา แล้วจัดการใช้เข็มเล่มหนึ่งเจาะที่นิ้วชี้ของฮ่องเต้ ก่อนจะใช้กระจกใส่ขึ้นเล็กๆ และนิ้วชี้เพื่อให้พระโลหิตติดบนกระจกแล้วจึงเทผงยาชนิดหนึ่งลงไปผสมกับหยดพระโลหิต

“หากพระโลหิตเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงิน นั่นหมายความว่าพระองค์เป็นโรค

โลหิตไหลไม่หยุดชนิดพิเศษ แต่ถ้าพระโลหิตเป็นสีเหลืองหรือสีเขียวก็จะเป็นโรคชนิดที่หนึ่งกับชนิดที่สอง มีใช้ชนิดพิเศษพะยะค่ะ” หมอเทวดาเปี่ยนชเวียทูลอธิบาย

ทั้งห้องเตี้ยและองค์หญิงอวีเยียนต่างขยับเข้ามามุงดูพระโลหิตบนแผ่นกระจกชิ้นเล็กๆ เพียงพริบตาผลึกก็ออกมา และมันก็ทำให้หมอเทวดาเปี่ยนชเวียทงุนงงระคนคาดไม่ถึง เพราะแทนที่พระโลหิตจะเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินกลับกลายเป็นสีเหลืองซึ่งก็หมายความว่าห้องเตี้ยมิได้เป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดชนิดพิเศษ

“อวีเยียน เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม ข้ามิได้มีความเกี่ยวข้องกับมู่สาวเย่าเลย” ห้องเตี้ยหันไปตรัสกับองค์หญิงอวีเยียน พลังยกพระหัตถ์ขึ้นลูบศีรษะพระธิดา “เจ้ายังคิดสงสัยว่าข้าหาเศษหาเลยนอกวงอีกหรือไม่”

“หม่อมฉันมิบังอาจคิดเช่นนั้นอีกแล้วเพคะ เสด็จพ่อเป็นพระบิดาที่น่ายกที่สุดเลย” ว่าแล้วอวีเยียนก็โผล่เข้ากอดห้องเตี้ย ซึ่งห้องเตี้ยก็ทรงกอดตอบ แต่แล้วองค์หญิงก็ยังไม่คลายความสงสัยในบางเรื่อง จึงเอ่ยถามพระบิดาของตน

“แล้วเหตุใดกระบี่เทพสวรรค์จึงไม่ทำอันตรายต่อมู่สาวเย่าล่ะเพคะ”

“ข้อนี้พ่อก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน เพราะไม่เคยใช้กระบี่เทพสวรรค์กับสตรีเลยสักครั้ง อาจเป็นไปได้ที่กระบี่จะไม่ทำอันตรายต่อบุคคลที่ไม่มียกอายแห่งการเช่นฆ่า แล้วมู่สาวเย่าก็ไว้รุธุทธ์และมีเคยสังหารผู้ใดมิใช่หรือ ตามที่เจ้าเคยรายงานให้พ่อฟังตอนนางสมอ้างเป็นเจ้ายุทธภพนะ” ห้องเตี้ยสันนิษฐานจากข้อมูลที่ทรงทราบ

“ใช่เพคะ อัครเสนาบดีจงหยางกับอดีตเจ้ายุทธภพเอวี่ยนกายต่างก็สิ้นชีพด้วยน้ำมือของผู้อื่น หากมู่สาวเย่าไม่ นางไว้รุธุทธ์แน่นอนเพคะ”

“เช่นนั้นก็คงเป็นดั่งที่ฝ่าบาทตรัสแล้วพะยะค่ะองค์หญิง” ลีวี่กงยกขยับตัวเข้ามาทูลต่อหน้าทั้งสองพระองค์ “กระบี่เทพสวรรค์เป็นกระบี่วิเศษ ย่อมไม่ทำอันตรายต่อผู้บริสุทธิ์ที่ไร้โอกาสฆ่าสังหารอย่างมู่สาวเย่าพะยะค่ะ”

“ทำไมเราไม่ลองพิสูจน์ดูล่ะพะยะค่ะ” หมอเทวดาเปี่ยนชเวียเสนอบ้าง

“ข้าก็อยากพิสูจน์หาความจริงเรื่องนี้เช่นกัน แต่ตอนนี้ข้ามิได้นำกระบี่

เทพสวรรค์ติดตัวมาด้วย เขาเป็นว่าถ้าข้ากลับวัง ข้าจะพิสูจน์เรื่องนี้ด้วยตัวเอง หากท่านหมอยากรู้ความจริงก็ติดตามข้ากลับวังดีหรือไม่” ฮองเต้แยมพระสรวล ด้วยเห็นความอยากรู้ในแวตาทองของหมอหนุ่ม

“ขอบพระทัยที่ทรงเอ่ยชวนพะยะค่ะ แต่กระหม่อมต้องติดตามประมุขซึ่งเว่ยเซียนซีไปทุกหนทุกแห่ง หากไม่มีคำสั่งจากท่านประมุข กระหม่อมก็มีอาจติดตามฝ่าบาทไปยังวังหลวงได้พะยะค่ะ”

“ท่านหมอช่างจงรักภักดีต่อประมุขเซียนซีจริงๆ ทั้งที่เขาเป็นจอมมารที่จอมยุทธ์มากมายต่างต้องการสังหารเป็นอันดับหนึ่ง ท่านหมอมิกลัวเกรงจะถูกลงโทษไปด้วยหรือ” ฮองเต้สงสัย

“ซึ่งเว่ยเซียนซีเป็นทั้งประมุขและสหายสนิทของกระหม่อม แม้ทุกคนในใต้หล้านี้ทอดทิ้งกระหม่อม แต่จะมีซึ่งเว่ยเซียนซีคนนี้เพียงผู้เดียวที่จะอยู่เคียงข้างกระหม่อม เขาจะไม่วันทอดทิ้งกระหม่อมเหมือนเช่นคนอื่น” หมอเวตดาเปี่ยนชวี่เอ่ยด้วยน้ำเสียงเชื่อมั่น ฝ่ายองค์หญิงอวี่เยียนก็เปรยขึ้นมาลอยๆ

“อา... ดูเหมือนสหายท่านหมอมิใช่แค่ประมุขเซียนซีผู้เดียวนะ ยังมีสหายวัยเด็กอย่างมู่สาวเย่าด้วย แล้วหนึ่งในสหายของท่านก็กำลังจะถูกสูญยิวตัวเองจับตัวไปให้ชาวเมืองจินหลิงลงทัณฑ์ในอีกสามวันข้างหน้าแล้ว ท่านหมอควรจะช่วยสหายคนใดละ”

“มู่สาวเย่าจะจับสามีตัวเอง ซึ่งก็คือจอมมารซึ่งเว่ยเซียนซีไปให้ชาวเมืองลงโทษหรือ” ฮองเต้เลิกพระขนง

“เพคะเสด็จพ่อ เป็นอะไรที่น่าสนใจมาก สามีมกรยาอู๋นี้มีอะไรให้ต้องติดตามดูได้ตลอด”

ฮองเต้พยักพระพักตร์ ก่อนหันไปปรับลึงกับขันทีคนสนิท “สี่กิ่งกง เจ้าไปบอกกับเจ้าเมืองจินหลิงว่าข้าจะขอพักอยู่ในจวนของเขาต่ออีกสามวันเพื่อเฝ้าดูเหตุการณ์ในเมืองนี้ หากสามวันข้างหน้าไม่มีอะไรเกิดขึ้นข้าจึงค่อยออกเดินทางไปเมืองอื่น”

“พะยะค่ะ” สวีกงกมมือขึ้นโน้มรับคำสั่ง ก่อนออกจากห้องบรรทม แล้วห่มอเทวดาเปี่ยนชวีย์ก็ทูลลากลับตระกุกช่งในเวลาถัดมา

หลังจากสวีกงก้นำคำพูดของฮ่องเต้ไปบอกท่านเจ้าเมืองจินหลิงแล้ว เขาก็หลบสายตาคู่คนในจวนเดินลึกเข้าไปในป่าไผ่ซึ่งอยู่บริเวณด้านหลังของจวน เมื่อมองดูโดยรอบเห็นว่าปลอดภัยจึงยกนิ้วขึ้นเป่าปากเป็นสัญญาณสามครั้ง ไม่ช้าบุรุษผู้ปิดโคมหน้ามิดชิดด้วยผ้าสีดำเหมือนอาภรณ์ที่สวมอยู่ก็กระโดดออกมาจากที่ใดสักแห่ง มาปรากฏตัวต่อหน้าสวีกงกพร้อมกับคุกเข่าลงกับพื้นเพื่อรอรับคำสั่ง

“ส่งข่าวให้กระเรียนขารู้อีโดยด่วน เด็กผู้มีรอยแผลบนฝ่ามือปรากฏตัวต่อหน้าฮ่องเต้แล้ว คิดกำจัดอย่างไรโปรดสั่งการลงมา”

สิ้นคำสั่งสวีกงกบุรุษในชุดดำก็อันตรธานหายวับไปราวกับสายลม

ดรุณีแรกรุ่งเป็นผู้เป็นพี่สะใภ้ทั้งสองคนต่างยืนรออยู่หน้าประตูห้องหอ ของคู่สามีภรรยาข่าวใหม่ปลามันอย่างมู่สาวเย่ากับช่งเว่ยเซียนชี เพียงเคาะประตูสองครั้งเบาๆ น้องสะใภ้ซึ่งอยู่ในห้องก็วิ่งมารับเอาผ้าสีขาวที่เปื้อนเลือดออกมาให้หลันฮวากับอันอันสองศรีพี่สะใภ้ดู

“ท่านพี่บอกว่าคุณชายเซียนชีบำเพ็ญตบะยุ่งกับสตรีมิได้ เห็นทีจะไม่จริงเสียแล้ว” อันอันเอ่ยขึ้น ขณะมองดูผ้าเปื้อนเลือดที่มู่สาวเย่าส่งให้นาง

“ที่อันอัน ท่านต้องชมน้องสะใภ้เราสิเจ้าคะ ว่านางยอดเยี่ยมมากขนาดทำให้คุณชายเซียนชีกลับมาใช้ชีวิตแบบปกติชนได้ ไม่เช่นนั้นชาตินี้ตระกูลช่งคงไม่มีทายาทสืบสกุลแน่ อู๋ย!” หลันฮวารีบปิดปากตัวเองเมื่อเปลือยปากพูดความลับออกมา ฝ่าฝืนน้องสะใภ้ก็หัวไวเกินคาด ถามออกมาอย่างถูกต้องชัดเจนราวกับตาเห็น

“คุณชายใหญ่เป็นหมันหรือเจ้าคะ”

อันอันกับหลันฮวาต่างมองหน้ากัน ก่อนจะพยักหน้ายอมรับ อันอันรีบยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปาก “เจ้าอย่าได้เอ๋ยไปนะ หากท่านพี่รู้เข้าต้องโกรธพวกข้า

ที่แพร่กระจายความลับนี้เป็นแน่”

“เจ้าค่ะ” มู่สาวเย่ารับปาก พร้อมกับส่งยิ้มให้ แล้วจู่ๆ ประตูห้องที่แง้มแค่พอดีตัวมู่สาวเย่าก็เปิดกว้างออก ร่างสูงเพรียวของบุรุษรูปร่างงามเดินออกมา ยืนซ้อนด้านหลังเด็กสาว พร้อมกับใช้แขนข้างหนึ่งกอดรัดเอวบอบบางไว้แนบกาย สองศรีพี่น้องไม้คงจะไม่ตกใจเท่าใดนักหากบุรุษผู้มาซ้อนด้านหลังมู่สาวเย่าจะไม่อวดเรือนร่างที่อบบอบที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อด้วยการไม่สวมเสื้อ

‘ถอดเสื้อทำไมกันเล่าท่านพู่จวน เมื่อครู่ยังเห็นนั่งสมาธิในชุดเรียบร้อยอยู่เลย’ มู่สาวเย่าคิดพลางมองบน

“พี่สะใภ้มีอะไรจะให้เหนียงจื่อของข้ารับใช้ อย่างนั้นหรือ ถึงได้มาหานางตั้งแต่เช้า” จอมมารช่วงเว่ยเขียนซีเอ่ยเสียงเรียบ ทว่ากลับทำให้คนฟังรู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมาเสียวอย่างนั้น

“ไม่ๆ พวกเราแค่มาทักทายน้องมู่เท่านั้น มิได้จะใช้ให้นางทำอะไร” หลันฮวารีบปฏิเสธ

“ใช่ๆ พวกเราไปก่อนนะน้องมู่” อันอันเอ่ย ก่อนลนลานหนีกลับไปยังห้องตัวเองโดยไม่ลืมดึงตัวหลันฮวาไปด้วย สวนกับหมอเทวดาเปี่ยนชวี่ยกที่กำลังเดินมาหาสหายจอมมารพอดี

“เจ้ายังทำให้คนอื่นหวาดกลัวได้เหมือนเดิมเลยนะ คงมีแต่นายหญิงน้อยเท่านั้นที่มิกลัวท่านประมุขของพวกเรา” หมอเทวดาเปี่ยนชวี่ยกมาถึงก็กระซำคู่สามีภรรยาทันที

“ข้าคิดว่าเจ้าจะเมาค้างไม่ตื่นมารบกวนข้าตอนเช้าแล้วเขียนนะ ที่ไหนได้ยังหนีเจ้าไม่พ้นอีก” ช่วงเว่ยเขียนซีว่า อีกฝ่ายเปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งขมึ่มก่อนเอ่ยเสียงจริงจัง

“ข้ามีเรื่องสำคัญจะคุยกับเจ้าหน่อย”

มู่สาวเย่าไหวตัวทันจึงขอตัวไปหาอวิ้นไค ถ้าเป็นเวลาอื่นช่วงเว่ยเขียนซีคงจะตามไปแสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของในตัวมู่สาวเย่าผู้เป็นภรรยาแต่ในนามเป็นแน่ ทว่าตอนนี้หมอเทวดาเปี่ยนชวี่ยกดูเหมือนมีเรื่องสำคัญจะพูดกับ

เขาจริงๆ จอมมารหนุ่มจึงได้แต่มองตามหลังมู่สาวเย่าที่เดินไปทางเรือนนอนของเหล่าสมุน

“เข้าไปคุยข้างใน” หมอเทวดาเขียนเชวียถือวิสาสะเดินเข้าไปในห้องนอนของสหาย อีกฝ่ายจึงเป็นฝ่ายปิดประตูตามหลัง

“ช่องเต็กวงอู่ตี๋ทรงเรียกเข้าไปพิสูจน์เรื่องโรคโลหิตไหลไม่หยุด...” หมอเทวดาเขียนเชวียเริ่มเล่าเหตุการณ์เมื่อเข้าตู่รู้ให้จอมมารรูปงามฟัง หมอหนุ่มสรุปในตอนท้าย “พระธิดาที่เกิดจากช่องเต็กวงอู่ตี๋เป็นเพียงผู้นำพาโรคเท่านั้น จะมีมู่สาวเย่าที่เป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดอย่างแน่นอน เจ้าเข้าใจผิดมาตลอดใช่หรือไม่”

“วิชาดูดาวของท่านพ่อไม่เคยพลาด ข้ามันใจ... มู่สาวเย่าต้องเป็นองค์หญิงอย่างแน่นอน”

“แต่ผลเลือดออกมาเช่นนี้ จะมีสิ่งใดพิสูจน์ว่ามู่สาวเย่าเป็นพระธิดาในองค์ช่องเต็กได้เล่า” หมอเทวดาเขียนเชวียคิดไม่ตก

“เมื่อมู่สาวเย่าปรากฏตัวต่อหน้าช่องเต็ก ผู้ที่อยู่เบื้องหลังความลับนี้จะต้องเคลื่อนไหว เราก็แค่เฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ห่างๆ เท่านั้น เชื่อว่าตัวต้องมีพิรุณให้พวกเราจับได้แน่”

ขณะที่สองบุรุษกำลังคุยกันอย่างเคร่งเครียด ฝ่ายมู่สาวเย่าที่ถูกพาดพิงก็กำลังเคาะประตูเรือนนอนของเหล่าสมุนจอมมาร ซึ่งมู่สาวเย่าเดาว่าอวิ้นไคน่าจะนอนรวมกับตี่ฉิวและเทียนยี่ แต่เมื่อเทียนยี่เปิดประตูออกมา เขาก็แจ้งว่า

“ข้าเห็นอวิ้นไคตี๋มสุราทั้งคืน ไม่ได้เข้ามานอนในห้องนี้ เมื่อเข้าข้าออกไปดูที่ลานจัดเลี้ยงก็ไม่เห็นเขาแล้วขอรับ”

“แปลกจัง ทุกที่ที่อวิ้นไคไปไหนเขาจะบอกข้าทุกที เหตุใดคราวนี้จึงหายตัวไปเฉยๆ”

“เจ้ายุทธภพมู่อย่าได้วิตก เดี่ยวท่านอวิ้นไคก็คงกลับมา โอ้ย...” เทียนยี่ร้องลั่นเมื่อศีรษะถูกตีสองแรง “ตี่ฉิว เจ้าตบหัวข้าทำไมเนี่ย”

“เจ้าสมมองที่อ๋ ยังจะเรียกภรรยาของท่านประมุขว่าเจ้ายุทธภพผู้่อีกหรือ ต้องเรียกนายหญิงน้อยลิ”

“เออใช่ ขอภัยด้วยขอรับนายหญิงน้อย” เทียนยี่ไค่กัายค้ำับต่อ มู่สาวเย่า ฝ่ายมู่สาวเย่าก็ยกมือขึ้นโบกไปมา

“มีต้องเกรงใจ พวกท่านจะเรียกข้าว่าอย่างไรก็ได้ ว่าแต่ประมุขของ พวกท่านชอบกินอะไรเป็นพิเศษหรือไม่ ข้าอยากแสดงฝีมือทำลิ่งนั้นให้เขากิน เสียหน่อย”

คำถามของมู่สาวเย่าทำเอาสองสมุนแทบไม่ต้องคิด พวกเขาตอบเป็น เสียงเดียวกัน “แมงกะพรุนน้ำมันงา”

“กินของทำยากเสียด้วย” มู่สาวเย่าบ่นอุบ

ศาลากลางน้ำในจวนเจ้าเมืองกลายเป็นที่ประทับในยามว่างของฮ่องเต้
 กวางอู่ตั้กับพระธิดาคานโปรตของพระองค์ ทั้งสองนั่งเล่นหมากล้อมกันอย่าง เพลิดเพลิน โดยมีเหล่าองครักษ์คอยพิทักษ์คุ้มกันอยู่รอบศาลาแห่งนั้น สวี๊กง- กงผู้ทำหน้าที่ดูแลน้ำชาให้ทั้งสองพระองค์เหลือบไปเห็นใบไม้หลายใบลอยตาม น้ำเข้ามาใกล้ศาลาที่ประทับ ทว่าไม่มีองครักษ์คนใดสังเกตเห็นตัวอักษรชุนจื่อ (春子) บนใบไม้ใบหนึ่งเลย มีก็แต่สวี๊กกงเท่านั้นที่แลเห็น

“กระหม่อมขออนุญาตไปเติมน้ำชาในห้องเครื่องนะพะยะคะ” สวี๊กกง ทูลขอต่อฮ่องเต้ แต่ฮ่องเต้กลับแย้ง

“ใช้ห้องครักษ์ไปทำก็ได้ ท่านมิต้องลำบากไปเองหรือก สวี๊กกง”

“ใบชาที่นำมาชงอยู่ในห้องนอนกระหม่อม หากต้องบอกสถานที่เก็บ สู้ กระหม่อมไปเองดีกว่าพะยะคะ” ชันทีคนสนิทกล่าว เมื่อฮ่องเต้มิได้คัดค้าน และพยักหน้าอนุญาต สวี๊กกงจึงไค่กัายค้ำับแล้วถอยหลังเดินออกจากศาลา กลางน้ำ ทว่าสถานที่ที่ชันทีร่างผอมไปนั้นกลับมิใช่ห้องนอนตัวเองหรือห้อง เครื่องแต่อย่างใด แต่เป็นป่าไผ่หลังจวนแทน

นกขนาดมดหิม่าบินโฉบลงมายืนบนพื้นพร้อมกับบุรุษในชุดสีดำที่

กระโดดลงมายืนเคียงข้างพญาอินทรี เมื่อสรวงงงเดินเข้ามา บรูซในชุดดำก็
คุกเข่าลง พร้อมกับยื่นจดหมายฉบับหนึ่งให้ชั้นที่วางผม

“อย่าได้ลงมือกับสตรีผู้มีรอยแผลเป็น จงกำจัดสามีนางก่อน”

เผียะ!

ทันทีที่สรวงงงอ่านข้อความในจดหมายจบ เขาก็ตบหน้าบรูซผู้ปิด
โฉมหน้าด้วยฝ่าด่าทันที “เจ้าคิดว่าข้าโง่เขลาจนมีฐหรือว่าเจ้าสลับเนื้อความ
ในจดหมายฉบับนี้ ตัวอักษรจากปลายปากกันมันเป็นลายมือของเจ้า มีใช้ลายมือ
ของกระเรียนขาว เจ้าบังอาจมากที่กล้าหลอกข้า”

สรวงงงปางจดหมายใส่หน้าบรูซชุดดำ และยังคงมีดสั้นจากผ้าคาด
เอวขึ้นมาหมายแทงหัวใจอีกฝ่าย แต่พญาอินทรีได้ร้องขอชีวิตไว้เสียก่อน

“ช้าก่อน สหายสวี... ท่านก็รู้ว่าลูกชายของท่านหลงรักภรรยาเก่า จะให้
เขาร่วมมือกับท่านกำจัดนางได้อย่างไร”

สรวงงงฮึดฮัดเก็บมีดสั้นเข้าฝัก ก่อนกระซอกฝ่าปิดหน้าสีดำของบรูซ
ในชุดดำที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้าออก “ดูหน้าตัวเองสิ ที่เจ้าหน้าบากเช่นนี้ก็เพราะ
สตรีที่เจ้าโง่ไปหลงรักมิใช่หรือ จนตอนนี้นางแต่งงานไปกับชายอื่นแล้ว เจ้ายัง
รักใคร่อาลัยอาวรณ์ในตัวนางอยู่อีกหรือ”

“สหายอวินไค มิใช่สิ สหายซุนจือ เจ้าก็รู้ว่าการที่เจ้าเข้าไปอยู่ในหอ
ริษมย์ตั้งแต่เด็กก็เพราะสหายสวี... บิดาของเจ้าส่งเจ้าเข้าไปติดตามดูมู่สาว-
เยามีให้นางออกจากหอริษมย์ แต่เจ้ากลับไปหลงรักนาง จนแม่เล่าส่งคน
มาสังหารเจ้า ทั้งหมดก็เพราะเจ้าไปหลงรักศัตรูของพวกเรา ตอนนี้อย่า
สยที่เจ้าจะร่วมมือกับบิดาเจ้าและกระเรียนขาวกำจัดนาง” พญาอินทรีเกลี้ยกล่อม
อวินไคที่นั่งคุกเข่านี้

“ช้าไม่เข้าใจ ทำไมท่านพ่อกับกระเรียนขาวต้องสังหารสาวเยา” อวินไค
เงยหน้าถามสรวงงง

“เจ้าไม่ต้องถาม เอาจดหมายของกระเรียนขาวฉบับจริงมาให้ข้าเดี๋ยวนี้”

อวินไคจำใจต้องล้วงเอาจดหมายอีกฉบับจากอกเสื้อส่งให้บิดา สรวง-

กงรับมาอ่านเนื้อความในจดหมาย

‘ยืมมือผู้อื่นกำจัดศัตรู’

“ในเมืองจินหลิงนี้มีผู้ใดเคียดแค้นมู่สาวเย่าบ้าง” สวี่กงตั้งคำถามขึ้นมาลอยๆ ฝ่ายอวี่นไคเลือกที่จะเงียบมากกว่าจะแสดงความคิดเห็น จึงมีเพียงพญาอินทรีที่รู้เรื่องราวทุกอย่างในเมืองจินหลิงผ่านนกน้อยใหญ่เป็นอย่างดี จึงเป็นผู้ตอบคำถามของสวี่กง

“นอกจากท่านกระเรียนขาว คงไม่มีผู้ใดเคียดแค้นมู่สาวเย่า แต่กับสามีของนางมีผู้คนนับพันนับหมื่นต่างเคียดแค้นเขา ไม่เว้นแม้แต่ซ่งหยางหมิงผู้เป็นพี่ชาย และมู่สาวเย่าก็เป็นดังดวงใจของจอมมารที่ซ่งหยางหมิงสามารถเอาคืนได้”

สวี่กงยืมมูมปากแล้วหันไปพูดกับบุตรชาย “ซุนจื่อ ข้าจะให้โอกาสเจ้าแก้ตัว เจ้าจงล่อลวงให้ซ่งหยางหมิงข่มขืนแล้วฆ่ามู่สาวเย่าให้จงได้”

“หากข้าไม่ทำละ” อวี่นไคกล่าวเสียงเย็นชา

“อย่าลืมนสิ ข้าเป็นพ่อของเจ้า และเป็นคนสั่งให้พญาอินทรีช่วยเจ้าจากการตกหน้าผา พันแผลให้เจ้า ดูแลรักษาจนเจ้าหายเป็นปกติ อีกทั้งยังสอนวรยุทธ์ให้เจ้าอีก ถึงไม่เห็นแก่ข้าที่เป็นพ่อของเจ้า ก็ควรตอบแทนข้าในฐานะผู้มีพระคุณมิใช่หรือ”

อวี่นไคกำหมัดแน่น เขามีอาการรับปากทำในสิ่งที่ต่ำช้าเช่นนั้นได้ การข่มขืนแล้วฆ่าสตรีที่ไร้ทางสู้ว่าเลวชาติชั่วแล้ว ยังจะทำกับสตรีที่เขาหลงรักอีก บุรุษใดเล่าจะร่วมมือด้วย

สวี่กงงเหมือนจะอ่านใจบุตรชายออก จึงเดินเข้ามากระซิบบ้าง “ระหว่างปู่ที่เลี้ยงเจ้ามากับมู่สาวเย่า เจ้าจงเลือกมาว่าจะช่วยใคร”

สิ้นคำขานที่ร่างผอมก็เดินกลับไปทางจวน ทิ้งให้อวี่นไคนั่งกัดฟันแน่น อดีตนักฆ่าหนุ่มรู้ว่าปู่ที่เขาไปอยู่ด้วยตั้งแต่ทำงานในหอเรียนธรมย์ยังมีชีวิตอยู่ แม่ปู่ผู้นั้นจะมีโช้ปู่แท้ๆ ของเขา แต่ก็ยังเป็นชายชราผู้สอนวิชาแปลงโฉมและเลี้ยงดูเขามาตั้งแต่เยาว์วัย เขารักและเคารพปู่ผู้นี้ยิ่งกว่าสวี่กงผู้เป็นบิดาของเขา

เสียอีก

“ข้าจะทำอย่างไรดี สาวเยา”

การร่วมมือกับคนชั่ววมเหงสตรีอันเป็นที่รักของตนเป็นสิ่งต่ำช้าเลวทรามเกินกว่าที่อวิ้นไคจะทำได้ และการปล่อยให้บิดาตัวเองสังหารชายชราที่ซุบเลี้ยงตนมาตั้งแต่ยังเล็กก็มีอาจนิ่งเฉยได้เมื่อตัดสินใจมิได้จึงมีหนทางเดียวเท่านั้นที่อวิ้นไคเลือกที่จะลงมือ นั่นคือ...

“สหายซุนจื่อ... ออย่า!” พญาอินทรีร้องลั่นเมื่ออวิ้นไคชักมีดสั้นเล่มหนึ่งออกมาเสียบแทงตรงหน้าอกซ้ายของตัวเอง

เพียงชั่วพริบตาสูงเพรียวที่นึ่งคุกเข่าอยู่ก็ล้มลงแน่นิ่งไปกับพื้น เลือดจากมีดสั้นที่ปักคาอกไหลรินออกมาไม่หยุดท่ามกลางความตกใจสุดขีดของสหายอินทรี พญาอินทรีเห็นความตายของสหายอยู่เบื้องหน้าจึงรีบโฉบบินอย่างรวดเร็วไปหาสวิงกงซึ่งกำลังจะเดินเข้าประตูด้านหลังจวน

“แม่แล้วสหายสวี บุตรชายของท่านใช้มีดแทงตัวเองตาย” พญาอินทรีร้องบอก อีกฝ่ายถึงกับก่นด่าออกมา

“เจ้าลูกโง่ ไม่น่าเกิดมาเป็นลูกข้าเลย”

ว่าแล้วสวิงกงก็วิ่งย้อนกลับมาหาอวิ้นไคที่นอนจมกองเลือด ชั้นที่ร่างผอมดิ่งมีดสั้นออกจากอกบุตรชายแล้วมองดูตำแหน่งของบาดแผล “มันมิได้ฆ่าตัวตายจริง แค่อยากซู้ข้าเท่านั้น”

“เหตุใดเจ้าจึงพูดเช่นนั้น ก็เห็นๆ อยู่ว่าสหายซุนจื่อใช้มีดแทงหัวใจตัวเอง” พญาอินทรีสงสัย

“มันถูกฝึกเป็นนักฆ่า มีหรือจะแทงตัวเองให้พลาดเป้าจากจุดหัวใจเช่นนี้ มันตั้งใจจะบอกข้าว่ามันไม่ยอมทำตามที่ข้าสั่งต่างหาก” สวิงกงว่า

“ถึงอย่างไรก็ต้องรีบทำแผล มิฉะนั้นสหายซุนจื่อต้องตายเพราะเสียเลือดนะ”

สวิงกงครุ่นคิดอยู่อึดใจ ก่อนเอ่ยถามกับสหายอินทรี “แถวนี้มีที่ใดให้ซุนจื่อพักรักษาตัวบ้าง”

“ใจกลางป่าไฟมีกระท่อมร้างหลังหนึ่งไร้ผู้อาศัยและห่างไกลจากผู้คน”

“ดี เจ้านำตัวเจ้าลูกโจ้คนนี้ไปรักษาที่นั่นก่อน แล้วข้าจะตามไปดูในภายหลัง” สวี๊กงกงกล่าวขณะแบกร่างสูงเพรียวของบุตรชายขึ้นพาดหลังพญาอินทรี อีกฝ่ายทำตามคำสั่งแต่โดยดี มันสยายปีกโฉบบินขึ้นสู่ท้องฟ้าไปยังกระท่อมร้างกลางป่าไฟ ในขณะที่สวี๊กงกงกลับไปทำหน้าที่รับใช้ฮ่องเต้ดังเดิมโดยไม่ลืมชงชาตามที่ทูลกับฮ่องเต้ไว้

สิบเก้า

มาด้าจากหุบเขาคนโหด

ในยามค่ำคืนที่ผู้คนต่างหลับไหล ชั้นที่ร่างผมได้ใช้วิชาตัวเบาอัน ยอดเยี่ยมเร้นกายออกจากจวนโดยมิให้เหล่าองครักษ์ผู้อารักขาห้องเตี้ยงอู้ดี้ ล่วงรู้ เพียงชั่วเวลาจิบชาหนึ่งถ้วยส่วก๊งก็เหินกายทะยานสู่ห้องฟ้ามาถึงยัง กระท่อมกลางป่าไผ่ซึ่งเป็นที่พำนักรักษาตัวของอวินไคหรือซุนจื่อผู้เป็นบุตรชาย ส่วก๊งเดินเข้าไปในกระท่อมไม้ที่ไร้ประตูหน้าต่าง มีเพียงตัวเรือน โลงๆ เมื่อซันที่สูงวัยเห็นว่าบุตรชายตนยังไม่ฟื้นจากอาการบาดเจ็บตรงหน้าอก จึงหันไปเอ่ยกับพญาอินทรี ซึ่งยืนอยู่ข้างร่างเพรียวที่นอนสลบอยู่บนกองฟาง

“ดูจากแผลแล้ว อีกไม่กี่วันคงจะหายเป็นปกติ ระหว่างนี้เจ้าก็ดูแล ซุนจื่อไปก่อน อย่าให้เขากลับไปหาแม่สาวเย่าเต็ดขาด”

“หากเขาจะไปหาแม่สาวเย่า ข้าคงห้ามเขาไม่ได้” พญาอินทรีแย้ง

“เจ้าต้องรั้งเขาไว้ให้ได้ อย่างน้อยก็สักสี่ห้าวัน มิเช่นนั้นแผนการของข้า ต้องพังพินาศเพราะเจ้าลูกโง่คนนี้เป็นแน่”

“สหายส่ว ท่านยังคิดกำจัดแม่สาวเย่าอยู่อีกหรือ”

“ไม่ใช่แค่แม่สาวเย่าเท่านั้น แม้แต่คนที่คอยปกป้องนาง ข้าก็คิดจะกำจัด ด้วย จะถอนรากถอนโคนไม่ให้มาเป็นภัยในภายภาคหน้าได้อีก”

“ท่านจะทำเยี่ยงไร” พญาอินทรีสงสัย

สรวงกนกยกยิ้มมุมปากแทนคำตอบ จับพลันก็เกิดลมหมุนลูกหนึ่งพัดผ่านหน้ากระท่อม หอบเอาฝุ่นผงปลิวว่อนขึ้นสู่ห้วงอากาศ ก่อนจะสงบลงพร้อมกับการปรากฏกายของบุรุษร่างแกร่งมีแตกต่างจากร่างสูงเพรียวของบุรุษผู้นอนสลบไปสลอยอยู่บนกองฟาง ทว่าบุรุษผู้มากับสายลมกลับมีใบหน้าเหี้ยมเกรียมราวกับเพชรฆาต อารมณ์ที่สวมนิ่งมีขอแลดูกระด้างต่าง ทว่าเจ้าตัวกลับมีโล่ใจ เดินอาดๆ เข้ามาในกระท่อมอย่างมิกลัวเกรงต่อวิหคร่างมหึมาหรือชั้นที่ผู้มีอำนาจ

“ท่านเป็นคนเรียกข้ามาสินะ” บุรุษหน้าเหี้ยมเอ่ยถามเสียงดังกังวานราวกับคำราม แต่ชั้นที่สูงวัยก็มีได้หวาดกลัว เพราะเขาถือตัวว่าตนเป็นผู้มีศักดิ์มีอำนาจและวรุทธิ์เหนือกว่าอีกฝ่าย

“ทองคำลิบหีบที่ส่งไปให้เพียงพอให้เจ้ามาปรากฏตัวต่อหน้าข้าได้จริงๆ” ชั้นที่ยิ้มอย่างพอใจ ก่อนจะหันไปแนะนำสมุนคนใหม่ให้พญาอินทรีรู้จัก “เขาคือเงาดำจากหุบเขาคนโหด”

“ได้ยินชื่อเสียงอันเลื่องลือของท่านมานาน วันนี้เพิ่งได้พบหน้าค่าตา นับเป็นบุญของข้าจริงๆ” พญาอินทรีกล่าวอย่างนอบน้อม แต่อีกฝ่ายกลับหัวเราะในลำคอ

“เป็นกรรมของข้ามากกว่าที่มาเจอนกปะเหลาะอย่างเจ้า” เงาดำว่า ก่อนหันไปถามสรวงกนก

“ค่าจ้างคือทองคำลิบหีบ แสดงว่าเหยื่อที่ข้าต้องสังหารย่อมมีใช้บุคคลกระจอกอย่างแน่นอน มันเป็นผู้ใดกัน”

“เจ้ายุทธภพคนใหม่กับจอมมารแห่งยุทธภพ”

รอยยิ้มบนใบหน้าเหี้ยมหุบฉับลงในทันที ก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมขณะเอ่ยเสียงจริงจัง “ค่าหัวสองคนนี่ประมาณค่ามิได้ ทองคำลิบหีบไม่คุ้มกับชีวิตข้าที่ต้องไปตายด้วยน้ำมือของสุดยอดจอมยุทธ์ทั้งสองคนนี่”

สรวงกนกหัวเราะเยาะหยัน “เงาดำที่ผู้คนเล่าลือว่าเป็นผู้ไม่กลัวเกรงต่อ

ผู้ใด แท้จริงแล้วกลับเป็นคนชี้ขาดตาขาวไปเสียนี้”

“ข้ามิได้กลัว แต่ไม่อยากเอาชีวิตตัวเองเข้าไปเสี่ยงโดยไม่จำเป็นต่างหาก สองคนที่เจ้าต้องการให้ข้าล้างหาร คนหนึ่งเป็นถึงเจ้ายุทธภพที่ใครๆ ต่างพูดกันว่าวรยุทธ์ของนางล้ำลึกจนยากจะมีผู้ใดต่อกร แม้แต่อดีตเจ้ายุทธภพ เอวี่ยนคายยังต้องดับดินด้วยน้ำมือนาง ส่วนจอมมารช่งเว่ยเซียนซียังมีต้องเอ่ยถึง จอมยุทธ์หัวล้านต่างสยบต่อพลังมารของเขากันทั้งนั้น เช่นนี้แล้วมีหรือข้าจะเิ่งเวลาเอาชีวิตตัวเองไปแลกกับสองคนนี่เพื่อทองคำสิบหีบ”

“เจ้ามีธุระอะไร เจ้ายุทธภพพู่ที่ผู้คนยกย่องนับถือ แท้จริงแล้วเป็นเพียงเด็กสาวไร้วรยุทธ์ หาใช่ผู้เยี่ยมยุทธ์ไม่ ผู้ที่อยู่เบื้องหลังการสังหารอดีตเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายคือบุตรชายของข้าที่นอนอยู่ตรงนี้ต่างหาก เรื่องนี้มีพญาอินทรีเป็นพยานได้” สวีกงกงกล่าว พร้อมกับผายมือไปทางพญาอินทรีซึ่งพยักหน้ายืนยันคำพูดของเขา

เงาดำทำหน้าที่เลอลลาราวกับกำลังฟังเรื่องเหลือเชื่อ ก่อนเอ่ยอย่างลึกลับ “แต่มีสาวเย่าสมรสกับจอมมารช่งเว่ยเซียนซีมิใช่หรือ เช่นนั้นการสังหารนางคงไม่่ง่ายนัก เพราะจอมมารคงมิยอมให้ผู้ใดทำร้ายนางแม่เพียงปลายเล็บเป็นแน่ แล้วความร้ายกาจของพลังมารที่ช่งเว่ยเซียนซีมีก็เป็นที่น่าประจักษ์ชัด มิใช่เป็นเพียงแค่คำเล่าลือ”

“ก็เพราะมีสาวเย่าเป็นดั่งแก้วตาดวงใจของจอมมาร จึงเป็นจุดอ่อนที่สำคัญที่สุด ซึ่งเจ้าสามารถโจมตีจอมมารให้พ่ายแพ้ลงได้”

“โจมตีอย่างไร ในเมื่อข้าสืบรู้ว่าจอมมารบำเพ็ญตบะเพื่อเสริมพลังมาร การสมรสกับมีสาวเย่าอาจเป็นแค่ฉากบังหน้าเพื่อหลอกคนอื่นก็เป็นได้” เงาดำสงสัย

“การบำเพ็ญตบะเป็นเรื่องจริง เรื่องมีสาวเย่าเป็นดั่งดวงใจจอมมารก็เป็นเรื่องจริงเช่นกัน การทำให้จอมมารตบะแตกเพราะมีสาวเย่าเป็นเหตุจะทำให้เจ้าสามารถสังหารจอมมารได้โดยง่าย”

“ยิ่งฟังเจ้าพูดข้ายิ่งงุนงง แต่เจ้าคงคิดแผนสังหารสองคนนี้อยู่แล้ว

ไหนลองบอกแผนการของเจ้ามาให้ข้ารับรู้หน่อย”

“ข้าจะเปิดเผยแผนลับให้เจ้ารู้ง่ายๆ ได้อย่างไร หากเจ้าไม่รับปากว่าจะทำงานนี้” สวีกิ่งงว่า

เงาดำหัวเราะเมื่อรู้ว่าตัวเองหลวมตัวฟังชั้นที่สูงวัยผู้นี้พูดจนอยากรู้วิธีสังหารจอมมารช่งเว่ยเซียนซีจนตัวสิ้น มาถึงขั้นนี้แล้วคงมีแต่ร่วมมือกับชั้นที่ร่างผอมผู้นี้เท่านั้น คิดได้ดังนั้นเงาดำก็เอ่ย

“ดูจากความมั่นอกมั่นใจของเจ้า ก็ได้ ข้ายอมทำงานให้เจ้า”

คำตอบของเงาดำจากหุบเขาคันโหนดทำให้สวีกิ่งงยกยิ้มมุมปาก เขาเริ่มเล่าแผนการที่คิดไว้ในใจให้เงาดำล้วงรู้ และแล้วความตายก็ตีบคลานเข้ามาสู่สาวเย่ากับช่งเว่ยเซียนซี

ภายในห้องสี่เหลี่ยม นักพนันกำลังหน้าดำคร่ำเครียด ไม่เว้นแม้แต่

ช่งหยางหมิง ลูกเต๋าในถ้วยถูกเขย่าโดยบุรุษร่างสูงใหญ่กำยั่วผู้เป็นเจ้าของมือ ก่อนจะคว้าถ้วยรอให้นักพนันวางเดิมพัน ช่งหยางหมิงมีรอข้าวางเงินห้าอี้เปะลงบนตัวอักษรสูง⁵⁴ แต่เมื่อเจ้ามือร่างมึนมาเปิดถ้วย ปรากฏว่าแต่มีบนลูกเต๋าทิ้งสามลูกกลับออกด้านตัวอักษรต่ำ⁵⁵ ทำเอาคุณชายใหญ่แห่งตระกูลช่งถึงกับร้องลั่นด้วยความผิดหวัง

มุมหนึ่งของบ่อนมีบุรุษหน้าปากเฝ้ามองช่งหยางหมิงอยู่เงียบๆ ก่อนที่เงาดำจะตามคุณชายใหญ่ตระกูลช่งเข้ามาในบ่อนนี้ เขาถูกแปลงโฉมด้วยฝีมือของปู้บุญธรรมของอวิ้นไคซึ่งถูกสวีกิ่งงขู่ฆ่าจนต้องทำตามคำสั่ง เงาดำในตอนนี้นี้จึงมีโฉมหน้าเหมือนอวิ้นไคราวกับออกมาจากพิมพ์เดียวกัน เงาดำนั้นก็ย้อนถึงแผนการที่ชั้นที่สูงวัยบอกแก่เขา

“เจ้าจงปลอมตัวเป็นอวิ้นไคเข้าไปตีสนิทกับช่งหยางหมิง แล้วยุยงให้

⁵⁴ 高 (เกา) แปลว่า สูง

⁵⁵ 低 (ตี) แปลว่า ต่ำ

เขาไปหลอกล่อผู้หญิงสาวเย่าออกมาที่สุสานพันศพเพื่อข่มขืนและฆ่านางโดยที่เจ้าไม่ต้องลงมือ แค่อบายฝ่าคู่มือให้ผู้ใดมาขัดขวางซึ่งหญิงหมิงเท่านั้นที่พอ” สวี่กงกงอธิบายแผนการให้เงาดำฟัง และวางภาพวาดสองแผ่นลงบนโต๊ะไม้กลางกระถ่อม “นี่คือโฉมหน้าของซึ่งหญิงหมิงกับผู้หญิงสาวเย่า”

“โอ้ ผู้สาวเย่างามขนาดนี้ให้ข้าลงมือจุดนางมาข่มขืนเสียเองดีกว่า ไม่ต้องไปข่มมือเจ้าซึ่งหญิงหมิงอะไรนั่นหรอก” เงาดำร้องบอก ขณะมองภาพวาดผู้หญิงสาวเย่าด้วยสายตาที่โหดเหี้ยม

“ไม่” สวี่กงกงปฏิเสธเสียงหนัก “ข้าต้องการให้ซึ่งเว่ยเทียนซีโกรธเคืองที่เห็นพี่ชายตัวเองข่มขืนและฆ่าผู้หญิงสาวเย่าเพื่อที่มันจะได้ตะแบกจนลมปราณแตกชานสูญเสียชีวิตลง จังหวะนั้นเจ้าก็ค่อยจู่โจมและใช้วรยุทธ์ที่ดีด้อยกว่าสังหารจอมมารได้โดยง่าย”

“นี่เองสินะที่เจ้าบอกว่าผู้หญิงสาวเย่าจะเป็นต้นเหตุให้จอมมารตะแบก” เงาดำฟังเข้าใจคำพูดสวี่กงกง

“ใช่ เพราะการทำให้จอมมารตะแบกมีไข้แค่ความหลงเท่านั้น ยังมีความโกรธและความโลภอีก เมื่อใช้อะไรล่อให้จอมมารหลงและโลภก็ได้ ก็ต้องใช้ความโกรธนี้แหละสังหารมัน” สวี่กงกงยิ้มมุมปาก

“น่าเสียดาย ข้าอดได้ดื่มด่ำในรสสวาทกับเจ้ายุทธภพคนงามเลย แต่ไม่เป็นไร ทองคำสิบหีบที่เจ้าจ้างข้าก็เพียงพอให้หาหญิงงามนับพันคนมาปรนปรือข้าได้”

เมื่อนึกถึงตอนนั้นเงาดำได้โฉมหน้าอันโศกขณะยื่นมองซึ่งหญิงหมิงเล่นการพนันก็พลอยยิ้มกว้างออกมา งานง่าย ๆ ที่ไม่ต้องตกเป็นเป้าสังหารของซึ่งเว่ยเทียนซี และยังสามารสรสร้างชื่อเสียงให้ตัวเองด้วยการสังหารจอมมารแห่งยุทธภพ ยังไม่รวมถึงทองคำสิบหีบที่จะทำให้สุขสบายไปทั้งชาติ เพียงแค่อคิดเขาก็สุขใจแล้ว

“ไม่มีเงินก็ออกไป” เสียงตะคอกดังลั่นของเจ้าของบ่อนทำให้เงาดำตื่นจากภวังค์ ภาพที่เขาเห็นตรงหน้าคือบุรุษร่างมึนเมาที่กำลังลากคอซึ่งหญิงหมิง

ออกไปด้านนอก แม้คุณชายใหญ่แห่งตระกูลซึ่งจะทำให้อ่อนวอนขอยืมเงิน
เจ้าของบ่อนมาเล่นพนันต่อ แต่อีกฝ่ายกลับทวงเงินที่เคยยืมไปในครั้งก่อน

“ไปเอาเงินสิบตำลึงมาใช้ซ้ำเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นเจ็บตัว” บุษกร่างสูงใหญ่
ตวาดใส่ซึ่งหยางหมิงที่ถูกจับโยนลงพื้นด้านหน้าบ่อน ฝ่ายคุณชายผู้ไร้ลี้ก้เอา
สมุดกับพู่กันที่พกติดตัวขึ้นมาเขียนตัวอักษรแทนคำพูดของตน

‘ตอนนี้ห้องชายข้ากลับมาแล้ว เขาให้เงินข้าใช้ไม่ถึงหนึ่งตำลึงด้วยซ้ำ
แล้วข้าจะเอาเงินที่ไหนมาใช้หนี้ท่านได้เล่า รอให้ห้องชายข้ากลับบ้านเขาไปก่อน
แล้วข้าจะขายสมบัติมาใช้หนี้ท่านนะ’ ซึ่งหยางหมิงขมุุดให้อีกฝ่ายดู พलग
คุกเข่าขอร้อง

“ไม่มีเงินก็เอาตัวมารองรับเท่าสมุ่ข้าแทนดอกเบ็ยก็แล้วกัน” เจ้าของ
บ่อนพยักหน้าให้ลูกน้องสี่คนเข้าไปรุมกระที่บซึ่งหยางหมิง เป็นจ้งหะเด็ย
กับที่เงาดำในคราบอวันโคตะโกนขึ้น

“ข้าก่อน ข้าจะชดใช้หนี้แทนคุณชายช่งเอง”

ชายทั้งสี่คนชะงัก แล้วเงาดำก็ล้วงเอาถุงเงินโยนให้เจ้าของบ่อน อีกฝ่าย
เปิดถุงเงินดูก่อนพยักหน้า แล้วเรียกลูกน้องกลับเข้าไปในบ่อน การช่วยเหลือ
ของเงาดำทำให้ซึ่งหยางหมิงรู้สึกดีกับอดีตนักฆ่าหนุ่มตัวปลอม

‘ขอบใจเจ้ามากอวันโค ถ้าข้ามีเงินเมื่อไรจะรีบใช้คืนเจ้าทันทีเลย’ ซึ่ง-
หยางหมิงเขียนใส่สมุดให้เงาดำอ่านก่อนลุกขึ้นยืนบัดเศษดินออกจากอาคารณ์

“ข้าละแปลกใจจริงๆ ท่านเป็นถึงคุณชายใหญ่แห่งตระกูลซึ่งมีชื่อเสียง
เรื่องความร่ำรวยมั่งคั่งที่สุดในเมืองจินหลิง แต่เหตุใดเงินแคะสิบตำลึงจึงไม่มี
ให้เจ้าของบ่อนเล็กๆ แห่งนี้” เงาดำเริ่มแผนยุยง

ดีที่พู่กันที่ซึ่งหยางหมิงใช้เป็นแบบพิเศษที่เขาสั่งทำขึ้น จึงมีน้ำหมึกอยู่
ในตัวพู่กัน สามารถเขียนได้ตลอดโดยไม่ต้องใช้แท่นฝนหมึก เขาจึงเขียนใส่
สมุดตอบเงาดำ ‘ชีวิตข้ามันอาภัพ ต้องมาสูญเสียบิดากับฮูหยินอันเป็นที่รัก
เพราะน้ำมือของห้องชายตัวเอง ข้าจะแก้แค้นก็ได้ เพราะอย่างไรเสียข้าก็เป็น
ห้องชายซ้ำ’

“ได้ยินมาว่าสุหทัยคนแรกของท่านถูกคุณชายเซียนซีข่มขืนก่อนจะถูกลังหารพร้อมบิดาท่านในภายหลังด้วยใช่หรือไม่” เงามดำแก้งถาม

‘พูดแล้วหน้าแค้นใจยิ่งนัก ข้าทำอะไรน้องชายคนนี้ได้เลย ตอนนี้อย่างมาคุมการใช้จ่ายเงินของข้าอีก ทั้งๆ ที่ข้าเป็นบุตรชายคนโตของตระกูลด้วยข้าต้องมีสิทธิ์ในทรัพย์สินของตระกูลช่งสี แต่เจ้านั้นทำเหมือนข้าเป็นบ่าวรับใช้ของมัน’

“เหตุใดท่านไม่เอาคืนน้องชายของท่านเล่า”

‘ข้าจะเอาคืนได้อย่างไร ในเมื่อมันเป็นถึงจอมมารแห่งยุทธภพ แล้วข้าก็ไร้วรยุทธ์’ ช่งหยางหมิงตัดพ้อ

“ในเมื่อช่งเว่ยเซียนซีข่มขืนและสังหารสุหทัยของท่าน ท่านก็หลอกล่อมู่สาวเข้าไปข่มขืนแล้วฆ่าบ้างสิ ไม่ต้องกลัวว่าช่งเว่ยเซียนซีจะสังหารท่านเพื่อล้างแค้น เพราะข้าจะช่วยท่านสังหารมันเอง” อวิ้นไคด้วปลอมเสนอ อีกฝ่ายทำหน้าที่ไม่เชื่อถือ

‘อย่างเจ้าน่ะหรือจะสังหารช่งเว่ยเซียนซีได้’

“ข้ามีวิธีของข้า รับรองเจ้าไม่เป็นอะไรแน่นอน” เงามดำยืนยัน แต่ช่งหยางหมิงยังมีท่าทีลังเล จนเงาดำต้องกระตุ้น “นี่เป็นโอกาสเดียวที่เจ้าจะได้แก้แค้นให้สุหทัยกับบิดาของเจ้าแล้วนะ หากเลยคืนนี้ไปข้าก็เลิกคิดจะช่วยเจ้าแล้ว”

ช่งหยางหมิงรีบเขียนลงบนสมุดทันที ‘ได้ๆๆ ข้าจะร่วมมือกับเจ้า’

หลังจากตกลงกันเสร็จสรรพ เงามดำในคราบอวิ้นไคก็อธิบายแผนการที่ฟังมาจากสวี่กวงกงให้ช่งหยางหมิงฟังอีกทอดหนึ่ง เวลานั้นย่างเข้ายามซวี เป็นช่วงที่สวี่กวงกงถวายเครื่องเสวยแด่องค์ฮ่องเต้กับองค์หญิงอวีเยียนที่จวนเจ้าเมืองจินหลิง

“คำคืนนี้ไม่มีราชกิจใดเป็นพิเศษ ไม่ทราบฝ่าบาทมีพระประสงค์จะทำอะไรเพื่อฆ่าเวลาหรือไม่พะยะค่ะ” สวี่กวงกงทูลถามต่อฮ่องเต้เมื่อพระองค์เสวยพระกระยาหารเสร็จแล้ว

“คืนนี้ข้าอยากผ่อนคลายเป็นพิเศษหน่อย เจ้ามีอะไรทำให้ข้าเพลิดเพลินบ้าง

หรือไม่” ส่องเต้กวางอู่ตั๊ย๋อนถาม

“กระหม่อมไต่ยีนมาว่า คุณชายรองแห่งตระกูลซ่งเชี่ยวชาญด้านการวาดภาพและร่ายกลอนยิ่งนัก กระหม่อมเห็นว่าฝ่าบาททรงสนพระทัยงานศิลปะและการประชันกลอน จึงได้นัดหมายคุณชายเขียนซีไว้ ในคำคินนี้พะยะค่ะ”

“เจ้านี่ช่างรู้ใจข้าจริงๆ” ส่องเต้ชื่นชมขันทีคนสนิท พลางหันไปถามพระธิดาคณโพรต “อวี๋เยียน เจ้าจะไปตระกูลซ่งกับข้าด้วยหรือไม่”

“หม่อมฉันไม่พลาดอยู่แล้วพะยะค่ะ” อวี๋เยียนยิ้มกว้างอย่างดีใจ

ขณะที่ส่องเต้กวางอู่ตั๊ย๋องกับองค์หญิงอวี๋เยียนกำลังเสด็จมายังตระกูลซ่ง

ฝ่ายซ่งหยางหมิงก็กลับมาถึงบ้านและถามหาห้องสละไ้จากบ่าวรับใช้

“สูหยินทั้งสองของนายท่านกำลังสอนสูหยินหมู่ทำแมงกะพรุนน้ำมันงา อยู่ในห้องครัวเจ้าค่ะ” สาวใช้ตอบ ก่อนจะยกของหวานไปให้คุณชายรองในห้องหนึ่งสื่อ

ซ่งหยางหมิงแอบซุ่มอยู่หน้าบ้าน รอจนส่องเต้เสด็จมาถึงจึงวิ่งไปยังห้องครัว ขณะอันอัน หลันฮวา และมู่สาวเย่ากำลังชื่นชมกับแมงกะพรุนน้ำมันงา ในจานอยู่ชั้น ซ่งหยางหมิงก็วิ่งเข้ามาหา มู่สาวเย่าด้วยอาการตื่นตระหนกตกใจ แล้วส่งเสียงอืออือให้สูหยินทั้งสองของตนเป็นฝ่ายแปลภาษาไปให้มู่สาวเย่าฟัง

“ท่านพี่บอกว่า อวีนไคเมามาไม่ได้สติร้องหาแต่เจ้าอยู่ในสุสานพันศพ ให้รีบไปดูเขาเร็วๆ เพราะตรงนั้นมีงูพิษซุกซุ่ม” อันอันบอกกับมู่สาวเย่าด้วยน้ำเสียงตกใจ

“ใช่ๆ สุสานพันศพมีรังงูพิษอยู่เยอะ ถึงได้มีคนถูกงูกัดจนต้องถูกฝังเป็นสุสานพันศพอย่างไรละ” หลันฮวารีบเสริม

“ข้าจะไปตามซ่งเว่ยเขียนซีให้เขาไปด้วยกัน” ว่าแล้วมู่สาวเย่าก็วิ่งออกจากห้องครัวไปยังห้องหนึ่งสื่อ โดยมีซ่งหยางหมิงตามไปติดๆ แต่เมื่อไปถึงห้องหนึ่งสื่อจริงๆ มู่สาวเย่ากลับเห็นเหล่าองครักษ์ของส่องเต้กวางอู่ตั๊ย๋องเฝ้าอารักขาอยู่หน้าห้องจึงชะงัก ฝ่ายซ่งหยางหมิงก็แอบยิ้ม ก่อนเข้าไปกระตุกแขน

เลือกผู้สาวเย้าเพื่อเร่ร่อนนาง

‘ถ้าไม่รีบไปจะไม่ทันกาลนะ’ ช่งหยางหมิงหยิบพู่กันมาเขียนใส่สมุดให้เด็กสาวอ่าน เมื่อเห็นว่าสามีตนกำลังต้อนรับแขกคนสำคัญ ผู้สาวเย้าจึงตัดสินใจตามช่งหยางหมิงออกจากบ้านตระกูลช่งไปยังสุสานพันศพโดยไม่บอกกล่าวให้ผู้ใดรู้แม้แต่สามีของช่งเว่ยเชียนซี

ยี่สิบ

ร่วมชีวิตบิณฑิวันพรุ้ง มุ่งสู่อันตรายที่สวยหรู

ช่งหยางหมิงแอบกระหึ่มยิ้มย่องเมื่อเห็นมู่สาวเฝ้าวิ่งตามเขามา แต่แล้วจู่ๆ เด็กสาวก็ตะโกนบอกให้เขาหยุด ทำเอาคุณชายใหญ่แห่งตระกูลช่งถึงกับหุบยิ้ม เพราะคิดว่ามู่สาวเฝ้าอาจเปลี่ยนใจไม่ไปสู่สานพันศพกับเขา

“ข้าขอแวะซื้อกำมะถันก่อน” มู่สาวเฝ้าบอกกับช่งหยางหมิง แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายทำหน้าพิศวง นางจึงต้องชี้แจงให้ฟัง “ท่านบอกว่าสู่สานพันศพมีงูพิษชุกชุม ข้าเลยจะซื้อกำมะถันเอาไปโปรยตอนเดินเข้าไปในสุสานเพื่อไล่ เราจะได้ไม่โดนงูกัด”

ช่งหยางหมิงพยักหน้าเข้าใจ มู่สาวเฝ้าจึงวิ่งเข้าไปในร้านขายของข้างทางแล้วซื้อกำมะถันมาหนึ่งถุงผ้าใหญ่ ก่อนทั้งคู่จะวิ่งไปทางสุสานพันศพซึ่งอยู่บนเนินเขาสูงหนึ่ง เวลานั้นย่างเข้ายามไ้ เป็นราตรีแห่งจันทร์กระจ่าง เพราะเป็นคืนวันเพ็ญขึ้นสิบห้าค่ำ จึงมีแสงจันทร์คอยส่องสว่างให้เห็นภูมิทัศน์โดยรอบราวๆ แต่ช่งหยางหมิงก็ยังถือโคมไฟช่วยให้มีแสงส่องนำทางมากขึ้น ขณะที่มู่สาวเฝ้าล้วงผงกำมะถันในถุงผ้าขึ้นมาโรยไปตามทางเพื่อไล่ จนกระทั่งเข้ามาถึงใจกลางสุสาน เด็กสาวก็เห็นอวินไคหนึ่งหลับตาพิงป้ายหลุมฝังศพหินอันหนึ่ง

“พ่อวินไค!” มู่สาวเยาโยนถุงกำมะถันทิ้งแล้ววิ่งเข้าไปหาร่างสูงเพรียวที่นั่งอยู่ตรงนั้นทันที แต่เมื่ออวินไคลื้มตาขึ้นเด็กสาวก็ผงะ เพราะเห็นนัยน์ตาสีนิลของอีกฝ่าย มู่สาวเยารู้ในทันทีว่าบุรุษที่อยู่ตรงหน้ามีชื่อวินไค แต่นางมิได้กระโดดกระตักออกมา ทว่าแวตาคู่สวยของมู่สาวเยาก็มีอาจปิดบังความตื่นกลัวในดวงตาที่ฉายแววออกมาให้อวินไคตัวปลอมได้เห็น นางแสรังส่งยิ้มแล้วเอ่ย

“พ่อวินไคดูสบายดี มิได้เมามายจนไร้สติแต่อย่างไร เช่นนั้นข้าก็หมดห่วง”

สิ้นคำมู่สาวเยาก็ขยับลุกขึ้นยืนเพื่อเดินหนีกลับบ้าน ทว่าเงาดำกลับรู้ทันเสียก่อน จึงจี้สกัดจุดมู่สาวเยาไว้จนร่างบอบบางขยับเขยื้อนตัวมิได้ ยังดีที่เขามิได้สกัดจุดใ้มู่สาวเยาไปด้วย นางจึงร้องถามออกมา

“เจ้าจะทำอะไรข้า”

“ข้าต้องถามเจ้ามากกว่า เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้ามีชื่อวินไค” คำถามของเงาดำมิได้ทำให้มู่สาวเยาแปลกใจ แต่กลับเป็นชงหยางหมิงที่ตกใจ ด้วยคาดไม่ถึงว่าบุรุษตรงหน้ามีชื่อวินไค เพราะรูปร่างหน้าตาเขาไม่มีส่วนไหนที่แตกต่างจากอดีตนักฆ่าหนุ่มผู้นั้นเลย

“เจ้าแปลงโฉมทุกอย่างเหมือนพ่อวินไคได้ ยกเว้นเพียงสีตา พ่อวินไคมีนัยน์ตาสีน้ำตาลซีดอมเขียว มิใช่สีนิลเหมือนอย่างเจ้า” มู่สาวเยาตอบเสียงหัวน

“นับถือในความช่างสังเกตของเจ้าจริงๆ” เงาดำซุนหัวโป้งใ้มู่สาวเยา ก่อนกระซอกหน้าหากอวินไคออกเผยให้เห็นโฉมหน้าที่ยิ้มมุดันของตน

“เจ้าเป็นใคร เหตุใดต้องหลอกล่อใช้คุณชายใหญ่ลงขำมาที่นี่” มู่สาวเยาสงสัย

“คนกำลังจะตายรู้มากไปก็ไร้ประโยชน์ อ้อ... แต่ก่อนเจ้าจะตายก็ควรได้ลั้มรสสาทจากบุรุษสักครั้งหนึ่งดีหรือไม่” เงาดำแสร้งยิ้มอย่างน่าเกลียด

“เจ้าไม่ต้องอนุเคราะห์ข้าเช่นนั้นเลย เพราะข้าแต่งงานแล้ว และพู่จวงน

ของข้าก็ปรนเปรอสวาทข้าจนถึงใจคืออยู่แล้ว มิต้องให้บุรุษคนใดมาสร้าง
ประสบการณ์ให้ข้าก่อนตายหรอก” มู่สาวเย่าว่า

“ช่งเว่ยเขียนซีบำเพ็ญตบะ จะให้ความสุขแก่เจ้าได้อย่างไร” นางด้ายอ่อน
ถาม แต่ช่งหยางหมิงคว้าพู่กันกับสมุดออกมาเขียนตอบนางตำแหน่งเด็กสาว

“นางเสียดพรหมจรรย์ให้น้องชายข้าแล้วจริงๆ ฮูหยินของข้าเอาผ้าสีขาว
ที่เบื่อนเลือดมาให้ข้าดูเพื่อยืนยันว่าพวกเขาไม่มีอะไรกัน”

นางดำหัวเราะลั่น “แต่ผ้าเบื่อนเลือดจะพิสูจน์อะไรได้ ผู้เจ้าพิสุจน์ด้วย
ตัวเองมิดีกว่าหรือ รีบๆ จัดการนางแล้วสังหารทิ้งเสียก่อนที่เจ้าจอมมารนั้น
จะมาถึงนี่เถอะ”

“ช่วยด้วย ช่งเว่ยเขียนซีช่วยข้าด้วย” มู่สาวเย่าตะโกนร้องเสียงดัง ก่อน
ถูกนางดำจัสกัดจุดไบบี้ให้ส่งเสียง ฝ่ายช่งหยางหมิงก็ย่างสามขุมตรงเข้ามาหา
มู่สาวเย่าด้วยสีหน้าที่นกระหาย

ปลายพู่กันที่กำลังวาดลวดลายลงบนกระดาษหยดชะงัก ช่งเว่ยเขียนซี

เงยหน้าขึ้นมองไปรอบห้องหนังสือเพื่อมองหาฮูหยินของตน ทว่ากลับไร้เงา
ของนาง

“มีอะไรหรือ คุณชายเขียนซี” ฮ้องเต้กวงอุ้ตี่ตรัสถามเมื่อเห็นจอมมาร
รูปร่างมหึมาดกดภาพ ด้วยความที่ตัวเองรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงมู่สาวเย่าแว่วๆ
แต่ไม่แน่ใจนัก ทำให้ช่งเว่ยเขียนซีนึกสงสัยว่ามู่สาวเย่าอยู่ไหนได้ในเวลานี้ จึง
ทูลตอบฮ้องเต้กลับไป

“กระหม่อมเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าฝ่าบาทยังมีเคยเห็นหน้าภรรยากระหม่อม
จึงอยากจะทูลขอให้นางมาเข้าเฝ้าเพื่อให้ฝ่าบาทได้ยลโฉม”

“ได้สิ ข้าก็อยากเห็นความงดงามของฮูหยินเจ้าเหมือนกัน” ลิ่นคำฮ้องเต้
ช่งเว่ยเขียนซีก็เดินออกจากห้องหนังสือ ทว่าสีกังกงได้เอ่ยยับยั้งไว้เสียก่อน

“หากเจ้าของบ้านทั้งฮ้องเต้ไว้ในห้องนี้เพียงลำพังจะเป็นการเสียมารยาท
ได้นะขอรับ ท่านควรรีให้สมุนของท่านไปตามฮูหยินมู่มาที่นี่จะดีกว่า”

“ลวี่กั้งง เจ้าก็เหลือเกิน เห็นอยู่ว่าคุณชายเซียนซีคิดถึงเหินยงจื่อของเขาแค่นั้น ขนาดอยู่ห่างจากนางไม่ถึงสองซัวมายังหาข้ออ้างกับฮ่องเต้เพื่อไปหานาง” องค์หญิงอวี่เยียนแก้มองต่อว่าขันที่ลวี่กั้งงเพื่อกระหนาบช่งเว่ยเซียนซี

หากเป็นเวล่อื่นจอมมารหนุ่มคงได้ตอบโต้ ทว่าตอนนี้ความวิตกกังวลที่มู่สาวเย่าเสียบหายไปทำให้เขาต้องยอมรับเพื่อจบการสนทนา “เป็นเช่นนั้นพะยะค่ะ ขอกระหม่อมไปตามมู่สาวเย่าก่อน”

การตามหาตัวมู่สาวเย่าไปทั่วทุกซอกทุกมุมของบ้านเกิดขึ้นในเวลาต่อมา จนช่งเว่ยเซียนซีและเหล่าสมุนแน่ใจแล้วว่ามู่สาวเย่าได้หายตัวไป จอมมารหนุ่มจึงเรียกทุกคน ไม่เว้นแม้แต่อันอันกับหลันฮว้อออกมาจากเรือนนอนเพื่อซักถาม แล้วคำตอบที่ได้จากสองศรีที่สะใภ้ก็ทำเอาจอมมารถึงกับกระวนกระวายใจ

“เปียนเซี่ย เจ้าไปทูลฮ่องเต้ด้วยว่าข้าจะไปตามฮูหยินกลับบ้าน มียกให้พระองค์ต้องรอคอยข้ากลับมา” ช่งเว่ยเซียนซีหันไปสั่งทนาย ขณะทุกคนยืนรวมกันอยู่กึ่งกลางลานหินหน้าบ้าน

“ได้ เจ้ารีบไปเถอะ ช่งหยางหมิงต้องทำมิติมิร้ายต่อมู่สาวเย่าแน่”

“พวกเจ้าตามข้ามา” จอมมารรูปงามสั่งสามสมุนคนสนิท ก่อนใช้วิชาตัวเบาเหาะเหินสู่ท้องฟ้ามุ่งไปยังสุสานพันศพ

“ทำไมท่านประมุขไม่ใช่พลังมารหายตัวไป” เทียนยี่สงสัย

“ฮ่องเต้ประทับอยู่ที่นี้ พวกเราจะใช้พลังมารได้อย่างไรกันเล่า” ฉี่ฉิวตอบ

“อย่ามัวพูดกัน รีบตามท่านประมุขไปเร็ว” หนี่วี่โหดุสหาย แล้วทั้งสามก็เหินฟ้าตามประมุขของตนไป

ช่งเว่ยเซียนซีและเหล่าสมุนมาถึงหน้าทางเข้าสู่สุสานพันศพ ทว่าสถานที่แห่งนั้นมีพื้นที่ที่เนินเขาซึ่งเป็นบริเวณกว้างเกินจะประมาณได้ หากต้องหาสตรีตัวเล็กๆ นางหนึ่งท่ามกลางความมืดสลัวเช่นนั้นนับว่ายากยิ่งกว่านับดวงดาวบนท้องฟ้าเสียอีก

“ท่านประมุขีใช้เปลวอัคคีส่องดูก็ได้เน้เจ้าคะ” หนี่วีไทเสนอ เมื่อนึกขึ้นได้ว่าประมุขของตนสามารถใช้พลังมารสร้างเปลวอัคคีบนฝ่ามือเพื่อดูภาพมู่สาวเย่าในขณะนี้ได้

“เมื่อคืนตอนเช้าหอข้าสูญเสียพลังมารไปหนึ่งในสิบส่วน ทำให้สร้างเปลวอัคคีไม่ได้” ช่งเว่ยเซียนซีเอ่ยเสียงเครียด “พวกเจ้ารีบแยกย้ายกันไปตามหามู่สาวเย่า ใครเจอมู่สาวเย่าให้ส่งสัญญาณบอกทุกคน”

ทั้งเทียนยี ตี้ฉิว และหนี่วีไท ต่างวิ่งเข้าไปในสุสานพันศพเพื่อตามหานายหญิงน้อย และแล้วช่งเว่ยเซียนซีก็สังเกตเห็นผงกำมะถันบนพื้นดินเป็นทางยาว ด้วยความเฉลียวใจเขาจึงพุ่งตัวตามร่องรอยนั้นไปอย่างรวดเร็ว

แสงจากโคมไฟริบหรี่ตรงหน้าทำให้ช่งเว่ยเซียนซีมีรอยซำริบเข้าไปดูแล้วภาพที่เขาเห็นทำเอาเขาแทบระงับโทสะไม่อยู่ เพราะมู่สาวเย่านอนหงายอยู่บนพื้นในสภาพเปลือยกายเหลือเพียงเอี๋ยมสีแดงปิดเรือนร่างไว้เท่านั้น เหนือร่างนางมีร่างสูงเพรียวของช่งหยางหมิงที่เปลือยท่อนล่างเผยให้เห็นความเป็นชายขณะคุกเข่าคร่อมอยู่บนตัวมู่สาวเย่า

ฝ่ายผู้เป็นพี่ชายเมื่อเห็นน้องชายตัวเองหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธจัดก็ตกใจสุดขีด รีบลุกออกจากตัวน้องสะใภ้วิ่งไปคว้ากางเกงที่ถอดทิ้งไว้ขึ้นมาสวมก่อนที่ตัวเขาจะถูกจอมมารหนุ่มซัดด้วยพลังจนกระเด็นไปชนกับเงาดำซึ่งไหวตัวทันรับตัวเขาไว้

ช่งเว่ยเซียนซีถอดเสื้อชั้นนอกไปคลุมเรือนร่างเปลือยของมู่สาวเย่า ยังไม่ทันที่จอมมารจะคลายจุดให้นาง เงาดำก็กล่าววาจาเยาะเย้ยขึ้นมา

“เมียของเจ้าถูกพี่ชายเจ้าขืนใจจนมิเหลือความบริสุทธิ์ไว้ให้เจ้าแล้ว แต่ข้าเห็นพวกเธอร่วมรักกันอย่างเมามัน สงสัยเมียเจ้าจะพึงพอใจในรสรวาที่ไม่เคยได้รับจากเจ้าเป็นแน่ ถึงได้มีสีหน้ามีความสุขยิ่งนัก”

ช่งเว่ยเซียนเกิดโทสะอันสุดจะประมาณได้ จนระงับไว้ไม่อยู่และลืมหูลืมปาก แม้กระทั่งการจุดพลุส่งสัญญาณให้เหล่าสมุนรู้ นัยน์ตาสีนิลของเขาเปลี่ยนเป็นสีแดงฉานราวกับสีโลหิต มือเรียวยาวยกขึ้นหมายบีบคอบุรุษหน้าโหนดที่

ไม่รู้จักกันมาก่อนให้ตายดับคามือ

“อุ๊ย!” แต่จู่ๆ พลังมารกลับตีกลับจนช่งเว่ยเซียนซีกระอักเลือดออกมา ฝ่ายเงาดำมีรอยซำซัดอาวุธลับเข้าใส่ตัวจอมมารหนุ่มที่มีอาการผิดปกติจนเลือดพุ่งออกมา เกิดเป็นแผลฉกรรจ์ตรงบริเวณหน้าอก

“ความโกรธจะทำให้เจ้าตะบะแตกจนลมปราณแปรปรวน เมื่อเจ้าใช้พลังมารจึงเกิดการตีกลับของพลัง เจ้าไม่สามารถใช้พลังมารสังหารพวกข้า หรือแม้แต่การใช้วายุฤทธิ์ก็มิอาจทำได้เช่นกัน ข้าพุดถูกหรือไม่ ท่านจอมมารรูปร่าง” เงาดำยังคงเย้ยหยันไม่เลิก

แต่แล้วบุรุษหน้าโศกกลับต้องตะลึงพริ้งเพริดเมื่อจอมมารรวบรวมพลังเฮือกสุดท้าย ก่อเกิดโศตรวนนับร้อยพุ่งเข้าใส่ร่างเงาดำ ทว่าบุรุษหน้าโศกมีวายุฤทธิ์ไม่ธรรมดาจึงสามารถหลบโศตรวนที่พุ่งมา แล้วใช้กระบี่ตัดโซ่เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย จอมมารฉวยโอกาสนั้นจุดพลุสัญญาณเรียกสมุนมาช่วย เพียงชั่วพริบตา ทั้งเทียนยี่ ตี้ฉิว และหนิวไท้ก็ปรากฏตัวเบื้องหน้าช่งเว่ยเซียนซี

“สังหารมัน” ประมุขพรรคมารตะโกนสั่ง ฝ่ายเงาดำรู้ตัวว่าอาจพ่ายแพ้จึงใช้วิชาตัวเบาหลบหนี แต่สายเกินไป เพราะเทียนยี่กับตี้ฉิวใช้พลังมารกระแทกใส่ตัวเงาดำจนร่วงหล่นลงมาที่พื้น ก่อนถูกคมกระบี่ของสองสมุนเสียบแทงเข้าที่ตัวจนดับดินตายลงในที่สุด ส่วนช่งหยางหมิงก็ถูกหนิวไท้ใช้เชือกมัดไว้ไม่ให้หนีไปไหน

“มู่สาวเย่า” ช่งเว่ยเซียนซีเหลียวไปมองสุหยินของตน ทว่าเขากลับทรุดฮวบลงกับพื้นด้วยอาการตะบะแตก สถิติสัมปชัญญะของเขาต่ำดิ่งสู่ความมืดมิดอย่างยาวนานไร้กาลเวลา

ร่างเพรียวบางที่สลบไสลถูกพากลับบ้านตระกูลช่งอย่างเร่งด่วน
บรรยากาศภายในห้องนอนของคู่สามีภรรยาช่งเว่ยเซียนซีกับมู่สาวเย่าเต็มไปด้วยความตึงเครียด หมอเวทดาเปี่ยนเซวี่ใช้เข็มเงินปักตามจุดต่างๆ ทั่วร่างกายจอมมารหนุ่มที่ตกอยู่ในภาวะโศกแห่งการหลับใหล ท่ามกลางเหล่าสมุน

และภรรยารูปงามที่เฝ้าดูด้วยความวิตกกังวลและเป็นห่วงอยู่ข้างเตียง

“ข้าฝั่งเข็มรักษาชีวิตช่วงเวลายื่นชีไว้ได้ แต่ลมปราณของเขาแตกซ่าน หากปล่อยยให้พลังมารในตัวเขาสูญสลายจนหมดสิ้น เขาจะต้องเป็นคนพิการพิการที่ไร้วรยุทธ์” หมอเทวดาเขียนเขี่ยเอ่ยด้วยสีหน้ากัลลกลุ้ม

“พิการพิการอย่างไรท่านหมอ ถึงขั้นขยับเขยื้อนตัวมิได้เลยหรือไม่” หนี่วไถถามอย่างเป็นกังวล

“อาจถึงขั้นนั้น อย่างดีสุดก็คือเดินมิได้” คำตอบของหมอเทวดาเขียนเขี่ยทำเอาทุกคนนั่งเสียวไปนาน ขณะที่ความสิ้นหวังกำลังเกิดขึ้นในจิตใจของทุกคน จู่ๆ มุ่สาวเย่าก็เอ่ยบางอย่างขึ้นมา

“ถ้าเราไม่ปล่อยยให้พลังมารในตัวช่วงเวลายื่นชีสูญสลายไปจนหมด ก็หมายความว่าเขาจะไม่เป็นคนพิการและไม่สูญสิ้นวรยุทธ์ใช่หรือไม่”

ถ้อยคำของมุ่สาวเย่าทำให้เหล่าสมุนทั้งสามหันไปมองหมอเทวดาเขียนเขี่ยเพื่อรอคำตอบ อีกฝ่ายพยักหน้ารับก่อนจะเอ่ยตอบ

“ใช่ หากมีการถ่ายทอดพลังมปราณที่ฝึกฝนมาเกินสี่สิบปีเข้าไปรักษาสมดุลของพลังมารในตัวช่วงเวลายื่นชีมิให้สูญสลายไปก็จะช่วยให้เขากลับมาเป็นจอมมารเหมือนเดิม อีกทั้งยังมีพลังแก่กล้าขึ้นอีกด้วย แต่จะมีผู้ใดที่ฝึกฝนมปราณมาเกินสี่สิบปีและยอมสูญสิ้นวรยุทธ์เพื่อรักษาช่วงเวลายื่นชีกันแล้ว”

“หากนับจำนวนปีที่ฝึกฝนเกินสี่สิบปีในคนผู้เดียวยอมเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ายหลายคนรวมกันก็อาจเป็นไปได้นะ” ตี้ฉิวออกความเห็น

“ใช่ๆๆ ทั้งข้า ตี้ฉิว และหนี่วไถ ต่างฝึกฝนพลังมปราณมากกว่าสิบห้าปี ถ้าพวกเรารวมพลังกันช่วยท่านประมุขก็อาจเป็นไปได้” เทียนยี่สนับสนุน

“แต่พวกเจ้าต้องสูญสิ้นวรยุทธ์ หากไร้วรยุทธ์ก็ไม่ต่างจากคนพิการคนหนึ่งเลยนะ” หมอเทวดาเขียนเขี่ยเตือน

“พวกเรายินดี” สมุนทั้งสามตอบเสียงหนักแน่นพร้อมกัน มุ่สาวเย่าคุกเข่าลงตรงหน้าทั้งสามคนจนพวกเขาตกใจ

“ข้าซาบซึ้งในน้ำใจของพวกท่านยิ่งนัก ข้าขอเป็นตัวแทนสามมิชกัศริระ

ขอบคุณในความเสียสละของพวกท่าน”

“ลุกขึ้นเถอะ นายหญิงน้อย ตอนนี้มีใช้เวลามานั่งขอบคุณกันแล้ว พวกเราต้องรีบถ่ายถอดพลังให้ท่านประมุขโดยด่วน” ลิ้นคำของตั๊กฉิว หมอเหวดดา เบี่ยนเซวียก็พยุงตัวมู่สาวเย่าลุกขึ้น แล้วพาออกจากห้องเพื่อเปิดทางให้เหล่าสมุนได้ถ่ายถอดพลังลมปราณเข้าสู่ร่างกายจอมมารหนุ่มได้อย่างสะดวก ประตูห้องนอนถูกปิดตามหลังเป็นเวลายาวนานถึงสามวันสองคืน โดยมีมู่สาวเย่ากับหมอเหวดดาเบี่ยนเซวียผลัดเปลี่ยนกันมาเฝ้าหน้าห้องเพื่อป้องกันมิให้ผู้ใดเข้าไปรบกวน

เมื่อรู้ว่าเงาดำถูกสังหารไปแล้วสวีกงก๊กก็ได้หนึ่งเฉย ชั้นที่สูงวัยยังคง
ดำเนินแผนต่อไป โดยจ้างองค์กรกษัตริย์ที่เห็นแก่เงินไปปลุกปั่นชาวเมืองจินหลินให้
ทวงสัญญาจากมู่สาวเย่า เรื่องนำตัวจอมมารช่งเว่ยเซียนซีมาลงโทษต่อหน้า
ทุกคน การเรียกร้องของผู้คนจึงมีขึ้นที่หน้าประตูบ้านตระกูลช่ง จนมู่สาวเย่า
ต้องออกไปเจรจา

“ยังเหลือเวลาอีกหนึ่งวันมิใช่หรือที่ข้ารับปากพวกท่าน” มู่สาวเย่ากล่าว
กับผู้นำตระกูลในเมืองจินหลินและเหล่าชายุทธ์ที่มารวมตัวกัน

“พวกข้ายังมีเห็นท่านทำอะไรเลย อย่างนี้จะให้พวกข้าเชื่อใจท่านได้
อย่างไร” ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นมา

“หากพระอาทิตย์ตรงศีรษะในวันพรุ่งนี้ ข้ายังไม่นำตัวช่งเว่ยเซียนซีไป
ลงโทษที่ลานกลางเมือง ให้พวกท่านจับข้าลงโทษแทนเขาได้เลย” เมื่อมู่สาวเย่า
ยืนยันหนักแน่นเช่นนี้ ทุกคนจึงสลายตัวกลับบ้านของตนไป แล้วรอดอยเวลา
เที่ยงวันในวันพรุ่งนี้อย่างใจจดใจจ่อ

“เจ้าจะจับตัวช่งเว่ยเซียนซีไปให้พวกเราลงทัณฑ์จริงๆ หรือ” หมอเหวดดา
เบี่ยนเซวียเข้ามาถามมู่สาวเย่าซึ่งนั่งเฝ้าอยู่หน้าห้องนอนที่เหล่าสมุนกำลัง
ถ่ายถอดพลังให้จอมมาร

“สามี่ข้าสังหารญาติพี่น้องของพวกเรา ความแค้นที่ตราชีวิตผู้คน

เป็นที่ประจักษ์ชัด ไม่สามารถลบล้างบาปอันนี้ได้ ไม่ช้าหรือเร็วเขาก็ต้องได้รับผลของกรรมนั้น” มู่สาวเย่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา ทว่านัยน์ตากลับเศร้าสร้อยยิ่งนัก

“แล้วซึ่งหยางหมิงเล่า มิควรได้รับผลกระทบที่เท่ากับเจ้าและซึ่งเว่ยเซี่ยนซีไว้อย่างนั้นหรือ” หมอเทวดาเขียนเซี่ยถามเสียงกระด้าง

“คุณชายหยางหมิงมิได้ทำสิ่งใดผิดต่อน้องชายตัวเองเลย ทุกอย่างเป็นเพราะซึ่งเว่ยเซี่ยนซีข่มขืนและฆ่าฮูหยินของเขา ก่อน อีกทั้งยังสังหารบิดาด้วยการที่เขาล้างแค้นเอาคืนซึ่งเว่ยเซี่ยนซีที่สมควรแล้ว”

“ไม่ เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ซึ่งหยางหมิงต่างหากที่เป็นคนสังหารบิดากับฮูหยินของตัวเอง” หมอเทวดาเขียนเซี่ยประกาศสั้น มู่สาวเย่าถึงกับงุนงง

“ท่านหมอพูดอะไรนะ ข้อมูลที่ข้าได้ยินมาบอกว่าซึ่งเว่ยเซี่ยนซีเป็นคนสังหารบิดากับพี่สะใภ้ของตัวเองมิใช่หรือ”

“มันมีใช้อย่างที่เจ้าได้ยินมาเลยสักนิด และข้าจะบอกให้เจ้ารู้ตอนนั้นเลย เพราะเป็นตายอย่างไรซึ่งเว่ยเซี่ยนซีก็คงไม่เล่าให้เจ้าฟังเป็นแน่” หมอหนุ่มหยุดพูด ก่อนเอ่ยเสียงแผ่วเบา แต่มู่สาวเย่าก็ได้ยินชัดเจน “ซึ่งเว่ยเซี่ยนซียอมเป็นจอมมารที่อำมหิตก็เพราะเจ้า เจ้าคือสตรีที่ทำให้เขาเลือกเส้นทางการสังหารมนุษย์เพื่อฝึกฝนพลังมาร”

“ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีรู้จักข้ามานานแล้วหรือ ท่านหมอถึงบอกว่าข้าเป็นต้นเหตุให้เขาเป็นจอมมาร หรือว่า...” มู่สาวเย่าตาโตอย่างดีใจ “ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีคือสหายยากของข้า”

“ก็ข้าเคยบอกเจ้าแล้วว่าข้าคือมาจากที่เจ้ารู้จักในกาลเจ้าร้างเมื่อห้าปีก่อนนะ”

นัยน์ตาคู่สวยฉายแววมืดหวัง มู่สาวเย่าจึงเอ่ยถามต่อ “ตอนนั้นข้าเป็นคนให้สร้อยแก่ท่านหมอเองใช่หรือไม่ แล้วท่านหมอก็เอาไปให้ซึ่งเว่ยเซี่ยนซี”

“เออใช่ เจ้าให้สร้อยเส้นนั้นแก่ข้าเพื่อตอบแทนที่ข้าช่วยเจ้าจากโจรปล้น

สาวทอย่างไรล่ะ”

“ท่านหมอมิได้แย่งสร้อยไปจากคอข้าหรือไม่ใช่หรือไม่” มุสาวเย่าเอ่ยเสียงเศร้า

“แน่นอน ข้าจะไ้มารยาทอย่างนั้นได้อย่างไร” หมอเทวดาเปี่ยนเซวียยืนย่นเสียงหนักแน่น มุสาวเย่าถึงกับหลุดซันออกมาและตอบเสียงสดีใส

“ใช่ ไ้มารยาทจริงๆ แต่เขาก็เป็นสหายยาจกของข้า ถึงเขาจะกระซากสร้อยไปจากคอข้าก็ตาม”

หมอเทวดาเปี่ยนเซวียถึงกับอ้าปากค้าง เพิ่งรู้ว่าตัวเองโดนหลอกจนถูกจับได้ ในที่สุดก็ต้องยอมรับสารภาพออกมาตรงๆ “ก่อนจะส่งองค์หญิงอวีเวียนกลับค่ายทหารบนหุบเขาเร้นลับ ซ่งเว่ยเซียนซีได้ขอร้องข้าให้โกหกเจ้าว่าเป็นยาจกที่เจ้ารู้จักเมื่อตอนเด็กเพื่อแลกกับการอนุญาตให้ข้าได้เจอเจ้า ตอนนั้นข้าอยากรู้ว่าเจ้าโตขึ้นมีหน้าตาเป็นอย่างไร จะน่ารักเหมือนตอนเด็กหรือไม่ ข้าก็เลยรับปากเขา”

“ท่านหมอเคยเจอข้ามาก่อนหรือ ตั้งแต่เมื่อไรกัน” มุสาวเย่าสงสัย

“เมื่อตอนเจ้าเป็นทารกเคยถูกมีดกรีดหลังมือซ้ายจนเลือดไหลไม่หยุดแล้วมีหมอเทวดามารักษาเจ้าใช่หรือไม่” หมอเทวดาเปี่ยนเซวียย้อนถาม

“ใช่ แต่หมอเทวดาที่ท่านแม่เล่าให้ฟังเป็นบุรุษวัยกลางคน คงมิใช่ท่านหมอเทวดาเปี่ยนเซวียที่ตอนนั้นน่าจะยังเยาว์วัยอยู่เป็นแน่”

หมอหนุ่มหัวเราะออกมา “แน่นอน ย่อมไม่ใช่ข้า แต่เป็นบิดาของข้าต่างหาก ตอนนั้นข้าอายุเพียงแค่ห้าขวบ และติดตามบิดาไปรักษาคนไข้จึงได้เจอกับทารกหญิงที่นำรักนามว่ามุสาวเย่า มีน้อยคนนักที่เป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดยังเป็นเด็กทารกด้วยแล้วยิ่งหายากนัก จึงทำให้ข้าจำใบหน้าตอนเด็กและชื่อของเจ้าได้อย่างแม่นยำ เมื่อข้าโตขึ้นก็ได้ยินชื่อของเจ้าอีกครั้งตอนซ่งเว่ยเซียนซีมาเล่าให้ฟังด้วยความตื่นเต้นว่าได้ช่วยตรูณีน้อยน่ารักจากโจรปล้นสาวที่ศาลเจ้าร้างในเมืองลั่วหยาง”

“เป็นเช่นนั้นเอง ว่าแต่เหตุใดซ่งเว่ยเซียนซีต้องให้ท่านโกหกข้าด้วยเล่า”

มู่สาวเย่าค้างคาใจ

“เขาไม่ยอมทำให้เจ้าเห็นเขาเป็นผู้มีพระคุณที่ต้องตอบแทน อีกอย่าง... ตอนนั้นเขาเป็นจอมมาร เจ้าอาจผิดหวังที่เห็นยาจกที่เป็นวีรบุรุษในตอนนั้นกลายเป็นคนเลวไปแล้ว”

“เขาโง่มากที่คิดเช่นนั้น เขาไม่เคยทำร้ายข้า และยังช่วยข้ามิให้ดับตั้งแต่ตั้งหลายครั้ง แล้วเขาจะเป็นคนเลวในสายตาข้าได้อย่างไร” มู่สาวเย่าเอ่ยเสียงแผ่ว หมอเทวดาเปี่ยนชเวียยังเอ่ยเสริมอีก

“ท่านซึ่งจิวฮั่วก็เคยดูเขาว่าเป็นคนโง่เขลาประเภทเอาตัวเข้าใกล้ เอาหัวใจเข้าแลก สุดท้ายตัวเองก็ต้องเจ็บตัว”

“ท่านหมอช่วยเล่าเรื่องราวในอดีตของสามีข้าให้ฟังหน่อยได้หรือไม่ ข้าอยากรู้ความจริงทั้งหมด”

เมื่อเห็นความอยากรู้อย่างยิ่งในดวงตาคู่สวย หมอเทวดาเปี่ยนชเวียจึงเริ่มเล่าอดีตของจอมมารซึ่งเว่ยเซียนซีให้มู่สาวเย่าฟัง

“เมื่อห้าปีก่อนตอนซึ่งเว่ยเซียนซีอายุได้สิบเจ็ดปี พี่ชายเขาไปค้างคืนที่ต่างเมือง ซึ่งเว่ยเซียนซีก็โอกาสนั้นเข้าไปชมขึ้นพี่สะใภ้ โชคดีที่ทางรอดมาได้จนไปฟ้องร้องที่ศาล แล้วซึ่งเว่ยเซียนซีก็ถูกทางการจับและโดนลงโทษด้วยการลักเปลวอัคคีสีนิลบนกลางหน้าผา ท่านซึ่งจิวฮั่วทนความอับอายครั้งนี้ได้จึงขับไล่บุตรชายคนรองของตัวเองออกจากบ้าน ทำให้ซึ่งเว่ยเซียนซีต้องกลายเป็นเด็กหนุ่มขอทานเร่ร่อนไปทั่วจวงหยวน และด้วยความแค้นที่คนในตระกูลทำให้เขาต้องเป็นยาจกยากไร้ ซึ่งเว่ยเซียนซีจึงฝึกวิชามารออยู่สามปี และเป็นสามปีที่ชาวเมืองจินหลิงตกอยู่ในความหวาดผวาทั้งยามตื่นและยามนิรา... นี่คือเรื่องราวที่เจ้าได้ยินมาใช่หรือไม่ แต่เรื่องจริงมันกลับตาลปัตรจากดำเนินขาวเลยเชียว...”

เมื่อห้าปีก่อน

เด็กหนุ่มวัยละอ่อนผู้ผ่านฤดูหนาวมาสิบเจ็ดรอบกำลังให้อาหารฝูงกระต่ายที่เขาเลี้ยงอยู่ในสวนดอกเหมยด้วยโฉมหน้าที่ปกปิดไว้ด้วยหน้ากาก

สีทอง กอปรกับรูปร่างที่สูงเพรียวสง่างามโดดเด่นกว่าบุรุษในวัยเดียวกัน ทำให้สูหยินใหญ่แห่งตระกูลซ่งที่กำลังนั่งจิบชาอยู่ในศาลาเกิดความสนใจในตัวเด็กหนุ่มผู้นั้น หากเขามีพี่น้องสามีนางคงสั่งให้เขาถอดหน้ากากเพื่อให้นางได้ยลโฉม ยิ่งมองนางก็ยิ่งอยากรู้ว่าเขาจะรูปร่างหรืออัปลักษณ์กันแน่

“เสี้ยวมัน เจ้าเคยเห็นโฉมหน้าคุณชายรองสักครั้งหรือไม่” จ้าวหยู้อี้หรือสูหยินใหญ่เอ่ยถามสาวใช้แรกรุ่งที่ซึ่งหยางหมิงสามีของนางสั่งให้มารับใช้นาง

ฝ่ายเสี้ยวมันมองตามสายตาผู้เป็นนายไปยังคุณชายช่งเว่ยเขียนซีจึงเอ่ยตอบ “ตั้งแต่ข้าน้อยเข้ามาทำงานในตระกูลซ่ง ก็เห็นคุณชายรองสวมหน้ากากสีทองแล้วเจ้าคะ ในบ้านนั้นนอกจากนายท่านจิวฮั้วก็ไม่มีผู้ใดเคยเห็นโฉมหน้าคุณชายรองเลยสักคนเจ้าคะ”

“แม้แต่สามีของข้าอย่างนั้นหรือ” จ้าวหยู้อี้เลิกคิ้วสูง

“เจ้าคะ แม้แต่คุณชายใหญ่ก็ไม่รู้ว่าคุณชายรองหน้าตาเป็นเช่นไร บ่าวที่อยู่มานานแล้วให้ข้าน้อยฟังว่า ตั้งแต่คุณชายรองอายุห้าขวบก็สวมหน้ากากปิดบังโฉมหน้าตัวเองมาตลอดเจ้าคะ” เสี้ยวมันฉลาดพอจะรู้ว่าสูหยินใหญ่สนใจในตัวคุณชายรองมากแค่ไหน จึงเอาใจด้วยการบอกข้อมูลที่ตนสืบรู้มา

จ้าวหยู้อี้หรีตามองหนุ่มน้อยสวมหน้ากากทองที่กำลังเพลิดเพลิดกับการเล่นกับกระต่ายโดยไม่รู้ตัวว่านางกำลังจ้องมองเขาอยู่

“ทำอะไรซ้ำถึงจะได้ยลโฉมคุณชายช่งเว่ยเขียนซีนะ” จ้าวหยู้อี้เปรยออกมาพลางใช้ความคิด ครู่หนึ่งนางก็ยิ้มมุมปาก

เสียงฝีเท้าที่เหยียบลงบนหญ้าทำให้ช่งเว่ยเขียนซีเงยหน้าจากกระต่ายขาวปุ้ยในวงแขนขึ้นมามองต้นเสียง ฟีสะไถ้ของเขาเข้ามายืนอยู่ข้างกายพลางเอ่ยทักทายด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“เจ้าเลี้ยงกระต่ายตั้งหลายสิบตัว แสดงว่าชอบกระต่ายมากสินะ”

“ใช่แล้วพี่หยู้อี้ ข้าเกิดปีเถาะ เลยชอบกระต่ายเป็นพิเศษ อีกอย่าง... มันก็น่ารักดีด้วย” ช่งเว่ยเขียนซีตอบอย่างร่าเริงภายใต้หน้ากากที่เห็นเพียง

นัยน์ตาสีนิลคู่สวยและเรียวปากน้ามองเท่านั้น จ้าวหยุดย้อย่างลงแล้วอ้อม
กระต่ายขึ้นมาไว้ในอ้อมแขน พลงเอ่ยถาม

“เซียนซี เจ้าถอดหน้ากากให้ข้าได้เห็นโฉมหน้าเจ้าสักครั้งได้หรือไม่”

“ไม่ได้หรอกพี่หญือ ท่านพอสังขำไว้ ห้ามมิให้ผู้ใดเห็นโฉมหน้าข้า หาก
ข้าถอดหน้ากากให้ท่านเห็นหน้า ข้าก็ต้องสังหารท่านภายในสิบราตรี” น้ำเสียง
หนุ่มน้อยลั่นเทาเล็กน้อย เพราะกลัวพี่สะใภ้จะตืดตึงและเข้ามากระชาก
หน้ากากเขาออก ซึ่งเขาคงต้องป้องกันด้วยการใช้กำลังพลังพี่สะใภ้อย่างแรง
แล้ววิ่งหนี ทว่าสิ่งที่จ้าวหญือทำกลับเลวร้ายกว่านั้น นางตึงปีนบั๊กผมอัน
แหลมคมออกมาจ่อเข้าที่ตัวกระต่ายในอุ้งมือ พร้อมกับชูด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น

“ถ้าเจ้าไม่ถอดหน้ากาก ข้าจะสังหารกระต่ายตัวนี้”

“พี่หญือ! ท่านไม่กลัวถูกข้าสังหารหลังจากเห็นหน้าข้าแล้วอย่างนั้นหรือ”

ซึ่งเว่ยเซียนซีชูกลับ หม่อมน้อยพยายามควบคุมน้ำเสียงมิให้ตื่นตระหนกจนอีก
ฝ่ายได้ใจ ทว่าจ้าวหญือกลับหัวเราะชอบใจ

“เจ้าเป็นพวกโง่บุญ แม่แต่มัดสักตัวยังไม่กล้าฆ่าเลย นับประสาอะไร
จะสังหารข้า ข้าไม่กลัวเจ้าหรอก”

ซึ่งเว่ยเซียนซีรู้ดีว่าพี่สะใภ้เป็นบุตรสาวของหัวหน้านายพราน การเข้าป่า
ล่าสัตว์เป็นงานอดิเรกของนาง การฆ่ากระต่ายสักตัวจึงเป็นเรื่องง่ายและปกติ
วิสัยที่สุดสำหรับนาง ตรงข้ามกับเขาที่เติบโตมากี่มีนิสัยรักทุกชีวิต รู้ถึงคุณค่า
ของการมีลมหายใจอยู่ของสิ่งมีชีวิต จนบางครั้งคนในบ้านตระกูลซ่งก็เรียกเขา
ว่าคุณชายนักบุญ จุดนี้เองที่พี่สะใภ้มีจิตแห่งการสังหารเหนือกว่าเขา

“ว่าอย่างไรเล่า จะยอมถอดหน้ากากหรือไม่” จ้าวหญือเร่ง ขณะที่มปลาย
ปีนลงบนตัวกระต่ายเล็กน้อยจนเลือดไหลซึมออกมา เสียงกระต่ายร้องด้วยความ
เจ็บปวดทำให้ซึ่งเว่ยเซียนซีต้องยอมจำนน

“ข้ายอมแล้ว” คุณชายรองแห่งตระกูลซ่งยกมือขึ้นปลดสายคล้อง
หน้ากาก แล้วค่อยๆ จับหน้ากากสีทองเลื่อนออกจากดวงหน้าเผยให้เห็นความ
งามของบุรุษที่ไม่มีบุรุษใดเทียบได้ แม้แต่เทพเซียนบนสวรรค์ก็ยิ่งพ่าย

แพ้ ความงามอันต้องตาต้องใจอย่างลึกล้ำทำให้จำวหยุดอยู่กับตกละลุ จันทา
 กระทบหุดมือ ซึ่งเว่ยเชียนซีเห็นกระทบรุ่งสุฟั้นก็รีบเข้าไปปรับตัวไว้

“ซึ่งเว่ยเชียนซี” เหมือนฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ เมื่อซึ่งจิวฮั่วมาเห็นบุตร
 ชายถอดหน้ากาก เขาเรียกชื่อบุตรชายเสียงดังลั่นสวน

“ท่านพ่อ!” ซึ่งเว่ยเชียนซีตกใจรีบเอาหน้ากากมาสวมดั้งเดิม ทว่าก็สาย
 ไปเสียแล้ว เพราะจำวหยุดได้เห็นความงามของเขา และจิตใจของนางก็ปั่นป่วน
 จนมิอาจหลับนอนกับสามีได้อย่างสุขใจ เพราะเฝ้าแต่คิดถึงน้องสามีอยู่ทุก
 คำคิน

“ข้าเคยเตือนเจ้าแล้วมิใช่หรือว่าเจ้าจะมีภัยเพราะสตรี จึงให้เจ้าสวม
 หน้ากากไว้ตั้งแต่อายุห้าขวบ แล้วถ้ามีผู้ใดเห็นหน้าเจ้าก็ให้สังหารภายในสิบ
 ราตรี ตอนนี่ยุ่ได้เห็นโฉมหน้าของเจ้าแล้ว เจ้าจะอย่างไร” ซึ่งจิวฮั่วเอ่ยถาม
 บุตรชายคนรองเมื่ออยู่กันตามลำพังสองคนขณะเดินออกจากสวนดอกเหมย

“ข้าสังหารพี่สะใภ้ไม่ได้หรอกท่านพ่อ ถึงนางจะเห็นโฉมหน้าข้า แต่ข้าคง
 ไม่มีภัยเพราะนางทรอก” ซึ่งเว่ยเชียนซีตอบด้วยความเชื่อมั่นในตัวพี่สะใภ้

“นี่คงเป็นชะตากรรมของเจ้า” ผู้เป็นบิดาเอ่ยเพียงสั้นๆ โดยมีเอ่ยคำใด
 ต่อ หลังจากนั้นทุกอย่างดูเหมือนไม่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้น ทุกคนในบ้าน
 ตระกูลซึ่งยังคงใช้ชีวิตปกติ ทว่าในวันที่ซึ่งจิวฮั่วกับบุตรชายคนโตต้องไปทำการ
 ค้าที่ต่างเมือง ซึ่งหยางหมิงได้ให้สุหยินของตนอยู่บ้านตามลำพังกับน้องชาย
 แล้วความเปล่าเปลี่ยววอกกับความถวิลหาในตัวซึ่งเว่ยเชียนซีก็ทำให้จำวหยุด
 คิดกลอุบายออกมาได้อย่างหนึ่ง

“คุณชายรอง คุณชายรอง แยกแล้วเจ้าคะ” เสียงเสี่ยวมานสาวใช้ประจำ
 ตัวของจำวหยุดร้องตะโกนอยู่หน้าห้องนอนของซึ่งเว่ยเชียนซี เมื่อประตูห้อง
 เปิดกว้างสาวใช้แรกรุ่งก็รายงานคุณชายรองทันที

“สุหยินใหญ่เป็นลมเจ้าคะ ข้าน้อยเรียกเท่าไรนางก็ไม่ฟื้น คุณชายใหญ่
 ก็ไม่อยู่ด้วย นางจะเป็นอะไรหรือไม่เจ้าคะ” น้ำเสียงเสี่ยวมานแสดงความ
 ร้อนรน

“ข้าจะไปตามเปี่ยนเขวี่มาดูพี่หฺยอ้อ เจ้ากลับไปเผ้าพี่หฺยอ้อไว้ก่อน” ซึ่งเว่ยเซียนซีร้องบอก แล้วรีบผลุนผลันออกจากห้องนอน แต่เสี้ยวมันกลับจับแขนขาจริงไว้

“สูหฺยอินใหญ่สลบอยู่กับพื้นห้อง ข้าเหนื่อยอ้อมไม่ไหว เอาอย่างนี้ดีหรือไม่ เจ้าคะ ข้าเหนื่อยไปตามท่านหมอเวทดาเปี่ยนเขวี่เอง ส่วนคุณชายรองรีบไปอ้อมสูหฺยอินใหญ่ขึ้นวางบนเตียงก่อนเพื่อรอให้ท่านหมอมามาตรวจ”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ เจ้ารีบไปเร็ว ข้าจะไปดูพี่หฺยอ้อเอง” ว่างแล้วซึ่งเว่ยเซียนซีก็วิ่งไปยังเรือนนอนของพี่ชาย หากหนุ่มน้อยหันกลับมาคงได้เห็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของเสี้ยวมันเป็นแน่

เมื่อซึ่งเว่ยเซียนซีมาถึงหน้าห้องนอนของพี่สะไภ้ เขาก็ลองเคาะประตูเรียกนางก่อน แต่เมื่อมิได้ยินเสียงตอบรับใดๆ จึงได้ผลักประตูเข้าไปในห้อง ก็เห็นสตรีร่างเพรียวสวมอาภรณ์เนื้อบางนอนพุบอบอยู่บนพื้นห้อง ด้วยความตกใจทำให้ซึ่งเว่ยเซียนซีวิ่งเข้าไปหาจ้าวหฺยอ้อ แล้วจู่ๆ ประตูก็ถูกลั่นดาลจากด้านนอกมิให้คนข้างในออกมาจากห้อง

ซึ่งเว่ยเซียนซีรับรู้ถึงความผิดปกติที่ได้ยินเสียงลั่นดาลจึงวิ่งกลับไปตีประตู แต่ก็สายไปแล้ว เมื่อหันกลับมามองพี่สะไภ้ก็เห็นนางยืนยิ้มหวานให้เขา และไม่เห็นได้พูดอะไรกันสักคำ จ้าวหฺยอ้อก็กระโจนเข้ามาแนบเนียนกอดรัดซึ่งเว่ยเซียนซีพร้อมทั้งกระซอกหน้ากาสีทองของเธอออกและโยนทิ้งไปมุมห้อง คุณชายรองรูปงามพยายามดันตัวพี่สะไภ้ออกห่าง แต่อารมณ์รักใคร่ของจ้าวหฺยอ้อรุนแรงก่อเกิดเป็นพลังมหาศาลยื้อยุดเกาะเกี่ยวเป็นพลังวันมิอาจหลุดพ้นได้โดยง่าย

“ปล่อย” ซึ่งเว่ยเซียนซีทวาดและรวบรวมกำลังผลักไล่จ้าวหฺยอ้อออกไปอย่างแรง จนนางหยายหลังกั้นกระแทกพื้น ความที่น้องสามมีไม่เล่นด้วยทำให้จ้าวหฺยอ้อโกรธจึงกรีดร้องเสียงดัง พร้อมกับฉีกทิ้งเสื้อผ้าตัวเอง เสียงร้องของนางทำให้เสี้ยวมันรีบถอดสลักกลอนประตูออก ก่อนที่บ่าวรับใช้คนอื่นจะแห่กันมา จากนั้นก็แถมประตูแล้ววิ่งไปแอบซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ เพียงชั่วพริบตา

คนในบ้านก็วิ่งมาดูและพบว่าสุนัขใหญ่อยู่ในสภาพกึ่งเปลือย ข้างกายนางคือ
คุณชายรองที่ยืนนั่งรอรับชะตากรรม

ด้วยความเป็นบ่าวรับใช้ผู้ดูคุณมยุติธรรมและยังเป็นคนสนิทของ
บิดา พ่อบ้านตระกูลซ่งจึงสั่งบ่าวผู้ชายให้จับคุณชายรองมัดด้วยเชือกแล้ว
นำส่งทางการเพื่อฟ้องร้องดำเนินคดี ดีที่ตระกูลซ่งเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงและ
ทรงอิทธิพลไม่น้อย ท่านเจ้าเมืองจึงลงโทษซ่งเว่ยเซียนซีเพียงแค่ลี้กฐปเปลว
อัคคีสีนิลไว้กลางหน้าผากเท่านั้นแล้วจึงปล่อยกลับบ้าน

เมื่อหมอเวดดาเปียนชวีย์เล่ามาถึงตรงนี้ มู่สาวเย่ก็เกิดคำถาม

“ดูไปเหตุการณ์น่าจะจบแล้ว เหตุใดซ่งเว่ยเซียนซีต้องกลายเป็นยาจก
แล้วไปอยู่ที่ศาลเจ้าร้างในเมืองล้วนหยางได้อย่างไร หรือเพราะท่านซ่งจิวฮั่วโกรธ
ที่เขาสร้างความอับอายให้ตระกูลจึงขับไล่เขาออกจากบ้าน”

“ตรงข้าม ท่านซ่งจิวฮั่วดูดวงดาวและรู้อยู่แล้วว่าจะเกิดเหตุนี้ขึ้นภายใน
บ้าน จึงออกไปทำการค้ากับซ่งหยางหมิงเพื่อให้ซ่งเว่ยเซียนซีโดนลงโทษ” หมอ
เวดดาเปียนชวีย์ตอบเสียงเศร้า

“อ้าว? ทำไมท่านซ่งจิวฮั่วจึงทำเช่นนั้นเล่า”

“หลังจากเกิดเรื่องขึ้น ท่านซ่งจิวฮั่วจึงเปิดเผยความลับเรื่องตระกูลซ่ง
เป็นผู้สืบเชื้อสายจอมมารแห่งสามภพ เมื่อมีสว้างก็ยอมมีมิด มีหยินก็ยอมมี
หยาง และเมื่อมีฮองเต้ผู้เป็นดั่งเทพก็ยอมต้องมีบุรุษที่เป็นจอมมารเพื่อสร้าง
ความสมดุลให้แก่ฟ้าดินอันเป็นจุดกำเนิดของพลังในพิภพนี้ และตระกูลซ่งก็
คือตัวแทนของฝ่ายมิด ทุกๆ หนึ่งในพันปีผู้นำตระกูลซ่งจะต้องเลือกทายาทมา
หนึ่งคนเพื่อฝึกวิชามารและเป็นจอมมารแห่งสามภพ ซึ่งท่านซ่งจิวฮั่วกับบอกให้
ซ่งเว่ยเซียนซีฝึกวิชามาร”

“ฟังจากที่ท่านหมอเล่ามา ซ่งเว่ยเซียนซีคงจะไม่ยอมฝึกวิชามารใช่หรือ
ไม่”

“อะไรทำให้เจ้าคิดว่าเขาจะไม่ยอมฝึกวิชามารเล่า ทั้งๆ ที่การเป็น
จอมมารจะทำให้เขามีพลังยุทธมหาศาสตร์ กลายเป็นผู้เยี่ยมยุทธ์ในปฐพี และ

ผู้คนที่ต้องเกรงกลัวมีกล้าต่อกรกับเขา ดูจากผลลัพธ์แล้วเขาไม่น่าปฏิเสธข้อเสนอของบิดามีใช่หรือ”

“หนึ่งคือเขาจิตใจดีเกินไป ไม่ยอมให้จ้าวหยุดสั่งหารกระต่าย สอง... เขาปฏิเสธที่จะสั่งหารพีสะไม้ตามคำสั่งบิดา สาม... ตั้งแต่เข้ารู้จักซึ่งเว่ยเซียนซีมา ข้าไม่เคยเห็นเขาสั่งหารใครเลยสักคน เดว่าตั้งแต่ฝึกวิชามารจนสำเร็จเขาก็มีเคยสั่งหารผู้ใดอีกเลยเป็นแน่ แม้ศพที่กองพะเนินอยู่ในพรุคของเขา หรือแม้แต่ในสุสานที่เขานอน ก็อาจเป็นเพียงศพของคนที่ยายอย่างปกติอยู่แล้ว”

หมอเวทดาเปียนเซวียยิ้มกว้าง พลังเอ่ยขึ้นชมอีกฝ่าย “เจ้าเพิ่งรู้จักกับซึ่งเว่ยเซียนซีได้ไม่นาน แต่กลับรู้จักเขาดียิ่งกว่าพี่ชายของเขาเสียอีก ใช่แล้ว เขาไม่ยอมฝึกวิชามารจนบิดาโกรธจึงขับไล่เขาออกจากบ้าน ความที่ตัวเองรูปงามเกินไปจึงแสวงเป็นยาจกเนื้อตัวสกปรก แล้วเขาก็ได้เจอกับเจ้าที่ศาลเจ้าร้างนั้น ข้ายังจำได้วันที่เขากลับมาเมืองจินหลิงเพื่อมาเล่าเรื่องเจ้าให้ข้าฟัง”

บ้านหมอเวทดาเปียนเซวีย เมื่อห้าปีก่อน

“เปียนเซวีย เปียนเซวีย ข้าเจอนางแล้ว” ซึ่งเว่ยเซียนซีในสภาพจากเนื้อตัวมอมแมมวิ่งเข้ามาในบ้านหลังเล็กๆ ซึ่งสหายหนุ่มผู้เป็นหมอเวทดาตั้งแต่อายุเพียงสิบเจ็ดปีกำลังนั่งใช้เครื่องบดยาขนาดเล็กกับตสมุนไพรมอบให้เป็นผงอยู่ในห้องโถงของบ้าน

“เจ้าหายหัวไปไหนตั้งหลายเดือน แล้วนั่นทำไมมอชออย่างนี้เล่า” หมอเวทดาเปียนเซวียว่า

“ข้าเจอผู้สาวเฒ่าแล้วนะ เด็กทารกที่พ่อเจ้าเคยช่วยชีวิตไว้อย่างไรเล่า” แล้วซึ่งเว่ยเซียนซีก็เล่าเหตุการณ์ในศาลเจ้าร้างให้สหายฟัง ทว่าหลังจากเล่าจบเขาก็ร้องไห้

“เจ้าจะร้องไห้ทำไมเล่า เจ้าได้เจอคนที่เจ้าเฝ้ารอมานานแล้วมิใช่หรือน่าจะดีใจสิ” หมอเวทดาเปียนเซวียสงสัย

ซึ่งเว่ยเซียนซีพยายามกลั้นสะอื้น แล้วตอบเสียงคร่ำ “เจ้าก็รู้ว่าข้า

ติดตามดูดาวประจำตัวนางมาตลอดตั้งแต่นางเกิด แต่ชีวิตนางมีแต่מרสุม ครั้งนี้หากไม่เจอข้านางก็ต้องถูกโจรปล้นสวาทข่มขืน กลายเป็นหญิงคนกึ่งในหอริษมย์ ข้างกายนางก็ยังมีบุรุษ ซึ่งต่อไปจะกลายเป็นนักฆ่าที่คอยจ้องสังหารนาง ต่อให้นางรอดมาได้ก็จะต้องถูกวางยา ถูกข่มขืนและตีขี้ปอนอย่างอนาถ แม้นางจะฉลาดแค่ไหนก็มิอาจรอดพ้นชะตากรรมนี้ และที่น่าสงสารยิ่งนักก็คือชาตินี้นางมีอาวุธลับว่าผู้ใดคือบิดามารดาที่แท้จริงของนาง ข้าจึงรู้สึกโศกเศร้ากับความอากัปกิริยาของนาง”

“แค่นี้โรคโลหิตไหลไม่หยุดเป็นโรคประจำตัวก็แย่อยู่แล้ว นี่ยังจะ... เอ้อ... มีผู้ใดจะช่วยให้นางรอดพ้นชะตากรรมอนาถนี้บ้างหรือไม่” หมอเวทดาเปี่ยมเขี้ยวเปรยออกมาอย่างหดหู่

ช่งเว่ยเขียนซีครุ่นคิด ก่อนตอบเสียงหนัก “มี คนผู้นั้นต้องเป็นบุรุษที่รักมัน่อนาง ต้องถักทอวาสนาร่วมกันถึงเจ็ดชาติเจ็ดภพจึงจะรับเคราะห์แทนนางได้ เสียสละแม้กระทั่งชีวิตตัวเอง และต้องเป็นบุรุษที่รักนางมาก มากขนาดยอมสังหารมนุษย์เพื่อฝึกวิชาที่มีพลังมาปกป้องคุ้มครองนางได้”

“ถ้าอย่างนั้นก็คงหมดหนทางที่มู่สาวเย่าจะรอดพ้นชะตากรรมนี้แล้วละ เพราะคงไม่มีบุรุษใดรักสตรีมากขนาดเลือกหนทางสังหารมนุษย์ด้วยกันเพื่อฝึกฝนพลังมาปกป้องผู้หญิงเพียงคนเดียวหรอก”

“มีสิ ก็ข้าอย่างไรรละ ข้าจะฝึกวิชามารของตระกูลช่งเพื่อปกป้องมู่สาวเย่าเอง”

กลับมาในช่วงเวลาปัจจุบัน

“นั่นละ ข้าถึงบอกว่าช่งเว่ยเขียนซียอมเป็นจอมมารที่อำมหิตก็เพราะเจ้าเจ้าคือสตรีที่ทำให้เขาเลือกเส้นทางการสังหารมนุษย์เพื่อฝึกฝนพลังมาร ตอนท่านช่งจิวฮั่วรู้เหตุผลที่เขายอมเป็นจอมมารก็ดูเขาว่า เขาเป็นคนโง่เขลาประเภทเอาตัวเข้าใกล้ เอาหัวใจเข้าแลก สุดท้ายตัวเองก็ต้องเจ็บตัวและอาจดับสิ้นทุกอย่าง”

มู่สาวเย่านั่งฟังหมอเวทดาเปียนเซวี่เล่ามาถึงตรงนี้ก็รู้สึกสะเทือนใจจนหลังน้ำตาออกมา นางมิดคิดว่าช่งเว่ยเซี่ยนซีจะทำเพื่อนางขนาดนี้ แล้วนางเล่าเสียสละอะไรเพื่อเขาบ้าง นอกจากสร้อยเพียงเส้นเดียว นางรอดมาได้หลายต่อหลายครั้งก็เพราะจอมมารที่ผู้คนตำหนิว่าอำมหิตโหดเหี้ยม นางยังจะจับตัวเขาไปให้ชาวเมืองจินหลิงลงทัณฑ์อีก ทั้งหมดทั้งมวลเพราะนางเป็นต้นเหตุคนเดียว

“คุณชายนักบุญอย่างช่งเว่ยเซี่ยนซีจะต้องระทมทุกข์กับการสังหารผู้บริสุทธิ์เป็นแน่ จากบุรุษที่จิตใจอ่อนโยนมีเมตตากลายเป็นบุรุษเลือดเย็น เขาคงจะฝันร้ายทุกคืนสินะ” มู่สาวเย่าเอ่ย พลางยกนิ้วชี้หน้าตา

“โชคดีที่เขารู้ว่าเขาจะตาย จึงดูดาวประจำตัวของคนที่กำลังจะมีเคราะห์ เช่น ถูกโจรขึ้นบ้านสังหาร ถูกคนรักหลอกจนต้องฆ่าตัวตาย ช่งเว่ยเซี่ยนซีเลือกสังหารคนที่จะก่อเหตุร้าย หรือคนที่ทำร้ายผู้อื่น ดังนั้นแม้ว่าจะมีผู้คนในเมืองจินหลิงตายด้วยน้ำมือเขา แต่ไม่มีเหตุร้ายอย่างอื่นเกิดขึ้นเลย แม้แต่การถูกงัดตายก็ตาม เขาเป็นผู้ยับยั้งความโศคร้ายที่จะเกิดขึ้นกับทุกคน”

“แล้วท่านช่งจิวฮั่วกับจ้าวหยู้อี้ถูกช่งหยางหมิงสังหารได้อย่างไร” มู่สาวเย่าอดสงสัยไม่ได้

“ช่งหยางหมิงล่วงรู้เรื่องที่บิดาเลือกช่งเว่ยเซี่ยนซีเป็นผู้ฝึกฝนวิชามาร เขาจึงโกรธ เลยแอบวางยาในอาหารให้ท่านช่งจิวฮั่วกิน และด้วยความเมื่อน่ายในความซื่อของจ้าวหยู้อี้ ช่งหยางหมิงจึงวางยานางด้วย เมื่อช่งเว่ยเซี่ยนซีรู้ว่าบิดากับพี่สะใภ้ถูกพี่ชายวางยาจนตายก็คิดจะสังหารช่งหยางหมิงให้ตายตกไปตามกัน แต่ฝ่ายนั้นวิ่งวอนขอร้องจนช่งเว่ยเซี่ยนซีใจอ่อน จึงลงโทษด้วยการตัดลิ้นพี่ชายตัวเองเท่านั้น แต่ช่งหยางหมิงก็เหมือนงูพิษ เพราะเขาที่ขยี้เยียนบอกใครต่อใครว่าช่งเว่ยเซี่ยนซีสังหารบิดากับสูหียนของเขา ส่วนหนึ่งเพื่อให้ตัวเองพ้นผิดด้วย ช่งเว่ยเซี่ยนซีก็พูดอะไรไม่ได้ เพราะตัวเองเป็นจอมมารคงไม่มีใครเชื่อ”

“ฟังท่านหมอเล่ามาขำขำยิ่งรู้สึกผิดมากๆ”

“เจ้าอย่าได้รู้สึกผิด แต่จงรักตอบช่งเว่ยเซี่ยนซีกลับไปจึงจะทำให้เรามีความสุขที่สุด” ลิ่นคำของหมอเหวดดาเปี่ยนเซวี่ยประตูห้องนอนก็เปิดออก แล้วเหล่าลูกสมุนของจอมมารทั้งสามคนก็เดินออกมา

“การถ่ายทอดพลังสิ้นสุดแล้ว พลังมารของท่านประมุขกลับคืนมาแล้ว แต่แผลที่ถูกอาวุธลับตรงหน้าอกคงต้องรอสักกระยะจึงจะหายเป็นปกติ” หนี่วี่ไทกล่าว ก่อนลาไปพักผ่อนพร้อมกับเทียนยี่และตี้ฉิว

มู่สาวเย่ากล่าวขอบคุณก่อนวิ่งเข้าไปในห้อง ฝ่าฝายหมอเหวดดาเปี่ยนเซวี่ยเห็นอาการสหายดีขึ้นแล้วก็กลับไปเรือนนอนของตน โดยปล่อยให้คู่สามีภรรยาอยู่กันตามลำพัง คินนี้หึ่งคู่คงมีเรื่องต้องคุยกันมากมายตลอดทั้งคืน เขาจึงไม่อยากจะอยู่เป็นก้างขวางคอคนจะพลอดรักกันนั้กหรือ

“เจ้า / ท่าน เป็นอย่างไรบ้าง” คู่สามีภรรยาต่างเอ่ยถามขึ้นพร้อมกันเมื่อพบหน้ากันครั้งแรกหลังจากฝ่าฝายสามี่ฟื้นขึ้นมา

มู่สาวเย่าเดินเข้าไปนั่งขอบเตียง แล้วยกมือขึ้นลูบแก้มเนียนขาวของช่งเว่ยเซี่ยนซี “แค่เห็นท่านปลอดภัย ข้าก็มีความสุขแล้ว”

“แต่เจ้า...” ช่งเว่ยเซี่ยนซีหยุดพูด ด้วยเกรงจะกระทบกระเทือนจิตใจเด็กสาว หากเขาเอ่ยถึงเรื่องที่นางถูกพี่ชายเขาข่มขืน ดูเหมือนมู่สาวเย่าจะเดาความคิดของจอมมารรูปร่างมออกจึ่งเอ่ยเสียงแผ่วเบา

“หากเหนียงจื่อของท่านไม่เหมือนเดิม ไม่ได้เป็นสาวบริสุทธิ์อีกแล้ว ท่านยังจะรักนางอยู่หรือไม่”

ช่งเว่ยเซี่ยนซีจับมือมู่สาวเย่าที่ลูบแก้มเขาลงมากุมไว้ด้วยมือเขา “พรหมจรรย์จะมีประโยชน์อะไร หากเหนียงจื่อรักมันในพู่จวนของนาง ต่อให้นางผ่านมือบุรุษอื่นมานับสิบคน พู่จวนคนนั้นก็ยังคงรักเหนียงจื่อของเขามิเสื่อมคลาย”

คำตอบของช่งเว่ยเซี่ยนซีทำให้มู่สาวเย่ายิ้มออกมา “ท่านหมอเหวดดาเปี่ยนเซวี่ยเล่าเรื่องในอดีตของท่านให้ข้าฟังแล้ว”

“เล่าแค่นี้หน”

“ทั้งหมด” มู่สาวเย่าขยับเข้าไปอิงซบอกจอมมารหนุ่ม แม้อีกฝ่ายจะรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยกับท่าที่แสนรักของมู่สาวเย่า แต่เขาก็ดีใจจนต้องรีบยกวงแขนขึ้นโอบรัดร่างบางไว้แน่นอก

“เอาตัวเข้าใกล้ เอาหัวใจเข้าแลก ทำไมท่านจึงโง่เขลาอย่างที่บิดาของท่านเคยตำหนิเช่นนี้” มู่สาวเย่าเอ่ย พลังทุบเบาๆ ที่หน้าอก “ท่านโง่มากู้ตัวหรือไม่”

“ข้าแค่อยากปล่อยตัวไปตามหัวใจ ดังคำกล่าวที่ว่า ร่วมชีวิตมิคิดถึงวันพรุ่ง มุ่งสู่อันตรายที่สวยหรู”

“หมายความว่าอย่างไรกัน”

“หมายความว่า ขอแค่ได้ร่วมชีวิตกับเจ้าในวันนี้ข้าจะไม่คิดถึงวันพรุ่งนี้ว่าจะมีชะตากรรมเป็นเช่นไร แม้นทางข้างหน้าจะมีแต่อันตราย แต่กลับบังตมเพราะมีเจ้าอยู่เคียงข้าง”

มู่สาวเย่าเงยหน้าขึ้นมองสบตาซ่งเว่ยเซียนซีหนึ่งและนาน หยดน้ำตาเอ่อล้นดวงตาคู่สวย “ท่านเป็นจอมมารที่ร้ายกาจ ทำให้ข้าหลงรักท่านจนหมดหัวใจได้ อย่างนี้แล้วหัวใจข้าจะมีที่ว่างให้บุรุษใดได้อีกเล่า ในเมื่อท่านจับจองเต็มหัวใจข้าเช่นนี้”

“ข้ากำลังคิดว่า ถ้าข้าจ่ายค่าจับจองหัวใจด้วยการจูบเจ้า ข้าจะตบะแตกอีกรอบหรือไม่”

“ถ้าอย่างนั้นลองเสี่ยงกันดูสักครั้งเถ...” มู่สาวเย่ายังไม่ทันจบ ริมฝีปากนางก็ถูกปิดด้วยเรียวปากได้รูปของสามี แม้อีกจากนั้นซ่งเว่ยเซียนซีจะต้องนั่งสมาธิทั้งคืนเพื่อควบคุมลมปราณมิให้แตกซ่าน ทว่าจุมพิตนั้นก็ดีมีดำนุ่มนวลและแสนหวานจนหัวใจของคู่สามีภรรยาวิยละอ่อนเบาหวิวราวกับขนนกที่ล่องลอยอยู่บนท้องฟ้า

ยี่สิบเอ็ด

ความผิดพลาดใหญ่หลวงของสวีทกวง

ในช่วงที่บ้านตระกูลซ่งเกิดเรื่องขึ้นมากมาย ฝ่ายอวินไคก็พักรักษาตัวอยู่ในกระท่อมร้าง โดยมีพญาอินทรีคอยเฝ้าอยู่ไม่ห่างเป็นเวลาสามวัน เมื่อตะวันเริ่มทอแสงในเช้าวันที่สี่ซึ่งเป็นวันที่ชะตาของจอมมารซ่งเว่ยเขียนชีว่า จะถูกมู่สาวเย่าจับตัวไปให้ชาวเมืองจินหลิงรุมประหารชีวิตหรือไม่ อวินไคก็เอ่ยคำลากับสหายเพื่อกลับไปหา มู่สาวเย่าที่บ้านตระกูลซ่ง พญาอินทรีมิได้ขัดขวางเพราะรู้แล้วว่าแผนการของสหายสวีลั่มเหลวจึงไม่จำเป็นต้องเหนียวรั้งอวินไคไว้ในกระท่อมร้างอีกต่อไป

“น่าแปลกใจที่นายหญิงน้อยยังดูปกติ ทั้งๆ ที่เจอเรื่องเลวร้ายมาขนาดนั้น แต่ข้าไม่เห็นความเศร้าเสียใจในสีหน้าของนายหญิงน้อยเลยแม้แต่หน่อย” เสียงนี้วีไคดังแว่วมาจากในห้องโถงของเรือนใหญ่ ถ้อยคำของยายเฒ่าร่างเด็กที่เอ่ยถึงมู่สาวเย่าทำให้อวินไคที่เพิ่งกลับมาถึงบ้านตระกูลซ่งและกำลังเดินผ่านหน้าห้องต้องหยุดชะงัก ความสงสัยทำให้อวินไคยื่นแอบตรงหน้าประตูเพื่อฟังเหล่าสมุนจอมมารคุยกัน

“นั่นสิ แม่แต่ตอนเอ่ยถึงซ่งหยางหมิงก็ยังมีอารมณ์ดีเหมือนเดิมราวกับไม่เคยเกิดเรื่องนั้นขึ้น” ตีฉิวก็อดสงสัยมิได้

“หรือว่านายหญิงน้อยจะมีได้ถูกชื่นใจ” เทียนยี่ตั้งข้อสันนิษฐานใหม่ แต่หม่อมเวทดาเป็นนซีวัยแย่งขึ้นมา

“ซึ่งเว่ยเซียนซียืนยันแล้วว่าสภาพเปลือยกายของทั้งคู่นั้น บังขัดว่าซึ่งหยางหมิงชื่นใจมู่สาวเย่าจริง”

“ไม่จริงใช่หรือไม่” อวี่นไคแผดเสียงแล้ววิ่งเข้ามากระซอกคอเลื้อยหม่อมเวทดาเป็นนซีวัย “ที่เจ้าพูดเมื่อครู่เป็นเรื่องโกหกใช่หรือไม่”

ความโกรธแค้นของอดีตนักฆ่าหนุ่มทำให้ตีจิตกับเทียนยี่ต้องเข้ามาดึงตัวอวี่นไคออกจากหม่อมเวทดาเป็นนซีวัย ก่อนจะร้องบอกให้ใจเย็น แต่แล้วคำบอกเล่าเหตุการณ์ในคืนนั้นก็พรุ้งพรูออกจากปากหม่อมเวทดาเป็นนซีวัย ในขณะที่หนีวีให้รีบวิ่งไปตามมู่สาวเย่ามายังห้องโถงเพื่อให้อดีตนักฆ่าหนุ่มสงบ

“ซึ่งเว่ยเซียนซีมันทำอะไร ไหนจะสามารถดูดวงดาวหยั่งรู้อนาคตได้อย่างไรละ แล้วทำไมปล่อยให้พี่ชายย้ายภรรยาตัวเองได้แล้ว” อวี่นไคเอะอะโวยวายออกมา หากไม่ถูกตีจิตกับเทียนยี่จับตัวไว้ เขาคงวิ่งไปต่อหน้าจอมมารที่เดินตามหนีวีให้เข้ามาในห้องพร้อมกับมู่สาวเย่า

“การดูดวงดาวใ้ว่าจะล่วงรู้ทุกอย่างเสียเมื่อไร ข้าเองก็หึงเจิบทั้งแค้นซึ่งหยางหมิงไม่แพ้เจ้าเช่นกัน” จอมมารรูปร่างงามกล่าวเสียงเรียบ

“เจ้ามันไม่เอาไหนมากกว่า ปกป้องสาวเย่าไม่ได้ คินนางให้ข้าเดี๋ยวนี้” อวี่นไคตวาดอย่างระงับโทสะมิได้ ฝ่ายซึ่งเว่ยเซียนซีซึ่งโทษตัวเองกับเรื่องนี้ อยู่แล้วก็เปล่งวาจาฉันท้อง

“เจ้าคิดว่าข้าไม่เจิบปวดอย่างนั้นหรือ ที่เห็นมู่สาวเย่าถูกย้ายด้วยน้ำมือพี่ชายตัวเอง หากมู่สาวเย่าไม่ห้ามไว้ ข้าคงแลเนื้อเนียนหนังซึ่งหยางหมิงเป็นพันๆ หมื่นๆ ขึ้นไปแล้ว”

“ซึ่งเว่ยเซียนซี พี่อวี่นไค ฟังข้าก่อน” มู่สาวเย่าพยายามจะหยุดการโต้เถียงของสองบุรุษ ทว่าพวกเขาได้สนใจฟังนาง ยังคงเถียงกันต่อไป ฉับพลันอวี่นไคก็สะบัดตัวหลุดจากการเกาะกุมของตีจิตกับเทียนยี่ แล้วพุ่งเข้าไปใส่ซึ่งเว่ย-

เขียนซึ่งกำลังสร้างเปลวอัคคีบนฝ่ามือเพื่อสวนกลับอีกฝ่าย

เพลิง!

“ไม่มีใครคาดคิดว่ามู่สาวเย่าจะหุ้มແຈ້กันไปใหญ่ลงพื้น แต่นั่นก็ทำให้อดีตนักฆ่าหุ้มกับจอมมารรูปร่างงามซ่งกั้งันและหยุดการเข้าโจมตีระหว่างกัน มู่สาวเย่าขยับตัวจะเดินเข้ามาหาทั้งคู่ ทว่ามีเศษชิ้นส่วนของແຈ້กันที่แตกเป็นเสี้ยวๆ ตกอยู่บนพื้นเบื้องหน้านาง

“อย่าเพิ่งขยับ ยืนนิ่งๆ ตรงนั้นก่อน” จอมมารสั่งห้ามเสียงเฉียบ ก่อนหายตัววับไปปรากฏตัวด้านหลังมู่สาวเย่าแล้วอุ้มนางหายวับมายังกลางห้องโถง แม้เป็นระยะทางที่สั้นมากเพียงแค่นิ้ว⁵⁶ แต่มู่สาวเย่าก็ปลอดภัยจากการถูกเศษกระเบื้องของແຈ້กันบาดเท้า

“เจ้าโดนบาดตรงไหนหรือไม่” จอมมารถลกระโปรงและแขนเสื้อของมู่สาวเย่าเพื่อดูว่ามีเศษແຈ້กันกระเด็นมาบาดมือและเท้าหรือไม่ แล้วจู่ๆ อวีนไค้ก็อุทานขึ้นมา

“แต่่มพรหมจรรย์!” คำอุทานของอวีนไค้ทำให้จอมมารซ่งเว่ยเขียนซีถลแขนเสื้อภรรยาดูอีกรอบ แล้วทุกคนในห้องก็เห็นจุดสีแดงที่อยู่บนห้องแขนตรงบริเวณข้อมือของมู่สาวเย่า

“เจ้ายังบริสุทธิ์อยู่ เป็นไปได้ยังไงกัน” ซ่งเว่ยเขียนซีเอ่ยอย่างคาดไม่ถึง

“ท่านพูดเหมือนไม่ตีใจอย่างนั้นละ” มู่สาวเย่าแกล้งว่า

“ข้าย่อมตีใจอยู่แล้ว แต่ความมึนงมันมีมากกว่า ในเมื่อเจ้าไม่ได้ถูกย่ำยี แล้วเหตุใดเจ้ากับซ่งหยางหมิงจึงอยู่ในสภาพเปลือยกายเช่นนั้น” ซ่งเว่ยเขียนซีสงสัยไม่ต่างจากทุกคนในห้อง มู่สาวเย่ามิได้ตอบออกมาตรงๆ แต่พูดเป็นปริศนาแทน

“แน่นอน มันย่อมมีผู้ต้องการให้เกิดเหตุการณ์เข้าใจผิดเช่นนั้นเกิดขึ้น

⁵⁶ ประมาณ 1.25 เมตร

เพื่อหวังผลบางอย่าง หากพวกท่านคิดดูให้ดีก็จะรู้ว่าคนผู้นั้นเป็นใคร”

“เงาดำอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ เขาเป็นตัวต้นเหตุให้ข้ากับคุณชายใหญ่ตกอยู่ในสภาพเปลือยกาย เช่นนั้น...” แล้วมู่สาวเย่าก็เริ่มเล่าเหตุการณ์ในคำคืนนั้น

เสียงหัวเราะเยาะหยันของบุรุษหน้าโหดทำลายความเงิบเขยิบวังเวง ภายในสุสานพันศพ ท่ามกลางความมืดสลัวในคืนวันเพ็ญอันเป็นราตรีที่ดาวองค์หญิงถูกดาวมฤตยูเข้าบดบัง ซึ่งหมายถึงสตรีสูงศักดิ์ผู้เป็นเจ้าของชะตากำลังตกอยู่ในอันตราย อาจถึงขั้นดับดินสิ้นชีวิตในยามนี้

“ช่วยด้วย ช่งเว่ยเซี่ยนซีช่วยข้าด้วย” มู่สาวเย่าร้องเสียงดังจึงถูกเงาดำจี้สัปดาห์จุดใบมีให้ส่งเสียง ฝ่ายช่งหยางหมิงก็ย่างสามขุมตรงเข้ามาหามู่สาวเย่าด้วยสีหน้าที่เห็นกระหาย ทว่าเงาดำมีประสาทหูที่เป็นเลิศสามารถได้ยินแม้เพียงเสียงไปไม่ไหว ทำให้เขาได้ยินเสียงการพุ่งตัวแหวกอากาศของบุรุษผู้มีกำลังภายในสูงส่ง ด้วยพลังและความเร็วดุจสายฟ้าแลบระดับปรมาจารย์ทำให้เงาดำเดาได้ไม่ยากกว่าผู้ใดกำลังพุ่งตัวเข้ามาใกล้

“จอมมารกำลังมาที่นี่ เจ้ารีบถอยถอยถอยเร็ว” เงาดำตะโกนสั่งช่งหยางหมิงที่กำลังเดินเข้าไปหามู่สาวเย่า อีกฝ่ายพอได้ยินว่าน้องชายตัวเองกำลังมาก็ตกใจสุดขีด ยืนขาลั่นด้วยความกลัวตาย จนเงาดำต้องเข้าไปบดตีระฆะและตะคอกไล่หน้า

“ไม่อยากตายก็ทำตามข้าสั่งเดี๋ยวนี้”

ขณะที่ช่งหยางหมิงกำลังถอยถอยถอยอย่างงงๆ เงินๆ อยู่ นั่นเงาดำก็เดินเข้าไปจับตัวมู่สาวเย่าให้นอนราบกับพื้น แล้วฉีกทิ้งอาภรณ์ของนางจนเหลือเพียงเอี๊ยมสีแดงปกปิดกาย ก่อนวิ่งมาผลักช่งหยางหมิงให้ล้มไปทับรางบอบบางอันเี้ยยวงดงามที่นอนหนึ่งอยู่บนพื้นดิน แต่ด้วยสัญชาตญาณระวังภัยทำให้ช่งหยางหมิงยกมือยันพื้นไว้ จึงกลายเป็นการคร่อมอยู่บนตัวมู่สาวเย่าด้วยท่าคุกเข่าสี่ขาอย่างสุนัข

“แล้วท่านก็มาถึงและเห็นข้ากับคุณชายใหญ่อยู่ในสภาพนั้น” มู่สาวเย่า

สรุปในตอนท้าย

“เงาตำหนักฉลาดที่ใช้อุบายนี้เพื่อยั่วโทษซึ่งเว่ยเซี่ยนซีให้ตบะแตก แล้วก็
ก็ได้ผลเสียด้วย” หมอเหวดดาเขียนชวีกกล่าว

“แล้วทำไมเจ้าไม่ตะโกนบอกข้าล่ะว่าเจ้ามิได้ถูกย้าย” ช่งเว่ยเซี่ยนซีถาม
อย่างสงสัย ก็เลยถูกมู่สาวเย่าแย้งกลับ

“ถ้าท่านไม่สนใจฟังถ้อยคำขี้วูของเงาดำแล้วคลายจุกไปให้ข้าก่อน
ความเข้าใจผิดในเรื่องนั้นก็คงไม่เกิดขึ้น”

“ใช่ เป็นความผิดของเจ้านั้นแหละที่ไม่ดูแต่ัมพรหมจรรย์ของสาวเย่า
ก่อน” อวินไคได้ที่ตำหนิซึ่งเว่ยเซี่ยนซี

“เห็นคนรักอยู่ในสภาพเช่นนั้น จะมีบุรุษใดทนได้เลย แต่ข้าไม่ดับดิน
สิ้นใจตายไปเพราะหัวใจเหล็กสลายก็นับว่าบุญแล้ว” พุดจบซึ่งเว่ยเซี่ยนซีก็หัน
ไปตัดพ้อกับมู่สาวเย่า “เจ้าก็ใจร้ายนัก ปิดปากเงียบมาตลอด ทำให้ข้าระทม
ทุกข์เพราะปกป้องเจ้ามิได้อยู่ตั้งนาน”

“ท่านบอกเองมิใช่หรือว่าถึงแม้ข้าผ่านมือชายมานับสิบคนท่านก็ยังรัก
ข้า ดังนั้นข้าจึงไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องบอกความจริงให้ท่านรู้ เพราะอย่างไร
ท่านก็ยังรักข้าไม่เสื่อมคลาย” นัยน์ตากลมคู่สวดยเปล่งประกายลั่นไหวเมื่อมู่สาว-
เย่าหัวเราะขบขัน หากไม่ได้ยู่ต่อหน้าอวินไคและเหล่าสมุน ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีคง
จับมู่สาวเย่าลงโทษด้วยการจุ่มที่นางแก้มลงใจเขาเช่นนี้ แต่ในเมื่อทำไม่ได้
ก็ได้แต่ส่ายหน้าในความร้ายนิดๆ ของนาง

“จะอย่างไรกับซึ่งหยางหมิงดี ข้าจับเขาขังไว้ในห้องเก็บพินมาสามวัน
สามคืนแล้ว” หมอเหวดดาเขียนชวียั้งคำถาม

“ยกเขาให้ข้าได้หรือไม่ ข้าคิดวิธีลงโทษเขาไว้แล้ว” มู่สาวเย่าขอกับซึ่งเว่ย-
เซี่ยนซี เมื่ออีกฝ่ายอนุญาต นางก็หันไปบอกอดีตนักฆ่าหนุ่ม “พี่อวินไค ข้ามี
เรื่องให้หัวรานท่านหนึ่งเรื่อง ท่านจะทำเพื่อข้าได้หรือไม่”

“ต่อให้หลายเรื่อง ข้าก็ทำเพื่อเจ้าได้” คำตอบของอวินไคทำให้มู่สาวเย่า
ยิ้มออกมามีเลศนัย

“เจ้ายุทธภพผู้จับตัวจอมมารช่งเว่ยเซียนซีไว้แล้ว ผู้ใดอยากชำระแค้น
 เอาคืนให้ญาติพี่น้องที่ล่วงลับของตัวเองก็ให้ไปที่ลานกลางเมือง การลงทัณฑ์
 จอมมารจะเริ่มขึ้นเมื่อแสงตะวันส่องตรงศีรษะในวันนี้” บ่าวรับใช้ในตระกูลช่ง
 หลายนับคนตีฆ้องร้องป่าวไปตามตรอกซอกซอยในเมืองจินหลิง สร้างความ
 สนใจให้ผู้คนที่ทั่วทั้งเมือง

เพียงเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วยามทั้งขุนนาง เหล่าจอมยุทธ์ และชาวบ้านต่าง
 ก็มาชุมนุมกันที่ลานกลางเมือง โดยมีพื้นที่ว่างตรงกลางเป็นเวทีไม้ที่ยกระดับ
 ขึ้นจากพื้นราวสามศอก ท่ามกลางฝูงชนฮือเฮ้แตกวู๊ดกับองค์หญิงอวี๋เยียน
 ได้ปลอมพระองค์เป็นสามัญชนปะปนอยู่ในกลุ่มชาวบ้านเพื่อเฝ้าดูเหตุการณ์
 ประวัติศาสตร์ของยุทธภพ เมื่อใกล้เวลาตามที่ประกาศไว้เจ้ายุทธภพคน
 ปัจจุบันก็เดินขึ้นไปยืนกลางเวที แต่ไร้เงาจอมมารช่งเว่ยเซียนซี

“อีกหนึ่งก้านธูปแสงตะวันจะส่องตรงศีรษะของพวกท่าน แล้วข้าจะให้
 ทุกคนได้ลงทัณฑ์จอมมารช่งเว่ยเซียนซีกันอย่างทั่วถึง” มุ่สาวเย่าประกาศ
 เสียงดัง

“ไหนเหล่าจอมมารชาติชั่ว ข้าไม่เห็นท่านจับมันมาที่นั่นเลย” ใครคนหนึ่ง
 ตะโกนถาม

“อู๋วินไค ผู้ติดตามที่ซื่อสัตย์ของข้าจะเป็นผู้นำตัวจอมมารมาที่นี่เมื่อถึง
 เวลา แต่ก่อนจะถึงเวลานั้นข้าขอถามพวกท่านข้อหนึ่ง หากผู้ใดให้คำตอบที่ข้า
 ยอมรับได้ ข้าจะให้เป็นผู้ลงมือสังหารจอมมารให้ดับดินในวันนี้”

เสียงฮือฮาดังกระหึ่มไปทั่วบริเวณ ขุนนางผู้หนึ่งร้องบอกให้มุ่สาวเย่า
 เอาคำถามนั้นออกมา ตามมาด้วยเสียงสนับสนุนอีกมากมาย จนเจ้ายุทธภพ
 รูปงามต้องยกมือขึ้นเพื่อให้ทุกคนเงียบ แล้วนางจึงตั้งคำถามกับฝูงชนที่มา
 ชุมนุมกัน ณ ที่แห่งนั้น

“ในห้วงเวลาสามปีที่จอมมารช่งเว่ยเซียนซีฝึกวิชามาร ได้สังหารชาวเมือง
 จินหลิงให้ตายลงราวกับใบไม้ร่วงใช่หรือไม่”

“ใช่ มันสังหารคนราวกับผักปลา ทุกคืนต้องมีคนตายด้วยน้ำมือมัน”

“ถ้าเช่นนั้นนอกจากคนที่ตายด้วยน้ำมือจอมมาร และมีได้สิ้นใจตายตามธรรมชาติแล้ว มีญาติพี่น้องของพวกท่านคนใดตายด้วยสาเหตุอื่นอีกหรือไม่ แม้แต่เหตุการณ์ที่อาจไม่ถึงตาย เช่น ถูกโจรชิงทรัพย์ ถูกอันธพาลซ้อมจนบาดเจ็บ หรือแม้แต่ถูกสัตว์ทำร้าย ในช่วงสามปีนั้นได้มีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับคนในครอบครัวหรือไม่”

คำถามของมู่สาวเย่าทำให้ทุกคนต่างมองหน้ากันเล็กน้อยและถามไถ่ระหว่างกัน แต่ไม่มีผู้ใดประสพเหตุการณ์ตามที่มู่สาวเย่ากล่าว

“จะว่าไปตอนนั้นนอกจากเรื่องจอมมารสังหารคน ก็ไม่มีเหตุร้ายอื่นเกิดขึ้นในเมืองจินหลิงเลย” ท่านเจ้าเมืองเอ่ยเมื่อคิดขึ้นได้ และนั้นก็เพียงพอให้มู่สาวเย่าบอกความจริงกับทุกคน

“ข้าแต่งข้าตระกูลช่ง เป็นฮูหยินของช่งเว่ยเซียนซี จึงสืบสาวราวเรื่องจนรู้แน่ชัดว่านอกจากวิชามารที่ช่งเว่ยเซียนซีฝึกฝนจนสำเร็จแล้ว เขายังได้ศึกษาวิชาดูดวงดาวกับท่านช่งจิวฮัวมาตั้งแต่เยาว์วัย จนสามารถหยั่งรู้อาตตเมื่อเขาจำเป็นต้องสังหารมนุษย์เพื่อฝึกวิชามาร เขาจึงดูดวงดาวหาบุคคลที่ดวงตกถูกคนอื่นหรือสัตว์ทำร้ายเพื่อไปสังหารตัวต้นเหตุที่มาทำร้ายคนผู้นั้น ดังนั้นในช่วงสามปีที่ช่งเว่ยเซียนซีฝึกยุทธ์ นอกจากการสังหารด้วยน้ำมือเขาแล้วจึงไม่มีเหตุการณ์ร้ายๆ เกิดขึ้นในเมืองจินหลิง”

“ท่านจะเอาอะไรมายืนยันในสิ่งที่ท่านพูด” ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นมา

“ถ้าเช่นนั้นข้าขอถาม ท่านหรือคนรู้จักของท่านประสพภัยอันตรายใดๆ ในช่วงที่จอมมารออกไปล่าสังหารผู้คนหรือไม่ หากท่านยกมาลึกลับคิดหนึ่งได้ ข้าจะให้ท่านสังหารจอมมารช่งเว่ยเซียนซีด้วยมือท่านเอง”

อีกฝ่ายหนึ่งเงิบ ชาวเมืองจินหลิงเองก็ยอมรับในสิ่งที่มู่สาวเย่ากล่าว

“แต่อย่างไร ช่งเว่ยเซียนซีก็สังหารลูกของข้า แม้ลูกข้าจะเป็นคนไม่ดี แต่ข้าควรเป็นคนลงโทษเขาเอง มิใช่ให้จอมมารอย่างช่งเว่ยเซียนซีมาตัดสินโทษด้วยการสังหารเขาเช่นนั้น” สตรีสูงวัยคนหนึ่งโต้แย้งขึ้นมา แล้วทุกคนก็เห็นด้วย

“ถูกแล้วท่านป่า อย่างไรก็ตามอะไรสิ่งซึ่งเวทย์เขียนซีก็ผิด ดังนั้นข้าจึงจับสามมีตัวเองมาให้ทุกท่านลงโทษ แต่อย่าได้ลงไม้ลงมือจนถึงขั้นเอาชีวิตกันเลย มันจะเป็นการสร้างความแค้นต่อกัน” มู่สาวเย่าเอ๋อปากขอร้อง แต่มีคนสงสัย

“ไม่ให้ลงมือแล้วจะลงโทษซึ่งเวทย์เขียนซีอย่างไร”

มู่สาวเย่ายกมือขึ้นเป่าปาก เพียงชั่วพริบตาเด็กรับใช้ในบ้านตระกูลซ่งหลายสิบคนก็เดินถือตะกร้าใส่ไข่จำนวนมากมาวางตรงหน้าฝูงชนที่รายล้อมรอบเวทีพร้อมกับการปรากฏตัวของอวิ้นไคที่แบกร่างจอมมารรูปร่างมหึมาเข้ามวงล้อมมายืนข้างมู่สาวเย่า ก่อนอดีตนักฆ่าหนุ่มจะนำตัวซึ่งเวทย์เขียนซีไปมัดไว้กับเสาไม้ตรงกลางเวที โดยมีผ้าปิดปากไว้อีกชั้นหนึ่ง ทำทางของซึ่งเวทย์เขียนซีดูตื่นตระหนกและพยายามดิ้นรนอยู่ตลอดเวลา

“เขามีใช้ซึ่งเวทย์เขียนซีหรือเพคะ” อวีเยียนกระซิบบอกพระบิดา

“เหตุใดเจ้าคิดเช่นนั้น ก็เห็นๆ อยู่ว่าบุรุษที่ถูกมัดกับเสานั้นคือซึ่งเวทย์เขียนซีชัดๆ” ส่องเต๋อทรงแย้ง

“ประการที่หนึ่ง หากจอมมารไม่ยอมถูกชาวบ้านลงทัณฑ์ เพียงจับมัดไว้กับเสาแค่นั้น มีหรือเขาจะหนีไปได้ แต่นี่กลับเอาแต่ดิ้นรนเหมือนคนไร้วรยุทธ์ ประการที่สองคือเขาต้องไม่มีลิ้นจึงถูกอวิ้นไคใช้ผ้าปิดปากไว้เพื่อมิให้ทุกคนรู้ว่าเป็นซึ่งหยางหมิงที่ถูกจอมมารตัดลิ้นเพคะ”

“แล้วเหตุใดซึ่งหยางหมิงจึงมีใบหน้าเหมือนซึ่งเวทย์เขียนซีราวกับพิมพ์เดียวกันเช่นนี้เล่า หรือว่าพวกเขาเป็นฝาแฝด” ส่องเต๋อสงสัย

“มิได้เพคะ อวิ้นไคเชี่ยวชาญเรื่องการแปลงโฉม เป็นไปได้ว่าเขาแปลงโฉมซึ่งหยางหมิงเพื่อให้ถูกลงทัณฑ์แทนจอมมารเพคะ”

“เป็นความเจ้าเล่ห์ของมู่สาวเย่าผู้นั้นสินะ” ส่องเต๋อพยักพยิตไปทางมู่สาวเย่าที่ยืนอยู่บนเวที

“นางคือมู่สาวเย่าที่หลายๆ คนพูดถึงเพคะ”

“งามสมคำเล่าลือจริงๆ” ส่องเต๋อรัศพลางยิ้มพระสรวล

เพื่อป้องกันมิให้ทุกคนกระโดดขึ้นมารุมประชาทัณฑ์ซึ่งหยางหมิงใน

คราบจอมมารรูปงาม มู่สาวเย่าจึงประกาศออกมา

“พวกท่านจงระบายนามเกียรติ์ที่มีมานานด้วยการไปไข่น้ำที่อยู่ในตะกร้าใส่ร่างจอมมารซึ่งเว่ยเซี่ยนซี เท่าที่ความแค้นจะจางหายไปจากใจของพวกท่านเถิด”

สิ้นคำประกาศของมู่สาวเย่า ทุกคนก็พากันมาหิบบิไข่น้ำในตะกร้าไป ภาใส่หน้าซึ่งเว่ยเซี่ยนซีตัวปลอม ในขณะที่มู่สาวเย่ากับอวี่นโคหลบไปยืนอยู่ด้านล่างเวที การที่มู่สาวเย่าให้ซึ่งหยางหมิงมารับโทษแทนน้องชายก็เพราะเขาควรได้รับกรรมในสิ่งที่ตัวเองก่อไว้ ตั้งแต่การสังหารบิดากับซูหยินตัวเอง ใส่ร้ายน้องชาย และร่วมมือกับเงาดำหลอกนางไปข่มขืน การถูกปาด้วยไข่น้ำถือเป็นการลงโทษสถานเบาแล้ว

ขณะมู่สาวเย่ายืนดูซึ่งหยางหมิงอยู่นั้น สตรีสูงวัยผู้สูญเสียบุตรชายก็เดินถือจานที่มีหมั่นโถวเข้ามาหาเด็กสาวแล้วเอ่ย

“เจ้ายุทธภพมู่ ข้าต้องขอบคุณท่านมากที่ทำให้ข้าได้มีโอกาสระบายนามเกียรติ์กับซึ่งเว่ยเซี่ยนซีเช่นนี้ ข้าไม่มีสิ่งใดตอบแทนนอกจากหมั่นโถวในจานนี้ ได้โปรดรับน้ำใจจากข้าด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

“ท่านป้ามีน้ำใจเช่นนี้ ข้ายอมต้องรับน้ำใจจากท่านอยู่แล้ว” มู่สาวเย่าเอ่ยพลางรับจานหมั่นโถวมาถือไว้ เมื่อของตอบแทนถึงมือเป้าหมาย สตรีสูงวัยก็โค้งคำนับแล้วเดินจากไป

มู่สาวเย่าหิบบิหมั่นโถวในจานขึ้นมากิน ทว่าสายตากลับเหลือบไปเห็นสุนัขจรจัดตัวหนึ่ง สภาพที่ผอมโซมองเห็นกระดูกซี่โครงทำให้มู่สาวเย่านึกสงสาร จึงเอาหมั่นโถวที่กำลังจะเข้าปากไปวางหน้าสุนัขตัวนั้น ด้วยความหวังทำให้มันกินจนหมด แต่แล้วจู่ๆ มันก็ยืนแข็งทื่อ หายใจหอบกระชั้น ก่อนจะน้ำลายฟูมปากและล้มตึงนอนตายในที่สุด ท่ามกลางความตกใจของมู่สาวเย่ากับอวี่นโค

“หมั่นโถวมียาพิษ!” อวี่นโคเอ่ยออกมา ก่อนจะขยับกายจะวิ่งตามไปจับสตรีสูงวัยที่วางยามู่สาวเย่าเพื่อเค้นเอาความจริง ทว่ากลับถูกมู่สาวเย่าจับ

แขนงไว้

“ผู้คนราวกับฝูงมดเช่นนี้คงยากที่พอวินไคจะตามจับตัวนางมาได้”

“ถ้าอย่างนั้นข้าจะไปตามหมอมเหวตาเปียนเซวี่ยามตรวจหาชนิดของยาพิษในซากสุนัขตัวนี้” อวินไคร้องบอก แต่ถูกมู่สาวเย่าห้ามไว้อีก

“พอวินไคไม่ต้องไปตามท่านหมอมหาหอก ข้ารู้ว่ามันเป็นยาพิษตัวใด”

“เจ้ารู้เช่นนั้นหรือ” อวินไคคาดไม่ถึง “นางวางยาอะไรให้เจ้า สุนัขถึงได้ดับดินในทันทีเช่นนั้น”

“ยาหลานจางหยู เป็นยาพิษที่สกัดจากหมึกสายวงน้ำเงิน ออกฤทธิ์ต่อระบบประสาท โดยยาจะเข้าไปขัดขวางการสั่งงานของสมอง ทำให้กล้ามเนื้อเป็นอัมพาต สุนัขจึงยืนแข็งทื่อ แล้วที่มันยืนหอบกระชั้นก็เพราะกล้ามเนื้อหัวใจไม่ทำงานจนหายใจไม่ออกและตายในที่สุด”

“ทำไมเจ้าจึงรู้เรื่องยาหลานจางหยูดีนัก จริงสิ เจ้าเคยอ่านตำราแพทย์ในหอหมื่นคัมภีร์มาก่อน คงจะเจอบันทึกเกี่ยวกับยาพิษชนิดนี้สินะ” อวินไคคาดเดาจากอดีตที่มู่สาวเย่าเคยเล่าให้ฟัง

“มีชื่อหอกที่พอวินไค ข้าอ่านบันทึกของท่านหลินต้าเทียนที่พี่เมี่ยวซินมอบให้ตั้งแต่เยาว์วัยจนโตมากับบันทึกนั้น จึงจำเรื่องราวที่บิดาของพี่เมี่ยวซินเขียนได้ขึ้นใจ รวมทั้งเรื่องยาพิษที่ใช้ภายในวังหลวงด้วย”

“รวมทั้งยาหลานจางหยูด้วยหรือ” อวินไคถามอย่างไม่แน่ใจ

“ใช่ มันเป็นยาพิษที่ใช้เมื่อฮ่องเต้พระราชทานยาพิษให้แก่นักโทษเพื่อให้ตายอย่างสมเกียรติ หากเป็นนางอื่นจะไม่มีการใช้ยาพิษชนิดนี้ ที่สำคัญ... เป็นยาพิษที่มีเฉพาะในวังหลวงเท่านั้น”

เมื่อได้ยินมู่สาวเย่าพูดเช่นนั้น อวินไคก็รู้ในทันทีว่าบิดาของเขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการวางยาในคราวนี้ แต่เขามิอาจบอกกับมู่สาวเย่าได้ จึงได้แต่หยังเชิงถามความคิดเห็นนาง

“คนบงการอาจเป็นคนในวัง เจ้าไม่คิดจะตามสืบดูหน่อยหรือ ว่าเหตุใดคนผู้นั้นจึงต้องสังหารเจ้า”

“วังหลวงมีทั้งราชินิกุล ขุนนาง นางใน ชั้นที่จำนวนมาก อีกทั้งศัตรูอยู่ในที่ลับจึงเป็นการยากที่จะหาตัวผู้บงการเจอ คงได้แต่ตั้งเฉยรอวันศัตรูปรากฏตัวอีกครั้ง” มุสาวกล่าว พลางกำข้ออดีตนักฆ่าหนุ่มในตอนท้าย “เรื่องข้าถูกวางยาพิษ พี่วีนไคอย่าได้บอกให้ช่งเว่ยเขียนซีรู้นะ ข้าไม่อยากให้เขาเป็นกังวล”

“ได้ ถ้าเจ้าต้องการเช่นนั้น”

การลงทัณฑ์ซึ่งหายหิมิงที่ทุกคนเข้าใจว่าเป็นจอมมารช่งเว่ยเขียนซี ด้วยไข่น้ำที่ผ่านพ้นไป ฮองเต้กวงอู่ดีก็บงค้หญิงอวีเยียนเสด็จกลับวังหลวง เมืองลั่วหยางพร้อมกับผู้ติดตามทั้งสิบคน ซึ่งมีส่วี่กงรวมอยู่ด้วย แม้แต่เหล่าชายุทธ์ต่างก็แยกย้ายกันกลับสำนักตน บรรยากาถในเมืองจินหลังกลับคืนสู่สภาพเดิม เมื่อความเข้าใจผิดในตัวจอมมารหมดสิ้นไป การใช้ชีวิตร่วมกันของเจ้ายุทธภพมู่กับจอมมารช่งเว่ยเขียนซีก็กลายเป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย และเพื่อความสุขของภรรยา ช่งเว่ยเขียนซีจึงเรียกทุกคนในบ้านตระกูลช่งมาประชุมกัน

“เหนียงจื่อ เจ้ามีความใฝ่ฝันใดในชีวิตที่อยากได้หรืออยากทำบ้างหรือไม่” ช่งเว่ยเขียนซีเปิดประเด็นถามมุสาวเย่า เมื่อทุกคนมารวมตัวกันพร้อมหน้าพร้อมตาอยู่ภายในห้องโถงของเรือนใหญ่

“ความใฝ่ฝันของสาวเย่าคือ การเป็นผู้ผดุงความยุติธรรม ช่วยเหลือผู้ยากไร้ และทำให้คนทั่วหล้าอยู่อย่างสงบสุข” อวีนไคตอบแทน ทำเอามุสาวเย่าถึงกับชื่นชม

“นานมากแล้วที่ข้าบอกความใฝ่ฝันในชีวิตข้ากับพี่วีนไค แต่ท่านก็ยังจำมันได้ ชำดีใจจริงๆ”

“ก็แค่จำได้ มิได้ทำให้ความฝันเป็นจริงเสียหน่อย” ช่งเว่ยเขียนซีอดแหวะมิได้ และก่อนที่สองหนุ่มจะสาธตวาจาใส่กัน มุสาวเย่าก็เลยย้อนถามช่งเว่ยเขียนซีเสียงอ่อนเสียงหวาน

“ท่านจะพาข้าท่องยุทธภพ ทำให้ความฝันข้าเป็นจริงใช่หรือไม่”

“หากเจ้าต้องการเช่นนั้นข้ายอมทำเพื่อเจ้าได้ แต่เจ้าไม่ยอมรับหรือว่าแท้จริงแล้วเจ้าเป็นคุณหนูตระกูลไหน บิดามารดาของเจ้าเป็นผู้ใด และใครเป็นผู้ตั้งเจ้าไว้ในดวงหมู่ตานั้น หากเจ้าต้องการรู้ความจริงเรื่องนี้ ข้าก็จะช่วยเจ้าสืบหาชาติกำเนิดของเจ้า” จอมมารหยิ่งเชิงغام เพราะเขาอยากรู้ว่ามู่สาวเย่าคิดอย่างไรกับชาติกำเนิดของตัวเอง

“หากพ่อแม่ต้องการข้า พวกเขาคงตามหาข้ามานานแล้ว ต่อให้ข้าไม่ถูกกรีดหลังมือซ้ายจนเป็นแผลเป็น ก็ไม่เป็นการยากที่จะตามหาทารกหญิงที่เป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด แต่นี่ล่วงเลยมากกว่าสิบเจ็ดปีแล้ว มีหรือพวกเขาจะต้องการลูกสาวคนนี้อีก” มู่สาวเย่าเอ่ยพลางยิ้มน้อยๆ ก่อนเงยหน้ามองซ่งเว่ย-เซี่ยนซี “อีกอย่าง... ตอนนั้นข้าออกเรือนแล้ว ครอบครัวของสามีก็คือครอบครัวของข้า”

คำตอบของมู่สาวเย่าพาให้ทุกคนในห้องนั่งเงียบ แม้นางจะปฏิเสธกลายๆ ว่าไม่ต้องการรู้ชาติกำเนิดตัวเอง ทว่าการไม่รู้ที่ว่าพ่อแม่ตัวเองเป็นใครมันเป็นเรื่องน่าเศร้าสำหรับเด็กกำพร้าคนหนึ่ง

“ใช่แล้วเจ้าคะ ตอนนั้นนายหญิงน้อยมีท่านประมุขอยู่เคียงข้างคอยดูแล นับจากนี้ชีวิตของท่านจะมีแต่ความสุขสบาย ซึ่นกเป็นนก ซึ่ม้าเป็นม้า แมแต่ดวงดาวบนท้องฟ้า เพียงแค่ท่านเอ่ยปาก ท่านประมุขก็จะเหินเวหาขึ้นไปสอยดาวนั้นลงมาให้ท่าน”

“น้อยๆ หนอยยายเฉาหน้าวิเห เตี่ยวนายหญิงน้อยขอขึ้นมาจากจริงๆ ท่านประมุขได้ขายชีหน้าประชาซีเพราะทำไม่ได้อย่างที่เจ้าอวดอ้างนะสิ” เทียนยี่แก๊งปราม แต่ภายหลังกลับกระเซ้าจอมมาร “แต่ลูกผู้ชายฆ่าได้หยาบมิได้ หากนายหญิงน้อยเอ่ยปากขอดาวสักดวงหนึ่ง มีหรือท่านประมุขจะทำได้ ใช่หรือไม่ขอรับ ท่านประมุข”

“เอาเลยน้องสะใภ้ รีบขอคุณชายรองเร็วเข้า” ฮูหยินทั้งสองคนของซ่งหยางหมิงต่างคะยั้นคะยอ มู่สาวเย่า พาให้ทุกคนในห้องยกเว้นอวิ้นโค

เรียกร้องให้มู่สาวเย่าเอ๋ยปาก ฝ่ายช่งเว่ยเซียนซีก็ยื่นมอภรรยาตัวเองแล้ว มออี้มกับท่าทางลำบากใจของนาง เมื่อถูกรบเร้าหนักเข้ามู่สาวเย่าก็โพล่งออกมา

“ก็! ได้ ข้าจะขอสิ่งหนึ่ง แต่มีใช้ดวงดาวบนท้องฟ้านะ”

“เจ้าจะขออะไรจากข้า” ช่งเว่ยเซียนซือยกากู้ มู่สาวเย่าเลยเดินเข้าไป กระซิบบอกที่ข้างหูสามีอย่างแผ่วเบาให้ได้ยินกันแค่สองคน ฝ่ายจอมมารรูปงามก็ ก้มศีรษะลงมาฟัง

“ข้าอยากมีลูกกับท่านหลายๆ คน”

พอได้ยินคำขอนั้นช่งเว่ยเซียนซือก็อมยิ้มแล้วกระซิบบอกภรรยา “ในเมื่อ เจ้ากล้าขอ ข้าก็กล้าให้ แต่ก่อนจะมีลูก เจ้าต้องใจเย็นรอให้ข้าหาทางแก้อาการ ตะบะแตกให้ได้เสียก่อน ห้ามไปมีลูกกับชายอื่นเด็ดขาด โดยเฉพาะกับเจ้า อวินไค ตกกลางหรือไม่”

“โอ๊ย! มากะหุนกะหนิงกันต่อหน้าพวกเราแบบนี้ได้อย่างไร คนเขา อิจจารู้หรือไม่” หมอเทวดาเป่ยนชวี่ยกแกลงว่า จนเกิดเสียงหัวเราะลั่นห้อง มีเพียงอวินไคเท่านั้นที่ยืนหน้าเศร้าอยู่ตรงมุมห้อง

“แม้จะรู้ว่าเจ้ามิได้รักข้า แต่ข้าก็ยังจะรักเจ้าตลอดไป ชาตินี้ขอมีเจ้าอยู่ในใจเพียงผู้เดียว” อวินไคบอกกับตัวเอง

หลังจากเสียงหัวเราะเงียบลง ช่งเว่ยเซียนซีก็เอ่ยบอกสมุนทั้งสามคน “ข้าจะพามู่สาวเย่าท่องยุทธภพ ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก แต่ยุทธภพเต็มไปด้วยอันตราย ข้าไม่อยากให้พวกเจ้าต้องมาเสี่ยงชีวิตกับข้าอีก ข้าจะให้เงินจำนวนหนึ่งแก่พวกเจ้าเพื่อกลับไปบ้านเกิด ได้อยู่สุขสบายกับญาติพี่น้อง”

“ไม่ขอรับ ข้า ตีฉิว และหนี่ว์ไพบริกษากันแล้ว หากพวกเราซึ่งไว้รักรยุทธ์ ติดตามท่านประมุขก็อาจเป็นภาระของท่าน ดังนั้นพวกเราจะกลับไปพรรคมาร ที่หุบเขาเร้นลับเพื่อฝึกฝนวิชาอีกครั้ง และรอคอยการกลับมาของท่านกับนายหญิงน้อย” เทียนยี่กล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น โดยมีสองสหายร่วมพรรคแสดง เจตจำนงเดียวกัน

“ในเมื่อพวกเจ้าต้องการเช่นนั้น ข้าก็ไม่ขัดข้อง ฉะนั้นพรุ่งนี้พวกเจ้าจงใช้เรือสำเภาของข้าเดินทางกลับหุบเขาเร็นลับ ส่วนคนที่เหลือก็ติดตามข้าไปเมืองลั่วหยาง”

ถ้อยคำของซ่งเว่ยเซียนซีทำให้หนี่วไหล่งสย “ท่านประมุขบอกว่าจะพานายหญิงน้อยท่องยุทธภพ แล้วเหตุใดต้องกลับเมืองลั่วหยางด้วยเล่าเจ้าคะ”

“ตามประเพณีหลังจากเจ้าสาวแต่งงานเข้าบ้านเจ้าบ่าวแล้ว หลังจากนั้นทั้งคู่ต้องกลับไปเยี่ยมบ้านฝ่ายเจ้าสาว ข้าจึงต้องพามู่สาวเย่ากลับหอริษมย์ไปเยี่ยมแม่บุญธรรมของนาง”

“นี่ถ้าข้าไม่รู้จักท่านมาก่อน คงคิดว่าท่านเคยแต่งงานมาแล้วหลายครั้งเป็นแน่ ถึงได้รู้เรื่องประเพณีแต่งงานคืนนี้ ตั้งแต่เรื่องปิ่นหยู้อีทองคำของเจ้าสวามันแล้ว” มู่สาวเย่าแก้มองว่า

“เจ้ามีรู้อะไร พอซ่งเว่ยเซียนซีรู้ว่าได้แต่งงานกับเจ้าแน่ เขาก็เกี่ยวคั้นคว่ำหาข้อมูล อ่านตำรับตำราข้ามวันข้ามคืนก่อนจะแต่งงานกับเจ้า” หมอเทวดาเป่ียนชวี่ฉวยโอกาสเผาสหายตัวเอง เสร็จแล้วก็ต้องวิ่งหนีเปลวอัคคีของซ่งเว่ยเซียนซีที่ซัดใส่เขาอย่างอุตุลุด

“คุณชายรอน ท่านพื่อยากคุยกับท่านตามลำพัง” อันอันบอกกับซ่งเว่ยเซียนซี ขณะที่ซ่งหยางหมิงยืนแอบอยู่หลังนาง

ซ่งเว่ยเซียนซีจึงพยักหน้าให้ทุกคนออกไป ในห้องโถงนั้นจึงเหลือเพียงอันอันกับซ่งหยางหมิง ซ่งเว่ยเซียนซีหรือที่ตามองพี่ชายที่ตัวสั้นด้วยความกลัวขณะเผชิญหน้ากับเขา ก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบทว่าดังกังวานอยู่ในที่

“ข้ารู้ว่าเจ้าท้วงอะไร อันที่จริงทรัพย์สินสมบัติของบ้านตระกูลซ่งควรให้เจ้าดูแล แต่เจ้าถูกผีพนันเข้าสิง ข้าคงปล่อยให้ตระกูลซ่งล่มจมเพราะเจ้ามิได้ แต่เท่าที่ข้าดูบัญชีที่ผ่านมา สุทธิณของเจ้าทั้งสองคนบริหารเงินทองของตระกูลเป็นอย่างดี ดังนั้นข้าจะมอบทรัพย์สินสมบัติและกุญแจทั้งหมดให้พวกนางดูแล ส่วนเจ้าก็รอนรับส่วนจากสุทธิณเจ้าก็แล้วกัน” พูดจบซ่งเว่ยเซียนซีก็เดินออกจากห้อง แต่ก่อนจะพ้นประตู เขาได้หันมาบอกพี่ชายเป็นการทิ้งท้าย

“เมื่อสองปีก่อนที่ข้าไม่สั่งหารเจ้า มีไข้เพราะเจ้าอ่อนนอนขอร้องข้า แต่เป็นเพราะท่านพ่อรู้ก่อนแล้วว่าต้องตายด้วยน้ำมือเจ้าจึงได้สั่งข้าห้ามสั่งหารเจ้าเด็ดขาด ไม่ว่าเจ้าจะทำชั่วอะไรไว้ก็ตาม เพราะท่านพ่อรู้สึกผิดที่ไม่สั่งสอนเจ้าให้เป็นคนดี”

เมื่อฟังถ้อยคำนั้นซึ่งหยางหมิงก็ร้องไห้โฮออกมาอย่างสำนึกผิด เสียงร้องดังจนซึ่งเว่ยเชียนซีปรายขึ้น

“ถึงข้าจะไว้ชีวิตเจ้า แต่การที่เจ้าสั่งหารท่านพ่อข้าอภัยให้มิได้ ซาดินี่อย่าหวังจะได้ยื่นขำเรียกเจ้าว่าพี่ใหญ่อีก”

เช้าวันรุ่งขึ้นซึ่งเว่ยเชียนซีก็พามู่สาวเย่าเดินทางด้วยรถม้ากลับไปยังเมืองลั่วหยาง โดยมีหมอบทเวดดาเปี่ยนช่วยกับบอวินโคตามไปด้วย แต่เมื่อมาถึงหน้าหอรักรมย์ก็เกิดเหตุวุ่นวาย เสียงตะโกนร้องโหวกเหวกของเหล่าป่านดังมาจากข้างในหอ

“ไฟไหม้ ไฟไหม้เรือนนอนข้า ช่วยดับไฟที”

ฉับพลันนั้นซึ่งเว่ยเชียนซีที่เพิ่งมาถึงก็ใช้พลังมารควบคุมน้ำในบ่อขึ้นมาก่อนเกิดเป็นสายน้ำพวยพุ่งเข้าใส่เปลวไฟที่กำลังลุกไหม้เรือนนอนของเหล่าป่านเพียงหนึ่งเคอเปลวไฟที่ลุกไหม้อยู่ก็ดับสนิท คนในหอรักรมย์ต่างยืนมองเศษซากไม้ที่ถูกเผาเป็นตอตะโกอย่างใจหาย มู่สาวเย่าเข้าไปปลอบเหล่าป่านที่ร้องไห้คร่ำครวญเสียชีวิตทรัพย์สิน แต่แล้วเมื่อเห็นหน้านาง เหล่าป่านก็รำพึงรำพันออกมา

“มอดไหม้จนหมดสิ้น แม่แต่ผ้าห่อตัวขนแกะของเจ้าก็ถูกเผาจนสิ้น”

“ผ้าห่อตัวขนแกะของข้า? ท่านแม่หมายถึงอะไรเจ้าคะ” มู่สาวเย่าสงสัย

“ก็ผ้าที่ห่อตัวเจ้าตอนเป็นทารกอย่างไรละ ข้าเก็บไว้ในเรือนนอน กะว่าเมื่อไรเจ้าอยากตามหาบิดามารดา ข้าจะมอบผ้าห่อตัวขนแกะคืนให้เจ้าอย่างไรเล่า แต่ตอนนี้มันถูกเผาไปแล้ว”

สิ้นคำมู่สาวเย่าก็ครุ่นคิด หลังจากประมวลเหตุการณ์ตั้งแต่เรื่องเงาดำ

สตรีสูงวัยที่วางยาพิษ มาจนถึงการวางเพลิงเพื่อเผาผ้าห่อตัวชนแกะ ทำให้
มู่สาวเย่าเดาบางอย่างได้รางๆ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงอันดั่ง “เหตุการณ์ครั้งนี้
ต้องมีโชอุบัติเหตุ ในเมื่อคนวางเพลิงต้องการให้ข้าสิ้นหนทางตามหาบิดามารดา
ข้าก็จะสืบเรื่องชาติกำเนิดของตัวเองตั้งแต่บัดนี้เลย”

คำประกาศของมู่สาวเย่าได้ยื่นไปถึงชั้นที่สูงวัยซึ่งแอบอยู่ซอกหนึ่งของ
หมุ่ตึกในหอริ้นรมย์ ก่อนจะเร้นกายหายลับไปในสายลม

ณ เรือนบุปผาในบ้านหลังใหญ่ สวีกงกงได้ปรากฏกายเบื้องหน้าชาย

ร่างสูงเพรียวในอาภรณ์สีขาวที่กำลังดมดมกลิ่นบุปผาอยู่ในเรือนแห่งนั้น ชั้นที่
สูงวัยได้รายงานเหตุการณ์ต่างๆ ให้ชายชุดขาวฟังอย่างละเอียด

“ข้าได้ใช้ยาหลอนจางหยูวของท่านกระเรียนขาวกับมู่สาวเย่า นางจึงรู้ว่า
พวกเราอยู่ในวังหลวง และตอนนี้นางก็ประกาศว่าจะสืบเรื่องชาติกำเนิดของ
ตัวเอง ทั้งหมดเป็นความโง่เขลาของข้าที่มีคิดอ่านให้ถี่ถ้วนก่อน ท่านกระเรียน
ขาวได้โปรดยกโทษให้ข้าด้วย” สวีกงกงคุกเข่าลงคำนับ ชายชุดขาวมิได้สนใจ
การขอโทษจากชั้นที่สูงวัย เขาเพียงแต่เอ่ยเสียงเยียบเย็น

“เป็นความผิดพลาดอย่างยิ่งใหญ่หลวงของเจ้าที่ปลุกความสงสัยของ
มู่สาวเย่าให้อยากรู้ชาติกำเนิดของตัวเอง ต่อจากนี้คือสงครามแห่งความอยู่รอด
ระหว่างพวกเรากับมู่สาวเย่า ผู้ชนะในสงครามนี้ต้องเป็นพวกเราเท่านั้น แม้น
ต้องเหยียบมู่สาวเย่าให้จมดินก็ตาม”

ยี่สิบสอง

สตรีปริศนากายใต้เสื้อคลุม

ดอกไม้แห่งเกียรติยศและความร่ำรวยที่คนทั่วหล้ายกย่องให้เป็นดอกไม้ของฮ่องเต้คือดอกหมุ่ตาน ได้ผลิบานต้อนรับฤดูร้อนเต็มพื้นที่ชายป่า จนกลายเป็นทุ่งหมุ่ตานขนาดย่อมซึ่งชูช่ออวดความงามห่างจากประตูเมือง ลี้วหยางทางทิศใต้ราวหนึ่งลี้ สามบุรุษหนึ่งสตรีควบอาชามาจากหอรั้นรมย์มาหยุดที่ทุ่งหมุ่ตานอันงดงามนั้น

“ออกจากประตูเมืองทิศใต้มาตามชายป่าราวๆ หนึ่งลี้จะมีทุ่งหมุ่ตานก็น่าจะเป็นตรงนี้แหละที่ท่านแม่พบข้าเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน” มู่สาวเย่าเอ๋ยตามคำบอกเล่าของมารดาบุญธรรมกับสามบุรุษที่ควบอาชามาด้วยกัน “แต่น่าแปลกนะที่ยังมีต้นหมุ่ตานอยู่ในบริเวณนี้ ทั้งยังกลายเป็นทุ่งหมุ่ตานอีกด้วย”

“นั่นสิ หมุ่ตานเป็นไม้ล้มลุก มิได้ยืนต้นอยู่ยาวนานเหมือนเช่นต้นไม้ใหญ่ในป่า การที่ยังมีต้นหมุ่ตานมากมายอยู่ในบริเวณนี้มาตลอดสิบเจ็ดปี แสดงว่าต้องมีคนดูแลและปลูกมันขึ้นมา” ซ่งเว่ยเขียนซีกกล่าว

“เช่นนั้นก็ดีนะสิ บางทีเจ้าของที่ดินผืนนี้อาจจะรู้จักได้ว่าผู้ใดเป็นคนนำมู่สาวเย่ามาทิ้งไว้” หมอเทวดาเป่ยนเซวี่ยพูดโพล่งออกมา ทว่าวินไคกลับแย้งขึ้น

“แถวนี้เป็นชายป่าไม่มีคนอาศัยอยู่ แล้วจะหาเจ้าของที่ดินหรือคนดูแล หุงหมูทานได้ที่ใดเล่า”

“คงยากที่จะหาเจอ” หมอเทวดาเขียนชวีย์ตอบอย่างลึนหวัง แต่แล้ว จู่ๆ เขาก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้ ก่อนจะหันไปบอกสหยาจอมมาร “ช่งเว่ย-เขียนซี เจ้าก็ใช้เปลวอัคคีส่องดูซิ หรือไม่ก็ดูจากดวงดาวคืนนี้ว่าคนที่เรตามหาอยู่แห่งหนใดในตอนนี่”

“เปลวอัคคีจะใช้ได้ก็ต่อเมื่อข้าเคยเห็นหน้าบุคคลที่ต้องการส่องดูแล้ว เท่านั้น เหมือนตอนหมูสาวเย่า ข้าเคยเห็นหน้าหมูสาวเย่าตอนที่นางกระโดดลงมาจากหลังคาหรือன்றมย์ ข้าจึงตามดูนางจากเปลวอัคคีได้ แต่เนี่ยอย่าว่าแต่รูปร่างหน้าตาเลย แม้แต่ชื่อเจ้าของที่ดินผืนนี้ข้าก็ยังมีรู้ด้วยซ้ำ แล้วจะใช้เปลวอัคคีส่องดูได้อย่างไร” ช่งเว่ยเขียนซีชี้แจง

“ถ้าอย่างนั้นพวกเรากรอให้เจ้าดูดวงดาวคืนนี้แล้วกัน” หมอเทวดาเขียนชวีย์ตัดบท แต่จอมมารรูปร่างาก็ปฏิเสธอีก

“แม้ข้าจะล่วงรู้อนาคตจากการดูดวงดาว แต่ถ้าบุคคลหรือเหตุการณ์ใด เป็นความลับสวรรค์ ดวงตาข้าจะถูกฟ้าบังตาไว้จนมองไม่เห็นดวงดาวของบุคคลนั้น และนับตั้งแต่ข้าแต่งงานกับหมูสาวเย่า ข้าก็มองไม่เห็นดาวประจำตัว หมูสาวเย่าอีกเลย แม้แต่คนที่เกี่ยวข้องหรือผู้ที่มีงมหาร้ายหมูสาวเย่าก็ล้วนแต่ถูกบังตาไว้ทั้งสิ้น ข้าจึงมีอาจทำนายอนาคตใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับหมูสาวเย่าได้เลย”

“เฮ้อ ทำไมต้องเป็นเช่นนี้ด้วย แล้วเราจะสืบหาชาติกำเนิดของหมูสาวเย่าได้อย่างไรกัน” หมอเทวดาเขียนชวีย์กล่าวอย่างท้อแท้แทนหมูสาวเย่า

“ไม่ถึงกับลึนหนทางหรอก ยังมีอีกสถานที่หนึ่งที่จะให้คำตอบเรื่องเด็กทารกเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนได้” หมูสาวเย่าเอ่ยพลางยิ้มกว้าง

“สถานที่ใดหรือ” หมอเทวดาเขียนชวีย์สงสัยเช่นเดียวกับอวินไค มิแต่ ช่งเว่ยเขียนซีเท่านั้นที่รู้ทันความคิดมารยา

“ประตูเมืองทิดี้” หมูสาวเย่าตอบ แต่เมื่อเห็นสองบุรุษยังคงมีสีหน้า ฉงน นางจึงอธิบายให้ฟัง “จุดที่พวกเราเฝ้าอยู่นี้เป็นเส้นทางลี้ลับจรระหว่าง

“ไม่มีทหารนายใดอยู่ประจำที่นั่นนานถึงเพียงนั้นหรืออกเมื่อง อย่างมาก
สิบปีก็ได้เลื่อนชั้นหรือไม่ก็ย้ายไปประจำที่อื่นกันหมด ตัวข้าเองก็เฝ้าที่นี้มาแค่
ห้าปีเอง”

“แล้วท่านขุนศึกรู้จักใครที่เคยประจำการที่นี้เมื่อสิบเจ็ดปีก่อนบ้างหรือ
ไม่เจ้าคะ”

“หากเป็นทหารยามด้วยกัน ข้าจำไม่หวาดไม่ไหวหรอก แต่ถ้าระดับ
เซียวเว่ย⁵⁷ แล้วละก็ ข้าจำได้หมดเลย เอ๊ะ! เตียวนะ...” ทหารยามยืนหน้า
ครู่หนึ่ง ก่อนอุทานออกมา “ใช่แล้ว สิบเจ็ดปีก่อน คือเจียนอู่ปีที่สิบสาม ขุนพล
ที่เฝ้าประตูเมืองแห่งนี้คือท่านหลี่เฉวียนที่หายสาบสูญไปหลังจากได้รับ
พระราชทานแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพได้เพียงวันเดียว”

“หายสาบสูญ?” มู่สาวเย่เลิกคิ้วสูง

“ใช่ แม่แต่คนในครอบครัวของท่านหลี่เฉวียนเองก็มิรู้ว่าท่านขุนพลอยู่ที่
ใด ท่านหายตัวไปราวกับล่องหน ไร้ร่องรอยใดๆ ให้ติดตาม จนบางคนพูด
ว่าท่านถูกลังหารแล้วเผาร่างจนเป็นเถ้าธุลีจึงไม่มีใครพบเห็นท่านอีก”

คำบอกเล่าของทหารยามทำให้ทั้งสี่มองหน้ากัน ความหวังที่จะสืบหา
ผู้นำมู่สาวเย่มาตั้งไว้ในทุ่งหมู่ตาดับจวบลงทันที

“พวกเราคงต้องรอให้เจ้าของที่ดินหรือไม่ก็ผู้ดูแลมรดกน้ำที่ทุ่งหมู่ตาดับ
บางทีวันนี้เขาอาจจะมาก็เป็นได้” จอมมารรูปงามกล่าว จู่ๆ ทหารยามก็เอ่ยถาม

“เจ้าหมายถึงทุ่งหมู่ตาดับที่อยู่นอกเมืองไปหนึ่งลี้ใช่หรือไม่” เมื่อเห็น
ซ่งเว่ยเซียนซีพยักหน้ารับ ทหารยามก็พูดเสียงกักหัวเราะ “พวกเจ้าก็ไม่บอก
แต่แรกว่ามาตามหาเจ้าของทุ่งหมู่ตาดับตรงชายป่า... จุดได้ตัดต่อแท้ๆ”

“หรือว่าท่านคือเจ้าของทุ่งหมู่ตาดับ” หมอเวทดาเปี่ยนเซวี่ยถามอย่าง
ตื่นเต๋น แต่ทหารยามกลับส่ายหน้า

“มิใช่ แต่ข้ารู้จักเจ้าของที่ดินผืนนั้นเป็นอย่างดีเพราะไปมาหาสู่เป็น

⁵⁷ ตำแหน่งขุนพลที่มีหน้าที่รักษาการณ์เฝ้าประตูเมือง

ประจำ”

“เขาอยู่ที่ใดเจ้าคะ แล้วมีนามว่าอย่างไร” มู่สาวเย่ถามอย่างมีความหวัง
 “หลวงจีนอัปลักษณ์ที่อารามม้าขาว นามว่าหมาชื่อไต้ซือ”

สิ้นคำทหารหนุ่ม ทั้งสี่คนก็ควบอาชามุ่งหน้าสู่อารามม้าขาวซึ่งตั้งอยู่บนเนินเขานอกประตูเมืองไม่ไกลจากทุ่งหญ้าตาง การมาของหนึ่งสตรีสามบุรุษมิได้ทำให้หมาชื่อไต้ซือต้องประหลาดใจ ตรงกันข้าม กลับเป็นพวกมู่สาวเย่เองที่ต้องพิศวงระคนแปลกใจเมื่อหมาชื่อไต้ซือเห็นรอยแผลเป็นบนหลังฝ่ามือข้างซ้ายของมู่สาวเย่แล้วเอ่ยเสียงนิ่งเรียบ

“อาตมารอคอยสีกามาานาน กว่าสิบเจ็ดปีสีกาจึงจะตามหาอาตมา”

“ท่านไต้ซือเคยเห็นข้ามาก่อนหรือเจ้าคะ” มู่สาวเย่สงสัย

“ใช่... เจียนฮูปีที่สิบสาม เดือนเจ็ด ที่ประตูเมืองทิดไต้”

คำตอบของหมาชื่อไต้ซือทำเอาทั้งสี่มองหน้ากัน แล้วช่งเว่ยเขียนซีกี่เอ่ยในสิ่งที่อยู่ในใจทุกคน

“ท่านไต้ซือคือขุนพลหลี่เฉวียนที่หายสาบสูญไปเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน!”

เรือนเล็กๆ ภายในอารามม้าขาวกลายเป็นสถานที่ต้อนรับผู้มาเยือนทั้งสี่คน มู่สาวเย่พินิจมองไปที่ร่างของหมาชื่อไต้ซือ ก็พบว่าผิวหนังตามใบหน้าและร่างกายของหลวงจีนสูงวัยเป็นรอยแผลเป็นอันเกิดจากการถูกไฟไหม้เกือบครึ่งตัว หากมองจากรูปร่างที่สูงใหญ่ตรงหน้าในตอนนั้น เด็กสาวย่อมเชื่อว่าหมาชื่อไต้ซือคือขุนพลผู้เฝ้าประตูเมืองทิดไต้ นามว่าหลี่เฉวียนอย่างมิต้องสงสัย

“เกิดอะไรขึ้นกับไต้ซือหรือเจ้าคะ เหตุใดท่านไต้ซือจึงมีรูปร่างเช่นนี้ และมาซ่อนตัวอยู่ในอารามม้าขาวโดยมิให้ผู้ใดรู้แม้แต่ครอบครัวของท่านไต้ซือ” มู่สาวเย่เริ่มต้นการสนทนาด้วยคำถามที่สามบุรุษซึ่งมาด้วยกันก็สงสัย

“ทุกอย่างเริ่มจากคืนหนึ่งในเดือนเจ็ดของศักราชเจียนฮูปีที่สิบสาม อาตมาในขณะนั้นเป็นขุนพลผู้เฝ้าประตูเมืองทิดไต้ ได้เจอกับสตรีนางหนึ่งสวมเสื้อคลุมสีดำผู้เด็กทารกหญิงมาขอร้องให้เปิดประตูในยามอื่น แต่อาตมาสั่งทหารมิให้เปิดประตูเมือง นางจึงรอจนถึงเวลาเปิดประตูในยามเหม่าจึงได้ออก

ไป แต่เพียงครึ่งชั่วยามก็มีเงี้ยวหลังหนึ่งผ่านประตูเมืองเข้ามาอย่างรีบร้อนโดยไม่ยอมหยุดให้ทหารตรวจ อาตมาจึงสั่งทหารไล่ตามและจับกุมคนในเงี้ยว แล้วอาตมาก็เห็นเด็กทหารคนเดิมอีกครั้ง แต่สตรีที่อุ้มนางหาชีสตรีที่สวมเสื้อคลุมไม้ กลับเป็นสตรีร่างท้วมเจ้าของหอศณิกาทิที่เพิ่งเริ่มกิจการในเมืองลั่วหยาง...” อดีตขุนพลผู้องอาจกล่าว แล้วเรื่องราวเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนก็ถูกถ่ายทอดให้คนทั้งสี่ฟัง

คักราชเจี้ยนอูปีที่สิบสาม เดือนเจ็ด ณ ประตูเมืองทิศใต้

แสงอาทิตย์ทอหาบขอบฟ้าเป็นสีทองอร่ามในรุ่งเช้าวันหนึ่งของฤดูร้อน เมื่อความสว่างค่อยๆ ซับไล่ความมืดมิดที่ปกคลุมเมืองลั่วหยางมาตลอดทั้งราตรีให้หมดสิ้นไป เหล่าพ่อค้าเร่ก็เริ่มหลังไหลเข้ามาในเมืองหลวงโดยผ่านประตูเมืองที่มีทหารยามคอยตรวจตราอย่างละเอียด

“หลบไป ขอทางไปด้วย” เสียงร้องตะโกนโหวกเหวกของใครคนหนึ่งดังขึ้นท่ามกลางพ่อค้าที่กำลังยืนเข้าแถวผ่านเข้าประตูเมืองซึ่งมีขุนพลสี่เฉียนคอยสังเกตการณ์เหล่าทหารยามที่ทำหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง เพียงชั่วพริบตาหลังจากได้ยินเสียงไล่ให้พ้นทางนั้น เจ้าของเสียงก็ปรากฏตัวต่อหน้าทุกคน เขาคือบุรุษผู้โปกผ่าลีเชียวซึ่งกำลังวิ่งนำชายร่างกำยำสี่คนที่หามเงี้ยวหลังหนึ่งพุ่งเข้ามายังจุดตรวจตรงซุ้มประตูเมือง

“นายหญิง มีด้านทหารตรงประตูเมืองขอรับ” ชายโปกผ่าลีเชียวหันกลับมารายงานสตรีในเงี้ยว

“เด็กตัวซิดแล้ว วิ่งฝ่าไปเลย”

สิ้นคำผู้เป็นนาย ชายโปกผ่าลีเชียวก็นำคนหามเงี้ยวทั้งสี่วิ่งเข้าชนเหล่าทหารยามซึ่งยืนขวางกั้นประตูเมืองอย่างรวดเร็วและแรง จนอีกฝ่ายต้องกระโดดหลบกันจ้าละหวั่น ก่อนขุนพลสี่เฉียนจะตะโกนสั่งลูกน้องให้ตามไปจับกุม ส่วนตัวเขาก็มิได้รั้งรอให้ผู้ละเมิดหนีไปอย่างลอยนวล จึงใช้กำลังภายในกระโดดเห็นฟ้าไปขวางหน้าเงี้ยว แล้วยกง้าวอันทรงพลังขึ้นชี้ไปทางคณะของ

บุรุษผู้โปกผ้าสีเขียว

ด้วยร่างกายที่สูงใหญ่ น่าเกรงขามและท่าทางที่ดูดันท่านักลัวของขุนพล
หลี่เฉวียน ทำให้ชายโปกผ้าสีเขียวชะงัก ก่อนสั่งหยุดเกี่ยวทันที

“หยุดเกี่ยวทำไมเจ้าโง่ ข้าสั่งให้ไปบ้านทำนหมอมโดยเร็วอย่างไรเล่า”
เสียงตะโกนด่าของสตรีในเกี้ยวดังขึ้นพร้อมกับเสียงร้องของเด็กทารกซึ่งตั้ง
ก่องไปทั่วบริเวณ ยังไม่ทันที่บ่าวรับใช้จะปริปากตอบใดๆ สตรีร่างท้วมก็อุ้ม
ทารกน้อยออกมาจากเกี้ยวเพื่อมาต่อว่าต่อขานผู้เป็นบ่าวอีก แต่แล้วนางกลับ
ต้องตกใจเมื่อเห็นขุนพลหลี่เฉวียนยืนขวางอยู่เบื้องหน้า

“เหตุใดจึงมิหยุดให้ทหารของข้าตรวจค้น” ขุนพลหลี่เฉวียนถามเสียง
เข้ม

“มันจำเป็นเจ้าคะท่านขุนพล ข้าต้องรีบพาทารกน้อยผู้นี้ไปหาทำนหมอม
จึงมีอาจารย์ให้ตรวจค้นได้เจ้าคะ” สตรีร่างท้วมปากคอดสั้นตอบกลับมา

ขุนพลหลี่เฉวียนมองทารกในผ้าห่อตัวขนแกะสีแดง ก็จำได้ว่าเป็นเด็ก
คนเดียวกันกับทารกหญิงที่สตรีผู้สวมเสื้อคลุมสีดำอ้างว่าเป็นบุตรแล้วอุ้มออก
นอกเมืองไปเมื่อครั้งช่วยยามก่อน ความไม่ชอบมาพากลนี้ทำให้ขุนพลหลี่เฉวียน
วาดง้าวมาจ่อที่ลำคอของสตรีร่างท้วมที่กำลังอุ้มเด็กทารกพร้อมกับตวาดใส่

“เจ้าขโมยเด็กมาเพื่อเลี้ยงไว้ในหอคณิกาของเจ้าใช่หรือไม่”

“ว้าย! ไม่ใช่ๆ เจ้าคะ เด็กคนนี้ถูกทิ้งไว้ในทุ่งหญ้าตาดานแถวชายป่า ข้า
เห็นทารกน้อยถูกกรีดหลังมือก็นึกสงสารจึงตั้งใจจะนำตัวไปรักษา ตายแล้ว!
เลือดไหลไม่หยุดเลย ท่านขุนพลดูสิเจ้าคะ” แม่เลี้ยงร่างท้วมยกมือเล็กๆ ที่มีผ้า
ชุ่มไปด้วยเลือดพันไว้ให้ขุนพลหลี่เฉวียนดู อีกฝ่ายเห็นเลือดที่ไหลหยดลงพื้น
ไม่หยุดก็รู้ถึงความผิดปกติของเด็ก

“รีบพาเด็กไปรักษาโดยเร็วเถอะ เด็กน่าจะเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด”
ขุนพลหลี่เฉวียนกล่าว ก่อนจะหลีกทางให้แม่เลี้ยงและบ่าวรับใช้ของนางพาเด็ก
ทารกหญิงผ่านเข้าไปในเมือง ฝ่ายแม่เลี้ยงร่างท้วมก็กุกกูกอขึ้นเกี่ยวแล้วเร่งบ่าว
ให้รีบไป

“มิตคิดว่าสตรีได้เลื้อยคลุมผู้นั้นจะใจร้ายทิ้งลูกตัวเองได้ลงคอเลยนะ
 ขอรับ ชำนาญก็หลงเชื่อว่านางจะพาลูกไปหาพ่อ ที่ไหนได้กลับทำร้ายเด็กเช่น
 นี้” ทหารยามซึ่งร่วมอยู่ในเหตุการณ์และรู้เห็นเช่นเดียวกับขุนพลหลี่เฉวียน
 เดินเข้ามากล่าวต่อผู้บังคับบัญชาด้วยสีหน้าเศร้าสลดเพราะนึกสงสารเด็กจับใจ

“เหตุใดนางจึงต้องกรีดหลังมือเด็ก” ขุนพลหลี่เฉวียนเปรย ฝ่ายลูกน้อง
 ได้ยินก็ตอบตามความคิดตัวเอง

“นางคงรู้เรื่องเด็กเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดกระมังขอรับ จึงได้กรีดให้
 เลือดไหลออกมาจนเด็กขาดเลือดตายไปเอง”

“ถ้านางประสงค์จะให้เด็กสิ้นใจตายจริงๆ คงใช้มีดหรือกระบี่แทงที่ตัว
 เด็กมากกว่าจะปล่อยให้ผู้ใดมาเห็นแล้วช่วยเหลือเช่นนี้ บางทีนางอาจเลี้ยงดู
 บุตรสาวคนนี้ได้จึงได้ทำสัญลักษณ์ไว้เพื่อให้รู้ว่าเป็นลูกเมื่อเด็กโตขึ้น แต่ก็
 น่าแปลก หากนางเป็นมารดาเด็กจริง ไยจึงมีรูปร่างเด็กเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด”
 ขุนพลหลี่เฉวียนขมวดคิ้วมุ่น

“ให้ชำนาญไปสืบดูหรือไม่ขอรับ”

“ไม่ต้อง เป็นเรื่องของชาวบ้าน มิใช่หน้าที่ของพวกเราที่จะเข้าไปยุ่ง” พูดย
 จบขุนพลหลี่เฉวียนก็หันหลังจะเดินกลับไปยังซุ้มประตู ทว่ากลับมีเสียงของ
 ขุนนางระดับเสนาบดีผ่านมาหยุดเบื้องหน้าเขา บุรุษที่อยู่ในเงี้ยวเปิดแจ่ม
 ผ้าม่านเล็กน้อย แล้วเอ่ยถามขุนพลหลี่เฉวียนอย่างสงสัย

“เกิดอะไรขึ้นหรือ เหตุใดพวกเจ้าจึงมายืนอยู่ตรงนี้ มิใช่ไปเฝ้าประตูเมือง
 หรือ”

เมื่อขุนพลผู้เฝ้าประตูเมืองทิดำได้เห็นเสนาบดีผู้นั้นในเงี้ยวว่าเป็นผู้ใด
 จึงโค้งคำนับและรายงานต่อขุนนางระดับสูงผู้นั้น “เรียนท่านเสนาบดี เนื่อง
 ด้วยเจ้าของหอคดีกาที่เพิ่งเปิดกิจการได้ฝ่าฝืนกฎหมายมิยอมให้ทหารยามตรวจค้น
 ชำนาญกับลูกน้องจึงได้ติดตามมาถึงที่นี่ จึงรู้นางจะรีบนำตัวเด็กทารกซึ่ง
 บาดเจ็บสาหัสไปหาหมอเลยได้เร่งรีบจนมิได้หยุดรอให้ทหารตรวจ ชำนาญเห็น
 จริงดังที่นางกล่าวจึงได้ปล่อยไปขอรับ”

“ถ้าเช่นนั้นก็รีบกลับไปเฝ้าประตูเมืองเถอะ”

“ขอรับ ท่านเสนาบดีจางหยาง” ขุนพลหลีเฉวียนโค้งคำนับ ก่อนนำเหล่าลูกน้องผู้เป็นทหารยามกลับเข้าประจำการที่ซุ้มประตูเมืองทึคี่ใต้เช่นเดิม

หม่าซื่อได้ชื่อเล่ามาถึงตรงนี้ก็ท้อถอนใจ พลางเอ่ยอย่างปลงสังเวชกับพวกหมู่สาวเย่า “เรื่องราวคงจะจบลงตรงนี้ หากหลังจากนั้นหนึ่งเดือนอาตามาจะได้รับพระราชทานแต่งตั้งเป็นแม่ทัพใหญ่ และเข้าวังไปเจอกับสตรีผู้ซึ่งเคยสวมเสื้อคลุมสีดำคนนั้นอีก...”

ณ พระตำหนักไถ่เหอ

ขุนพลหลีเฉวียนซึ่งบัดนี้ได้รับพระราชทานแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพใหญ่แห่งอาณาจักรฮั่นได้ก้าวออกมายืนด้านหน้าพระตำหนักซึ่งมีชั้นที่สองคนคอยเปิดปิดประตู ขุนนางที่เข้าประชุมช่างฉาวในวันนั้นได้ทยอยออกมาแสดงความยินดีต่อท่านแม่ทัพคนใหม่ ไม่เว้นแม้แต่อัครเสนาบดีหลินต้าเทียนผู้เป็นสหยาสนิห

“ยินดีด้วยนะหลีเฉวียน ในที่สุดฮ่องเต้ก็ทรงเห็นความสามารถและความเก่งกล้าของเจ้า” อัครเสนาบดีวัยสี่สิบยกมือขึ้นประสานแสดงความยินดีต่อสหยา “ตอนนี้เจ้าก็มีตำแหน่งเทียบเท่าอัครเสนาบดีฝ่ายทหารตัดเทียมเสมอข้าแล้วนะ”

แม่ทัพหลีเฉวียนรีบโค้งคำนับและเอ่ยอย่างถ่อมเนื้อถ่อมตัว “มิกล้าๆ ท่านต้าเทียนได้เป็นเจียงเชียงก่อนข้า เป็นข้าที่ต้องทำความเคารพต่อท่านต้าเทียน”

“เรียกข้าว่าต้าเทียนเหมือนสมัยที่พวกเราเพิ่งรับราชการใหม่ๆ เถิด” หลินต้าเทียนตบบาห์หลีเฉวียนเบาๆ อีกฝ่ายพยักหน้ารับแล้วขยับกายจะเดินลงบันไดหน้าตำหนัก พลันสายตาก็เหลือบไปเห็นสตรีสามนางซึ่งกำลังเดินผ่านหน้าเขาไป

“เฮ้!?” หลีเฉวียนตกใจที่ประหลาดใจที่เห็นสตรีผู้นำเด็กไปทิ้งในทุ่ง

หมู่ตานกำลังเดินนำหน้านางกำนัลสองคนเข้าไปในเขตตำหนักของเหล่านางใน
 “ตำเทียน สตรีผู้นั้นเป็นใครกันหรือ เหตุใดนางจึงมาอยู่ในวังหลวง”
 หลี่เฉียวร้องถามสหาย พลังซี้มือไปทางสตรีผู้นั้น

“นางน่าจะเป็นพระสนมคนใดคนหนึ่งของฮ่องเต้ แต่ข้าก็จำพระนามของ
 พระสนมผู้นั้นไม่ได้หรอก เพราะนางไม่มีเป็นร้อยเป็นพัน แม่แต่นางในระดับรอง
 จากฮ่องเต้อย่างฟูเหริน ข้าก็ยังจำได้ไม่หมดเลย เจ้าถามข้าทำไมหรือ”

“ข้าเคยเห็นนางอุ้มเด็กทารกออกนอกเมืองเมื่อเดือนก่อน” หลี่เฉียว
 บอกตามตรง ทว่ากลับถูกหลินต้าเทียนตำหนิ

“เหลวไหล นางในจะออกจากวังไปได้อย่างไร เจ้าตาฟาดแล้วละ”

“ต้องเป็นนางแน่ๆ ข้าจำได้ นางนำเด็กทารกไปทิ้งไว้ในทุ่งหมู่ตานแถว
 ชายป่านอกเมือง...” หลี่เฉียวยังพูดไม่ทันจบก็ถูกหลินต้าเทียนยกมือขึ้นมา
 ปิดปากเอาไว้

“ฮู...” อัครเสนาบดีผู้เป็นสหายหันรีหันขวาง ก่อนกระซิบบอกเสียงแผ่ว
 เบา “ตรงนี้ไม่เหมาะจะพูดเรื่องในวังหลวง คืนนี้เจ้ามาจวนข้า แล้วเราค่อย
 คอยกันเรื่องนี้”

กล่าวจบทั้งสองก็พากันเดินออกจากหน้าตำหนักไถ่เหอ โดยมีรู้เลยว่า
 หนึ่งในขันที่ผู้เฝ้าหน้าประตูตำหนักได้ยื่นทุกถ้อยคำที่ขุนนางใหญ่ทั้งสองคุย
 กัน และแล้วเมื่อถึงเวลาค่ำคิณก่อนเวลานัดเล็กน้อย แม่ทัพหลี่เฉียวก็เตรียม
 ตัวจะออกจากจวนเพื่อไปหาอัครเสนาบดีหลินต้าเทียน

“ท่านเสนาบดีจงหยางมาขอพบท่านพี่เจ้าคะ เห็นว่ามีของขวัญจะมามอบ
 ให้ท่านพี่เพื่อฉลองตำแหน่งใหม่” สุหยินของหลี่เฉียวเดินเข้ามาบอกสามีกที่กำลัง
 แต่งตัวอยู่ในห้องนอน

หลังออกจากวังก็มีขุนนางน้อยใหญ่ นำของขวัญมาแสดงความยินดีกับ
 หลี่เฉียวตลอดทั้งวัน ดังนั้นแม่ทัพคนใหม่จึงมิได้เฉลียวใจเมื่อเสนาบดี
 จงหยางนำของขวัญมามอบให้เขาในยามค่ำคิณเช่นนี้

เมื่อพบหน้ากันในห้องโถงของจวน เสนาบดีจงหยางก็พยักหน้าให้ว่า

รับใช้ที่ติดตามมาถือกระดานไม้ที่มีชุดเกราะป้องกันอาวุธในสนามรบวางอยู่
ด้านบนไปมอบให้แม่ทัพหลี่เฉียน

“ข้าน้อยเห็นว่าชุดเกราะเป็นสิ่งสำคัญของนักรบ จึงได้ทำชุดเกราะตัวนี้
ขึ้นมาเพื่อมอบให้ท่านแม่ทัพโดยเฉพาะ นี่คือชุดเกราะที่ทำจากกระดาดอย่าง
ดี ป้องกันอาวุธได้ทุกชนิด มีน้ำหนักเบากว่าชุดเกราะสำริดที่ขุนศึกใช้กันอยู่
ทั่วไปมาก ความเบาของชุดจะช่วยให้ท่านแม่ทัพตัวเบาตั้งชนก แคล้วคล่อง
ว่องไวดุจพญาคีมุขีเยียวละขอรับ” เสนาบดีจึงหยางสาธยายสรรพคุณของของ
ขวัญอย่างคล่องปากราวกับท่องจำมา

“ขอบใจเจ้ามาก” หลี่เฉียนกล่าว ก่อนจะยื่นมือไปรับชุดเกราะจากบ่าว
รับใช้ของเสนาบดีจึงหยาง

“ลองสวมเลยสิขอรับ หากไม่พอดี ข้าน้อยจะได้นำกลับไปแก้ไขขนาด”

เมื่อถูกขอร้องเช่นนั้น แม่ทัพคนใหม่จึงหยิบชุดเกราะขึ้นมาสวม แล้ว
เขาก็ต้องประหลาดใจในความเบาของชุดเกราะที่เสนาบดีจึงหยางนำมามอบให้
ถึงกับเอ่ยปากชมไม่ขาด

“ท่านแม่ทัพกำลังจะออกไปข้างนอกใช่หรือไม่ขอรับ” จู่ๆ เสนาบดี
จึงหยางก็เอ่ยถาม อีกฝ่ายก็ตอบตามตรงอย่างมิได้เคลือบแคลงสงสัย

“ใช่ ข้ากำลังจะไปจวนท่านอัครเสนาบดีหลิน”

“ถ้าเช่นนั้นท่านแม่ทัพควรสวมชุดเกราะตัวนี้ไว้ตลอดการเดินทาง เพราะ
การสวมชุดเกราะเพียงชั่วคราวช่วยยามยังมีอาจเห็นถึงความเบาได้ ต้องสวมและ
เคลื่อนไหวร่างกายไปนานๆ จึงจะรู้ว่าชุดเกราะที่ทำจากกระดาดนี้ยังคงความ
เบาสบายอยู่อีกหรือไม่ขอรับ”

“เจ้าอยากให้ข้าพิสูจน์ดูสินะ ได้ ข้าจะสวมชุดเกราะนี้ไปอวดท่านอัคร
เสนาบดีหลินด้วย” กล่าวจบทั้งสองก็รำลាក់ัน แล้วแม่ทัพหลี่เฉียนก็ออกจาก
จวนและควบอาซาไปยังจวนอัครเสนาบดีหลินต้าเทียน ทว่าระหว่างทางกลับ
เจอมือสังหารนับสิบคนเข้าจู่โจมแบบมิทันได้ตั้งตัว การต่อสู้จึงบังเกิดขึ้น

เหล่านักฆ่าแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งต่อสู้ปะทะกันซึ่งหน้ากับ

แม่ทัพหลี่เฉวียน ส่วนอีกกลุ่มกระโดดข้ามศิระและเสาของเหลวไสร่าง สูงใหญ่ของหลี่เฉวียน

“น้ำมันต้นยางนา!” หลี่เฉวียนนุทานเมื่อได้กลิ่นจากของเหลวที่คนร้าย ไล่ล่าร่างกายตน แต่สายเกินกว่าจะแก้ไขใดๆ เพราะมือสังหารคนหนึ่งได้ยิง ธนูไฟเข้าไปใส่ร่างเขาจนไฟลุกฟุ้งอย่างรวดเร็ว

ชั่วขณะนั้นไฟคลอกหลี่เฉวียนจนเขาต้องล้มตัวลงคลิ้งกับพื้นเพื่อดับ ไฟให้เร็วที่สุด เป็นเวลาเกือบหนึ่งเคาไฟจึงดับสนิท หากจุดที่มีมือสังหารลงมือ มิใช่มุมอับที่ห่างไกลจากบ้านเรือนก็คงมีผู้คนสัญจรผ่านมาเห็น ทว่าตรงตรอก เล็กๆ ในยามเวิ้งว้างไม่มีผู้ใดอยู่ตรงนั้นเลย

หลี่เฉวียนคิดว่ามีทางเดียวเท่านั้นที่จะรอดชีวิตได้ นั่นคือการแกล้งตาย เขาจึงนอนแน่นิ่งไม่ไหวติงอยู่บนพื้นดิน แต่พวกมันกลับใช้กระบี่เสียบแทง หัวไหล่เขาเพื่อทดสอบว่าเขาสิ้นใจจริงหรือไม่ หลี่เฉวียนจำต้องทนเจ็บมีสัง เสี่ยงร้องออกมา พวกมันจึงตายใจและกำลังจะจากไป ทว่ากลับมีเสียงหนึ่งดัง ขึ้นมา

“เอามันไปถ่วงน้ำ”

หลี่เฉวียนจึงถูกมือสังหารอุ้มไปยังแม่น้ำนอกเมือง แล้วผูกขาด้วยเชือก ที่ถ่วงด้วยก้อนหินขนาดใหญ่ ก่อนจะถูกโยนลงแม่น้ำ

หมาชื่อไต้อู้อูหรืออดีตขุนพลหลี่เฉวียนสรูปเหตุการณ์ตบท้าย “อาตมา แก้มัดเชือกจนหลุด แต่ด้วยความที่ถูกไฟคลอกสาหัสจึงสลบไปหลังจากนั้น มารู้สึกตัวอีกทีก็ตื่นขึ้นมาในอารามม้าขาวแห่งนี้ ภายหลังจึงรู้ว่าเจ้าอาวาสได้ช่วย ชีวิตอาตมาไว้ ระหว่างพักฟื้นร่างกายก็ได้ยินข่าวเรื่องอัครเสนาบดีหลินต้าเทียน ถูกใส่ร้ายว่าเป็นกบฏจนต้องไปอยู่ชายแดน สตรีในตระกูลหลินถูกส่งเข้าหอ คณิกา แล้วเสนาบดีจึงหยางก็ได้รับแต่งตั้งเป็นอัครเสนาบดีแทนหลินต้าเทียน อาตมาคิดแล้วคิดอีก จึงแน่ใจว่าความหายนะที่เกิดขึ้นกับพวกเราต้องมาจาก ที่อาตมาเห็นโฉมหน้าของสตรีในชุดเสื้อคลุมที่เป็นนางในคนนั้นเป็นแน่”

“เหตุใดไต้อู้อูจึงปักใจเชื่อเช่นนั้นเล่าเจ้าคะ อาจจะเป็นเรื่องซึ่งอำนาจ

ทางการเมืองก็เป็นได้” มู่สาวเย่าเอ่ยถามอย่างสงสัย ฝ่ายหม่าซือได้ชี้กลับไป
สายหน้าแล้วตอบ

“หากเป็นเรื่องการเมือง ทหารยามที่เคยเห็นนางในผู้นั้นคงไม่ถูกสังหาร
ตายในคืนวันเดียวกันด้วยหรอก อีกอย่าง... ตำแหน่งแม่ทัพใหญ่จนกระทั่ง
บัดนี้ฮ่องเต้ก็ยังมิได้พระราชทานให้ผู้ใด ประเด็นการทำร้ายข้าเพื่อชิงตำแหน่ง
จึงตกไป”

“หากท่านได้ซื้อต้องการถวายฎีการ้องขอความเป็นธรรมต่อฮ่องเต้ ข้า
จะช่วยท่านได้ซื้อเอง” ช่งเว่ยเขียนชีอาสา

“อย่าเลย ประสก อาตมาบวชเป็นบรรพชิตแล้ว มิยุ่งเกี่ยวกับทางโลก
แต่ที่อาตมาซื้อที่ดินตรงทุ่งหมู่ตานั้นก็เพื่อรอคอยให้ทหารหญิงที่ถูกทิ้งมาหา
อาตมาจะได้เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้นางฟัง อย่างน้อยนางจะได้ระวังตัว หาก
นางต้องการสืบเรื่องชาติกำเนิดของตัวเอง”

“ช่วงเวลานั้นมีนางในคนใดคลอดพระโอรสหรือพระธิดาบ้างเจ้าคะ”
มู่สาวเย่ายังคงสงสัย

“เท่าที่อาตมาารู้คือหยินก๊วยเหริน ซึ่งต่อมาได้รับแต่งตั้งให้เป็นฮองเฮา กับ
จางเหม่ยเหรินเท่านั้น หากสักต้องการรู้มากกว่านี้คงต้องเข้าไปสืบในวังหลวง
แล้วละ” หม่าซือได้ชี้บอกว่าแล้วยกฝ่ามือข้างหนึ่งขึ้นมา “อมิตตพุทธ⁵⁸ สิ่ง
ที่อาตมาควรทำก็ได้กระทำเสร็จสิ้นแล้ว หลังจากนั้นคงปล่อยวางเรื่องในอดีตลง
ได้เสียที”

สิ้นคำกล่าวของหม่าซือได้ซื้อ มู่สาวเย่าก็ชวนบุรุษทั้งสามคนเอ่ยอำลา
ได้ซื้อสูงวัยไปขึ้นอาชาที่ผูกไว้ใต้ต้นไม้ด้านหน้าอารามแล้วพากันควมอาชากลับ

---

⁵⁸ เป็นคำเรียกที่ออกเสียงเพี้ยนมาจากคำว่า ‘อมิตาพุทธ’ ที่มีความหมายว่า พระพุทธเจ้า ผู้ทรงไว้ซึ่งความสว่าง (ปัญญา) อันหาประมาณไม่ได้ แต่เนื่องจากคำว่า ‘อมิตตพุทธ’ เป็นคำที่คุ้นเคยของคนไทยที่นิยมดูภาพยนตร์จีน นักเขียนจึงใช้คำว่า ‘อมิตตพุทธ’ แทนคำว่า ‘อมิตาพุทธ’ ซึ่งเป็นคำที่ถูกต้อง

เข้าเมืองลั่วหยาง หม่าซื่อไต้ซื่อยืนมองทั้งสี่จันทราจึงค่อยขยับกายหันหลัง
เดินเข้าอาราม ทว่าพลันสายตาก็เลื้อยไปเห็นบุรุษที่เดินออกมาจากหลังต้นไม้
แล้วหม่าซื่อไต้ซื่อก็ยกฝ่ามือข้างหนึ่งขึ้นและกล่าวต้อนรับผู้มาเยือนคนใหม่
“อमितตพุทธ มิได้เจอกันนานเลยนะประสกไปเฮ้อ⁵⁹”

---

⁵⁹ ไปเฮ้อ (白鶴) แปลว่ากระเรียนขาว

ยี่สิบสาม

สหายผู้เป็นดั่งเกือกักขฬกลับ

การชื้ออาซาเข้ามาในใจกลางเมืองที่มีผู้คนพลุกพล่านมิอาจกระทำได้
สามบุรุษหนึ่งสตรีจึงต้องลงจากอาซาแล้วเดินจูงมันผ่านตลาดไปตามเส้นทาง
กลับสู่หอรัชมัยแทน ระหว่างนั้นก็ได้สนทนากันไปในเรื่องที่ได้ยินมาจาก
หมาชื่อไต้ซื่อหรืออดีตขุนพลผู้เฝ้าประตูเมืองทีศไต้

“อัครเสนาบดีจิงหยางที่เหมือนจะเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับนางในคนนั้นก็
ถูกเจ้ายุทธภพเอวี่ยนค้ายสังหารไปแล้ว อีกทั้งท่านหลินต้าเทียน บิดาของพี
เมี่ยวซันก็ถูกเนรเทศไปชายแดน จะไปตามหาก็คงใช้เวลาแรมปี คนร้ายคงมิ
รอให้ข้ามชีวิตอยู่ถึงวันนั้นเป็นแน่” มู่สาวเย่าเปรย

“ข้ารู้ว่าพระชายาหยินลี่หัวได้เลื่อนยศเป็นสองเฮาหลังคลอดองค์หญิง
อวี่เยียนได้สี่ปี แต่พระสนมเอกจางจวินข้ามิรู้เลยว่านางคลอดพระโอรสหรือ
พระธิดากันแน่ พวกเจ้ารู้หรือไม่” หมอเววดาเปี่ยนชวนชวี่เถียมสหายทั้งสาม มี
เพียงช่งเว่ยเขียนชี่เท่านั้นที่ตอบ

“ข้าเห็นดาวองค์ชายกำเนิดพร้อมดาวองค์หญิง”

“จะเป็นดาวองค์ชายจริงๆ หรือ อาจมีการสลับตัวกันก็เป็นได้” หมอ
เววดาเปี่ยนชวนชวี่เถียง

“สลัปเดต้า! เหตุใดเจ้าจึงคิดเช่นนั้น” อวิ้นไคสงสัย อีกฝ่ายจึงอธิบายให้ฟังตามความคิดตัวเอง

“การแก่งแย่งช่วงชิงอำนาจในวังหลังเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว นางในแต่ละคนจึงคาดหวังจะคลอดพระโอรสมากกว่าพระธิดา ดังนั้นในอดีตจึงมีเรื่องการสลัดเด็ก โดยเอาบุตรสาวของตัวเองไปทิ้งแล้วนำบุตรชายของคนอื่นมาสวมรอยเป็นองค์ชายแทนอย่างไรเล่า”

“ท่านหมอบอกว่านางในที่สวมเสื้อคลุมสีดำคือพระสนมเอกจางจวิน และนางก็คือพระมารดาของข้าที่นำข้าไปทิ้งไว้ในทุ่งหญ้าแทนเพื่อสลัปเดต้ากับองค์ชายองค์ปัจจุบันเช่นนั้นหรือ” มู่สาวเย่าเล็กคิ้วสูง

“เป็นไปได้ใช่หรือไม่” หมอบเทวดาเปี่ยมศรัทธาย้อนถามคล้ายจะหาเสียงสนับสนุน ซึ่งเว่ยเชียนซีมิได้เห็นด้วยแต่ให้ข้อสังเกต

“วังหลวงมีการตรวจตราเข้มงวด เป็นความยากยิ่งที่นางในจะออกจากวังมาข้างนอกได้ ยิ่งมีเด็กทารกแรกเกิดด้วยแล้ว เสียงร้องของเด็กน่าจะถูกจับได้โดยง่าย อีกทั้งการคลอดพระโอรสพระธิดาในองค์ฮ่องเต้ย่อมมีผู้รู้เห็นหลายคน นางคงมิได้กระทำเพียงลำพังเป็นแน่”

“เห็นทีการเข้าไปสืบในวังจะเป็นวิธีเดียวที่ข้าจะรู้ชาติกำเนิดตัวเอง” ว่าแล้วมู่สาวเย่าก็หันไปยิ้มให้บุรุษทั้งสามแล้วประกาศเสียงดังฟังชัด “ไม่เกินสามวันข้าจะเข้าไปในวังหลวง”

“อวิ้นไค ตอนที่เจ้าไปขอพระราชทานกระบี่เทพสวรรค์กับทหารศึกหมื่นนายต่อฮ่องเต้ เจ้าเข้าวังไปได้อย่างไร ในเมื่อทหารวังหลวงคุมเข้มออกอย่างนั้น” ซึ่งเว่ยเชียนซีหันไปถามอวิ้นไคด้วยความสงสัย ฝ่ายอดีตนักฆ่าหนุ่มนั้นรู้แก่ใจดีว่าเขาเข้าไปทางคอกหมูึงอวี๋เยียนถึงในหีบบรรทมในเขตวังหลวงได้ เพราะความช่วยเหลือของบิดากับพญาอินทรี แต่เขามิอาจบอกความจริงออกมาได้ จึงตอบเลี่ยงๆ ไป

“ข้าได้ช่วยอวี๋เยียนจากโจรภูเขาดอนนางออกจากวังไปไหว้พระที่วัดเมี่ยงอั้ง นางจึงพาข้าเข้าวังไปขอพระราชทานรางวัลจากฝ่าบาท” คำตอบของ

อวีนโคไม่เคยจุดนำสงสัยใดๆ ทุกคนจึงเชื่อตามนั้น

“มู่สาวเย่า มู่สาวเย่าจริงๆ ด้วย!” มือปราบเจียงหลุนตะโกนดั่งลั่นตลาดพลางวิ่งหน้าบานเข้ามาจับไม้จับมือมู่สาวเย่าด้วยความดีใจเป็นที่สุดเมื่อได้เห็นนางอีกครั้ง “ไม่ได้เจอกันตั้งนาน เจ้ายังงามเหมือนเดิมเลยนะ โอ๊ย!”

จู่ๆ ก็มีเปลวไฟมาติดบริเวณบันท้ายของมือปราบสูงวัย ทำเอาเจียงหลุนร้องเสียงหลงรีบล้มตัวลงนั่งดับไฟที่พื้นจำลองหวั่น ในขณะที่มู่สาวเย่ามองด้วยความตกใจ ก่อนหันไปทำตาดูใส่จอมมารช่งเว่ยเซียนซีที่ทำหน้านิ่งไม่รู้ว่า

“แล้วจะไปงานฝังศพเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายได้อย่างไรกันล่ะเนี่ย” หัวหนามีมือปราบบ่นขณะจับกางเกงตัวเองที่ไหม้จนเป็นรูโหว่ตรงบริเวณบันท้าย “ข้าว่าจะชวนมู่สาวเย่าไปร่วมงานด้วยเสียหน่อย”

“เจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายเสียชีวิตไปตั้งครึ่งเดือนแล้ว เหตุใดเพิ่งจะมาฝังเอาตอนนี้เล่าเจ้าคะ” มู่สาวเย่าสงสัย

“พวกญาติพี่น้องของอดีตเจ้ายุทธภพต้องการแสดงความกตัญญูจึงตั้งศพไว้ที่บ้านเป็นเวลาครึ่งเดือน จนวันนี้จึงได้ฤกษ์ฝังศพที่เนินชานนอกเมือง ข้าจึงคิดจะไปร่วมงานนี้ด้วย แฮ่ แต่คงต้องกลับไปเปลี่ยนชุดก่อนแล้วละ”

กล่าวจบมือปราบเจียงหลุนก็หันหลังเดินปิดกั้นตัวเองกลับไปเส้นทางเดิม มู่สาวเย่ามีความคิดจะไปร่วมงานฝังศพอดีตเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคาย แต่ถูกช่งเว่ยเซียนซีหักห้าม

“แม่เจ้าจะมีได้สังหารเอวี่ยนคาย แต่ใครๆ ต่างก็คิดว่าเจ้าเป็นผู้สังหารเขาเพื่อชิงตำแหน่งเจ้ายุทธภพ หากเจ้าไปร่วมงานอาจทำให้ญาติพี่น้องเอวี่ยนคายโกรธเคืองถึงขั้นแก้แค้นเจ้า”

“แต่ข้าควรไปแสดงความเสียใจต่อหน้าหลุมศพของอดีตเจ้ายุทธภพ” มู่สาวเย่ากล่าวเสียงเศร้า

“เช่นนั้นให้ข้าไปแทนดีกว่า อยากรู้เสียข้าก็เป็นสามีของเจ้า และพวกเขาก็คงไม่กล้าประมือกับข้าผู้เป็นจอมมารแห่งยุทธภพหรอก”

มู่สาวเย่าครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนตอบรับในที่สุด “เอาอย่างนั้นก็ได้ ผাগ

ท่านด้วยแล้วกัน”

“ได้” ว่าแล้วส่งเวทย์เขียนชื่อที่ขึ้นชื่อซาแล้วหันหลังควมมาจากไป ในขณะที่ที่อวินไคก็ขอตัวไปหาสหายพญาอินทรีที่หุบเขาด้านหลังหอรื่นรมย์ ทั้งให้มู่สาวเฝ้าอยู่กับหมอเวทดาเปียนช่วยตามล่าฟัง

“มู่สาวเฝ้า เจ้าจะเข้าวังได้อย่างไร ข้ายังไม่เห็นหนทางที่เจ้าจะเข้าวังได้เลย” หมอเวทดาเปียนช่วยไม่คลายความสงสัย

“เราจะมิหอรื่นรมย์ไว้ทำไมเล่า” มู่สาวเฝ้ากล่าวพลางยิ้มอย่างมีเลศนัย

แม้จะอ้างว่ามาหาสหายพญาอินทรี แต่ความจริงแล้วอวินไคกลับมาหาบิดาของเขา ซึ่งสถานที่ที่สามารถพบกับสวี่กงกงได้มีเพียงบ้านของนายใหญ่ไปเฮ้อหรือกระเรียนขาวนั่นเอง ทว่าเมื่อเข้ามาในเรือนไม้หลังใหญ่ก็มีเพียงบิดาของเขาเท่านั้นที่นั่งรออยู่ด้านในโดยไร้เงาของนายใหญ่

“ข้ากำลังรอเจ้าอยู่พอดี” สวี่กงกงเอ่ยทักบุตรชายของตนก่อน อีกฝ่ายมองไปรอบๆ เรือนแล้วเอ่ยอย่างสงสัย

“ท่านกระเรียนขาวไปไหนหรือขอรับท่านพ่อ ปกติถ้าไม่มีกิจธุระต้องเข้าวัง ท่านจะไม่ออกจากที่นี่เลย”

“มีเรื่องที่ท่านกระเรียนขาวต้องสะสาง”

“สะสาง? หรือว่า...” อวินไคตกใจรีบหันหลังจะออกจากเรือน แต่สวี่กงกงตะโกนบอกทันควัน

“ท่านมิได้ไปสังหารมู่สาวเฝ้า แต่เป็นหมาชื่อได้ชื่อต่างหาก”

“แม้แต่คนออกบวชแล้วท่านกระเรียนขาวก็ไม่ยกเว้นหรือ” อวินไคหันกลับมาเอ่ยอย่างตำหนิ สวี่กงกงมองสีหน้าไม่พอใจของบุตรชาย ก่อนจะลุกขึ้นไปจับบ่าทั้งสองข้างของอวินไคให้นั่งลงบนเก้าอี้แล้วเอ่ยเตือน

“อย่าได้ชิงชังท่านกระเรียนขาวเลย หมาชื่อได้ชื่อเห็นหน้าพระสนมขงแล้ว จะปล่อยให้เขามาชี้ตัวพระสนมได้อย่างไร”

“ท่านพ่อเคยบอกข้าว่าตัวท่าน พระสนมขง และท่านกระเรียนขาว เคย

ทำผิดต่อมู่สาวเย่า การมีชีวิตอยู่ของนางเป็นหลักฐานสำคัญของการกระทำผิดนั้น นางจึงเป็นศัตรูของพวกเราที่ต้องกำจัดทิ้ง ท่านพ่อบอกข้าได้หรือไม่ว่าพวกท่านทำอะไรผิดต่อมู่สาวเย่า” อวี่นไคส่งสายตาดูอ้วนอวนให้บิดาของเขาตอบตามความจริง แต่อีกฝ่ายกลับทอดถอนใจ

“ยิ่งเจ้ารู้มากก็เป็นภัยต่อตัวเจ้าเอง ท่านกระเรียนขาวไม่ปล่อยเจ้าไว้แน่ ถ้าเจ้าทรยศ”

“ทำไมเราต้องเชื่อฟังคนที่ไร้วรยุทธ์อย่างกระเรียนขาวด้วย ฝีมือเราสองคนสังหารเขาได้สบาย...”

เผียะ!

สวีงกงตบหน้าบุตรชายแล้วตวาดใส่หน้าเขา

“เจ้าอยากให้ข้าถูกฝ่าบาทจับได้ว่ามิได้ตัดองคชาตตั้งแต่เข้าวัง แล้วไปมีอะไรกับนางกำนันจนมีเจ้าขึ้นมามีอำนาจนั้นหรือ เจ้าก็รู้ว่าความลับนี้มีเพียงพระสนมชงกับท่านกระเรียนขาวเท่านั้นที่รู้ พวกเขาเป็นผู้กุมความลับของข้า ข้าจึงต้องเชื่อฟังท่านกระเรียนขาวอย่างไรเล่า เจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ”

อวี่นไคนิ่งเงียบ ทำไมเขาจะไม่รู้เรื่องที่บิดาเข้าวังไปเป็นขันทีโดยติดสินบนขันทีรุ่นพี่ที่ทำหน้าที่ตัดความเป็นชายมิให้ตัดองคชาตสวีงกง หลังจากนั้นบิดาก็ไปมีอะไรกับนางกำนันจนถูกท่านกระเรียนขาวจับได้ แต่ด้วยความช่วยเหลือของท่านกระเรียนขาวที่เป็นคนพาแม่ของเขาซึ่งเป็นนางกำนันออกมาตลอดลูกที่บ้านหลังนี้ แต่นางไซคร้ายที่ตลอดลูกแล้วเสียชีวิต สวีงกงจึงนำตัวอวี่นไคไปให้บูซำบ้านเลียงดูเขาโดยจ่ายเงินค่าเลี้ยงดูให้ ต่อมาสวีงกงก็สั่งให้เขาไปทำงานในหอริ้นรมย์ตั้งแต่อายุห้าขวบเพื่อจับตามู่สาวเย่า ทั้งบุญคุณและความลับจึงค้าเราสองพ่อลูกอย่างมิอาจหลีกเลี่ยงได้

“มู่สาวเย่าจะเข้าวังไปสืบเรื่องชาติกำเนิดของนางในอีกสามวันข้างหน้า พวกท่านก็เตรียมตัวเตรียมใจกับความผิดที่ก่อไว้ก็แล้วกัน” อวี่นไคพูดแล้วก็ลุกขึ้นจะเดินออกจากเรือน แต่แล้วกลับเจอกระเรียนขาวยืนอยู่ตรงประตู

“ก้าวแรกที่มู่สาวเย่าเข้าวัง เจ้าต้องทำให้นางถูกลงโทษด้วยข้อหากบฏ”

กระเรียนขาวเดินเข้ามาตบปากอวินไค แล้วกระซิบข้างหูเขา “ข้ารู้ว่าเจ้าทำได้”

อวินไคถึงกับกำหมัดแน่น เป็นความพลาดพลั้งของเขาเองที่เคยหลุดปากเล่าทุกเรื่องเกี่ยวกับมู่สาวเย่าให้บิดาฟังตั้งแต่สมัยอยู่หอรักรมย์ แล้วบิดาก็ถ่ายทอดให้กระเรียนขาวฟังโดยละเอียด ไม่เว้นแม้แต่บันทึกของอดีตอัศวรเสนาบดีทลินต้าเทียน

“เคยมีคนกล่าวว่า ทวนเปิดเผยหลบหลีกง่าย เกาทัณฑ์ลับยากกระวัง เจ้าเข้าใจความหมายของมันหรือไม่” กระเรียนขาวเอ่ยถามกับอวินไค ขณะหนึ่งลงจิบน้ำชาบนโต๊ะ

“สู้กันซึ่งหน้ารับมือได้ง่ายกว่าการแอบแทงข้างหลัง” อวินไคตอบ พลาสลบตาอีกฝ่ายแล้วเอ่ยร่าวกกับอ่านใจนายใหญ่ได้ “ท่านจะให้ข้าแทงข้างหลังมู่สาวเย่าสินะ”

“ใช่ เจ้าจงเป็นสหายผู้เป็นดั่งเกาทัณฑ์ลับต่อมู่สาวเย่าเถิด”

ยี่สิบสี่

ย่างก้าวสู่วังหลวง

ทางหอรัชมัยกำลังจัดเตรียมเครื่องดนตรีสำหรับการแสดงของหญิงคณิกาที่เป็นอู้จี้ ซึ่งหนึ่งในนั้นมีหลินเมี่ยวซินรวมอยู่ด้วย ขณะที่นางกำลังแต่งหน้าทำผมเพื่อขึ้นแสดงการร่ายรำให้แขกที่มาใช้บริการหอรัชมัยได้ชม มู่สาวเย่าก็แหวะเวียนเข้ามาในห้องแต่งตัวเพื่อพูดคุยกับหลินเมี่ยวซิน

“พี่เมี่ยวซิน ข้าขอถามเกี่ยวกับแขกที่มาชมการแสดงของท่านจะได้หรือไม่” มู่สาวเย่าเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมาก่อน ขณะมองหลินเมี่ยวซินเสียบปิ่นปักผมบนศีรษะ

“เจ้าจะถามเกี่ยวกับผู้ใดอย่างนั้นหรือ”

“ในจำนวนแขกทั้งหมดต้องมีคนที่เข้าออกวังหลวงได้เป็นแน่ ข้าอยากรู้ว่าแขกของท่านคนใดที่มีอำนาจสูงสุดพอจะช่วยให้ข้าเข้าไปในวังหลวงได้บ้าง”

“เจ้าจะเข้าวังอย่างนั้นหรือ” หลินซินเมี่ยวทำหน้าที่ตกใจ “สถานที่นั้นในชั่วไครจะเข้าก็เข้าได้นะ แล้วการจะออกมายิ่งยากยิ่งกว่า เจ้าอย่าหาเรื่องใส่ตัวเลย”

“พี่เมี่ยวซินอย่าได้วิตก ข้ามิได้เข้าไปคนเดียว ยังมีสามีข้า ช่งเว่ยเซียนซีตามเข้าไปด้วย เขามิปล่อยให้ข้าติดอยู่ในวังหลวงจนตายเป็นแน่ อีกอย่าง...

ข้าอยากไปสืบเรื่องชาติกำเนิดของข้า รวมทั้งเรื่องบิดาของพี่เมี้ยวซินด้วย หากเป็นไปได้ข้าก็อยากล้างมลทินให้ครอบครัวท่าน”

หลินเมี้ยวซินทำหน้าหนักใจ แต่เมื่อถูกมู่สาวเย่รบเร้าหนักเข้าก็ยอมเปิดปากบอก “แขกที่จะสามารถพาเจ้าเข้าวังได้มีเพียงผู้เดียวเท่านั้น”

“ผู้ใดหรือเจ้าคะ”

“องค์ชายอู่ซาน” ลินคำหลินเมี้ยวซินก็ชี้นิ้วไปทางห้องที่อยู่ติดกันซึ่งเป็นห้องแสดงการรำว่า “ปกติองค์ชายจะมาเดือนละครั้งเพื่อมาชมการแสดงของข้า และทุกครั้งเหล่าป่านจะหาหญิงคนิกามารับใช้องค์ชายซึ่งพระองค์จะไล่ตัวหญิงคนิกานั้นไปเป็นนางกำนัล และคืนนี้องค์ชายก็เสด็จมาที่นี่”

“พี่เมี้ยวซิน คืนนี้ข้าขอแสดงดนตรีถวายองค์ชายได้หรือไม่” มู่สาวเย่ร้องขอ อีกฝ่ายทำหน้าลังเล

“จะดีหรือ องค์ชายเป็นคนเจ้าสำราญ ชอบจับเนื้อต้องตัวสาว ๆ ข้าเกรงว่าพระองค์จะลวนลามเจ้าล่ะสิ”

“มิต้องเป็นกังวลเจ้าคะ ยังไม่ทันที่องค์ชายจะได้แตะเนื้อต้องตัวข้า พระองค์ก็คงถูกกระบี้อคอเสียก่อนแล้ว” มู่สาวเย่อมยิ้ม แล้วนางก็ได้รับอนุญาตจากหลินเมี้ยวซินให้แสดงดนตรีถวายองค์ชายอู่ซาน

ฉินหรือกู่ฉิน⁶⁰ ญูกวางเด่นอยู่บนเวทีด้วยความยาวของกู่ฉินคือ 3 ฉื่อ 6 ชุ่น 5 เฟิน⁶¹ เปรียบดัง ‘365 วันในรอบปี’ กว้าง 6 ชุ่น⁶² เปรียบดัง ‘ทิศทั้งหก’ หนา 2 ชุ่น⁶³ เปรียบดัง ‘หยินและหยาง’ เพียงแค่เครื่องดนตรีก็มีมนตร์

⁶⁰ เครื่องดนตรีโบราณประเภทเครื่องสายของจีน เมื่อเอ่ยถึงวัฒนธรรมด้านดนตรีจีนโบราณนั้น จะขาดซึ่งกู่ฉินเสียมิได้ ในสมัยโบราณนั้นเรียกแต่เพียงว่า ‘ฉิน’ (พิณ) แต่คนปัจจุบันเรียกว่า ‘กู่ฉิน’ (พิณโบราณ) หรือ ‘พิณ ๗ สาย’ 4 สิ่งที่วิญญูชนจีนต้องศึกษาคือ พิณ หมากรุ๊ก หนังสือ ภาพวาด พิณในที่นี้ก็คือกู่ฉินนั่นเอง

⁶¹ ประมาณ 125 เซนติเมตร

⁶² ประมาณ 20 เซนติเมตร

⁶³ ประมาณ 6 เซนติเมตร

เสน่ห์อันลึกล้ำจนองค์ชายรูปงามต้องชะเง้อชะแง้มองหาสตรีที่จะมาบรรเลง
 ภูจินชิ้นนี้

เพียงก้าวแรกที่ปรากฏตัวต่อหน้าบุรุษผู้สูงศักดิ์ ความมดงามน่ารักของ
 มู่สาวเย่าก็สะกดสายตาคองค์ชายผู้ชานให้จ้องมองตาไม่กะพริบ หัวใจองค์ชาย
 เต็มระรัวราวกับตีกลองเชิดสิงโต ทุกอิริยาบถของมู่สาวเย่าตั้งแต่เดินเข้ามา
 จนกระทั่งนั่งบรรเลงฉินล้วนตรึงตราต้องใจองค์ชายยิ่งนัก เสียงฉินดังก้อง
 กังวานอย่างไพเราะ เป็นท่วงทำนองเพลงอันพรรณนาถึงความงามของหญิงสาว
 ราวกับจงใจเจาะจงว่าเป็นตัวนางผู้บรรเลงฉิน แท้จริงแล้วเป็นอุบายของนาง
 ที่ต้องการให้องค์ชายลุ่มหลงในตัวนางเพื่อมุ่งหวังการเข้าวังไปเป็นนางกำนัล
 ทว่าองค์ชายกลับเกิดความรักใคร่จนลุดจากที่นั่นขึ้นไปจุดตัวมู่สาวเย่าลงจาก
 เวทีเพื่อเข้าห้องหับไปร่วมอภิรมย์ในบัดเดี๋ยวนั้น

“ข้าต้องการเจ้า เราไปขึ้นสวรรค์ด้วยกันเถิด” องค์ชายเข้ามาจุดแขน
 มู่สาวเย่าที่กำลังบรรเลงฉินท่ามกลางความตกใจของหญิงศนิกาในที่นั้น รวม
 ทั้งหลินเมี้ยวฉินด้วย

“องค์ชาย ฟังหม่อมฉันก่อนเพคะ” มู่สาวเย่าพยายามขัดขึ้น ทว่า
 องค์ชายกลับมิฟัง

“ไม่ต้องห่วง ข้าจะแต่งตั้งเจ้าเป็นสนมของข้าแน่นอน แค่นี้เจ้าทำ
 ให้ข้ามีความสุขก็พอ”

“นางเป็นเครื่องบำเรอความสุขของข้า มิใช่ของเจ้า” เสียงดุตันราวกับ
 คำรามดังกึกก้องไปทั่วห้อง พร้อมกับการปรากฏตัวของบุรุษรูปงามดูจภาพฝัน
 ที่มีอาจมีมนุษย์หรือเทพองค์ใดจะงามเทียบได้ กระบี่ยาวเล่มหนึ่งจ่อเข้าที่
 ลำคอขององค์ชายซึ่งกำลังยื้อยุดจุดตัวมู่สาวเย่าจนต้องหยุดชะงักโดยพลัน

“เจ้ากล้าเอาระบี่จ่อคอข้าอย่างนั้นหรือ” องค์ชายผู้ชานทวาดใส่หน้า
 บุรุษรูปงามที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นกลางห้องและขวางเขาด้วยกระบี่

“จอมมารอย่างข้าไม่เกรงกลัวต่อผู้ใด ออย่าว่าแต่เจ้าเลย แม้แต่ฮ่องเต้
 ข้าก็เคยทำให้บาดเจ็บมาแล้ว” คำพูดซ่งเว่ยเซียนซิมได้กล่าวเกินจริงเลย เพราะ

ครั้งหนึ่งเขาเคยทำให้ฮ่องเต้บาดเจ็บตายมาแล้วจริงๆ ฝ่ายองค์ชาย พอได้ยินคำว่าจอมมารก็หนีออกไปเห็นรอยลึกรูปเปลวอัคคีสีนลบนหน้าผากเข้าพอดี จึงรู้ว่าตนกำลังเผชิญหน้ากับผู้ใด พระองค์รีบปล่อยมือจากแขนงูสาวเย่าในทันที ก่อนหันไปถามนาง

“เจ้าคือเจ้ายุทธภพมู่ที่สมรสกับจอมมารใช่หรือไม่”

“ใช่เพคะ เป็นหม่อมฉันเอง”

องค์ชายอยู่ชานทรุดฮวบลงกับพื้นพร้อมกับโอดครวญ “เจ้ามีสามีแล้ว ไยจึงมาหวนเสน่ห์ใส่ข้าอีก เจ้าอยากให้ข้าตายด้วยคมกระบี่สามีเจ้าหรืออย่างไร ไร้อ้อๆ ชีวิตข้าจะสั้นก็เพราะเจ้ายุทธภพมู่นี่แหละ”

“ต้องขอภัยด้วยเพคะ หม่อมฉันมีเหตุให้ต้องทำเช่นนี้ องค์ชายได้โปรดฟังคำขอร้องของหม่อมฉันสักนิด”

องค์ชายเงยหน้ามองงูสาวเย่าสลับกับจอมมารซึ่งเว่ยเซี่ยนซีไปมาแล้วก็เปรยขึ้น “จะขอร้องหรือข่มขู่ ข้าก็ต้องฟังพวกเจ้าพูดอยู่ดี มีอะไรก็เอ่ยออกมาดีกว่า อย่าได้อ้อมค้อม”

งูสาวเย่าหันไปสบตาซึ่งเว่ยเซี่ยนซีแล้วยิ้ม ก่อนทูลขอต่อองค์ชาย “หม่อมฉันกับสหายต้องการเข้าไปในวังหลวง จึงอยากขอให้องค์ชายช่วยพาพวกหม่อมฉันเข้าวังด้วยเพคะ”

“พวกเจ้าจะเข้าวังไปทำอะไร อย่าบอกนะว่าจะไปเป็นขุนนาง เป็นสนมของเสด็จพ่อ ข้าฝากฝังให้พวกเจ้ามิได้หรอก” องค์ชายอยู่ชานตั้งแง่ปฏิเสธทันที

“ถ้าเป็นนางกำนัล องครักษ์ และหมอมหลวง เจ้าคงฝากฝังได้สินะ” จอมมารย่อนถามเสียงเข้ม

อีกฝ่ายทำท่าลังเลก่อนถามย้ำอีกครั้งอย่างสงสัย “พวกเจ้าต้องการเข้าวังไปทำอะไรกันแน่ ถ้าเพื่อเงินทองจากตำแหน่งที่เจ้าเอ่ยมา ข้าคิดว่าอยู่ข้างนอกพวกเจ้าต้องหาเงินได้มากกว่าเข้าวังหลายเท่าเป็นแน่ ถ้าพวกเจ้าไม่บอกข้าก็ไม่พาพวกเจ้าเข้าวัง” องค์ชายอยู่ชานยื่นคำขาด แต่แล้วกระบี่ยาวเล่มเดิม

ก็ตัวดำมาจ้อลำคอของพระองค์อีกครั้ง

“เอ่อ... ในเมื่อเป็นความประสงค์ของท่านจอมมาร ข้าก็มีชีวิตขี้งี้ใดๆ วันพรุ่งนี้ข้าจะส่งรถม้ามารับพวกท่านเข้าวังนะ”

“ขอบพระทัยเพคะองค์ชาย” มู่สาวเย้าย่อยกายให้องค์ชายทีหนึ่ง ก่อนหันไปยิ้มให้สามิผู้ทำหน้าที่เคร่งขรึม แล้วคืนนั้นองค์ชายก็หมดอารมณ์จะดูการแสดงใดๆ อีก จึงเสด็จกลับวังในทันที ฝ่ายมู่สาวเย้าย่อยก็เดินไปบอกหมอเทวดาเปี่ยนเซวียให้เตรียมตัวเข้าวังในวันพรุ่งนี้ และบังเอิญระหว่างทางได้เจอกับวีนไคที่เพิ่งกลับเข้ามาในหอรีนรมย์ มู่สาวเย้าย่อยบอกกับเขา

“พรุ่งนี้ข้า ช่งเว่ยเซียนซี และท่านหมอเทวดาเปี่ยนเซวีย จะเข้าวังไปสืบเรื่องชาติกำเนิดของข้า ส่วนพี่วีนไครอพิงข่าวจากข้าอยู่ที่นั่นนะเจ้าคะ”

“ได้สิ ข้าจะรอเจ้าอยู่ที่นี่” ว่าแล้ววีนไคก็ขอตัวไปนอน เป็นเหตุให้จอมมารช่งเว่ยเซียนซีสงสัย ถึงกับเปรยขึ้นกับมู่สาวเย้าย่อย

“น่าแปลกที่วีนไคไม่ซักไซ้ถามเจ้าเข้าวังได้อย่างไร เหตุใดไม่ให้เขาติดตามไปด้วย เขาไม่บรเ้าจะตามเจ้าเข้าวังและยังยอมทำตามอย่างว่าง่ายเสียด้วย”

“พี่วีนไคคงเชื่อใจและวางใจเมื่อข้ามีท่านอยู่ข้างกาย ท่านย่อมปกป้องคุ้มครองข้าได้ดีเหมือนกับพี่วีนไคละมั้ง”

“จะเหมือนกันได้อย่างไรเล่า ในเมื่อข้าปกป้องคุ้มครองเจ้าได้ดีกว่าเจ้าวีนไคนั่นหลายเท่านี้ จะเอามาเปรียบกันมิได้”

“แหม ท่านนี่ไม่ยอมลงให้พี่วีนไคเลยนะ จะทำให้พี่วีนไคชุกต่อท่านใช่หรือไม่ ถึงได้เฝ้าอดเช่นนี้” มู่สาวเย้าย่อยกล่าวเห็น

“มันเป็นความจริงต่างหาก” จอมมารเอ่ยหน้าตาย แล้วเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นจริงจังเมื่อเอ่ยประโยคต่อมา “ข้าอยากเตือนเจ้าเรื่องหนึ่ง เมื่อเข้าไปในวังข้าจะใช้พลังมารมิได้ แม้แต่การหายใจหรือการใช้เปลวอัคคีเฝ้ามองดูเจ้า เพราะในวังมีช่องใต้ประทับอยู่ ดังนั้นเจ้าต้องระวังตัวทุกฝีก้าว อย่าได้ทำอะไรเสี่ยงอันตรายโดยไม่บอกข้ากับเปี่ยนเซวียก่อนเด็ดขาด เข้าใจหรือไม่”

“เจ้าค่ะ นายท่าน” มู่สาวเย่าแก้มย่องกายอย่างสาวใช้ให้สามทีหนึ่ง ความน่ารักบวกกับความหมั่นไส้ทำให้จอมมารตั้งร่างบางเข้ามาหอมแก้มหนึ่งพอด เป็นการลงโทษ แล้วทั้งคู่ก็เดินยืมเข้าไปในห้องนอนเพื่อเตรียมข้าวของสำหรับเข้าวังในวันพรุ่งนี้

รถม้าวิ่งเข้าสู่อาณาเขตวังหลวงโดยผ่านทางประตูด้านหน้าที่มีทหาร

ยามเฝ้าอย่างเข้มงวดได้อย่างสะดวกง่ายดายเพราะมีป้ายทองขององค์ชายอุ๋ซุชานเป็นใบเบิกทาง ขณะที่มู่สาวเย่า ช่งเว่ยเชียนซี และหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่เดินจากรถม้าเข้าไปยังตำหนักขององค์ชายอุ๋ซุชานก็กลายเป็นที่สะดุดตาในหมู่นางกำนัลและชั้นที่ผู้รับใช้ราชินิกุล ความที่มีรูปโฉมงดงามของนางกับจอมมารหนุ่มถูกกล่าวขานไปทั่ววังหลวง ต่างพากันสงสัยว่าทั้งสองคือผู้ใดและมาทำอะไรในวังหลวง แม้ชื่อเสียงมู่สาวเย่ากับจอมมารช่งเว่ยเชียนซีจะโด่งดังในหมู่ขุนนางและคนในราชสำนัก แต่ก็ยังเป็นเพียงชื่อเสียงที่เล่าลือกัน มีน้อยคนนักที่จะเคยเห็นตัวจริงของทั้งคู่

“พวกเจ้าจะใช้ชื่อจริงในการสมัครเป็นนางกำนัลกับองค์ชายอย่างนั้นหรือ” องค์ชายอุ๋ซุชานเฝ้าถามพวกมู่สาวเย่าเมื่อทั้งสามมาถึงตำหนักและบอกจะรับใช้ราชสำนัก

“ใช่เพคะ ช่องเต้รู้จักพวกเราทั้งสามคนเป็นอย่างดี จะปิดบังด้วยชื่ออื่นก็คงมิได้” มู่สาวเย่าชี้แจง

“แต่เจ้ากับท่านจอมมารเป็นผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง การเข้าวังมาในครั้งนี้อาจทำให้ทุกฝ่ายสะท้านสะเทือนอยู่ไม่เป็นสุข เพราะทุกคนต้องคิดว่าพวกเจ้าแอบแฝงตัวมาเพื่อชิงบัลลังก์ของเสด็จพ่อก็เป็นได้” องค์ชายอุ๋ซุชานแย้ง ช่งเว่ยเชียนซีจึงเอ่ย

“หากพวกเราต้องการชิงบัลลังก์จริงคงมิใช้นามจริงในการเข้าวัง องค์ชายจงประกาศให้ทั่วว่าเจ้ายุทธภพมู่กับจอมมารช่งเว่ยเชียนซีขบซึ่งในการปกครองอย่างมีคุณธรรมของช่องเต้กวางอู๋ตี้ที่มีต่อราษฎรของพระองค์ จึงสมัครใจเข้า

วังมารับใช้ช่องเต้ด้วยใจรักดี เพียงเท่านั้นทุกคนก็จะไม่เคลือบแคลงสงสัยในตัวพวกเราทั้งสามคน”

“แล้วเหตุผลจริงๆ ที่พวกเจ้าเข้าวังมาคืออะไรกันแน่” องค์ชายอู่ซ่านยังไม่หายสงสัย

“สักวันเจ้าจะรู้เอง แต่รับรองว่าพวกข้ามิได้มาช่วงชิงบัลลังก์อย่างแน่นอน” ซ่งเว่ยเขียนซึกกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเช่นเดียวกับเววดาที่มันคงไม่ล่อลวงแก่อย่างคนกล่าวความเท็จ องค์ชายอู่ซ่านจึงเชื่อใจเขา

“วันนี้จะมีการประลองฝีมือของเหล่าทหารองครักษ์ ข้าจะใช้โอกาสนี้ให้ท่านจอมมารแสดงฝีมือต่อหน้าพระพักตร์เสด็จพ่อ หากท่านเป็นผู้ชนะในวันนี้ท่านจะได้รับเลือกให้เป็นองครักษ์ประจำตัวราชินิกุลคนใดคนหนึ่งอย่างแน่นอน” กล่าวจบองค์ชายก็หันไปเรียกนางกำนัลคนหนึ่งเข้ามาแล้วสั่ง

“เจ้าจงพาท่านหมอมู่ไปยังสำนักหมอลวง ต่อจากนั้นก็พาหญิงผู้นี้ไปหาหัวหน้านางกำนัล กำชับหัวหน้านางกำนัลด้วยว่าให้นางเป็นนางกำนัลรับใช้น้องสาวของข้า”

“เพคะ” นางกำนัลยกายน้อมรับคำสั่ง แล้วเดินนำมู่สาวเย่กับหมอลวงเตวดาเปียนชวี่ออกจากตำหนัก ระหว่างทางที่เดินตามนางกำนัลรุ่นพี่ มู่สาวเย่ก็เอ่ยปากถามออกมา

“น้องสาวขององค์ชายอู่ซ่านคือผู้ใดหรือเจ้าคะ”

“ก็องค์หญิงซิงซิงอย่างไรเล่า จจริงลี เจ้าเพิ่งเข้ามาในวังคงยังไม่รู้จักองค์หญิงจอมแก่นสินะ อีกไม่นานเจ้าก็จะจำพระนามขององค์หญิงพระองค์นี้ได้แม่นยำอย่างแน่นอน” นางกำนัลรุ่นพี่ยิ้มเยาะ

หมอลวงเตวดาเปียนชวี่ได้เป็นหมอลวงฝึกหัด แต่เขาค่อนข้างว่างมากเมื่อหมอลวงคนอื่นรุ่นอยู่กับการตั้มยาถววยราชินิกุลและเหล่าขุนนางที่มีอำนาจเพื่อหวังเงินทองเป็นรางวัลตอบแทน เมื่อไม่มีอะไรทำหมอลวงเตวดาเปียนชวี่จึงไปดูซ่งเว่ยเขียนซึกประลองกับเหล่าองครักษ์ที่ลานหินหน้าพระตำหนัก ใต้เหอเป็นการฆ่าเวลา

ฝ่ายนางสาวเย่าที่ได้พบกับหัวหน้านางกำนัลก็ถูกพาไปยังเรือนของเหล่า นางกำนัล นางสั่งให้นางสาวเย่าเก็บห่อผ้าไว้ในตู้เสื้อผ้าแล้วตามนางกำนัลรุ่นพี่ไป ดูการประลองของเหล่าองค์กรฯ และแน่นอนว่าจอมมารซ่งเว่ยเซียนซึกกลายเป็นขวัญใจของนางกำนัลทุกคนในเวลาต่อมา ทำเอานางสาวเย่าเป็นใบ้เมื่อนาง กำนัลรุ่นพี่พากันชื่นชมความงามของจอมมารและอยากเป็นภรรยาของเขา

การประลองของเหล่าองค์กรฯเป็นการคัดเลือกกององค์กรฯของราชินิกุล ที่ยังไม่เมืององค์กรฯประจำตัวอารักขา ซึ่งในที่นี้มีองค์หญิงอวี๋เยียนรวมอยู่ด้วย ครั้งแรกเห็นจอมมารซ่งเว่ยเซียนซึกในกลุ่มองค์กรฯก็ทำให้องค์หญิงตื่นเต้น ระคนดีใจเป็นอย่างมาก นางมีคาคิดคิดว่าจะได้เจอจอมมารรูปงามผู้นี้ในวังหลวง เลย การพบกันในครั้งนี้องค์หญิงจึงเชื่อมั่นว่ามั่นคือพรหมลิขิตของนางกับ จอมมารซ่งเว่ยเซียนซึก

เสียงปรบมือดังกึกก้องเมื่อจอมมารซ่งเว่ยเซียนซึกเป็นผู้ชนะการประลอง แล้วฮ่องเต้ก็ทรงพระราชทานกระบี่หยกขาวเป็นของรางวัล ต่อจากนั้นก็เห็น การเลือกองค์กรฯประจำตัว ราชินิกุลพระองค์แรกที่ได้เลือกองค์กรฯก่อนคือ องค์หญิงลำดับที่หนึ่งซึ่งก็คือองค์หญิงอวี๋เยียน

“หม่อมฉันขอเลือกซ่งเว่ยเซียนซึกเป็นองค์กรฯประจำตัวเพคะ” อวี๋เยียน ทูลขอต่อฮ่องเต้ ทำเอาองค์หญิงพระองค์อื่นแสดงอาการผิดหวังไปตามๆ กัน แล้วฮ่องเต้ก็พระราชทานอนุญาต เมื่อเสร็จสิ้นการคัดเลือกองค์กรฯซ่งเว่ย- เซียนซึกก็เดินตามองค์หญิงอวี๋เยียนไปยังตำหนักของนาง

“ข้าไม่เคยว่าจะได้เจอท่านจอมมารอีก ท่านคงมีฐัวข้าดีใจแค่ไหนที่เห็น ท่าน” อวี๋เยียนเอ่ยทักซ่งเว่ยเซียนซึกก่อนขณะเดินไปตามทางเชื่อมระหว่าง ตำหนัก ฝ่ายจอมมารรูปงามมิได้ปริปากเอื้อนเอ่ยสิ่งใด สร้างความผิดหวังให้ องค์หญิงอวี๋เยียนมิใช่น้อย

“ซ่งเว่ยเซียนซึก แยกแล้ว ซ่งเว่ยเซียนซึก” จู่ๆ หมอเทวดาเป็ยนชวี่ก็วิ่ง เข้ามาหาทั้งสองคนพร้อมกับตะโกนเสียงดัง

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” ซ่งเว่ยเซียนซึกเอ่ยถามสหาย เมื่อเห็นหมอเทวดา

เป็ยนชวี่ยมี่ลีหน้าเต็นตระหนกรวกับเกิตเหตุร้ายขึ้นในวังหลวง

“มู่สาวเย่นะลี ถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ นางกำลังถูกสอบสวนอยู่ในห้องพระโรง”

“เป็นไปได้อย่างไร นางเพิ่งจะเข้าวังมาเองนะ” ช่งเว่ยเขียนชี่สงสัย

“พวกทหารองครักษ์ได้ข่าวมาจากไหนไม่รู้ เข้าไปค้นในเรือนนางกำนัล จึงไปเห็นบันทึทักของหลินต้าเทียนในห่อผ้าของมู่สาวเย่น นางจึงถูกตั้งข้อหาว่าเป็นกบฏนะลี” หมอเทวดาเป็ยนชวี่ยมี่รีบอธิบาย “ข้อหากบฏสำหรับสตรี ถ้าไม่ถูกตัดสินประหารชีวิตก็ต้องถูกส่งไปอยู่หออดึก เจ้ารีบไปช่วยนางเถอะ”

“ซักก่อน ข้ามีวิธีช่วยมู่สาวเย่น” อวีเยียนเอ่ยแทรกขึ้น แล้วสองบุรุษก็หันมามององค์หญิงเป็นตาเดียว ช่งเว่ยเขียนชี่จึงกล่าวออกมา

“เช่นนั้นข้าก็ต้องขอให้เจ้าช่วยมู่สาวเย่นด้วย”

“ข้าช่วยได้แต่ต้องแลกด้วยการแต่งงาน ท่านต้องยอมรับข้าเป็นภรรยาของท่าน เราสองคนต้องสมรสกันต่อหน้าพระพักตร์เสด็จพ่อเสด็จแม่ของข้า แล้วท่านก็จะได้เป็นราชาบุตรชาย”

ข้อเสนอขององค์หญิงอวีเยียนทำให้หมอเทวดาเป็ยนชวี่ยมี่ถึงกับกลืนน้ำลายลงคอ หันไปมองหน้าสหายที่อ้อมยิ้มเล็กน้อย ก่อนทั้งคู่จะได้ยินช่งเว่ยเขียนชี่ตอบอย่างซัดถ้อยซัดคำ

“หากมู่สาวเย่นถูกลงโทษด้วยข้อหาเพียงเท่านี้ นางก็ไม่ควรเป็นภรรยาข้าอีกต่อไป”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร” องค์หญิงยังไม่เข้าใจ ช่งเว่ยเขียนชี่จึงตอบกลับไป

“นางสามารถเอาตัวรอดจากข้อหานี้ได้อย่างแน่นอน โดยที่ข้าไม่ต้องช่วยเหลืออะไรเลย”

“เจ้ามั่นใจขนาดนั้นเลยหรือ” หมอเทวดาเป็ยนชวี่ยมี่ก็สงสัย

“ไม่เชื่อก็ลองไปดูกัน”

ว่าแล้วช่งเว่ยเขียนชี่ก็เดินนำสหายกับองค์หญิงอวีเยียนไปยังห้องพระ

โรงของพระตำหนักไถ่เหอ

ทั้งๆ ที่เป็นฤดูร้อนแต่กลับมีฝนตกลงมา ทำให้อากาศในห้องพระโรง

ของพระตำหนักไถ่เหอหนาวเย็นลงอย่างมาก จนชั้นที่ต้องนำเตาอุ่นเมื่อมาตั้งข้างบัลลังก์มังกรของฮ่องเต้กวางอู่ตี้ รวมทั้งด้านหน้าของเหล่าขุนนางที่มาพร้อมสอบสวนนางกำนัลรูปงามคนใหม่ที่ตั้งเป็นผู้ต้องสงสัยว่าเป็นนกบว

“เจ้าจะปฏิเสธหรือไม่ว่ามีใช้เจ้าของสมุดบันทึกเล่มนี้” หัวหน้าน้องครักษ์โยนสมุดบันทึกของอดีตอัครเสนาบดีที่ถูกลงโทษว่าเป็นนกบวลงตรงหน้ามู่สาวเย่าซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าพระพักตร์องค์ฮ่องเต้แห่งอาณาจักรอัน

“สมุดบันทึกนี้มีใช้ของข้าน้อย แต่เป็นของบุตรหลานหลินต้าเทียนที่ข้าน้อยสนิทกับนาง จึงได้หยิบยืมสมุดเล่มนี้มาอ่านเจ้าคะ” มู่สาวเย่าตอบตามความจริง

“เจ้าสนิทสนมกับครอบครัวกบฏก็ย่อมมีแนวคิดที่จะล้มล้างราชวงศ์ด้วยใช่หรือไม่” เสนาบดีเผิงแผดเสียงถาม

“ไม่มีกฎหมายในแคว้นอันข้อใดห้ามมิให้พูดคุยสนทนาหรือทำตัวสนิทสนมกับกบฏมิใช่หรือเจ้าคะ อีกทั้งสมุดเล่มนี้ก็...” มู่สาวเย่าหยุดพูด แล้วหยิบสมุดบันทึกตรงหน้าไปอังเหนือเตาอุ่นมืออยู่พักใหญ่ ก่อนกล่าวต่อ “อีกทั้งสมุดเล่มนี้ก็เป็นเพียงสมุดเปล่าที่ไม่มีได้จดอะไรไว้เลยสักนิด ท่านจะกล่าวหาว่าข้ามีสมุดบันทึกของกบฏได้อย่างไร”

“อะไรนะ” หัวหน้าน้องครักษ์เข้ามากระซอกสมุดของหลินต้าเทียนไปพลิกดูด้านใน จากสมุดที่มีตัวอักษรเป็นลายมือของอดีตอัครเสนาบดีเขียนไว้ทุกหน้ากระดาษ แต่ตอนนี้กลับหายไปหมดสิ้นกลายเป็นสมุดว่างเปล่าที่ไร้ตัวอักษรขีดเขียนแม้แต่ตัวเดียว แม้กระทั่งปกด้านหน้าที่ลงนาม ‘หลินต้าเทียน’ ไว้ก็พลันหายไปสิ้น

“เป็นไปได้อย่างไรกัน กระหม่อมเห็นตัวอักษรอยู่ทุกหน้าในสมุดเล่มนี้จริงๆ นะพะย่ะค่ะ กระหม่อมมิได้จับคนส่งเดชแน่นอน” หัวหน้าน้องครักษ์

ร้อนรอนจนต้องทุลรายงานต่อห้องเต็กลงอุ้ตี่ สี่กึ่งงงเดินเข้าไปเอาสมุดบันทึกจากในมือหัวหน้างครักษ์มาทุลถวายเป็นให้ห้องเต็ทอดพระเนตร

หลังจากที่พลิกดูทุกหน้าก็เห็นแต่ความว่างเปล่า หากที่นี้ไม่มีองค์หญิงอวีเยียนอยู่ด้วย คดีมีู่สาวเย่าเป็นกบฏก็คงจบลงด้วยการปล่อยตัวเพราะไร้หลักฐาน ทั่วเมื่อองค์หญิงผู้เป็นเหมือนกุนซื่อประจำตัวห้องเต็ประทับอยู่ในห้องพระโรง ห้องเต็จึงเอ่ยถามนาง

“เจ้าคิดอย่างไรอวีเยียน เหตุใดตัวอักษรในสมุดบันทึกเล่มนี้จึงหายไป”

“หมึกที่ผู้จดบันทึกใช้เป็นหมึกเรอจื่อเบี่ยนเซอ⁶⁴ ซึ่งจะเปลี่ยนสีได้ตามอุณหภูมิ ในที่นี้มู่สาวเย่าได้ใช้ความร้อนของเตาอุ่นมือในการทำให้สมุดมีความร้อน ตัวอักษรที่ใช้หมึกชนิดนี้จึงเปลี่ยนเป็นสีแดงเกี่ยวกับกระดาษ ทำให้เราเห็นว่ามันหายไป ตรงกันข้าม หากปล่อยให้สมุดเย็นลงหรือทำให้เย็นจัด ตัวอักษรก็จะกลับมาปรากฏเหมือนเดิมเพคะ”

คำตอบขององค์หญิงอวีเยียนสร้างเสียงฮือฮาในหมู่ขุนนาง เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้ยินเรื่องหมึกเปลี่ยนสีได้ตามสภาพอากาศ ต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ถึงความฉลาดของผู้เขียนบันทึกอย่างอดิศจ์ครเสนาบดีหลินต้าเทียนที่ใช้หมึกชนิดนี้ และการเอาตัวรอดอย่างมีไหวพริบของมู่สาวเย่ากันยกใหญ่

“ในเมื่อองค์หญิงไขข้อข้องใจให้แก่พวกกระหม่อมแล้ว กระหม่อมจึงขอลูลเสนาอให้ลงโทษมู่สาวเย่าในข้อหากบฏพะยะคะ” เสนาบดีเผิงกล่าว

“เจ้ามีอะไรจะพูดหรือไม่มู่สาวเย่า” ห้องเต็ตรัสถามมู่สาวเย่าซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่กับพื้นด้วยท่าทางสงบ

“หม่อมฉันขอลูลถามฝ่าบาทและขุนนางทุกท่าน หากบุคคลใดมีประสงค์

---

⁶⁴ เรอจื่อเบี่ยนเซอ (热致变色) เป็นชื่อเรียกหมึกที่นักเขียนตั้งขึ้นเอง มาจากคำว่า ‘เทอร์โมโครมิก’ (Thermochromic) ซึ่งเป็นสารที่มีคุณสมบัติพิเศษสามารถเปลี่ยนสีได้เมื่ออุณหภูมิเปลี่ยนแปลง นักเขียนจึงสมมติให้ในสมัยจีนโบราณมีการใช้สารนี้ผสมกับหมึกจึงเปลี่ยนสีได้

จะโค่นล้มราชวงศ์ ชวงชิงบัลลังก์จากฮ่องเต้ บุคคลผู้หนึ่งจะสังหารฮ่องเต้เมื่อมีโอกาสหรือไม่”

“ย่อมต้องลงมืออย่างแน่นอน” เสนาบดีเฟิงตอบแทนฮ่องเต้ และขุนนางทุกคนก็ส่งเสียงสนับสนุน

มู่สาวเฝ้ายิ้มออกมาแล้วทูลถามฮ่องเต้ “ฝ่าบาททำได้หรือไม่เพคะ ครั้นหนึ่งพระองค์เคยบาดเจ็บและพระโลหิตไหลไม่หยุดจนเกือบสวรรคต แล้วหม่อมฉันได้ถวายยาอนุตตระให้พระองค์เสวยจึงยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ได้ จนกระทั่งบัดนี้ หากหม่อมฉันเป็นกบฏที่ต้องการชวงชิงบัลลังก์จากพระองค์แล้วไยจึงต้องช่วยพระองค์ด้วยเล่าเพคะ”

“ใช่แล้วพะย่ะค่ะ หากมู่สาวเฝ้าเป็นกบฏคงไม่ยอมให้โดนจับง่ายๆ เช่นนี้ ต้องมีผู้ประสงค์ร้ายนำสมุดบันทึกล่มนี้มายึดใส่ท่อผ้าของมู่สาวเฝ้าเป็นแน่ พะย่ะค่ะ” หมอเทวดาเปี่ยนช่วยทูลต่อฮ่องเต้ ทำเอาขุนนางแต่ละคนมองหน้ากันเล็งเล็ง

“ผู้ใดเป็นคนแจ้งข่าวว่ามู่สาวเฝ้ามีสมุดบันทึกล่มนี้” ฮ่องเต้ตรัสถามหัวหน้าองครักษ์ อีกฝ่ายอีกอ้อมอยู่นานจึงทูลตอบ

“ข่าวนั้นมาจากจดหมายฉบับหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะในห้องนอนของกระหม่อม แต่ผู้ใดเป็นคนนำจดหมายมาวางไว้ฉัน กระหม่อมก็มิอาจทราบได้พะย่ะค่ะ”

“เช่นนั้นก็อาจเป็นการใส่ร้ายกลั่นแกล้งกันได้” ฮ่องเต้ตรัส พลงยื่นสมุดบันทึกล่มให้ขันทีสูงวัย “สวี่กงกง เจ้าจงเอาสมุดบันทึกล่มนี้ไปเผาทิ้งเสียอย่าให้ผู้ใดนำมันไปใช้ใส่ร้ายป้ายสีผู้บริสุทธิ์คนอื่นอีก”

“พะย่ะค่ะ” สวี่กงกงโค้งกายน้อมรับคำสั่ง แล้วนำสมุดออกไปนอกห้องพระโรงเพื่อทำลายทิ้ง

“ในเมื่อข้อหากบฏไม่มีมูลความจริง เช่นนั้นก็ปล่อยมู่สาวเฝ้าไปทำหน้าที่ของนางก็แล้วกัน” ฮ่องเต้ประกาศต่อหน้าขุนนางทุกคน รวมทั้งองค์หญิงอวี่เปี่ยน ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีผู้เป็นสามี และหมอเทวดาเปี่ยนช่วยที่เป็นสหายด้วย

และก่อนฮ่องเต้กางอุ้ตี่จะเสด็จออกจากพระตำหนัก พระองค์ก็เยี่ยมพระสรวลและตรัสกับมู่สาวเย่าอย่างอ่อนโยน

“การต้อนรับเจ้าเข้าสู่วังหลวงของข้าคงทำให้เจ้าตกใจมิใช่น้อยสินะ เอไว้เจ้าหายตกใจเมื่อไรข้าจะเลี้ยงสุรอาหารเจ้าเป็นการปลอบขวัญก็แล้วกัน”

สิ้นพระดำรัสทุกคนก็แยกย้ายกันกลับสู่เรือนของตน ฝ่ายซ่งเว่ยเซี่ยนชื่กับหมอเหวดดาเปี่ยนชวี่ยกก็พามู่สาวเย่ามาสนทนากันในห้องนอนขององค์รัชรส่วนพระองค์ในตำหนักกงจูซึ่งเป็นตำหนักขององค์หญิงอวี๋เยี่ยน

“เจ้าเอาสมุดบันทึกของท่านหลินต้าเทียนมาทำไม เกือบถูกลงทัณฑ์แล้วไ้หมมเล่า” หมอเหวดดาเปี่ยนชวี่ยกตำหนิมู่สาวเย่าทันทีเมื่ออยู่กันตามลำพังสามคน

“ข้ามั่นใจว่าตัวเองเอาสมุดบันทึกไว้ในห้องที่หอริ่นรมย์ มิได้เอาติดตัวมาด้วย เรื่องนี้ซ่งเว่ยเซี่ยนชวี่เป็นพยานไ้” มู่สาวเย่ากล่าว แล้วผู้เป็นสามีก็กล่าวเสริม

“คืนที่พวกเราจัดข้าวของเพื่อเดินทางเข้าวัง มู่สาวเย่ายังเอ่ยถึงสมุดบันทึกเล่มนั้นว่าอันตรายหากนำติดตัวมาด้วย แม้หมึกในสมุดจะเปลี่ยนสีไ้แต่ก็ยังมีเสียงอยู่ดี มู่สาวเย่าจึงเก็บมันไว้ในตู้เสื้อผ้าเช่นเดิม”

“แล้วมีผู้ไ้รู้ที่ซ่อนของสมุดเล่มนี้บ้าง”

“นอกจากข้า ซ่งเว่ยเซี่ยนชวี่ ก็มีพี่เมี่ยวชินและพี่อวินไ้เคเท่านั้น” คำตอบของมู่สาวเย่าทำให้ซ่งเว่ยเซี่ยนชวี่กับหมอเหวดดาเปี่ยนชวี่มองหน้ากัน ก่อนซ่งเว่ยเซี่ยนชวี่จะเอ่ยชื่อผู้ร้ายที่แท้จริงออกมา

“มีเพียงอวินไ้เคเท่านั้นที่เข้าออกวังหลวงและทำเรื่องเช่นนี้ไ้”

มู่สาวเย่ารู้ที่อยู่แก็ใจดีเพียงแต่มิไ้ได้เอ่ยออกมาแต่แรกเท่านั้น นางไ้แต่ทอดถอนใจแล้วเอ่ยลาเพื่อกลับตำหนักองค์หญิงชิงชิง

“ข้าจะไปส่งเจ้า” ซ่งเว่ยเซี่ยนชวี่กล่าวและมียอมให้ภรรยาปฏิเสธ เพราะชิงโอบเออนางพาเดินออกจากตำหนักกงจูไปด้วยกัน ทั้งไ้ให้หมอเหวดดาเปี่ยนชวี่ยกเกิดอาการอิจฉาตร้อนในความหวานของทั้งคู่

ระหว่างทางมู่สาวเฝ้ากับช่งเว่ยเซียนซีก็เดินสวนกับองค์หญิงอวี๋เยียน คู่สามีภรรยาหลีกเข้าข้างทางเพื่อให้องค์หญิงเสด็จผ่าน เมื่อองค์หญิงผ่านหน้า มู่สาวเฝ้าก็ย่อกายทำความเคารพตามธรรมเนียมของนางกำนัล องค์หญิงเพียง ปรายตามองแต่มิได้เอื้อนเอ่ยทักทายใดๆ แล้วเดินเลยไป ก่อนจะเหลียวกลับไปมองช่งเว่ยเซียนซีโอบเอวมู่สาวเฝ้าไปตามทางเชื่อมระหว่างตำหนัก การ กะหงุกกะหนิงของทั้งคู่ทำให้องค์หญิงอวี๋เยียนมองอย่างฉิวฉิว นางยืนนิ่งมอง อย่างนั้นจนคู่สามีภรรยาเดินเลี้ยวเข้าตำหนักองค์หญิงซิงซิง

“หากทรงรักช่งเว่ยเซียนซี เหตุใดจึงมิช่วงชิงมาเล่าพะยะค่ะ” เสียงสวี่ กงกงกระซิบอยู่ข้างกาย องค์หญิงอวี๋เยียนสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนหันไปมองต้น เสียงที่ยืนยิ้มอยู่ด้านหลัง โดยมีอดีตนักฆ่าหนุ่มผู้มีรอยบากบนใบหน้ายืนอยู่ เคียงกัน

“สวี่กงกง! อวีนไค!”

“หากองค์หญิงประสงค์จะช่วงชิงบุรุษอันเป็นที่รัก ทรงปรึกษาหัวหน้า หมอหลวงได้พะยะค่ะ” สวี่กงกงกล่าว “อ้อ กระหม่อมนำองค์หญิงอีกคน มาให้องค์หญิงด้วย เพราะดูท่าองค์หญิงช่งเว่ยเซียนซีคงเอาเวลาไปปกป้อง คุ่มครองภรรยาเขาเพียงผู้เดียว กระหม่อมจึงเรียกอวีนไคให้มารับใช้องค์หญิง แทนพะยะค่ะ”

“ขอบใจ วานสวี่กงกงไปตามตัวหมอหลวงเสอมาหาข้าที”

“พะยะค่ะองค์หญิง” สวี่กงกงน้อมรับคำสั่งแล้วถอยหลังจากไป องค์หญิง อวี๋เยียนมองหน้าอวีนไคที่ยืนหน้าหนึ่งไร้อารมณ์ก็ทรงเอ่ยที่เล่นทีจริง

“เจ้าก็คงรู้สึกเศร้าใจแตกต่างจากข้าใช่หรือไม่ แต่ไม่ต้องห่วง คตินี้ข้า จะทำให้เจ้าได้ร่วมอภิรมย์กับมู่สาวเฝ้า”

กล่าวจบองค์หญิงอวี๋เยียนก็เดินเข้าไปในตำหนักของตน ในเวลาต่อมา หมอหลวงเสอก็ได้ถวายยาปลุกกำหนดที่ไร้สิ่ไร้กลิ่นยามละลายในน้ำแก่องค์หญิง อวี๋เยียน แล้วเพียงหนึ่งก้านธูปมู่สาวเฝ้าก็ถูกตามตัวมาตีผสมสุราร่วมกันกับ องค์หญิงอวี๋เยียนที่ห้องบรรทมขององค์หญิงเอง

‘ล่องเข้ายามจืดแล้ว เหตุใดองค์หญิงจึงเรียกข้ามาร่ำสุรา’ แม้มู่สาวเย่าจะสงสัย แต่มิได้เอ่ยปากถามด้วยกลัวเสียมารยาท ฝ่ายองค์หญิงอวีเยียนก็รินสุราลงในจอกเล็กๆ แล้วเอ่ยชวน

“เจ้าเข้าวังมา ข้าไม่มีอะไรเลี้ยงต้อนรับนอกจากสุราจอกนี้ นี่คือสุรานารีแดงที่ขึ้นชื่อเรื่องรสชาติและความหอม ดื่มแล้วเจ้าจะต้องชอบแน่ๆ” องค์หญิงดื่มสุราในจอกตัวเองก่อน แล้วผายมือให้มู่สาวเย่าดื่มตาม นางเห็นว่าสุรามามากจนขวดเดียวกัน แล้วองค์หญิงก็ทรงร่วมดื่มด้วยคงไม่มีอะไรเกิดขึ้น มู่สาวเย่าจึงยกจอกสุราขึ้นดื่มรวดเดียวอย่างตายใจ

เพียงไม่นานมู่สาวเย่าก็เกิดอาการร้อนรุ่มจนแทบอยากถอดอาภรณ์ออก ความผิดปกตินี้ทำให้มู่สาวเย่าร้องถามองค์หญิงด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

“องค์หญิงใส่อะไรในสุรา”

องค์หญิงรูปงามหัวเราะขันในความโง่เขลาของอีกฝ่าย “ข้ามิได้ใส่ยาปลุกกำหนดในสุรา แต่ข้าเคลือบมันไว้ที่จอกสุราต่างหาก ข้าเลือกจอกสุราที่มีสีเดียวกับยาปลุกกำหนด แต่มันจะไร้สีไร้กลิ่น ยามใส่สุราลงไปเจ้าจึงไม่เห็นหรือรู้รสชาติใดๆ อย่างไรเล่า”

“องค์หญิงทำเช่นนี้เพราะเหตุใด” มู่สาวเย่าแทบจะระงับความร้อนผ่าในตัวเองไม่อยู่ จึงเอ่ยอย่างกระต่อนกระแท่น

“เดี๋ยวเจ้าก็จะรู้เอง”

สิ้นคำขององค์หญิง บุรุษสามคนก็พุ่งพรวดเข้ามาในห้อง ทั้งสามคนต่างมองมู่สาวเย่าที่ทรนทรุรายอยู่บนพื้นอย่างตกใจ ซ่งเว่ยเชียนซีเข้าไปอุ้มมู่สาวเย่าไปวางบนเตียง ตามมาด้วยหมอเหวดดาเปียนเซวี่ที่เข้าไปดูอาการของมู่สาวเย่าแล้วบอกกับสหาย

“มู่สาวเย่าถูกยาปลุกกำหนดชนิดรุนแรง หากไม่ได้ร่วมอิทธิม์กับบุรุษนางต้องตายเพราะพิษของยาอย่างแน่นอน”

“จะอย่างไรเล่า ท่านจอมมารบำเพ็ญตบะไม่สามารถร่วมรักกับมู่สาวเย่าได้ คงต้องให้อ้วนโคช่วยรักษา มู่สาวเย่าแทนแล้วกระมัง” องค์หญิง

พูดเสียงกั้วหัวเราะ “ดูสิ หากมู่สาวเย่าเสียความบริสุทธิ์กับชายอื่นแล้ว ท่านจอมมารจะยังรักนางอยู่อีกหรือไม่”

“ออกไปให้พ้นหน้าข้า ก่อนที่ข้าจะทนไม่ไหวจนต้องสังหารเจ้า” ช่งเว่ยเซียนชีไล่ส่งองค์หญิง อีกฝ่ายลอยหน้าลอยตามีสีใจในคำพูดของเขา แต่ก็ยอมเดินออกจากห้องนอนของตัวเองไป ปล่อยให้ช่งเว่ยเซียนชี หมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ย และอวี่นไคถกเถียงกันเอง

“เจ้าร่วมรักกับนางมิได้ ให้ข้าทำแทนเองเถิด” อวี่นไคบอกกับช่งเว่ยเซียนชี

“ไม่ต้อง มู่สาวเย่าเป็นภรรยาข้า ใครก็ห้ามแตะต้อง”

“แต่เจ้าต้องตายนะ ถ้ามีอะไรกับมู่สาวเย่า เอาอย่างนี้ ข้าจะยอมเสียสละพรหมจรรย์ของข้าให้แก่มู่สาวเย่าเอง” หมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยอาสาแต่สหายจอมมารก็ยื่นกรานปฏิเสธ

“ถ้ามู่สาวเย่าจะไปเป็นของชายอื่น ก็ให้ข้าตายก่อนแล้วกัน”

“เจ้าจะร่วมรักกับมู่สาวเย่าด้วยตัวเองอย่างนั้นหรือ” อวี่นไคถามย้ำ

“ใช่ พวกเจ้าทั้งสองคนออกไป คึนนี้ข้ากับมู่สาวเย่าจะเข้าห้องหอกันจริงๆ” ลิ่นคำช่งเว่ยเซียนชีก็ผลักสองบุรุษออกจากห้องนอนแล้วปิดประตู ลั่นดาลสนิท มิให้ผู้ใดเข้ามารบกวนการเข้าห้องหอของพวกเขา

ยี่สิบห้า

ชายชราผู้พลิกชะตา

ด้วยเป็นนยามคำคืนในฤดูร้อน อากาศจึงเย็นสบายพาให้หลับไหลได้

อย่างสนิทและอบอุ่นอยู่บนที่นอนหนานุ่ม ทว่าคืนนี้มู่สาวเย่ากลับรื้อนวบวบบไปทั่วเรือนร่างราวกับมีไฟเผาเผากาย อารมณ์ใคร่ที่มีเคยเกิดขึ้นในชีวิตตั้งแต่ลืมหินตาตุโลกกลับบังเกิดขึ้นอย่างมีอาจรระยับได้ อารมณ์นั้นนั้นมีมากจนต้องไขว่คว้าบุรุษที่อยู่เบื้องหน้ามาแนบชิดกาย ทั้งๆ ที่ภาพของบุรุษผู้นั้นพรำมัวจนมีอาจรู้ได้ว่าเป็นผู้ใดหากเขาไม่เอื้อนเอ่ยออกมา

“เหนียงจ้อยอดรัก เจ้าจะรู้ตัวหรือไม่ที่กำลังขึ้นใจสามีตัวเองอยู่” เสียงพูดปนขันของบุรุษลึกลับทำให้มู่สาวเย่าหยุดการซุกใช้ซอกคอแล้วลืมหินตาขึ้นมาพินิจมองใบหน้าของเขา ภาพบุรุษรูปร่างที่คุ้นเคยปรากฏชัดเจนขึ้น ความเลอะเลือนค่อยๆ จดจำได้จนสามารถเอ่ยนามของบุรุษผู้นั้นออกมา

“ซ่งเว่ยเชียนซี” มู่สาวเย่าซักมือที่กำลังโน้มล่ำคออีกฝ่ายแต่กลับถูกซ่งเว่ยเชียนซีจับมือพาตไ่ว้ในท่าเดิม

“มิต้องปล่อยมือ ทำตามที่เจ้าต้องการเถิด” ซ่งเว่ยเชียนซีกระซิบข้างหูมู่สาวเย่าที่หน้าแดงก่ำด้วยความเขินอายหรือพิษของยากก็มีอาจหยั่งรู้ได้ แต่ที่แน่ๆ คือมู่สาวเย่ายังพอมีสติรับรู้ว่ามีสามีของนางบำเพ็ญตบะและมีอาจแตະเนื้อ

ต้องตัวนางได้ นางจึงต้องระงับยับยั้งอารมณ์ภายในที่คุกรุ่นนี้ให้ได้ ทว่ามันยากยิ่งนัก

“ไม่! ไม่ ท่านอาจตายได้ ข้า...ข้า...” มู่สาวเย่าพยายามร้องห้ามเสียงแหบพร่า แต่ฝ่ายสามีมิได้เกรงกลัวต่อความตายเบื้องหน้า ยังคงปลอบโยนนางต่อ

“คืนนี้เจ้าต้องการข้า และข้าก็ต้องการเจ้า ไม่ว่าวันพรุ่งนี้จะเป็นเช่นไร ขอเพียงเราทั้งคู่มีความสุขร่วมกันในค่ำคืนนี้ แม้ข้าต้องดับดินเพราะได้ร่วมรักกับเจ้า ข้าก็ไม่เสียใจและไม่เสียตายชีวิตอันแสนสั้นนี้แม้แต่น้อย”

“ท่านอย่าช่วยข้าเช่นนี้ ข้า-จะ-ทน-ไม่-ไหว-แล้ว... หนี-ไป” มู่สาวเย่าดันร่างแกร่งออกห่าง ทว่าแรงอันน้อยนิดราวกับชนกดันภูเขามิอาจผลักไสให้บุรุษรูปงามถอยห่างจากนางได้เลย

“รอข้าสักครู่” ช่งเว่ยเขียนซีเอ่ยอย่างแผ่วเบา ก่อนเขาจะคลายวงแขนที่กอดรัดมู่สาวเย่า เสียงเดินพลั่งบางอย่างตามมาด้วยเสียงถอดอาภรณ์ระหว่างมู่สาวเย่าก็ร้อนจนต้องถอดชุดของตัวเองออก

เพียงครู่เดียวมู่สาวเย่าก็สัมผัสถึงเนื้อเปลือยเปล่าที่ทาบทับลงมาบนตัวนาง พร้อมกับริมฝีปากที่กดลงบนริมฝีปากงามได้รูป ความปรารถนาอันเต็มเปี่ยมส่งให้มู่สาวเย่าไม่อาจยับยั้งอารมณ์รักในตัวเองได้ นางพลิกร่างอีกฝ่ายให้อยู่เบื้องล่างแทน ใช้ลิ้นหยอกเย้าตามจุดอ่อนไหวต่อสัมผัส ทำให้ช่งเว่ยเขียนซีส่งเสียงร้องครางด้วยความรู้สึกกำซาบภายใน ผู้เป็นสามีมิอาจปล่อยให้ภรรยาเป็นฝ่ายรุกข้างเดียวได้ เขาจึงจับร่างบางให้อยู่เบื้องล่างบ้าง แล้วรุกหนักแบบไม่ยั้ง จนฝ่ายตั้งรับร้องครางด้วยความเจ็บในช่วงแรกเริ่มก่อนจะหตุหรัษ์ในบั้นปลาย แล้วค่ำคืนที่ไร้แสงใดๆ นั้น สองสามีภรรยาก็สนองความปรารถนาซึ่งกันและกันหลายต่อหลายครั้งจนเต็มอิมและสุขสม

แสงแดดอ่อนสาดแสงเข้ามาภายในห้องนอนที่เปิดหน้าต่างไว้ ความ เพลียจากการออกแรงเมื่อคืนทำให้มู่สาวเย่านอนหลับเป็นตาย จนกระทั่งช่วง

สายของเข่าวันรุ่งขึ้นนางจึงถูกปลุกด้วยความเจิดจ้าของแสงอาทิตย์ ชนตาขยับ ลืมขึ้น และพบว่าช่างเว่ยเซี่ยนชินนอนตะแคงเปลือยท่อนบนจ้องหน้านางอยู่ ใบหน้างามยิ้มแย้มชวนมองยิ่งนัก ก่อนมู่สาวเย่าจะนึกขึ้นได้ว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อคืน นางเปิดผ้าห่มก้มมองดูเรือนร่างของตัวเองและก็พบคำตอบ

“ข้ากับท่าน! แล้วทำไมท่านถึงไม่ตะบะแตก ไยจึงมีสีหน้าสดชื่นเช่นนี้” มู่สาวเย่าร้องถามผู้เป็นสามีโดยสมบูรณ์แล้วอย่างพิศวงงงงวย ช่างเว่ยเซี่ยนชินยิ้มแก้มปริด้วยความสนใจที่ทำให้ภรรยาสาวประหลาดใจได้

“ท่านควบคุมอารมณ์ได้ หรือท่านมีได้บำเพ็ญตะบะจริงๆ” มู่สาวเย่าคาดเดาไปต่างๆ นานา

“กับเจ้าข้าจะควบคุมอารมณ์ตัวเองได้อย่างไรเล่า แล้วข้าก็บำเพ็ญตะบะจริงๆ เจ้าก็เห็นข้ากระอักเลือดเพราะเจ้าหลายต่อหลายครั้งแล้วมิใช่หรือ”

“แล้วเหตุใดท่านจึงแข็งแรงอยู่ได้เล่า ทั้งยังกระชุ่มกระชวยดูหนุ่มขึ้นอีกด้วย”

คำถามของมู่สาวเย่าทำเอาช่างเว่ยเซี่ยนชินหลุดหัวเราะ ก่อนย้อนถาม “ข้าดูเป็นอย่างไรหรือ”

“แท้จริงมันเป็นอย่างไรกันแน่ บอกข้ามาเดี๋ยวนี้ละ” มู่สาวเย่ายกมือขึ้นทูปอกเปลือยของจอมมารรูปร่างงาม อีกฝ่ายจึงฉวยมือของมู่สาวเย่ามากุมไว้แล้วถาม

“เจ้ายังมีรู้อีกหรือว่าเหตุใดข้าจึงต้องไปงานฝังศพของอดีตเจ้ายุทธภพเอวียนคาย”

“งานฝังศพนั้นมีอะไรอย่างนั้นหรือ” มู่สาวเย่ายังไม่เข้าใจ

“ก็มีคัมภีร์ลมปราณสราญรมย์อย่างไรเล่า ข้าไปเอาคัมภีร์นั้นก่อนที่มันจะถูกฝังไปกับศพของเอวียนคาย วิชาลมปราณสราญรมย์เป็นยอดวิทยายุทธ์โบราณที่ใช้หญิงพรหมจรรย์ในการฝึกวิชา โดยบุรุษจะรวมกายเป็นหนึ่งเดียวกับหญิงพรหมจรรย์ แล้วดึงพลังหยินในกายสตรีเพื่อเพิ่มพลังลมปราณในกาย ทำให้ฝึกวิทยุทธ์ในคัมภีร์อันสำเร็จได้โดยง่าย ซึ่งข้าได้ใช้วิชานี้โดยเดินลมปราณ

มิให้แตกดับขณะร่วมรักกับเจ้า ข้าจึงไม่เป็นอะไร แล้วข้ายังสำเร็จวิชาชั้นสูงของการบำเพ็ญตบะโดยสมบูรณ์ ต่อจากนี้ข้าก็มิต้องบำเพ็ญตบะอีกต่อไปแล้ว ข้าสามารถใช้ชีวิตแบบปุถุชนได้อย่างปกติ”

“นี่ท่านคิดหาหนทางแก้อาการตบะแตกของท่านเพื่อจะมีอะไรกับข้า ใ่ว้นานแล้วใช่หรือไม่ ถึงได้รับร้อนอาส่าไปงานฝังศพของอดีตเจ้ายุทธภพ เอวี่ยนคายแทนข้าหนัก” มู่สาวเย่าทุบไหล่สามีแรงๆ “นำทุบให้ตายจริงๆ คนอะไรเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก”

ช่วงเวลายื่นซีมิปล่อยให้โดนทุบฝ่ายเดียว เขาเอาคืนด้วยการชะงักกหน้าไปจุ่มพิตริมฝึปากมู่สาวเย่าอย่างหนักหน่วง แล้วเอ่ยปนขำหลังจากถอนจุ่มพิตริม “ต่อจากนี้ข้าสามารถทำคำขอมีลูกของเจ้าให้เป็นจริงได้แล้วนะ เหนียงจื่อ ยอดดรัก”

“พูดอะไรก็ไม่รู้ ไม่อายบ้างเลยหรือ” มู่สาวเย่าว่าออกมาอย่างนั้น แต่สีหน้ากลับแย้มยิ้มจนแค้นแทบปริด้วยความสุขใจ

“เรารีบแต่งตัวกันเถิด ตอนนี้พวกสหายผู้หวังดีของพวกเราคงกระลับกระสาयरอดูผลลัพธ์กันอยู่หน้าห้องแล้ว” ว่าแล้วช่วงเวลายื่นซีก็ลุกขึ้นแต่งตัวเช่นเดียวกับมู่สาวเย่าที่หีบชุดเข้าไปหลังจากนั้น

พอเปิดประตูออกไปคู่สามีภรรยา ก็เห็นองค์หญิงอวีเยียน อวินไค และหมอเทวดาเปี่ยนชเวียยืนกันหน้าสลอนอยู่หน้าห้องนอน ทั้งสามมีสีหน้าตกใจไม่น้อยที่เห็นจอมมารช่วงเวลายื่นซียังมีชีวิตอยู่ มิได้ตายคาอกมู่สาวเย่าอย่างที่พวกเขาคาดการณ์เอาไว้ อวินไคเป็นคนแรกที่พิศูจน์ความจริงด้วยการเดินเข้าไปถลกแขนเสื้อมู่สาวเย่า ซึ่งช่วงเวลายื่นซีก็มีได้ชัดขวาง เพราะรู้ว่าอดีตนักฆ่าหนุ่มต้องการจะดูอะไร

“แต่มีพรหมจรรย์หายไปแล้ว” อวินไคบอกกับหมอเทวดาเปี่ยนชเวีย และองค์หญิงอวีเยียน

“เหตุใดเจ้าจึงยังมีชีวิตอยู่ ลมปราณเจ้ามิได้แตกชานใช่หรือไม่” หมอเทวดาเปี่ยนชเวียคว้าข้อมือช่วงเวลายื่นซีมาตรวจชีพจรดูอาการ แล้วก็ต้อง

ประหลาดใจ เพราะนอกจากลมปราณไหลเวียนได้ดีแล้ว พลังวัตรยังเพิ่มทวีคูณอีกด้วย “เป็นไปได้อย่างไร เจ้าแข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิมเสียอีก”

ก่อนที่ทุกคนจะพิศวงไปมากกว่านี้ ช่งเว่ยเซียนชี้ที่ไซ่ซ้อซ้องใจของสหาย “ข้าใช้วิชาลมปราณสราญรมย์ในการร่วมรักกับมู่สาวเย่า”

“อ้อ วิชาของอดีตเจ้ายุทธภพเวี่ยนค้ายี่ไซ่หรือไม่” อวี่นไค่ร้องถาม

“ใช่ ข้าไปเอามาจากศพของเขา” ช่งเว่ยเซียนขี้อมรับ

“ที่แท้เจ้าคิดการณ์ล่วงหน้าไว้อยู่แล้ว ข้าก็หลงเป็นหวังไม่ได้หลับไม่ได้นอนทั้งคืนผำอยู่หน้าประตูนี้ นี่ถ้าอีกหนึ่งชั่วยามเจ้ากับมู่สาวเย่าไม่ออกมา ข้าว่าจะพังประตูเข้าไปเอาศพเจ้าออกมาฝังแล้วเซียว” หมอเหวดดาเปี่ยนเซวียกล่าว ในขณะที่องค์หญิงอวี่เยียนแก้มองถอนหายใจเสียงดัง

“เฮ้อ นี่กว่าจะได้เห็นบุรุษที่รักภรรยาจนยอมตายได้ ที่แท้ก็มีแผนป้องกันตัวไว้อยู่แล้ว ไม่น่าประหวัปใจเอาเสียเลย”

“องค์หญิงต้องการพิสูจน์ว่าช่งเว่ยเซียนชี้รักหม่อมฉันจริงหรือไม่ จึงได้วางแผนให้หม่อมฉันดื่มสุราที่มียาปลุกกำหนดแล้วให้นางกำนัลไปบอกสหายทั้งสามคนเพื่อต้องการแก้ไขปัญหามาของเราใช่หรือไม่เพคะ” มู่สาวเย่าเดาใจองค์หญิงรูปร่าง “แต่องค์หญิงก็ทรงมีแผนสำรองเตรียมไว้แล้ว หากได้ยินเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของช่งเว่ยเซียนชี้ องค์หญิงก็จะให้อวี่นไค่พังประตูเข้าไปช่วยใช่หรือไม่เพคะ”

“เฮอะ! ข้าหรือจะช่วยเขา” องค์หญิงค้อนควัก

“ถ้าไม่คิดช่วย ไปองค์หญิงจึงยืนรออยู่หน้าประตูทั้งคืนเล่าเพคะ จริงๆ ก็เพื่อรอเข้าไปช่วยถ่ายทอดพลังลมปราณให้ช่งเว่ยเซียนชี้หากเขาตะบะแตก อีกทั้งในมือองค์หญิงยังกำซองยาไว้ ถ้าหม่อมฉันตามิผิดคงจะเป็นยาแก้ยาปลุกกำหนดใช่หรือไม่เพคะ” มู่สาวเย่าเดาใจองค์หญิงจากการสังเกตดูอีกฝ่าย

“ข้าจะมีใจเมตตาขนาดนั้นเซียวหรือ ข้ายืนรอดูว่าจะมีใครตายในเช้าวันนี้หรือไม่ต่างหาก ฮี! เสียเวลารอแก้วจริงๆ” องค์หญิงสะบัดหน้าเดินกระแทกสั้นเท้าเข้าไปในห้องบรรทม ก่อนตะโกนสั่งนางกำนัลให้เอาเครื่องนอนบนเตียง

ไปเผาทิ้งแล้วเอาเครื่องนอนใหม่มาปูแทน

ฝ่ายสหทัยทั้งสี่คนก็ได้แต่ขบขันในการทำตัวร้ายกาจใส่คนอื่นแต่ภายในกลับจิตใจดีเกินคาดขององค์หญิงอวีเยียน

หลังจากแยกย้ายกับสามบุรุษ มู่สาวเย่าก็กลับมายังตำหนักของ องค์หญิงชิงชิง ซึ่งองค์หญิงเกิดอยากเสวยขนมไหว้พระจันทร์ มู่สาวเย่าจึงอาสาจะไปทำมาถวายด้วยตัวเอง ดังนั้นช่วงบ่ายมู่สาวเย่าจึงเดินไปที่ห้องเครื่องแต่ระหว่างทางกลับเจอชายชราผู้หนึ่งกำลังเข็นรถผักเข้ามาทางด้านหลังของวังหลวง

“ท่านตา ให้ข้าเข็นรถผักนี้เถิดเจ้าคะ” มู่สาวเย่าวิ่งเข้าไปแย่งชายชราดันรถชนผัก อีกฝ่ายทำท่าจะคัดค้าน แต่เมื่อเห็นโฉมหน้าของมู่สาวเย่าถนัดถนี่ เขาก็ต้องตกตะลึงจนปล่อยมือจากรถเข็น เป็นโอกาสให้มู่สาวเย่าจับคานไม้แล้วเข็นรถให้แทน

“ท่านตาจะไปห้องเครื่องใช้หรือไม่เจ้าคะ ตอนนี้อยู่ในห้องเครื่องกำลังว่างทีเดียว เพราะพวกพ่อครัวต่างพากันไปพักผ่อน ก่อนจะกลับมาทำงานอีกครั้งในยามเย็นที่เป็นเวลาเสวยของฝ่าบาท...” มู่สาวเย่าเจ็ยแจ้วไปตลอดเส้นทางที่มุ่งสู่ห้องเครื่อง

“แม่นาง เจ้ามีนามว่าอะไร” ชายชราในชุดพ่อค้าเอ่ยถามมู่สาวเย่าเมื่อเข้ามาในห้องเครื่องซึ่งทั้งคู่อยู่ตามลำพังเพียงสองคน ฝ่ายมู่สาวเย่าเห็นถึงความใจดีมีเมตตาอยู่ในท่าทางและแววตาของอีกฝ่ายจึงตอบอย่างไม่ปิดบัง

“ข้าชื่อมู่สาวเย่าเจ้าคะ”

“บิดามารดาของแม่นางมีนามว่าอะไรหรือ” คำถามของพ่อค้าชราทำให้มู่สาวเย่าจ้องมองอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ จนเขาต้องรีบโบกมือ “ขอโทษด้วยแม่นาง ข้าลະລາລະລ်งถามเรื่องส่วนตัวของเจ้า เจ้ามีต้องตอบข้าก็ได้”

มู่สาวเย่าหัวเราะเบาๆ แล้วชี้แจง “ข้ามิได้คิดตำหนิท่านตาเลยเจ้าคะ เพียงแต่แปลกใจที่ท่านตาดูสนอกสนใจข้านัก ทั้งๆ ที่ข้าเป็นเพียงนางกำนัล

ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง อีกอย่าง... ซาติกำเนิดซ้ำก็มิได้เป็นความลับแต่อย่างใด ข้าสามารถบอกท่านตาได้ว่าข้าเป็นเด็กที่ถูกทิ้งไว้ในทุ่งหญ้าตาม มีเหล่าบ้านแห่งหรือที่นรมย์เป็นแม่บุญธรรมเจ้าค่ะ”

“เจ้าเติบโตมาในหอศณิกายอย่างนั้นหรือ” สีหน้าของพ่อค้าชราเริ่มสลดลง ไม่ยิ้มแยมแจ่มใสเหมือนเมื่อครู่ที่เห็นหน้าผู้หญิงสาวเฝ้าในเสี้ยวแรก

“ใช่เจ้าค่ะ” ผู้สาวเย่าตอบสั้นๆ โดยไม่อธิบายว่าจริงๆ แล้วนางยังมีเคยเป็นหญิงศณิกาเลยสักครา พ่อค้าชราจะหมดความสนใจในตัวผู้สาวเย่าตั้งแต่บัดเดี่ยวนั้น เขาหนีไปจับดวงเรียงใส่ตะกร้าจนเสร็จจึงนั่งพักดูผู้สาวเย่าทำขนมไหว้พระจันทร์ จนกระทั่งได้เป็นขนมหลายชิ้น ชิ้นตอนสุดท้ายคือหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ ใส่จาน แต่ระหว่างที่ผู้สาวเย่ากำลังใช้มีดหั่นขนมนั้น จู่ๆ พ่อค้าชรา ก็ตะโกนลั่นห้อง

“แม่แล้ว ข้าลืมนดับไฟในเตาอั้งโล่ที่บ้าน”

“อู๊ย!” ผู้สาวเย่าร้องอุทานเมื่อมีตบามือเพราะอารมณ์ตกใจในเสียงตะโกนของพ่อค้าชรา แม้จะเป็นแผลเล็กๆ แต่ด้วยโรคประจำตัวก็ทำให้ผู้สาวเย่าถึงกับทรุดกายลงนั่งด้วยอาการหน้าซีด

“แม่นาง นีวซู้แม่นางมีเลือดไหลออกมาไม่หยุดเลย” พ่อค้าชราเอ่ยด้วยความตกอกตกใจ

“ไม่เป็นไรเจ้าค่ะ สหายของข้าได้สกัดปวยก็เข้าเป็นผงให้ข้าไว้โรยบนแผล อีกสักพักเลือดก็จะหยุดไหลเอง” ผู้สาวเย่าล้วงขวดเล็กๆ ใบหนึ่งขึ้นมา เทผงสีขาวลงบนแผลมีตบามือ จากนั้นก็ใช้ผ้าผูกผมมาพันปลายนิ้วชี้ไว้เพื่อห้ามเลือดอีกชั้นหนึ่ง เพียงหนึ่งเคอเลือดก็หยุดไหล แต่ผู้สาวเย่าก็ยังนั่งกับพื้นเพื่อรอฟื้นกำลัง

“แม่นางเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดหรือ” พ่อค้าชราถาม

“เจ้าค่ะท่านตา มันเป็นโรคที่ติดตัวข้ามาตั้งแต่กำเนิด น่าจะเป็นโรคสืบทอดทางสายเลือดจากบิดามารดาที่แท้จริงของข้า” ผู้สาวเย่ากล่าวโดยไม่ปิดบัง แล้วพ่อค้าชรา ก็ขอให้ผู้สาวเย่าเล่าประวัติตัวเองโดยละเอียดให้เขาฟัง

“ไม่เพียงแต่หน้าตาแม่นางจะเหมือนภรรยาของข้าเท่านั้น แม่แต่โรคประจำตัวของแม่นางก็ยังเป็นเหมือนภรรยาข้าอีกด้วย”

มู่สาวเย้ามยิ้ม แล้วกล่าวหยอกเย้า “บางที่ข้าอาจเป็นหลานของท่านตากี่ได้นะเจ้าคะ ถึงได้มีใบหน้าละม้ายคล้ายท่านยายของตัวเอง”

กล่าวจบมู่สาวเย้าก็ขอตัวเอาชนะมให้หัวพระจันทร์ไปถวายองค์หญิงชิงชิง นางเดินถือจานใส่ขนมจากไป ปล่อยให้พ่อค้าชรามองตามหลังด้วยสายตาครุ่นคิด จังหวะนั้นเองพ่อครัวคนหนึ่งก็เดินเข้ามาในห้องเครื่อง แล้วเขาก็ต้องโค้งคำนับ

“พระสัสสุระ”

“สวนผักที่บ้านข้าออกผลตกดี ข้าจึงเอาผักมาให้พวกเจ้าไว้ทำเครื่องเสวยถวายฮ่องเต้ จะได้ไม่ต้องเสียเงินเสียทองซื้อผักอีก” ชายชราในชุดพ่อค้ากล่าว พ่อครัวจัดหาแก้อื้อให้พระสัสสุระหรือพ่อตาของฮ่องเต้ได้นั่ง

“โอ้ พระสัสสุระไม่ต้องลำบากนำมาให้ด้วยตัวเองหรือขอรับ เรียกข้าหน่อยไปเอาก็ได้”

“ถ้าข้าเรียกเจ้า วันนั้นข้าก็คงไม่ได้รู้จักแม่นางผู้หนึ่งที่มีหน้าตาเหมือนมารดาของเฮา นะลี” ชายชราแย้มยิ้ม

“เอ๊ะ ใครหรือขอรับ”

“มู่สาวเย้า”

พีวๆ

“กรืด...!”

เสียงนางกำนัลกรีดร้องลั่นตำหนัก ทำเอามู่สาวเย้าที่เดินถือจานขนมให้หัวพระจันทร์เข้ามาต้องแปลกใจ แต่เมื่อเข้าไปถึงลานกว้างหน้าตำหนักมู่สาวเย้าก็เข้าใจในทันทีว่าเหตุใดนางกำนัลจึงส่งเสียงกรีดร้องเช่นนั้น เหตุเพราะองค์หญิงชิงชิงมีรับสั่งให้นางกำนัลยืนตัวตรงนิ่งๆ มิให้หลบขณะพระองค์เสด็จไปที่นางกำนัลซึ่งมีผลสาวิwang เป็นเป้าอยู่บนศีรษะ ทว่าเมื่อลูกธนูพุ่งออกไป

นางกำนัลที่กลัวตายอยู่แล้วก็ทรุดฮวบลงนั่งกับพื้น ตัวสั่นงันงกด้วยความกลัวสุดขีด ท่ามกลางเหล่าสหายนางกำนัลและชั้นที่ประจำตำแหน่งที่คอยลู่นอย่างหวาดเสียว

“พวกเจ้าไม่เชื่อฝีมือยิงธนูของข้าหรืออย่างไร ถึงได้เอาแต่หลบอยู่ทำเฉยแบบนี้” องค์หญิงซิงซิงตวาดอย่างไม่สบอารมณ์ มู่สาวเย่าเห็นพวกนางกำนัลพากันก้มหน้างมิกล้าโต้แย้งก็นึกสงสาร จึงรับอาสาเสียเอง

“ให้หม่อมฉันเป็นเป้าหนึ่งสำหรับวางผลสลีดีหรือไม่เพคะ”

“เจ้าจะเป็นเป้ายิงธนูให้ข้าอย่างนั้นหรือ” องค์หญิงหันมาถามมู่สาวเย่าเพื่อให้แน่ใจ

“เพคะ แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนนะเพคะ” มู่สาวเย่าเริ่มแผนหลอกล่อองค์หญิง อีกฝ่ายย้อนถามถึงข้อแลกเปลี่ยนซึ่งมู่สาวเย่าก็ตอบกลับไป

“หากหม่อมฉันยอมเป็นเป้าหนึ่งให้องค์หญิงได้ซ้อมยิงธนูจนเป็นที่พอพระทัยแล้ว องค์หญิงจะต้องแลกด้วยการตอบคำถามของหม่อมฉันจนกว่าหม่อมฉันจะสิ้นข้อสงสัย ทรงตกลงหรือไม่เพคะ”

“เจ้าจะถามเกี่ยวกับเรื่องใด”

“เรื่องทั่วไปในวังหลวงที่องค์หญิงทรงรู้ดีอยู่แล้วเพคะ”

“ก็ได้ แต่เจ้าห้ามหลบลูกธนูของข้านะ” องค์หญิงซิงซิงถามย้ำ แล้วมู่สาวเย่าก็รับคำสั่งเสียงหนัก ก่อนนำจานขนมไหว้พระจันทร์ไปวางบนโต๊ะหินข้างลานหิน แล้วจึงเดินมาหยิบผลสลีดีในมือนางกำนัลไปยื่นเป็นเป้าหนึ่งให้องค์หญิงซิงซิงซ้อมยิงธนู ระหว่างที่องค์หญิงทรงจ้ำงธนูแล้วเล็งมาที่มู่สาวเย่า เป้ามนุษย์อย่างมู่สาวเย่าก็เอ๋อขึ้นมาลอยๆ

“เมื่อปีก่อนหม่อมฉันตามนายพรานคนหนึ่งไปล่าสัตว์ สัตว์ที่นายพรานล่ามีทั้งสัตว์เล็กไปจนกระทั่งสัตว์ใหญ่ อย่างเช่น กระต่าย งู กวาง หมีควาย หรือแม้แต่เสือด นายพรานยิงธนูตัดข้าวหัวใจของสัตว์เหล่านั้น แต่พวกมันดันทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวด น้ำลายฟูมปาก ชักดิ้นชักงอ ลิ้นปลิ้นตาเหลือก น่าสยดสยองยิ่งนัก ก่อนตายก็ตาเบิกโพลง นอนอ้าปากพะงาบๆ สลับกับร้อง

โหยหวนจนขาดใจตายบนกองเลือดที่เหม็นคาวคลุ้งจนอยากอาเจียน...
อีกประเดี๋ยวหม่อมฉันก็คงมีสภาพเหมือนสัตว์พวกนั้น”

“โอ๊ย! เจ้าพูดแบบนี้แล้วข้าจะยิงธนูใส่เจ้าได้อย่างไร เลิกๆ ไม่ยิงแล้ว”
องค์หญิงซิงซิงโวยวายออกมา แล้วหันมาตำหนิผู้หญิงสาวเย่ากหลายๆ

“เจ้ายังเก่งเรื่องใช้วาจาให้คนอื่นล้มเลิกความตั้งใจได้เหมือนเดิมเลยนะ
ตั้งแต่ครั้งแรกที่ข้าเจอเจ้าในวันปักปันของเจ้า ข้าก็ต้องผิดหวังที่มีได้เจ้ามาเป็น
นางกำนัลไปที่หนึ่งแล้ว พอมาครานี้เจ้ายังพูดจนข้าไม่กล้ายิงธนูใส่เจ้าอีก เอ้อ
ข้ายอมแพ้แล้ว เจ้ามีอะไรก็ตามเข้ามาได้เลย”

“ถ้าอย่างนั้นเรานั่งเก้าอี้หินคุยกันไปกินขนมไหว้พระจันทร์กันไปตีหรือ
ไม่เพคะ” ผู้สาวเย่าเอ่ยชวน ซึ่งองค์หญิงซิงซิงก็ไม่ขัดข้อง

“หม่อมฉันรู้ว่าในคักราชเจี้ยนฮูปีที่สิบสามเดือนเจ็ด นางในที่คลอด
พระโอรสพระธิดามีสองพระองค์ คือสองเฮาซึ่งตอนนั้นเป็นพระชายาหยินลี่หัว
ได้คลอดองค์หญิงอวี่เยียน ส่วนอีกพระองค์คือพระสนมเอกจางจวินที่คลอด
องค์ชายไช่หรือไม่เพคะ” ผู้สาวเย่าเริ่มสืบหาความจริงด้วยการตั้งคำถามกับ
องค์หญิงซิงซิง

“ใช่ ค่ะนั้นอวี่เยียนกับกงฮู่ยี้ ข้าหมายถึงองค์ชายกงฮู่ยี้ที่เกิดจากพระ
สนมเอกจางจวินนั้นแหละ พวกเขาสองคนเกิดวันเดียวกัน อีกทั้งเวลาเกิดยัง
ห่างกันแค่ครึ่งชั่วยามเท่านั้น ตอนนั้นข้าอายุห้าขวบยังจำความวุ่นวายในคืนนั้น
ได้ดี ทั้งสองเฮาและพระสนมเอกปวดท้องนานมาก และยังคงอดอยากอีกด้วย
จนเสด็จพ่อต้องไปสวดภาวนาต่อบรรพชนให้คุ้มครองทั้งสองพระองค์และเด็ก
ในท้องนั้นให้คลอดได้อย่างปลอดภัย”

“หลังจากคลอดแล้ว สองเฮากับพระสนมเอกทรงมีพระพลานามัย
แข็งแรงหรือไม่เพคะ” ผู้สาวเย่าซักต่อ

“สองเฮาทรงอ่อนเพลียบ้าง แต่พระสนมเอกเสียเลือดมากจึงสลบไป
สองวันเต็มๆ ก่อนจะฟื้นขึ้นมา” องค์หญิงซิงซิงหันตามองอีกฝ่าย “เหตุใด
เจ้าจึงอยากรู้เรื่องทั้งสองพระองค์ตอนวันคลอดนั้นเล่า”

มู่สาวเย้ายิ้มเล็กน้อย ก่อนตอบ “หม่อมฉันดีใจที่ตัวเองเกิดเดือนเดียวกับองค์หญิงอวีเยียนและองค์ชายกงฮู่ย ก็เลยอยากรู้ว่าคืนที่ทั้งสองพระองค์เกิดเป็นอย่างไรบ้าง ฮ่องเต้จะดีพระทัยหรือไม่ คนในวังจะตื่นตื่นแค่นั้นเพคะ”

“อ๊วย! เสด็จพ่อดีพระทัยเป็นที่สุดเลย ได้ทั้งพระโอรสและพระธิดาในคืนวันเดียวกัน คนทั้งวังหลวงก็ไม่ได้หลับได้นอน คอยฟังข่าวทุกระยะเลย เชียว ขนาดองค์รัชทายาทหลิวหยางที่เป็นพระเชษฐาของอวีเยียนยังไปนั่งสวดภาวนากับฮ่องเต้เลย” องค์หญิงซิงซิงเล่าอย่างตื่นตื่น ในขณะที่มู่สาวเย้าครุ่นคิดในใจ

‘พระสนมเอกสลับไปสองวัน ถ้าเช่นนั้นพระองค์ก็มีไชนางในที่สวมเสื้อคลุมสีดำ เพราะพระองค์มีอาจเดินได้หลังจากคลอด ข้อสันนิษฐานที่ว่าพระสนมเอกจางจวินเป็นมารดาของข้าก็คงไม่เป็นจริง ฝ่ายฮองเฮาก็ไม่มีเหตุจูงใจให้ต้องสลับพระธิดาของพระองค์ แล้วนางในผู้นั้นเป็นใครกันแน่ แฮ้อ ทุกอย่างดูมืดแปดด้านไปหมด’

เมื่อสืบหาความจริงไม่ได้มู่สาวเย้าก็นั่งคุยกับองค์หญิงซิงซิงไปเรื่อยเมื่อนางมีรู้อีกมุมหนึ่งในวังหลวงได้มีชายชราคนหนึ่งกำลังสงสัยเรื่องชาติกำเนิดของพระธิดาในองค์ฮองเฮาอยู่

“ท่านตามาตั้งแต่เมื่อไรเจ้าคะ” องค์หญิงอวีเยียนตะโกนร้องอย่างดีใจ เมื่อเห็นพระสัสสุระเดินเข้ามาในตำหนักกงจู นางละมือจากการปักผ้าบนสะดึงไป แล้ววิ่งเข้าไปหาผู้เป็นตา

“เจ้ากำลังปักผ้าอยู่หรือ” น้ำเสียงที่ถามมีความวิตกระคนตกใจแฝงอยู่ ทว่าองค์หญิงกลับมิได้เฉลียวใจ เพราะคิดว่าท่านตาคงจะตกใจที่เพิ่งเคยเห็นหลานเย็บปักถักร้อยเป็นครั้งแรก จึงตอบตามตรง

“เจ้าคะ อีกเจ็ดวันก็จะเป็นเทศกาลซีซี⁶⁵ เสด็จแม่ทรงบังคับข้าให้ซ้อมเย็บปักไว้ก่อนจะได้ไม่ขายชู้หน้าตอนไปปักผ้าในงานเจ้าคะ ท่านตา”

“ไม่ได้ๆ ไม่ต้องทำแล้ว หากเจ้าถูกเข็มแทงจนเลือดตกยางออกขึ้นมา

จะทำอย่างไร” พระสัสสุระคัดค้านทันที พร้อมกับเดินไปหยิบสะดึงไม้ที่มีผ้าปักกับเข็มซึ่งยังปักคาไว้บนโต๊ะ นำไปทิ้งในถังไม้แกะสลักสำหรับใส่ชยะ

“โอ้ ท่านตา มิเห็นต้องกลัวเลย ไซ้ว่าข้าจะไม่เคยถูกเข็มทิ่มนิ้วเสียเมื่อไร แม้แต่กระบี่ข้าก็ยังคงเคียวโดนฟันแขนจนเป็นแผลมาหลายครั้งหลายคราแล้ว ข้าก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลยนี่เจ้าคะ” อวีเยียนหัวเราะขันในความหวาดกลัวเกินเหตุของผู้เป็นตา

“แล้วเจ้าห้ามเลือดอย่างไร” พระสัสสุระสงสัย

“ถ้าถูกเข็มทิ่มก็แค่อูให้เลือดหยุดไหลเอง แต่ถ้าถูกกระบี่ก็ใช้ผ้าพันแผลไว้ เพียงไม่นานเลือดก็แข็งตัวแล้วเจ้าคะ”

“แสดงว่าเจ้ามิได้เป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดใช่หรือไม่”

“เจ้าคะ หมอเทวดาเคยบอกว่าแม่เสด็จพ่อจะเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด แต่มีโชชนิตพิเศษ ดังนั้นพระบิดาจึงไม่เป็นโรคนี้ตามพระบิดา ข้าจึงไม่เป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด” อวีเยียนชี้แจงให้พระสัสสุระเข้าใจ ทว่าอีกฝ่ายกลับครุ่นคิดบางอย่างในใจโดยมิได้เอื้อนเอ่ยในสิ่งที่กำลังสงสัยออกมา แต่เลือกจะเอ่ยคำลาแล้วเดินออกจากตำหนักงูไปยังสำนักหมอหลวงแทน

สำนักหมอหลวงถูกสร้างเป็นตำหนักเล็กๆ อยู่ในเขตวังหลวง เป็น

สถานที่ที่เหล่าหมอหลวงและหมอฝึกหัดใช้ประชุมหารือ ปรุรงยา และใช้เป็นคลังเก็บสมุนไพรอีกด้วย ซึ่งในยามบ่ายวันนี้ก็มีหมอหลวงอยู่ในสำนักเพียงคนเดียว นอกนั้นเป็นหมอฝึกหัดสามคน รวมถึงหมอเทวดาเปี่ยมขวัญที่เพิ่งเข้าวังมาด้วย พระสัสสุระเดินเข้ามาในสำนักแล้วมองหาหัวหน้าหมอหลวง แต่เมื่อไม่เห็นจึงเอ่ยถามหมอที่อยู่ในห้องนั้น

---

65 เทศกาลหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้า (Qixi or the Night of Sevens) บ้างเรียกว่า ‘เทศกาลของหญิงสาว’ หรือ ‘เทศกาลแห่งการเย็บปักถักร้อย’ เป็นวันแห่งความรักของจีน ตรงกับคืนแรมเจ็ดค่ำเดือนเจ็ด

“หมอลหลวงเฮ้อไปไหนหรือ”

หมอลหลวงที่อยู่เพียงคนเดียวรีบเข้ามาโค้งคารวะแล้วตอบ “หมอลหลวงเฮ้อไปถวายโอสถแก่พระสนมฉวีไฉนนี่ขอรับ”

“แล้วเจ้ารู้เรื่องโรคโลหิตไหลไม่หยุดหรือไม่” พระสัสสุระเอ่ยอย่างร้อนใจ

“ข้าน้อยพឹងจะทราบว่าเป็นโรคประจำตัวของฮ่องเต้เมื่อตอนพระองค์เสด็จกลับจากประพาสเมืองจินหลิง แม้ข้าน้อยจะพឹងเริ่มศึกษาเกี่ยวกับโรคนี้ แต่ก็พอมีความรู้อยู่บ้าง ไม่ทราบพระสัสสุระมีข้อสงสัยในเรื่องใดขอรับ” หมอลหลวงย้อนถาม

“หากบิดาเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดชนิดธรรมดาและมารดาเป็นพาหะของโรคโลหิตไหลไม่หยุดเช่นกัน บุตรสาวจะมีโอกาสเป็นโรคนี้ได้มากน้อยแค่ไหน”

คำถามอันซับซ้อนของพระสัสสุระยากเกินกว่าที่หมอลหลวงผู้นี้จะตอบได้ เขาจึงอึกอักอยู่นานก่อนจะสารภาพ

“ข้าน้อยรู้แล้วว่า หากบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดจะไม่ทำให้บุตรสาวเป็นโรคนี้ด้วย แต่ถ้าบิดากับมารดาเป็นทั้งคู่ ข้าน้อยก็มีอาจหยั่งรู้ได้ว่าโรคจะถ่ายทอดสู่บุตรสาวหรือไม่ขอรับ”

จู่ๆ หมอลหลวงเถียงแซวก็เอ่ยแทรกขึ้นมาเสียงดัง “แน่นอน เพราะโรคโลหิตไหลไม่หยุดมีเลือดเป็นลักษณะพิเศษในตัว⁶⁶ ถ้าบิดาหรือมารดาเป็นโรคนี้ทั้งคู่จะทำให้ลักษณะพิเศษในตัวเกิดความบกพร่องทวีคูณ ดังนั้นบุตรสาวย่อมเป็นโรคนี้แน่นอน”

“เป็นแค่หมอผีกัณฑ์จะมารู้ดีได้อย่างไร” หมอลหลวงตำหนิ หมอลหลวงเถียงแซวก็ไหลอย่างไม่มีที่หระ แต่พระสัสสุระเชื่อจึงซักถามต่อ

“เจ้ามีวิธีพิสูจน์คำพูดของเจ้าหรือไม่”

“ท่านลองดูประวัติบรรพบุรุษของบิดาหรือมารดาดูก็จะรู้เอง หรือไม่ก็

⁶⁶ โครโมโซม X บกพร่อง

ลองเจาะเลือดบุตรทุกคนก็จะรู้อเอง” หมอเทวดาเปี่ยมเซี่ยตอบพลางคิดในใจ ‘พระสัสสุระผู้นี้ต้องเป็นบิดาของฮ่องเฮาเป็นแน่ ดีแล้วที่เขาสงสัยเรื่องนี้ จะได้มีการพิสูจน์หาความจริงเสียที ข้าก็อยากรู้เหมือนกันว่าองค์หญิงอวี่เยียนเป็นพระธิดาของฮ่องเฮาจริงหรือไม่’

“ขอบใจเจ้ามาก ข้าหายสงสัยแล้ว” พระสัสสุระกล่าว ก่อนเดินออกจากสำนักไป

หลังจากกลับมาจากสำนักหมอหลวง พระสัสสุระก็กลับไปยังตำหนัก ของฮ่องเฮาและนั่งครุ่นคิดอยู่ในห้องโถง ในช่วงหนึ่งของความทรงจำ พระสัสสุระก็นึกถึงบทสนทนาระหว่างตนกับนางกำนัลมู่สาวเย่าเอ๋อกับพระสัสสุระคนนั้น

“มันเป็นโรคที่ติดตัวข้ามาตั้งแต่กำเนิด น่าจะเป็นโรคสืบทอดทางสายเลือดจากบิดามารดาที่แท้จริงของข้า” นางกำนัลมู่สาวเย่าเอ๋อกับพระสัสสุระในตอนนั้น และเขาก็ได้ขอให้นางเล่าประวัติตัวเองอย่างละเอียด

“เจียนอู๋ปีที่สิบสามเดือนเจ็ด ข้าถูกทิ้งในทุ่งหญ้าโดยมีผ้าห่อตัวขนแกะเป็นของติดตัวเพียงอย่างเดียว แต่มีคนร้ายเข้าไปเผาเรือนนอนของแม่บุญธรรม ทำให้ผ้าห่อตัวขนแกะถูกเผาไปด้วย ข้าจึงไม่มีหลักฐานใดๆ อื่นเพื่อยืนยันว่าเป็นบุตรของผู้ใด นอกจากรอยแผลเป็นนี้” มู่สาวเย่าเอ๋อหลังมือซ้ายให้พระสัสสุระดู “สตรีที่นำข้ามาทิ้งน่าจะเป็นผู้สร้างรอยตำหนินี้ขึ้นมาเพื่อให้รู้ว่าเป็นข้า”

“สตรีผู้นั้นอยู่ในวังด้วยใช่หรือไม่” พระสัสสุระในคราบพ่อค้าชาธาเย่าถามมู่สาวเย่า

“มีคนบอกข้าว่านางเป็นนางในอยู่ในวังหลวงแห่งนี้ การที่นางกรีดหลังมือข้าก็ดีอยู่อย่าง คือทำให้แม่บุญธรรมข้ารู้ว่าข้าเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด ข้าจึงเติบโตมาในหอรีนรมย์โดยไร้การบาดเจ็บใดๆ”

พระสัสสุระพยักหน้าอย่างเข้าใจ ก่อนเปรยขึ้น “ไม่เพียงแค่นั้นตาแม่

นางจะเหมือนภรรยาของข้าเท่านั้น แม้แต่โรคประจำตัวของแม่นางก็ยังเป็นเหมือนภรรยาข้าอีกด้วย”

เมื่อนึกถึงถ้อยคำนั้นพระลัทธิสวระก็เดินเข้าไปในห้องบรรทมของสองเฮา และเฝ้ารอการกลับมาของบุตรสาวเพื่อซักถามบางอย่างให้แน่ใจ ก่อนปักใจเชื่อในข้อเท็จจริงบางอย่าง เพียงครึ่งชั่วยามหยินลี่หัวของเฮาก็เสด็จเข้ามาในห้อง

“ท่านพ่อมารอพบข้าหรือเจ้าคะ” หยินลี่หัวของเฮาเอ่ยทักทายบิดาด้วยพระสุรเสียงดีพระทัย อีกฝ่ายใช้มือตบลงบนแก้มข้างตัวเบาๆ เป็นการบ่งบอกให้สองเฮามาประทับข้างๆ ใกล้กับตน แล้วสองเฮาก็มาประทับลงตรงนั้น

“ลีเออร์ เจ้าเคยบอกข้าว่าได้เตรียมผ้าห่อตัวเด็กที่ทำจากขนแกะไว้ให้ลูกสาวของเจ้าใช่หรือไม่” ผู้เป็นบิดาเริ่มซักถาม

“เจ้าคะ แต่แม่นมจ้านที่ทำคลอดให้ลูกบอกว่าจะหาผ้าห่อตัวขนแกะนั้นไม่เจอ เลยเอาผ้าใยป่านสีแดงมาห่อตัวอวีเยียนแทน”

ผู้เป็นบิดาเอ่ยเสียงต่ำลง จนสองเฮาต้องขยับตัวเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้นเพื่อจะได้ยินให้ชัดเจน “เจ้าคงยังมิรู้ว่ามารดาเจ้าเป็นโรคเดียวกับฮ่องเต้ แต่ที่เจ้าไม่มีอาการของโรคนี้เพราะเจ้าเป็นแค่ผู้นำพาของโรคนี้ไปสู่อีก หากเจ้าอยากรู้ก็ลองให้ห้องคัมภีร์ทายาทหลิวหยางตรวจโลหิตดู”

“มีต้องตรวจหอกเจ้าคะ หยางเออร์เป็นโรคนี้จริงๆ แต่ข้ามีกล้าบอใคร แม้แต่ฮ่องเต้ เพราะกลัวความลับจะแพร่งพรายถึงหูคนมุ่งร้ายต่อองคัมภีร์ทายาท ข้าก็รู้สึกสงสัยอยู่แล้วเชียว เหตุใดหยางเออร์จึงเป็นโรคนี้ ทั้งๆ ที่หมอลงยิ่นยันหนักแน่นว่าโรคของฮ่องเต้จะไม่ถ่ายทอดสู่ลูกหลาน แม้แต่อวีเออร์ก็ได้เป็นโรคนี้”

“นั่นแหละที่ข้าจะบอกเจ้า ในเมื่อฮ่องเต้กับเจ้าเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดทั้งคู่ ลูกของพวกเจ้าต้องเป็นโรคนี้เช่นกัน ดังนั้นอวีเยียนจึงมิใช่บุตรสาวของเจ้า”

เพลิง!

เสียงแก้วแตกทำให้ทั้งคู่หันไปมอง แล้วก็ต้องตกตะลึงเมื่อเห็นองค์หญิง

อวีเยียนยืนหน้าซิดเพื่ออดด้วยอาการตกใจอยู่ใกล้ๆ

“อวีเออร์!” สองเฮาร้องเรียกเมื่อพระธิดาวิ่งออกไปจากห้องหลังจากได้ยินการสนทนาเมื่อครู่ ก่อนพระนางจะหันพระพักตร์มามากำชับบิดา “เท็จจริงยังมีปรากฏ ท่านพ่ออย่าได้พูดเรื่องนี้ต่อฮ้องเต้ นะเจ้าคะ”

แล้วสองเฮาก็วิ่งตามพระธิดาไป แต่เมื่อไปถึงตำหนักงจู่ ภายในห้องบรรทมของอวีเยียนกลับดับไฟสนิท ทำให้พระนางคิดว่าอวีเยียนมิได้กลับตำหนัก แต่จะให้นางกำนัลตามหากมิได้ เดี่ยวจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ พระนางจึงตัดสินใจเสด็จกลับตำหนักตนก่อน

เมื่อสองเฮาเสด็จกลับไปแล้ว องค์หญิงอวีเยียนซึ่งแอบมองตรงช่องหน้าต่างก็รับสั่งให้แม่นมจ้านจู่ตไฟในห้องนอน ครั้นความสว่างเจิดจ้าไปทั่ว องค์หญิงก็มีรอยยิ้มเยิ้มกับแม่นมจ้านทันที

“แม่นมเป็นคนทำคลอดข้า คงจะยืนยันบางอย่างกับข้าได้ ข้าเป็นพระธิดาของเสด็จแม่ ไม่ใช่ลี หยินลี่หัวของเฮาหรือไม่”

“เอ่อ... เหตุใดจู่ๆ องค์หญิงจึงสงสัยเรื่องนี้เล่าเพคะ” น้ำเสียงแม่นมจ้านมีความวิตกเล็กน้อย

“มิต้องสงสัย ตอบตามความจริงมาก็พอ” องค์หญิงอวีเยียนจ้องมองอีกฝ่ายเขม็ง “แม่นมมิเคยพูดเท็จกับข้า ตอบข้ามาสิ ข้าเป็นพระธิดาของหยินลี่หัวของเฮาใช่หรือไม่”

“องค์หญิง” แม่นมจ้านทำหน้าที่ร้องให้ แล้วอวีเยียนก็ใช้ไม้ตายนั่นคือ การชู่

“ถ้าแม่นมไม่บอกความจริงข้า ข้าจะไปพูลขอกระบี่เทพสวรรค์มาทดสอบด้วยการแทงหัวใจตัวเอง หากข้ามีสายเลือดมังกรจริง กระบี่เยอม่ไม่ทำร้ายข้า จะเอาอย่างนั้นหรือไม่”

“ไม่เพคะ อย่าทำเช่นนั้น หม่อมฉันบอกแล้ว” แม่นมจ้านคุกเข่าอ้อนวอน “องค์หญิงมิได้เป็นพระธิดาของหยินลี่หัวของเฮาเพคะ”

“แล้วพระมารดาข้าเป็นผู้ใด” องค์หญิงอวีเยียนตะคอก อีกฝ่ายตัวสั่น

นางตอบเสียงเครือ

“องค์หญิงเป็นบุตรสาวของต้นสนแปลกจีซึ่งกับกระเรียนขาวไปเฮ้อ
เพคะ”

อวีเยียนเซจนเกือบล้มทั้งยืนด้วยความตกใจและพึมพำออกมาเบาๆ
“ข้ามิใช่แม่กระทั่งพระธิดาของฮ่องเต้หรือ”

“เพคะ”

ยี่สิบหก

สนมกึ่งนางกำนัล

การรู้ความจริงว่าตนเองมิใช่พระธิดาของฮ่องเฮายังไม่สะเทือนใจเท่า การรู้ว่าตนมิใช่แม่กระทั่งองค์หญิง มิใช่พระธิดาที่เกิดจากฮ่องเต้ และยังเป็น ลูกซู้กักด้วย อวี๋เยียนได้แต่นั่งนิ่งปล่อยให้ น้ำตาไหลพรากลงมาสองข้างแก้ม โดยมีคิดจะเซ็ดมันออกแต่อย่างไร ความเศร้าโศกอย่างหนักขององค์หญิง กำมะลอทำให้แม่นมจ้านเสียใจอย่างยิ่ง ทว่านางก็อดสงสัยในบางเรื่องมิได้ จึงทูลถามองค์หญิงอวี๋เยียน

“องค์หญิงทรงทราบแล้วหรือเพคะว่าบิดามารดาที่แท้จริงขององค์หญิง คือผู้ใด เอ่อ... หม่อมฉันหมายถึงต้นสนแปลกนี้ซึ่งกับกระเรียนขาวไปเฮ้อ ซึ่ง หม่อมฉันยังมีได้บอกองค์หญิงเลยว่าทั้งสองเป็นผู้ใด”

อวี๋เยียนยิ้มหยัน ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ “นี่ซึ่งก็คงเป็นสนมผู้นั้นแหละที่ ข้าสงสัยมาตั้งแต่เด็ก และบุรุษที่แหวะเวียนไปหานางสม่าเสมอโดยไม่มีผู้ใด สงสัยก็คงเป็นเขา... ไปเฮ้อ ที่เจ้าอ้างว่าเป็นบิดาที่แท้จริงของข้า”

คำตอบของอวี๋เยียนทำให้แม่นมจ้านตกใจถึงคาดไม่ถึง “องค์หญิงทรง สงสัยตั้งแต่เมื่อไรกัน เล่าให้หม่อมฉันฟังได้หรือไม่เพคะ”

“แม่นมจำวันที่คนในวังหลวงโกลาหลเพราะการหายตัวไปของข้าเมื่อ

เจ็ดปีก่อนได้หรือไม่” อวีเยียนถามเสียงเรียบ อีกฝ่ายพยักหน้ารับ

“เพคะ ตอนนั้นองค์หญิงมีพระชันษาเพียงสิบพรรษาเท่านั้น แต่กลับหายตัวไปจากตำหนักกงจู่ จนกระทั่งสองเฮาตามไปเจอที่อุทยานด้านหลังวัง ตีที่ตอนนั้นองค์หญิงทรงรับผิดกับฮ่องเต้ว่าแอบไปเล่นในอุทยานโดยมิได้บอกผู้ใดแล้วทรงเปลอหลับไปนาน ทำให้พวกนางกำนัลกับชั้นที่รอดพ้นอาญามาได้”

“แม่ไม่มีฐหรือกว่าข้าเหิงหูลเสด็จพ่อ แท้จริงแล้วข้ามิได้นอนเล่นอยู่ในอุทยาน แต่ข้าอยู่ในตำหนักสนมชนิดต่างหาก แล้วนางก็บอกข้าเองว่านางมีนามว่าฉิงชิ่ง ที่แปลว่าสนแปลก”

แล้วเรื่องราวในวันนั้นก็ถูกถ่ายทอดจากปากองค์หญิงอวีเยียนให้แม่หม่มจ้านฟังโดยละเอียด

คักราชเจี้ยนอูปีที่สี่สิบสาม

เดือนแรกแห่งฤดูหนาว

“เสด็จพี่ ข้าขอฝักวรยุทธ์ด้วย” องค์หญิงน้อยผู้มีพระชันษาสิบพรรษาวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในลานหินหน้าพระตำหนักไถ่เหอ ท่ามกลางเหล่าองค์ชายที่กำลังร่ายรำกระบี่

“เสี่ยวอวี เจ้าเป็นสตรีจะฝักวรยุทธ์ได้อย่างไร” องค์รัชทายาททลิวหยางผู้เป็นพระเชษฐาลุดกระปี่ลงแล้วตะโกนตอบกลับไป มีผลให้องค์หญิงน้อยต้องหยุดชะงักและยืนมองด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

“เจ้าไปเรียนเย็บปักถักร้อยกับชิ่งชิ่งสิ” องค์ชายอู่ซานตะโกนบอกอีกคน แล้วองค์ชายพระองค์อื่นก็พากันหันมามององค์หญิงอวีเยียนเป็นตาเดียว แม้แต่องค์ชายกงฮู่ที่มีพระชันษาเท่ากับองค์หญิงอวีเยียนก็ยังคัดค้านขึ้นมาอีกคน

“ใช้ๆๆ เจ้าไม่เหมาะจะจับกระบี่”

“พวกเสด็จพี่ใจร้าย ข้าจะร่ายกระบี่ให้ดู” แล้วองค์หญิงอวีเยียนก็วิ่งเข้าไปแย่งกระบี่จากองค์รัชทายาททลิวหยาง แต่กลับถูกอีกฝ่ายผลักออกไป ทว่า

พระเชษฐาลงมือหนักไปหน่อย องค์หญิงน้อยจึงหงายหลังก้นกระแทกกับพื้นอย่างแรง

“อวีเออร์!” จู่ๆ หญิงงามนางหนึ่งก็พุ่งพรวดเข้ามาหาองค์หญิงน้อยด้วยสีหน้าตกอกตกใจอย่างมาก “เป็นอะไรหรือไม่เพคะ ทรงเจ็บตรงไหนบ้าง”

เหล่าองค์ชายรวมทั้งองค์หญิงอวีเยียนต่างจ้องมองสตรีผู้นั้นด้วยความสงสัย และยังงุนงงหนักเมื่อหญิงผู้นั้นตำหนิองค์รัชทายาทหลิวหยางอย่างไม่ไว้หน้า

“องค์ชายเป็นที่ชายแท้ๆ ของอวีเออร์ ไยต้องรุนแรงกับน้องสาวของพระองค์ด้วยเล่าเพคะ”

“บังอาจ! เจ้าเป็นใครกัน มาว่าองค์รัชทายาทได้อย่างไร” องค์ชายผู้ชานตะคอกใส่หน้าหญิงงามผู้นั้น

“เอ่อ... นางคือสนมฉีเพคะ เป็นสนมในตำแหน่งไหนนี่⁶⁷ เพคะ” นางกำนัลที่ติดตามองค์หญิงอวีเยียนรีบทูลตอบแทนพระสนมผู้นั้น ก่อนเข้ามาพยุองค์หญิงน้อยให้ลุกขึ้น

“ว้าย! พระหัตถ์องค์หญิงมีพระโลหิตไหลออกมา” นางกำนัลลูทานเสียงดัง “หม่อมฉันจะไปตามหมอหลวงมานะเพคะ”

อาการตกใจสุดขีดทำให้นางกำนัลมึนคิดไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนว่าควรนำตัวองค์หญิงน้อยไปหาหมอหลวงมากกว่า แต่นางกลับวิ่งไปยังสำนักหมอหลวงเพียงผู้เดียวแทน ฝ่ายพระสนมฉีก็มีริบหรี่บึ้งมององค์หญิงน้อยไปรักษาแผลที่ตำหนักตน โดยมีสายตาไม่พอใจขององค์ชายผู้ชานมองไล่หลัง

⁶⁷ ตำแหน่งนางในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออกที่กล่าวถึงในนิยายเรื่องนี้มีดังนี้ สองเฮา (จักรพรรดินี) คือหยินลี่หัวของเฮา ผู้เป็นพระมารดาขององค์รัชทายาทหลิวหยางกับองค์หญิงอวีเยียน, กุ้ยเหริน (พระชายาหรือภรรยาอันดับหนึ่ง) คือเชียวกุ้ยเหริน ผู้เป็นพระมารดาขององค์ชายผู้ชานกับองค์หญิงซิงซิง, เหม่ยเหริน (พระสนมเอก) คือจางเหม่ยเหริน พระมารดาขององค์ชายก่งฮุย (องค์ชายที่เกิดวันเดียวกับพระธิดาของสองเฮา) และไฉหนี่วี่ (พระสนมกึ่งนางกำนัล) คือฉีไฉหนี่วี่หรือพระสนมฉี

“เป็นแค่สนมตำแหน่งไหนนี่วกกลับมาว่ากล่าวองค์รัชทายาทที่เป็นพระโอรสขององเฮา ทั้งยังยุ่งวุ่นวายกับอวีเยียนราวกับตัวเองเป็นพระมารดาของอวีเยียนเสียเองอย่างนั้นแหละ ข้าจะไปทูลองเฮาให้ลงโทษนาง” องค์ชายอุซุชานกล่าวเสียงห้วน ฝ่ายองค์รัชทายาทจึงรีบเอ่ยห้ามปราม

“ช่างเถอะอุซุชาน ข้ามิได้โกรธเคืองนาง ก็ดีที่นางเป็นห่วงเป็นใยน้องสาวของข้า นางจะได้ทำแผลให้เสียอวีด้วย”

“เสด็จพี่ พวกเราฝึกวรยุทธ์กันต่อเถิด” พระอนุชาคนสุดท้ายที่อองร้องบอกองค์ชายทั้งสอง และแล้วก็ไม่มีองค์ชายคนใดสนใจเรื่องอวีเยียนกับพระสนมฉีฉีก จนกระทั่งลืมไปเสียด้วยซ้ำว่าทั้งสองไปด้วยกัน

ฝ่ายพระสนมฉีก็อ้อมองค์หญิงอวีเยียนเข้ามาในตำหนักเล็กๆ ของตน ซึ่งอยู่ท้ายวังหลวง ภายในห้องนอนยังมีบุรุษอีกสองคนนั่งอยู่ในห้องนั้น ทั้งคู่ดูตกอกตกใจที่เห็นดรุณีน้อยที่พระสนมฉีอ้อมมา

“สนมฉี ท่านเสียสติแล้วหรือถึงได้พาองค์หญิงอวีเยียนเข้ามาในตำหนักนี้” สวี่กังกงโวยวายออกมา พระสนมฉีมิได้สนใจชั้นที่ผู้ติดตาม นางอ้อมองค์หญิงน้อยมาวางลงบนเตียง แล้วร้องบอกบุรุษอีกคนที่นั่งมองนางด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ไปเฮ้อ ท่านมาก็ดีแล้ว ช่วยรักษาแผลที่มือของอวีเออร์ด้วย นางถูกหลิวหยางผลักจนล้มกระแทกพื้น”

“พวกท่านมิต้องวุ่นวายหรอก แผลแค่นี้เดี๋ยวก็หาย” องค์หญิงน้อยกล่าวเสียงใสไร้ความเจ็บปวดใดๆ แต่บุรุษกับสตรีตรงหน้ากลับมีท่าทางวิตกกังวลผิดปกติ

“ให้กระหม่อมดูแผลสักนิดเถิดพะย่ะค่ะ” ว่างแล้วบุรุษผู้มีนามว่าไปเฮ้อก็จับข้อมือองค์หญิงน้อยขึ้นมาดู พลังยิ้มกว้าง “นับว่าโชคดีที่กระดุกข้อมือไม่เคล็ด แต่มีแผลถลอกเล็กน้อย ใส่ยาของกระหม่อมเพียงวันเดียวก็ทรงหายเจ็บแล้วพะย่ะค่ะ”

ไปเฮ้อล้วงตัล้วยามาทำให้ที่ฝ่ามือขององค์หญิงน้อย

“ท่านไปเฮ้อเป็นหมอลวงใช้หรือไม่” องค์หญิงเอ่ยมถามอย่างใสซื่อ แต่ทำเอาผู้ใหญ่ทั้งสามคนในห้องนั้นต้องมองหน้ากัน “ฉินมาจากคำว่าอะไร แล้วไปเฮ้อแปลว่าอย่างไรหรือ”

“ทรงมีความจำเป็นเลิศยิ่งนัก แค่มิคนเรียกชื่อพวกเราครั้งเดียวก็ทรงจำได้แม่นยำถึงเพียงนี้” พระสนมฉินนั่งลงตรงหน้าแล้วลูบศีรษะขององค์หญิงน้อย “หม่อมฉินมีนามว่าฉินซิง ที่แปลว่าสนแปลก ส่วนไปเฮ้อแปลว่ากระเรียนขาว เมื่อกระเรียนขาวคู่กับต้นสนจะหมายถึงการมีอายุยืนยาว และมีความหมายพิเศษอีกอย่างคือ การมีอายุยืนยาวถือไม้เท้ายอดทองกระบองยอดเพชรไปด้วยกันตลอดจนแก่เฒ่าเพคะ”

“ข้าเคยได้ยินชื่อหมอลวงเฮ้อ ก็คงจะเป็นท่านไปเฮ้อผู้นี้สินะ ที่แท้พวกท่านก็เป็นคนรักกันนี่เอง” ความฉลาดเฉลียวของอวี๋เยียนสร้างความวิตกกังวลให้ทั้งสามคนยิ่งนัก หากความลับเรื่องนี้แพร่พรายออกไป พวกเขาคงไม่มีชีวิตยืนยาวตามนามเรียกนั้นอย่างแน่นอน

“เรื่องนามฉินซิงกับไปเฮ้อ ขอให้เก็บเป็นความลับระหว่างพวกเราได้หรือไม่เพคะ หากองค์หญิงทรงรับปากว่าจะไม่บอกผู้ใด พวกเราทั้งสามคนจะถวายขนมให้เสวยทุกวันเลยดีหรือไม่เพคะ”

“ข้าไม่อยากกินขนม ข้าอยากผีกวรยุทธ์” อวี๋เยียนแย้ง

“ก็ได้พะยะค่ะ กระหม่อมจะทูลขอฮ่องเต้ให้องค์หญิงได้ผีกวรยุทธ์ร่วมกับเสด็จพี่ของพระองค์ ดีหรือไม่พะยะค่ะ” สวี่กิงงงหลอกล่อ แล้วองค์หญิงก็รับปากเสียงหนักแน่น

หลังจากนั้นหมอลวงเฮ้อกับสวี่กิงงก็ออกจากตำหนักไป โดยปล่อยให้พระสนมฉินได้อยู่กับองค์หญิงอวี๋เยียนตามลำพัง ด้วยความรักในตัวบุตรสาวซึ่งมีอาจเปิดเผยต่อตรูฉินน้อยได้ว่าตนเป็นมารดาที่แท้จริง ทำให้พระสนมฉินเหนียวรั้งองค์หญิงอวี๋เยียนไว้ในตำหนักตนให้หนักที่สุด และแล้วความโกลาหลก็เกิดขึ้นเมื่อสองเขาทรงตามหาองค์หญิงอวี๋เยียน คนทั้งวังลวงต่างตามหาองค์หญิงน้อยกันให้ควัก สุดท้ายของเขาก็เจออวี๋เยียนในตำหนักพระสนมฉิน

ดีที่ตอนนั้นมีเรื่องรักษาแผลมาช่วย สองเขาจึงให้องค์หญิงอวีเยียนเพ็ดทูล
ฮ่องเต้ว่านอนหลับอยู่ในอุทยาน เพื่อมิให้พระสนมฉีและเหล่าข้าราชการบริพาร
ต้องถูกลงโทษ

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้องค์หญิงอวีเยียนก็เอ่ยกับแม่นมจ้าน

“หลังจากนั้นข้าก็เห็นสนมฉีแอบมองข้าอยู่ห่างๆ ตลอดเวลา เมื่อมี
โอกาสนางก็จะเข้ามาพูดคุยกับข้า โดยเรื่องนี้เป็นความลับระหว่างเรา มาตอนนี้
นี่ข้าถึงเข้าใจว่าเหตุใดนางจึงรักและเอ็นดูข้ายิ่งนัก ที่แท่นางก็เป็นมารดาของข้า
นั่นเอง”

แม่นมจ้านคุกเข่าลงกับพื้น พลังอ่อนวอนเสียงสั่น “องค์หญิงได้โปรด
อย่าทูลต่อฮ่องเต้หรือฮ่องเฮาณะเพคะ ไม่เช่นนั้นหม่อมฉันรวมถึงสนมฉี
หมอลหวงเฮ่อ แล้วก็สวี่กงกง ต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่”

องค์หญิงอวีเยียนเยาะหยัน ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ต่อให้ข้า
ปิดปากเงียบ พวกเจ้าก็ต้องถูกไต่สวนอยู่ดี”

“องค์หญิงหมายความว่าอย่างไร” แม่นมจ้านไม่เข้าใจในถ้อยคำของ
องค์หญิงกำมะลอ จนอีกฝ่ายต้องเฉลย

“ท่านตา ไม่ใช่สิ พระสัสสุระ ล่วงรู้แล้วว่าข้ามิใช่องค์หญิง มิใช่พระธิดา
ของฮ่องเต้กับฮ่องเฮา แล้วยังรู้อีกที่ว่านางกำนัลที่ชื่อมู่สาวเย่าคือพระธิดา
ตัวจริง และถ้าข้าเดาไม่ผิด พระสัสสุระจะต้องเจอกับมู่สาวเย่าแล้วถึงได้รู้ว่
นางเป็นใคร พวกเจ้าเตรียมตัวเตรียมใจรับการลงทัณฑ์จากฮ่องเต้ได้เลย”

**สิ้นคำองค์หญิงอวีเยียน แม่นมจ้านก็ลุกพรุดวิ่งไปยังตำหนัก
พระสนมฉี แล้วไม่นานก็มีจดหมายลับส่งต่อไปให้หมอลหวงเฮ่อกับสวี่กงกง
การซุนนุ้มของเหล่าผู้สมรู้ร่วมคิดจึงเกิดขึ้นที่ตำหนักสนมฉีซึ่งอยู่ท้ายวัง ด้วย
ตำแหน่งพระสนมกึ่งนางกำนัลของพระสนมฉีเป็นตำแหน่งระดับล่างสุดจึงไม่มี
เชื้อพระวงศ์สนใจนางเท่าไร แม้แต่นางกำนัลหรือขันทีก็มีได้อยู่ประจำตำหนัก
นี้**

“ทำอย่างไรดีไปเฮ้อ พระลัสสุระรู้เรื่องอวีเออร์มิใช่พระธิดาของสองเฮาแล้ว” พระสนมฉีกถามหมอลวงเฮ้ออย่างร้อนรน

“จีซิง เจ้าอย่าได้วิตก ข้าได้ข่าวมาว่าพระลัสสุระจะเดินทางกลับบ้านในวันพรุ่งนี้ ข้าจะสั่งให้บุตรชายของสวี่กงกงไปลอบสังหารเขา เรื่องของพวกเราจะไม่ถูกเปิดเผย อวีเยียนก็คงไม่พุดออกมาอยู่แล้ว”

“ท่านกระเรียนขาว อวี่นไคจะต้องสงสัยว่าเหตุใดท่านจึงสั่งให้ลอบสังหารพระลัสสุระเป็นแน่ เขาอาจไม่ทำตามความประสงค์ของท่านก็ได้นะขอรับ”

“เจ้าก็รู้ว่าข้าจะเปิดเผยเรื่องเจ้าเป็นชั้นที่ปลอมสิ เชื่อเถอะ เขาต้องทำตามคำสั่งแน่ พรุ่งนี้พระลัสสุระจะต้องไม่มีลมหายใจอยู่ ไม่เช่นนั้นพวกเราได้จบเห่กันหมด”

และแล้วคืนนั้นอวี่นไคก็ถูกเรียกตัวไปหาสวี่กงกง คำสั่งของกระเรียนขาวทำให้อวี่นไคตกใจอย่างมาก แต่เมื่อถูกขู่เรื่องบิดาก็ทำให้อวี่นไคต้องรับงานนี้

เที่ยวอันเรียบง่ายพร้อมบรุษผู้ทำหน้าที่หามสองคนถูกเตรียมการโดย
สวี่กงกง เพียงไม่นานสองเฮากับองค์หญิงอวีเยียนก็เดินมาพร้อมกับพระลัสสุระที่แต่งตัวแบบชาวบ้านตามอุปนิสัยรักความสมถะ

“ไหนท่านพ่อบอกว่าจะอยู่กับข้าอีกหลายวัน เหตุใดจึงรีบกลับเล่า” สองเฮาตรัสถามผู้เป็นบิดา

“ข้าจะรีบกลับไปดูเตาอังโล่ที่บ้านก่อน จุดไฟไว้ไม่ได้ดับ มิรู้ไฟจะไหม้บ้านหรือยัง แล้วข้าจะรีบกลับมาเพราะข้าก็มีเรื่องต้องทูลฮ่องเต้ด้วย” พระลัสสุระกล่าวเสียงหนักแน่น ทั้งสองเฮากับอวีเยียนต่างก็รู้ดีว่าพระลัสสุระต้องการจะทูลอะไรต่อฮ่องเต้ แต่ทั้งสองก็ได้เฝ้าปากคัตค้านด้วยรู้แก่ใจว่าคงเปลี่ยนใจพระลัสสุระมิได้

“ข้าให้สวี่กงกงเตรียมเที่ยวไว้ให้ท่านพ่อ จะได้ไม่ต้องเดินให้เหนื่อยแล้ว

รีบกลับมาชนะเจ้าคะ” ของเฮาเอ่ยลา เช่นเดียวกับอวีเยียนที่อวยพรให้เดินทางปลอดภัย ฝ่ายพระสัสสุระเหลือบมองอวีเยียนเล็กน้อยก่อนเดินไปขึ้นเกี้ยว

ชายฉกรรจ์สองคนหามเกี้ยวด้วยพละกำลังอันแข็งแกร่ง เกี้ยวออกจากวังหลวงไปตามทาง จนกระทั่งมาถึงกลางป่าไผ่ จู่ๆ ก็มีพญานินทรีร่อนลงมายืนบนพื้นขวางหน้าเกี้ยวไว้ พร้อมกับการปรากฏกายของนักฆ่าหน้าบาก ฝ่ายชายฉกรรจ์ทั้งสองก็เหมือนรู้เห็นเป็นใจรีบวางเกี้ยวลง แล้วชักกระบี่ที่เหน็บไว้ตรงเอวขึ้นมาจ่อตรงฝ่ามือเกี้ยว

“เกิดอะไรขึ้น พวกเจ้า!” พระสัสสุระออกมาจากเกี้ยวด้วยความสงสัย และก็ต้องตกตะลึงเมื่อเห็นนักรบทั้งสองคนยื่นอาวุธมาที่ตน “ช่วยด้วย”

ความไวของกระบี่ที่พุ่งออกจากมือของคนหามเกี้ยวรวดเร็วพอๆ กับโช่ตรวนอันเกิดจากพลังมารซึ่งจู่โจมมาทำลายกระบี่ทั้งสองเล่มก่อนจะเสียบแทงพระสัสสุระ แล้วจอมมารรูปงามก็ปรากฏตัวต่อหน้าทุกคนท่ามกลางความเงียบกริบและสายลมพัดหืดหิว

“ช่งเว่ยเซียนซี” ชายฉกรรจ์ทั้งสองคนเอ่ยนามของจอมมารผู้มาขัดขวางด้วยความตกใจสุดขีด ทั้งสองรีบวิ่งหนีเอาตัวรอด แต่มีหรือจอมมารจะปล่อยไป เขาเสกโช่ตรวนให้พุ่งไปรัดตัวคนหามเกี้ยวไว้ ทว่าอวินโคกลับมึนปล่อยให้จอมมารได้พยานบุคคลที่จะสืบสาวหาตัวผู้บงการได้ อดีตนักฆ่าหนุ่มจึงซัดอาวุธลับเข้าปาดคอชายฉกรรจ์ทั้งสองคนจนสิ้นใจตายลงตรงนั้น

“อวินโค เจ้าจะทรยศต่อมู่สาวเยาหรือ” จอมมารเลิกคิ้วสูง อีกฝ่ายไม่ตอบแต่ชักกระบี่ออกจากฝัก

กลางห้องพระโรงในพระตำหนักไถ่เหอกกลายเป็นที่รวมตัวของเหล่าราชินิกุลและขุนนางทุกระดับ เมื่อข่าวพระสัสสุระถูกลอบสังหารจนสิ้นชีพในป่าไผ่รู้กันไปทั่วทั้งวัง เพียงครึ่งชั่วยามหลังจากสายทหารทุกรายงานต่อฮ่องเต้ ทหารองครักษ์สี่นายก็แบกแผ่นไม้ที่มีศพของพระสัสสุระเข้ามาในท้องพระโรง ท่ามกลางสายตาทุกคู่ที่จับจ้องด้วยแววตาเศร้าสลด

“ท่านพ่อ!” สองเข่าร้องขึ้นสุดเสียง เมื่อพระนางเห็นร่างชายชราที่แน่นิ่ง
อยู่บนแผ่นไม้ ทั้งใบหน้า ร่างกาย และอาการที่สวมล้นบ่งบอกว่า เป็นพระ
ลัสสุระมิใช่การผิดฝาผิดตัวอย่างแน่นอน สองเต้าทรงทอดพระเนตรเห็นสองเฮา
กรรแสงหนักก็ทรงทนดูมิได้ ต้องลงจากบัลลังก์มาโอบกอดพระนางไว้

“พระลัสสุระถูกอาวุธลับปาดคอและกระบี่เสียบแทงเข้าตรงหัวใจจน
ขาดใจตายพะยะค่ะ บริเวณนั้นมีพบศพของคนทามเกี่ยว ตอนแรกกระหม่อม
คาดว่าเป็นพวกเขาที่เป็นผู้ลงมือสังหารพระลัสสุระ แต่กระหม่อมกลับพบสิ่งนี้
ก่อน” หัวหน้าทหารองครักษ์ทูลรายงาน ก่อนล้วงสิ่งหนึ่งออกมาจากผ้าคาดเอว
แล้วทูลถวายต่อสองเต้า

สองเต้าเดินมาหยิบสิ่งของชิ้นนั้นจากมือของหัวหน้าองครักษ์ด้วย
พระองค์เอง

“สร้อยเส้นนี้เป็นของคนร้ายเช่นนั้นหรือ” สองเต้าตรัสถาม

“กระหม่อมเดาว่าเป็นเช่นนั้น คนร้ายต้องทำลายศพคนทามเกี่ยวทั้งสอง
เพื่อให้พวกเราเข้าใจผิดคิดว่าคนทามเกี่ยวเป็นคนร้าย แต่เขาคงมิได้ระวังตัว
จึงทำสร้อยเส้นนี้ตกไว้พะยะค่ะ”

“แล้วสร้อยเส้นนี้เป็นของผู้ใด”

“กระหม่อมก็มีทราบพะยะค่ะ หยกนี้เป็นหยกปลอม มีอยู่ทั่วไปใน
ท้องตลาด เป็นการยากที่จะหาตัวมือสังหารพะยะค่ะ”

“หม่อมฉันรู้พะคะ” จู๋ๆ องค์หญิงอวี๋เยียนก็พูดแทรกขึ้นมา ทุกคนใน
ห้องต่างหันไปมองนางเป็นตาเดียว แล้วองค์หญิงก็ไขข้อสงสัยของทุกคน
“สร้อยเส้นนี้หม่อมฉันเคยเห็นองครักษ์ซ่งเว่ยเขียนซีห้อยคอไว้ตลอดเวลา
พะคะ”

“ไปตามซ่งเว่ยเขียนซีมา” สองเต้ารับสั่งด้วยพระสุรเสียงอันดัง แล้ว
หัวหน้าองครักษ์พร้อมทหารนักร้อยก็กระจายตัวค้นหาจอมมารรูปร่างมั่วทั้ง
วังแต่กลับไร้เงาของเขา หัวหน้าองครักษ์จึงจับตัวนางกำนัลมู่สาวเย่กับหมอ
ฝีกัดเปี่ยนซีเย่ที่เป็นคนสนิทของจอมมารเข้ามาในห้องพระโรงแทน

“ช่งเว่ยเขียนซีคงหลบหนีไปแล้ว เหลือเพียงสองคนนี่ที่เป็นคนสนิทของ เขาอยู่ในวังพะยะคะ” หัวหน้าองค์กรบัลลังก์สาวเฝ้ากับหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ย ที่ถูกมัดไว้ให้คุกเข่าลงตรงหน้าพระพักตร์ฮ่องเต้

“มู่สาวเฝ้าแท้จริงเป็นสวาทินของช่งเว่ยเขียนซี และหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยก็เป็นสหายคนสนิท หากสองคนนี้ถูกทรมาน เชื่อแน่ว่าจอมมารช่งเว่ยเขียนซีต้องปรากฏตัวเป็นแน่” ฮองเต้ตรัสด้วยความแค้นที่พระสัสสุระถูกลังการ “เอาตัวสองคนนี้ไปโยยที่หน้าพระราชวังจนกว่าช่งเว่ยเขียนซีจะโผล่หัวออกมา”

“มิต้องทำถึงขนาดนั้นหรือ” เสียงตะโกนของใครบางคนดังขึ้น และแล้วจอมมารที่ทุกคนตามหาก็ปรากฏตัวตรงช่องประตู เขาเดินเข้ามาอย่างมีก๊วเกรงต่ออำนาจของฮ่องเต้ การเผชิญหน้าระหว่างฮ่องเต้ผู้เป็นตัวแทนแห่งเทพกับช่งเว่ยเขียนซีผู้เป็นจอมมารจึงเกิดขึ้นอีกครั้ง ทว่าคราวนี้มีได้เผชิญหน้ากันฉันมิตรเหมือนเช่นที่ผ่านมา

“ฝ่าบาท ต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิดแน่พะคะ” มู่สาวเฝ้าพยายามทักท้วงแต่ไม่เป็นผล ฮองเต้ทรงเคืองแค้นที่พระสัสสุระสิ้นชีพไปอย่างฉับพลันเพราะฝีมือคนตรงหน้า

“เจ้าเป็นผู้สังหารพระสัสสุระใช่หรือไม่” ฮองเต้ตรัสถามแม้พระองค์จะมั่นใจว่าเป็นฝีมือจอมมาร ฝ่ายช่งเว่ยเขียนซีที่เข้าไปแก้มัดให้มู่สาวเฝ้ากับหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยก็พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบไร้ความรู้สึกใดๆ

“ในเมื่อคิดเช่นนั้นก็ช่วยการที่ข้าจะเอื่อยอะไร”

“ฝ่าบาท กระหม่อมขอพระราชทานกระบี่เทพสวรรค์จัดการกับจอมมารเยอหยิ่งผู้นี้ด้วยพะยะคะ” รองแม่ทัพหานอีคุกเข่าลงทูลขอต่อฮ่องเต้ แล้วฮ่องเต้ก็พยักหน้าให้สลักงองไปหยิบกระบี่ที่วางอยู่บนชั้นวางด้านหลังบัลลังก์มาให้รองแม่ทัพหนุ่ม

“ช่งเว่ยเขียนซี” ทั้งมู่สาวเฝ้าและหมอเทวดาเปี่ยนเซวี่ยต่างกระลับ กระส่ายขึ้นมาทันที

มู่สาวเย่า่นั้นเห็นรองแม่ทัพทานอีรับกระบี่แล้วชักออกมารวดเร็ว
 จังหวะนั้นเองรองแม่ทัพทานอีก็พุ่งตัวพร้อมกระบี่เทพสวรรค์เข้าไปชิงเว่ย-
 เชียนซีที่ยืนนิ่งเฉย ฝ่ายมู่สาวเย่าเห็นสามีตนมิได้ขยับเขยื้อนจึงกระโจนเข้า
 ขวางทางกระบี่ในทันที

นี่!

กระบี่เทพสวรรค์ดีดตัวหลบร่างบางและหลุดจากมือรองแม่ทัพทานอี
 ลอยละลิวไปปักยังต้นเสาของพระตำหนัก แม้รองแม่ทัพทานอีจะดึงกระบี่เทพ
 สวรรค์มาเสียบแทงใส่มู่สาวเย่าซึ่งขวางร่างช่งเว่ยเชียนซีไว้ก็ไม่เป็นผล กระบี่
 หันลำหลบร่างของนางทุกครั้ง จนเป็นที่อัศจรรย์ใจแก่ทุกคนในเวลานั้น ไม่เว้น
 แม่แต่ฮ่องเต้

“มู่สาวเย่ามีสายเลือดมังกร กระบี่เทพสวรรค์จึงไม่ทำร้ายนาง!”

ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นมา ทำให้เกิดเสียงฮือฮาไปทั่วห้องพระโรง

ยี่สิบเจ็ด

แผนสลับทัวองค์หญิง

“มู่สาวเย่ามีสายเลือดมังกร กระบี่เทพสวรรค์จึงไม่ทำร้ายนาง!”

ทุกคนในห้องพระโง่งหันไปมองต้นเสี้ยนเป็นตาเดียว ซึ่งผู้ที่ตะโกนขึ้นมาก็คือองค์หญิงอวี่เยียนที่ประทับในห้องนั้นด้วย และมีต้องรอให้ฮ่องเต้ตรัสถาม องค์หญิงอวี่เยียนก็เป็นฝ่ายไขความกระจ่างในถ้อยคำของนางด้วยการทูลฮ่องเต้ก่อน

“หม่อมฉันเคยทูลเสด็จพ่อเรื่องกระบี่เทพสวรรค์ไม่ทำร้ายมู่สาวเย่ามาครั้งหนึ่งแล้ว เสด็จพ่อคงจะจำได้ ซึ่งเรื่องนี้หม่อมฉันสงสัยมานานแล้วจึงได้ส่งคนไปตามหานักพรตผู้สร้างกระบี่เทพสวรรค์นี้ขึ้นมา แล้วหม่อมฉันก็ได้คำตอบ... นักพรตได้ทำพิธีอัญเชิญเทพมาสถิตในกระบี่เล่มนี้ ซึ่งกระบี่จะไม่ทำร้ายผู้เป็นเสมือนเทพด้วยกันมาจุติซึ่งก็คือฮ่องเต้ รวมทั้งพระโอรสและพระธิดาผู้มีสายเลือดของฮ่องเต้ด้วยพะคะ”

“อวี่เยียน เจ้ากำลังบอกข้าว่า ที่กระบี่เทพสวรรค์ไม่ทำร้ายมู่สาวเย่าเพราะนางเป็นลูกสาวของข้าอย่างนั้นหรือ” ฮ่องเต้ทั้งตกพระทัยและสับสน “จะเป็นไปได้อย่างไร ข้าไม่เคยมีสัมพันธ์กับหญิงคนใดนอกวัง และหากข้าจะมีลูกสาวกับสนมคนใดคนหนึ่ง มีหรือที่ข้าจะไม่รู้เรื่อง”

“คำถามนี้เสด็จพ่อต้องหาคำตอบด้วยพระองค์เองพะคะ” อวี๋เยียนเลี้ยงที่จะเปิดเผยความจริงทั้งหมดต่อฮ่องเต้ เพราะนางมีอาจทำร้ายบิดามารดาที่แท้จริงของนางได้ จึงได้แต่ปล่อยให้ฮ่องเต้สงสัยและสืบหาความจริงด้วยพระองค์เอง

ฮ่องเต้หันไปถามหมอเทวดาเปียนเซวี่ซึ่งยืนอยู่ข้างๆ สหายจอมมารและมู่สาวเย่า “ท่านหมอบอกข้าเองมิใช่หรือว่าข้าเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดที่มีไช่ชนิดพิเศษ ซึ่งลูกสาวข้าจะไม่เป็นโรคนี้ แต่มู่สาวเย่าเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุด อย่างนี้แล้วนางจะเป็นลูกสาวของข้าได้อย่างไร”

“ถูกต้องพะยะคะ กระหม่อมได้ตรวจพระโลหิตผ่าบาทแล้ว แต่โรคนี้มีไช่จะถ่ายทอดจากบิดาเพียงฝ่ายเดียว ถ้าผู้เป็นมารดาเป็นโรคนี้ พระธิดาของผ่าบาทก็ต้องเป็นโรคนี้ด้วยพะยะคะ” หมอเทวดาเปียนเซวี่กล่าว แล้วฮ่องเต้ก็แย้ง

“แต่ในวังหลวงนั้นนอกจากข้ากับมู่สาวเย่าแล้ว ไม่มีผู้ใดเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดเลย”

“มิพะคะ / มิพะยะคะ” ฮองเฮากับองค์รัชทายาทหลิวหยางเอ่ย์ขึ้นพร้อมกัน ทำเอาทุกคนในห้องพระโรงตกใจด้วยคาดไม่ถึง แล้วฮองเฮาก็ประกาศออกมา

“สายเลือดทางมารดาของหม่อมฉันเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดชนิดพิเศษ และหม่อมฉันก็เป็นผู้นำพาโรคนี้สู่หลิวหยาง และมีโอกาสสูงมากที่ลูกสาวของหม่อมฉันจะเป็นโรคนี้ด้วยเช่นกัน แต่หม่อมฉันก็มั่นใจว่าตัวเองคลอดอวี๋เยียนออกมา หม่อมฉันสับสนและมีอาจแน่ใจได้ว่ามู่สาวเย่าเป็นลูกสาวของหม่อมฉันจริงๆ ตามที่บิดาหม่อมฉันบอกหรือไม่”

“มู่สาวเย่าเป็นลูกสาวของเจ้าแน่นอน” และแล้วเสียงพระสัสสุระก็ดังขึ้น ชายชราที่แฝงกายอยู่ในหมู่ขุนนางเดินออกมาพร้อมกับองค์รัชหน้าปาก ลี้กังกงถึงกับตกตะลึงก่อนจะผลุนผลันไปยังศพที่นอนอยู่บนแผ่นไม้ แล้วขันทีสูงวัยก็กล่าวตรงบริเวณใต้คางของศพ ก่อนจะกระซอกหน้ากาทพระสัสสุระออก

มา แท้จริงแล้วคพนั้นคือคนหามเกี่ยวที่อวินไคแปลงโฉมให้เหมือนพระลัสสุระ
นั่นเอง

“อวินไค เจ้า...” สวี่กงงเตือดตาลจะดูต่าบุตรชาย แต่กลับต้องชะงัก
เมื่อรู้สึกตัวว่าทุกคนกำลังจับจ้องมองมาที่เขาพร้อมทั้งฮ้องเต้ด้วย และแล้ว
องครักษ์หน้าบาก็เข้ามาคุกเข่าลงตรงหน้าสวี่กงง

“ท่านพ่อ ข้าขอโทษ” แล้วอวินไคก็เล่าเหตุการณ์ในตอนลอบสังหาร
พระลัสสุระให้ทุกคนในห้องนั้นฟัง

อวินไคกับซ่งเว่ยเซียนซีเผชิญหน้ากันโดยมีพญาอินทรีกับพระลัสสุระ
เฝ้าดูทั้งคู่อยู่ด้านหลังแต่ละฝ่าย

“อวินไค เจ้าจะทรยศต่อมู่สาวเย่าหรือ” จอมมารเลิกคิ้วสูง อีกฝ่ายไม่
ตอบแต่ชักกระบี่ออกจากฝักแล้วโยนทิ้งลงพื้นดิน

“ข้าเคยลั่นวาจายอมเป็นทาสรับใช้ของเจ้ายุทธภพมาแล้ว และเจ้านายสาว
ก็สั่งข้ามิให้สังหารผู้บริสุทธิ์ ถ้าข้าลงมือนางก็ต้องรับผิดชอบด้วยการสังหารข้า
ต่อหน้าชาวเมืองลั่วหยาง ข้ามิได้เกรงกลัวนางเลยสักนิด แต่ข้ากลัวสามี
ของนางมากกว่า”

“ทำเป็นอ้อมค้อม แท้จริงแล้วเจ้าไม่ยากลังหารพระลัสสุระมากกว่า”
ซ่งเว่ยเซียนซีมองทะลุจิตใจอวินไคได้ราวกับเข้าไปนั่งอยู่กลางใจอีกฝ่าย

“พวกเจ้ารู้จักกันหรือ” พระลัสสุระเข้ามากระซิบถามจอมมารซึ่งยืนอยู่
ด้านหลัง ซ่งเว่ยเซียนซีหัวเราะเบาๆ แล้วตอบ

“พวกเราเป็นศัตรูหัวใจกันขอรับ แต่ข้าเก่งกว่าเขาจึงได้แต่งงานกับ
มู่สาวเย่า”

“นี่มิใช่เวลาจะมาโอ้อวดตัวนะเจ้าจอมมาร รีบช่วยข้ากำจัดศพแล้วโยน
สร้อยที่คอเจ้าไว้เป็นหลักฐานด้วย พวกเราต้องทำให้ฝ่าบาทเห็นว่ากระบี่เทพ
สวรรค์ไม่ทำร้ายมู่สาวเย่า คนฉลาดอย่างเจ้าคงรู้แผนของข้าแล้วใช่หรือไม่”

“อวินไค เจ้าจะทรยศบิดาของเจ้ากับกระเรียนขาวอย่างนั้นหรือ” พญา

อินทรีเอ่ยถามด้วยความไม่สบายใจ

“ข้าทรมยศทุกคนที่สั่งให้ข้าทำเรื่องผิดศีลธรรม”

“ทาสรับใช้อย่างเจ้าก็เป็นคนดีและมีประโยชน์เหมือนกันนะ ข้านี้กว่าเจ้าจะเอาแต่ตามตื้อเจ้านายตัวเองเพียงอย่างเดียวเสียอีก” ซ่งเว่ยเขียนซีเอ๋ย กระเซ้าก็เลยถูกอวี่นไคซัดอวูกลับใส่หน้าอก ดีแต่เจ้าตัวสะบัดปลายนิ้วส่งพลังมารกระแทกอวูกลับที่พุ่งตรงมาจากน้มนกระเด็นกระดอนไปทางอื่น

“เจ้าลูกทรพี!”

เฝียะ!

ส่วิ่งกงตบหน้าอวี่นไคอย่างระงับโทสะมิได้เมื่อบุตรชายเล่าจบ แล้วซันที่สูงวัยก็คุกเข่าลงโขกศีรษะกับพื้นเบื้องหน้าพระพักตร์ฮ่องเต้

“กระหม่อมผิดไปแล้ว ฝ่าบาทได้โปรดยกโทษให้กระหม่อมด้วย”

“เจ้ามีลูก แสดงว่าเจ้าเป็นชั้นที่ปลอมมาตลอดสามสิบปีที่อยู่ใต้วงแห่งนี้ใช่หรือไม่” ฮ่องเต้แผดเสียงในตอนท้ายด้วยความกริ้ว ฝ่ายส่วิ่งกงก็โขกศีรษะไม่หยุด ปากก็ทูลอ้อนวอนขอชีวิตไม่หยุด

“ฝ่าบาท เรื่องส่วิ่งกงเอาไว้อ่อยตัดสินโทษในภายหลังเถิดพะยะคะ ตอนนี้สิ่งสำคัญคือพิสูจน์เรื่องมู่สาวเย่าเป็นพระธิดาของฝ่าบาทกับฮ่องเฮาหรือไม่ดีกว่า” ซ่งเว่ยเขียนซีเอ๋ยขึ้นมา มีผลให้ฮ่องเต้หันกลับมาถามพระสัสสุระ

“ท่านพ่อรู้ได้อย่างไรว่ามู่สาวเย่าเป็นลูกสาวข้ากับลีห่าว”

“นางมีใบหน้าละม้ายคล้ายมารดาของลีเออร์ กอปรกับนางก็เป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดด้วย กระหม่อมจึงมั่นใจว่ามู่สาวเย่าคือหลานของกระหม่อมพะยะคะ แล้วนี่ก็เป็นเหตุให้กระหม่อมถูกลอบสังหาร” พระสัสสุระกล่าว

“แล้ววี่เยียนเป็นบุตรสาวของผู้ใดเล่า” ฮ่องเต้ขมวดคิ้ว ก่อนสั่งหัวหน้าองครักษ์ “ไปตามตัวหมอลวงเฮ่อ แม่นมจ้านมาที่นี่ ส่วนส่วิ่งกง... เจ้าอย่าได้คิดหนีเชียว คินที่สี่หัวคลอตลูก เจ้าก็อยู่ในห้องนั้นด้วย เจ้าต้องมีส่วนรู้เห็นในเรื่องนี้ด้วยแน่ๆ”

เพียงชั่วเวลาจิ๊บจ๊วยหนึ่งถ้วยหมอลวงเชื่อมกับแม่นมจ้านก็ถูกควบคุมตัวเข้ามาในห้องพระโรง ทั้งสองคุกเข่าลงข้างกายสวี่กวงแล้วทำความเคารพต่อฮ่องเต้ ทว่าพระองค์มิได้รับสั่งให้ลุกขึ้น ทั้งสามจึงนั่งคุกเข่าอยู่ตรงนั้น

“ในคืนที่ฮ่องเฮาคลอดพระธิดา ข้าจำได้ว่าพวกเจ้าทั้งสามคนอยู่ในห้องบรรทมของนางเพื่อช่วยกันทำคลอดให้นางใช้หรือไม่”

“ใช่พะยะค่ะ ด้วยสองเฮาทรงคลอดยากฝ่าบาทจึงได้ตามกระหม่อมให้มาช่วยแม่นมจ้านทำคลอด ส่วนสวี่กวงคอยเฝ้าอยู่ในห้องเพื่อไปทูลรายงานต่อฝ่าบาทเมื่อพระโอรสพระธิดาคลอดออกมา ซึ่งตอนนั้นพระองค์ไปสวดภาวนาต่อบรรพชนให้ช่วยสองเฮากับพระสนมเอกจางจวินคลอดอย่างปลอดภัยพะยะค่ะ” หมอลวงเชื่อมเป็นตัวแทนสหายทูลตอบต่อฮ่องเต้

“แม่นมจ้าน เจ้ายืนยันหรือไม่ว่าพระธิดาที่เกิดจากสองเฮาในคืนนี้คืออวี๋เยียนจริงๆ” พระสุรเสียงอันดุดันทำให้แม่นมจ้านเกิดความกลัวจนปากคอสั่น

“เพคะ สองเฮา... ทรงคลอด... องค์หญิงอวี๋เยียน”

ตั้ง!

ฮ่องเต้ทุบกำปั้นลงบนที่เท้าแขนของบัลลังก์มังกรอย่างแรง พร้อมกับเปล่งพระสุรเสียงอันดังถามแม่นมจ้าน

“เจ้ากล้าสาบานต่อหน้าข้าหรือไม่ว่าอวี๋เยียนคือพระธิดาของข้ากับสองเฮา และเจ้ามิได้สลับตัวองค์หญิงในคืนนั้น หากข้าสืบรู้ความจริงในภายหลังว่าเจ้ากล่าวความเท็จ เจ้าจะยอมรับโทษด้วยวิธีหลังมือ⁶⁸ หรือไม่”

“หม่อมฉันสารภาพแล้วเพคะ” แม่นมจ้านหวาดกลัวสุดขีด รีบก้มลงหมอบกราบยอมรับออกมา “หม่อมฉัน หมอลวงเชื่อม และสวี่กวงร่วมมือกันสลับตัวองค์หญิงเพคะ”

“ยายแก่ชี้ขี้ลาด!” หมอลวงเชื่อมสับตบ ฝ่ามือสวี่กวงถึงกับคอตกนั้ง

⁶⁸ ลงโทษโดยการแล่นเรือเหินหนึ่ง หรือฉีดยาเป็นพันๆ ครั้งจนกว่าจะตาย

หน้าซีตรอรับชะตากรรมตัวเอง

“แล้วใครคือพระมารดาของอวีเยยนล่ะ” ฮองเฮาซักถามบ้าง

“สนม... โอ๊ะ!” แม่มมจ้านยังมีทันได้เอียนนามของพระสนมฉี ก็ถูกหมอลหวงเห่อแทงหน้าอกซ้ายด้วยมีดสั้นที่ซ่อนไว้ใต้อาภรณ์ สร้างความตกตะลึงให้ทุกคนในที่นั้น ทหารองครักษ์พร้อมอาวุธในมือก็รุกกันเข้ามาล้อมหัวหน้า หมอลหวงกับสวี่กงงไว้ ส่วนแม่มมจ้านก็สิ้นใจตายในทันที

“อย่าเข้ามานะ” ไม่มีใครคาดคิดว่าหมอลหวงเห่อจะหลุดสวี่กงงขึ้นมา แล้วใช้มีดสั้นจ่อคอขันทูสูงวัย “ใครขยับเข้ามาข้าปาดคอสวี่กงงแน่ หากพวกข้าตายไป พวกเจ้าก็จะไม่มีวันได้รู้ว่าผู้ใดคือพระมารดาขององค์หญิงอวีเยยน”

“ท่านคิดว่ากระบี่เล่มนี้จะสังหารข้าได้อย่างนั้นหรือ ข้ามีวรยุทธ์นะ” สวี่กงงขู่หมอลหวงเห่อด้วยเสียงแผ่วเบาซึ่งได้ยินกันแค่สองคน อีกฝ่ายก็กระซิบตอบกลับมา

“ข้าแค่ขู่ออแต่เท่านั้น ข้าจะทำให้เราออกจากวังนี้ไปอย่างปลอดภัย โดยสนมฉีไม่ถูกลงโทษ... โอ๊ะ!” หมอลหวงเห่อร้องลั่นเมื่อซ่งเว่ยเชียนชีกับอวิ้นไคที่อยู่ในกลุ่มองครักษ์ได้ซัดอาวุธลับเข้าใส่ขาทั้งสองข้างของหมอลหวง โดยที่เจ้าตัวมิทันได้ตั้งตัว และก่อนที่ตัวเองจะถูกจับกุม หมอลหวงเห่อก็ยกมีดสั้นขึ้นสูงเพื่อแทงตัวเองให้ดับดินในเดี๋ยวนั้น

“อย่า! ไปเห่อ!” เสียงร้องตะโกนของพระสนมฉีทำให้หมอลหวงเห่อชะงัก แล้วสตรีอันเป็นที่รักก็วิ่งเข้ามาตึงมีดสั้นในมือเขาแล้วโยนออกห่าง พระสนมฉีสวมกอดหมอลหวงเห่อโดยไม่สนใจผู้ใดในห้องนั้นอีก นางร้องให้คร่ำครวญออกมา

“หากท่านตาย แล้วข้าจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร ท่านจะไปโดยไม่เอาข้าไปด้วยได้อย่างไร อย่าทิ้งข้าไปนะ ไปเห่อ... ข้าไม่อยากอยู่อย่างเดียวตายโดยปราศจากท่าน”

“ฉีซิง” หมอลหวงเห่อเรียกนาง แล้วโอบกอดพระสนมฉีแน่น ทั้งสองกอดกันต่อหน้าพระพักตร์ฮองเต้ เหล่านางใน และเหล่าขุนนางที่ยืนมองด้วย

ความสนใจ ก่อนที่จะเกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ไปต่างๆ นานา จนต้องแต่งตั้งเปล่ง
พระสุรเสียงออกมา

“เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว พวกเจ้ายังไม่สามารถออกมาอีกหรือ โดยเฉพาะ
เจ้าที่สวมชุดพระสนมแต่กลับแสดงความรักกับบุรุษอื่นต่อหน้าข้า จงเอ่ยนาม
ของเจ้าออกมาและเล่าความจริงให้ข้าฟังเดี๋ยวนี้”

พระสนมฉีกสายวงแขนจากการกอดหอมหลงเหลือ แล้วขยับกายเดิน
เข้าไปหาฮ่องเต้ แต่ก็ถูกหัวหน้าองครักษ์ใช้กระบี่ขวางไว้ นางจึงเอ่ยขึ้นอย่าง
เยาะหยัน

“แม้แต่ชื่อของหม่อมฉันฝ่าบาทยังจำมิได้ แล้วไหนเลยจะจำได้ว่า
หม่อมฉันเป็นสตรีของฝ่าบาท แม้แต่มาตำหนักหรือเรียกหม่อมฉันไปถวายการ
รับใช้ก็ยังไม่เคยด้วยซ้ำ ฝ่าบาทจะรู้บ้างหรือไม่ว่าหม่อมฉันกำลังจะตรอมใจ
ตายเพราะถูกทอดทิ้งให้อยู่อย่างเดี๋ยวตายเพียงลำพังในตำหนักท้ายวัง หาก
หมอลงเฮ่อมิได้ช่วยชีวิตหม่อมฉันจากการกรีดข้อมือฆ่าตัวตาย ชีวิต
หม่อมฉันก็คงดับสิ้นไปตั้งแต่สิบแปดปีก่อนแล้ว”

“ข้าเข้าใจความทุกข์ใจของเจ้า และข้าก็ยอมรับว่าตัวเองจำสนมที่มีเป็น
พันๆ คนในวังแห่งนี้ได้ไม่หมด และเจ้าคงเหงาจึงได้เป็นชู้กับหมอลงเฮ่อ
ที่มอบความรักความอบอุ่นให้เจ้าได้ พวกเจ้าคงมีลูกด้วยกัน และเด็กคนนั้น
ก็คืออวี๋เยียนสินะ”

“ใช่แล้วเพคะ”

การยอมรับของพระสนมฉินทำให้ฮ่องเฮ่าเสีเล็กน้อย จนเขี่ยก๊วยเหริน
ซึ่งยืนอยู่ข้างพระวรกายต้องเข้ามาพุง

“เจ้าสลับตัวองค์หญิงได้อย่างไร ในเมื่อวังหลวงมีทหารคุมเข้มออกอย่าง
นี้ แล้วคือนั้นก็เชื่อว่าไม่มีขันทีหรือนางกำนัลคนอื่นที่เฝ้าอยู่หน้าตำหนัก
ของเฮ่าเสีเมื่อไร พวกเจ้ารอดพ้นสายตาทุกคู่มาได้อย่างไร”

“มันเริ่มจากที่สนมฉินตั้งครมภ์ลูกของกระหม่อมพร้อมทั้งฮ่องเฮ่าและ
พระสนมเอกจางจวิน กระหม่อมจึงเริ่มคิดแผนการสลับตัวเด็กขึ้นมา...” แล้ว

เรื่องราวเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนก็ถูกถ่ายทอดออกจากปากหอมหลวงเฮ้อ

ศักราชเจียนอุปีที่สิบสอง เดือนสิบเอ็ด

ข่าวการตั้งพระครรภ์ของหยินก๊วยเหริน⁶⁹ กับจางเหมยเหรินได้สร้างความปิติยินดีให้แก่ทุกคนในวังหลวง โดยเฉพาะฮ่องเต้กวงอู่ตี้ และตำหนักท้ายวังก็ยังมีบุรุษอีกผู้หนึ่งซึ่งดีใจไม่แพ้ฮ่องเต้ เพราะเขากำลังจะมีลูกกับสตรีอันเป็นที่รักด้วยเช่นกัน ทว่าภรรยาของบุรุษผู้นั้นกลับมิใช่นางกำนัลที่จะสามารถออกจากวังไปแต่งงานได้ แต่เป็นหนึ่งในพระสนมนับพันคนของฮ่องเต้กวงอู่ตี้

“ฉีซิง เจ้าไม่ดีใจหรือที่เราจะมีลูกกัน” หมอหลวงเฮ้อถามพระสนมฉินหลังจากตรวจชีพจรนางจันแน้ชัดว่าตั้งครรภ์และได้บอกนาง แต่พระสนมฉินกลับมีสีหน้าสลดเศร้า

“ข้าจะดีใจได้อย่างไร ในเมื่อลูกคนนี้จะทำให้พวกเราต้องโทษประหารชีวิต” พระสนมฉินจับแขนหมอหลวงเฮ้อแล้วขอร้อง “ไปเฮ้อ ท่านเอายาตกเลือดให้ข้ากินเถิดนะ เด็กคนนี้จะเกิดมาได้ท่านก็รู้”

“ไม่ ข้าไม่ฆ่าลูกตัวเอง” หมอหลวงเฮ้อปฏิเสธเสียงแข็ง แม้พระสนมฉินจะอ่อนวอนขอร้องอย่างไรก็ตาม เขาก็ยังยืนยันจะเก็บเด็กไว้ “ฉีซิง ข้าจะทำให้ลูกของเราได้รับการยกย่องและเลี้ยงดูเยี่ยงองค์ชายหรือองค์หญิงพระองค์หนึ่ง เขาจะมีนางกำนัลคอยรับใช้มิขาด จะได้รับการศึกษาเฉกเช่นเดียวกับองค์หญิงองค์ชายพระองค์อื่น เจ้าจะได้เห็นเขาเติบโตขึ้นมาอย่างดี”

“จะเป็นไปได้อย่างไร ท่านก็รู้ดีอยู่แล้วว่าเด็กมิใช่ลูกของฮ่องเต้ จะได้รับการยกย่องเป็นองค์ชายหรือองค์หญิงได้อย่างไร” พระสนมฉินสงสัย

“ตอนนี้นอกจากเจ้ายังมีพระชายาหยินลี่หัวกับพระสนมเอกจางจวินที่

---

⁶⁹ หยินก๊วยเหรินหรือพระชายาหยินลี่หัว เป็นตำแหน่งก่อนได้รับการแต่งตั้งเป็นหยินลี่หัวของเฮา

ตั้งพระครรรภ์พร้อมเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะคลอดลูกเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ข้าก็จะสลับลูกกับพระโอรสหรือพระธิดาที่เกิดจากสองพระองค์นี้ ซึ่งก็ต้องดูว่าพระองค์ไหนจะคลอดลูกเพศเดียวกับเจ้า ข้าก็จะสลับลูกกับพระองค์นั้น”

“ไม่ได้ มันเสี่ยงเกินไป ถ้าท่านอยากเอาลูกไว้ ข้าก็จะแอบอยู่ในตำหนักจนกว่าจะคลอด แล้วท่านค่อยเอาลูกไปเลี้ยงนอกวังก็ได้” พระสนมฉวีพยายามหาทางออก แต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้า

“เจ้าก็รู้ว่าข้าแต่งงานมีภรรยา มีลูกอยู่แล้ว หากข้าเอาลูกคนนี้ไปเลี้ยงอีกคน สุขุขินของข้าจะต้องซักไซ้ถามหามารดาของเด็กเป็นแน่ ต่อให้นางยินยอมรับเลี้ยงลูกของเจ้า แต่เชื่อข้าเถอะ ลูกของเจ้าจะต้องถูกรังแกเยี่ยงว่ารับใช้ในบ้าน เด็กที่เติบโตโดยไร้มารดาคอยปกป้องดูแลและอยู่อย่างโดดเดี่ยว มีหรือจะมีความสุขได้ เจ้าเองก็น่าจะรู้อีตี่นี่นา”

“แต่การสลับตัวเด็กมันเสี่ยงเกินไป ข้า...ข้าจะนำลูกไปทิ้งนอกวังให้ผู้อื่นเลี้ยงก็ได้” พระสนมฉวีเอ่ยเมื่อคิดได้ แต่หมอลหวงเฮ่อก็ไม่ละความพยายามที่จะโน้มน้าวนาง

“หากเจ้ายอมทำตามแผนของข้า เจ้าจะได้เห็นลูกของเราเติบโตขึ้นมาด้วยตาตัวเอง ได้ใกล้ชิดเมื่อมีโอกาส และได้ให้ของขวัญลูกในงานฉลองวันคล้ายวันเกิดทุกปีของเขา แต่ถ้าเจ้าเอาเขาไปทิ้งนอกวัง เจ้าจะมีรู้เลยว่าลูกของเราเติบโตมาในครอบครัวไหน หน้าตาเป็นอย่างไร มีความทุกข์หรือความสุขแค่ไหน โดนใครรังแกหรือไม่ เจ้าต้องการเช่นนั้นหรือ”

พระสนมฉวีมีท่าทางลังเลขึ้นมา ซึ่งหมอลหวงเฮ่อก็ตอกย้ำลงไปอีก “หากมีคนเอาลูกของเราไปขายให้หอศนิกา เจ้าคิดดูก็แล้วกันว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ก็ได้ ข้าจะทำตามแผนของท่าน แต่เราจะสลับเด็กกันได้อย่างไร”

“เรื่องสลับเด็กปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ข้า เจ้าแค่คลอดลูกของเราออกมาโดยมิให้ผู้ใดรู้ก็พอ ข้าจะจ้างนางกำนัลอาวุโสที่ไว้ใจได้มาช่วยดูแลเจ้าตลอดเวลาตั้งครรรภ์อยู่ในตำหนักนี้ แล้วเมื่อถึงวันคลอด ข้าจะบอกแผนให้เจ้ารู้อีกที” หมอลหวงเฮ่อโอบออดพระสนมฉวีแล้วปลอบใจให้คลายวิตก “เจ้าต้องกินอาหารที่

มีประโยชน์ นอนให้เพียงพอ อย่าได้หักโหมทำงานอะไร ลูกในครรภ์ของพวกเราจะได้แข็งแรงและคลอดออกมาอย่างปลอดภัย รวมทั้งเจ้าด้วย... ฉีซง ข้ารักเจ้าที่สุด”

สิ้นคำมอหลวงเฮ้อก็ก้มลงจูบพระสนมใช้อย่างนุ่มนวลราวกับประทับตรายืนยันในถ้อยคำของตัวเอง

ตำหนักเล็กๆ ซึ่งอยู่ห่างจากตำหนักใหญ่ไปทางท้ายวังเป็นสถานที่ที่ ถูกลี้มไปจากความคิดคำนึงของคนในวัง แม้แต่พระสนมด้วยกันเองก็ยังมีแวะเวียนมาหา นั่นเป็นเพราะเจ้าของตำหนักนี้ไม่ข้องแวะยุ่งเกี่ยวกับพระสนมคนใดมานานหลายเดือนแล้ว พระสนมตำแหน่งไหนี่ด้วยกันต่างรู้แคว่ว่าเจ้าของตำหนักนี้มีนามว่าฉีซง และเรียกกันในหมู่พระสนมด้วยกันว่าพระสนมฉีหรือฉีไหนี่

ในช่วงสี่ห้าเดือนหลังมานี้ไม่มีผู้ใดเห็นพระสนมฉีเลย ทุกครั้งที่สหายมาเยี่ยมเยียนก็จะถูกนางกำนัลสูงวัยขอร้องมิให้เข้าไปในตำหนัก นางมักอ้างว่าพระสนมฉีประชวรด้วยโรคที่รักษาไม่หายและร่างกายอ่อนแอมาก ต้องหลีกเลี่ยงการพบปะผู้คนเพื่อมิให้โรคทรุดหนัก พอหลายครั้งเข้าพระสนมผู้เป็นสหายก็เริ่มห่างหายไปจนไม่มีผู้ใดแวะเวียนมาหาอีก ทั้งตำหนักจึงปิดเงียบราวกับตำหนักร้าง ทว่าผู้ใดเล่าจะรู้ว่าพระสนมฉีได้คลอดบุตรสาวหน้าตาน่ารักน่าชังออกมาดูโลกแล้ว และมอหลวงเฮ้อที่ทุกคนคิดว่ามารักษาพระสนมฉีก็มาหาคนรักและลูกของเขาทุกวัน โดยมีสวี่กงกที่เป็นขันทีผู้รู้เห็นเป็นใจกับมอหลวงเฮ้อมาตลอดตั้งแต่เริ่มแรกตามมาด้วยทุกครั้ง

“ลูกสาวของข้าน่ารักมาก ใช้หรือไม่แม่นมจ้าน สวี่กงก” มอหลวงเฮ้อเอ่ยถามสองสหาย ขณะก้มมองทารกน้อยที่นอนอยู่ข้างกายพระสนมใช้อย่างรักใคร่ ฝ่ายสวี่กงกกับแม่นมจ้านก็ชมไม่ขาดปาก มีเพียงพระสนมฉีที่นั่งฟังเตียงมองดูบุตรสาวด้วยสีหน้าเศร้าสร้อยจนมอหลวงเฮ้อสังเกตเห็น

“ฉีซง เจ้าวิตกกังวลเรื่องลูกของเราใช้หรือไม่”

“ข้าคลอตลูกมาสามวันแล้ว ป่านนี้หยินก๊วยเหรินกับจางเหมยเหรินยังไม่เจ็บพระครรภ์เลย ข้าเกรงว่านานวันเข้าจะมีคนได้ยินเสียงเด็กร้องในตำหนักนี้แล้วเรื่องจะแดงขึ้นมา” พระสนมฉีกกล่าวอย่างก่ดก่ลุ่ม

“เมื่อเช้าข้าไปตรวจพระครรภ์ทั้งสองพระองค์มา ไม่เกินสามราตรีพวกนางจะต้องเจ็บพระครรภ์อย่างแน่นอน เจ้าพูดเรื่องนี้ขึ้นมาทีไรแล้ว เพราะวันนี้ข้าจะบอกแผนสลัِّบตัวองค์หญิงให้พวกเจ้ารู้” หมอหลวงเฮ้อเอ๋อพลางเรียกสวี่กงกงกับแม่หมจ้่านเข้ามาฟังใกล้ๆ

“หยินก๊วยเหรินเคยคลอตพระโอรสมาก่อน และข้ารู้ว่าพระนางมีภาวะคลอตลูกยากเพราะทรงไม่มีพลังกำลังเบ่งมากนัก ดังนั้นฮ่องเต้จึงไว้วางใจให้ข้าเป็นหมอหลวงที่คอยช่วยอยู่ในห้องบรรทมเหมือนเช่นคราวที่คลอตองค์ชายหลิวหยาง แล้วข้าก็ได้ขอร้องให้แม่หมจ้่านเป็นผู้ทำคลอตให้หยินก๊วยเหริน และฝ่าบาทก็ทรงเห็นชอบตามข้า ส่วนสวี่กงกงก็เพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งจากชั้นที่ฝ่าประตูพระตำหนักไถ่หอมมารับใช้หยินก๊วยเหรินแล้ว ทุกอย่างประจวบเหมาะราวกับฟ้าเป็นใจเลยทีเดียว”

“แล้วถ้าเกิดหยินก๊วยเหรินคลอตพระโอรสละ พวกเราจะทำอย่างไร” พระสนมฉีกอดวิตกมิได้ คนวางแผนจึงตอบ

“ข้าตรวจชีพจรและดูลักษณะครรภ์ของพระนางแล้ว มั่นใจเลยว่าต้องเป็นองค์หญิง แต่ถ้าข้าเดาผิดเราก็ยังมีความหวังกับจางเหมยเหรินอีกคน”

“แล้วถ้าพระนางทั้งสองเจ็บพระครรภ์พร้อมกันเล่าขอรับ พวกเราจะเลือกพระนางคนใด” สวี่กงกงเอ๋อถามบ้าง

“ก็ต้องลองเสี่ยงกับพระนางที่สลัِّบตัวเด็กได้ง่ายที่สุด นั่นก็คือหยินก๊วยเหริน” คำตอบของหมอหลวงเฮ้อทำให้แม่หมจ้่านกังขา

“หยินก๊วยเหรินเป็นสตรีที่ฝ่าบาททรงรักมากที่สุด ย่อมต้องฝ่าตัดตามการคลอตพระโอรสพระธิดาของพระนางอยู่หน้าตำหนักเป็นแน่ ถ้าฝ่าบาทประทับที่ใดเหล่าองครักษ์รวมทั้งชั้นก็ก็ต้องคอยอารักขาอยู่ข้างกายฝ่าบาทหลายสิบคน แล้วพวกเราจะสลัِّบเด็กกันได้อย่างไรเจ้าคะ”

“เพราะทรงรักหยินกุ้ยเหรินยิ่งกว่าชีวิต ฝ่าบาทจึงต้องไปสวดภาวนาต่อบรรพชนให้พระนางและลูกปลอดภัย ซึ่งหอบรรพชนอยู่ห่างไกลจากตำหนักของหยินกุ้ยเหรินมาก และด้วยหยินกุ้ยเหรินคลอดลูกยาก ดังนั้นฝ่าบาทต้องสวดภาวนาทั้งคืน พวกองครักษ์และขันทีบางส่วนก็ต้องตามไปอารักขา จึงเหลือเพียงขันทีและนางกำนัลไม่กี่คนที่อยู่ในตำหนักของหยินกุ้ยเหริน ผิดกับจางเหม่ยเหรินที่เพิ่งคลอดลูกครั้งแรก อีกทั้งยังมีบิดาเป็นถึงเสนาบดีที่มีอิทธิพลในวังหลวง พวกขุนนางฝ่ายนั้นต้องเฝ้าลูกของจางเหม่ยเหรินอยู่หน้าตำหนักเป็นแน่ ข้าจึงบอกว่าหยินกุ้ยเหรินนี่แหละที่สลบตัวเด็กได้ง่ายที่สุด”

“ถ้าเช่นนั้นเราก็คงต้องภาวนาให้หยินกุ้ยเหรินคลอดพระธิดาโดยเร็ววัน”

“ไม่นานเกินรอหรอกจ้ะ” หมอหลวงเอ่ยยกยิ้มมุมปาก

ศักราชเจี้ยนอู่ปีที่สิบสาม

วันแรมสิบห้าค่ำ เดือนเจ็ด ยามอื่น

ราตรีที่ไร้ซึ่งแสงจันทร์ในยามที่ชาวล้วนหยางต่างกำลังหลับใหล ทว่าคนในพระราชวังแห่งอาณาจักรอันกลับไม่หลับใหล เพราะสตรีสูงศักดิ์สองพระองค์เกิดเจ็บพระครรภ์ในเวลาเดียวกัน หัวหน้าหมอหลวงอย่างหมอหลวงเฮ่อต้องสั่งหมอหลวงอีกคนให้ไปคอยให้คำปรึกษาแม่หมอทำคลอดจางเหม่ยเหริน ส่วนตัวเขาก็ทำตามรับสั่งฮ่องเต๋ไปช่วยแม่หม้อจ่านทำคลอดให้หยินกุ้ยเหรินโดยมีสวี่กิงกงคอยเฝ้าอยู่ไม่ห่าง และก็เป็นไปตามการคาดการณ์ของหมอหลวงเฮ่อ ฮ่องเต๋ตรงไปสวดภาวนาอยู่ที่หอบรรพชนจริงๆ ทั้งหมอหลวงเฮ่อ พระสนมฉี สวี่กิงกง และแม่หม้อจ่านก็เริ่มปฏิบัติกรรมสิทธิ์สลบตัวองค์หญิงในทันที

ขณะที่แม่หม้อจ่านคอยดูแลถวายการเบ่งลมแก่หยินกุ้ยเหรินที่นอนชันขาอยู่บนเตียง ฝ่ายหมอหลวงเฮ่อกับสวี่กิงกงก็เฝ้าอยู่ภายในห้องบรรทมที่มีผ้าม่านกันห้องเพื่อบังสายตาไว้

“พวกเจ้าสองคนไปต้มน้ำร้อนเตรียมรอไว้ก่อน อีกสองชั่วยามถึงจะคลอด พวกเจ้าคอยเอาน้ำร้อนใส่ถังน้ำมาให้แม่หม้อจ่าน” หมอหลวงเฮ่อสั่งนางกำนัล

สองคนในห้องนั้น ก่อนเรียกนางกำนัลที่เหลืออีกสามคนเข้ามาหาแล้วสั่งการ
“พวกเจ้าช่วยกันเอายาในห้องนี้ไปต้มไฟอ่อนๆ ราวๆ สองชั่วยามให้ยา
มีสีเข้มแล้วค่อยดับไฟ รอให้พระชายาบรรทมหนึ่งตื่นแล้วพวกเจ้าค่อยนำ
ยาต้มนี้มาถวายให้พระชายา”

“มันเป็นยาอะไรหรือเจ้าคะ” นางกำนัลคนหนึ่งใจกล้าเอ่ยถามออกมา
ฝ่ายหมอลหลวงเฮ่อก็ตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“เป็นยาปรับธาตุสำหรับสตรีที่เพิ่งคลอดบุตร”

ดีที่นางกำนัลผู้นั้นเพิ่งเป็นสาวจึงยังไม่มีประสบการณ์การคลอดลูก จึง
มิรู้ว่าหมอลหลวงเฮ่ออ้างสงเดช แล้วในห้องบรรทมก็เหลือเพียงหมอลหลวง
เฮ่อ สวี่กงกง แม่มมจ้าน และหยินกู่ยเหรินเท่านั้น คราวนี้ก็ถึงตาสวี่กงกงต้อง
จัดการกับขันทีที่เฝ้าหน้าประตู หมอลหลวงเฮ่อส่งขวดสุราที่ผสมยานอนหลับ
ชนิดรุนแรงให้สวี่กงกงนำไปให้เหล่าขันทีประจำตำแหน่ง เพียงไม่นานขันที
ทุกคนก็สลบไม่รับรู้ใดๆ

เสียงร้องอย่างเจ็บปวดของหยินกู่ยเหรินดังสนั่นไปทั่วตำหนัก แล้วเสียง
เด็กร้องก็ดังแทรกขึ้นมา แม่มมจ้านอุ้มเด็กทารกให้หยินกู่ยเหรินทอดพระเนตร

“พระชายาทรงคลอดองค์หญิงพะคะ” แม่มมจ้านเอ่ยด้วยเสียงอันดังให้
บุรุษสองคนที่อยู่นอกผ้า幔ได้ยินชัดๆ พระชายาหยินลี่ห้วมองดูพระธิดาเพียง
แวบเดียวก็สลบไปด้วยความหมดแรง เป็นจังหวะเดียวกับที่หมอลหลวงเฮ่อ
ออกไปเรียกให้พระสนมฉีที่ใช้ถังไม้ใส่บุตรสาวของตนเข้ามาในห้องบรรทม
เสียงเด็กสองคนร้องระงมไปทั้งตำหนัก แต่ไม่มีผู้ได้รับรู้หรือได้ยิน หมอลหลวง
เฮ่อส่งซองยาซองหนึ่งให้พระสนมฉีแล้วกำชับ

“เจ้าทายนี้อันที่ห้วนมของเจ้า แล้วในห้องค์หญิงดูนมเจ้า ไม่นานองค์หญิง
จะนอนหลับราวๆ ครึ่งชั่วยาม ระหว่างนี้เจ้าจงใช้ผ้าปิดถังไม้ไว้ทำทีว่าจะไป
ซักผ้าที่บ่อน้ำท้ายวัง แต่เข้าได้เตรียมเกี่ยวไว้ทางประตูวังด้านทิศใต้แล้ว เจ้าจง
นั่งเกี่ยวของข้างออกไปนอกวัง แต่เกี่ยวนี้จะผ่านประตูเมืองมิได้เพราะจวนห้า
มิได้อยู่นอกเมือง ทหารยามอาจสงสัยได้ ต้องล่าปากเจ้าอุ้มองค์หญิงไปทิ้ง

นอกเมืองด้วยตัวเอง”

“แล้วตอนข้ากลับข้าจะผ่านเข้าวังหลวงมาได้อย่างไร” พระสนมฉวีสงสัย
 “ข้าได้ให้หัวหน้าเสนาบดีจูงหางให้ออกนอกเมืองไปรับตัวเจ้ามา แต่เจ้า
 ต้องหลบอยู่ที่ใดที่หนึ่งในเงี้ยวของเขา อาจอึดอัดบ้าง แต่เป็นวิธีเดียวที่จะพาเจ้า
 ผ่านประตูเมืองและเข้าวังมาได้โดยไม่มีผู้ใดสงสัย”

“ท่านมิต้องห่วง ข้าจะระวังตัว” ว่าเป็นพระสนมฉวีก็สวมผ้าคลุมสีดำแล้ว
 ยกถังไม้ที่มีมืองค์หญิงน้อยอยู่ข้างในออกจากตำหนักไป แล้วทุกอย่างก็สำเร็จ
 ลุล่วงตามแผนการที่หมอลวงเฮ้อคิดเอาไว้

ภายในห้องพระโรงต่างฟังหมอลวงเฮ้อเล่าอย่างเงิบๆ จนกระทั่ง

เขาเล่าจบก็มีเสียงก่นด่าดังทั่วห้อง ฮ้องเตี้ยกพระหัตถ์ขึ้น เสียงนั้นจึงเงิบลง

“พวกเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับขุนพลหลี่เฉวียนที่เฝ้าประตูทิศใต้ที่หาย
 สาบสูญไปหลังจากได้รับตำแหน่งแม่ทัพหรือไม่”

“พะยะค่ะ เขาเห็นสนมฉวีตอนอุ้มองค์หญิงออกจากเมือง แล้วก็เห็นตอน
 อยู่ในวังหลวงจึงรู้ว่าเป็นนางในคนหนึ่ง กระทบอ้อมกอดความลับถูกเปิดเผยจึง
 ได้ร่วมมือกับเสนาบดีจูงหางโดยแลกกับตำแหน่งอัครเสนาบดี พวกเราส่งคน
 ไปลอบสังหารขุนพลหลี่เฉวียนแต่เขารอดไปได้ แต่เมื่อไม่นานมานี้เขาได้
 ปรากฏตัวและเล่าเรื่องในคืนนั้นให้มู่สาวเย่าฟัง กระทบอ้อมจึงสังหารเขาด้วย
 ยาพิษหลานจางหยูวจนเขาสิ้นใจตายในอารามม้าขาว”

คำสารภาพของหมอลวงเฮ้อทำให้พวกมู่สาวเย่าสลัดใจที่เป็นต้นเหตุ
 ให้หมาซื่อได้ชื่อมรณภาพ ส่วนฮ่องเต้ก็ถอนหายใจก่อนตรัสออกมาอย่างเศร้าใจ

“การแหงข้างหลังไม่น่ากลัว แต่สิ่งที่น่ากลัวคือเมื่อหันหลังกลับมาแล้ว
 เห็นคนแหงข้างหลังเป็นคนที่เราไว้ใจที่สุด ทั้งเจ้า ลวี่กิงกง และแม่หมจ๊านเป็น
 คนที่ข้าไว้ใจทั้งสิ้น แต่กลับทำร้ายครอบครัวของข้าเช่นนี้ สิ่งที่คุณเจ้าทำมัน
 เกินกว่าที่ข้าจะอภัยให้ได้” แล้วฮ่องเต้ก็ประกาศด้วยพระสุรเสียงอันดังกังวาน

“จับสนมฉวี หมอลวงเฮ้อ ลวี่กิงกง ไปขังคุก รอลงอาญาในวันพรุ่งนี้!”

ยี่สิบแปด

องค์หญิงฟู่กุ้ยฮวาแห่งอาณาจักรฮัน

จากผู้มีตำแหน่งเป็นที่นับหน้าถือตาว่าเป็นหัวหน้าหมอลวง เป็นหัวหน้าชั้นที่ และพระสนมของฮ่องเต้ กลับกลายเป็นนักโทษแผ่นดินที่ถูกประณามอย่างหนัก ทั้งหมอลวงเฮ่อ ลี้กิงกง และพระสนมฉีต่างยอมรับในชะตากรรมของตัวเองเมื่อถูกทหารองครักษ์ควบคุมตัวไปขังยังคุกหลวง ศพของคนหามเกี่ยวกับแม่นมจ้านถูกเคลื่อนย้ายออกจากพระตำหนักไถ่เหอไปฝังในป่าลึกโดยไร้ป้ายหลุมฝังศพและการเซ่นไหว้ใดๆ จากญาติพี่น้อง

เป็นครั้งแรกที่ฮ่องเต้กับฮ่องเฮาพินิจมองมู่สาวเย่าด้วยสายตาแห่งรักของผู้ให้กำเนิด มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่มู่สาวเย่าจะโผล่เข้าไปกอดบิดามารดาของตัวเองหลังจากรู้ความจริง การรับรู้ว่าตนเป็นพระธิดาของบุรุษและสตรีผู้มีอำนาจสูงสุดในแผ่นดินนี้ทำให้เด็กสาวปฏิบัติตัวไม่ถูก มีอายุรู้ได้เลยว่าทั้งสองพระองค์จะยอมรับบุตรสาวที่เติบโตในหอศุนิภาได้หรือไม่ ยอมรับเด็กที่ไร้การศึกษา และมีเคยมีความผูกพันใดๆ ในฐานะพระธิดาเลยสักครั้งได้หรือไม่ มู่สาวเย่าจึงได้แต่ยื่นจับแขนช่งเว่ยเขียนซีผู้เป็นสามีไว้เพื่อความอุ่นใจ และลดอาการประหม่า

“หลานตาเข้ามาหาพระมารดาของเจ้าสิ” พระสัสสุระร้องเรียก

ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีจับมือมู่สาวเย่าแล้วพยักหน้าให้นางเดินเข้าไปหาหิณลี่หัวของเฮา โดยเขากุมมือภรรยาสาวแล้วพาเดินเข้าไปหาห้องเดียวกับสองเฮาที่ขยับกายเข้ามาหาพระธิดาเช่นกัน

“เสด็จแม่” มู่สาวเย่าลองเรียกด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา แค่นี้ก็ได้ยินคำว่า ‘แม่’ ออกจากปากพระธิดาผู้นำสงสารที่ต้องไปตกระกำลำบากอยู่นอกวังโดยที่พระนางมีลวงรู้เลย สองเฮาก็โผล่เข้ากอดบุตรสาวแล้วกรรแสงออกมาอย่างหนัก มู่สาวเย่าเองก็หลังน้ำตาด้วยความดีใจระคนตื่นตันที่พระมารดายอมรับตนหลายคนในห้องก็แอบน้ำตาซึมกับภาพตรงหน้า แล้วฮ่องเต้ก็ไปกพระหัตถ์เหล่านั้นในและขุนนางจึงค่อยๆ หยอยกันออกจากพระตำหนักไถ่เหอไปอย่างเงียบๆ

“ซึ่งเว่ยเซี่ยนซี เจ้าเป็นราชบุตรเขยแล้วก็อยู่คุยกับพวกเราก่อนเถิด” ฮ่องเต้เรียกจอมมารรูปร่างมโหฬารไว้เมื่อเขากำลังจะเดินตามสหายออกจากห้องพระโรง พอได้ยินคำเชิญชวนเช่นนั้นซึ่งเว่ยเซี่ยนซีก็โค้งคำนับแล้วเดินกลับมายืนด้านหลังมู่สาวเย่าที่ยังกอดเอวร้องให้กับสองเฮา

ฝ่ายหมอมเหวดาเปี่ยนเซวี่ อวีเยี่ยน และอวินไคที่หลบมานั่งจิบน้ำชาในตำหนักงจูกี้พากันนั่งเงียบ จนกระทั่งหมอมเหวดาเปี่ยนเซวี่เริ่มต้นสนทนาก่อน

“พวกเจ้าจะไม่ทูลขอฮ่องเต้ให้พระราชทานอภัยโทษแก่บิดามารดาของพวกเจ้าหรือ”

เกิดความเงียบขึ้นอีกครั้ง ก่อนอวีเยี่ยนจะเอ่ยออกมา “หากการอภัยโทษทำให้มู่สาวเย่าไม่ต้องถูกกรีดหลังฝ่ามือ ไม่ต้องเติบโตในหอคนฉิบา ไม่ต้องถูกวางยาพิษ และได้รับการปรณินมิตีเยี่ยงองค์หญิงแล้วละก็ ข้าก็จะทูลขอฮ่องเต้ให้พระราชทานอภัยโทษให้บิดามารดาของข้า แต่ทุกอย่างมีอาจเรียกกลับคืนมาได้ บาบที่ท่านทั้งสองกระทำมันน่าละอายเกินกว่าที่ข้าจะมีหน้าไปทูลขอต่อฮ่องเต้ได้”

“แล้วเจ้าละอวินไค บิดาของเจ้าทำไปเพื่อความอยู่รอด ก็น่าเห็นใจ

อยู่นะ เจ้าจะไม่ช่วยบิดาของเจ้าหรือ” หมอเทวดาเป็ยนช่วยหันไปถามนักรฆ่า
หนุ่ม

“สิ่งที่ข้ากับท่านพ่อทำไว้กับมู่สาวเย่ามันทำให้ข้าพูดไม่ออก ข้าก็เหมือน
กับอวีเยียนที่ไม่มีหน้าไปทูลขอฮ่องเต้ ตอนนี้อวีเยียนแค่เฝ้ารอฟังคำตัดสินโทษ
ในวันพรุ่งนี้ แล้วค่อยคิดว่าจะทำอะไรให้ท่านพ่อทรมานน้อยที่สุด” อวีวันโค
กล่าวพลางยกน้ำชาขึ้นดื่มรวดเดียว

“พวกเจ้ามีกัลล้าทูลขอฮ่องเต้ แต่มีอยู่คนหนึ่งที่ถูกกัลล้าทูลขอฮ่องเต้ และ
ข้ามั่นใจว่านางจะต้องทูลขอพระราชอภัยโทษต่อฮ่องเต้แทนพวกเจ้าเป็นแน่”

“นางก็ยุ่งเรื่องคนอื่นอยู่เรื่อย” อวีเยียนแกล้งว่า อวีวันโคก็สวนกลับทันที

“เจ้านี้เป็นนางอิจฉาตั้งแต่ต้นจนจบเลยนะ มู่สาวเย่าออกจะแสนดี ช่วย
พวกเราทูลขอฮ่องเต้ เจ้าก็ยังมีวายเป็นนางอีก”

“เจ้าคะ เจ้าคะ ข้ามีกัลล้าตีเตียนองค์หญิงในดวงใจของท่านนักรฆ่าพญา
อินทรีแล้วเจ้าคะ พอใจหรือยัง” อวีเยียนประชดเข้าให้ แล้วทั้งสองก็สะบัดหน้า
หนีไม่พูดกันอีกเลย ทำเอาหมอเทวดาเป็ยนช่วยหัวเราะขัน

“พวกเจ้าทะเลาะกันแบบนี้ ดูเหมาะสมกันดีนะ ไม่ลองคบหากันดูหน่อย
หรือ”

“ไม่” คู่กัดคูใหม่ตอบทันควัน

แสงแดดอ่อนๆ ในฤดูร้อนทำให้ชาวเมืองลั่วหยางอบอุ่น แต่ยังเทียบ
มิได้กับความอบอุ่นที่เกิดขึ้นภายในพระตำหนักใหญ่เมื่อคนในครอบครัวได้อยู่
กันพร้อมหน้าพร้อมตา รอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้าของมู่สาวเย่าที่กำลัง
เจื้อยแจ้วเล่าเรื่องราวในชีวิตตั้งแต่เยาว์วัยจนกระทั่งได้ออกเรือนแต่งงานกับ
บุรุษรูปงามที่มอบความรักความอบอุ่นและปกป้องนางจากอันตรายที่ย่ากราย
เข้ามา แม้เหตุการณ์แต่ละช่วงในชีวิตจะไม่น่าอภิรมย์เท่าไร ทว่ามู่สาวเย่ากลับ
เล่าอย่างติดตลกและรู้สึกสนุกไปกับชีวิตที่ผ่านมา จนฮ่องเต้สะท่อนใจอดที่จะ
ตรัสออกมาอย่างขมขื่นมิได้

“ดีที่เจ้าเป็นเด็กเฉลียวฉลาดจึงรอดพ้นเงื้อมมือคนชั่วมาได้ หากเจ้าเป็นหญิงคนใดที่อยู่ในหอรั้นรณย์นั้นแล้วได้รู้ชาติกำเนิดที่แท้จริง ข้าคงจะเจ็บปวดและตรอมตรมที่ตัวเองมีอำนาจล้นฟ้า แต่มีอาจช่วยบุตรสาวตัวเองให้คืนความบริสุทธิ์กลับมาได้”

“หากเป็นเช่นนั้นหม่อมฉันคงไม่เปิดเผยชาติกำเนิดตัวเอง และอยู่เป็นหญิงคนใดตลอดไป จะไม่ทำให้เสด็จพ่อเสด็จแม่เสื่อมเสียพระเกียรติพะคะ”

มู่สาวเย่าตอบจากใจจริง สองเฮาเอ้อมมือจับมือพระธิดาแล้วตรัสเสียงอ่อนโยน

“เสด็จพ่อของเจ้ามิได้อับอายถ้าจะมีบุตรสาวเป็นหญิงคนใด แต่รอดพ้นจากการเป็นหญิงคนใดก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุด ต้องขอขอบคุณราชบุตรเขยเขียนซีด้วยที่ปกป้องคุ้มครองเยาเออร์ของพวกเราให้ปลอดภัยและเป็นสตรีที่มีความสุขที่สุดเช่นนี้” สองเฮาหันไปยิ้มให้จอมมารรูปงาม

“เป็นความโชคดีของกระหม่อมที่ได้องค์หญิงมาเป็นภรรยาพะยะคะ”

“แห่ม ลูกเขยรีบทำคะแนนกับแม่ยายเลยนะ” สองเต้กระเซ้า แล้วเสียงหัวเราะก็ดังขึ้นมา

เมื่อเอ่ยถึงคนในหอรั้นรณย์ บุคคลที่มู่สาวเย่าจะลืมมิได้เลยก็คือหลินเหมียวชิน เด็กสาวเคยรับปากนางแล้วว่าจะช่วยให้พี่สาวคนนี้ได้ออกจากหอรั้นรณย์ ดังนั้นมู่สาวเย่าจึงถือโอกาสนี้ทูลขอต่อฮ่องเต้

“เสด็จพ่อพะคะ หม่อมฉันอยากให้เสด็จพ่อหรือพี่คนดีคืออดีตอัครเสนาบดีหลินต้าเทียนขึ้นมาสอบสวนอีกครั้งพะคะ เพราะจากคำสารภาพของหมอลวงเฮ้อ การที่เสนาบดีจงหยางยอมร่วมมือกับหมอลวงเฮ้อนำชุดเกราะกระดาดไปให้ขุนพลหลี่เฉียนสวมก็เพราะหมอลวงเฮ้อเป็นจอมวางแผนที่เฉลียวฉลาด เขาอาจสร้างสถานการณ์หรือหลักฐานเท็จมาใส่ร้ายท่านหลินต้าเทียนว่าเป็นกบฏก็เป็นได้นะพะคะ หากเป็นเช่นที่หม่อมฉันสันนิษฐานก็อยากให้เสด็จพ่อผู้ซื่อสัตย์และคินทุกสิ่งให้คนในตระกูลหลินด้วยพะคะ”

“เรื่องนี้ข้าเองก็คิดอยู่เช่นกัน อันที่จริงตอนนั้นข้าด่วนตัดสินใจไปแล้ว ข้าจะสั่งให้เสนาบดีเผิงเรียกตัวหลินต้าเทียนกลับมาจากชายแดนเพื่อไต่สวน

อีกครั้ง ส่วนคนในตระกูลก็ให้กลับมารอผลการไต่สวนอยู่ในจวนเดิมที่พวกเขาเคยอยู่ เจ้าคงจะห่วงหลินเมี่ยวซินสินะ หากผลออกมาว่าบิดานางไม่ผิด ข้าจะซดใช้ให้นางเอง”

“เสด็จพ่อคิดว่าจะซดใช้อย่างไรเพคะ บอกหม่อมฉันได้หรือไม่” มู่สาวเย่าสงสัย ช้องเต๋อแย้มพระสรวลแล้วตรัส

“ลูกผู้ชานชอบไปทอี่นรมย์เพื่อไปชมการร้ายราชของหลินเมี่ยวซินบ่อยๆ ข้าคิดว่าเขาคงมีใจให้พี่สาวของเจ้าเป็นแน่ หากต้องซดใช้ข้าก็จะพระราชทานสมรสให้หลินเมี่ยวซินได้แต่งเป็นพระชายาขององค์ชายผู้ชาน”

“เป็นพระภรรยาเพคะ” มู่สาวเย่าย่อกายลงคำนับ นางรู้สึกดีใจแทนหลินเมี่ยวซินจริงๆ ว่ามู่สาวเย่าก็ยังมีเรื่องที่ยังกังวลจึงได้ทูลถามออกมาอีก

“องค์หญิงอวี๋เยียนจะเป็นอย่างไร นางจะถูกปลดเป็นสามัญชนหรือไม่เพคะ”

ช้องเต๋อกับชองเฮามองหน้ากัน ก่อนชองเฮาจะสารภาพความในใจออกมา

“แม่เลี้ยงอวี๋เยียนมาตั้งแต่แบเบาะ เรื่องจะทิ้งขว้างโดยการปลดนางเป็นสามัญชนแม่ทำมิได้หรอก ฝ่าบาทเองก็มีใจคนใจไม่ใส่ระก้าที่จะผลักใส่ไล่ส่งอวี๋เยียนออกจากวัง แต่พอคิดถึงพ่อแม่ของนาง พวกเราก็ตจะแค้นเคืองมิได้ พวกเขาคบชู้กันก็ยิ่งพอเข้าใจว่าสนมฉีอั่งว้างจันต้องมีใครสักคนคอยปกป้องอยู่เคียงกาย แต่นี่กลับสลบตัวเจ้าเพื่อให้บุตรสาวตัวเองได้อยู่อย่างสุขสบายแล้วให้ลูกของแม่ต้องไปอยู่ในหอคณิกา คิดถึงจุดนี้แล้วแม่ก็ไม่อยากเห็นหน้าอวี๋เยียนอีก” ชองเฮากำมือแน่นด้วยความเจ็บใจอย่างที่สุด จนมู่สาวเย่าต้องเข้ามาโอบกอดเพื่อให้คลายความโกรธลง

“เสด็จแม่ หม่อมฉันมิได้ตกระกำลำบากหรือมีชีวิตแร้นแค้นแต่อย่างใด หากสนมฉีไม่นำหม่อมฉันไปทิ้งในทุ่งหญ้าตาน มิหรือหม่อมฉันจะได้พบกับพี่เมี่ยวซิน พี่อ้วนไค และเหล่าป่านที่ใจดี มิเคยตบตีหม่อมฉันเลยสักครั้งที่สำคัญ... หม่อมฉันคงมิได้พบรักกับช่งเว่ยเซี่ยนซี คิดดูสิเพคะ หากหม่อม

ฉันเติบโตในวัง แม้จะสุขสบายแต่ก็คงมิได้เคียงคู่กับราชบุตรเขยรูปงามคนนี้เป็นแน่พะคะ”

“แต่ว่า...” ฮองเฮาจะแย้ง ทว่ามู่สาวเย่ากลับพูลเสนอขึ้นมา

“ทรงแต่งตั้งให้องค์หญิงอวี๋เยียนเป็นพระธิดาบุญธรรมได้หรือไม่พะคะ ความฉลาดและความรู้ของนางจะต้องช่วยงานเสด็จพ่อได้แน่ๆ ความผิดของพ่อแม่ก็ส่วนของพ่อแม่ ลูกมิควรต้องมารับกรรมแทนมิใช่หรือพะคะ”

ฮองเต้ทรงยิ้มพระสรวล พลังยกมือขึ้นลูบศีรษะมู่สาวเย่า “ดีเหลือเกินที่เจ้าเติบโตเป็นเด็กสาวที่มีจิตใจดีและฉลาดอีกด้วย นับว่าเป็นบุญของแผ่นดินอันที่มีเจ้าเป็นองค์หญิง”

มู่สาวเย่าเห็นฮองเต้พระอารมณ์ดีจึงฉวยโอกาสนี้พูลขออีก “เสด็จพ่อแม่อวี๋เยียนกับพี่อวี่ไฉจะมีได้xor้องลูก แต่ทั้งสองคนก็คงอยากให้เสด็จพ่อพระราชทานอภัยโทษให้บิดามารดาของพวกเขา...”

“เรื่องนี้เจ้าห้ามยุ่งเด็ดขาด ข้าจะตัดสินลงโทษสามคนนั้นเอง” ฮองเต้ตรัสด้วยสุรเสียงห้วน ฝ่ายมู่สาวเย่ารับรู้ถึงพระอารมณ์ที่ขุนเคืองขึ้นจึงไม่รบเร้าอีก เพียงแต่เปรยออกมา

“ชาตินี้มีกรรมต่อกันจึงได้เจอกัน หากมิอยากเจอก็ตัดกรรมด้วยการไม่จองเวรจะดีกว่าพะคะ”

แล้วมู่สาวเย่าก็เปลี่ยนเรื่องสนทนา การล้อมวงคุยกันพร้อมกับเสวยอาหารไปด้วย สร้างความสุขสำราญใจจนเวลาล่วงเลยไปอย่างรวดเร็ว ตั้งแต่ยามบ่ายจนถึงยามค่ำคืน ฮองเฮาจึงเอ่ยขอกลับห้องเสวย

“ข้ามิเคยนอนร่วมเตียงกับเย่าเอ๋อร์เลย คืนนี้ให้เย่าเอ๋อร์นอนกับข้าที่ตำหนักนี้ได้หรือไม่ราชบุตรเขยเขี่ยนซี”

“คืนเดียวกระหม่อมพอนได้พะยะคะ แต่ถ้ามากกว่านี้กระหม่อมคงต้องตรอมใจตายเพราะมิได้กกกอดหมอนข้างแสนสวยเป็นแน่พะยะคะ”

“เหลือเกินจริงๆ ราชบุตรเขยคนนี้” ฮองเฮามองค้อน เกิดเสียงหัวเราะดังลั่นห้อง แล้วฮองเต้ก็ชวนช่งเว่ยเขี่ยนซีไปร่ำสุรากันที่หอดูดาว ตลอดทั้งคืน

จอมมารรูปงามก็ใช้วิชาดูดวงดาวทำนายเหตุการณ์บ้านเมืองให้ฮ่องเต้ฟัง เป็นที่พอพระทัยแก่ฮ่องเต้ยิ่งนัก

**เข้าวันรุ่งขึ้น เสนาบดีเผิงก็เป็นตัวแทนฮ่องเต้อ่านราชโองการ “ฮั่น-
กวางอู่ตี้”** คักราชเจี้ยนอู่ปีที่สามสิบ วันขึ้นห้าค่ำ เดือนเจ็ด

“เมื่อคักราชเจี้ยนอู่ปีที่สิบสาม เดือนเจ็ด ยามอั้น หยินก้วยเหรินได้มีพระประสูติการพระธิดาพระองค์หนึ่ง แต่จี้ไฉหนี่ว์ หมอหลวงไปเฮ้อ สวี่กงก และแม่หม่าจ้าน ได้ร่วมมือกันสลบตัววงศ์หญิงกับบุตรสาวอันเกิดจากจี้ไฉหนี่ว์ กับหมอหลวงไปเฮ้อ ทำให้สายเลือดมังกรต้องแปดเปื้อน บัดนี้ได้พิสูจน์แล้วว่าผู้สาวเยาคือองค์หญิงที่ถูกสลบตัวไปพระองค์นั้น และเพื่อให้สายเลือดมังกรได้รับการปฏิบัติอย่างถูกต้องและสมพระเกียรติ จึงแต่งตั้งผู้สาวเยาให้ดำรงตำแหน่งองค์หญิงแห่งอาณาจักรฮั่น มีพระนามว่าฟู่ก้วยฮวา ส่วนองค์หญิงอวี่เยียนเป็นสตรีผู้มีความเฉลียวฉลาด มีความรู้ความสามารถ อันมีประโยชน์ต่อบ้านเมือง จึงให้ดำรงตำแหน่งและพระนามเดิม การลงโทษผู้สมรู้ร่วมคิดที่ยังมีชีวิตอยู่ดังนี้

“จี้ไฉหนี่ว์กับหมอหลวงไปเฮ้อ กระทำความผิดที่มีอาจพระราชนานอภัยโทษได้ จึงให้ลงโทษขั้นสูงสุด นั่นคือการประหารชีวิต แต่ด้วยเห็นแก่ความดีความชอบที่เคยถวายงานรับใช้ราชินิกุลมาเป็นอย่างดี จึงให้ประหารชีวิตด้วยวิธีตีเมียพิษ อันถือเป็นเกียรติสูงสุดของนักโทษประหาร

“สวี่กงกได้ทำผิดกฎของวังหลวงด้วยการเป็นขันทีปลอม และให้การช่วยเหลือผู้กระทำความผิดจึงลงโทษด้วยการประหารชีวิต แต่เห็นแก่ความดีที่บุตรชายไม่สังหารพระสัสสุระ จึงได้ลดโทษประหารเหลือเพียงเนรเทศไปชายแดนห้ามกลับเข้าวังหลวงอีกตลอดชีวิต จบราชโองการ”

สิ้นคำประกาศราชโองการ นักโทษทั้งสามคนก็ถูกควบคุมตัวออกจากคุก สวี่กงกโดนจับแยกจากพระสนมฉินกับหมอหลวงเฮ้อไปทางประตูวังทิศตะวันออก รมม้าที่เป็นกรงขังได้จัดเตรียมไว้เพื่อส่งตัวสวี่กงกไปยังชายแดน

แล้วสวีทก๊งก็เห็นบุตรชายของตนยืนรอรออยู่ข้างรถม้านั้น

“ท่านขุนศึก ข้าขอคุยกับบุตรชายเป็นครั้งสุดท้ายได้หรือไม่” สวีทก๊งขอร้องทสารที่ควบคุมตัว อีกฝ่ายมองหน้าพ่อลูกจึงเอ่ยอนุญาตด้วยความสงสาร

“เร็วๆ หนอยนะ เราต้องไปอีกไกล” นายทหารกล่าว สวีทก๊งผงกศีรษะคำนับอย่างขอบคุณ

อวีนไคเดินเข้ามาหาบิดาแล้วกล่าวอย่างหนักแน่น “ข้าจะไปอยู่ชายแดนกับท่านพ่อ”

“ขอบใจเจ้ามากที่จะร่วมทุกข์ร่วมสุขกับข้า แต่ข้ามีงานจะให้เจ้าทำอย่างหนึ่ง” ถ้อยคำของสวีทก๊งทำให้อวีนไคอ้าปากจะคำน สวีทก๊งจึงรีบบอก “รับรองไม่ใช่เรื่องผิดศีลธรรมหรือเช่นฆ่าสังหารใครแน่”

“งานนั้นคืออะไรขอรับ”

“เจ้าห้ามตามข้าไปชายแดน แต่เมื่อไรที่เจ้าแต่งงาน ช่วยพาสะใภ้ไปยกสุราให้ข้าดื่มสักจอก ข้าอยากดื่มสุรามงคลของเจ้า”

“ขอรับท่านพ่อ” อวีนไครับคำแล้วร้องไห้โฮออกมา สองพ่อลูกกอดกันเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะจากกันไปไกลอย่างมีรูว่าจะได้กลับพบหน้ากันอีกเมื่อไร อาจนานจนหมดลมหายใจไปแล้วก็เป็นได้

ด้านพระสนมฉีกกับหมอลวงเฮ้อก็ถูกควบคุมตัวไปยังตำหนักท้ายวัง

การประหารชีวิตด้วยวิธีตีเมียพิษ ฮ่องเต้จะพระราชทานสุราที่ผสมยาพิษหลานจางหยูให้หนักโทษดื่ม ซึ่งถือว่าเป็นการดับชีวิตที่ได้รับเกียรติสูงสุด ดังนั้นทหารองครักษ์จึงพาทั้งสองมาที่ตำหนักเดิมของพระสนมฉีกเพื่อให้หนักโทษได้อาบน้ำเปลี่ยนชุดและกินอาหารมื้อสุดท้ายก่อนตีเมียพิษพระราชทาน

เมื่อพระสนมฉีกกับหมอลวงเฮ้ออาบน้ำเปลี่ยนชุดเรียบร้อย ทั้งสองก็เดินเข้าไปในห้องนอนที่มีทหารคุ้มกันอย่างแน่นหนา แต่แล้วทั้งคู่ก็ต้องตกใจเมื่อเห็นองค์หญิงอวีเยียนนั่งรออยู่ในห้องนั้นพร้อมกับอาหารมื้อสุดท้าย

“อวีเออร์” พระสนมฉีตีใจอย่างมากที่สุดท้ายของชีวิตยังได้เห็นหน้าบุตรสาวของตัวเอง นางจะวิ่งเข้าไปกอดอวีเยียนแต่กลับถูกหมอลวงเฮ่อเหนี่ยวรั้งไว้

“อย่าทำให้องค์หญิงต้องแปดเปื้อนเพราะพวกเราสิ” หมอลวงเฮ่อดูอวีเยียนได้ยืนดิ่งนั้นก็เดินเข้ามาจูงมือบิดามารดาเข้าไปนั่งที่โต๊ะอาหารพลางกล่าว

“ตอนนี้ไม่มีองค์หญิง ไม่มีสนม ไม่มีหมอลวง มีแต่พ่อแม่ลูกเท่านั้นเจ้าคะ” อวีเยียนนั่งบนเก้าอี้ระหว่างสนมฉีกับหมอลวงเฮ่อ “ข้ายังไม่เคยได้กินอาหารร่วมกับท่านพ่อท่านแม่เลยสักครั้ง วันนี้พวกท่านต้องเดินทางไกลไปแล้วมิหวนกลับมา ข้าจึงอยากกินข้าวร่วมโต๊ะกับท่านพ่อท่านแม่สักครั้งจะได้หรือไม่เจ้าคะ”

“อวีเออร์” พระสนมฉีน้ำตาคลอเบ้าด้วยความดีใจระคนเสียใจเป็นที่สุด แม้แต่หมอลวงเฮ่อที่ปกติเป็นคนจิตใจเข้มแข็งไม่เคยหลังน้ำตาออกมางายๆ ยังกลืนน้ำตาไว้มิได้

“อะไรที่ลูกอวีเออร์ต้องการ พวกเราทำได้ทุกอย่าง มา... มากินข้าวกันเถิด” หมอลวงเฮ่อกล่าว พร้อมกับหยิบตะเกียบไปคีบเนื้อเป็ดมาวางบนจานข้าวของอวีเยียน “อวีเออร์ เจ้าฝ่ายผอมมากไปแล้ว กินให้เยอะๆ นะ”

“เจ้าคะท่านพ่อ” คำเรียกที่ออกจากปากบุตรสาวเป็นครั้งแรกทำเอาหมอลวงเฮ่ออดเข้าไปกอดบุตรสาวของตัวเองมิได้ แล้วทั้งสามคนก็กอดกันเป็นครั้งสุดท้าย เสียงสะอื้นให้ดังระงมไปทั่วตำหนักท้ายวัง และแล้วในห้องนั้นก็เหลือเพียงอวีเยียนที่นั่งคุกเข่าร้องไห้อยู่เบื้องหน้าศพของบิดามารดา

หนึ่งเดือนผ่านไป

ราชบุตรเขยรูปงามก้าวเท้ายาวๆ ผ่านแปลงดอกไม้ไปยังใจกลางอุทยานหลวงที่มีนางกำนัลถือโคมไฟตลอดสองข้างทางที่เดินผ่าน เบื้องหน้าเขาคือองค์หญิงผู้มีสิริโฉมงดงามน่ารักที่กำลังนั่งเหงงหน้ามองดูดาวอยู่บนโหนดหิน

ข้างกายองค์หญิงฟุ่ยกุ้ยฮวาหรือชื่อเดิมว่ามู่สาวเย่า มีกองไฟให้แสงสว่างและความอบอุ่นอยู่ใกล้ๆ

“ซึ่งเว่ยเซี่ยนซี คือนั่นท่านจะสอนวิชาดูดวงดาวให้ข้าได้หรือยัง” มู่สาวเย่าหันมาถามสามีที่เข้ามานั่งแนบชิดและโอบหลังนาง

“เจ้าจะเรียนรู้วิชาดูดวงดาวไปเพื่ออะไร เจ้าสงสัยอะไรก็ถามข้าได้” ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีส่งยิ้มให้ภรรยา แต่อีกฝ่ายกลับมองค้อน

“เฮอะ! กลัวตัวเองจะหมดประโยชน์ละสิ หากข้าดูดวงดาวได้ก็จะถวายนางเสด็จพ่อได้ ท่านก็จะเป็นราชาบุตรเขยตกกระป๋อง”

“อา... แส่นรู้จริงเชียว” ราชนบุตรเขยหัวเราะขัน แล้วชะโงกหน้าไปกระซิบที่ข้างหูมู่สาวเย่า “ให้ข้าสอนวิชาอื่นได้หรือไม่ รับรองว่าทั้งข้าและเจ้าต้องสนุกแน่”

“วิชาอะไร” องค์หญิงสงสัย

“วิชาลมปราณสราญรมย์อย่างไรละ มีท่ามากมายที่ในคัมภีร์สอน เรามาลองวิชากันดูดีหรือไม่” ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีทำตากรู้มกรรม

“ไม่ ท่านสอนวิชานี้ข้าทุกคืน ข้าเบื่อแล้ว...” ยังพูดไม่ทันจบริมฝีปากมู่สาวเย่าก็ถูกปิดด้วยปากของราชนบุตรเขย อีกทั้งเขายังยกมือขึ้นโอบ เป็นที่รู้กันดีว่านี่คือสัญญาณให้เหล่านางก้านลสลายตัวไปจากตรงนั้นให้เร็วที่สุด และแล้วก็เหลือเพียงคู่สามีภรรยาที่นอนกอดกันดูดวง

“ท่านไม่กลัวข้ามีลูกหรือ” มู่สาวเย่าถามขณะที่ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีก็มลงซุกใช้ที่ซอกคอ เสียงอู้อี้ตอบกลับมา

“ต้องกลัวทำไม ข้าอยากมีลูกจะตาย”

“แต่ถ้าข้ามีลูก เขาจะเป็นโรคโลหิตไหลไม่หยุดเหมือนข้านะ เด็กๆ นะซูกชนจะตาย ต้องมีหัวร้างข้างแตกกันบ้าง ข้ากลัวเขาจะเลือดไหลไม่หยุดจนไม่มีทางรักษา”

ซึ่งเว่ยเซี่ยนซีเงยหน้าขึ้นมาสบตามภรรยาสาว “เจ้าลืมแล้วหรือว่าข้าปรุ้งยาอนุตตระได้ ข้าจะปรุ้งยาหลายๆ เม็ดให้ลูกเรากินตอนมีบาดแผล เจ้าไม่ต้อง

ห้วงหรรอก ข้าหาวิธีแก้ไว้หมดแล้ว ลูกเราต้องเติบโตขึ้นมาอย่างปลอดภัยแน่นอน”

“ถ้าเช่นนั้นท่านช่วยปรุณาอนุตตระให้พ่อวินไคด้วยได้หรือไม่ เขาจะได้หายจากโรคมนุษย์ฝึกเสียที” แล้วมู่สาวเฝ้าก็ถูกช่งเว่ยเขียนซีจุมพิตเบาๆ หนึ่งที

“เวลาพลอดรักใครเขาพูดถึงคนอื่นกันแล้ว เหนียงจื่อที่รัก ตอนนั้นข้ากำลังเมาอย่างหนัก เจ้าพูดอะไรตอนนี้ข้าก็ไม่รู้เรื่องแล้ว...” ช่งเว่ยเขียนซีเอื่อมมือไปปลดผ้าคาดเอวของมู่สาวเฝ้าจนองค์หญิงพระองค์ใหม่ตกพระทัยรีบจับมือเขารั้งไว้

“ที่นี่ไม่ได้นะ ต่อให้ไม่มีใครเห็นแต่ข้าอายุฟ้าอายุดิน อีกอย่าง... ตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไป ข้ากับท่านร่วมรักกันไม่ได้แล้ว”

“ทำไมล่ะ หรือเจ้าไม่ชอบร่วมรักกับข้า ข้าจะเปลี่ยนทำให้ปลุกเร้ายิ่งขึ้นก็ได้”

“บ้า! ข้าหมายถึงข้ากับท่านจะร่วมรักกันไม่ได้เก้าเดือน เข้าใจหรือยังล่ะคนโง่”

“หมายความว่าเจ้า...!?” ช่งเว่ยเขียนซีให้ร้องออกมาสุดเสียงแล้วอุ้มมู่สาวเฝ้าวิ่งเข้าไปในเขตตำหนักใหญ่ ปากก็ร้องตะโกนเสียงดังลั่น

“เสด็จพ่อ! เสด็จแม่! กระทบอัมกำลังจะได้เป็นพ่อคนแล้ว มู่สาวเฝ้าตั้งครรภ์แล้วพะยะค่ะ!”

จบปริศนา

ผู้สาวเย่า เด็กสาวผู้มีชาติกำเนิดอันเป็นปริศนา
เมื่อครั้งเป็นการถูกทิ้งไว้ในทุ่งหญ้าและเติบโตขึ้นมาในหอคณิกา
กว่าในคืนรับแขกวันแรก นางกลับใช้ไหวพริบพลิกวิกฤติเป็นโอกาส
ทำให้ตัวเองกลายเป็นเจ้ายุทธภพในเวลาชั่วข้ามคืน
ทีๆ ที่นางไว้รอยุทธ์และเป็นเพียงเด็กสาวอายุสิบเจ็ดเท่านั้น
อีกก็ยังมีได้เห็นโฉมหน้าของ **ซ่งเว่ยเซี่ยนซี** จอมมารผู้ไร้ซึ่งความปราณี
ทั้งราชสำนักและยุทธภพต่างหวาดกลัวต่อการปรากฏตัวของเขา
เพราะเมื่อใดที่เห็นจอมมารรูปร่างผู้มีรอยสักรูปเปลวอัคคีสีนลบนหน้าผาก
นั้นก็เท่ากับความตายได้มาเยือนตรงหน้า
กว่านางเป็นเพียงผู้เดียวที่รอดพ้นจากเมื้อมือของจอมมาร

ทดลองอ่าน

24 SPB

สาระ: สนุก สุขใจ **สถาพรบุ๊คส์**
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยายจีน

ISBN 978-616-00-3914-2

ราคา 290 บาท

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book